



MILAS

CEMAL LATİFOĞLU



AYR
ROMAN

ROMAN MILAS

Kendisi olmanın savaşını vermeye hazırlanan Safır Rochelle, bir maskeli balonun tam ortasında aylardır hayalini kurduğu soluk mavi gözleri gördüğünde kendisini büyük bir tuzağın içinde bulur. Bir av olup olmadığı endişesi kâbuslarının başkahramanı olmaya başladığında o endişenin günden güne yerini hayal kırıklığına bırakacağından bihaberdir. Oyunları ve yalanlarıyla kalbinin etrafını çepeçevre saran kişiden kaçmak için her yolu denese de bu saklambacın sonunda yenileceği şeyin tek bir isim olduğunun farkındadır:

Efes Milas Çağlayan.

Safır, kendini hayatının merkezinde birdenbire başlayan savaşın tam ortasında bulduğunda artık mücadele etmesi gereken üç ayrı cephne vardır. Yara almamak için tüm cephelerden kaçmaya karar verir ancak hesaba katmadığı bir şey vardır: tüm kaçışlarının sonunda yakalandığı serin yağmur, onu kaçtığı savaşlardan daha çok bertaraf edecektir.

Öyleyse korkma; kal, savaş, ve mandığın şey uğruna yara al.

Yara ve silah.

Özgürlük ve esaret.

Ahenk ve karmaşa.

“İNSAN EN DERİN YARALARINI EN SEVDİĞİ SİLAHLARLA AÇAR.
DİKİŞ TUTMAYACAK KESİKLERLE BİR ÖMÜR YAŞAR ANCAK TEK BİR
HAYAL KIRIKLIĞIYLA NABZI YAVAŞLAR.”



DESTEK
DÜKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

KDV'den muaf.



ISBN: 978-625-1610-07-2



9 786255 610072



KORKTUĞUM HER
NE VARSA SEN
OYDUN VE BEN DE
HEP KORKULARIMIN
KUCAĞINA SIĞINDIM
AMA HİÇBİR ZAMAN BİR
AV DEĞİLDİN, SAFİR.

HİÇBİR ZAMAN BİR AV
DEĞİLDİN...
YİNE DE KALBİN BENİM
OLSUN İSTERDİM.

HÂLÂ ORALARDA BİR YERDE MİSİN?

MILAS

CEMAL LATİFOĞLU



Düzenleme
Ny.özlem

ROMAN

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

©ATHİCA: 279
ROMAN: 39

MİLAS
Cemal Latifoğlu

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Son Okuma: İpek Nur Türker

Kapak Çizimi: Burak Yılmaz

Sayfa Düzeni: Derya Balcı

ATHİCA: Mayıs 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-07-2

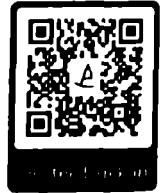
Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
[f](https://www.facebook.com/athicabooks) athicabooks [i](https://www.instagram.com/athicabooks) athicabooks [t](https://www.twitter.com/athicabooks) athicabooks
[s](https://www.spotify.com/athicabooks) athicabooks info@destekyayinlari.com

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 45464 **Tel:** (0212) 630 64 73



MILAS

CEMAL LATİF OĞLU



*Hayatı boyunca saklananlara...
Hiçbir kuytuda tek başınıza değilsiniz.
Binlerce saklanan var.
Bu kitap sizin için.*

Anneciġime...

“İnsan, en derin yaralarını en sevdiği silahlarla açar.”

– *Cemal Latifoğlu*



BÖLÜM 1

Birkaç Saat Önce | İstanbul

Eğer uyanmak istiyorsanız bir rüyadan vazgeçmişsiniz demektir. Ben gördüğüm tüm rüyalardan bugün vazgeçtim çünkü gördüğüm kâbuslar, hayatın bana vereceği hiçbir rüyaya değmiyor. Kalbimdeki oyuk gün geçtikçe derinleşiyor ve içine ne koyarsam koyayım dolmuyor. Eğer soracak olursanız -ki genelde hiçbir şey sorulmaz bana- yerine bir şey koymak için de çabalamıyorum. O oyukla yaşıyor, taşıyorum onu bir kalp diye. Çünkü kendine yabancıysan bir kalbin olduğunu hissetmen bir ömür sürebilir, bir kara deliğe seslenmek sesinin duyulmamasını sağlayabilir.

On sekiz yaşımdaydım.

On sekiz yıldır bu bedenin içinde ruhum ama hâlâ onu tanımıyorum.

Kendimi gördüğüm aynaya öylece baktım bir süre. Üzerimdeki beyaz elbiseyi nasıl da güzel taşıdığımı düşündüm. Omuzlarım dimdikti, ellerim bir hanımefendi olmak için yeterince narindi, giydiğim topuklular yüzünden gecenin ilerleyen saatlerinde fazlasıyla acıyacağını bildiğim ayak bileklerim zarif görünüyordu. Saçlarım ıslıl ıslıldı,

tenim pürüzsüzdü, yüzümde tek bir sivilce izi dahi yoktu. Suratımdaki rengârenk boyalar ve parıldayan simlerle gerçek bir elmas gibi ışık saçıyordum.

Kusursuzdum.

Adımın hakkını vermem gerektiği kulağıma fısıldanırken daldım tüm uykularıma.

Elbiseme sığmak için son otuz altı saattir katı hiçbir şey girmeyen midemin ne kadar sızladığını göz ardı edebilseydim belimin ince görünmesine mutlu olabilirdim. En azından babamın bu gece rahat bir uyku uyuyacağına emindim. İyi bir evlat olma yarışmasına katılmış olsaydınız şansınızın benim karşımda pek de yüksek olmayacağına yemin edebilirdim.

Tabii, kendinizden vazgeçmeyi seçmemişseniz.

Rochelle ailesinin vitrin süsü, porselen bebeği, özenle dekore ettikleri bir yılbaşı ağacı gibi köşeye konumlandırıdıkları mankenleri olmak ilk seçimim değildi ama önüme konulana da itiraz etmedim. Bunun için doğdum ve bunun üzerine yetiştirildim. Sesimin daha gür çıkmasını isterdim eğer bana öğretilenlerde bir hanımefendinin ses tonunun bile belli bir desibeli geçmemesi gerektiği olmasaydı. Birazdan karşısında durduğum bu aynanın önünden çekilecek, bu odadan çıkacak ve tüm parıltıyla sahteliklerle dolu Rochelle dünyasına adım atacaktım.

“*Safir!*”

İşte, bir tanecik annemin o kaygı dolu sesi...

“Hazır mısın? Seni bekliyoruz, haydi!”

Derin bir nefes verdim ve çekildim aynadaki yabancının karşısından. Arkamı dönüp yatağa doğru adımladım, maskemi alıp yüzüme geçirdim ve kurdelesini bağladım. Odamdan çıkmak için kapıya yöneldiğim sırada, yatağımın üzerinde kapağı kapalı ancak arasına kalem sıkıştırdığım günlüğüme değdi bakışlarım. Gülümsedim hafifçe. Yazdığım son cümle zihnimde yankılanarak bana güç verdi, öyle güç verdi ki biraz sonra kapıyı açtığımda özel imalat bebeklerinin kusurlarını arayacak olan aileme rağmen tüm kusurlarımla dimdik durmam gerektiğini hatırlattı. Yazdığım son cümle omuzlarımı dikleştirdi.

Teşekkür ederim, Efes.

Yüzümdeki gülümsemeyi silip kapıyı açtığım anda koridorda beni bekleyen annem ve küçük erkek kardeşimle karşılaştım. Kendi aralarındaki fısıldaşmayı sonlandırıp bana döndüler. Erkek kardeşim hayranlıkla, annem ise bir ürünü inceler gibi inceledi beni.

“Safir, çok güzel olmuşsun,” diye mırıldandı erkek kardeşim dudaklarını abartılı bir şekilde aralayarak. Çocuksu telaffuzuyla her söylediği kulağıma çok tatlı gelirdi. Benden on yaş küçüktü ve birbirimizden çok farklıydık. Bana *abla* demezdi, Safir’dim onun için. Babam ve annem için de Safir olduğum gibi. “Prenseslere benziyorsun!”

“O bu evin prensesi zaten,” diyerek huyu olmamasına rağmen üstünkörü sıvazladı omzumu. “Camdan prensesim.”

Paramparçayım bu yüzden.

“Safir, seninkiler gibi gözlerim olsaydı ben hiç maske takmazdım.”

“Bu bir maskeli balo, beyefendi,” diye araya girdi annem. “Sen de hemen o maskeni tak, aşağı inelim. Babanız bizi bekliyor.”

“Siz yetişkinlerin baloları hiç eğlenceli değil.” Kardeşim ve kurduğu kendinden büyük cümleler yine devredeydi. “Özellikle bu Fransızların baloları... Gerçek bir fiyasko!”

Annemin gözleri irileşirken, kardeşimi sırtından ittirerek yürümesini sağladı. “Kuvvars! Sen yarı Fransız bir çocuksun, üstelik baban Fransa Büyükelçisiyken bu şekilde konuşman hiç doğru değil. Balolarımızı eleştirmek yerine belki de dahil olmak için biraz daha çabalamalısın.”

“Sekiz yaşımdayım, *maman*.”

“O halde anne ve baban ne yapıyorsa onu yapmalısın, *petit monsieur*.”

Duyduğum son kelimeyle dudaklarımda oluşan tebessüme mâni olamadım, aklıma Efes geldi. Bana *mademoiselle* deyişi ve ona *monsieur* deyişim, aramızdaki o özel dil... Burada olmasa bile zihnimden silinmeyen gerçekliğiyle gülümsetti beni.

* (Fr.) Anne. (Editör Notu)

** (Fr.) Küçük bey. (E.N.)

“Fikir özgürlüğümü kullanıyorum sadece.”

Annem başını iki yana sallayarak kardeşimle fısıltılı bir tartışmaya girişirken ben peşlerinde onları takip ettim. Hiç açmadım ağzımı, konuşmadım, bir şey demedim. Ne az önce iltifatlarına karşılık verdim ne de şu an konuştukları konu üzerine fikrimi belirttim. Yalnızca sustum ve peşlerinde ilerledim. Eğer konuşacaksam degecek bir şey üzerine konuşmalıydım, dadımdan öğrendiğim ilk şey buydu. Belki de bu yüzden susmuştu içimdeki tüm sesler ve yalnızlaşmışım.

Birkaç saniye sonra annem ve kardeşim merdivenden inerken ben onların hızına ayak uyduramamış, arkalarında kalmışım. Pera Palas Otelı'nin lobisine inen kavisli merdivenin üst kata bakan basamaklarını inip alt kata bakan basamaklarına adım attığımda merdivenin bitişinde kardeşim ve annemle birlikte bekleyen babama değdi bakışlarım. Bana bakıyordu. Her zaman olduğu gibi tüm dikkati üzerimdeydi.

Bacaklarımda hissettiğim titremenin nedeninin korku mu yoksa takdir görmeme ihtimali mi olduğunu bilemedim ama basamakların sonuna geldiğimde, annemin gözlerinde gördüğüm rahatlamış ifadeyle her şeyin yolunda olduğunu düşünerek bir nebze olsun ben de rahatladım.

“Beyaz kuğum benim,” diyen annem sarılmaya yeltenmişti ki makyajımı bozmak istemediğinden içinde yaşadığı *sevgisini*. Parmaklarını avuçlarına gömdü, dişlerini sıkmakla yetindi.

Babama döndüm. “Sen bir şey demeyecek misin?” diye sordum. Ardına saklandığı maskeden, düpedüz göz önündeyken bile hiçbir şey okuyamadığım gözlerini okuyamıyordum ancak şu saniyeye kadar bir yorum yapmamış olması iyiye işaretti. Hoşuna gitmeyen bir detay olsaydı merdivenden inerken topuklu ayakkabımın ucunu gördüğü gibi söyler, inmemi müsaade etmezdi.

“Geçelim,” dedi otoriter ses tonuyla. Papyonunu düzeltti, boğazını sıkmış olmalıydı. “Davetliler gelmeye başladı.”

“Haydi bakalım,” diyerek Kuvars ve bana son kez çekidüzen veren annem, bizi Rochelle ailesine yakışır hale getirdi. “Omuzlar dik, bakışlar keskin. Göz teması kurmaktan çekinmeyin ama herkesle de göz teması kurmayın. Rochelle'siniz siz!”

Babam önden balonun düzenleneceği salona doğru ilerlerken bir adım gerisinde annem ve ben, yanımızda da erkek kardeşim Kuvars vardı. Söylediği gibi omuzlarımız dik, bakışlarımız keskindi ama zannettiği gibi bu ailenin bir parçası olarak hissetmiyordum. Maskenin arkasına sakladığım bakışlarımdaki o keskinlik en çok beni kesiyordu çünkü. Bir Rochelle olmak en çok beni acıtıyordu. İçimde çekingen, kırılgan ve yalnız bir kız çocuğu vardı. Şu an bana söylenenleri kusursuz bir şekilde yerine getirsem de o kız çocuğu kendisine sarılıyordu çünkü başka kimsesi yoktu.

Kendi masalını kendisi okumak zorunda kalmış bir kız çocuğuydunuz omuzlarınızı dik tutmak, sizin için pek de zor olmayacaktır.

Bakışlarım dalgalanacağı esnada annem sessizce yanıma yanaştı. “O son otuz altı saatte uyguladığımız detoksun işe yarayacağından emindim, sıgırmışsın elbisenin içine,” diye mırıldandı ancak başarının ses tonuna yansıyan hazzını iliklerimde hissetmiştim. Bana yetişmeye çalışan adımlarla yürürken bir yandan da elbisemi kontrol ediyordu. “Sana halledeceğimi söylemiştim, bir tanem.”

Alaya aldım onu tepkisiz bir ifadeyle. “Bunun yerine elbiseyi bir beden büyük dikebilirdin.”

“Şu an olduğu kadar estetik gözükmezdin, tatlım. Sen annene güven!” deyip yanımdan ayrıldı ve babama yetiştı. Belki mutlu hissedirdim ama her neyse, umurunda değildi. Olsun isterdim.

Annem, babamın koluna girdikten sonra Rochelle ailesi olarak balo salonuna eksiksiz bir şekilde giriş yapmıştık. Yaklaşık olarak yüz kişinin sığabileceği genişlikteki ihtişamlı salon bu gece için özel olarak dekore edilmiş, her şeyin en gösterişlisi tercih edilmişti. Etraftaki karşılama görevlileri beyaz üniformalarla dolaşırken servis hizmetlileri de bordo, özel dikim takım elbiselerle geziniyordu. Masaların üzerindeki örtülerden şamdanlara, mumların renginden tabak çatalların üzerindeki işlemelere ve hatta avizelerin taşlarıyla yerdeki halıların kenar işlemelerine kadar annem bizzat ilgilenmişti. Her birinin birbiriyle ahenk içinde olmasına, bir şeyi temsil etmesine ekstra özen göstermişti. Tarihi binanın göz alıcı mimarisi tek başına yetmezmiş gibi düşünmesi, içimdeki sanatseveri her seferinde güldürse de sesimi

çıkarmamış ve perdelerdeki kancalara kadar kendi yorumunu katmasını sessizce izlemiştim.

Salonun en ucunda bir viyolonsel sanatçısı performans sergiliyorken içimdeki tek düşünce, belki bir gün benim de bir gösterinin başsanatçısı olabileceğimdi. Belki bir gün ben de sanat galerimi açabilir, insanlara notalarımın olmasa da renklerim ve çizgilerimle dokunabilirdim.

“Hayalperestliğe bir son ver, Safir.”

Kuvars’ın cümlesiyle gözlerimi viyolonselisten ayırdım. Anne ve babama hiç belli etmeden hafifçe ona döndüm.

“Efendim?”

“Viyolonseliste nasıl baktığını maskenin arkasından bile görebiliyorum, neyi hayal ettiğini de.”

“Sekiz yaşında birine göre fazla ukalasın, canım kardeşim. Gözlem ve analiz işine bir son ver,” deyip sahte bir gülümseme takındım ancak bu gülümseme iki saniye bile sürmedi. “Yoksa seni mahvederim, yer cücesi.”

Bozuntuya vermedi. “Üzülme, bu akşam atıştırmalıkların tadına senin yerine de bakacağım.”

Dişlerimi sıktım ancak bunu yaparken onun kolunu sıkmayı da ihmal etmedim. “Fransa’dan getirip odama sakladığın atıştırmalıkları bu gece klozete döküp sifonu çekeceğim. Arkalarından ağlamak istersen kendi odanda ağla.”

“Bunu yapamazsın!”

“İnsafı ve sevgi dolu bir ablan olmadığı için çok şanssızsın,” deyip takım elbisesini düzeltir gibi yakasını silktim. “Ah, ne yazık...”

Bana cevap vermesine müsaade etmeden bakışlarımı ondan çektim, anne ve babama döndüm. Bu sırada onlar da bir masanın önünde durmuşlardı. Babam yaklaşık yirmi dakika boyunca tüm masaları gezerek davetlilere hoş geldiklerine dair cümleler söylemiş, davetliler arasındaki özel misafirlerine de bizi takdim etmişti. Özellikle de beni. Babamın mükemmeliyetçi dünyasındaki en önemli ve kusursuz eseri, en övünülesi başarısı bendim zira. Onun kızı olmak sırtımda büyük bir yükü.

Tüm bu boğucu takdim faslının sonunda, babam sekiz kişilik oval masanın pencere kenarına yakın kısmında oturan yetmişli yaşlarındaki

bir çiftin yanına götürdü bizi. Çift bizi görür görmez ayaklanarak babamla selamlaştıklarında, babamın gövde gösterisinin son durağının başladığını anladım. Muhtemelen bu saygın ve burjuva oldukları metrelerce öteden belli olan çift, babamın adını ve soyadını yaşatması için en önemli noktalardan biriydi.

Babam önce annemle tanıştırdı onları. Aralarında kısa ama keyifli bir sohbet döndükten sonra bize çevirdiler bakışlarını. Önce kardeşim Kuvars'ın bir beyefendi gibi onlara saygısını göstermesini izledim. Normalde büyük olduğum için ilk beni tanıtmayı beklenirdi belki ama altın vuruşunu her zaman sona saklardı babam. Bu düşünceyi içimden geçirdiğim esnada nihayet vakti de gelmişti.

“Mr. Levoine, kızım Safir,” deyip elini bana doğru yöneltmesiyle karşımdaki çifte dizlerimi kırarak selam verdim. Çiftin gözlerindeki hayranlığın beni büyülemesi gerekirdi belki ama ben hiçbir şey hissetmedim. “On sekiz yaşında henüz. Kendisi şu an beş dili anadili gibi konuşabiliyor ve aynı zamanda iki dil için de çalışmalara başladı. Gerçek bir matematik dehası, sayısal zekâsı karşısında öğretmenleri büyük bir şok geçiriyor. Çocukluğundan beri jimnastik ve baleyle ilgileniyor...” diye başlayıp yaklaşık iki dakika boyunca aslında hiç de ilgimi çekmeyen ve sevmediğim her şeyi çok büyük keyif alarak gerçekleştiriyormuşum ve bu yüzden kaçınılmaz bir başarıya sahipmişim gibi anlattı. Benim kulaklarım ise bir süre sonra tüm bu cümlelere kapandı. Birer uğultuya dönüştü her şey. Çünkü bu cümlelerin hiçbir kısmında bana ait bir şey yoktu. Benim değillerdi.

“Adı gibi gerçekten,” dedi işlemeli taşlarıyla göz alıcı bir gri elbise giyinmiş olan hanımefendi. “Bir mücevhere benziyor.”

“Eşi benzeri olmayan...” diye tamamladı eşi onun cümlesini bir tebessümle birlikte.

Bu salonun en saygın çifti olduklarını anlamıştım. Konuşmaları, birbirlerine karşı tutumları, bakışları, beden dilleri ve karşımda gördüğüm bütün tablo bunu kanıtlar nitelikteydi.

“*Merci,*” diye karşılık verdim utançla. *Yalancının tekiydim.*

“Çocuklar, siz oturun lütfen. Biz babanızla diğer davetlileri de karşılayıp gelelim.”

Annemin cümlesiyle bir anlığına ona dönsem de çok uzun sürmedi, yanımdan ayrılışlarıyla tekrar az önce tanıştığım çifte döndüm. Ben, Mrs. Levoine'in tam yanına otururken kardeşim Kuvars da benim yanıma kurulmuştu. Mr. Levoine yanında bulunan bir başka adamla sohbele giriştiğinde, kendimi Mrs. Levoine'in yanında çok huzursuz hissettiğimden kucağıma eğdim bakışlarımı. Aslında çok tatlı ve güven verici bir havası vardı ancak tanıştığımız andan beri üzerimden bir an olsun çekmediği yeşil gözleri gerilmeme neden olmuştu. Alışkıttım aslında, gözlerin üzerimde olması beni korkutmazdı çünkü bunun için vardım bu dünyada.

İzlenilmek için.

Değerli bir elmassanız herkes size bakar, herkes en azından bir defa sizi avucunda tutmak ister. Kimse benim ruhumla tanışmak istememişti daha önce, dışarıdan görülen parıltım yerine içimdeki ışığı merak etmemişi.

Boğazım kuruyunca su içmek niyetiyle elimi masadaki suya atmıştım ki Mrs. Levoine'in bana uzattığı bir bardak suyla duraksadım. Şaşkın, belki biraz da anlamsız gözlerle ona baktım. *Su içeceğimi anlayacak kadar mı gözleri üzerimdeydi,* diye düşünmeden edemedim ama onun çehresinde özel alanımı ihlal eden bir ifadeye yer yoktu. Daha çok... Benimle konuşmak için bir neden arıyor gibiydi.

"Suya ihtiyacınız olduğu çok belliydi," dedi ben avucundaki bardağı alırken. Aramızdaki yaş farkına rağmen bana *siz* diye hitap ediyordu. "Ama boğulma pahasına bile olsa öksürmekten çekindiniz."

Hiçbir şey diyemedim onun yüzündeki muzip ifadeye rağmen. Sudan bir yudum alıp boğazımı rahatlattıktan sonra bardağı masaya bıraktım. Yutkundum tedirginlikle.

"Teşekkür ederim, çok incesiniz."

"En az sizin kadar, güzel hanımefendi," dediğinde ilk defa aldığım bir iltifatın sahte olmadığını hissettim. Oysa bunu hissetmem için ekstra bir şey yapmamıştı ama Mrs. Levoine'da en başından beri çok baskın bir şekilde hissettiğim duygu, başkalarını yüzeysel bir şekilde inceleyip geçecek kadar sık bir kadın olmadığıydı. Gözlerimiz birleştiğinde bakışlarını indirerek göz temasımızı kesti. Kucağımda du-

ran elime baktığını fark edince bakışlarını takip ettim. “Affederseniz, gözlerimi bileğinizden alamadığımı söylemek isterim. Bileğinizdeki morluğun sebebi nedir?”

İçim gıdıklandı. Bozuntuya vermemek adına tebessüm edip kaldırdım bakışlarımı. “Jimnastik antrenmanımda ufak bir kaza geçirdim, korkulacak bir şey yok. Endişe etmeyin lütfen. Pek de acı hissetmiyorum doğruyu söylemek gerekirse.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Böylesine yoğun bir hayatın içerisinde duygularınıza yer bulabiliyor musunuz? İlgilendiğiniz şeyleri dinlemek dahi baş döndürücüydü.” Hafifçe bana doğru eğildi duruşunu hiç bozmadan, başka kimsenin dikkatini çekmemek için fısıltıyla konuştu: “Hatta babanız başarılarınızı listelerken bir noktada uykuya daldı.”

Dudağıma ufak bir sırtış yerleşecek gibi oldu ancak saygısızlık olmaması adına kendimi durdurdum. Babam ve merasiminden zevk almamış bir davetlisiyle konuşuyor olmak tuhaf hissettirmişti. Tuhaf ve güzel... Kesinlikle güzeldi.

“Derler ki insan, hissetmeye muhtaç bir varlıktır. Öyle ki uykusunda bile bir şeyler hissedebilmek üzere uyur. Yoğun bir hayat akışım olsa da bir şeyler hissedemeden yaşamak mümkün olmazdı.”

Rolümden çıkmayışım onu memnun etmese de bu cevabımla bir şeylerden daha da emin olmuş gibi baktı yüzüme. “En son hissettiğiniz duygu neydi öyleyse?”

Düşündüm. Dürüst olmalı mıydım? Belki evet, belki de hayır.

“Hüzün... Burada olduğum için üzüldüm.” Gözlerimiz birleştğinde bir şey diyecek gibi oldu, o nefes alabilmek için dudaklarını araladığında ben gülmeye başladım. “Şaka yapıyorum, Madam Madeleine. Sizinle sohbet ettiğim için en son hissettiğim şey kesinlikle coşkuydu. Keyifli hissettim.”

Gülüşüme karşılık bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. Ardından aksanlı Türkçesiyle konuşmaya devam etti: “Pek iyi bir yalan değildi, küçük hanımefendi.”

“Ne demek istediniz?”

“Üzgün olduğunuzu biliyorum.”

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Üzgün görünüyorsunuz,” dedi hiç sakınmadan. “Bir şeye gerçekten gülüyorsanız gözleriniz yerinden oynamaz.”

“Çok dikkatlisiniz,” diye yanıtladım onu inkâr etmektense, belki buradan ilerlersem konuyu değiştirebilirdim. “Daha önceleri, henüz sizi tanımazken, annemden hakkınızda bir şeyler duymuştum ama insan sarrafı olduğunuzu söylememişti.”

Sıcak bir tebessümle karşıladı söylediklerimi. Önünde duran kadehinden bir yudum şarap içti. “Bu hayatı yetmiş üç yıl boşa yaşamadım, *mademoiselle*,” dedi şakaya vurarak.

“Güzelliğinizden hiçbir şey kaybetmemişsiniz.”

“Siz ise her şeyi güzelliğinizden kaybetmişsiniz, öyle değil mi?”

“Anlamadım,” dedim kibar bir şekilde, ses tonumu incelterek.

Onun eksik Türkçesinin yanında benim Türkçem, ikinci anadilim olmasına rağmen oldukça iyiydi. Aksanlı konuşmazdım. Babam her ne kadar mükemmeliyetçi, kontrol manyağı ve otoriter bir Fransız olsa da annem geleneklerine bağlı bir Türk kadınıydı. Beni de kardeşimi de Türk kültüründen uzak tutmadan, iç içe büyütmüştü.

“Bu hayatta her şeye sahip olmak için güzel olmak çok güçlü bir silahtır,” diye lafa giriş yaptığında gözlerimin tam içine bakıyordu ve işaretparmağıyla beni göstererek söylediklerini destekliyordu. Bakışları bir tılsım gibi gözlerimden içeri akarken sırtını kendi doğrularına sapasağlam yaslamış biri olduğunu hissediyordum. Öyle ki güzelliğin bir şeyleri kazanmak için bir silah olduğunu düşünüyordu. “Ancak her şeyi kaybetmek için de öyle... Eğer karşı koyulamaz, eşi benzeri olmayan bir güzelliğe sahipseniz bir anda her şeyi kaybedebilirsiniz.”

“Bana bunları neden anlatıyorsunuz?” diye sormadan edemedim zira biraz daha böyle konuşmaya devam ederse ortaçağdan çıkagelen bir cadı olduğunu düşünecektim.

“Babanız Pierre Beyefendi... Sizi tanıtırken söyledikleri karşısında hayran olmamak işten bile değildi. Açıkçası bu yaşınızda kendinizi öyle güzel yetiştirmişsiniz ki karşımda çok donanımlı, kültürlü, kibar, kendini ve çevresini bilen, gerçek bir asilzade hanımefendi görüyorum. Gerçek bir güzellik...” İltifatları karşısında belki normalde dudaklarımı

birbirine bastırarak minnettarlığımı gösterebilirdim ancak ben donakalmış bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim. “Ancak bir şey var, gördüğüm bir şey...” Yüzündeki gülümseme hafifçe kırıldı, bana baktı uzun uzun. “Tüm bu sihri dağıtan, büyüü yok eden bir şey var sizde.”

Yutkundum. “Nedir?”

“Hiç gülmüyorsunuz, küçük hanımefendi.”

Anlamazlıktan geldim. “Az önce gülüyordum.”

“Gülümserken ağlayabilir insan.”

Endişeyle atıldım çünkü ruhuma kadar çektiği röntgen beni bir hayli tedirgin etmeye başlamıştı. “Eğer asık suratım sizi kırdıysa çok özür dilerim, bugün aklımın içinde başka şeylerle savaşıp duruyorum. Sizinle hiç alakası yok.”

“Öyle değil,” diyerek durdurdu beni. Kalabalık masada herkes sohbet içerisindeyken ve salon davetlilerle dolup taşmışken biz kendi aramızda iletişim kuruyorduk. “Yüzünüz gülüyor ancak siz gülmüyorsunuz. Ruhunuz karanlıkta kalmış, görüyorum.”

“Ben anneme bakayım,” diyerek izin isteyen bir yüz ifadesiyle ayaklanacaktım ki elini kucağımdaki bileğime attı, gözlerinde izin isteyen bir bakış vardı. Hafifçe okşadı benim hiçbir şey demeyişimi bir onay olarak kabul ettikten sonra. Olduğum yere tekrar oturdum.

“*Ruhu hasta düşmüş*, derler sizin gibilere. Kimse görmemiş mi sizi de ruhunuzdaki morluk bileğinizden dışarı sızmış? Bağırması *buradayım* diye. Bu morluklar ezilmekten değil.”

“Ben... Aslında iyiyim, gerçekten.” Bileğimi parmaklarının arasından çektim nazik olmaya gayret ederek. Babamın etrafta olup olmadığını kontrol ettim. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

İnat ediyordum çünkü aksini bilmiyordum. Görüldüğüm bir ihtimalde ne yapardım, bilmiyordum.

Nefeslendi Mrs. Levoine. “Az önce babanız Pierre Beyefendi’yle sohbet ederken gördüm sizi. Gözlerinizdeki bu maskeye rağmen gördüm gözlerinizin gülmeyişini.” Eğildi hafifçe, fısıltıyla konuştu: “Babanızın anlatırken göğsünün kabardığı onca yeteneğin, başarının hiçbirisi sizin göğsünüzü yerinden bile kımıldatmadı, gördüm. Size ait olan hiçbir şey için hızlanmadı kalbiniz. Parmağım nabzınızdaydı az önce ama

hissetmiyordum.” Ne diyeceğimi bilemedim, öylece durdum karşısında. Gözlerim buğulandı ama sakladım her zamanki gibi. “Beni mazur görün, eğer sizi kırıyorsam veya sınırlarınızı aşıyorsam durdurun.”

Çaresizce büyüyen heyecanımı gölgeleyemedim. Haklıydı ancak içimde tek bir düşünce vardı. Bir yabancı, beni bir maskenin arkasına saklanmışken bile böylesine görebilirken en yakınlarım olan ailem nasıl olur da sancımı göremezdi, kalbimin atmadığını hissedemezdi? O an anladım görmezden gelmek neymiş,.. Duymak istememek, kör ve sağır olmak neymiş, o an fark ettim.

Kör birini renklerin varlığına inandırabilirdiniz belki ama kendi elleriyle gözlerini kapatan birini gökkuşağının güzelliğine inandıramazdınız.

Mırıldandım sessizce: “Lütfen devam edin. Söyleyin bana. Ne düşünüyorsunuz?”

O an etraftaki kalabalık sustu, arkamda çalan viyolonsel notaları durdu. Kalabalık bir pusa, sesler bir uğultuya dönüştü.

“Bir yapbozun kayıp parçası sen olmalısın diye kalan o son boşluğa sığabilmek için uğraşıp durmuşsun ama bir şeyi unutmuşsun.”

Yüzleştiklerim yüzüme çarparken durağanlaşan bir deniz gibi sessizleştim. Mrs. Levoine sizli bizli konuşmayı bıraktığında her şey çok daha içimden geliyormuş gibi hissettim, o ses içimden yükseliyormuş gibi geldi.

“Neyi?” diyebildim. “Neyi unutmuşum?”

“Kendi köşelerini.”

Elimi yanağıma atıp maskenin altından damlamak için birikmiş yaşları yok ettim kimse görmeden.

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Kendi köşelerinin o boşluğa uymayacağının farkında değilsin ancak bilmediğin tek şey o da değil... Sen başka bir yapboza aitsin.”

“Farkındayım,” dedim, gözlerimi ona çevirip bu defa hiç kaçırmadım. Yutkundum. “Ama ben sadece bir yapboz parçasıyım, onu tutan parmaklar değil.”

“O parmakların, köşelerini yontmasına müsaade etmemelisin. Aksi halde günü geldiğinde kendi boşluğunu dolduramazsın.”

“Siz...” dedim. “Siz nasıl her şeyin bu kadar farkında olabilirsiniz?”

Tebessüm etti. “Üzerine düşen gölgeyi gördüm, Safır. Seni tanımıyor olabilirim ama babanı çok iyi tanıyorum. Bir kız çocuğunu nasıl yetiştireceğini çok iyi biliyorum. Üstelik bugün yüz yüze gelmemiz, seni ilk kez bugün gördüğüm anlamına gelmiyor. Senin nasıl büyüdüğünü anbean gördüm ben.” Gülümser gibi oldu ama sahici bir gülümseme değildi, bir iç burkulması gibiydi. “Bir çocukken sana yavaşatılanlar kalbini incitmemiş olabilir çünkü kadın olmak ne demek, bilemezken her şey daha kolaydır. Ancak eğer genç bir kızsan Rochelle kurallarında gururunu incitecek pek çok şey vardır. Bir de...”

Duraksadığında kaşlarımı kaldırdım. “Bir de?”

“Bir de bana hiç yabancı gelmedin,” dedi içli bir nefesle birlikte tebessümünü yüzünden sildiği esnada. “Bir boşluğun içine sığabilmek için köşelerini yontan bir yapboz parçasını hatırladım seninle.”

“Kimdi o yapboz parçası?”

“Bendim...”

Hiçbir şey diyemedim karşısında öylece otururken. Bir süre sonra başımı önüme eğdiğimde düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Mrs. Levoine’in babamı tanıdığını söylemesi ve beni böylesine derin bir şekilde analiz edebilmesi çok tuhaf hissettirmişti. *Aslında o kadar da görünmez değilmişim*, demiştim kendime. Her zaman yakındığım şey fazla görünür olmaktı halbuki. Eğer göz önünde, ilgi çeken ve parıltıyan bir şey varsa mutlaka başka bir şey gölgede kalıyordur bu hayatta. Benim gölgede kalanım ise gerçeğimdi, benliğimdi, bendim.

Giydiğim bu kostüm iç huzurumu yok etmişti ama hayatımın düzeyine ayak uydurmaktan başka çarem kalmayınca iyi rol yapmayı öğrenmişim. Beni tanıyanlar hayatımdan mutsuz olduğumu söylemezdi çünkü beni hiç mutsuz görmemişlerdi.

Belki hakkımda *burnu havada, züppe bir zengin kızı* bile diyebilirlerdi ancak mutsuz demezlerdi.

Derin bir nefesle iç çektim.

“Sevgilim,” diyen bir ses dünyama giriş yaptığında kendime gelmemle yanı başımda bana uzatılan eli fark etmem eşzamanlı gerçekleşti. Gözlerimi elin sahibine çevirdiğimde sesinden de tanıdığım İlber’le kesişti bakışlarım. Suratındaki flörtöz gülümsemeyle birlikte

bana bakarken yakınlığından dolayı Mrs. Levoine'a da bir baş belamı vermiş ve sonrasında tekrar bana dönmüştü. "Geç kaldım, özür dilerim. Berbat bir kavalie olduğumun farkındayım ama izin ver de hatamı, baş başa oturup gözlerini seyrederken telafi edeyim."

Söylediklerini duymazlıktan gelerek elini tuttum ve oturduğum sandalyeden ayaklandım. Başka kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla, "Kraliyet ailesindenmişsin gibi konuşmana gerek yok," dedim. "Herkes bu numaraları yutabilir ama ben yutmam."

Elimden tutup beni peşinde sürüklemeye başladı. "Mrs. Levoine'ın yanında kabalık etmek istemedim."

"Kendisi kaba biri olduğunu fark edecek kadar açıkgozlü, emin olabilirsiniz."

Beni salonun arkasına doğru çekiştirirken aniden dönüp tam önümde durdu. "Ne kadar güzel olmuşsun."

Nefesi yüzüme değdiğinde bir adım geri çekildim. "İlber, sevgili değiliz. Sevgili numarası yapıyoruz, hâlâ!"

"Bu güzel olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Bu senin hareketlerinin ne ölçüde olması gerektiğini bilmediğin anlamına geliyor."

"Haydi ama Safir! Sadece iltifat ediyorum. Bunu bile mi istemiyorsun?"

Gözlerimi kapatan maskenin kenarından aşağı dökülerek çeneme değen saç tellerimi hafifçe geriye çekti.

"İstemiyorum," dedim fısıltıyla. Salondaki kargaşa ve kalabalıktan uzaktaydık ancak yine de birinin bizi duyabilmesi ihtimali, endişe duymama neden oluyordu. "Bu gece son, anlıyor musun? Bu gece son defa elini tutacağım. Yarın aileme ayrıldığımızı söylüyorsun, eğer söylemezsen ben kendi aileme söyleyeceğim ve inan, babanın senin bir işe yaramaz olduğunu düşünmesi zerre umurumda değil çünkü öylesin." Derin bir nefes verdikten sonra gözlerimi etrafta gezdirdim.

İlber sesli bir şekilde nefeslendi şaşkın bir nidayla. "Nefesini boşa harcama. Senden vazgeçmeyeceğim, Safir."

"Beni delirtme!" diye çıkıştım dişlerimi sıkarak. Sesimin tınısını ayarlayamadığım için bir sonraki cümleme daha dingin bir giriş yap-

tım. “Sen ayrıldın benden, sen terk ettin beni. Şimdi kalkıp özlediğin bir oyuncacı geri ister gibi *vazgeçtim* diyemezsin!”

“Hâlâ beni seviyorsun,” diye mırıldandı yüzümü hayranlık dolu bakışlarla incelerken. “O yüzden bu kadar kızgınsın bana.”

Tahammülsüzlükle gözlerimi tavana kaldırdım. “Sadece aptal insan sevmiyorum, İlber.”

“Kırılmadım.”

“Biliyorum,” diyerek gözlerimi ona çevirdim. “Yüzsüzsün çünkü.”

Onaylamazcasına iki yana salladı başını, beni gerçekten ciddiye almıyordu. Tavırlarındaki bu umursamazlık, sadece yüzsüzlükten değildi. İlişkimiz boyunca beni gerçekten öylesine birey olarak görmemişti ki şu an bir duruş sergiliyor olabileceğime ihtimal dahi veremiyordu. Bir oyuncak bebekle, vitrin süsüyle birlikte olmaya alıştı. Karşısında bir insan olduğunu ve özgür iradesi olabileceğini akıl edemiyordu. Bilmediği şey ise artık eski Safır olmayacağım, artık eskiye dönmeyeceğimdi.

Her ne olursa olsun...

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diyerek az önce sanki ben aramızdaki mesafeyi açmamışçasına yaklaştı bana doğru. Omzunu önünde durduğumuz pencerenin kenarına yasladı ve bu sayede boy farkımızı azaltarak göz teması kurmamızı sağladı. “Belki de bu *zor kadın* tavırlarını ilişkimiz boyunca sürdürseydin hiç ayrılmazdık. Çünkü son zamanlarda çok hoşuma gidiyorsun.”

İğrenerek baktım suratına. “Seninle bu hale geldiğimiz için üzülüyorum gerçekten. Artık hayatımda olmayacağın için kalbimin kırıldığı anlar oldu, yalan değil ama hiçbirisi sevgilim olan çocuk için değildi. Oyun arkadaşımı kaybettiğim içindi. Biz seninle çocukluktan beri yan yanayız, İlber. Birlikte büyüdük. Senden rica ediyorum, daha fazla düşme gözümde.”

Yaslandığı duvardan hafifçe doğrularak ayrıldı. Giydiği smokinin yakasını; ardından kahverengi, dolgun ve iki yana ayırdığı gür saçlarını düzeltti. İlk defa gözlerine bakarken onun gerçekten bir yabancı olduğunu hissettim çünkü her ne kadar ona âşık olmasam da İlber, İlber’di işte. Çocukluğumdan beri yanımda, hayatımda, çevremde olan çocuk... Bir şekilde benimleydi. Şimdiyse gördüğüm şey, bir zamanlar tanıdığımız insanların artık o insan olarak kalamadığıydı.

“Safir...” Ses tonu ciddileşti ancak onunla böyle bir konuşmaya girişme niyetinde değildim. Konuşacak hiçbir şeyim yoktu, ona diyeceğim cümleler kalmamıştı. “Bana karşı bir anda böyle bir duvar örmenin mantıklı bir açıklaması var mı? İnsanlar tartışır, kavgaya eder, ayrılır ve barışır. Biz seninle birlikte büyüdük. Beni böylesine yok saymana, üstelik birdenbire tavırlarının değişmesine anlam veremiyorum. Yanlış anladığın bir şey var... Ben seni öyle ya da böyle, doğru veya yanlış, güzel ama çirkin, bir şekilde seviyorum.”

Yüzümdeki o inanamayan ifade hiç değişmedi. Beni sevme şeklinin bana nasıl hissettirdiğini umursamıyordu bile.

Öyle ya da böyle, doğru veya yanlış, güzel ama çirkin.

Canımı acıtarak seviyordu beni.

Başımı iki yana salladım usulca. “Sen birini sevemezsin, İlber. Sen kendine âşıksın. Bu yüzden hiç kendine saldırmadın.” Kaşlarım havalandı hafifçe, üzerimdeki dingin öfke belki de onu en çok korkutan şeydi. Onun aksine saldırgan olmayışım benim silahımdı. “Eğer beni biraz seviyor olsaydın ya da bir başkasına sevgi duyabilecek bir kalbin olsaydı, canım acımasın diye o iğneyi önce kendine batırırdın. Sen, kendi canın yanmasın diye beni delik deşik ettin. Canımın ne kadar yanacağını umursamadın bile. Hoş, acıtmadın canımı çünkü ben de...”

“Ben de... Ben de ne?” Kaşları çatıldı.

Durağanlaştım, geri çekildim. “Ben de seni sevemezdim.”

Ben de seni sevemezdim çünkü hiç kendimi sevmedim.

Onu sevmediğim, ilk defa suratına gerçek bir tokat olarak çarptı bir rüzgâr gibi değmektense. Bu yüzden öylece yüzümde gezindi gözleri, bekledi, yutkundu, kaçamak bakışlarını saklamaya çalıştı çünkü onu sevemeyişim dahi benimle alakalıydı, onunla değil. O, kendisiyle yüzleşmekten kaçan bir zavallıydı gözümde artık.

“Pekâlâ, tamam. Hassas bir dönemdesin, anlıyorum ve üzerine gelmiyorum. Bu dönem geçtiğinde düşüncelerinin doğru olmadığını sen de göreceksin.” İçli bir nefes verdi. “Ben de seni bekleyeceğim.”

Bakışlarımı İlber’in omzunun üzerinden balo salonuna yönelttiğimde tüm davetlilerin geldiğini gördüm. İçerisi epey kalabalıktı ve davetlilerin arasında derin bir sohbet dönüyordu. Viyolonselci ens-

trümanını çalmaya durmaksızın devam ederken yer yer kendini ritme kaptırıp dans eden çiftler vardı.

İlber'e döndüm. "Birazdan son defa ellerini tutacağım ve son defa dans edeceğiz. Sonra buradan gideceğim ve bir daha seni görmeyeceğim, İlber. Artık seni görmek istemiyorum." Kelimelerimin uçlarını yontmadım, sivri bıraktım çünkü kimse benim için yontmamıştı. "En azından iyi hislerle yâd edebileceğim bir hatıra dönuşene kadar karşıma çıkma, olur mu?"

"Bitti mi?" diye sordu söylediğim onca şeyin üzerini bir kalemle çizip geçer gibi.

"Bitti," dedim usulca. "Hiç başlamamalıydı."

Yutkunup başını salladı İlber. "Benim söyleyeceklerim henüz bitmedi, Safır."

"Bitsin o zaman."

"Neden?" diye çıkıştı. Ani bir öfke patlamasıyla ellerini saçlarından geçirdi. Kendini tutmaya çalıştı. "Neden bu kadar ısrarcısın? Bir sebebi olmalı... Söyle! Neden kaçıyorsun benden?"

"Senin de koştüğün ben değilim ki," dedim ve hayal kırıklığıyla dolu gözlerimi ondan hiç sakınmadan, omzuna çarparak yanından geçtim.

Bir gün olsun neyi sevip neyi sevmediğimi merak etmemiş, heyecanlandığım şeylere benimle birlikte heyecanlanmamıştı. Aynada gördüğüm yansımamdan ibaretti ondaki Safır de. Ne bir ruhu ne de bir rengi vardı. Çünkü yanında taşıdığı bir süs eşyasıydım. Vakit geçirmekten keyif aldığı, tanımak için can attığı, oyunlar oynamak için an kolladığı, güldürmek için şakalar yaptığı, ısınsın diye ellerini tuttuğu biri değildim. Sadece yanında gezinen bir figürandım. Zaten bu hayatta kimse için bir adım ötesine gidememiştim.

Mükemmel olmak, mükemmel görünmek, mükemmel hissettirmek zorundaydım. Aksi halde kimsenin beni sevmesi için bir sebebi kalmazdı.

Ben hiç kimse için *gülümsemesini seviyorum* kişisi olamamıştım.

Ben hiç kimse için *aklında dönüp duranlara bayılıyorum* kişisi olamamıştım.

Ben hiç kimse için *yanında güvendeyim* kişisi olamamıştım.

Ben insanlar için hiç kimseydim.

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettiğimde kimseye görünmeden salondan çıkış yaptım. Ağlamamak için direndim ve bu benim için zor bir şey değildi. Ağlamadım. Ancak akıtamadığım gözyaşları için canımı çok yaktım. Sakinleşmek için dışarıda biraz hava aldım, birkaç yudum su içtim. Ortadan kaybolmak istedim ama özgür irademle bunu bile yapamayacağımı hatırlayınca pes ettim. Kabul ettim yenilgiyi. Bu gece daha fazla savaşımayacaktım. Söz vermiştim kendime, bu gece sondu. Daha fazla örselemedim kendimi *yapamadın* diye. *Yapamadığımı son gece bu*, diye yüreklendirdim içimdeki ışıltıyı.

Efes olsaydı böyle yapardı çünkü. Bağırırdı bana. *İnan kendine*, derdi. Düştüğüm için kızmazdı ama kalkmazsam hayal kırıklığına uğrardı. Çabalamazsam bana kırgın bakardı, başaramazsam değil, biliyordum. Battığım çamurda kirlendim diye değil, kirli ayak izlerimi temiz zemine bırakamadım diye asılırdı suratı. Ellerimi kanattığım için üzülmezdi belki ama yaralarımı tek başıma saramazsam kırılırdı, biliyordum.

Efes'ti o.

Eğer düşersem bir gün, beni kaldırmaya yetmezse gücü gelip yanıma uzanırdı.

Efes'ti o.

Gözlerimi kapattım. Boğuluyordum. Karanlıktı.

Efes'ti o.

Gözlerimi açtım. Sudan çıkmış bir balık gibi nefes aldım. Karanlık dağıldı.

Kendimi balo salonunun sahnesinde, kapalı perdelerin arkasında İlber'le karşı karşıya bulduğumda aklımdaki düşüncelerden kaçabildiğim tek yerin Efes olduğunu fark ettim. Gülümsedim elimde olmadan. Beş metre uzağımda duran İlber'in bana baktığını fark ettiğimde başımı öne eğdim ve yüzümdeki gülümsemeyi sildim. O belki ona gülümsediğimi düşündü ama ben karşımda hiç tanımadığımı, görmediğimi, dokunmadığımı, benden kilometrelerce uzakta yaşayan süper kahramanımı hayal ettim. Ondan güç aldım.

Önümüzdeki kırmızı perde yavaşça açılmaya başladığında salon-daki viyolonsel sesi çoktan susmuş, yerine Fransız dansı *Bourree*'nin enstrümanı olan piyanonun notaları yayılmaya başlamıştı. *Bourree* hızlı ve tempolu, dinamik bir dans türüydü. İki adım ileri, bir adım geri şeklinde bir örüntüsü vardı ve genelde çift olarak oynanırdı. Annem ve babamın da ilk dansıydı. Bu yüzden babam bizim için de özellikle bu dansı seçmişti.

Derin bir nefes aldım üstüme sahne ışığı düşmeden birkaç saniye önce ve bana on sekiz yıldır öğretilen neyse onu yaptım. Bir robota, bir süs eşyasına, bir oyuncak bebeğe dönüştüm. Bir anda omuzlarım dikleşti, yüzümdeki hisli ifade silikleşti ve rolümü giyindim. Tam arkamda duran piyanist, notalara her dokunduğunda perde biraz daha çekiliyor ve İlber'le davetlilerin önüne çıkıyorduk.

O an geldiğinde az önce içime çektiğim nefesi geri verdim.

Sahnenin üzerindeki ışık yüzlerimizi aydınlatırken, İlber'le iki yandan birbirimize doğru yürüyerek tam ortada durduk. İlk adımı attığımda sağ ayağım hafifçe öne çıktı, sol ayağım geride kaldı. O an gözlerim açık olsa da karşımda İlber yokmuşçasına kör oldum ona. İleriye doğru hızlıca bir adım atıp hemen geri döndüm, adımlarım kısa ve hızlı olmak zorundaydı. Ritme uygun şekilde bir adım sağa, bir adım sola hareket ediyordum. Vücudum hafifçe dalgalanıyor ancak savrulmuyordu, müziğin temposuyla uyum içindeydim. Kollarım da dansa eşlik ediyordu. Kırk beş derecelik açıyla yana açıyor, sonra kapatıyordum.

İnsan dans ederken kalbi kırılır mıydı? Benim her hareketimde kalbim tuzla buz oluyordu. Yelkovan saniyeleri birer birer yuttukça ve ben koreografiye uyarak hareket ettikçe içimden bir şey eksiliyordu. Kukla gibi hissetmenin o tanıdık ağırlığı birdenbire üzerime çökmüştü ve omuzlarıma bindirdiği yük kamburlaşmama neden olmuştu. Çünkü insan hiç beklemediği anlarda gücünü yitirdiğini hissedince çok ağır bir yara alıyordu.

Bunu yapmak istemiyordum.

Burada, bu sahnede olmak istemiyordum.

İnsanların bana hayranlıkla bakmasını istemiyordum.

Ben sadece babamın beni ben olduğum için sevebilmesini istiyordum. Dans etmeme gerek kalmadan sevebilmesini...

Dudaklarım titrediğinde saklamadım hislerimi. Gözyaşlarımı akıtmasam da içime ağladım. Buna rağmen devam ettim dans etmeye.

Her adımda İlber'le uyumlu bir şekilde ilerliyorduk. Bir yansıma gibiydik aslında, bir simetri... Hiçbir zaman olamadığımız o ayna görüntüsüydük şimdi birbirimizin. Onda hiçbir zaman göremediğim kendimi, bir sahne pistinde benim hareketlerimin aynısını paralelimde yaparken görüyordum. Gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor, sanki görünmez bir iple bana bağlıymış ama kavuşamıyormuş gibi özlemle bakıyordu gözlerime. Gerçek bir oyuncuydu. Eğer içindeki bencil adamı tanımamış olsaydım bakışlarına kanabilirdim. Beni kandırabilirdi. Ben yalanlarla değil ama saklanan gerçeklerle büyümüş bir kız çocuğuydum zira. Ona da kanardım.

"Bana gel," dedi İlber fısıltıyla. "Ağlama."

Ağladığımı fark etmişti, saklamıyordum zaten ama sahnedeysen babamın gözlerine attığım kaçamak bakışlardan onun da anlamasını isterdim. Boş verdim. Ona doğru bir adım attım, birbirimizin etrafında hiç temas etmeden dönüşler yaptık. Kendi yörüngemizden şaşmadan geriye doğru çekildik. Adımlarımız hızlanırken, yan yana durup gözlerimize baktık.

Hiçbir şey. Ona dair hiçbir şey yoktu kalbimde.

"Ağlama, Safır," dedi sessizce.

"Bu dansa bir son ver."

Geriye çekilerek kendi etrafımda döndüğümde o da kendi etrafında dönerek yanımda durdu ve elini bana doğru uzattı. Elimi avucuna yerleştirdim. Müziğin ritmiyle öne çıkıp beni kendi etrafımda çevirdiğinde ondan uzaklaştım, tekrar yakınlaştığımızda dansın sonuna doğru geliyorduk ancak İlber çalıştığımız koreografinin dışına çıkarak beni sağa doğru yönlendirdiğinde olduğum yerde kaldım. Davetliler bana bakarken ben de gözlerimi davetlilerin arasında gezdirdim. İlber arkama geçti, ben ise yaptığı bu habersiz değişikliğe rağmen bozuntuya vermemek adına sahnenin önüne doğru ilerledim. İsteğimi yerine getirip dansı erkenden bitirmek için yapmıştı bunu.

Başımı öne eğip kendime doğru kapandım. Nefeslendim, sakinleşmeye çalıştım. Yapabileceğime inandırdım kendimi. *Bitirebilirsin*, dedim. Son bir nefes alıp küllerimden doğar gibi tekrar doğruldum. Reverans yaparak selam verirken son defa babamın karşısında boy-numu eğdiğime dair söz verdim kendime ve onun gözlerine dimdik baktım. İlber yanıma gelip elimden tutmuştu ki babamın omzunun arkasından davetliler arasında gördüğüm bir çift gözle kalakaldım, titreyen çenemi sıktım.

Donuklaştı bakışlarım. Bir maskenin ardındaki soluk mavi bir çift göz beni büyüledi. Kalbimin etrafını yavaş yavaş saran bir buzul gibi sarıldı sıcak tenimin etrafına. Çepeçevre sardı beni ve benliğimi. Dudaklarımın arasından tek bir isim çıktı soluğumla birlikte: “Efes...”

Sobeledin mi beni şimdi? Yoksa hâlâ saklanmaya devam mı etmeliyim?

Yükselen alkış sesleriyle kendime geldiğimde derinleşen soluklarım, kalbimin atışını da dayanılmaz bir hale getirmişti. Elim sıkı sıkı tutan İlber’e döndüğümde bana gülümseyerek baktığını gördüm ancak ben gülümseyemiyordum ve tüm davetliler bunun farkındaydı. Alkışlar yavaş yavaş dindiğinde herkes kendi arasında neler olduğuna dair bir fısıltıya kapıldı fakat ben de ne olduğunu bilmiyordum. Gördüğüm o gözler, Efes’in gözlerine öyle çok benziyordu ki... Eğer onun şu an benden kilometrelerce uzakta olduğunu bilmeseydim benim için buraya geldiğini bile düşünebilirdim ancak ellerini tutan ve giydiği smokinin koluna sarılan bir başka kız, o soluk mavilerin bana ait olmadığını gösteriyordu.

Efes başka bir kızın elini tutmazdı.

Efes başka bir kızın koluna sarılmasına izin vermezdi.

Efes bana yalan söylemezdi.

Elim İlber’in avucundan kayarken koşar adım indim sahneden. Daha önce hiç yapmadığım ve belki de hiçbir zaman yapamayacağım bir şeyi yaparak, babamın davetlileri arasında derin soluklarla koşa koşa salonun çıkışına doğru ilerledim. İnsanların bakışları benim üzerimdeyken ben masaların ortasındaki kırmızı halıda koşuyor, kapıya ulaşmaya çalışıyordum çünkü göğsümün ortasında büyüyen hissi def

edemiyordum. Belki başkası olsaydı Efes'in gözlerine benzeyen bir çift göz gördüğüm için heyecanlandığımı düşünürdü ama bu kalp çarpıntısı korkudandı.

Safir Rochelle olmanın bedeliydi bu. Kalbim titrediğinde hissettiğim duygu heyecan değil, korku olurdu. Adımlarım savruklaşmaya başladığında sahnedeysen gördüğüm o gözlerin yanından geçiyordum ki tam o an gözlerimiz birbirine değdi.

Sobe!

O bana baktı anlamsızca, ben de ona... Maskelerin ardından irislerimizin birbirine birer mih gibi saplanmasının anlamı neydi, bilmiyordum ama yanından geçtiğim o üç saniyelik anda gözlerimin, gözlerini yakın çekimde kayda aldığını hissettim.

Kimdi o? Neden gözleri Efes'inkiler gibiydi?

Başımı öne eğdim ve göz temasımızı keserek beni hapsetmesine engel oldum. Salondan çıkıp merdivene koşar adım ilerledim, bir üst kata çıktım daha sakin olmasını umarak. Otelin uzun ve dar koridorlarında yürüyüp kendimi tuvalete attığımda taktığım saçma sapan maskeyi can havliyle yüzümden çekip çıkardım, öfkeyle bir kenara fırlattım. Bir kabine girip kapıyı kapattım ve klozetin kapağını indirip üzerine oturdum. Durdum öylece. Üzerime gelen kabinin içinde tavana baktım.

Sessizleşti içerisi. Müziğin kulağımdaki sesi kesildi. İçimi duymaya başladım ve galiba en acısı da buydu. Çıglıklar vardı kalbimde yükselen.

Önce ağlamaya başladım, saniyeler geçtikçe gözyaşlarım şiddetlendi, hıçkırıklarım da eşlik etti. Öylece, çaresizce ağladım dakikalar boyu bir tuvalet kabininin içinde. Kimse gelmedi peşimden. Kimse nasıl olduğumu merak etmedi; nereye gittiğimi, neden gittiğimi sormadı. O tuvaletin kapısı ben içeride yalnız başıma ağlarken hiç açılmadı. Dakikalar öylece geçip gitti, içimde akıtacak yaş kalmadığında kabinden çıktım ve aynanın karşısına geçtim. Akan makyajımın yüzümü ne kadar korkutucu hale getirdiğini seyrettim.

"Porselen bebek Safir..." dedim alayla. "Bak, kırıklarını toplamaya kimse gelmedi."

Bin parçaya dağıldın. Söyle bakalım, nasıl yapıştıracaksın kendi kendini?

Belki evdeki yardımcı etrafa saçılanları süpürmeye gelirdi. Bizim evde bir şeylerin halı altına süpürülmesi alışık olduğumuz bir durumdu çünkü. Belki de bir toz tanesi kadar değerim yoktu.

İç çektim sessizce. Yüzüme dağılan makyajın bir kısmını yıkadım, bir kısmım peçeteyle temizledim. Ardından kapıyı araladım ve tuvaletten çıktım. Merdivene yönelip balo salonuna gitmek yerine bir kat daha çıkıp hazırlandığım odadaki eşyalarımı topladım. Yatağın üzerinde duran güncemi alıp odadan ayrıldım, otelin çıkışına yöneldim. Bir kukla, sergilenen bir ürün gibi burada daha fazla kalmayacak; babamın oyuncacı olmayacaktım. Artık bunu kaldıramıyordum. Artık gururum bu kadarına müsaade etmiyordu.

Bozulmuş makyajım, dağılmış ve ıslanmış saçlarım, kamburlaşan duruşumla artık tam anlamıyla çöpe atılmaya layık bir oyuncak bebek olarak merdivenden inerken balo salonundan bir hışımla dışarı çıkan beden, zemine inmeme dört basamak kala durdurdu beni. Olduğum yere saplandım bir çivi gibi.

Gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda gördüklerimin bir halüsinasyon olmasını ve delirmenin eşiğinde olduğumun gerçeğim olmasını diledim ancak kirpiklerimin ardından gördüğüm görüntü silinmedi.

Bir hayal değildi ve ben de delirmiyordum.

O beden hıncahınc bir öfkeyle balo salonunun kapısından geçerek otelin ortak alanında yüzündeki maskeyi çıkardığında, sarı saçları kenara doğru savrulduğunda ve gördüğüm o gözler bu defa açık seçik karşırma dizildiğinde gözlerimdeki yansıma bu defa bir yabancıya ait değildi.

Efes'ti o.

Benim süper kahramanımdı.

Soluğum kesildi. Avucumda duran güncem kaydı parmaklarımmın arasından ve merdiven basamaklarına düştü ufak bir gürültüyle. Bir sayfa açıldı rastgele, onun adım gördüm yine.

Teşekkür ederim, Efes. Böyle yazıyordu. Fısıltım olduğun için.

Ayaklarımı acıtan topuklu ayakkabılarımm değildi. Kalbimi ağrıtan bu defa babam değildi. Gözlerimdeki yaşlar kukla gibi hissetmemden

ötürü değildi. Vücudumdan çekilen gücün nedeni gönülsüzce ettiğim dans değildi. Canımı acıtan yapayalnız olmam değildi.

Adını sayıkladım sanki güç bulmak ister gibi ama ilk defa onu düşünmek güç vermedi bana. Damarlarımda akan kanı durdurdu sanki.

“Efes...”

Durdu. Öylece kaldı olduğu yerde. Bir kez daha döküldü dudaklarımdan adı bir hayal kırıklığıyla.

“Efes...”

Yüzünü döndü bana, yutkunuşu aramızdaki sessizliği doldurdu. Başı öne eğikken yavaşça kaldırdı çenesini yukarı, gözlerini dikti gözlerime, *ilk defa*. Buradaydı. Kilometrelerce uzakta değil, karşımdaydı. Dağınık saçlarıyla, soluk mavi gözleriyle, verdiği histerik nefes yüzünden titreyen dudaklarıyla öylece duruyordu tüm gerçekliğiyle.

“Safir...”

Bu defa silindi üç noktalarım, emindim kendimden. “Efes...”

Üç defa sayıkladım adını ezberlemek ister gibi ama hayal kırıklığı bir kılıçsa üç defa kesti boğazımı.

Bana yazdığı tüm mesajlar gözlerimin önünden geçti, yazdığım tüm cümleler ve söylediği her şey bir bir kulaklarımda onun sesiyle yankılandı. Dört ay boyunca yaşadığım, yaşadığımız her şeyi düşündüm. Hayatıma aniden dahil oluşunu, başıma açtığı dertleri, gitmek bilmeyişini, sonra gidip gelmeyişlerini, haber alamayışlarımı, onsuz kalışlarımı ve ona doyuşlarımı düşündüm. Bana yaşattığı gelgitlerin ruhumu ne denli yordüğünü ama buna rağmen karşımda kanlı canlı dururken içimden sadece ona sarılmak geldiğini düşündüm. Haftalardır ondan gelecek bir mesaj için aklımı yitirdiğimi, buna rağmen bana dönmediğini ama şimdi karşımda oluşunun içimde yarattığı tahribatı düşündüm.

Ve bu defa aşamadım.

Ona sarılmak istedim. Kollarımı boynuna dolamak istedim. Beni sıkı sıkı tutup hiç bırakmasın istedim.

Ve sonra yalanlarıyla yüzleştim.

Tam o an bana doğru bir adım atmaya kalktı ama salon kapısı bir kez daha aralandı ve içerideki müzik kısa bir anlığına ortak alana ya-

yılırken içeriden çıkan kişinin kapıyı kapatışıyla ses tekrar uzaklaştı. Ancak kapının eşiğindeki, sahnedeysen maskenin ardından Efes'e benzettiğim ama *benim Efes'im* olduğuna ihtimal vermediğim o yalancının elini tutan kızın ta kendisiydi. Beni hiç görmedi, Efes'e doğru adımladı. Ben merdiven basamaklarında öylece dururken o ise Efes'le aralarındaki mesafeyi kapatıp elini tuttu, diğer elini de koluna yerleştirdi. Ben o an orada gizli kalmış bir detaydım her ne kadar Efes gözlerini benden çekmese de...

"Bir ay önce geldiğimiz balo daha güzeldi, değil mi? Ben de çok sıkıldım. Sanırım son beş ayda İstanbul'da gittiğimiz en sıkıcı balo bu oldu. Annem istemese gelmezdim tabii, yaş ortalaması bize göre biraz fazla. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, tek başıma asla çekemezdim burayı. Sen iyi misin? Neden donup kaldın öyle? Hiçbir şey demiyorsun..."

Bir ay önce Lyon'da yaşamıyordu. Son beş ayda İstanbul'da...

Hayır, hayır. Lütfen, Efes.

Gözlerimi kapattım çünkü gerçeklerden kaçmak için bildiğim tek yol saklanmaktı ama şimdi saklanamayacak kadar açıktaydım. *Her şey saklansın öyleyse*, dedim. Ben durayım, her yer kararsın istedim. Hiçbir şey görmeyeyim, hiçbir şey canımı acıtmasın istedim. Sızlayan kalbime bir yaraya üfler gibi üfleseyim ve sönsün o yangın, dinsin istedim.

"Milas..." diye mırıldandı o kız sorarcasına.

O an içime çektiğim nefesi geri veremedim, kendi nefesimle boğdum kendimi. Dinmedi. İçimde hissettiğim o köz gibi yara gittikçe alevlendi ve bir yangına dönüştü. Yandım ben... Kalbim tutuştu küçük bir kıvılcımla, alevlendi tenim.

Ona *Milas* dedi, *Efes'e*...

Gözlerine baktım uzun uzun ama hiç düşünmezdim ona ilk bakışımın paramparça hissettireceğini. O soluk mavi, ışığı yansıtan gözlerine baktığımda içimin bir enkaza döneceğini tahmin etmezdim.

Yutkundum, hayal kırıklığı gözlerimden bir an olsun silinmezken gözlerine kilitledim gözlerimi.

Söylesene, Milas.

Sana kandığım kaç yalan söyledin bana?



BÖLÜM 2

Kalp kırıklığı...

Ölümün provasası...

Buna rağmen hiç ölmemiş gibi ayağa kalkar insan, devam eder yaşamaya çünkü görünürde yoktur yarası.

Dün gece öğrendiklerimden sonra karnıma öyle bir ağrı saplanmıştı ki daha fazla kalamamıştım orada. Akıtamamıştım da gözyaşlarımı. En azından onun yanında, oracıkta. Yanındaki kıza görünmeden merdivenden inip kendimi otelden dışarı atmış, bir taksiye binmiştim. Kapıyı kapatınca taksiciye evimizin adresini söylememe kalmadan kulaklarımda adımın yankılanışı ve Efes'in -ya da Milas'ın- arabanın camlarına vurması eşzamanlı gerçekleşmişti ama ne yaparsa yapsın durduramamıştı beni. Bakmamıştım yüzüne, inmemişim taksiden.

Hiçbir şey söylemeden, hiç sitem etmeden, hesap sormadan gitmek bazen bir deprem etkisi yaratır. Benim kalbimde de dün gecedен sabaha kadar yıkılmayan bina kalmamıştı.

Eve geldiğimde ayaklarım öyle çok ağrıyordu ki saatler boyu katlandığım topuklu ayakkabıları nereye fırlattığımı ve çatı katında bulunan odama çıkan merdiveni nasıl tırmandığımı hatırlamıyordum. Tek

hatırladığım, odama girdiğimde ağlayabildiğimdi. Kapıyı kapattığım andan itibaren gözlerimde biriktirdiğim ve herkesten sakladığım yaşları bir bir hıçkırarak akıttığımı. Buna rağmen içimdeki, karnımın tam ortasındaki sızı bir türlü geçmedi.

Geçsin istedim. Çaresizce bunu diledim ama geçmedi. O sızı orada kaldı.

Eğer benim gibi bir şeylerle başa çıkma yöntemi yemeklere sığınmak ya da yemeklerden kaçmak olan biriyseniz üzüntünüzle de yalnızca o bir yemekmiş gibi onu kusarak başa çıkabilirdiniz.

Bir süre sonra o sızı öyle dayanılmaz, öyle katlanılmaz, öyle acınası bir hal almıştı ki onu düşünmek, onun yalanlarını hatırlamak, ona dair olan ne varsa midemi bulandırmaya başlamıştı ve kendimi dakikalar boyu tuvalette kusarken bulmuştum. Üstelik ne sırtımı sıvazlayan ne saçlarımı tutan ne de kendime gelmem için bana su içiren biri vardı. Tek başıma yaşamıştım her şeyi. Her zaman olduğu gibi...

Öfkemi de üzüntümü de mide bulantımı da karnıma giren krampoları da hissettiğim hayal kırıklığını da yüzüme vurulan aptallığımı da bir başıma göğüslemiş ve başa çıkmıştım. Başa çıkamadığım tek bir şey vardı. Altında ezildiğim tek bir soru sırtımı yakıyordu.

Ona nasıl inanmıştım?

Gözlerimi araladığımda sonuna dek çektiğim siyah perdenin kapatmayı unuttuğum küçük aralığından sızan güneş, ne tesadüftü ki tam gözümü isabet alarak içeri giriyordu ancak gece boyunca bir an olsun huzurlu uyku uyuyamadığımdan bunu dert etmedim. Güneş gözümü yaşlandırırken *en azından bir sebebim var*, diye geçirdim içimden. Titreyen dudaklarımı serbest bıraktım ve yattığım yatakta yaşların şakaklarımdan süzülerek yastık kılıfıyla buluşmasına müsaade ettim. Belki de artık tavanı seyretmeye bir son vermeliydim çünkü içimde dönüp duran o soruya bir cevap vermeyecekti.

Elimi yüzüme atıp ıslak yanaklarımı sildim ve başımı sağa doğru yatırdım, yatağımın yanında bulunan komodinin üzerindeki dijital saate baktım. Sekizi yirmi geçiyordu. Hemen yanındaki sayfaları açık güncemin en alt köşesinde, dün gece eve döndükten sonra üstünü karaladığım cümleyle gözlerim kesiştiğinde son bir yaş daha aktı yanaklarıma.

Teşekkür ederim, Efes. Bana neden saklandığımı hatırlattığın için.

Gözlerimi defterden ayırdım ve hiç bakmadan elimi atarak kapağını kapattım. Hafta sonu dahi olsa yataktan kalkmak için oldukça geç kalmıştım. Saat dokuzdaki aile kahvaltısına yetişmek istiyorsam daha fazla oyalanmadan kalkmalıyım ama hiç istemiyordum. Yine de yataktan kalkıp ayaklarıma terliklerimi geçirdim. Zorundaydım çünkü. İstemiyor olmam, katılmamam için geçerli bir neden değildi.

Çünkü benim üzölmeye, depresyona girip yataktan çıkmamaya, gün boyu ağlamaya ve yaptığım hataları analiz etmeye ne hakkım ne de vaktim vardı. Kalbimin paramparça olması, Safır Rochelle olmak için sunacağım bir mazeret olamazdı.

Odamdaki banyoya ilerleyip geceliğimden kurtulduktan sonra kendimi soğuk suyun altına bıraktım ve kısa bir duş aldım. Soğuk suyla duş almaktan da nefret ediyordum ama cildimin parlaması ve gözeneklerimin sıkılaşması için gerekiyordu. Annem, sağlıklı olanın bu olduğunu söylerdi.

Duştan çıktıktan yaklaşık yirmi dakika sonra tam anlamıyla kahvaltıya hazırdım. Üzerime *Ralph Lauren* markalı bir süveter geçirmiş, altına da yine aynı markadan beyaz bir etek giymiştim. Sarı saçlarımı düzleştirdikten sonra ensemdede bağladığım bir saç bandanası sayesinde bir arada tutmuş ve sırtıma yatırmıştım. Yüzümde, çenemin biraz altında çıkan ufak sivilcenin üzerine görünmez bant yapıştırıp, makyajımı tamamlayarak fark edilmez hale getirmiştim.

Aynada son defa kendime baktığımda hiç de aylar boyunca tanımadığı bir erkek tarafından kandırılmış, beyin yerine sünger taşıyan aptal bir kıza benzemiyordum.

“Güzel,” diye mırıldandım kendimi teselli etmek istercesine. Eteğimin uçlarını düzelttim. “En azından bu rezaleti kimse öğrenmeyecek.”

Ayakkabılarımı giyip odamdan çıktım ve çatı katından bir alt kata indim. Bu sırada Kuvars da odasından çıkmıştı. Merdivenden indiğini görünce koşarak yanıma geldi.

“Günaydın, Safır!”

Hiç aldırmadan sırtımı dönüp merdivene yöneldim. “Atıştırmalıkların iğrenç oldu. Az önce üzerlerine sifon çektim. Boşuna sevimlilik yapmaya çalışma,” dedim.

“Ne?” diyebildi sadece, dumura uğramıştı.

“Sana yapacağımı söylemiştim.”

Peşimden geliyordu. “Bu kadar acımasız olacağına ihtimal vermemiştim!”

“Değilim zaten,” dedim daha fazla mızızlanmasına katlanmak istemediğim için. “Hâlâ koyduğun yerdeler ama kahvaltıdan sonra orada olmaya devam ederlerse gerçekten yok edeceğim.”

Cümlemi bitirdiğim anda indiği basamakları koşar adım çıkarak odama yönelmişti.

“Zalim bir kız olmadığını biliyordum, Safir!”

Keşke biraz olsaydım, Kuvars. Belki bu kadar üzülmezdim.

Başımı iki yana sallayarak mutfığa giriş yaptım. Yonca Hanım kahvaltı hazırlıklarına devam ederken, “Günaydın,” diye mırıldandım yüzüme kondurduğum minik tebessümle. “Annem yok mu?”

“Günaydın, Safir Hanım,” diye yanıtladı Yonca Hanım benden yaşça büyük olmasına rağmen. Yanındaki diğer iki çalışanımız kahvaltı için son hazırlıkları tamamlarken o ise yaptığı işi bırakıp bana döndü. “Anneniz arka bahçede, babanızla birlikte sizi bekliyorlar. Bugün kahvaltıyı oraya hazırlamamızı istediler.”

“Tamam, teşekkür ederim. Ellerinize sağlık şimdiden. Eminim ki her şey harika olmuştur.”

“Teşekkür ederiz, afiyet olsun,” dediğinde arkamı dönüp gidecektim ki Yonca Hanım adımı mırıldanarak beni durdurdu.

“Safir Hanım.”

“Efendim?” dedim yönümü ona dönerek, kaşlarım hafifçe kalkmıştı.

Yanıma yanaştı usulca, diğer iki çalışanımızın duyamayacağı bir konuma geldi. Elini mutfağın ortasında bulunan ada tezgâhın köşesine yasladığında yüzünde minik bir tebessüm doğdu ancak dilinin ucuna gelen kelimeleri söylemekten ya utanıyor ya da çekiniyordu.

“Bir şey mi oldu, Yonca Hanım?” diye sordum merakla. “Bir sıkıntınız varsa bana söyleyin, ben anneme iletirim.”

“Yok,” deyip gözlerini kaçırdı. “Bilirsiniz, bugüne kadar size saygıda hiç kusur etmedim. Çok da severim sizi.” Bir an duraksayıp ek-

ledi: “Kızım gibi...” Gülümsedim hafifçe. İçinde tuttuğu neyse söylemek istiyor ancak annem ve babamın çalışanlar ile aramıza çizdiği sınırı aşmaktan korkuyordu. “Biz iyiyiz de siz nasılsınız? Dün gece eve tek başınıza geldiniz, hiç iyi görünmüyordunuz. Yanınıza gelmek istedim ama kapınızı kilitlediniz odaya girer girmez, içeriden o sesler geldi yine.”

Etrafı kontrol ettim. Yanma yaklaştım, tezgâhın üzerine yerleştirdiği elinin üzerine elimi koydum.

“İyiyim ben,” dedim söylediklerini başkalarının duymaması için. Annem ve babam yediklerimi kustuğumu bilmiyordu. Yonca Hanım’ın kastettiği de dün gece üzüntüden kusmuş olmamdı. Yonca Hanım benim gizli saklı yaşadığım her ne varsa çoğuna tanık olur ama susar, bilmiyormuş gibi davranırdı. Çünkü hiçbir zaman bana öğüt verecek ya da sırtımı sıvazlayacak kadar yakınım gelebilen olmamıştı. “Baloda biraz soğuk aldım sanırım, midemi üşütmüşüm, merak etmeyin.”

“Yok, özelinize karışmış olmak istemem ben. Aman, yanlış anlamayın beni.” Gözlerime baktı sıcacık bir şekilde, bir bakışın sıcak olabileceğini de ailem dışında biri sayesinde deneyimlemiştim. “Ben endişelendim sizin için. Sabaha kadar kapınızda bekledim, siz uyunca uyudum. Eğer dert ettiğiniz bir şey varsa ben hep buradayım, bilin istedim. Bu kapıdan çıktıktan sonra Yonca’yım sadece.”

“Teşekkür ederim,” diyerek elinin üzerinde duran elimi çektim ve gözbebeklerine minnetle baktım. “Aklımda tutacağım bunu,” dedim gülümseyerek. “Ben geçeyim, babam kızmasın.”

Başını sallayarak geri çekildiğinde mutfakın arka bahçeye açılan kapısından dışarı çıktım.

Kendimi bildim bileli Yonca Hanım bizim yanımızda çalışıyordu, büyüyüşüme şahit olmuştu. Öyle ki onsuz geçirdiğim bir çocukluk anım yok gibiydi. Buna rağmen o, yaşından ötürü her zaman Yonca Hanım’dı ve ben de Rochelle olmamdan ötürü Safir Hanım’dım. Diğer çalışanlara adıyla seslenirdim ama o benim için başka bir noktadaydı. Gevşetebildiğim kurallar arasında ona olan sevgim de vardı. Her ne kadar annem adıyla hitap etmemi istese de ben hep saygımı korumuştum.

Ilık bahar rüzgârının bacaklarıma değmesiyle havaların güzelleşmeye başladığını fark ettiğimde verandadaki masada oturan annem ve babamın gözleri bana döndü. Ben de yanlarına doğru ilerledim. Kuvars da odamdaki işini halletmiş olmalıydı ki çoktan kahvaltı masasına oturmuştu.

“Günaydın,” deyip annemin yanındaki yerime kurulduğumda babam sessizliğini koruyordu.

“Günaydın, tatlım,” dedi annem. “Geç mi uyandın bugün? İnemedin bir türlü kahvaltıya.”

“Evet, biraz yorulmuşum. Çıkmak istemedim yataktan.”

Annem sahte bir gülümsemeyle sırtıma dokundu. “Pazar sabahının günahı olmaz diyelim, tatlım ama bir daha bu kadar geç kalma, tamam mı?”

“Denerim,” dedim alnımı kaşırken.

Güldü. “Safir Hanım yine oldukça formunda.”

“Harika bir balo oldu, herkesin keyfi yerindedir diye düşündüm. Biraz bozmamın mahsuru yoktur umarım. Özellikle babamın keyfi çok yerindedir bence.”

Bakışlarım babama döndüğünde annem lafa atıldı: “Ay, Safir!” dedi elini göğsüne atıp, göğsü kabarmıştı. Bir yandan da dudaklarını birbirine bastırıyor ve mutluluğunu önce yüz ifadesiyle göstermeye çalışıyordu. “Levoinelar sana bayılmışlar, tek kelimeyle bayılmışlar! Gece boyunca seni övüp durdular, dans ederken senden gözlerini alamadılar. Özellikle Madeleine Hanım... Ah, o asil kadını bile kendine âşık etmişsin.”

“Ben de kendisini çok sevdim, çok eşsiz bir ruha sahip biri. Bana ilham oldu, ufkumu açtı.”

“Ya...” diye mırıldandı annem şaşkınlıkla. “Neler konuştunuz? Başarılarından, yapmak istediklerinden bahsettin mi? Baban Paris’teki okula gideceğini söylemişti, sen de anlatsaydın ne kadar çalıştığını. Gerçi okuldan kabul aldığında bunlara hiç gerek kalmayacak. Herkes, kimsenin giremediği ama senin kabul aldığın okulu ve seni konuşacak. O güne az kaldı...”

“Ruh,” dedim net bir şekilde. “Ruhumu konuştuk biz, anne. Mrs. Levoine öyle sevgi dolu bir kadın ki bana ruhumun sevgisizlikten hastalandığını söyledi.”

Ani ve sert bir şekilde söylediğim cümle bir tokat etkisi yarattı annemde ancak o, yediği tokattan etkilenecek bir kadın değildi. Hemen doğruldu.

“Şaka yapıyor olmalısın...” Duraksadı. “Makyajında mı bir kusur vardı acaba?”

Verdiği cevapla öylece kaldım, hiçbir şey demedim. Hayal kırıklığı bir insan olsaydı ancak annem olabilirdi. Babamı bu despot ve acımasız haliyle kabul edebiliyordum ama annemin böylesine kör, sağır ve dilsiz bir kadın oluşunu bir türlü yediremiyordum kendime. Çünkü biliyordum, bunu kendisi seçiyordu. Bile isteye bu yöne gidiyordu. Doğası değildi bu onun, seçtiği yoldu.

“Her neyse,” deyip önüme döndüm. “Boş versene.”

Bu sırada Yasemin detoks suyumı getirdiğinde masaya bırakıp geri çekilecekti ki duraksayıp ona döndüm.

“Yasemin, bugün detoks yapmayacağım. Bunu alabilirsin, yerine bir çay getirebilir misin?”

Annemin şaşkın bakışlarını ensemden hissederken Yasemin’in de izin istemek için benim üzerimden ona baktığını fark ettim, anneme döndüm. Ben annemin bakışlarıyla karşılaşmayı beklerken babamın bana baktığını fark ettim.

“Baba?”

“Baloda yediklerinden sonra detoks yapman gerekir,” diye net ve otoriter bir cümleyle bunun tartışmaya kapalı bir konu olduğunu hissettirip çatalını batırdığı peynir parçasını ağzına attı.

“Çay içmek istiyorum ama,” dedim karşı çıkarak. “Bunun bir önemi var mı senin için?”

“Yasemin, detoks suyu kalsın. Safir Hanım’ın yemeklerini de ona göre çıkarırsınız bugün. Çekilebilirsin.”

“Vücudumun neye ihtiyacı olup olmadığına ben karar verebilirim, baba. Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim,” deyip yeşil içeceğin olduğu bardağı elime aldım, gözlerimi babamdan hiç çekmeden

arkamda bulunan Yasemin'e doğru uzattım. Sesimi az öncekinin aksine duygudan yoksun bir tınıya bürüdüm. "İçmeyeceğim. Çay istiyorum, Yasemin."

Babam ona karşı çıkmamdan dolayı bir anlığına ağzında çevirdiği lokmayı unutsa da annem sırtını ona dönerek yüzündeki abartılı ifadeyi benim gözlerimin önüne sundu.

"Safir, ne oluyor, bir tanem? Tersinden mi uyandın sen bugün? Ne bu tepkiler, güzelim?"

"Yasemin," diyerek hâlâ elimde duran bardağı alması için direttim, çok geçmeden bardağın parmaklarımın arasından alındığını hissettiğimde kolumu kendime çektim. Bakışlarım sofranın üzerinde olduğu için onunla göz teması kurmuyordum. "Teşekkür ederim, çay getirebilirsin bana."

Yasemin geri çekilirken annemin odağı tamamen bendim.

Sofrada yemek istediğim ne varsa umursamaz bir şekilde tabağıma almaya başladım. Saldırgan bir tavırla değil, oldukça bilinçli ve sakin bir şekilde yapıyordum bunu.

Tabağımı, ailemizde içeriği temiz olmayan bir besin tüketilmese de almam gereken kaloriden fazlasını alacak şekilde doldurduktan sonra listemde bulunmayan ve kardeşim Kuvars için hazırlanmış olan tosttan da bir parça kestim. Her ne kadar tahıllı ve yüksek lifli ekmekten yapılmış olsa da bu bana kendimi iyi hissettirdi.

"Senin keyfini kaçırın bir şey mi oldu? Ondan mı bu hırçınlığın?"

"Hayır, gayet yerinde keyfim. Yorucu bir balo gecesinden sonra keyifli bir kahvaltı yapmak istiyorum sadece. Bir mahsuru yoktur umarım."

Annem öksürerek önüne döndü ve sessiz kalmayı tercih etti.

"Bırak, hanımefendi tartıda fazla çıktıktan sonra ölüm diyetine girmek istiyor belli ki," diye yanıt verdi babam, annemi yatıştırmak adına. Oysa kendisinin de pek sakin olduğunu söyleyemezdim. "Bugün antrenman günü zaten, ödemi varsa atacaktır."

Önüme dökülen saçlarımı omzumun gerisine attım. "Antrenmana gitmeyeceğim," dedim kısaca ve çayım gelene kadar boğazımı ıslatması için önümdeki portakal suyundan bir yudum aldım.

“Anlamadım,” dedi babam, çatal bıçağını tabağına yasladıktan sonra parmaklarını birbirine geçirdi.

Oldukça anlaşılır bir cümle olmasına rağmen anlayamamasını duymamasına yorarak daha açıklayıcı bir cümle kurmak yerine cümlem tekrar ettim: “Antrenmana gitmeyeceğim.”

Kaşlarını kaldırdı babam, gözlerim direkt olarak yüzünde olmasa da mimiklerini ezbere bildiğimden hissedebiliyordum. Kahvaltı tabağımla ilgilenip onu direkt olarak muhatap almıyor olmam da bir saygısızlık örneğiymiş ama bunu dahi umursamıyordum artık.

“Peki, gününüzü nasıl geçirmeyi planlıyorsunuz, hanımefendi?” diye sordu iğneleyici bir ses tonuyla. Sinirlenmeye başladığında cümlelerine otomatik yüklenen Fransız aksanı yine hissedilmeye başlamıştı. “Anlatır mısınız?”

Ben de onun gibi çatal bıçağımı tabağıma yasladım ve ağzımdaki lokmayı çiğnerken günümü nasıl geçirmek istediğimi düşünür gibi yaptım.

“Biraz kitap okuyacağım, daha sonrasında dışarı çıkıp çok güzel ve sakın bir kafeye gideceğim. Belki bir tatlı yerken onun yanında istediğim kahveyi içeceğim ve çizim yapacağım. Bir süre sadece bir şeyler çizmek istiyorum. Hatta odamın yanındaki boş odayı atölyeye çevirmeye karar verdim. Daha sonrasında gezmek istediğim sergiler var, onlara katılacağım. Mona’nın geçenlerde bahsettiği bir etkinlik vardı, insanların bir araya gelip pasta yapmayı öğrendikleri bir atölye eğitimi. Mona’nın bu seneki doğum günü pastasını ben yapmak istiyorum, bu yüzden oraya gidip onun için pasta yapmayı öğreneceğim. Akşam da eğer çok yorgun olmazsam sadece kendim istediğim için yüzmeye gideceğim. Yani aslında çok boş ve sakın bir gün olacak ben...”

“Safir!” diye bağırdı babam sözümü keserek ve bağırışıyla titreyen omuzlarımı içe doğru çekerken buldum kendimi. “Bu saygısızlığına bir son ver! Benimle nasıl böyle alay eder gibi konuşursun?”

Annem bir babama baktı bir bana. “Pierre, sakın ol lütfen,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. “Belli ki sinirleri bozulmuş, ne dediğini bilmiyor, aşkım. Sinirlenme.”

Babam ilk defa ona karşı bu kadar açık sözlü ve cüretkâr konuşmamdan dolayı şaşkınlık ve öfkeyi bir arada yaşarken annem de her zaman içimde yaşayan bu isyankârlığın bugün dışarıya vurmasının şaşkınlığı içindeydi. Babama göre her şey bir anda oluvermişti ve her ne olduyorsa halledebileceği bir sıkıntıydı ancak annem, içimde yıllardır bastırduğım o çığlıkları çok iyi biliyordu.

“Baloda beni herkese rezil ettiği yetmezmiş gibi bir de hiçbir şey olmamışçasına üste çıkmaya çalışıyor!”

Omuzlarımı indirdim, gözlerim önümdeki tabakta dolanırken öylece durdum. Korkuyor muydum? Evet. Titriyor muydum? Evet. Kötü hissediyor muydum? Hayır. Kesinlikle hayır.

Bu ilk başkaldırışın, Safır. Kolay olmayacaktı, biliyorsun. Kaldır başını.

“Neden?” diye sordum kendimi cesaretlendirerek. Bakışlarımı babamın gözbebeklerine sabitledim birer kanca gibi, hiç hareket ettirmeden. “Dansım davetlilerini yeterince etkilemedi mi, *père**? Yoksa dün gece hayal ettiğin kadar güzel değil miydin? Ya da davetliler beni ne kadar güzel, başarılı ve asil yetiştirdiğinden bahsetmedi mi? Ah, nasıl unuturum! Herkesin ortasında ağlayarak salondan çıkmam bir Rochelle’in düşmemesi gereken bir durumdu, değil mi? Seni utandırdım!”

“Safır, sus artık!” diyerek bana döndü annem.

“Neden? Neden susayım? Susmayacağım artık!” diye bağırdım. Bir an için gözlerim karşımda oturan Kuvars’a kaydı. Sandalyesinde gitgide küçüldüğünü, titreyen gözlerle bana baktığını fark ettim. Derin bir nefes verdim korku dolu bakışlarını gördüğümde ve kendimi durdurmaya çalıştım. “Babacığım, biliyorum ki sofradan sizden önce birinin kalkmasından hiç hazzetmiyorsunuz ama en iyisi ben kalkayım,” deyip ayaklandım. “Zaten bir şey yemeyecek olmam da sizi memnun edecektir. İzninizle.”

“Safır, odana çık ve beni bekle. Geliyorum,” diye mırıldandı annem, bir eliyle babamın omzunu sıvazlıyordu. “Konuşacağız, bir ta-

* (Fr.) Baba. (E.N)

nem. Bu tavrın için cezalandırılmayacağını da sakın umma! Pazar kahvaltımızı mahvettin!”

Aslında ufak bir alacak verecek hesabı yaparken onların benden çaldığı on sekiz yılın yanında bir pazar kahvaltısının lafı olmazdı ama neyse işte.

Arkamı dönüp mutfak kapısına doğru ilerleyeceğim sırada aklıma gelen şeyle duraksadım. Masanın ucundayken yüzümü annemle babama dönüp derin bir nefes verdim.

“Muhtemelen bu konuda da bana söz hakkı tanımayacaktınız ama aldığım bir kararı da sizinle paylaşmazsam olmaz,” dediğimde annemin kaşları çatıldı. *Yine ne geliyor*, dercesine gözlerime bakarken babam biraz önceki halinin aksine soğukkanlılığımı koruyordu. “İlber’le ayrıldık. Bir daha da bir araya gelmeyeceğiz. Çok uzun süre önce yaşanan bir ayrılıktı aslında ama kendisi bunu ailesine açıklayamayacak kadar korkak biri olduğu için siz de gecikmeli bir şekilde öğreniyorsunuz. Bu durumun, yetişkin insanlar olarak iki ailenin arasındaki dostluk bağlarını etkilemeyeceğini düşünüyorum.” Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Etkilerse de pek umurumda değil açıkçası.”

Cümlemi bitirdikten sonra arka bahçeden çıkarken kulaklarıma babamın anneme sakın bir şekilde dile getirdiği cümleler ulaştı: “Safir’e ne oldu? Kızımı tanıyamıyorum, neyi var?” Yine de durmadım, duymazlıktan geldim.

Kızınla on sekiz yaşındayken tanışıyor olman benim hatam değil, baba. Bunu seçen sensin, beni kendime yabancılaştırarak yaşatmayı seçtiğin gibi...

Odama çıkarken aklımda dönüp duran bu düşünceler, içimde tarif edemediğim bir his büyütüyordu. Sadece on sekiz yaşında ve hâlâ onların çocuğu olarak babamla nasıl savaşağımı bilmiyordum ama kendime bu savaşı kaybetmeyeceğime dair söz vermişim. Aslında o yalancının bana yaşattıkları, içimden *babam haklıydı* cümlesini defalarca geçirmeme neden olsa da bu yanıltmacaya kanmadım.

O bana yalanlar da söylese benim mutsuzluğum ondan bana geçmemişti, ben zaten mutsuzluğun portresiydim. Ben, o bana yalanlar söylemezken de mutsuzdum. Ona kanmazken de aptalın tekiydim.

Bir robot gibi zihnine kodlanan neyse onu yerine getiren ve hiç sorgulamayan; dünyada ruhsal olarak değil, sadece hacimsel olarak yer kaplayan bir şeydim işte. *Bir şey...* Kendim için bile öyle değersizdim ki bir başkasının bana değer vermemesi, beni salak yerine koyması, bana aptal gibi hissettirmesi ve hatta bana yokmuşum gibi davranması benim için sorun değildi. En azından onların Safir'i için bu böyleydi. Her şeyi suskunluk ve sakinlikle karşılar, duygularını abartı yaşamazdı.

Renksizdi. Hiç rengi yoktu.

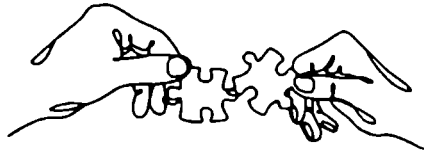
Şimdi gökkuşağından toplayacaktım tüm renklerimi. Yağmur bir hüznünse önce ıslanacaktım. Güneş bir sevinçse sonra kahkahalar atacaktım. O renkleri öyle ya da böyle çalacaktım hayattan.

Hakkımdı.

Ev diye bildiğim bu zindanda, ben diye bildiğim karanlık kuytuda ömrümü geçirmek; kemiklerimin bir tabutta çürümesini beklemek olmaz mıydı?

İnsan kendini bulmadan yaşarsa bir ömrü, yazarsa mezar taşında adı, belli olsa cesedinin yeri yurdu, buna rağmen aslında hep kayıp değil miydi?

Öyledir, diye geçirdim içimden. Ben bir kayıp değildim. Mağlup da olmayacaktım.



Kahvaltıdan sonra günümün çoğunu annemle kavga ederek geçirmiştim. Odama çıktıktan bir süre sonra yanıma gelmiş ve önce anlayışlı anne rolüyle, ardından suçlayıcı birkaç cümleyle ve en sonunda da yaptığı ajitasyonlarla beni manipüle etmeye çalışmıştı. Tabii ki yememişim ama aramızın daha da gerilmesinin sosyal hayatımı etkileyeceğini bildiğimden uyumlu davranmak zorunda kalmıştım. Günün sonunda yine sevecen, akıllı ve narin Safir'idim. Odamdan çıkmadan önce komodininin üstüne bıraktığı detoks suyu da cabasıydı, yine de sorun değildi. Kabul etmiştim, beni sadece olmamı istedikleri kişi olursam seveceklerdi.

Her ne kadar kahvaltı masasında anlattığım gün planımı uygulamama engel olsalar da sesimi çıkarmadım. Açıkçası sorun değildi. Onlar bana yasaklar koyarak beni cezalandırdıklarını düşünürken ben odamda tüm gün çizim yapmış, yalnız kalmanın keyfini çıkarmıştım ve bu bile yeterliydi. En azından jimnastikten çıkıp dil kursuna ve sonra da diksiyon eğitimine katılmamı istememişlerdi.

Şimdi de yüzmek için semtimizde bulunan yüzme havuzuna gelmiştim, kendi isteğimleydi bu defa. Saat on bire geliyordu, aslında kulüp çoktan kapanmıştı ancak yıllardır buraya geldiğimden içeri girip tek başıma yüzmemi dert etmiyorlardı. Birileri varken yüzmektense kimse yokken kendimi sulara bırakmak bana her zaman daha güvenilir hissettirirdi.

Annem, şoförümüz Turgut Bey’le gitmemi uygun görünce itiraz etmemiştim, amacım biraz yüzüp zihnindeki düşüncelerden kaçmaktı. Çünkü bir ses vardı beynimi eşleyen, bana aptal olduğumu söyleyip duruyordu. Gün içinde sürekli kendimle kavga edip duruyordum. Çizim yaparken kâğıttan alıyordum öcümü, günün kalanında da kendi bedenimden.

Kendime zarar vermek sorun değildi. Bir kâğıdı çöpe atacaksanız buruşturmanızda sakınca yoktur, değil mi?

Onun yüzünden uğradığım hayal kırıklığının yanına bir de kendime duyduğum eser miktardaki saygının yok oluşu da eklenmişti içimde büyüyen hislere. Yine de sessiz sedasız yaşıyordum tüm bunları.

“Kendine gel, Safir,” diyerek başımı iki yana salladım karanlık binanın içinde. Öyle ki sesim yankı yapmıştı. “Dünyada kandırılmış tek kişi sen değilsin. Bir daha onu görmeyeceksin, karşına çıkmayacak. Hikâye buraya kadardı, o hesabı sildin ve bitti.”

Derin bir nefes verdim ve yüzme gözlüğümü taktıktan sonra havuzun ucuna geldim. Dalış pozisyonu alıp kendimi suyun kucağına bıraktım. Havuzun bir ucundan diğer ucuna kelebek tekniğiyle ulaştıktan sonra kendi etrafımda dönerek ayakucumla mermerden destek aldım ve bedenimi diğer uca doğru ittim. Bu defa da sırtüstü yüzüyordum. Yine aynı şekilde mermerden destek alarak dönüş yaptığımda hiç durmadan yüzdüm, adeta suyla savaştım kendimle savaşmaya ce-

saretim olmadığından. Ara vermeden yirmi dakika yüzdüğümde artık nefes alamayacak kadar hızlı atıyordu kalbim. Kollarımla bacaklarımda uyuşmalar başlamıştı.

Bedenimi taşıyamayacak kadar yorulmuştum ama durmuyordum. Kendimi yormak, yoruldukça hissizleşmek ve canımın acısını görmezden gelmek hak ettiğim bir şeydi. Cezalandırıyordum içimdekini bile isteye. Aksini bilmiyordum ki... Eğer bir hata yaptıysam bedelini ödemeliydim. Eğer birine kandıysam kendime bir aptalın hak ettiği gibi muamele etmeliydim.

Kenara çekilip mermere tutundum. Gözlüğümü alnıma doğru çıkardım. Durup nefeslenmek için bir an bulmuştum ki hak etmediğim hissi içimde büyümeye devam ettiğinde gözlüğümü takıp tekrar suyun altına daldım ve bu defa hiçbir düzleme bağlı kalmadan serbest bir şekilde yüzmeye başladım.

Suyun altında görüntüler silikleşmeye başladığında ses alma yetimin de gitgide güçsüzleştiğini hissediyordum ki havuzun ilerisindeki lacivert kapının aralandığını fark ettim. Uzun süredir benden ses çıkmadığı ve havuzun ışıkları da yanmadığı için şoförün merak edip kontrole geldiğini düşünerek su yüzeyine çıkmadım. Suyun altında yüzdüğümü anlayıp gitmesini bekledim ancak öyle olmadı.

Havuzun kenarına yanaşan bedenim yarı çıplak olduğunu fark etmemle aynı bedenim suya dalması bir oldu. Benim yüzdüğüm çizgide, bana doğru yüzmeye başladığında yüzmeye gözlüğü ve bonesinden dolayı kim olduğunu algılayamadım. Normalde bu saatlerde benden başka kimse içeri alınmazdı. Havuzun ortasına geldiğimde artık ciğerlerime depoladığım oksijenin tükendiğini hissetmemle ani bir şekilde yüzeye çıktım ve derin nefesler alıp vermeye başladım. Aynı şekilde suyun altında karşılaştığım kişi de yüzeye çıktığında nefeslerimi kontrol edemediğim için dengemi sağlayamadım ve ona doğru bir adım yaklaştım. Ellerim omuzlarına değdiğinde dengemi korumak adına, korkuyla geri çekilip gözlüğümü çıkardım ve bir kenara fırlattım. Olduğum yerde kalıp gözlerimin tam anlamıyla açılmasını, görüş alanımın netleşmesini bekledim. Göğüs hizasına kadar suyun içinde bekleyen bedenim sahibi de yüzmeye gözlüğü ve bonesini çıkardığında karşı karşıyaydık.

Ruhen ve fiziken... İki anlamda da karşı karşıyaydık biz artık, yan yana olamamıştık.

O... Efes...

Hayır, bir yalancı.

Milas...

Fısıldadı aramızda iki nefes aralığı kadar mesafe varken: "Sobe!"

Çok geç kaldın, ben oynamayı bıraktım.

Soluğu soluğuma karıştı, yutkunamadım. Tırnak uçlarıma kadar karıncalandı vücudum ve geçmek bilmedi gözleri gözlerime değerken. Soluk mavilerinde yansımanı görmek kalbimin ritmini değiştiriyordu ve benim kalbim yalnızca korkunca böyle hızlı çarpardı.

Yutkunmayı denedim yeniden. "Senin işin var burada?" diye sorabildim saniyeler sonra sık nefeslerimin arasından. Karanlık havuzda yalnızca ikimiz vardık ve havalandırmalardan içeri sızan beyaz kulüp ışıklandırmaları üzerimize vuruyordu, gölgesi üstüme düşerken yavaşça kenara çekildim. Suyun içerisinde bir yörüngede dönüyor gibiydik ama aslında hiç hareket etmiyorduk.

"Nasıl buldun beni? Niye buradasın?"

"Yüzmeye geldim," dedi tok bir sesle.

"Lyon'da yüzme havuzu mu kalmadı?" diye sormadan edemedim kendimi tutamayarak. Ona direkt olarak kırgınlığımı göstermem güçsüzlüktü. Eğer hiçbir şey olmamış, beni hiç kandırmamış, kalbimi parçalara ayırmamış ve onun yalanlarından hiç etkilenmemiş gibi davranırsam belki o kadar da acınası görünmezdim. *Bir aptal gibi.* "Yorulmasaydın."

Hafifçe gülüp dudak büktü. "Kalmamış demek ki," deyip omuzlarını kaldırdı ve ıslak saçlarının arasından geçirdi parmaklarını. "Buradayım."

Üsteledim. "Benim geldiğim ve bu saatlerde kapalı olması gereken havuza neden geldin? Kim aldı seni içeri? Yetkili biri yok mu? Atsınlar seni dışarı, her tasması kopanı alıyorlar mı böyle?" Dişlerimi sıkıyordum. Eğer onu öldürebileceğini bilseydim suratının tam ortasına sert bir yumruk indirirdim ama öldürmeyecekse kendimi yormak

istemiyordum. Muhtemelen öldürmeyecekti. “Sana söylüyorum! Çık-sana! Çık, benimle aynı havuzda bile olamazsın sen!”

“Parasını ödedim ve girdim,” dedi ukala bir şekilde. Hafifçe geri çekilip küstahça kaşlarını kaldırdı. “Abartmasan mı?”

“Abartmak mı?”

“Abartmak,” diye yineledi.

“Seni boğmamı istemiyorsan hemen git buradan!”

“Olur,” dedi keyifle. “Gelsene,” deyip ufak bir çene hareketiyle yamacını gösterdi. “Boğ beni, isterim.”

Sabır dilenerek gözkapaklarımı yuvalarına oturttum ve suyun altında da olsa yumruklarımı sıktım. “Beni nasıl buldun?” diye sordum gerginlikle çünkü şu an aylardır kim olduğunu bilmeden konuştuğum o çocukla ilk defa bu kadar yakındık. Hem de bir havuzda yalnızken. Bu gerginlik, korku gibi değildi ama heyecan gibi de değildi. Daha çok savunmasız hissediyordum. Gardım yokken Safır Rochelle değil-dim ve bu bana ne hissettirmeliydi, kestiremiyordum.

Dudaklarını büktü. “Rochelle ailesinin candan prensesi... Namını duymayan yok,” dedi imayla. “Biraz soruşturunca hakkında pek çok bilgiye ulaşmak mümkün. Bu yüzden seni bulmak zor olmadı.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç kimsenin hakkımda bir şey bildiği yok. Çoğu söylentiden ibaret.”

“Ama yine de seni buldum,” dedi gözlerini büyüterek. Çapkınca gülümsediğinde yüzümü ekşittim ve aramızdaki mesafeden ona su sıçratarak uzaklaşmasını sağladım. “İstersem mesafeleri yok edebileceğimi söylemiştim.” Onu dinlemek yerine tekrar su sıçrattığımda gardım aldı. “İki oldu bu,” dedi sakın ama tehditkâr bir tavırla. “Üçte ben de uslu durmam.”

Nefeslendim. “Uzak dur benden!”

“Niye?” diye sordu muzip bir sesle. Birkaç adım yaklaştı, üstten bir tavırla mırıldandım: “Heyecanlandırıyor muyum seni?”

Gözlerimi kıstım. “Daha çok endişelendiriyorsun. Muhtemelen seninle aynı suyun içinde olduğum için üç gün boyunca her yerimi çitileyerek yıkayacağım.”

“Korkma,” dedi gülerek. Boş ve karanlık havuzda seslerimiz yankılanıyordu. “Kokum üstüne sinerse bu hoşuna gider.”

“Ukalasın bir de...” dedim inanamazcasına ve kaşlarımı çattım. “Pek çok olumsuz özelliğin varken bir de ukala olmayı seçmen üzücü olmuş.” Yüzünü süzdüm aşağılar gibi. “Yerinde olsam tercih etmezdim.”

“Neden? Haddimi sen mi bildireceksin bana?”

Üstüme gelmeye devam ettiğinde uzaklaştım. “Gelme!”

“Söylesene.”

Sertçe bağırdım. “Gelme dedim!”

Bana doğru yüzmeye başladığında arkamı dönerek suyun altına girdim ve havuzun diğer kenarına doğru yüzdüm. Çok zorlanmadan ondan kurtulup sudan çıktığımda aslında yerinden çok da kımıldamadığını gördüm. Blöf yapmıştı.

Gözlerimi kısıtım. “Ben çıkıyordum zaten. Sana iyi yüzmeler.”

Güldü. “Tabii.”

Havuzun etrafında dolaşıp eşyalarımın olduğu banka ulaştığımda onun da havuzdan çıktığını fark etmemle başımı iki yana salladım ancak umursamamam gerektiğini kendime hatırlatıp arkamı döndüm. Birkaç saniye sonra hem arkamda varlığım hissetmemle hem de önümdeki duvara gölgesinin düşmesiyle duraksadım. O da durdu.

Bekledi, bekledim. Yutkundum, yutkundum.

Fark ettim ki dünya sustuğunda ve kalbinin çığlıklarını duymak istemezken insan detaylara daha fazla dikkat ediyormuş. Nefes sesi kulaklarımda yankılandı bu sessizliğin içinde, nefesi enseme değdi. Onu hissettim, tüm varlığıyla yanımdaydı.

Buradaydı; yanı başımda, yamacımda.

“Safir,” diye mırıldandı, sesindeki tını nefes almamı zorlaştırıyordu. Az önceki ukala tavrı birdenbire yok olmuştu. “Kızmayacak mısın bana? Bağırmayacak mısın?”



Gözbebeklerim titredi ama yüzümü ona döndüğümde bir duvardan farksızdı suratım. Duygusuz, kırıksız, sapasağlam bir duvar...

“Bir açıklaman var mı?” diye sordum açıklasa da umurumda olmayacağını hissettirerek. Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı ancak açıklamasının olmamasına yüzü kızarmıyordu, gözleri-

me nasıl bir açıklama beklediğime dair bakıyordu. “Öyleyse benim de sana diyecek hiçbir şeyim yok.”

“Neden? Neden susuyorsun? Biliyorum, sen susmazsın. Neden yutuyorsun cümlelerini? Hiç mi söyleyecek bir şeyin yok?”

“Hayır,” dedim net bir biçimde. “Sen bana bir açıklama yapmadıkça ben de sana hiçbir sitem etmeyeceğim. Bunu duymaya hakkın yok.” Kaşlarımı kaldırdım hayal kırıklığıyla. “Ama ben, en azından ufak da olsa, kıytırdan da olsa, yalan da olsa bir açıklamayı hak ediyordum. Benim tanıdığım Efes, aptalmışım gibi hissettirip beni öylece bırakmazdı.” Yutkundum, başımı öne eğdim. “Gerçi Efes de değilsin sen, unutmuşum bir an, affedersin.”

Dudaklarımdaki buruk gülümsemeyi silip kucığımdaki eşyalarım-la arkamı dönüp gideceğim sırada boşta olan bileğimi kavradı, sıkıca tutup beni kendine çevirdi.

“Safir,” dedi yine. Gözlerimi kapattım adımı tekrar fısıldadığında. Yutkundu o da. “Safir...”

“Ne?” diye bağırdım sözünü keserek ve avucundaki bileğimi sertçe çekip kurtardım hâkimiyetinden. “Ne var? Ne istiyorsun?” Bir anlığına duraksadım çünkü ona adıyla bağırarakken aslında adının da bir yalan olduğunu hatırladım. Derin bir nefes verdim. “Ya sana nasıl sesleneceğimi bile bilmiyorum ben. Adının ne olduğunu; hangisinin gerçek, hangisinin yalan olduğunu bile bilmiyorum. Sen kim olarak elimi tutmaya kalkıyorsun? Kimsin sen? Söylesene!”

“Efes,” dedi sakince. “Efes olarak.”

“Bir yalancı olarak yani,” diye yanıt verdim alayla. “Yalancıların tutması için verecek elim yok benim.”

Kaşları kalktı. “Niye? Yalanlarla dolu bir hayatın içinde değil misin?”

Dudaklarından dökülen cümleyle sarsılsam da yerimden bir milim bile oynamadım. Sadece beni vurabileceği silahı ona ellerimle verdiğim için kendime çok kızgındım, bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Beni yaralayacağına, yaralamak isteyeceğine hiç ihtimal vermemişim ama o ilk kurşununu benim için sıkmıştı. Ne tuhaftı.

“Teşekkür ederim,” dedim usulca. *Canımı acıttığın için.* “Senden nefret etmek hiç de zor olmayacak.”

Ondan nefret etmek istemiyordum ama ondan nefret etmeme sebep olduğu için ona kızıyordum.

“En başından beri isteğin buydu,” diye yanıtladı, öyle sakindi ki bu sakinliği karşısında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bana gösterdiği Efes çok daha cana yakın, çok daha güleç bir insandı. Bir şeyler için heyecanlanır, içi içine sığmazdı. Çok sık gülerdi, içimi ısıtırdı. Ne olursa olsun beni bir bilinmezlikle bir başıma bırakmazdı. Ama şimdi karşımdaki kişi buzdağı gibiydi, bir yabancıydı. “Benden nefret etmek, öyle değil mi? Benden nefret etmek için nedenler arayıp durdun.”

Öyle soğuktu ki nefesleri bile üşütüyordu beni. Öyle soğuktu ki *hissettiğim o sıcaklık da mı yalandı*, diye düşünüyordum.

“Eğer bununla savaşımasaydın senden hâlâ nefret ediyor olacaktım,” dedim. “Bıraksaydım peşimi, uğraşımasaydın benimle, kandırmasaydın beni; ben hâlâ senden nefret ediyor olacaktım.”

“Seni kandırmadım,” dedi tekdüze bir ses tonuyla.

“Bana yalan söyledin,” diye direttim.

“Seni kandırmadım, Safır. Senden kendimi gizledim. Kendi gerçeğimi... Çünkü takdir edersin ki saklambaç yalnızca senin oynadığın bir oyun değil. Ben de saklandım, hepsi bu.”

“Öyleyse neden sobeledin beni?” diye çıkıştım ancak ses tonum yüksek değil, kırıgındı. “Neden beni gizlendiğim kuytudan çıkarıp sonra bir başıma bırakıp gittin? Üstelik hiçbir şey de demedin. Ben yine de suçlamadım seni, yine de akladım içimde durmaksızın. Sana rağmen seni savundum hep. Ben iyiydim, Milas.” Gözlerini kapattı ismini duyduğunda. “Ben iyiydim o karanlıkta, o kuytuda tek başıma mutluydum. Alıştım görülmemeye, alıştım *hiç kimse* olmaya. Sen neden bana *biri* olmayı tattırdıktan sonra yine *hiç kimse* yaptın beni? Neden bana kendi ışığımı övüp senin ışığını birden çektin üzerimden? Susmasana.”

Yutkundu. “Efes... Efes de bana.”

“Milas...” Gözlerine baktım belki de ilk defa. Soluk mavileri bu karanlıkta bembeyaz görünüyordu ama o kadar da aydınlık biri değildi o. “Adını unuttum. Bir daha anmayacağım. Adın sözlüğümün en

yoksun kelimesi çünkü artık. Histen, senden, bir anlamdan yoksun... En arka sayfaya kazıdım canım yana yana, bir daha o sayfayı açmayacağım. Bunu unutma.”

Dudaklarını birbirine bastırdı tebrik eder gibi. “Hep dikenliydi dilin ama hiç böylesine vurmamıştın beni.”

“Senden öğrendim,” dedim sesimin çatallaşmasına ve kısılmasına mâni olamadan. “Sen öğrettin bunu bana.”

“Ben sadece benim gibi biriyle...”

“Senin gibi biriyle olmazdım, doğru,” diye kestim sözünü, her ne diyecekse yutabilirdi çünkü söyledikleri canımı yakmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Senin gibi ne istediğini bilmeyen, şımarık, işe yaramazın tekiyle; hâlâ büyüyememiş bir çocukla olmazdım ama dene, büyü biraz. Kendin için yap bunu çünkü dışarıdan çok zavallı görünüyorsun,” deyip birkaç adım geri çekildim. Baştan ayağa baktım ona öylece. Adıyla seslenecekken asıl adını bilmediğimden, “Adın her neyse,” diyerek bitirdim cümlemi.

Üstüme aldığım havluya sarındım ve soyunma odalarına doğru adımladığım esnada seslenerek durdurdu beni.

“Efes Milas Çağlayan.”

Gözlerine baktım uzunca, yalan söylemiyordu. Belki de alışkıttım yalanlarına kanmaya ve yine kandım. Benim için birinin yalanlarına inanmak, onunla yaşamaya devam edebilmek demekti. Buna rağmen yine onu seçtim. Böyle büyütüldüm, böyle uyutuldum.

Adı, Efes Milas’tı.

“Her neyse işte,” diye karşılık verdim.

Bu beni kötü biri yapar mıydı, bilmiyordum ama içimden onun canını yakmak gelmişti. Onu yok etmek, yıkmak... Böyle bir gücüm var mıydı ya da hiç olmuş muydu, emin değildim. Yine de beni üzdüğü kadar üzölsün istedim.

Eğer gerçekten kalbi kararmış bir kötü değilse ve en azından onu çizdiğim resim hakkında bana gerçek düşüncelerini söylediyse o gün, bu da bir yalan değilse, bizi birbirimize bağlayan ilk ve tek şeydi. O çizimdeki gözleri parıldayan çocuk... Tek bağımızdı. Yok etmek istedim, kırılısın kalbi istedim.

Kucağımda duran çantamın içinden eskiz defterimi çıkardım, hep yanımda taşırdım çünkü benim konuşacak kimsem yoktu çizgilerden başka. Çantamı yere bıraktım, o beni izlerken eskiz defterimin sayfaları arasında o resmi buldum. Baktım bir süre, ardından gözlerimi ona çevirdim.

Gerçekten oydu.

Nasıl olmuştu, bilmiyordum ama hayal dünyamda bir yer edinmişti kendine işte. Gerçeğinin bu kadar can acıtıcı olduğunu bilseydim tüm hayallerimi kendi ellerimle yıkar, bir dünya bırakmazdım o da doğmasın diye ama bilememiştim işte.

Gözleri üzerimdeyken sayfayı hiç düşünmeden çekip yırttım, ayırdım defterin ortasından varlığını. Defteri yerdeki çantamın içine koyup birkaç adımda yanına ulaştım.

Avucumda tuttuğum resme hiç bakmadan ve gözlerimi onun soluk mavi gözlerinden bir an olsun ayırmadan parçalara ayırdım kâğıdı.

Oyun bitti, Milas. Körebe değilim artık, seni görüyorum.

Uzanıp bileğini kavradım ve açtığım avucuna bıraktım kâğıt parçalarını.

“Keşke hiç tanımasaydım seni.”

Oysa içimde çok daha gerçek “keşke”ler büyüdü o an. Her şeye rağmen, benimle oynamasına ve gururumu incitmesine rağmen yine de onunla tanışmayı seçerdim çünkü eğer onu tanımamış olsaydım kendimle hiç rastlaşamazdım.

Yine de o an gözlerine öfkeyle baktım. Bu resmi yırtmış olmam, sadece onu yok etmiş olmam demek değildi. Ben yarışmaya da onu çizdiğim resimle katılacaktım. Şimdiyse kendime yeni bir yol çizmem gerekiyordu ama pişman değildim. Kendi değerimi bildiğim ve ait olduğum bir yerde, bir noktada kendime yeni rotalar oluşturabilirdim. Ezildiğim yerde çiçek açmaya çalışmamalıydım.

Soluklandığımda göğsüm titredi.

“Bir daha karşıma çıkma. Ne adını duymak ne de seni görmek istiyorum. Duydun mu beni?”

Karşımda dimdik duran bedenine baktım. En azından boyu hakkında yalan söylemediği için sevinmeli miydim, bilmiyordum. Ger-

çekten oldukça uzun ve iriydi. Saçları sarı ve kahverenginin birçok tonunu barındırıyordu, ıslak olmasına rağmen seçebiliyordum renk geçişlerini. Beyaz teninde tek bir iz, yara, kusur yoktu. Benim aksime... Benim tenim sakladığım izlerle doluyken onun teni parıldıyordu. Spor yaptığından bahsetmişti, belli ki bu da yalan değildi çünkü fiziği oldukça yerindeydi.

Gitmem gerekiyordu ama gitmiyordum. O, avucunda parçalara ayrılmış çizimine bakarken ben ise uğradığı hayal kırıklığını görmek istiyordum tatmin olmak için ama hiç renk vermiyordu. İncelediğim bedeninde hiçbir değişim olmayınca çektim gözlerimi.

Belki de o kadar önemi yoktu. Düşündüğümünden daha bencil, daha acımasız, daha duygusuz birisiydi.

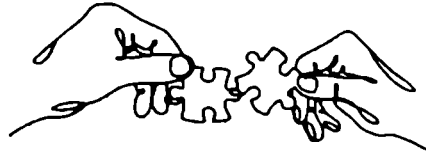
Belki bir araya geldiğimizde aramızda şu anki gibi metrelerin olması ikimizin de hayali değildi. Ben, bana o kadar da yalnız olmadığımı hissettiren çocuğun boynuna atlamayı düşlemiştim. O ise en azından beni nasıl kandırdığımı görmek için sarılmak istemişti belki. Şimdiyse böyle olmak zorundaydı. Aramızdaki bu mesafe hep böyle kalacaktı. Ona adım atamayacaktım ve o da bana gelmeyecekti.

“Gözlerinde hayal kırıklığı var,” dedi sesi bir fısıltıya dönüşürken.

“Adını öğrendiğim gün benim için bir hayal kırıklığı olacağını hiç düşünmemiştim çünkü.”

Gülümsedi. “Senin için bir hayal kırıklığı mıyım?”

Gülümsedim. Burukça. “En büyüğün.”





BÖLÜM 3

Eve geldiğimde kulüpte duş alamadığım için hızlı bir duş alıp pijamalarımı giymiş ve biraz kitap okumak için yatağımın çaprazında, pencere kenarında bulunan berjerime kurulmuştum. Saçlarımı tamamen kurutmadığım için pencereleri kapatmış, hasta olmamak için önlemlerimi almıştım. Dizlerimi karnıma çekmiş, kitabımı okurken odamı aydınlatan tek şey yatağımın yanındaki gece lambasıydı. Loş, san ışıık yüzüme vururken düşüncelerimden kaçabilmek pek de mümkün olmuyordu çünkü okuduğum her satırda aklıma o geliyordu.

Kesit kesitti tüm görüntüler. Havuzda bana söylediklerini duyuyordum ara sıra, ardından beyaz ışıık altında aslında ne kadar da göz alıcı olduğu geliyordu bu aptal aklıma ve kendime kızıyordum. Bir insan hiç mi akıllanmazdı? Sık hata yapan biri değildim ama yapınca da hakkını veriyordum galiba. Zihnimle kalbim arasındaki savaşın bir galibi olmayacağı aşikârdı, ben bunları boş vermeye çalışırken odamın kapısı tıklatıldı.

“Safir?” Annemdi. “Uyudun mu, tatlım? Girebilir miyim?”

“Gel,” diye seslenmemle kapıyı yavaşça araladı annem, içeri girdi ufak bir adımla ancak o aralıkta kaldı. “Bir şey mi oldu?”

“Seni merak ettim,” dedi anlayışlı bir tavırla. “Bugün huysuzdun biraz, yüzmek iyi geldi mi? Nasıl oldun?”

Başımı salladım ve kitabıma döndüm. “İyiyim,” diye karşılık verdim. “Geçti huysuzluğum.”

“Anlıyorum, İlber’le ayrıldığınız için bu huysuzluğun...” Nefeslendi. “Ama baban çok üzüldü, tüm gün çalışma odasından çıkmadı. Hâlâ orada, muhtemelen gece boyunca uyumayacak.” Duraksadı, bir tepki vermemi bekliyordu ancak hiçbir şey demedim hatta hissetmedim. Klasikti, babamın numaralarından biriydi bu da. Manipülasyonlarını yemeyecek kadar büyümüştüm artık. “Yanına inmek istersin belki, konuşursunuz biraz.”

“İnmeyeceğim,” dedim net bir biçimde. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Ayrıca İlber’le ayrıldığımız için böyle değildim. Umurumda olmaması bir yana, aylar öncesinde alınmış bir karardı.”

“Neden sakladınız peki bizden?”

“Muhtemelen İlber, yüksek sosyetenin gözbebeği olan Safır’le muhteşem ilişkisinin babasının gözündeki tek başarısı olduğunun farkındadır ve bunu yıkmak istememiştir.” Kaşlarımı kaldırdım imayla. “Kötü bir neden sayılmaz, değil mi?”

Başım iki yana sallayarak tebessüm etti. “Ah, Safır... Erkekleri hiç tanımıyorsun. İlber seni çok seviyor, muhtemelen bir kafa karışıklığı yaşamıştır ama geçici olduğunu bildiği için kimseye duyurmamıştır. Erkeklerin kafası bazen karışır ama hemen bırakamazlar ait oldukları yeri.”

“Babam seni aldattığında da bu teselliyle avundun sanırım,” diye mırıldandım ancak sesimi duyurmamışım. Nefretimi kusmanın yeri ve zamanı olmadığını düşünerek yatıştırdım kendimi. Annem gözlerime sorarcasına bakarken dudak büküp omuz silktim. Güldüm. “Siz insanlar benden vazgeçemesin diye değil, bana hayran olsunlar diye büyüttünüz beni, anne. O yüzden İlber’in benden sevgisinden ötürü vazgeçemediğini düşünmen hayalperestlik.”

“Ah, yine şu konu!”

“Hep bu konu. Konu her zaman bu!” dedim baskılayarak.

“Babanın yanına inecek misin?” diyerek konuyu kestirip attı.

Gözlerine inanamazcasına baktıktan sonra ondan ayırdım bakışlarımı. “Hayır.”

“Neden?” dedi merakla ancak herhangi bir ters tepki barındırmıyordu sesi. “Neden bu kadar katırsın, anlamlandıramıyorum. Ne oldu birdenbire benim güzel Safir’ime? Niye bu inat, bu hırçınlık?”

Başımı direkt ona kaldırmasam da kitabımdan çekip halıya doğru yönelttim, dudaklarımı ıslattım. “Babamla en son ne zaman baba kız konuşması yaptığımızı hatırlamıyorum çünkü.”

Bu bana kötü mü hissettirmeliydi, bilmiyordum ama hissetmiyordum, onunla bağlarımız kopalı çok olmuştu. Aslında hiç kuramadığımız bir bağdı. Küçük bir çocukken şahit olduklarım, içimdeki tüm sevgiyi yok etmişti. “Onun da böyle bir şeye ihtiyacı olduğunu zannetmiyorum.”

“Olur mu öyle şey, Safir?” dedi annem bilmiş bir şekilde. “Babanın sana ne kadar düşkün olduğunu herkes biliyor, bir sen anlayamadın.”

“Babam bana değil, bir kızı olması olgusuna düşkün, anne. Onun için Safir değil, kızı önemli; ona ait olan tarafım.” Alayla sııttım. “Bugün kahvaltıda görmedin mi olanları? İlk ses çıkarışında, en ufak olayda nasıl öfkeyle baktı bana? Oysa ufak bir konuydu, sadece bir gün istediğimi yapmaktı niyetim ama ona ait olmayan çizgilerde dolaştığımda ona da ait olmuyorum. Herhangi biriyim. Safir Rochelle olmadıkça.”

“Safir...” Odaya girip kapıyı kapattı sessizce, Kuvars uyuyor olmalıydı ve uykusu oldukça hafif olduğundan evde ses çıkarılmazdı. Küçük kardeşimin bile bir yeri vardı bu evde, beni bir türlü sığdıramıyorlardı. “Çok yanlış düşünüyorsun. Baban senin iyiliğini düşünüyor ve kararları bunun için alıyor.” Yanıma gelip oturduğum koltuğun kenarına yasladı kalçasını. Islak saçlarımda gezdirdi elini. “Senin daha başarılı olman, daha iyi yerlere gelmen, daha saygın biri olarak yetişmen, insanların sana hayran olması için yapıyor her şeyi.”

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “Neden daha mutlu olmam için bir şey yapmıyor, anne?”

Kaşları düştü. “Olur mu? Tüm bunlar mutlu olman için zaten. Başarı, saygınlık, güzel görünüm, insanların sana hayranlık beslemesi... Yerde olmak isteyen, Safir Rochelle olmak isteyen kaç genç kız var, haberin var mı?”

“Anne, yerinde olmak istediğim kaç genç kız var, biliyor musun?” diye sordum düşüncelerimin dilime yansımaya engel olamayarak. “Babasından sevgi gördüğü için, annesi yanında olduğu için kıskandığım kaç kız var, haberin var mı?”

Şaşkınlıkla baktı yüzüme. “Ben hep senin yanıdayım, bir tanem,” dedi ve oturduğum koltukta başımı kucağına yasladı, yanağımlı okşadı. “Annen hep burada. Annen hep seninle. Sakın başka türlüünü düşünme. Kim sokuyor bunları senin aklına? Sen hiç böyle konuşmazdın, güzelim. Mutluydun, mutluyduk. Anlatamadığın bir şey mi var? Seni boğan, üzen, strese sokan bir şey... Söyle bana.”

“Yok bir şey.”

“Söyle, Safır. Buradayım ben.”

Öylesine kurulmuş cümlelerdi bunlar. Oynadığı senaryonun bir parçasıydı. Beni sevmek, beni anlamak içinden gelmiyordu. Bu, bizim yıllar önce kaybettiğimiz anne kız ilişkimizi devam ettirebilmek için kendi aramızda oynadığımız bir tiyatroydu.

“Bir şey yok, anne. Gerçekten sorun yok, iyiyim.”

Anlamayacaktı hiçbir zaman, kabullenmişim. Beni anlamamak üzerine kurmuştu ayarlarını, aksini yapamayacaktı. Kendimi de yırtsam, gerçekleri bağırarak yüzüne de haykırsam her zaman kaçmak için başka bir yol bulacaktı bu labirentte.

“Babana bu kadar kızgın olmana anlam veremiyorum. Biraz dene, bir tanem. Senin için ne kadar uğraştığımızı, sana nasıl bir gelecek kurduğumuzu, hayatını kolaylaştırmak için neler yaptığımızı anlamak için zorla kendini. Bir gün göreceksin sen de.”

Geri çekildim. Yaşlıydı gözlerim ama ağlamadım. Göz gözeydik, hayat bir oyunsa annemin nasıl saf dışı bırakıldığına baktım.

“Neden bu kadar körsün, anne?” diye sordum sitemsiz, sorgusuz, kırksız bir şekilde. Sadece sordum hiçbir cevap beklemeden. Bir yanıt istemeden baktım gözlerine öylece. “Neden görmemek için gözlerini kapatıyorsun?”

Sustu. Çenesi titreyecek gibi oldu ama gülümsedi. Üstelemedim daha fazla. Kalktı, hiçbir şey söylemeden kapıya kadar ilerledi. Çıkmadan önce dönüp bana baktı. Yutkundu tebessümü hâlâ yüzündeyken. Gözleri komodininin üzerindeki suyuma kaydı.

“Suyunu bitir uyumadan önce,” dedi incelen sesiyle. Yüzüne dökülen sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “İyi geceler, Safir.”

Odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bir süre bitirmemi söylediği suya baktım, ardından gözlerimi ayırdım ve tüm “keşkeler”imden kaçtım.

İnsan, bir defa bir “keşke”nin kucağına sığınca geçmişte yaptığı şeylerden pişmanlık duymaktan kaçamıyordu.

Göğsümde duran kitabı bedenimden uzaklaştırıp kaldığım yerden okumaya devam ettim. Sylvia Plath’ın *Sırça Fanus* kitabıydı. Kendimle oldukça paralellik kurduğum, cümlelerini okuyarak içimde sevgisini büyüttüğüm bir yazardı çünkü kitaplarında konu aldığı kadınlar ve kendini bulma arzusu, bulamama korkusu benim hayatımın bütünüydü.

Nitekim ben de sırça bir fanus içinde yaşıyor sayılırdım. Gösterişli, ihtişamlı bir köşkün içinde kendimden çok uzaktaydım. Buraya hapsolmuştum. Aslında beni zorla tutmuyorlardı ama öyle ya, insan en çok özgür olduğunu zannettiği yerde ayaklarına prangalar vurulduğunu fark etmiyordu. Ait olduğunu düşündüğü yerden kımıldamamak için bileklerine indirmiyordu gözlerini ve gerçeğinden kaçarken nasıl incindiğini görmüyordu.

Dakikalar geçerken sayfaların birinde rastladığım cümle duraksama neden oldu.

Eğer birinden hiçbir şey beklemezsen hayal kırıklığına uğramazsın, yazıyordu. Bakışlarımı çevirip pencereden dışarıya baktım.

Çok mu şey beklemiştim ondan? Çok mu beklenti içine girmiştim aslında o kadar da önemi olmayan birinden? Sandığım kadar derin değil miydi aramızdaki bağ? Zannettiğim gibi biri çıkmaması bir yana, zannettiğim kadar duygu taşıyor muydu kalbinde?

Oysa farklı sanmıştım. Beni, birbirine hiç dokunmasa, birbirini hiç görmese de iki insanın ruhlarıyla tanışabileceğine inandırmıştı. *Eğer hayat, körebe gibi bir oynusa biz gözlerimiz bağlıyken bile birbirimizi bulurduk,* demişti. Bana bir kalbim olduğunu hatırlatmıştı. Bu bir insanın hayal kırıklığına uğraması için yetmez miydi?

Efes Milas Çağlayan.

Adı belirliyordu hafızamda birdenbire. Hep birdenbire olurdu zaten böyle şeyler.

Birdenbire.

Kaşlarımı çattım. İçine düştüğüm bu çukurdan çıkmak zorundaydım çünkü artık kalkmasam da yanıma uzanacak bir süper kahramanım yoktu.

“Efes Milas Çağlayan ne ya? Tekerleme gibi,” diyerek soludum, yüzümü ekşittim. Savunma mekanizması olarak seçtiğim yöntemin çok konuşmak ve saçmalamak olması acmasıydı. “Gerçek bir şerefsiz ismi!” Elimi dudaklarıma götürdüm, gözlerimi yumdum. “Bırak şu küfrü dedim sana! Bırak!” diye sitem ettim. “Bir gün babanın yanında ağzından kaçacak, göreceksin o zaman şerefsizi!” Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Kendimi soğukkanlı olmaya zorlasam da başarılı olamıyordum. “Nasıl başarılı olabilirim ki?” diye bağırdım kendi kendime. “Karşıma geçip hiçbir şey olmamış gibi sırtıyor, öküz gibi bakıyor, bir açıklama bile yapmıyor! Ben nasıl sakin kalabilirim? Yüzsüz! Gülüşü de bir şeye benzese, *Joker* gibi gülüyor!”

Joker’e âşıkısın, kızım.

“Konumuz bu mu şimdi? Konumuz bu mu gerçekten?” İç sesimle girdiğim kavga daha da hararetlendirdi içimdeki ateşi. Ona dair susup, hiç hesap sormayıp, bağırılmayıp oynadığım umursamaz asilzade prenses havaları; eve gelince içimdeki *küçük haydudu* uykusundan uyandırmıştı. “Küfretmeyecektim ama hak ediyor. Yalancı, yalancı pislik! On lafının on biri yalan! Kim bilir daha bilmediğim ne yalanlar uydurdu? O kahve de yulaf sütlü değildir kesin, içtiği su bile yalandır onun. Dolandırıcı!”

Islak saçlarımı sakin bir tavırla kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ardından tekrar hiddetle konuşmaya başladığımda kelimelerim, yaratıcı hakaret etme konusunda antrenmanlı olmadığımdan zorlukla ve hecelere takıla takıla çıktı. “Onun yamuk, çarpık çurpuk, aptal gülüşüne benzetme mi bulacağım bir de!” Yutkundum seslice. “Sıfatsız şey.”

Birkaç saniyeliğine donakaldım kendi kendime konuştuğum şeylerin farkına vararak. Kaldırdığım omuzlarımı indirdim ve oturduğum berjerde duruşumu düzelttim.

“Abarttın,” derken sesimin tınısını yumuşattım. Daha sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: “Biraz abarttın, sakin ol. Kendine gel.

Duşunu aldın, çok iyi hissediyorsun, biraz kitap okuyup uyuyacaksın. Kötü şeyler düşünüp moralini bozma. Hiçbir şey senden değerli değil, asıl meselemiz sensin. Bundan sonra böyle. Değmez. Bir erkek için değmez, kızım. Devam, haydi. *Sırça Fanus*, Sylvia Plath.”

Gözlerimi kapatıp bir süre annemle birlikte zoraki katıldığım meditasyon derslerindeki nefes egzersizini uyguladım. Sakinleştiğimi hissettiğimde kitabıma dönecektim ki kalçamın altına sıkıştırdığım telefonum titredi. Kitabı göğsüme yaslayıp telefonu aldım.

Ruby profilimi sildiğim için annemden saklayabileceğimi umarak Lidya'yla telefon numaram üzerinden iletişime geçiyorduk ve şimdi de mesaj atmıştı. Genelde geceleri yazardı, saat on ikiyi geçtikten hemen sonra. Mesaja tıkladım.

Lidya:

Hey! Bugün aklıma geldin, zor bir gün geçirdiğini hissettim nedensizce. İyi misin? Her şey yolunda mı?

Gülümsedim. Nasıl olurdu da birkaç ay içinde beni bu kadar iyi tanıyabilir, tanımaktan da öte hissedebilirdi?

Safir:

Hey! İyiyim, her şey yolunda, merak etme. Pürüzler var ama hallediyorum. Sen nasılsın?

Lidya:

Kemoterapi almak çok ağır gelmeye başladı. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Bugün kitap yazmak için kendimi zorladım ama elimi oynatacak gücüm yoktu. Biraz üzücü ama üstesinden geliyorum.

Safir:

O kitabı bitireceksin,
inanıyorum. Ve ilk imzayı
da ben alacağım!!!

Lidya:

Üç ünlem, çok istediğine
dair bir mesaj sanırım.

Safir:

İlk imza için Sina'yı ısırabilirim demek.

Muhtemelen savaşağız çünkü.

Lidya:

Sedef'in de sizden geri
kalacağını zannetmiyorum.

Safir:

İlk imza talipleri arttı demek...
Yarışa biraz geç dahil oldum
ama kazanacağıma eminim
çünkü seni çok seviyorum.

Lidya:

Aramızda halledebiliriz, ilk
imzayı gizlice sana verebilirim.

Başımı iki yana sallayarak tebessüm ettim. O kadar güzel bir kalbi vardı ki onun masumiyeti karşısında bazen kendi dertlerimi unutuyordum.

İçimden onun da tüm dertlerinin silinip gitmesini diledim. Gülsün istedim. Lidya yaşasın ve gülsün istedim.

Safir:

Aramızda savaş çıkmaması için tüm arkadaşlarına aynı sözü verdiğini biliyorum.

Lidya:

Yakalandım

Okuduğum mesajla aklıma gelen ilk kelimenin *sobe* olması, hayatın bana el sallaması gibi hissettirmişti. Açık ya da kapalı bir el olup olmadığı detayını düşlememiştim tabii ama kibar olmam gerekmiyorsa *nah* diye de tabir edebilirdim. Hayat her zaman gül uzatmıyordu insana.

Her neyse, diyerek geçiştirdim.

Safir:

Yakalarım. Bu hafta seni görebilecek miyim?

Lidya:

Doktorum ziyaretlerin azalması gerektiğini söyledi, sizin için de en iyisi bu. Biraz dinlenmem gerekiyormuş, daha çabuk iyileşecekmişim.

Safir:

Peki ama gel dediğinde geleceğimi bil.

Lidya:

Biliyorum. İyi ki varsın, Safir.

Safir:

Sen de güzel Lidya'm.

Lidya:

Belki bir gün bu hastaneden iyileşmiş olarak taburcu olabilirim seni odama davet edebilirim, gel derim ve gelirsin. "Modern Dünya Hapishanesi" diyorum oraya ama taburcu olursam her yere bitkiler yerleştirip adını da "Saklı Hisler Bahçesi" yapacağım.

Safir:

Çok isterim, senin için bir tablo çizip getiririm Saklı Hisler Bahçene.

Lidya:

Benim güzel ressamım...

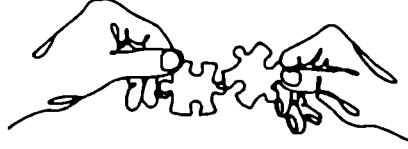
Yazdığı son mesajla gülümsemeden edemedim, daha önce kimse bana böyle seslenmemiş hatta kimse çizim yeteneğimi umursamamıştı. O... Çok tuhaftı, sadece birkaç ayda en yakın arkadaşım diye bahsettiğim Mona'ya bile açamadığım sırlarımı paylaştığım biri oluvermişti. Onu tanımadan önce kimsesizmişim, hiç yakınım yokmuş gibi hissedirdim. Mona çok uzun zamandır, çocukluğumdan beri yanımdaydı ama onunla ilişkimiz hiçbir zaman bir okyanus derinliğine ulaşamamıştı. Daha çok bir akarsuydu, üzerinden aktığı taşın yüzeyi görünürdü.

Beni çok sevdiğini bilirdim. Ben de onu çok severdim ancak ona hiç utandığım hislerimden bahsetmemiştim. Belki de sebebi bendim, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Lidya'nın beni gördüğü ilk andan itibaren içime ışık tuttuğuydu. Nasıl yapmıştı, neden bu kadar içime sızmasına izin verebilmişim, kestiremiyordum. Çünkü ben *sır küpü* diye

anılırdım. Öyle herkese açmazdım kendimi. Belki çok savunmasızdım o an, belki çok çaresiz, belki her ikisi de...

Başımı berjerin sırt kısmına yaslayıp odamın penceresinden içeri sızan sokak lambasının ışığına diktim gözlerimi. Turuncu renk gözbebeklerimi aldıkça o gün canlandı zihnimde.

Lidya'nın hayatıma girdiği gün...



Altı Ay Önce | İstanbul

Gözlerimi açtığımda soğuk bir hastane odasında yapayalnızdım. Kaç saattir uyuyordum ve koluma bağlı bu serum ne zaman bitmişti, bilmiyordum. Gri, iç karartan ama oldukça geniş bir hastane odasıydım. Bir gökdelenin üst katlarından birinde olmalıydı ki İstanbul'u yukarıdan seyredebiliyordum. Kocaman ve görkemli bir şehirdi İstanbul, milyonlarca insanın eviydi ama ben o milyonların içinde hiç kimseydim. Hayat akıyordu işte, bir damarda ilerleyen kanın ilerleyişi gibi ilerliyordu insan toplulukları her nereye gidiyorlarsa.

Ben ise doğduğumdan beri hep aynı noktadaydım.

Boğazım kuruduğu için yutkundum ama bu pek de iyi hissettirmede, boğazımın gıcıklanmasıyla kalakaldım. Doğrulmaya çalıştığımda vücudumdaki tüm enerjinin çekildiğini anladım.

Bu kaçınıcı hastaneye kaldırılışımdı, sayamadığım bir noktadaydım artık. Her ay düzenli olarak banyoda yarı baygın olarak bulunuyor, sonra hastaneye kaldırılıyor, vücudumun her yeri iğnelerle delik deşik ediliyor, gücüm tükeninceye kadar testlere tabi tutuluyordum. Ailem için sağlığımın önemli olduğu gibi bir yanılgıya kapılmamıştım tabii ki. Babamın mükemmeliyetçi karakteri yüzündendi her şey. İlk zamanlar tüm bunları beni önemseydiği için yaptığını düşünüp umutlanmıştım ama sonra sorunlarımın üstünü kapatmak için bulduğu tek çözümün antidepresanlarımın dozunu artırmak olduğunu görünce o umudun kırılması pek de uzun sürmemişti.

Sorun değildi. Çocukluğumdan bu yana ilaçlarla ayakta durabiliyordum zaten ben.

Zar zor da olsa dişlerimi sıkıp, iniltimi bastırarak doğruldum yattığım yatakta ve üzerimdeki pikeyi attım. Kolumda açılan damar yolunu söküp atmak için elimi uzattığımda eğer yanlış bir şey yaparsam kolumun morarabileceğini ve babamın bu görüntüyü hiç sevmeyeceğini düşündüm. Gözlerimi kapattım ve bir deney faresi gibi kullanılmanın gururumu ne kadar incittiğini göz ardı edemeyeceğime karar vererek damar yolu için tenime saplanan iğneyi çekip çıkardım. Acıyla inledim ama katlanamayacağım kadar büyük bir acı değildi.

Bir elimi iğneyi çıkardığım deliğe bastırarak ayağa kalktım, odanın çıkışına doğru adımladım. Annemle babamın nerede olduğunu bilmiyordum, başımda beklemediklerine göre doktorun yanında ne yapabileceklerine dair konuşuyor olmalıydı. Bulacakları çözümün, beni içine düştüğüm bu çukurdan kurtarmayacağını biliyordum. Bir gün daha bu hastanede kalacak takatim yoktu, tükenmişti sabrım. O yatakta yattığım her an ölüyor gibi hissediyordum. Üstelik akşamları da tek başımaydım. Kimse başımda beklemiyordu. Annem şoförümüzü gönderiyor, iyi olup olmadığını sorguluyor ve eğer o gün kendini iyi hissederse işe gitmeden önce yanıma uğruyordu.

Yutkundum ve kapıyı aralayıp başımı koridora uzattım. Birinin gelip gitmediğinden emin olduktan sonra asansörlere doğru ilerledim. Kat tuşuna üst üste bastığımda sanki daha hızlı gelecekmiş gibi bir inançla bastım tuşa hatta vurdum bir süre sonra. Saniyeler akıp giderken yukarıdan gelen asansöre binip zemin kat tuşuna dokundum. Üstümdeki hırkaya sarınıp kapüşonumu sarı saçlarımın üzerine örttüm. Dalgalı saçlarım günlerdir duş alamamaktan iyice yıpranmıştı.

Vücudum açlık ve susuzluktan titrerken asansör on altıncı katta durdu ve kapıları açıldı. Asansörde kimse yoktu, birinin inmediği gibi benden başka binen de olmadı. Öylece kaldı. Dışarıya baktığımda binmek için bekleyen biri olmadığını fark etmemle kapıları kapatma tuşuna bastım birkaç kez fakat kapanmadı. Birkaç saniye sonra *servis dışı* uyarısı verdiğinde dudaklarımın arasından bir küfür kaçmasına engel olamadım.

Babam duysaydı muhtemelen şok geçirirdi. Onun candan bebeği böyle ifadeler bilmezdi ama benim için ettiğim şu küfür bile babamın kuralları dışında kendime kurduğum hayatımdaki özgürlüğümdü. Kabul ediyordum, iyi bir şey değildi ama en azından nasıl konuşacağım, neye ne tepki vereceğim konusunda özgürlüğü tatmak kötü hissettirmiyordu. Herhangi biri olabilmek bir düştü benim için. Benim de hata yapabildiğim, bir şeyleri kötü yapabildiğim, eksik olduğum için yargılanmadığım bir ihtimal olsun isterdim.

Asansörden indiğimde diğer asansörün en alt kata henüz yeni ulaştığını görmemle bu kata gelmesinin çok uzun süreceğini düşünüp merdiveni aramaya koyuldum. Koridor boyunca kolumu tutarak hızlı adımlarla ilerlerken yalnızca yedi kapı sonra anne ve babamın bir odadan çıktığını görünce olduğum yerde kalakaldım. Doktor da peşlerinden çıkarken babamın gözlerindeki despot bakışlar, nefesimin soluk borumda kalmasına neden oldu. Bir baş belasıymışım gibi hissediyor olmalıydı. Ne yapacağımı bilemeyerek başımı önüme eğdim, kapüşonlumu kendime maske olarak kullandım ve çok fazla seçeneğim olmadığı için hiç düşünmeden solumda bulunan kapıya doğru adımladım. İçeri girip alnımı kapıya yasladığımda hissettiğim tek duygu, kaçtığım insanların benim ailem olmasının verdiği üzüntüydü.

Derin bir nefes verip birkaç saniye öylece bekledim. Odadaki sessizlik zihnimin içine kadar işlerken nefes seslerimin ne kadar ürktüğümü hatırlatmasıyla araladım gözlerimi ve etrafımda dönerek sırtımı kapıya dayadım.

O an, gece boyunca kustuğum için midemde hissettiğim ağrıyı unuttum. O an, sekiz yaşındayken annemden yediğim ilk tokadın aslında ruhumda açılan söküğün kaçan ilk ilmeği olduğunu unuttum. O an, intihara kalkıştığımda beni durduracak kimsem olmadığını unuttum.

O an, zihnimde biriktirdiğim tüm acılarım kayboldu.

Bakışlarım yalnızca birkaç adım ötemdeki turuncu saçlı kızla siyah saçlı erkeği buldu. Yere serili beyaz bir çarşaf, çarşafın önünde bir ayna ve çarşafın tam ortasında bir sandalye vardı. Kız o aynanın önünde, çarşafın ortasındaki sandalyede oturuyordu. Siyah saçlı çocuğun saçlarını benim gibi gri bir kapüşon örterken elinde bir tıraş makinesi

vardı. Aynadaki yansımaya baktığımda kızın gözlerindeki yaşların iki yanağını da simetrik bir şekilde ıslatırken saçlarının yarısının olmadığını gördüm.

Ağlıyordu. Sessiz sessiz akıyordu gözyaşları; hıçkırmadan, bağırmadan, inlemeden. Gözyaşları bile sitem etmiyordu, kayıyordu öylece teninin üzerinde. Yalnızca çenesi titriyordu, sıkıyordu kendini belki de bağırmamak için. Omuzları düşüktü, belli ki sırtındaki yük ağırdı çünkü dik duramıyordu. Yüzündeki yaşları silmek için kaldırdığı eli bile güçsüz kalıyor, titriyordu. Pencereden odasına sızan ışık sırtına, gölgesi ise önündeki duvara vuruyordu. Saçlarının yarısının yerdeki beyaz çarşafın üzerinde, yarısının hâlâ onunla olduğunu gördüğümde kirpiklerimin ardındaki yaşlar bir bir döküldü yanaklarıma.

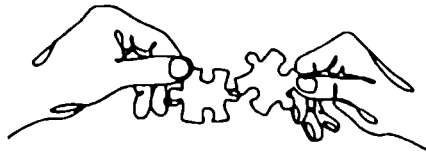
Tanık olduğum bu anın göğsümün ortasında açtığı yarayı nasıl tamir edeceğimi bilemezken onun yarasını hangi iğne diker, o kesikten hangi iplik geçerdi? Bilemedim.

Siyah saçlı çocuk elindeki tıraş makinesiyle gözlerime baktı sadece, sustu sonra. Önünde oturan kıza döndüğünde belki ondan bir şey bekledi ama hiçbir şey demedi turuncu saçlı kız bana. Neden burada olduğumu ya da kim olduğumu sormadı, içeri girdiğimde bir tepki vermedi, bana dönmedi, dışarı çıkmamı istemedi, beni kovmadı. Hayattaki her şeyden öylesine vazgeçmişti ki benim varlığımı belki de fark etmedi.

Gözbebekleri önündeki aynadan beni bulduğunda acıya bürünen bakışlarımı ondan gizlemedim. İçimde dönüp duran; daha doğrusu içine düştüğüm kasırgada ne yapacağımı, nereye tutunacağımı, ne düşünüp ne hissedeceğimi seçemezken belki de yapmam gereken tek şeyin ona doğru bir adım atmam gerektiği olduğunu fark ettim.

Bir adım attım en azından özür dilemek için ama o başını hafifçe yana eğip saçlarını *savururken* bir defa gülümsedi bana.

“Merhaba,” diye mırıldandı ve aynadan siyah saçlı arkadaşına baktı. “Sobelendik, Sina.”





BÖLÜM 4

Okulun bahçesine girdiğimde birkaç metre ötemdeki bankta oturan Mona'yı gördüm. Beni fark etmesiyle ona doğru ilerlerken arkamı dönüp şoförümüz Turgut Bey'in gidip gitmediğini kontrol ettim ama her zaman olduğu gibi ben kapıdan içeri girene kadar orada bekleyecekti. Önüme dönüp tarihi olmasına rağmen modern gösteriştan hiç de uzak olmayan okul binasına baktım.

Özel Pierre Rochelle Fransız Lisesi.

U şeklindeki yapısıyla bahçeyi ortasına alan bir taş binaydı ve bahçenin zemini de kaldırım taşlarından oluşuyordu. Rengârenk bitkilerle süslü bahçedeki yarım asırlık ağaçlar, okulun tarihini belli etmek istercesine binanın boyunu aşmış; banklar ve kamelyalar özenle dekore edilmişti. Her şey o mühim soyadımıza yakışır şekildeydi. Bu okuldaki her şey bir kurala ve düzene bağlıydı, dışına çıkılması mümkün dahi değildi. Belki bunlar okuldaki öğrencilere zor gelebilirdi ancak ben Rochelle malikânesinden deneyimli bir zedeydim.

"Hey, ortak! Safır!" Mona'nın seslenişiyle irkildim ve olduğum yerde durmaya bir son verip ona doğru ilerledim. "Nereye daldın sen öyle?"

“Hiç,” dedim yanına ulaşmama birkaç adım kalmışken. “Biyoloji sınavını düşünüyordum.”

“*Doksan beş mi alsam yoksa yüz mü* diye mi düşünüyordun?”

Yüzümü buruşturdum. “Komik değildi.”

“Biliyorum,” deyip yanağımdan öptü ben yanındaki boşluğa kurulurken. Gözleri arkamdaki bahçe kapısına kaydığında onu takip ettim. “Sizin şoför sen içeri girene kadar orada beklemeye devam mı edecek?” Tepkisizce başımı salladım. “Okul zaten sizin, ne gelebilir ki başına? Babacığın neden bu kadar korkuyor? Bazen anlamlandıramıyorum.” Nefeslendi derin derin. “Yine de seni bu kadar önemsemesi çok tatlı. Şanslısın.”

“Belki beni değil, okulu koruduğundan emin olmak istiyordur,” diyerek bacak bacak üstüne attım ve keyifsizce okul binasına bakındım. “Burayı yakıp kül etme hayalim her zaman içimde yaşıyor olacak.”

Mona gülümseyerek omzuma dokundu. “Camdan prensesimizin nefret hikâyeleri de mi varmış?” Kaşlarını kaldırdı. “Bu sanırım benim hayalim olurdu.”

“Neden?”

Dudak büktü geçiştirircesine. “Okulu sevmiyorum sadece, neden olacak?”

“Ayrıca... Herkesin karanlık bir tarafı vardır, Mona. Beni hafife alma,” dedim gözlerine yan yan bakarken. “Bunu asla unutma.” Mona duraksayıp gözlerini kıstığında gülümseyerek ekledim: “Sen hariç... Sen hayatımın aydınlık yüzüsün, üzerime gölge düşürmeyeceğine emin olduğum tek kişisin.” Başımı omzuna yatırıp koluna sarıldım. “Ah, canım Mona’m.”

Yüzüme dökülen saçlarımı kenara çekti. “Seni gölgede bırakmak mümkün mü? Adın bile *ben parlamak için varım* diye bağırıyor.” Bacağını sallıyordu. “Genelde gölgede kalan benimdir. *Genelde* eksik oldu. *Hep* demek istedim.”

“Kendi isminin *ay ışığı* anlamına geldiğinden habersizce konuşma,” deyip doğruldum ve gözlerine baktım. “Tabii, bir de *sevgi* anlamı var ama onu erkeklere kullanmaktan bana sıra gelmiyor.”

Güldü. “Her zaman önceliğim sensin, camdan prensesim,” dedi ve alnını alnıma yaklaştırıp kafalarımızı tokuşturdu. “Sen benim ortağımın, kalbimin ortağı... Seni nasıl görmezden gelebilirim ki?”

Koyu kahverengi, ipek gibi parıldayan düz saçlarına taktığı siyah kurdele gözüme çarptığında elimi saçlarına attım. “Ne kadar yakışmış bu sana!” deyiverdim heyecanla. “Hiç alışık değilim bu uysal görünüme, asiliğe son mu veriyorsun?”

“Beğendin mi?” diye sorarak heyecanla kurdelesine attı elini. “Bilmem ki... Yakışır diye düşündüm. Sende de görmüştüm. Heveslendim.”

“Yakışmış,” deyip güldüm. “Çok güzelsin.”

“Asiliğe bir son verdiğimi düşünme yine de. Ergenliğimle hayatı yetişkinlere dar etmeden büyümeye niyetim yok.”

Gözlerim kısıldı. “Bilinçli bir kötülük.”

“*Dezavantajımı iyi yönetiyorum* demek daha doğru olur.”

İkimiz de gülüşürken ona sahip olduğum için çok şanslı olduğumu hissettim. O, bana her konuda şeffaf olsa da ben, onun kadar açık olamıyordum. Her şeyini anlatır, gösterir, bilmediğimi öğretirdi. Yanımda olurdu. Her şeyini benimle paylaşır, söylediği gibi ortak ederdi. Ben ise daha kapalı kutuydum ancak bunun Mona ile bir alakası yoktu. Ben... Ben böyleydim işte, sınırlar içinde ve çizgiler arasında. Babamın beni elleriyle yerleştirdiği zirvede tek başımaydım.

Mona, benim aksime daha atılgan ve özgüvenli biriydi. Lafını esirgezmez, hiçbir şeyden geri durmazdı ve kendi değerini bilirdi ancak içinde dolduramadığı bir boşluk vardı. *Takdir edilme arzusu*. Belki de benim ailemden yakındığım özellikler onun ailesinde olsun isterdi çünkü ne annesinden ne de babasından yeterince ilgi görürdü. Onunla çocukluğumuzdan beri yan yanaydık. Aslında doğduğumuzdan beri. Aynı ilkokula, aynı ortaokula gitmiştik ve şimdi de aynı lisedeydik. Ailelerimiz de tanışıyor-du. Mona'nın ailesi her zaman beni çok sevmiştii fakat onların Mona'ya karşı olan tatminsizlikleri, benim onlara sıcak bakamamama sebep olmuştu. Elise teyzeyi sevsem de aramızda hep bir mesafe bırakmıştı.

“Haydi, sınıfa geçelim,” dediğinde Mona, düşüncelerimden sıyrılarak ayaklandım. “Sınıftakiler kendi aralarında konuşurken duydum. Okula yeni öğrenciler gelmiş, muhtemelen bizim sınıfta olacaklar, üç yeni sıra var çünkü.”

Önümüzden geçen öğrencilerin arasına katılarak okul binasına girdik ve sınıfımızın olduğu dördüncü kata çıkmak için merdivene yöneldik. Bu sırada, “Dönem ortasında mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Omuz silkti. “Haberin yok muydu? Ben babandan duymuşsundur diye düşündüm çünkü dönem ortasında geldiklerine göre bağlantıları güçlü olmalı.” İkinci katın merdiven dönemecindeyken gözlerime baktı. “Pierre Rochelle, başarısından emin olmadığı kimse için marka adını riske atmaz neticede, değil mi? Atıyorsa da emir büyük yerden- dir, bir çıkarı mutlaka vardır.”

“Babam hakkında böyle konuşmanı göz ardı edeceğim çünkü hak- lısın,” deyip konuşmama başlamadan önce ufak bir dipnot geçtiğimde Mona gülerken ben kendimi toparladım ve konuşmaya devam ettim: “Bir haftadır babamla aramız gergin, hiç konuşmadık ama vardır bir dü- şüncesi muhakkak. Ya öğrenciler çok başarılıdır ya da isimleri vardır.”

“Neden?” dediğinde geçiştirdim bakışlarımla. “Neden konuşmu- yorsunuz babanla?”

“Tartıştık biraz.”

“Ve özür dilemedin?”

“Dilemedim çünkü özür dilenecek bir şey yapmadım.”

Gururla baktı gözlerime ama tuhaf karşıladığı da aşıkârdı, sınıf ka- pısından içeri girmeden önce duraksadı. “Sendeki bu ani değişimin nedeni ne, bilmiyorum ama ne olduysa çok iyi olmuş.”

Aklıma o geldiğinde yüzümde hiçbir mimik oynamadı. Gülüm- semeli miydim yoksa gözlerim mi dolmalıydı, emin değildim. Belki aptallığıma gülerdim ve sonra ona kandığım için dolardı gözlerim ama o içimdeki hiçbir duyguyu hak etmiyordu. Bilirdim.

Yutkundum ve yalnızca, “Boş versene,” diyebilirdim.

Babamla kahvaltıdaki tartışmamızdan sonra bir araya gelmemiştik hiç. Ne o konuşmaya çalışıyordu ne de ben. Annem bu süreçte beni yö- neten esas kişi konumuna gelmişti, belki de babam iyi adamı oynamaya karar vermiş ve ön plana annemi atmıştı. Kurallarını esnetmese de ben kendi isteklerim doğrultusunda orta yolu bulmaya çalışıyor ve artık biraz olsun sesimi çıkarabiliyordum. Yine de anlamlandıramadığım bir huzur- suzluk vardı yüreğimin ortasında, hâlâ kendimle tanışabilmiş değildim.

Mona’yla sınıfa girdiğimizde ikinci sıradaki yan yana duran san- dalyelerimize kurulduk. Tekli sıralar halindeydi sınıf düzeni, bir san- dalye ve ona bağlı bir masadan oluşuyordu. Çantamı oturduğum sı-

ranın kenarındaki askıya astığım esnada Mona da yanımda aynı şeyi yapıyordu. Zil çalalı birkaç dakika olmuştu ve herkes yerine kuruluyordu. Sınıfın en sağına yeni gelen üç kişi için sıralar yerleştirilmişti ve herkes merakla oraya bakıyordu. Bu pek de alışık olduğumuz bir durum değildi. Pierre Rochelle Lisesinde düzen öyle önemliydi ki *yeni* kelimesi babamda alerji yapabilecekken böyle bir karar almış olması şaşırtıcıydı.

Önüme dönüp çantamdan çıkardığım eskiz defterime bir şeyler karalamaya başladım. Bacak bacak üstüne atmıştım ve ayaklarımı sallıyordum yavaşça. Eğer çok hızlı sallıyorsam bu iyi hissetmediğim anlamına gelirdi ama yavaş sallıyorsam sakin olduğum, iyi hissettiğimi söyleyebilirdim. Nedenini bilmiyordum ama iyi hissediyordum sanki hayatımdaki her şey çok yolundaymış gibi.

Çizimime devam ederken rehberlik öğretmenin sınıfı girmesiyle bakışlarımı çevirdim. Ufak bir selamlaşma merasiminden sonra elindeki kitapları masasına bıraktı Özüm Hoca, ardından sınıfın ortasına geldi. O konuşmaya başladığında cam kenarında oturan İlber'le kesişti gözlerim. Bana bakıyordu. Ne zaman sınıfa girmiş ve yerine oturmuştu, hatırlamıyordum. Fark etmemiştim bile. Onunla en son baloda karşılaşmıştık, daha sonrasında istediğim gibi karşıma çıkmamıştı. Çok iyi görünmüyordu, muhtemelen babasıyla arası gergin olmalıydı. Önüme dönüp dikkatimi Özüm Hoca'ya verdim.

"Bu haftaki koçluk saatlerimiz dışında sizinle birebir görüşmeler de yapacağım. Biliyorsunuz ki okulumuzu temsil etmesi için iki kişi seçeceğiz, biri teorik alanda bizim için yarışırken biri de yetenek alanında kendini gösterecek. Bunun uluslararası bir yarışma olduğunu ve okulumuz için büyük önem arz ettiğini söylemem gerekiyor, çocuklar. Türkiye'den yarışmaya katılan tek Fransız lisesi biziz. İki hafta içerisinde bu yarışmalar için başvurularınızı tamamlamış olmanız lazım. Açıkçası yönetim olarak önceliğimiz bu şubeden yana olacak. Bizi yanıltmayacağınızı biliyoruz."

Söylediklerini doğru dürüst dinlemedim bile çünkü babamın yetenek kısmında yarışmama izin vermeyeceğini, verse bile kazandığımı takdirde hakkım olan ödülü, yani yurtdışı eğitimi hakkını bana sun-

mayacağını biliyordum. Muhtemelen herkes teorik alanda yarışmamı bekliyordu ama bunu da yapmayacaktım.

“Sınıfta benden başka yetenek alanında yarışabilecek kimse yok, hocam,” dedi Nilsu. Sarı, kıvrıkcık ve gür saçlara sahip bir kızdı. Dört senedir aramızdaki çekişmeli durum sürüyor ancak bir türlü benim önüme geçemiyordu. Buna rağmen meydan okumaktan asla geri durmuyordu, alışmıştı aslında. Küçümsemek değildi hiçbir zaman niyetim ama kendime olan güvenimi de yadsıyamazdım. “İsterseniz yarışma için hazırladığım eserlerimi size sunabilirim.”

“Odama getirebilirsin, Nilsu,” dedi Özüm Hoca. “Değerlendirmeye tabi tutulacak.”

Mona bana baktı. Dudaklarını aralayacağı sırada eskiz defterimin kapağını kapatarak susması için kaşlarımı kaldırdım. Mona gözlerini kısmakla yetindi yaptığım şey karşısında, yalnız kaldığımız ilk anda etimi kevgire çevireceğine emindim.

“Safir, senden de okul birincisi olarak teorik alanda katılımını bekliyorum.”

Özüm Hoca’nın cümlesiyle birlikte Mona’dan ayırdım bakışlarımı. Parmaklarımın arasında çevirdiğim kalemi masama bıraktım. “Rochelle soyadıyla okulu temsil etmemin doğru olduğunu düşünmüyorum, hocam. Bu yüzden yarışmaya katılmayacağım.” Sınıftakilere göz attım. “Arkadaşlara başarılar diliyorum, eminim ki hak eden biri çıkacaktır.”

“En azından adil,” diye atıldı en arkadaki Taylan. Sınıfın başarılı ama başarısı dışında hiçbir işe yaramayan ukala çocuğuydu. “Katıldığı durumda soyadından yararlanıp seçileceğinin farkında camdan prensesimiz.”

“Kes lan sesini!” diye bağırdı İlber, Taylan’a.

“Rochelle malikânesinin damadı da konuştu,” deyip kıkırdadı kendi arkadaş grubuyla Taylan. “Korkutucu!”

“Bana bak, seni doğduğuna pişman ederim!”

“Etsene, çocuk.”

İlber aniden ayaklanıp Taylan’a yeltendiği esnada sadece sandalyemde doğruldum ve İlber’in göğsüne elimi koyup tuttum onu.

“Çocuklar, herkes yerine! Nerede olduğunuzu unutuyorsunuz, hangi kurumda eğitim gördüğünüzün farkına varın ve ona göre davran-

nın! Sadece başarılı bir öğrenci olmak sizi burada tutmaya yetmez!” diye bağırdı Özüm Hoca ve sesi tüm sınıfta yankı buldu.

Gözlerime baktı öfkeyle soluyan İlber, ben ise bakışlarımla oturması için ricada bulundum. Yutkunup ters bakışlarını Taylan’dan çekmeden yerine kurulduğunda hafifçe arkama döndüm ve hiç istifimi bozmadım. Özüm Hoca’nın tepkisini çekmeden onu hafife almam yeterliydi.

“Eğer katılıyor olsaydım seni soyadıyla değil, zekâmla alt ederdim, Taylan. Bir kızın seni sadece zekâyla yenebilecek olmasından korktuğunu hepimiz biliyoruz ama korkma bu kadar. Bu tiyatrolarını da başka yerde oyna.”

Taylan bozuntuya vermeden sırtıttı. “Ah, acıdı!”

“Çocuklar!” diye araya girdi Özüm Hoca. “Taylan, kendine çok güveniyorsan yarışmaya katılabilirsin, hiç kimsenin soyadıyla bir işimiz yok. Nasıl ki bu kurumda şimdiye dek kimseye ayrıcalık tanınmadıysa yine tanınmayacaktır. Rakibini yenebilirsen bizi sen temsil edersin, bu kadar basit bir denklem aslında. Matematiği iyi bir çocuksun.”

“Sanmıyorum, hocam,” dedi umursamaz bir şekilde Taylan. “Arkadaşlara başarılar.”

Gözlerimi devirmekle yetindim.

“O halde fikirlerini kendine sakla,” diye yanıtladı Özüm Hoca. “Ne Safir’in böyle bir konuda savunulmaya ihtiyacı var ne de benim seni uyarmama gerek var, değil mi?”

“Ne var ya?” diye çıkıştı Taylan. “Yanlış bir şey mi söyledim ben, arkadaşlar? Safir Rochelle okulun vârisi değil mi? Bilinmeyen, gizli bir bilgiyi mi ifşa ettim? Ne bu agresif tavırlar?”

“Bak, geri zekâlı!” diye atıldı Mona ve arkasına döndü. “Sen Safir’in Rochelle vârisi olduğunu söylemedin, soyadından ötürü ayrıcalık gördüğünü ima ettin. Salağa yatma, seni mahvederim.”

Taylan sırtıttı. “Pekâlâ, güzellik. Yatmam salağa.”

Mona sessizce küfrederek önüne döndü.

“Taylan, üslubuna dikkat etmeni tavsiye ediyorum,” diyerek yeniden araya giren Özüm Hoca otoriter bir tavırla gülümsedi. “Tavsiyelerimi dikkate al. Seni severim ama belli bir ölçüde, herkesi olduğu gibi.”

“Pardon, hocam,” derken ses tonunu değiştirmişti Taylan.

“Güzel,” deyip konuyu kapattı Özüm Hoca. “Bu konu için söyleyeceğimi söyledim.” Bir başka konuya gelecek olursak...” deyip gözlerini üç yeni sıraya çevirdi. “Gördüğünüz üzere aramıza üç yeni kişi katılacak. Arkadaşlarınız oldukça başarılı kişiler, sınıftaki rekabet ortamının artacağı aşikâr. Dönem sonunda gerçekleşen bu zaruri değişiklik onlar için zor olacak ancak ben yardımcı olacağınıza inanıyorum.” Derin bir nefes verdi, kapıya döndü ve seslendi: “Çocuklar, gelebilirsiniz.”

Özüm Hoca’nın cümlesinin bitmesiyle kapı açıldı ve içeri sırasıyla üç kişi girdi.

İlk önce üzerinde Pierre Rochelle Lisesinin lacivert üniforması bulunan esmer ve oldukça bakımlı bir kız görüş alanıma girdiğinde zihnimde adeta bir kilit açıldı ve onu bir yerden tanıdığımı düşündüm. Bakışlarım kısılrken yine aynı üniformayı giymiş, esmer, uzun boylu bir çocuk da içeri girdiğinde onu tanımadığımı fark etmemle boş verecektim ki son kişi de sınıfa girdi.

Sarı saçları, uzun boyu, yapılı vücudu ve okul üniformasının soğukluğuyla karakteri örtüşen tek kişi...

O...

Gözlerimin önüne vücudunun her zerresiyle, tüm ihtişamı ve o dimdik duruşuyla Efes Milas Çağlayan serildiğinde akciğerlerime çektiğim nefesim, bedenimin içinde kilitli kaldı.

Gözlerime baktı, göğsüm kafeslendi, kapandı.

Gözlerime baktı, göğsüm kanatlandı, yaralandı.

Bu kaçınıcı kuşatışın beni, Milas?

Kimdi o? Neden geceler boyu mesajlaştığım ve içimi açtığım o güleç çocuk gibi hissettirmiyordu? Neden bambaşka biri gibi, bir yabancı gibi bakıyordu gözlerime?

Burada ne işi vardı? Neden peşimi bırakmıyordu?

O üç öğrenciden biri o muydu?

Nasıl olabilirdi? Bu okula nasıl girebilir, babamdan nasıl kabul alabilirdi? Bir türlü aklım almıyordu.

Yutkundum. Sol bacağımın üstünde duran sağ bacağımı yere indirdim. Tüm sınıf onlara baktığı için benim de Milas’a bakmamda hiçbir

sorun yoktu ama diğer ikisi bana bakmazken onun sadece beni izliyor olması sorundu. Gözlerimi kaçırdım, başımı önüme eğip saç diplerimi kaşıdım. Soluk mavi gözlerinin üzerimde dolaştığını hissetmek bile aşağısının cehennem olduğunu bildiğim bir uçurum kenarında, ip üstünde yürümeye benziyordu. Gözlerimi kapatıp bu anın bir kâbustan ibaret olmasını diledim.

Neden buradaydı? Beni herkese rezil mi edecekti? Ona açtığım sırlarımı, yaralarımı, gözyaşlarımı başkalarına anlatıp benimle alay mı edecekti? Her şeyi babama söylerse ne yapacaktım? Benimle aylar boyunca sohbet etmesinin tek nedeni beni ifşa etmek miydi? Büyükelçi Pierre'in kızı olduğumu biliyordu da bu yüzden mi yanaşmıştı bana? Bana yurtdışında yaşadığını söylerken aslında İstanbul'daki hayatımı anbean izliyor muydu?

Bu yüzden miydi tüm çabası?

Sırça fanus içinde yaşayan camdan prenses Safir'in *ilk hatası* olmak için miydi?

Öyleyse başarmıştı.

Gözlerine baktım hayal kırıklığıyla. Sessizlik içindeydi tüm harflerim ama ben ona bakışlarımla kurdum cümlelerimi.

Hataydı, hataydın.

Parmaklarımı avuçlarıma gömdüğümde Mona'nın yan sıradan bana uzandığını gördüm, koluma dokunup dudaklarını oynatarak iyi olup olmadığını sordu. Ben ise başımı sallamakla yetindim ve önüme döndüm.

Ne diyebilirdim ki? Ona birine inanıp yüzüstü bırakıldığımı hangi cümlelerle anlatabilirdim?

"Aramıza hoş geldiniz, çocuklar. Kısa bir süre birlikte olacağız ama keyifli vakit geçireceğimize inanıyorum," dedi Özüm Hoca. Ardından sınıfa döndü ve tek tek, "Müge, Aykan ve Efes Milas," diye isimlerini takdim etti.

Efes Milas...

Hayır, kapat gözlerini.

Milas...

Efes gerçek değil, bir hayaldi.

Bir aptal olmaktansa kendimi bir hayalperest zannetmek gururumu daha az kırardı. En azından onun bir yalancı olmasındansa bir rüya olduğunu bilmek kalbimi daha az parçalardı.

Titremememe mâni olamadığımı fark edip ayaklandım ve tüm dikkatleri üzerime çektim. Özüm Hoca bana seslenirken ben, sıraların arasından çıkıp sınıfın ortasında duran o üçlünün tam karşısına dikildiğimde Özüm Hoca soran gözlerle bana baktı. “Kusura bakmayın, hocam. Tuvalete gitmem gerekiyor,” diyebildim yalnızca. Ardından kapıya en yakın noktada duran o yalancıyla bakışlarımız kesiştiğinde gözlerimi kaçırıp ayrıldım sınıftan, kapıyı kapatıp hızlı adımlarla tuvalete ilerledim. Onunla bulunduğum ortak kümeden sonsuza dek kaçtım.

Tuvalet kapısını açtığım gibi sert ve hızlı bir şekilde kapattım. Nefes nefese lavaboya ulaşip suyu açtım, ellerimi mermerin iki yanına yasladım. Bağırarak istedim, çığlık atmak istedim ama yapamadım. Sakin kalmak zorundaydım.

Korkuyordum. Hata yapmaktan korkuyordum. Hata yapan biri olmaktan korkuyordum. İnsanların açığımı yakalamasından, hatalarımdan faydalanmasından, çocukluğumdan beri atmadığım o tek yanlış adımı şimdi atmış olmaktan, ilk savunmasız anımdan faydalanılmış olmasından ve dahası, inandığım o çocuğun hayatımı mahvedecek tek hata çıkmasından delicesine korkuyordum.

Benim hiçbir zaman düşe kalka öğrendiğim, hatalar yapıp telafi ettiğim, yanlışını yaptıktan sonra doğrusunu öğrendiğim bir hayatım olmamıştı.

Ben kıyafetlerini kirlettikten sonra annesinin gün içinde üç defa üstünü değiştirdiği o çocuk değildim.

Ben bir yanlış yaptığında elinden tutulup doğru yöne götürülen o çocuk değildim.

Ben düştüğünde dizleri kanarsa ailesinin korktukları ilk şeyin canının yanması olan o çocuk değildim.

Benim düşe kalka, bata çıka, savrularak öğrenebileceğim bir hayatım yoktu. Ben en başından beri doğruyu bilmek ve ona göre hareket etmek zorundaydım. Ben kör kurşun sıkamazdım çünkü hedefi ilk seferinde on ikiden vuran çocuk olmak için büyütülmüştüm.

Gözlerime baktım aynada. Sakin olmamı söyledim kendime defalarca. Bir şey olmayacağına inandırmaya çalıştım içimdekini. Elimi yüzümü yıkayıp doğruldum ama kalbim hâlâ göğüs kafesimin kemiklerine vuruyordu korkuyla.

Korkuydu sahi bu, değil mi?

“Şimdi geri dön, soğukkanlı ol ve hiç kimseye bir şey çaktırma. Sen onu tanıımıyorsun, o da seni tanımıyor. Önce kendini, ardından herkesi inandır buna.”

Kendimi inandırdığım yalanı içimden defalarca kez tekrar ederek tuvaletten ayrıldım. Kapıyı açtığım an karanlık ve uzun koridorda, tam tuvalet kapısının önüne düşen gölgeyle yerimde kalakaldım ancak çok geçmeden gölgenin sahibi karşıma çıktı. Omzunu yasladığı duvardan ayrıldı, doğruldu ve dimdik durdu iki adım uzağımda.

Bir kapkaç mıydı bu oyun? Nereye gidersem peşimden geliyor ve mutlaka bir parçamı alıp kaçıyordu. Oysa bana *körebe* olduğundan söz etmişti. Hiç de kapalı değildi gözleri, ayan beyan vuruyordu beni silahıyla.

Yutkundum. “Ben seni tanıyorum, Safır,” diye mırıldandı ışık arkasından vururken bile parıldayan mavi gözlerini gözlerime kilitlemişken.

“Çekil önümden!”

Dilini damağına vurarak onaylamadığına dair bir ses çıkardı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Konuşacağız.”

Derin bir nefes aldım çünkü öyle sert bir şekilde alanıma dahil olmaya çalışıyordu ki sınırlarımı zor koruyordum. “Nasıl girdin sen bu okula? Nasıl girebildin? Kayıt aldırma ne demek? Benim olduğum sınıfa nasıl kaydını aldırabilirsin sen?”

Dudaklarını büktü. “Babana sormadın mı?” Kaşlarını kaldırıp indirdi düşünür gibi. “Ben sormuşsunur diye düşünmüştüm ama yanılmışım demek ki...”

“Senin bu okula girmeye kapasiten nasıl yetti? Ailen nasıl ikna etti babamı? Bilseydim engel olurdu, babama nasıl bir sahtekâr olduğunu söylerdim, okulun önünden bile geçmemeni söylerdim. Ne yaptın da şu an buradasın, karşımdasın?”

Sırıttı ve tek kaşını kaldırdı. “Süper güçlerim var demiştim.”

İtekledim vücudunu öfkeyle, yalandan karnını tutarak inledi buna karşın. “Alay etme benimle!” diye çıkıştım sert bir şekilde. Çıkışımı hiç ciddiye almamış olmalıydı ki sırtmaya ve karnını tutmaya devam ediyordu. “Babamla konuşup seni bu okuldan attırmam saniyemi almaz, emin olabilirsiniz. *Pierre Rochelle* markasına yakışmıyor demem yeterli. Seni ait olduğun yer her neresiyse oraya geri gönderir ama buraya ait olmadığın aşikâr. Parazit!”

Sırıttışı yüzündeki yerini korurken şaşkın ama takdir eden bir ifadeyle baktı gözlerime ve başını iki defa salladı öne doğru. Ufak bir alkış tuttu. Dudaklarını birbirine bastırdı, ıslattı, ardından gülümsedi yine.

“Rochelle kibri dedikleri şey doğruymuş, gerçekten varmış,” diye mırıldandı yanımızdaki duvara yaslanırken. “Safir Rochelle, her zaman böyle kibirli biri miydin yoksa beni güzelliğinle sarhoş ettiğin için ben mi fark edemedim?”

Yutkundum söylediğiyle. “Seni sarhoş etmedim,” dedim duraksayarak ve ekledim: “Güzelliğimle...”

“Ettin.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Yeterliydi,” dedi. “Bir şey yapmaman bile.”

“Şu an etmiyorum o halde,” dedim kendimi tutamayarak. “Çirkin olduğumu söylemeye mi çalışıyorsun? Anlamıyorum!”

“Etmek mi isterdin?” diye sordu omzuyla birlikte başı da duvara doğru düşerken. “Seni hâlâ güzel bulmamı mı isterdin?”

“Hiçbir şey istediğim yok senin gibi bir yalancıdan,” diyerek toparladım kendimi ve geri çekildim. O da yaslandığı duvarla olan temasını kesip doğruldu. “Seninle konuşmak istemiyorum, tek bir kelime bile. Şimdi çekil önümden, sınıfa gideceğim,” dedim net bir biçimde.

“Konuşmak istediğini biliyorum, göğsünün korkuyla nasıl kalkıp indiğini görüyorum.”

“Sınıftakiler yanlış anlayacak, ne diye çıkıp geldin ki peşimden?”

“Korkma, müdürün yanına gittiğimi zannediyorlar. Ayrıca yanlış anlamayacaklar, ne anlayacaklarsa doğrunun ta kendisi.”

“Saçmalamayı kes!” Nefesimi verdim, göğsüne değdi.

“Niye?” diye sordu fısıltıyla ve bir adım yaklaştı bana. “Bir şey olamaz mı aramızda?” İşaretparmağı bileğime değdi, bir rüzgâr esintisi gibi hissettirdi, ardından elime dokundu. “Sahi, bir şey yok mu aramızda? Her şey aramızda oysa...”

Dudaklarından firar eden nefeslerinin yanağıma değdiğini hissettiğimde bakışlarımı gözbebeklerine sabitledim ve o korku dolu ifadeyi sildim gözlerimden. Hızla geri çekilip elimde dolaşan parmağından uzaklaştım ve çehreme tepkisiz bir mimik oturttum.

“Hiçbir şey yok aramızda, olamaz, olmayacak,” diye sıraladım bir nefeste. Duraksadım ve uzun uzun izledim yüzünü öfkeyle. “Benim yüzümü gülümseten, hayatımı mutsuzluğun portresinden sonsuz bir mutluluğun portresine çeviren kişi sen değilsin. Sen başka birisin, sen yabancının tekisin ve içimdeki hiçbir duyguyu canlandırmıyorsun. Nefreti bile.”

“Gözlerime bakarken benden nefret etmen kolay olandı, tahmin etmiştim bunu. Belki de bu yüzdendi tüm kaçışlarım...” Yutkundu. İçinde benimle olan hesaplaşmasından başka bir hesaplaşma döndü ve o mahkemenin sonunda yine infazına karar verildi sanki. “Sorun değil.”

“Sana hesap sormam, bağırمام, çağırمام, senden nefret etmem için can atıyorsun, değil mi? Çünkü kendi içinde de buna değer olduğunun farkındasın, o kadar aşağılık olduğunu biliyorsun ama heveslenme sakın, yapmayacağım. Sana hesap sormayacağım. Sana bağırmayacağım. Sana bakmayacağım bile, Milas. Seni görmeyeceğim. Sen yoksun benim için. Sen diye bir şey yok benim içimde.” Duraksayıp hemen sonra ekledim: “Hiçbir zaman olmadı.”

“Dilinin zehrine karşı antrenmanlıyım, Safır. Canımı yakamazsın.”

Gülümsedim. “Birinin canını yakmaksa mesele, senin bunu yapman için kılını kıpırdatmana bile gerek yok çünkü varlığın yeter.”

Güldü acıyla. “Teşekkür ederim.”

Yutkunarak geri çekildim. Gitmek istiyordum. Karşımdaki varlığından, zihnimdeki kalabalığından, kalbimdeki karmaşasından kurtulmak istiyordum.

“Rica ederim. Çekilir misin şimdi?” diye sordum inatla.

“Neden korkuyorsun benden?” diye sordu. “Neden karşına çıktığımda göğüs kafesin titriyor? Neden avuç içlerin terliyor? Neden kaçıyorsun, yok oluyorsun birdenbire?” Bir adım yaklaştı ve kimsenin duyamayacağından emin olduğu bir tınıyla fısıldadı. “Seni korkutacak ne yaptım?”

Yutkundum bir adım ötemdeyken, başını gözlerime bakmak için öne eğmişken kaldırdım bakışlarımı ve kolaylaştırdım işini. Ancak gözlerimiz kenetlendiğinde bu hiç hoşuna gitmedi.

“Yalanlar söyledin,” dedim. “Bu senden korkmam için yeterli bir neden, Milas. Çünkü gerçeğinle yüzleştüğimde yalanların kadar gülümsetmeyecekler yüzümü.”

Geri çekildim, yanından geçip gitmeye çalıştım fakat ani bir şekilde elini duvara yasladığında duraksadım. Eline baktım, tüm parmaklarım gergince açmıştı ve damarları belli oluyordu. Boğazındaki damarını dahi görebiliyordum.

“Sadece gülmeni istediysem?” diye mırıldandı sorarcasına. “Bu yüzden yalanlar söylediysem sana? Yine de korkar mıydın benden?”

Bakışlarım durağanlaştı. “Korkardım,” dedim. “Bir yalana bir defa inandıysan onun seninle büyümesine izin vermelisin, yoksa öldüğünde seni de öldürür. Ben seni çıkarıp attım zihninden. Büyütmedim. Bu yüzden konuşmaya çalışma benimle, çıkma öyle karşıma, kesme yolumu.”

“Bırakmak istemiyorumdur belki,” derken sesi güçsüzleşmişti.

“Bırakmak istemeseydin bana bir açıklama yapardın, Milas. Bırakmak istemeseydin susmak ve karşıma çıktığın ilk an benimle alay etmek yerine neden beni kandırdığının hesabını verirdin, en azından *kandırmadım seni*, derdin ama sen... Ama sen... Sen hiçbir şey demedin.” Nefeslendim hazmedemiyormuşçasına. “Sen beni tüm yalanlarınla baş başa bıraktın, her biriyle savaşmak ve seni haklı çıkarmaya uğraşmak zorunda bıraktın ama ben yapamadım. Hep seni suçladım, hep seni yargıladım.”

“Yeni bir başlangıç yapabiliriz sandım!” diye çıkıştı fakat sesinin yüksek çıktığını anlayınca kendini toparladı, etrafını kontrol edip bana döndü. “Belki hiçbir şey yokmuş gibi, o mesajı sana atmamışım ve

yalanlar söylemek zorunda kalmamışım gibi davranırsam bu gerçek halimle seni tanıyabilirim sandım. Belki o zaman daha fazla yara açmam, güvenini kırmam, bana inanmanı sağlayabilirim sandım.”

“Sen öyle sandığında benim hayal kırıklıklarım yok olmuyor, Milas.”

“Bana şöyle seslenip durma.”

“Neden? Milas değil mi adın?”

“Sana söylediğim en gerçek şey adımdı, Efes.”

Duraksadım. “Ne demek istiyorsun?”

Durdu öylece karşımda. Uzun uzun gözlerime baktı ama ben gözlerinin yansımada kendimi değil, onun paramparça oluşunu seyrettim adeta. Başını iki yana salladı boş vermişçesine. Kendini açıklamaktan yorulmuş gibi bir hali vardı ama içimde haklı çıkaramadım onu, kalbimin kanlı sargısını çıkarıp atamadım.

“Sana bir açıklama yapamam, Safır,” dedi sessizce. “Özür dilerim, her şeyi yaparım ama bunu yapamam. Gerçeği veremem.”

“Neden?” diye fısıldadım acıyla. “Neden? Öyleyse neden büyük büyük sözler ediyorsun? Neden bana bir umut ışığı vadediyorsun? Madem her şeyi yapabilecek noktadasın, niye bana gerçeği vermiyorsun? Niye beni yalanlarıyla uyutmanın haklı gerekçesini sunmuyorsun?” İnançsızca geri çekildim ve acıyarak baktım karşımdaki bedene. “Yok... Yok, değil mi? Kendini de kandırıyorsun. Sen her sözü yalan olan birisin, kaçma bundan.” Gözlerini kapattı. “Korkma bu kadar kendinden.”

“Kendimden değil...” diyebilirdi sadece.

Histerik bir şekilde nefes verdim. “Ben hayatıma girme diye çabaladım, hayatımda bir yerin olmasın diye elimden gelen ne varsa yaptım. Ama ördüğüm ne kadar duvar varsa, kaç katsa her birini tek tek ya yıktın ya aştın. Bana Lyon’da yaşadığını söyledin, mutsuz olduğuna inandırdın. Yapayalnız bir hayatın olduğuna dair cümleler kurdun, benim gibi, tıpkı benim gibi beni kendi silahımla yaraladın. Bana hayatından bahsettin, işe girdiğini söyledin, orada tek başına yaptıklarını anlattın, hem de geceler boyunca! Bana hediyeler gönderdin, defterimin iki gün içinde elimde olacağını söyledin. Ben kilometrelerce uzakta benim için bir şeyler yapmaya çalıştığını zannederken sen aylar boyunca

benimle aynı şehirde, belki birkaç metre uzağımdaymışsın meğerse. Her şeyi yanı başımda yapmışsın. Ben senin bambaşka bir ülkede tek başına bir şeylerle savaştığını düşünürken sen bir gece ansızın karşıma çıkıyorsun. Üstelik benden kaçarken, bana gelmezken! Sonra hayatıma dahil oluyorsun, birbirimize verdiğimiz ne kadar söz varsa hepsini yok sayıyorsun. Sen söyle. Senin hakkında ne düşüneyim ben?"

Durdu, alt dudağını ısırdı dalgın bakışlarla. "Çok geç kalmışım..." diye fısıldadı dudaklarının arasından durağan bir biçimde.

Hâlâ oralarda bir yerde misin? Yoksa çok mu geç kaldım?

Söylediği şeyle gözlerimin yaşardığını hissettiğimde başımı yana eğdim. "İkimizin de gözlerinin bağlı olduğu bir körebe oyunu oynadığımızı söylemiştin bana ama görüyorum ki gözleri bağlı olan yalnızca benmişim, yalnızca ben sana körü körüne güvenmişim. Ne yazık..."

Son kelimemde sesim çatallandığı için duymadığını fark etmemle dudaklarımı birbirine bastırdım ve geçip gittim yanından. Kendime bile itiraf etmekte zorlandığım bir şeydi bu ancak bazen yürekli olmalıydı insan. Bu his, içimde ona karşı kırgınlığımı perçinleyen bu his neyin nesiydi, bilmiyordum ama ona değer vermişim, ona güvenmişim ve beni yaralamayacağına inanmışım. Bu, birine kırılmak için yeterli değil miydi? Ben günün birinde bana attığı fotoğrafa bakarken gülümsemiş ve benden kilometrelerce uzaktayken bile mutlu olması için dilekler dilemişim. Mutlu olsun; hayatında onu üzen hiçbir şey, hiç kimse olmasın istemişim.

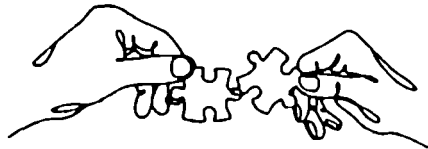
Onu tanımayıorken beni en iyi tanıyan insan olduğunu zannediyordum.

Onu tanımayıorken beni gerçekten ben olduğum için kabul eden tek insan olduğunu zannediyordum.

Onu tanımayıorken bile onu tanıdığımı zannediyordum.

Yanılmışım. Beni yapayalnız olmaktan alıkoyan, sadece yalnız yapan biri olduğunu sanmışım ama yanılmışım.

Sadece oyunlar oynamak isteyen bir çocukmuş meğer ve kırmak için seçtiği ilk oyuncak da kalbim olmuş.





BÖLÜM 5

Altı saatlik ders maratonunu geride bırakmış, son iki saatimiz için orkestra şefi tarafından enstrüman odasına çağırılmıştık. Tüm sınıf -sınıfımız yeni gelenlerle birlikte yaklaşık on sekiz kişilikti- enstrüman odasında, duvar kenarlarına dağınık bir şekilde yaslı sandalyelere kurulmuşken Mona her zamanki gibi tam yanımda, İlber üç sandalye çaprazımda ve Milas da en uzak köşede, kapının yanındaydı. Onun yanında Müge -uzun süre düşündükten sonra o gece baloda Milas'ın yanında gördüğüm maskeli kız olduğunu hatırladığım kişi- ve diğer tarafında da Aykan adlı arkadaşı oturuyordu.

Teneffüs aralarında kulaktan kulağa yayılan bilgilerden anladığım kadarıyla Müge ve Aykan, okulumuzun diğer şubesinden aldırılmışlardı kayıtlarını ancak Milas'ın nereden geldiğini, nasıl ve niye burada olduğunu kimse çözememişti.

Bir sırdı resmen.

Yutkunup bakışlarımı önüme çevirdim.

“Şunu keser misin?” diye sordu bu sırada Mona.

“Efendim?” diyerek ona döndüm.

Kaşlarıyla bacaklarımı işaret etti. “Bacaklarını sallamaya bir son ver, yayık ayrana döndüler.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar ettim: “Yayık ayran?”

Başını salladı. “Yayık ayran.”

“Ne kadar da Taylan’a benzeyen bir cümle!”

Mona dirseğiyle karnımı deştiğinde daha fazla zarar görmemek için ondan uzaklaştım. Hâlâ bacaklarımı salladığımı fark etmemle kendimi durdurmak adına çabalasam da beceremeyince Mona ellerini bacaklarıma atıp üzerime kapandı.

“Yalvarırım dur!” diye inledi. “Anksiyetemi tetikliyorsun.”

“Senin anksiyeten yok.”

“Var.”

“Psikiyatr teşhisin nerede?”

Gözleri kısıldı. “Her şeyi de bil. Huzursuz hissetmeme neden oluyor bacaklarını sallaman, oldu mu?”

“Ben de huzursuz hissediyorum çünkü.”

“Belli,” deyip doğruldu bacaklarımın üzerinden. Gözlerini Milas’a çevirdiğinde bakışlarını takip ettim ve Milas’ın da bize baktığını fark ettim. Mona’nın bacaklarımı tutup üzerine yatışı tuhafına gitmiş olmalıydı. “Şu çocuk geldiğinden beri yüzün gülmedi. Yakışıklılara karşı alerjin var, senin psikiyatr teşhisin de bu.”

“Yalancılara karşı,” diye söylendim fısıltıyla. Bana baktı ne dediğimi anlamak adına. “Onunla ne ilgisi olabilir, Mona? Tanımam etmem, soğuk bir tip belli ki. Mendebur bir suratı var, baksana. Üç ay aynı sınıfı paylaşacağız mecburen, gözlerime uyku bandımı geçirip geleyim okula en iyisi.”

“Düşüp bayılacaksın şimdi,” deyip gözlerini irileştirdi Mona. Ardından arkasına yaslandı ve benim gibi bacak bacak üstüne atıp ayağını sallamaya başladı, bu sırada saçlarıyla oynuyordu. “Benim gözlerimi kapatmaya hiç niyetim yok. Yakışıklı çocuk, yalan söylersem çarpılırım. Eh, bir havası da yok değil kendince. Zekiye denerim şansımı.”

“Sanmam,” dedim oturduğum yerde kıpırdanırken.

“Ne?”

“Zekiye benzer bir hali yok, düpedüz aptal bir ucube.”

“Sen niye kuruldun bu kadar?”

Omuz silktim. “Şu sıralar tüm erkeklere kuruluyorum.”

Mona hak verircesine başını sallayıp tekrar aynı pozisyonda oturmaya dönerken içeri orkestra şefinin girmesiyle herkes oturduğu yerde dikleşti.

Milas’ın gözleri arada beni bulurken ben de farksız değildim. İkimiz de kaçamak bir şekilde savaşıyorduk birbirimizle. Ne ben yürekliye savaşacak kadar açıktaydım ne de o kendini savunacak kadar güçlüydü. Birbirimize söylemek istediklerimiz ve sustuklarımızla dolu bir labirentin içinde iki uç noktadaydık ama yine de görüyorduk birbirimizi.

“Çocuklar, selamlar herkese,” dediğinde şef, bakışmamız son buldu.

Orkestra şefi kırklı yaşlarının başında, hafifçe kilolu, top sakallı ve her daim uzun saçlarını bağlayan bir İspanyol’du ama yaşamının çoğu İstanbul’da geçtiği için Türkçesi de iyiydi. Sürekli rengârenk giyinirdi, siyah ve beyazı üzerinde görmezdik. Bunun aksine her daim sert, keskin, köşeli bir adamdı fikirleriyle. Farklı bir insandı ve onunla sohbet etmek her zaman ufkumu genişletirdi.

“Özellikle bu son iki saati sizinle geçirmek istedim çünkü bugün sizinle insan üzerine konuşacağız. Yaklaşık dört senedir tanıyorum her birinizi, şimdi mezun olmanıza bu kadar az kalmışken duygusal yolculuğunuzu keşfetmek benim için biraz hüzünlü olacak.” Mona’yla birbirimize baktık ve şefin bizlerle kurduğu bağa dudak büktük. “Ah, yeni arkadaşlarınız hariç... Onları da bugün tanıyacağız, hem de çok keskin ve kısa bir yoldan. Duygulardan bahsederek... Çünkü insan, duygulardan oluşan bir yapıdır. Bir binayı ayakta tutan kolonlar gibi insanları da içinde barındırdığı duygular ayakta tutar.”

“Kötücül duygular olsa bile mi, şef?” diye sordu Gaby. Adı Gabriel olsa da biz ona dört yıldır Gaby derdik.

“Pek tabii!” diye coşkuyla yanıtladı şef. “Bir bina dedim ya, her şeyi içinde hayal edin. O binanın boyası, güzel renkleri, estetik bir görüntüsü olduğu gibi içinde çivileri, demirleri ve kötü kokan betonları da var. Görmek istemediğimiz için kamufle ettiğimiz yönleri... İnsan da böyledir, değil mi?”

“Bunun müzikle alakası nedir peki?” diye atıldı Taylan.

Mona’yla derin bir nefes verdik senkronize bir şekilde.

Şef güldü. “Duyguları ifade etmekte sanatın her alanı kullanılabilir tabii ama müzik, bunun en yaygın ve en içli ifade yöntemidir. Böyle söylediğine göre hiç şarkı dinlemiyor olmalısın, Taylan?”

Taylan kollarını kucağında kavuşturmuşken omuz silkti. “Duygularımla yüzleşmeye ihtiyaç duymuyorum, her şeyi bu kadar içselleştirmeye gerek var mı ki? Yaşıyoruz işte. Öfkeleniyor ya da duruluyoruz, hüzünleniyor ya da seviniyoruz, hepsi bu.”

“Gel bakalım,” deyip Taylan’ı sınıfın ortasına çağırdı şef. Taylan pek de gönüllü olmayarak şefin yanına ilerledi ve tam ortadaki yüksek platforma çıktı. “Çalabildiğin, çalamasan bile seni yansıtacağını düşündüğün bir enstrüman seç ve şu aralar en yoğun şekilde hissettiğin duyguyu belirle. Sonra da biraz o duygudan bahset bize hiç konuşmadan. Bakalım ihtiyaç duyuyor musun buna?”

Taylan sınıfa bakındı bir süre, ardından gidip bateri setinin başına oturdu ve hiç düşünmeden elindeki bagetlerle davulu çalmaya başladı. Bir dakika boyunca oldukça sert bir şekilde, hınç almak istercesine vurdu. Eğer objektif olmasaydım bize bir işkence yaşattığını söyleyebilirdim ama tam aksine, içindeki duyguyu hissedebilmişim. Rahatsız olmamıştım yarattığı gürültüden, sadece hissetmişim.

Elindeki bagetleri bırakıp yerine döndüğünde şef platformda Taylan’a döndü. “Hangi duyguyu taşıdığından bahsetmedin.”

“Arkadaşlar ne hissetmiş?” diye sordu Taylan. “Eğer ihtiyaç duyup duymadığımı onlar da bahsettiğim duygudan anladiysa anlarım ben de. Anlaşılmayan duygular yok olur ya da olmalı, bilmiyorum,” dedi her zamanki gibi kaçarak.

Şef bize döndü soran gözlerle, ardından herkes fikrini belirtmeye başladı.

“Öfke,” diye atıldı Nilsu.

“Kin,” dedi Mona.

“Hınç almak ister gibiydi,” dedi emin olamayan Müge.

“Hırs,” dedi diğer taraftan İlber. “Hırslıydı bence.”

Şef başka bir düşüncesi olan var mı diye bakarken ben sessiz kalmakla yetindim ancak gözlerim oturduğu yerde sakince bekleyip hiç duruşunu bozmayan Milas'a kaydı. Bir fikri var mıydı, bilmiyordum ama öyle durgundu ki içinde ne yaşadığını kestiremedim. Sessizdi. Fısıltısı bile yoktu duruşunda, öyle yoksundu duygulardan.

“Üzüntü,” dedim herkes suspus beklerken. Bakışlar bana döndüğünde ben de bakışlarımı Milas'tan aldım usulca. Şefe döndüm. “Her duygu bağırıp çağırılmaz öyle ama fırtınası dinmeyen, bağırıp çağıran tüm duygular da korkutucu değildir. Üzüntü mesela? Sessizlik olabilir, suskun kalabilir. Fısıltısı bile olmayabilir ama bağırabilir de. Yakıp yok edebilir de. Öfke midir? Sanmam. Hırs? Değil. Kin güdebilir ama sessizse. Taylan bence üzüntüsünü gizlemek için öfkenin, kinin, hırsın arkasına saklanıyor ama hissettiği ilk şey üzüntü bana kalırsa.”

Tüm gözler ona dönerken Taylan sessizdi. Kucağında bağladığı kollarını çözmedi ama oturduğu yerde doğruldu.

Şef kaşlarını kaldırdı. “Üzüntünün daha narin ve zarif bir duygu olduğunu düşünür oysa insan, değil mi?”

“Çünkü üzülen insan sarıp sarmalanmak, korunup kollanmak ister; *saklanmak* ister... Ancak kimse fırtınasıyla kolunu kanadını kıran birine sarılmak istemez, gücü yetmez. Belki bu yüzden öfke dolu bir üzüntüden kaçıp hüzne yaklaşmamız. Canımız yanmasın diye.”

“Saçmalık,” diye kestirip attı Taylan. “Kindi, şef.”

Güldüm sadece. “Sığınacakların kolunu kanadını kırdıysa eğer, sarıp sarmalanmadığındaki üzüntünü öfkeye çevirmek de kolay tabii,” diye tanımladım Taylan'ın tavrını ama Milas'a değdi dilimin ucu, battı diken gibi.

Yutkundum.

“İnsanın hisleriyle yüzleşmesi ya da yüzleşmemesi kendi tercihi-
dir, kaçmak da bir çeşit duygu kabul durumudur. Bana sorarsanız kaçmamalı insan, yüksünmemeli duyduğundan,” dedi şef.

Mona bana doğru eğildi. “On sekiz yıllık Türklüğüme dayanarak söylüyorum ki bu adam benden daha Türk. Yüksünmek kelimesini hayatımda hiç kullanmadım.”

“Sus,” dedim dişlerimin arasından.

“Tamam,” deyip doğruldu.

“Safir,” diye seslenen şefe döndüm. “Sen gelmek ister misin?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim gülümsemeye çalışarak. “Benim şu sıra hislerimle yüzleşmeye gücüm yok, şefim. Yüksünüyorum duygularımdan.” Ellerimi kaldırdım. “Pas.”

“Belki de bu yüzden gelmelisin, kaçmak için. Yüzleşmek istersen yüzleşirsin ama kaçmak istersen notalara da saklanabilirsin. Aslında müzik aynı zamanda bir kaçış yoludur. İnsan farkında olmadan ihtiyacı olan neyse onu bulur, müzik sadece bir araç. Eğer kaçmak istersen kaçarsın, müzik tutar elinden. Eğer bulunmak istersen saklandığın yerde bulunursun, müzik tutar elinden.” Gülümsedi cümlesinin sonunda. “Gel haydi.”

Mona'ya baktım ve mecbur kaldığımı belli eden bir gülümsemeyle ayaklandım. Mona alkışladı beni sebepsiz yere.

Şefin yanına, platforma çıktığımda tüm gözler üzerimdeydi. Bir süre hangi enstrümanı çalabileceğimi düşündüm. Keman çalabiliyordum, az çok gitar bilgim de vardı. Piyanoda hiç iyi değildim, babamdan sırf bu yüzden azar işittiğim anlar çoktu. Flüt olabilirdi ama nefesimin güçlü olduğunu zannetmiyordum. Yine güvenli alanımda kalmayı seçerek elim kemana gitti, platformun yanında bulunan büstten kemana aldım. Gözlerimi kapatıp içimden geçenleri hissetmeye çalıştım.

Karmaşa.

Birçok hissin arasında sıkışıp kalmak, yolunu seçememek ve bir adım öteye gidememek...

Kimsin sen ölü kelebek?

Haydi, karış kanıma. Beni yakala.

O an bütün vücudum, kemanın telinden çıkan o ince sesle titrerken parmaklarım sanki kendi irademle değil, bir başka gücün kontrolünde hareket ediyordu ve her okşama, her vuruş, boğazımda biriken bir ağırlığı daha da yoğun hissetmeme neden oluyordu. Oysa sadece bir boşluk, bir kaybolmuşluk hissiydi ama böyle ağır basacağını hiç düşünmemiştim.

Kemanın tellerinden dökülen tınılar, kırık dökük bir duvarın yankıları gibiydi, duyulmuyordu. Duyulmuyordum.

Kimse duymuyordu beni.

Biraz cesur, biraz korkak ama her zamanki gibi eksiktim işte. Keşfedilmemiş, görülmemiş, bilinmemiş bir öyküydü anlattığım da. *Benim öyküm*. Sırça bir fanusun içine hapsolmuş, paramparça bir porselendi gördükleri ama hâlâ ayaktaydı ruhum, direniyordu. Savaşıyordu ölmek ve kaybolmamak için.

Gözlerimi açtığımda bir dakikanın bir saat gibi geçtiğini hissettim ve sanki bu kocaman sınıfta tek başıma kaldım ama şefin arkamdan yükselen alkışıyla kendime gelmem pek de uzun sürmedi. Kendime geldiğimde herkes buradaydı, kimsenin kaybolduğu yoktu. Alkışların artmasıyla dudaklarımı birbirine bastırarak kemani aldığım büste yerleştirdim ve geri çekildim. Mona baskın olmakla birlikte İlber'in de beni hayranlıkla alkışladığını fark ettiğimde başımı çevirdim. Milas öylece duruyordu. Öylece...

"Bu... Bu bir büyü gibiydi, Safir. Ne anlatmak istedin bize?"

"Hüzün," diye yanıtladı soruyu Taylan. "Bunu tahmin etmek için alim olmaya gerek yok. İçim kıyıldı. *Gıy gıy*... Fazla dramatikti."

Bir anlığına arkamda olan bedenine baksam da çok uzun sürmeden tekrar şefe döndüm. "Taylan'ın okuyabildiği bir hissi anlattım diye çok korkmuştum ama neyse ki okuyamamış," deyip gülümsedim ve derin bir nefes verdim. "Rahatladım."

Sınıf gülüşürken Mona atıldı. "Yalnızlık," dedi. "Ben en çok yalnızlığı hissettim."

Cevapsız kaldım, yanlış değildi ama tek başına doğru da değildi.

"Hayal kırıklığı," dedi İlber. "Bütünüyle hayal kırıklığından ibaret."

Gözlerimiz kenetlendiğinde ona karşı bir hayal kırıklığım olmadığını fark ettim. Ona bir his duyduğum doğrudu ancak bu hissi sadece boşluk olarak tanımlayabiliyordum, içini neyle ve nasıl doldurabileceğimi kestiremediğim bir boşluk.

"Kırılma," dedi yeni kız Müge. "Baştan sona zayıflık hissettim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben isyan olduğunu düşünüyorum," dedi yeni kızın yanındaki Aykan. Siyah saçları alına dökülürken saçlarını geriye taradı. "Do-

ğadaki her şey zıtlık üzerine kurulu bence. Safir'in kırılgan bir noktadan bize yansıtmaya çalıştığı şey de bir isyandı. Bir başkaldırı belki ya da meydan okuma. Adına her ne derseniz... Sessiz ama güçlü. Titrek ama cesur. Şüpheli ama arzulu. Tüm tezatlarıyla kendi içinde savaş veren bir şeydi çaldığı. Yeni doğan bir isyandı her şeyiyle," diye mırıldandı yüzündeki takdir eden ifadeyi gizlemeden.

Kaşlarımı kaldırdım yaptığı yorum karşısında, belki tam olarak bu diyemezdin ama bu kadar yakın olmasını da beklemiyordum.

"Aykan, güzel bir yorumdu. Tebrikler," dedi şef.

Gözler bana döndüğünde ne hissettiğimi söylemem için sessiz kaldım. "Yüzleşmeyeceğimi söylemişim," dedim sınıftakilere bakarak. "Bir kaçıştı, bir isim koymak zorunda değiliz hislerimize."

"Pekâlâ, geçebilirsin yerine, Safir."

"Teşekkür ederim."

Şefe selam vererek platformdan inmeye yeltenmişim ki ilk adımı atar atmaz bir ses yankılandı sınıfta ve beni olduğum yere mıhladı adeta.

"Karmaşa."

Tok, dolgun ve kendinden emin bir sestti. Milas'ın sesi...

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bu defa ne ben kaçtım ne de o. Savaşacak kadar açıktaydım, savunacak kadar güçlüydü belli ki.

"Ne hissettiğini bilmiyorsun ya da bilmek istemiyorsun, bu yüzden kaçırıyorsun aslında. Kendi kafanı bile karıştırmaya çalışıyorsun çünkü suyun yüzeyine çıkan tek bir hisle baş etmektense suyun dibindeki hisler bütünüyle baş etmek daha kolay geliyor sana. Baştan sona, tam anlamıyla büyük bir karmaşa. Ancak bana sorarsanız *ahenk* derdim. Bir his değil belki ama bir durum. Safir, bir his değil belki ama bir uyum. Birçok zıtlığın kesiştiği ortak nokta ve öngörülemez bir uyumun kendisi. Karmaşanın yarattığı bir ahenkti hissettiği."

Yakaladın beni.

Hayır, kapat gözlerini.

Sobeledin beni ama öldü kelebek.

Tüm sınıfa sessizlik çökerken bir süre birbirimize öylece baktık. Beni saklandığım yerden çekip çıkardıktan sonra savaş meydanının

ortasında öylece, bir başıma bırakışını unutacak değildim. Kendime inanmam için sıraladığı cümlelerden sonra beni aynı cümlelerden mahrum bırakışını yok sayacak değildim. Beni bir defa sobelemişken bir kez daha yakalamasına ve sonra bırakıp gitmesine müsaade etmeyecektim. Eğer savaşıacak kadar açıktaysam, kendini savunacak kadar güçlüyse onu alt edecektim.

Keskin ve net bir şekilde, tekdüze bir ses tonuyla, gözlerine baka baka, “Yanlış,” dedim. Ardından platformdan indim ve yerime oturdum.

Sınıftaki sessizlik çok uzun sürmedi, şef konuya giriş yaparak bir başkasını davet etti platforma ancak konuşulanları duymadım bir müddet. Algılarım kapanmıştı. Yanımda oturan Mona’nın bana baktığını, İlber’in gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim ancak bir tepki vermedim. Bu sırada neredeyse tüm sınıf teker teker çıktı platforma. Mona flütle anlattı hislerini, İlber davulla. Mona’da suskunluğu hissettim, İlber’de pişmanlığı ama fikrimi belirtmedim.

Zilin çalmasına beş dakika kaldığında şef son defa çıktı platformun üzerine. “Milas’tı, değil mi?” diyerek ona döndü.

“Efes,” dedi net bir şekilde. “Efes Milas.”

Tek başına Efes ya da tek başına Milas denmesinden hazzetmiyordu anladığım kadarıyla.

“Vaktimiz azalıyor, sen de bir şeyler çalmak ister misin?”

Tepkisizce baktı. “Enstrüman çalmıyorum.” Nefeslendi ardından. “Arkadaşlar kadar yetenekli değilim ne yazık ki.”

“Yetenekli olman gerekmiyor, çalmayı bilmen de. Hislerini anlatmak istemen yeterli, Efes Milas.”

“O kadar yürekli değildir o, şef,” dediğimde kendimi tutamadan, tüm gözlerin bana dönmesiyle söylediğim cümlelerin anlaşılmamış olmasını diledim. Yutkunup doğruldum ve Mona’ya döndüm ancak bana anlamayan gözlerle baktığını fark edince rahatlardım. Anlamış olsaydı böyle bakmazdı. “Kendi kendime bir besteyi mırıldanıyordum. Kusura bakmayın, şef.”

Şef anladığına dair başını sallayıp tekrar Milas’a döndüğünde o bana bakıyordu tüm hiddetiyle. Canını sıkmış olmalıydım. Yanımda oturan Mona’nın duyamadığı cümleyi sandalyelerce ötemde oturur-

ken duymuş olması algıda seçicilik miydi yoksa dudaklarımı mı okuyordu, bilemiyordum. Omuz silkip dalgalı bir şekilde göğsüme dökülen sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, salladığım ayağımı bacağımın üstünden indirdim.

“O halde bir eksikle dersi tamamlıyoruz ama bir sonraki dersimizde senden bir performans bekliyorum, Efes Milas,” dedi şef emredercesine. Bir rica değildi zira. “Kendine bir enstrüman seç ve üzerine çalış. Arkadaşlarından yardım alabilirsin, hepsi sana seve seve yardım edecektir.”

Milas başını bir defa sallayarak suskunluğunu sürdürdü.

“Herkesi tebrik ediyorum, çocuklar,” diyerek konuyu değiştirdi şef. Bize minik bir alkış tuttu ve ardından konuşmaya devam etti: “İyi ve kötü, doğru ya da yanlış tüm hislerinizi kabul edip sizi siz yaptığınızı fark ettiğiniz ve bundan utanmayarak insanlarla paylaşabildiğiniz için tebrikler. En başmda söylediğim gibi sizi mutlu eden hisler renginizdir, parlamanıza ve ilgi çekmenize neden olur ancak sizi ayakta tutan, insan yapan duygularınız da mevcuttur ve bunlar hataya açıktır. İyi ve kötü sizsiniz, önemli olan hangisini yaşatmak istediğiniz. Hata yapan bir iyi veya kusursuz bir kötü olabilirsiniz, bu sizin elinizde. Bana soracak olursanız hatalarıyla barışık bir iyi olmakta hiçbir sorun yok. Yaralarınızı ve eksiklerinizi sevin. Yamayamadığınız kalbinizin deliğinden utanmayın, hayat bu.”

Mona bana doğru eğildi. “Bu adamın Türkçesi çok iyi. Yamayamadığımız... Telaffuz ederken yamulacaktım.”

Yan gözlerle baktım ona. “Yalnızca senden iyi.”

“Herkesin Türkçesi benden iyi,” diye cevapladı her zaman saklamaya çalıştığı hafif Fransız aksanıyla. “Ne yazık ki.”

“Aksanından niye utanıyorsun?”

“Komik bir kız olmaktansa güzel bir kız olmayı tercih ederim.”

Kaşlarımı çattım. “Bu öyle bir şey değil!”

“Tam da öyle bir şey,” deyip ayaklandığında zil çalmıştı. Şef bizi selamlayıp sınıftan çıkarken sınıftakiler de peşi sıra onu takip etti. Mona’ya baktım. “Kimsenin eğlence malzemesi olamam, ayrıca gayet başarılıyım bu konuda. Aksanımı senden başka fark eden yok.”

“Ah, sen ve içine sığmaya çalıştığın kalıpların!” dedim onaylamazcasına.

Çantasını omzuna takarken, “Pek de farksız sayılmayız, tatlım,” dedi gülümseyerek.

Duymazdan gelmeyi tercih ettim ve ayaklandım. Çantamı omzuma alıp sınıftan çıktığımızda ileride, koridorun başında bulunan dolaplara adımladık.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mona.

“Ne hakkında?”

“Yeni çocuk...” dedi duraksayarak. “Yani çocuklar ve kız hakkında.”

Omuz silktim hafifçe. “Bir şey düşünmüyorum. Çok fazla yüz göz olacağımızı zannetmiyorum, muhtemelen dönem sonuna kadar en fazla iki cümle ederiz.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi anladığına dair. “Onların pek böyle bir düşüncesi yok gibi.”

“Anlamadım.”

Bilemez gibi bir tavır takındı ikimiz de dolaplarımızın kilitlerini açarken. “Esmer olan tatlı biri, benim için de senin için de güzel yorumlar yaptı. Ayrıca çok iyi gitar çalıyor ve diğeri gibi huysuz değil, somurtup durmuyor. Kızı pek sevemedim, önyargılı olmayayım ama yıldızımızın barışacağını zannetmiyorum. Siyah panter gibi etrafı izleyip duruyor ruh hastası. Umarım başımızı ağrıtmaz.”

“Umurumda değiller açıkçası,” diye mırıldandım dolaptaki kitaplarımı düzenlerken Mona’ya hiç bakmadan.

“Ama sen huysuzun umurunda gibisin,” dediğinde duraksayıp hafifçe geri çekildim ve solumdaki dolap kapağının ardından Mona’ya baktım.

“Ne demek istiyorsun, Mona?”

“Sinirlenme,” dedi yatıştırmaya çalışır gibi. “Senin hislerini en iyi yorumlayan kişi oydu bence. En yakın arkadaşın olarak biraz alındım.”

“Yanlış dedim ya, bir şey bildiği yok,” diye geçiştirdim. “Seninki en doğru olandı, yalnızlıktı hissettiğim.”

“Hey!” diye araya girdi sitemle. Dolap kapağını hafifçe kapatır gibi yaptı ve benim dolabıma yanaştı. “Bir varmışım bir yokmuşum

mu, anlamadım? Ne demek yalnızım? Neredeyim ben? Hayalet oldum da haberim mi yok? Biz kız kardeş değil miyiz?”

Gözlerimi çevirdim gözlerine. “Yalnız hissetmek bedensel bir duygu durumu değil, ruhsal bir eksiklik, Mona.”

“Ruhum da ruhunun yanında,” dedi. Kaşları çatılır gibi oldu hafifçe. “Öyle... Değil mi?”

Yüzümdeki minik tebessümle dudaklarımı birbirine bastırdım ve dolabımın kapağında duran elimi çekmeden ona çevirdim bedenimi.

“Öyle tabii ki,” dedim derin bir nefes alarak. “Hissettiğim şey daha çok kendime rastlayamayışım, kendimi bulamayışımı. İnsan en çok yabancı olduğu bir bedendeyken yalnız hissediyor, kimsesizken değil.”

“Yanımdayım,” deyip elimi tuttu. “Her kimsen ve her kim olmayı seçersen buradayım.”

Güldüm. “Sen bu sözleri edecek biri değilsin, güldürme beni.”

“Gül diye yapıyorum,” dedi ellerimi tutarak ve bir anda tiyatro oyuncusuymuş da performansım sergiliyormuş gibi ellerimi tutuşunu, bir sevgilinin el tutuşuna çevirip burun hizasına çıkardı. “O güzel yüzün gülsün diye. Somurtup durdun tüm gün, anlatmadın da hiçbir şey. İlla *Romeo* mu olmalıyım seni gülümsetebilmem için? Olurum!” Kendi aramızda gülüşürken gıdıklandığım için elimi avucundan çektiğimde o da oyuna bir son verip çekildi ve dolap kapağını kapattı. “Hoş, o da bana kaldı. Eril enerjiyi sırtlanmaktan kamburum çıktı, sorma...”

“Haydi, eve git de arın o kötücül enerjiden.”

“Eve gidip banyodaki tüm mumları yakacağım, küveti suyla doldurup tüm sabunları içine atacağım, bileklerime gül yağıyla masaj yapıp yaktığım tütsüyle tüm odayı dolaşacağım,” deyip derin bir nefes çekti içine. “Oh, şimdiden arınmaya başladım.”

Güldüm alayla. “Belki de sadece hormon testi yaptırmalıdır. Dişil ve eril enerji diye bir şey yoktur. Sadece ufak bir öneri.”

“Sus,” dedi. “Realist bir fikir isteseydim makale okurdum.” Yutkunup saçını savurdu. “Testlerimi yaptırdım, yüksek östrojenden hastaneye yatırılacaktım.”

“Tamam,” dedim onun istediği gibi. “Haydi, görüşürüz.”

“Görüşürüz, canım.”

Mona'nın gidişiyle dolabımdaki dağınık notlarımı toparlayacaktım ki kenarda ataşla tutturulmuş kâğıt parçalarına değdi gözlerim. Bana neden geldiklerini, neden hâlâ burada durduklarını, onlarla ne yapmam gerektiğini ve ne yapacağımı düşündüm. Hayal kırıklığım olmuş birinin yolundan hayallerime ilerlemek ne kadar ısıtırdı ayaklarımı, ne kadar paramparça ederdi tabanlarımı; tarttım.

Toparlanıp kâğıtları avucuma aldım ve sert bir biçimde dolabımı kapattım. Elimdeki kâğıtlarla okuldan çıktığımda yağmur yağıyordu. Islansam da sorun değildi, en azından eve gidince duş almak ve kendime zaman ayırabilmek için bahanem olurdu.

Öfkeli değildim, sinirli ya da üzgün hissetmiyordum ama parmak uçlarım avucumda tuttuğum kâğıtları sıkıyordu öç almak istercesine. Islanıyordu her biri benim ve saçlarımla birlikte.

Bahçe kapısına ulaştığımda kenarda duran çöp konteynerine baktım uzun uzun. *Kolayca vazgeçmeli miydim*, diye düşündüm ama sonra yoluma çiçekler ektiğini zannettiğim kişinin o tohumların dibine mayınlar yerleştirebileceğini de düşündüm. Güvensiz hissettim, kırık hissettim, paramparça hissettim. Yine de hiç tereddüt etmeden savurdum sayfaları konteynerin içine. Bir çöptü bundan böyle. Hayallerimi sıgırdığım onlarca çöpten herhangi biriydi.

Islanan saçlarımı yüzümden çekerek birkaç adım uzağımda duran araca yönelmişim ki kulaklarımda adımın yankılanmasıyla durdum.

“Safir!”

Oydu. Milas...

“Safir!”

Arkama döndüm, Milas da bu sırada bahçeden çıkıp konteynerin yanında duraksamıştı. Gözleri bir anlığına konteynerin içine ve ataşın çıkmasıyla dağılan sayfalara kaydı. Çok sürmeden o sayfalarda ne yazdığını anladı. Zor değildi, üstlerinde yazanları okuması gerekmiyordu. Yağmur damlalarının sırlıslam ettiği kâğıtların ne olduğunu anlaması için bana bakması yeterliydi. Beni görmesi, neye veda ettiğimi anlamasına yetmişti.

Yağmur damlaları hırçın bir şekilde üzerimize yağarken ikimizin de saçları ıslanmış ve alınlarımıza yapışmıştı. Öyle şiddetli, öyle hoy-

rat yağıyordu ki yağmur; damlaların kalabalığı arasından onun soluk mavi gözlerini seçmekte zorlanıyordum. Oysa karanlıkta bile parlıyorlardı onu ilk gördüğümde. Karanlıkta bile görürdüm, görmek isterdim. Şimdiyse istemiyordum. Hızla kalkıp inen göğsünü ve koşmasının etkisiyle dudaklarından firar eden nefeslerinin yıkıcılığını görmeme rağmen ona inanasım gelmiyordu. Gözlerindeki yansımanın benim ışığımı yutmayacağından emin olamıyordum.

O bana ait değildi artık.

“Ne yaptın sen?” diye soludu hesap sorarcasına. Hatta direkt hesap soruyordu. “Ne yaptın? Bunlar... Bunlar senin yarışmaya katılman için sana gönderdiğim evraklar. Neden başvurmadın? Neden vazgeçtin, Safır? Neden bu kâğıtlar hâlâ seninleydi? Neden bu kâğıtlar şu an çöp konteynerinin içinde? Neden yapıyorsun bunu? Neden bana duyduğun öfke yüzünden kendini de cezalandırıyorsun?”

Derin bir nefes alıp arkamda bulunan arabanın içindeki Turgut Bey’e baktım, bizi izlemiyordu fakat müdahale etmemesi de tuhaftı. Bekliyordu. Oysa şimdiye kadar çoktan araçtan inmiş ve benim binmemi istemiş olmalıydı.

Milas’a dönüp gözlerine baktım. “Artık onlara ihtiyacım yok,” dedim sesimi duyurmak için bağırarak. “Artık o yarışmaya katılmak istemiyorum. Senin beni inandırdığın bir şeye artık inanmıyorum!”

“Şu ana kadar çoktan katılmış olman gerekiyordu, bana söz vermiştin!” Yağmur kıyafetlerini sırlıslıkla yapıp vücuduna yapışmasını sağlarken kollarını iki yana açıp serbest bıraktı. “Yoksa sen de mi bir yalancısın?”

“Bana söz vermiştin!” dedim onu kendi cümlesiyle vurarak. “Tek başıma olmayacaktım, yanımda duracaktın, beni yalnız bırakmayacaktın!” Omuzlarımı kaldırdım. “Beni kırmayacaktın! Paramparçayım, Milas! Senin yüzünden bin parçayım!”

“Sana söz vermiştim,” deyip bir adım yaklaştı ancak ben geri çekildim, aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin vermedim. “*Kırılсан bile eskisinden daha sağlam saracağım seni*, demiştim. Bak, geldim. Buradayım. Söylediğim her yalanı telafi edebilirim.”

“Ben senin kırıp döktükten sonra tekrar inşa edebileceğin bir oyuncak değilim, Milas!” Oysa hayatım bir oyuncak bebek olmakla geçmişti ama benim derdim, onun da beni bu duruma sokmuş olmasıydı. Onun da beni bir vitrin süsünden fazlası olarak görmemesiydi. “Burası senin oyun alanın değil, sen bir süper kahraman değilsin, biz bir filmin içinde değiliz, bu da o filmin romantik sahnesi değil!” diye haykırdım yüzüne doğru. Hayatımda belki de ilk defa bu kadar çok çıkıyordu sesim, bu kadar gürdü isyanım. “Sen bana tutmadığın onlarca söz vermişken benim tutmadığım sözün peşine düşemezsin, bana hesap soramazsın, duydun mu?” Hıçkırdım tenimi yakıp geçen damlaların ardından. “Soramazsın!”

“Sorarım!” diye bağırdı öfkeyle, gözlerinde yanan ateşi gördüm ve o ateş ilk önce benim tenimi yakmaya başladı. “Sorarım, kahretsin ki sorarım!” deyip çöp konteynerine bir tekme savurdu, konteyner yana doğru savruldu ancak durmayıp bir kez daha vurdu. “Sorarım! Senin bana sorup durduğun o gerçek var ya; dilinden düşürmediğin, her fırsatta göğsüme vura vura istediğin o gerçek... Al işte, burada! Bizim...” Nefeslendi ancak dinmedi öfkesi. “Bizim hikâyemizdeki en gerçek şey buydu, gerçeğin ta kendisi buydu!” Geriye doğru sendeledi. “Sendin, Safır. Hep sendin. Bu hikâyenin tek gerçeği sendin. Senin hayallerindi.”

Kırıp dökerken canını yakmadı mı öyleyse, Milas?

Kesmedi mi gerçeğim senin de tenini? Benim kesiklerim hiç dikiş tutmadı.

“Ben sana inandım, Milas. Ben en çok sana inandım, hem de senin yalnızca bir hayalden ibaret olduğunu sayıklayıp dururken bile. Anlıyor musun? Ne aptalım ki senden tek bir an bile şüphe etmedim, sana tek bir an bile kötüyü yakıştırmadım. O baloda seni gördüğüm ana kadar ben içimde sana teşekkürler biriktirdim ama sonra hepsinin üstünü karaladım! Ağlaya ağlaya çizdim her harfin üzerini senin yüzünden! Ben sana inandım!”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben sadece kendi gerçeğimden kaçtım, Safır.” Başını öne eğdi. “Kaçıyorum...” diye sayıkladı kendinde değilmişçesine. “Ama senden kaçmadım, kaçamadım. Sana

yalanlar söylemedim, ben seni aptal yerine koymadım! Ben seninle birlikte kurduğum o yalan dünyada mutlu olabileceğime inandım. Sen yanımdayken yalanlar o kadar da korkutucu değildi.”

İnançsızca başımı iki yana salladım. “Neden benimle oynadın, Milas? Neden benimle alay ettin? Neden gururumu kırdın?”

“Seninle oynamadım, yemin ederim ki bunu yapmadım.”

“Neden buradasın, Milas?” diye direttim. “Neden etrafımdasın?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdı. “Bilmiyorum! Buradayım işte, karşıdayım! Kaçmıyorum!” Gözlerini gözlerime dikti. “İstediğin bu değil miydi? İstediğini yapıyorum işte!”

“Sesimin soğukluğuyla tenimin her zerresi üşürken bağırdım: “Yapmadın, hiçbir şey yapmadın! Bir haftadır tek yaptığın karşıma çıkmak ve benden her şeyi yok saymamı istemek. Benimle yeniden bir oyun oynamak, beni yeniden kandırmak, yeniden sınırlarımı aşmak!” Sessizlik aramızda gezinirken nefeslendim. Başımı omzuma doğru eğdim ancak bu dingin hareketin aksine öfkeyle çektim tüm nefesleri. “Bitti, Milas. Sana bir kez daha kanmayacağım, seninle bir oyun daha oynamayacağım.”

“Safir, sandığın gibi değil... Benim niyetim hiçbir zaman gururunu incitmek değildi.”

Daha fazla bunu reddetmesine katlanamıyordum, bana kendimi bir deli gibi hissettiriyordu. Kafamda kurduklarına inanmışım gibi geliyordu. Sanki zihninde hikâyeler uydurup kendisini de ona inandıran bir deliymişim gibi davranıyordu.

“Aylar boyunca kandırdın beni,” dedim sakince. Eğer sakinlik, parçalandıktan sonra kırılamayacak kadar yorgun olmak demekse... Sustu bağırışlarım, kesildi haykırışlarım ve yağmur üzerime yağarken ben öylece baktım gözlerine. Bir çıkış yolu aradım labirentlerinde. “Her gece aynı şehirde uyurken başka hikâyeler uydurdun bana. Ben seninle kilometrelerce uzaktan konuştuğumu zannederken belki de sen bir duvarın arkasından izledin o görüntülü konuşmalarımızı. Aptal yerine koydun beni. Ben neyin gerçek, neyin yalan olduğunu anlayamayacak kadar çıktım senin düzleminden, sonunda da kayboldum.”

“Bana rağmen hayallerine tutunacağını söylemiştin ama vazgeçmişsin, Safir. Neden vazgeçtin? Neden bahsettiğin o zindandan bir çıkış yolu bulmadın?”

“Acıdın mı bana, Milas?” diye sordum hiç tereddütsüz. “Eğlendin mi? Güldürdü mü seni yaşadıklarım? Kimsenin bilmediği sırlarımı, utançlarımı, hayatımı sana açarken üzüldün mü bana? Benim hayatıma karşılık dram dolu bir hayat mı yarattın bana anlatabileceğin? Okulunu, hobilerini, gittiğin yerleri, sevdiğin yiyecekleri, renkleri, aileni, eksiklerini... Her birini iştahla seçtin, özenle yarattın. Beni kandırmaya layık bir hikâye yazdın, değil mi?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hiçbir zaman acımadım sana, hiçbir zaman sen ağlarken gülmedim.”

Histerik bir şekilde nefeslendim ve acırcasına süzdüm tüm bedenini.

“Rochelle ailesinin biricik bebeğiyle oynamak hoşuna mı gitti, Milas Çağlayan?”

Herkesin istediği buydu, herkes Rochelle ailesinin vitrininin ardından gördüğü süs bebeğini merak ederdi.

“Okşandı mı gururun? Yetti mi sana kırıklarım? Tatmin etti mi seni sırlarım? Dokunabildin mi ulaşılmaz olana? Kimsenin başaramadığını başarmak sana işe yarar hissettirdi mi?”

Harelerindeki yangında yanan bendim, onu bana doğrulttuğu silahla kurşunlamıştım. Onu beklemediği noktadan, beklemediği şekilde vurmuştum. Hayatımda ilk defa birine karşı bu kadar perdesiz, bu kadar şeffaftım. Hayatımda ilk defa birine bağılıyor, gözyaşlarımı gösteriyor ve hatta gerçeklerimden bahsediyordum.

Şu ansa içimdeki korku tarafından yönetiliyordum. Her ne kadar ona duyduğum kırgınlık kalbimi parçalara ayırsa da günün birinde beş ay boyunca mesajlaştığımızı insanlara ifşa ederse, babama anlattırsa ne yapacağım korkusuyla yapıyordum her ne yapıyorsam. Ona güvenmiyordum ve benden ne istediğini de çözemişyordum. Bana bir his beslediğini ama bunun ne olduğunu bilemediğini söyleyecek, âşık numarası yapacak kadar aşağılık biriydi o. Benim de ona âşık olmamı beklemişti belki de. Bu şekilde yaralayacaktı beni. Hatalardan yoksun

camdan prensesin aslında kusurlarla dolu bir hayatın enkazında tuzla buz oluşunun nedeni olmaktı belki de isteği.

“Saçmalama, Safir. Yapma böyle. Ben sandığın o adam değilim, aklıdaki kişi değilim. Unuttun mu?”

“Benim hiçbir zaman hata yapma lüksüm olmadı, biliyor musun? Doğru olan neyse her zaman onu yaptım. Safir en iyisiydi. Safir akıllıydı. Safir doğru olandı. Safir’in öyle günlük düşlere ve bir esintiyle geçip gidecek heyecanlara kapılma hakkı yoktu, hataydı bunların hepsi. Yapmadım ben de. Bana öğretilen neyse onun dışına çıkmadım.” Güldüm kendimle alay edercesine. “Ama sen... Sen benim ilk hatam-sın, Milas. Sen benim en büyük pişmanlığımı ve sana yemin ederim ki son olacaksın. Bir daha adını bile anmayacağım, öyle sileceğim ki seninle olan her ne varsa, sen bile şüphe duyacaksın *var mıydım* diye.”

Gözlerime baktı uzun uzun, mavileri koyulaşmıştı. Neden onu anlamadığıma dair çığlıklarını gözkapaklarıyla örtmeye çalıştı ama gördüm. Ya ben çok bencildim ve onu görmüyordum ya da o hâlâ çok iyi bir oyuncuydu.

Yutkundu. Ellerine baktım; parmaklarını avuçlarına gömmüş, sıkıyordu gizlice. “Bil istiyorum sadece, inan diye değil,” dedi önce sakın bir şekilde, güçsüz düşmüşçesine. “Çünkü anladım ki senin gibi cam bir fanusun içinde büyütülen birini bir defa kırmak bir defa öldürmekle aynı şeymiş. Geri dönüşü yokmuş, sonmuş.” Tebessüm etti burukça. “Ben senin gibi değilim, Safir. Bin defa kırılırım, bin defa iyileşir kırıklarım. Kolay kolay incinmez gururum, yok olup gitmez güvenim. Çünkü ben senin gibi korunaklı bir çatının altında büyümedim.” Yutkundu. “Korkma, sana zarar vermek için burada değilim. Kimseye söz etmeyeceğim senden, benden, bizden...” deyip duraksadı. “Kimse bilmeyecek seni nasıl kandırdığımı, inan bana.”

“Ne istiyorsun o halde benden? Bırak da bitsin. Yabancıydık birbirimize, yabancı olalım yine.”

“Dinle beni. Seninle oynamadım, Safir. En azından oynadığımız o oyunda sana çelme takmadım. Sen düşünce seni bırakıp gitmedim. Yanına uzanamadım, kabul ama canını yakmak değildi niyetim. Sade-

ce..." Durdu, omuzları düşmüştü. "Sadece hayal ettiğin gibi bir adam olamadım işte, bu kadar."

Uğradığımı düş kırıklığıyla dudaklarımdaki buruk tebessüm silindi. Tenimden kayıp giden yağmur damlaları bile canımı öyle yakar oldu ki her birinin yüzümde birer yarık açtığını hissettim.

"Umarım..." Dudaklarımı ıslattım aralarından beni bile yakan kelimeler çıkmadan önce. "Umarım şakalarınla güldürdüğün annenin, bir kızın kalbini yalanlarıyla kırdığından haberi yoktur. Sana bir kadına nasıl davranman gerektiğini öğretirken bu noktayı atlamış olmalı." Gözlerimde biriken yaşlar yanaklarıma damladı ama yağmur damlalarının ardına saklandı her biri. "Hiç bilmesin, çok üzülür, Milas. Sen onu şakalarınla eğlendirmeye devam et, olur mu?"

İnançsızca bir nefes verdim ona doğru. Arkamı dönüp ona hiç bakmadan arabaya bindim. Turgut Bey motoru çalıştırırken Milas'a bakmamaya gayret etsem de kendime engel olamayarak bir anlığına kaydı bakışlarım yüzüne ve nasıl bir harabeye dönüşünü anbean seyrettim.

Yağmurun altında küçüldü bedeni. O küçüldükçe ben de kendi içimde kendimi bir kâğıt parçası gibi buruşturdum.

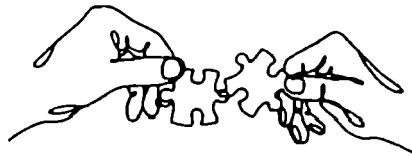
Belki de babam haklıydı. Onun istediği gibi biri olmalı, onun kurallarına boyun eğmeliydim. Çünkü öyleyken kimse canımı yakamazdı. Onun hayal ettiği gibi biriyken, gerçek bir Rochelle ve Pierre Rochelle'in zarif kızıyken başıma bunlar gelmezdi ama şimdi savunmasız biriydim. Kendim olmak istemenin bedeliydi bu, en ağır şekilde ödemiştim ve hiç beklemediğim kadar canım yanmıştı. Gardım indiğinde ilk fırsatta vurulmuştum.

Ağlamamak için kendimi sıkarken araba hareket ettiği esnada karanlık camların ardından Milas gözlerime baktı.

Sen de bil istedim, Milas.

Hayal kırıklığı ne demek, sen de bil.

*Düzenleme
Ny.ozlem*





BÖLÜM 6

Masamın üzerine dağılmış çizimlerimde gezdirdim gözlerimi. Eski kâğıtlarımın oluşturduğu görüntü kirliliği karşısında dudaklarımı büktüm, gerçekten dağınık bir kızdım. Tabii, Rochelle malikânesinde olabilecek bir dağınıklığı bu. Belki sadece kalemim ve kâğıtlarım yer değiştirmiştir ancak bu bir dağınıklığıdır bu ev için. *Abartıyorum*. Tüm bu kâğıtlarla nasıl başa çıkacağımı düşünürken -yeni yıl ya da yeni yılın kutlandığı gençlerle dolu bir partinin en melankolik kıızıydım kalbimin içinde de- kenarda bulunan pikapta dönüp duran plaktan Billie Eilish'in *Party Favor* şarkısı yükseliyordu.

*Books don't make sense if you read'em backwards,
You'll single out the wrong words,
Like you mishear all my songs,
You'll hear stay and blah, blah, blah,
You just want what you can't have...*

Yerimde şarkıya eşlik ederek dans ediyordum ancak kesinlikle şarkı söylemek denemezdi buna çünkü sesim güzel sayılmazdı. En azından buradan yırtmıştım, babamın benden beklentilerini düşük tutacağı bir alandı ve sadece keyif aldığım için yapabiliyordum. Şarkı

söylemekten de nefret etseydim ne yapardım, bilmiyordum. Eğer sessiz biriyseniz, daha doğrusu hislerinizi anlatmak sizin için bir savaşa şarkılar sığınabileceğiniz en güvenli alan oluyordu çünkü.

"I'm not your party favor," diyerek şarkıyı Billie Eilish'la birlikte bitirdiğimde bu cümlemin beni bu kadar üzebileceğine ihtimal vermezdim ancak insan ihtimal vermediklerinden sınanıyor olmalıydı ki kalbimi kırdı.

Biri için ya da birini düşünerek değil, sadece kendime dair bir noktadan yaralamıştı beni. Bir porselen bebeğe benziyordum dışarıdan bakıldığında ve bana genelde dışarıdan bakılırdı. Bu yüzden görülmezdi kalp kırıklarım, yamayamadığım delikler, üst üste yapıştırdığım yara bantları... Çünkü insanlara göre her şey harikaydı. Saygın bir ailem, güzel bir evim, iyi arkadaşlıklarım, başarılı bir eğitim hayatım, vakit ayırabildiğim yeteneklerim, sahip olduğum ya da *özenle dekore edilen* görünüşüm vardı. Üstelik yakın bir zamana kadar mutsuz değildim, şikâyet etmiyordum. Belki mutlu olduğumu da söyleyemezdim ama insan gözleri kapalıyken aynada kendini göremez ve bu sorun değildir. Çünkü hiçbir şeyi göremez. Her yer karanlıktır. Ancak gözleriniz açıldığında aynada hâlâ kendinizi göremiyorsanız dünyanın en korkunç filmidir yaşadığınız an. Eğer hiç ışık olmayan bir odadaysanız sizi ürküten şey nesnelerin nerede olduğu değil, sizin nerede olduğunuzdur. İnsanın korktuğu ilk şey kendine rastlayamayışıdır bu dünyada.

Gözlerimdeki bant çözülüp aynaya baktığımda göremediğim şey kendimdi. Koca bir boşluktu. Yansıyamda, insanların dışarıdan baktığında gördüğü o her şeye sahip olan mutlu ve şanslı kız yoktu. Gözleri gülmüyordu. Yeterince güzel görünmüyordu. Saygın bir ailesi varmış gibi durmuyordu. Güzel bir evde yaşıyormuşçasına huzurlu değildi. Başarılı bir eğitim hayatına ve vakit ayırabildiği yeteneklere sahip olsaydı mutlaka gülerdi ama dudakları kıvrılmıyordu bile. Onu seven insanlar, onu bir görüntüden ibaret olarak görüyordu. Bir beden, bir isim, bir konum, bir başarı... Ona gerçekten, sadece içinden geldiği için sarılan tek bir kişi yoktu yanında.

Bu birini acınası yapmak için yetmez miydi?

Gözlerimi çizimlerimden ayırıp parmaklarımın arasındaki kalemi masanın üzerine bıraktım. Ayaklarım geri geri gitti, bir sonraki şarkı çalarken kendimi onun ritmine teslim ettim. Gözlerimi yumup kendi etrafımda dönmeye başladım. Yaşadığım anlık içe dönüş çok uzun sürmedi ne yazık ki. Kapımın tıklatılmasıyla gözkapaklarımı aralayıp kendime geldim ve bir elimle masaya tutundum.

“G-Gel,” diye seslendim kekeleyerek.

Kapı yavaşça açıldığında kardeşim Kuvars kafasını uzattı.

“Melankoli saatini böldüğüm için üzgünüm,” diye mırıldandı çok bilmişçesine.

“Melankoli saatinde değilim,” deyip omuz silktim. “Melankolik değilim.”

“Melankoli prensesisin, yalan söyleme. Sekiz yaşındayım ama dinlediğin şarkılar benim bile ruh sağlığımı etkiliyor. Belki de babama söylemeli ve senin alt odandan başka bir odaya geçmeliyim.”

Gözlerimi kısıtım. “Doğmadan önce bir kırk yıl yaşayıp öyle doğmuş olabilir misin sen acaba? Hiç sekiz yaşında gibi değilsin.”

“Senden olgun olduğum doğru,” dedi açık kapıdan elini çekip sırtını pervaza yaslarken. “Üzüldüğümde depresyona girmek yerine çalışmayı tercih ediyorum ve geçiyor. Tavsiye ederim.”

“Gittikçe korkunç bir çocuk olmaya başlıyorsun,” dedim önüme dönüp saçlarımı toplarken. “Eğer seni evlatlık almış olsaydık sekiz yaşında görünen ama aslında otuz yaşında olan bir cüce olduğunu düşünürdüm.”

Umursamazca gözlerini devirdi. “Yalnızca babama benziyorum diye böyle konuşuyorsun.”

Düşünür gibi yaptım. “Belki de bu yüzden anlaşılamıyoruzdur, düşün bakalım.”

“Beni sevdiğini biliyorum.”

“Nefret etmiyorum diyelim.”

“Kardeşinim çünkü.”

“Bana *abla* demiyorsun.”

“Adın Safir ve sana *abla* demem söylenmedi.”

Çekmecemi açıp içinden bir atıştırmalık paketi çıkardım, yurtdışından gelirken özellikle Kuvars için getirmiş ama vermemiştim. Tuzlu ve karamelli bir çikolataydı, Kuvars da karamele bayılırdı. Yanına kadar gidip kapının eşiğinde boyunun hizasına eğildim. Sekiz yaşında olmasına rağmen uzun boylu sayılırdı, bu yüzden çok eğilmem gerekmemişti. Gözlerine baktım.

“Bunu istiyor musun?”

“Yüksek şeker, palm yağı ve fruktozlu mısır şurubundan ölmemi istiyorsun, değil mi? Kan şekeri dalgalanmalarına ve kalp sağlığına zararlı bu.”

Merdivenin tarafına baktım. “Babam yok burada,” dedim sessizce. “Böyle konuşmana gerek yok.”

Kuvars bir anlığına merdivene bakıp bana döndü. “En sevdiğim çikolata bu benim!”

Elimdeki çikolataya atılacağı sırada geri çektim. “Bana *abla* diyeceksin.”

Kaşlarını çattı. “Adil savaşıyorsun.”

Yanağını tutup minik bir makas aldım. “Seninle savaşıyorum bücür şey, sen de benimle savaşmamalısın. Büyüdüğünde en çok beni seveceksin.”

“Tamam ama aramızda kalacak.”

Çikolatayı ona uzattım. “Aramızda.”

“Teşekkür ederim, *abla*,” deyip çikolatayı aldıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. “Bir de... Ben şimdi de en çok seni seviyorum.”

Gülümsedim. “Ben de bir tanem,” deyip saçlarını okşadım. “Neden geldin bakalım sen?”

“Ah, evet, unutmuşum. Babam seni çağırmamı istedi, çalışma odasında bekliyor.”

Kaşlarım çatıldı. Babamla kahvaltıdaki tartışmamızdan bu yana hiç konuşmamıştık, ne o adım atmıştı ne de ben. Konuşmak istemesi bile büyük bir şeydi aslında, şaşırmıştım.

“Keyfi nasıldı?”

“Her zamanki gibi,” deyip bilemezcesine omuzlarını kaldırdı Kuvars. “Anlayamadım.”

“Tamam, sen git, ben geliyorum,” deyip Kuvars’ı gönderdim ve kapımı kapattım.

Üzerime bir kazak geçirip saçlarımı açtım ve odamdan çıkıp birinci kattaki babamın çalışma odasına indim. Kapıyı tıklatmadan önce derin bir nefes aldım ve ardından tıklatıp geri çekildim. İçeriden *gel* komutu yükseldiğinde kapıyı aralayıp yalnızca bedenimin yarısını soktum çok uzun süre kalmayacağımı düşünerek ama babamın içeri girmemi istemesiyle dediğini yaptım. Yüzümü ona döndüğümde çalışma masasında oturmuş, bana bakmak yerine önündeki evrakları inceliyordu. Bu bana değersiz hissettirmek ya da otoritesini güçlendirmek adına oynadığı bir oyun değildi, alışıkтым. Babam her zaman meşgul ve çalışkan bir adam olmuştu.

“Beni çağırmışsın,” dedim.

“Nasılsın?” diye sormasıyla afalladım çünkü pek de sorduğu bir soru değildi. Gözleri hâlâ evraklarda olsa da nasıl olduğumu merak etmesi, dudaklarımın hafifçe kenara kıvrılmasına neden olmuştu. Çok sürmeden geçmişti gerçi.

“İyiyim,” dedim usulca. “Sen nasılsın?”

“Annen kötü bir dönemden geçtiğini söyledi. İlaçlarını almıyor musun? Unutuyorsan Yonca Hanım’a söyleyeyim, takibini yapsın.” Sessiz kaldım, beklemiyordum böyle bir konuşma yapmasını. “Kendine geldiysen bir özrü hak ediyorum, değil mi tatlım?”

Annen kötü bir dönemden geçtiğini söyledi.

Ve sen ne olduğunu bile sormadın, baba.

Dudaklarımdaki o minik kıvrılmanın çok sürmeden geçmiş olmasının haklı gerekçeleri vardı. Karşımdaydı. Kendim olmak istediğim için benden özür bekliyordu ve bunda hiçbir sorun görmüyordu. Kendinden öyle emindi ki sorunun kendisinde olduğuna dair şüphe bile duymuyordu.

Yutkundum. “Ne için?”

Gözlerime baktı. “Bana saygısızlık ettiğini düşünmüyor musun?”

“Kendi kararlarımı kendim almak istediğim için mi?” diye sormadan edemedim çekinerek de olsa, gardımı düşürmek niyetinde değildim. İçimde korku barınıyordu fakat cesaret de vardı. “Hayır, düşünmüyorum.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Merak ediyorum,” dedi, derin bir nefes verdi ve sandalyesine yaslandı. “Yıllardır nazik, uysal ve saygılı bildiğim kızımın aniden değişimine sebep olan ne yaşandı? Üstelik hiçbir zaman mutsuz olduğunu da söylememiştin. Seni boğan neydi, Safır?” Sendin. “Seni değişimin için yüreklendiren şeyi de sorabilirim. Ne yaşandı, merak ediyorum.”

“Sensin,” dedim iç sesimi bastıramayarak.

Soran gözlerle baktı irislerime. “Anlamadım.”

“Her sabah uyandığımda ve her gece uykuya dalmadan önce aynaya bakmam ve kendimi görmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin, baba? Aklımdan çıkmaması için... Bir sabah uyandım ve aynaya baktığımda kendimi göremediğimi fark ettim.”

Alaya aldı söylediğimi, güldü. “Neden? Bir hayalet mi dönüştün yoksa? Ben de görüyorum öyleyse.”

“Bir hayalettim zaten,” dedim. “Bu evde senin istediğin gibi yaşayan bir hayalettim.”

“İstediğin ne olmadı, bir tanem? Sana sunduğum hayat yeterince iyi değil mi? Öyleyse dönüp etrafındaki insanlara bakmalısın. Çünkü hiçbirinin sahip olmadığı şeylere sahipsin ama özellikle bir şeye!” diyerek çıkış yaptı, ardından duruldu ve ekledi: “Rochelle soyadına. Buna uygun davranmak zorundasın, bir cezaymış gibi davranmaya son ver.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve karşımda beni böylesine anlamayan, anlamak istemeyen ve bunun için özellikle çaba sarf eden biri varken ağlamamayı nasıl başaracağımı düşündüm. Ağlamam da hoş karşılanmazdı bu evde ama ben hiçbir zaman zannettikleri kadar güçlü bir karakter olmamıştım.

“Davranmadım mı?” Gücsüz çıkmıştı sesim ancak toparladım kendimi. “Ne istediysen yaptım bugüne kadar. Sen kim olmamı istiyorsan o oldum. Yetemediğim her şeye yetmek için parçalara bölündüm. İnsanın tek başına göğüs geremeyeceği ne varsa göğüs gerdim. Sevmediğim şeyleri sevdim, ilgim olmayanlara ilgim varmışçasına sarıldım, *olmasa da olur* dediğim her şeye karşı *olmak zorunda* diye hırslandım. Öğrenmek istemediklerimi öğrendim, yemek istemediklerimi yedim,

giymek istemediklerimi giydim ve en kötüsü de olmak istemediğim biri gibi davrandım. Sana güvendim. Kendi isteklerim ve arzularım yerine senin isteklerin ve arzularına güvendim, günbegün beni döndürdüğün kişiliği izledim. Ellerimi iki yana açtım omuzlarımı kaldırarak. “Sonuç bu, kendimi sevmiyorum ve bunun bedelini ödüyorum, sırf Safır Rochelle olabilmek için.”

“Ve bu seni rahatsız mı ediyor?” diye sordu inanamazcasına. Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine fırlattı. “Seni ve hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen ne varsa yaptım ben! Geriye dönüp baktığında pişmanlıklarla dolu bir hayata sahip olma diye yetiştirdim seni. Herhangi biri olup onlarcasının arasında solup gitme, düzene uyan bir fareye dönüşme diye seni her şeyin en iyisiyle büyüttüm. En iyi okullara gittin, en iyi eğitimi aldın, en iyi ortamlara girdin, en iyi yemeği yedin, en iyi kıyafete sahip oldun, en iyi hobileri edindin. İnsanların ulaşmak için bir ömrü feda ettikleri insanları, çocukluğundan itibaren hizmetine sundum ben senin! Hepsi köpeğin oldu!” Nefeslendi ve hayal kırıklığını gözlerine yerleştirdi. “Karşılığı bu mu? Bu cümleler mi?”

Rochelle kibri.

Herhangi biri olmamak ve bize benzemeyenleri fare olarak görmekle başladılar.

“Anlamadığın ne, biliyor musun, *père*?” Tırnaklarımı batırdım avuç içlerime. “Mutsuzum,” diye heceledim. “Ben Safır Rochelle olmaktan mutsuzum.” Gözlerimde biriken yaşlardan bir damla aktı sol yanağıma. “Ben bu saydığın şeylere sahip olmaktan mutsuzum. Senin kızın olmaktan mutsuzum. Bu hayatı yaşamaktan mutsuzum. *Camdan prenses* olarak anılmaktan mutsuzum. Görülmemekten mutsuzum. İnsanların beni soyadımdan ve senin saydığın her şeyden, şımarık bir zengin kızından, ulaşılmaz bir oyuncak bebekten, duygularının olabileceğine ihtimal dahi vermedikleri bir robottan ibaret olarak görmesinden mutsuzum! Ben bir *süs* olmaktan mutsuzum!”

“Saydıklarının hiçbiri değilsin ki!”

“Öyleyse neden bir defa olsun neyi sevip sevmediğimi sormadın?”

“Çünkü bugüne kadar seviyordun!”

“Sevmiyordum! Sevmek zorundaydım!”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu anlamsızca yüzünü buruşturarak.

“Sen kendine bir vitrin mankeni arıyorsun, baba. Seni ve soyadını adına yaraşır şekilde ihtişamlı ve görkemli şekilde temsil edecek ama hiç sesi çıkmayacak bir süs arıyorsun yalnızca. Beni bunun için yetiştirdin zaten, bunun için varım ben. Belki de bu yüzden hiç merak etmedin ne hissettiğimi. Belki de sırf bu yüzden sormak istemedin korktuğun o cevabı veririm sana diye.”

Başını iki yana sallayıp alnını sıvazladı. “Anlayamıyorum,” dedi. “Anlayamıyorum tüm bunları nasıl dert edebildiğini.”

“Çünkü sen hiç sıradan biri olmak istemedin.”

“Nasıl sıradan biri olmak isteyebilirsin, Safır? Nasıl bunca yıllık emeklerimi...” deyip durdu ve düzeltti. “Emeklerini hiçe sayarsın?”

“Ben hiç jimnastik yapmak istemedim, biliyor musun, baba? Sen vücudumun esnek olması gerektiğini söyledin. Ben baleye de gitmek istemedim çünkü eve her gelişimde acıdan uyuyamazdım. Dans etmeyi seviyordum eğer merak ediyorsan ama senin gösteri soytarın olmaktan nefret ettim! Yüzmek zihnimi boşaltıyordu ama bunun kaslarımın uzun ve ince görünerek estetik durması için olduğunu öğrendiğimde o suda boğulmak istedim. Sen ince ve zarif görünmem için bana kurallar koyarken ben belki üç kilo fazlam olduğunda dert etmezdim ve yediğim her yemeği kusmazdım! Yüzümde çıkan sivilcelerden utanıp görünmez bantlar yapıştırmazdım belki. Hata yaptığımda ölecekmişim gibi hissetmezdim ya da başarısızlıktan bu kadar çok korkmazdım! Eğer bana Safır Rochelle olmanın, bir dağın zirvesinde yalınayak durmak olduğunu söylemeseydin kendime sırlarımı verebileceğim arkadaşlıklar edinir ve yalnızlıkla savaşmazdım. Belki tüm bunlar olmasaydı...” Yutkundum. “Kendimi severdim.”

“Neden kendini sevmiyorsun?”

“Çünkü tüm bunlara rağmen hâlâ sevmeye değer biri değilim,” dedim kırgınlıkla. “Neden, biliyor musun?” Dudaklarım titredi. “Ruhum yok. İnsanlar beni sevmeye kalktıklarında dokunabilecekleri bir ruh bulamıyorlar karşılarında. Ellerini her uzatışlarında bir boşluk karşılıyor onları.”

“Denginin olmaması ağırına mı gidiyor? *Absurdité!*”

Kalemini masanın üstüne fırlatmasıyla yerimde sıçrayıp geri çekildim. O ise ayaklandı.

“Yapayalnızım, baba. Beni çıkardığın o dağın tepesinde bir başımayım ve daha kötüsü, bu evin içinde bile kimsem yok.” Ellerimi iki yana açtım kendimi göstermek için. “Karşıdaki kıızı tanıyor musun? Tanımıyorsun. O yüzden bu kadar öfkeliisin çünkü görmemek için gözlerini kapattığın her ne varsa şimdi duymam için bağıyorum. Bu defa kulaklarını tıkama çünkü susmayacağım!”

“Safir...” Tahammülsüz bir şekilde nefeslendi gözlerini bir anlığına yumarak. “Bir tanem, yaşın gereği varoluş sancıları çekmeni anlayabiliyorum ama bu kadar nefret dolu olman hiç sağlıklı değil.”

“Nefret duymuyorum, baba,” dedim hızla. “Kırgınım.”

“Neden? Nasıl bir hayat isterdin? Kim olduğunun belli olmadığı, sıcak ve güzel bir eve sahip olmadığın, özel eğitimler almak yerine başarısız bir hayat geçirdiğin, hobilerinin ve yeteneklerinin kaybolup gittiği, imkânlarının olmadığı, sefalet dolu ve rezil bir hayat yaşamak mı isterdin? Saygı görmek ve hayranlık duyulması yerine fare gibi ezilmeyi mi tercih ederdin?” Bağıyordu hiddetle. “Elinden tüm bunlar alındığında mutlu olacağını mı sanıyorsun? Beş parasız, isimsiz, kimliksiz kaldığında seni sevecekler mi zannediyorsun? O zaman kim olduğuna karar verdiğinde iç huzuru bulacağını düşünecek kadar aptal mısın? Bırak şu ergen tavırlarını! Ne istediğinin farkında mısın?”

Başımı iki yana salladım, çenem titriyordu. “Sevgi,” dedim. “Sevgi istedim!” İşaretparmağımı kaldırdım. Her ne kadar titrese de sesim, dizlerim ve harflerim, öfkemi gözlerinin önüne serdim. “Bir defa saçımı okşamamı, bir defa sırtımı sıvazlamamı istedim. Bir defa kusurlarıma rağmen beni dünyanın en güzel kıızı olarak görmeni istedim. Bir defa olsun beni hislerim için takdir etmeni istedim. Beni görünce gözlerinin bir sanat eserini gördüğünde olduğu gibi hazla değil, canından çok sevdiğin kızını mutlu gördüğün için parlamasını istedim!”

* (Fr.) Saçmalık! (E.N.)

“Saçmalamayı kes!” dedi başından savmak adına. “Ajitasyonlarını annene anlatırsın, benim bünyem kaldırmıyor. Karşımda duygusal ve romantik bir aptal gibi ağlıyorsun. Seni güçsüz bir ezik gibi görmek istemiyorum daha fazla. Çık dışarı!”

Durdum. Yüzüme yediğim tokat gibi cümleler, babamın aslında ne kadar acımasız olduğunu bana tekrar hatırlatmıştı. Yaşadığım hayal kırıklığı katbekat artarken gözyaşlarımı sildim ve şakaklarıma yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Geri çekildim odadan çıkmak adına ama içimde tuttuğum cümleyi de söylemeden edemedim. Aramızda oluşan ve süregelen sessizliği, halının altına süpürdüklerimizi tekrar günyüzüne çıkararak bozdum.

“Nasıl görmek isterdin, baba?” diye sordum imayla. “Çünkü ben hep senin görmek istediğin gibi bir çocuk oldum.”

“Ne demek istiyorsun yine, Safır? *Je n'en peux plus!*”

Ben de öyle.

“İçimde sakladıklarımın seni bu kadar sinirlendirmesini anlayamıyorum çünkü saklanmayı, senin hatalarını görmemek için kaçacak delik ararken öğrendim.” Sandalyesine oturdu, gözleri bir anlığına beni bulsa da belki de görmezden gelmek için pencereye döndü. “Seni annemin yatağında başka bir kadınla gördüğümde sekiz yaşımıydım ve tek düşündüğüm, gördüğüm şeyin bir kâbus olduğuydu. O gece odama çıkıp sabaha kadar uyanmayı bekledim. Uyanmak için yeterince aydınlık olmadığını fark edince dolabın içine girdim ama hava hiçbir zaman aydınlanmadı o dolapta, ta ki annem beni buluncaya dek...”

“Neden anlatıyorsun bunları?” dedi. Gerçek olduğunu biliyor ve inkâr etmiyordu. Ancak inanmayan annemdi, inansa bile duymak istememişti.

“Gördüklerimi anneme anlattığımda suratıma yediğim tokat ilk ve sondu. Bana inanır sanmıştım ama o inanmamakla birlikte sana bunun hesabını bile sormadı. Hiç yaşanmamış gibi sustunuz ikiniz de ama sizin suskunluğunuzda o tokadın yankısı benim kulaklarımdan çıkma-

* (Fr.) Daha fazla dayanamıyorum! (E.N.)

dı. Sen yaptığın hatanın bedelini hiçbir zaman ödemediğin için bana bedeller ödetip durdun.”

“Sağlıklı düşünemiyorsun,” dedi beni manipüle etmek için. “Bu bağlamı kurman sağlıklı bir zihnin ürünü değil kesinlikle. Sekiz yaşındaydın, Safır! İnsan ilişkilerini anlayamayacak kadar küçüktün. Gördüğün şey, sandığın şey değildi!”

“Senin nasıl bir insan olduğunu anlayacak kadar büyüktüm,” dedim hiç çekinmeden, tekdüze bir ses tonuyla.

“Saygısızlık etme!” diye kükredi ve şaşkınlıkla gözleri irileşti. “Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?”

Aldırış etmedim, içimdekileri kismaya devam ettim. “Annem bana tokat atıp gördüklerimi unutmamı söylediği gün, çocuk aklımla çok büyük bir hata yaptığımı düşündüm ve kendimden utandım. Öyle çok utandım ki bir daha asla kendimle gurur duyamadım. Kendimi sevmeyişim böyle başladı. O günden sonraki her gün senin istediğin gibi bir çocuk olmaya adadım kendimi. Seni memnun etmeye, senden takdir almaya çalıştım. Anladım ki senin yaptığında hata yoktu. Hata bendeydi, bendim. Düzeltmek için on yılımı verdim, on yıl boyunca her gün senin kızın olmak için çabaladım. Sana benzemek için...”

Dudaklarına bir tebessüm oturdu, buruk muydu yoksa benimle alay mı ediyordu, çözemedim. “Bundan utanıyor musun?”

“Sandım ki doğru olan sensin. Sandım ki sana benzersem hatamı telafi edebilirim ve annem tokat attığı yanağımı bir gün okşar.” Gözlerimi yumdum bir anlığına. “Olmadı. Ne senden takdir gördüm ne de annem aramıza ördüğü duvarı yıktı. Sonra bir gün... Anladım... Yanlış olan ben değildim, utanması gereken de hiçbir zaman ben olmamalıydım.”

Babam dirseğini yasladığı sandalye kenarından güç alarak şakaklarını ovdu. Derin bir nefes aldım.

“Eğer değişimin nedenini merak ediyorsan bundan sonra sen bak aynaya, baba. Kendini gör ve tüm çabamın sana benzememek adına olduğunu hatırla.”

Hiçbir şey söylemeden odasından çıkıp kapıyı sertçe kapattım. Merdivenin başındaki annemle göz göze geldiğimizde gözyaşlarımı sakın-

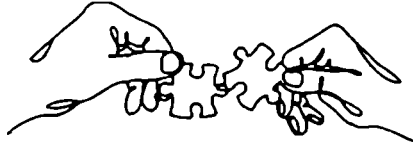
madım. Söylediklerimi duymuş olmalıydı ama sessiz kaldı. Baktı öylece, baktım hayal kırıklığıyla ona. İkimiz de kaçmadık bu defa ama indirmede de ördüğü duvarları, yanıma gelip silmedi gözyaşlarımı. Sessizce yanından geçip odama giden merdiveni koşar adım çıktım.

Belki ağlıyor ve kalbi kırık görünüyordum ancak kendimi hiçbir zaman bu kadar ferah, bu kadar özgür hissetmemiştim. Kendim olmaya, kendimi tanımaya ve keşfetmeye hiçbir zaman bu kadar yaklaşmamıştım. Ayaklarımdaki prangaları çıkarıp atmak için tırnaklarımı kan içinde bıraksam da canımın acısı yerine özgürlüğe gülüşler saçmamıştım.

İlk defa savaştığım kadar güçlü hissediyordum. İlk defa kaçmayacak kadar cesurdum.

Tüm bunlara yol açan o çocuk şimdi yanımda değildi belki ama yalanlarına rağmen üstünü karaladığım o cümleyi geçirdim içimden.

Teşekkür ederim, Efes.



Kahvemden son yudumumu alıp çalışma masamın kenarında bulunan seramik bardak altlığının üstüne özenle yerleştirdim dökülür de çizimlerime zarar verir korkusuyla. Yaklaşık iki gündür odamdan çıkmadan yalnızca çizim yapıyordum. İstedğim bir şey olduğunda Yonca Hanım'dan rica ediyordum, ara sıra da kardeşim geliyordu ve biraz sohbet ediyorduk. Anne ve babamla iletişimim minimumdu, evde denk geldikçe bir şeyler söylüyorlardı ancak hiçbir baskı hissetmiyordum üzerimde. Yapmayacağımı, direneceğimi biliyor olmalılardı ki zaten ben de bu iki gün boyunca ne istersem onu yapmıştım. Hafta sonunu ilk defa böyle geçirmiştim ve bu biraz tuhaftı.

Elimdeki kurşun kalemin kâğıtta bıraktığı izlerin tenime bulaşmasına gülümsedim. İstedğim tek şey buydu sanırım.

Oturduğum sandalyede kollarımı açarak, saatlerdir hareketsiz kalmamın etkisiyle tutulan vücudumu esnetmeye çalışırken kapımın ardından vuran gölgeyi fark ettim. Çok geçmeden kapım tıklatıldı ve annemin sesi kulaklarıma ulaştı.

“Safir...” Duraksadı birkaç saniye. “Gelebilir miyim?”

Çekiniyordu. Doğruyu söylemek gerekirse hayatım boyunca anne ve babamın benden çekindiği tek bir an bile olmamıştı, muhtemelen onlarla aramdaki sorun sadece kendim olmak istemem olsaydı asla olmayacaktı da. Onlara sadece istediklerini yapmayacağımı söylediğim noktada kalsaydık üzerime gelmeye ve beni şımarıklıkla suçlamaya devam edeceklerdi. Ancak şimdi kendi suçlarını yüzlerine vurunca beklemediğim bir şekilde geri çekilmişlerdi veyahut saldırmak için an kolluyorlardı.

“Gel,” dedim istemediğim halde.

Kapı açılıp annem içeri girdiğinde bir şeyler söyleyip çıkmasını bekliyordum ancak kapıyı kapatıp yanıma kadar geldiğinde konuşmamızın uzun süreceğini anlamıştım. Sakin ve dingin bir havası vardı, sesindeki o çekingenlik hareketlerine de yansıyor. Gözlerim üzerinde dolanırken o sessizliğini sürdürdü ve ben çalışma masamın sandalyesinde otururken aramızdaki mesafeyi en aza indirip masamın yanında bulunan komodinin üzerine oturdu.

Gözlerime kaçamak bakışlar attı. “Nasılsın?”

Komik bularak güldüm ve saç diplerimi kaşıdım. “Şu sıra ruh sağlığımı çok önemser oldunuz. Alışık değilim, tuhaf hissettiriyor.” Bakışlarını sorusunu diretircesine devam ettirince nefeslendim. “Gördüğün gibi,” dedim. “İyiyim.”

Elime kalemimi aldım ve önümdeki kâğıda çizikler atmaya devam ettim bir şey çizmesem de. Annemle göz teması kurmaktan daha iyi hissettiriyordu.

“İki gündür bizimle yemek yemiyorsun,” dedi zoruna gitmiş gibi ve derin bir nefes verdi. Solukları titrekti. Konuşmak istiyordu ancak kelimeleri öyle zor seçiyordu ki annemin bu kadar az ve yavaş konuştuğuna şahit olmamıştım hiç. “Ne kadar kırgın ve yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Belki inanmayacaksın ama görüyorum, Safir. Omuzlarının nasıl çöktüğünü, sırtının nasıl kamburlaştığını görebiliyorum. Tüm bunların seni üzdüğünün farkındayım.”

“Ne zamandan beri?”

“Son iki gündür.”

Sert bir çizik attım kâğıda. “Her zaman böyleydi.”

“Ama sen her zaman çok numaracı, çok oyuncu bir çocuk oldun,” dedi gülümseyerek. Yüzüne bakmamıştım fakat sesindeki o anımsama duygusunun yarattığı keyfi hissetmişim. Oysa benim anımsadıklarım hiç de keyifli anılar değildi. “Hiçbir zaman bir şeyleri belli etmez, çok iyi gizlerdin. Saklambaç en sevdiğin oyundu mesela. Her zaman gidip bir yerlere saklanır, orada uyuyakalır ama yerinden bir an olsun kılmıdamaz, akşama kadar seni bulmamızı beklerdin.”

Sabaha kadar...

Kâğıdın üzerinde dolaşan kalemim yavaşladı. “Ve hiçbir zaman bulmazdınız beni...”

Hayatım boyunca saklandım ama kimse de beni aramadı, belki de tüm kalp kırıklıklarım bundandı.

“Sen çıkıp gelirdin çünkü,” diye atıldı umutla, bir hata yapmadığına kendini inandırmak ister gibiydi.

Başımı kaldırdım çizimden. Ona baktım. “Yonca Hanım bulurdu beni, tüm vücudum tutulmuş olurdu ya da karanlıktan korktuğum için tir tir titrerdim. Beni bulmanız için öyle inat ederdim ki korksam bile çıkmazdım o karanlıktan. Sonra koşarak salona gelir, siz babamla otururken beni yakalamışsınız gibi *sobe* diye bağırırdım. Anne... Ben hiçbir zaman sobelendiği için üzülen çocuklardan olmadım.”

“Seninle oynadığımız kıyafet dikme oyunlarını hatırlamıyor musun?” dedi gözlerini büyüterek. “Sana dünyanın en güzel elbiselerini dikedim, her birini çok severdin.”

Yutkundum, bilemezmiş gibi duraksadım. “İğneler batardı vücudumun her yerine. Elbiseleri öyle dar yapardın ki içine sığmak için üç gün aç gezmeme gerekirdi.” Kirpiklerim titredi. “Hiç çocuk elbiselerine de benzemezlerdi, yaşıma on ikiden yirmiye çıkardı.”

“Annenin elinden kıyafet giymek için sırada bekleyen kaç insan var, haberin var mı senin? Tüm sosyete randevu alabilmek için an koluyor. Türkiye’nin en yetenekli tasarımcısının ellerinden giyiniyorsun çocukluğundan beri, haksızlık etme.”

Duraksadım aklıma gelen soruyla, kendim düşündüm bir süre ancak bir cevap bulamadım. “Bana en son ne zaman *kızım* dediğini ha-

tırılıyor musun, anne? Ne zaman adım ve tüm yabancılara kullandığın samimiyetsiz hitaplar yerine *kızım* diye seslendin bana?”

“Bilmem,” dedi, gerçekten bilmiyordu. Kaçmak için öne sürdüğü bir cevap değildi. “İllaki demişimdir bu hafta içinde.”

Başımı iki yana salladım. “Yaklaşık on yıldır demedin...” O günden sonra bir defa bile ağzından çıkmamıştı o kelime. “Yanağıma indirdiğin o tokattan sonra hiç kızın olamadım ben senin, hep bir yabancıydım. İlgilenmek zorunda olduğun, senin olan, sana ait olan ama senin gibi olmayan bir parçaydım. Kızın değil, Safır’dım. Babam bile *kızım* demekten gocunmazdı bana, az da olsa derdi. Ayda yılda bir defa belki ama derdi. Sen hiç demedin, anne.”

“Bunun bir önemi var mı, bir tanem? Sen kıızımsın benim,” dedi sesini yumuşatarak. Bana doğru uzandığında geri çekildim.

“Var, anne,” dedim. “Belki her anne çocuğuna sürekli *kızım* ya da *oğlum* diye seslenmiyordur. Belki her anne çocuğuna sadece adıyla sesleniyordur. Bu tuhaf değildir ama seninki öyle değil işte, anlasana. Sen bile farkında değilsin beni sevmenin içinden gelmediğinin. Sen bile farkında değilsin beni kızın olarak göremediğinin.”

“Öyle değil aslında...” demeye çalıştı savunmasızca, annem her zaman böyle bir kadın olmuştu. Kendini açıklayamayan, susan, kabullenilen ve köprü olmaya çalışan...

Aslında söylediği gibi çok iyi bir kariyeri vardı. Türkiye’nin en başarılı tasarımcılarından biriydi. Kendine ait bir markası, altında çalışan onlarca çalışanı, İstanbul’un en nezih yerinde bir ofisi ve tüm bunların yanında gerçekten üstesinden geldiği çoğu şey vardı. İnsanlar ona saygı duyardı ama o kendine duymazdı. O kendini, sevgiye ve saygıya değer görmezdi. Belki de bundandı tüm sevgisizlikleri kabullenışı...

“Öyle, anne. Kaçma artık bundan. Ben kabul ettim. Sen o gece yaşadığın hayal kırıklığı için hâlâ beni suçluyorsun, hâlâ o cezayı bana kesiyorsun. Çünkü ben körkütük âşık olduğun adamla kurduğun o hayal dünyadaki tertemiz hikâyeyi kirleten detayım, ben babama karşı duyduğun o sarsılmaz güvene ilk çelmeyi takan kişiyim. Bu yüzden kıızıyorsun bana, sana gerçekleri verdiğim için.”

“Yanlış düşünüyorsun,” deyip kaçmaya çalıştı. “Sekiz yaşındaydın, Safir. Küçüktün. Yanlış anladığı bir şey için küçücük bir kızı suçlu yapmayacak kadar olgun bir kadımsın ben. Bu çok hastalıklı bir düşünce olurdu.”

“Sen bile farkında değilsin ki... Bilerek yapmıyorsun ama bu var içinde, dürüst ol kendine.”

Annem donakaldı, gerçekten düşündü bir süre, tarttı içinde dolaşıp duran hisleri. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken yanaklarımdan, önüme dönüp yok ettim avuç içimle gözyaşını. Derin bir nefes aldım. Kabul etmiştim sonunda, ne olursa olsun beni anlamayacaktı.

“Her neyse,” dedim boğazımı temizleyip. “Boş versene.”

O an bana tutunabileceğim bir şey vermesini çok istedim. Bir şey... Elimi tutması, gözlerime bakması, yanağımı okşaması bile yeterdi ama annem hiçbirini yapmadı. Avuç içleri iki bacağına baskı yaparken öylece halıma baktı, durdu, sustu. Sonra derin bir nefes aldı ve doğruldu, çizimlerine çevirdi gözlerini. Baktı öylece, uzun uzun, gerçekten inceliyormuşçasına... Belki de inceliyordu, bilmiyordum ama bugüne kadar hiç dikkatini çektiği olmamıştı.

“Şu,” dedi odanın içini dolduran tek şey nefes seslerimizken. Masanın en ucunda duran çizimi kaşlarıyla göstererek güldü. “Bana benziyor.”

Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istiyorsa öyle davranacaktım. Daha fazla yorulmaya gücüm kalmamıştı. “Sensin,” dedim umurunda olmayacağını düşünerek.

Kaşları kalktı. Histerik bir nefes verdi çocuksu bir heyecanla. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Seni çizdim, senin kadar güzel olmadı ama olsun.”

Elini saçına attı o anda. Oysa annem hiçbir zaman saçlarına dokunmazdı. Sabah kalktığı gibi vaktini ayırarak saçlarını yapar, ardından uyuyana kadar dokunmazdı bozulmasın diye. “Bu kadar güzel miyim ben?”

“Diyorum ya, daha güzelsin aslında. Bitmedi henüz, çalışıyorum üstünde ara sıra. Çok içime sinmedi gerçi, öyle bir şeyler karalarken sen çıktın işte.”

“Ya...” dedi elinde tuttuğu çizime bir aynaya bakar gibi bakıp kendisiyle kıyaslayarak. “Ne zaman bitirirsin bunu? Turgut Bey’e verelim de çerçeveletsin. Ofiste odama astırayım.”

Kaşlarını havalandı. “İstersen yarın sabah bitirmiş olurum.”

“Olur...” dedi utançla, biraz da çekinerek. Ardından atıldı histerik bir şekilde. “Çok isterim. Beni çiziceğini düşünmemiştim hiç, şaşırdım. Teşekkür ederim, Safir. Sen *çizim yapıyorum* deyince ben hep ağaç, böcek, çiçek çizdiğini düşünmüştüm. Onları çizsen de sorun yok gerçi ama meğer benim çizimlerimle yarışmışsın. Tüm bunlar çok güzel. Yeteneğini benden almışsın, ek bilgi geçmek isterim. Benim tasarımlarıma kafa tutarsın yakında. Çok da güvenme kendine yine de.”

Gülümsedim ama o an anladım babamın bugüne kadar neden çizim yeteneğimi ciddiye alıp gerçek bir başarı olarak görmediğini. Annemin de resim konusunda çok büyük bir yeteneği vardı ve kendi alanında çok başarılıydı. Fakat babam hiçbir zaman onu yetenekli ve başarılı bir kadın olarak görmemişti, bu özelliği yüzünden saygı duymamıştı. Anneme saygı duymadığı ve takdir etmediği için de benim ona benzememi istememiş, kendince annemi küçük görmüştü. Kendimi annemin yerine koyduğumda yutkunamadım.

“Anne...” dedim içimden gelerek. Boğazım kurduğunda yutkundum ve çatallaşan sesimi toparlamaya çalıştım. “Bir şey soracağım.”

“Sor tabii.”

“Neden hiç daha fazlasını hayal etmedin?” Dudak büktüm. “Fotoğraf albümlerinde, gençliğinde bir atölyen olduğunu görmüştüm, ders veriyordun öğrencilerine. Bir galerin varmış, her yıl yeni sergiler açmışsın ve hepsi çok büyük ilgi görmüş. Adından söz ettiren bir ressammışsın ama sonra geri çekilmişsin, bir marka kurup daha kişisel bir alanda üretmeye başlamışsın.” Annem hakkında okuduğum internet haberlerini hatırlamıştım dudaklarımdan bu cümleler çıkarken. “Sonra neden vazgeçtin? Neden daha fazlasını hayal etmedin? Merak ediyorum gerçekten.”

“Vazgeçmedim ki... Hâlâ üretiyorum.”

Başımı salladım. “Doğru,” dedim. “Bence çok da başarılı bir kadınsın ama çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Duraksadı, belli ki hiç böyle düşünmemişti. “Nasıl yani?”

“Kendi ışığının farkında değil misin?” diye sordum bakışlarımı yumuşatarak. “Adın Yakut senin, Feryal Yakut. *Gözleri ışık saçan güzel kız* demek Feryal, tıpkı senin gibi... Dünyanın en değerli, en göz alıcı elmaslarından biri Yakut, tıpkı senin gibi... Ama ben annemin parıldadığını hatırlamıyorum, üzerine düşen gölgeden kurtulmak için bir adım attığını bilmiyorum. Bundan şikâyetçi de değilsin tuhaf bir şekilde, kabul etmişsin.”

“Ne yapabilirim ki?”

“Bana adımı veren sendin, kardeşime de. Bize dünyanın en değerli mücevherlerinin ismini verdin. Safir ve Kuvars. Sen de bir elmassın diye... Neden üzerindeki toz bulutunun seni örtmesine müsaade ediyorsun?”

“Beni suçlayıp durma,” deyip kaçmaya çalıştı ve başını başka yöne çevirdi. Ancak durmadım, elini tuttum hızla. Bana baktı.

“Anne,” dedim. “Seni suçlamıyorum. Kendinin farkına varmanı istiyorum, gözlerine indirdiğin o perdeyi kaldırmanı istiyorum. Sen benim tanıdığım en yetenekli, en şahane kadınsın. Sana hayran olmak için bin tane sebep sunarım ama sen kendini her şeyin en kötüsüne layık görüyorsun ve bunun farkında bile değilsin. Sorsam çok güzel bir hayat yaşadığını söylersin.”

“Haksızlık ediyorsun, çok güzel bir hayatımız var. Şükürler olsun.”

“Bize ait olmayan bir hayat...”

“Her şey bizim, Safir. Her şey.”

“Biz, bizim değiliz, anne. Biz bile bize ait değiliz. Babama aitiz.” Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde ikimiz de birkaç saniye öylece baktık. Dudaklarımı ıslattım. “Umarım bunu fark ettiğinde çok geç olmaz.”

Annem derin bir iç çekti. Cevap vermek istediğini anladım ama toparlayamadı kelimelerini, kuramadı cümlelerini. Başını öne eğdi ve sustu. Onu da anlıyordum. Çok genç yaşta tanışmıştı babamla ve aralarındaki on yaş fark onun yalanlarına, manipülasyonlarına ve uydurduğu hikâyelere kanmak için yeterli bir nedendi. Annemin ona olan sonsuz, vazgeçilmesi zor aşkı; babamın en büyük silahıydı kendini sa-

vunmak için. Annemi kandırmak ve kendine inandırmak için yapması gereken tek şey, onu aşkından vurmaktı. Her zaman işe yaramıştı.

Öyle ki babam, annemi sevdiği her şeyden, zevklerinden, benliğinden alıkoymuştu ve annem bunun bilincinde bile değildi. Ya ışığının onun gölgesinde solup gittiğinin farkında değildi ya da karanlıkta kalmayı göze alacak kadar âşıktı.

Morali bozulacak gibi oldu, kelimelerini toparlayamasa da kendini hızla topladı ve kaçmak için benim üzerime gelmeyi tercih etti. Ya da odama gelme nedenine ancak sıra gelmişti de uygun vakti yakaladığını hissettiği gibi duygu durumunu toparlamıştı. Savunma mekanizması buydu annemin, *bir şeylerin üstünü örtmek*.

Meraklı bir şekilde dirseğini masama yasladı, üzerime doğru eğildi hafifçe. “Aklıma geldi. Asıl ben merak ediyorum,” diye girizgâh yaptı yüzümdeki değişimi okumaya çalışarak. “Okula yeni öğrenciler gelmiş, hem de sizin sınıfınıza. Baban dosyalarını incelerken gördüm ben de.”

“Evet,” dedim. Konunun nereye geleceğini çok iyi biliyordum. Turgut Bey mutlaka anneme yetiştirmiş olmalıydı. Sağ koluyken aksini beklemek aptallık olurdu. “Üç kişiler, henüz bir fikrim yok. Sen neyi merak ediyordun?” Bilmezlikten geldim. “İlgini çeken ne oldu?”

Ellerini birleştirdi masanın kenarında. Bacak bacak üstüne atmıştı ve ayağını sallıyordu. “Efes Milas diye bir çocuk varmış,” dediğinde gözlerimi kapatıp açtım bir anlığına, başlıyorduk. Bu çocuk her seferinde ne yapıp edip bir şekilde hayatımın merkezine oturmayı başarıyordu. Bumerang gibiydi. Ben atıyordum, o dönüyordu. “Nasıl biri? Aranız nasıl?”

Tek omzumu kaldırdım. “Aramız yok,” dedim. “Aramız diye bir şey yok. Konuşmadım hiç. Bilmiyorum... Soğuk biri, huysuz ve sessiz.”

Anladığına dair bir bakış attı. “Hiç konuşmuyorsunuz yani?”

“Birkaç defa konuştuk,” diye yanıtladım.

“Anladım.”

“Sen nereden tanıyorsun onu ve diğer iki kişiyi neden sormuyorsun?” dedim huzursuzlanarak.

Turgut Bey’in Milas’la olan konuşmamızın ne kadarını duyduğunu ve anneme ne kadarını anlattığını bilmiyordum. Umuyordum ki

duyduğu ve anlattığı kadarında şeffaf olmamıştır, biraz üstü kapalı anlatmıştır her ne anlattıysa.

O an gereksiz yere Turgut Bey'e kurulduğumu fark ettim, oysa çok da severdim kendisini.

“Babanın özel olarak ilgilendiği o çünkü.”

“Babam onunla özel olarak ilgileniyor mu?” diye cümlesini tekrar ettim konuşmanın tıkanması için çünkü biraz daha Milas'tan konuşmaya devam edersek annem ağzımdan laf alamasın diye elimde tuttuğum kalem bütünüyle yiyecektim.

Başını salladı bir defa. “Öyle. Babanın çok değer verdiği bir insanının oğluymuş, özel ricada bulunmuş bizim okula kaydının alınması için. Eski okulunda uzaklaştırma almış sanırım. Arkadaşları da onunla birlikte gelmişler. Babası, arkadaşlarının aileleriyle özel olarak görüşmüş. Bilirsin, baban da okula kabul alan tüm öğrencileri tek tek gözden geçirir ve uygun olanlara onay verir. Bu çocuk... Başarılı bir çocuk aslında.” Duraksadı nasıl tanımlayacağını bilemez gibi, gözleri kısıldı. “Biraz sorunlu bir tip sanırım, baban çok hoş şeyler duymadı onun hakkında. Yine de onay verdi, babasının hatırına olmalı ya da başka bir durum var, bilemiyorum. Tabii, ne yaşadığını da bilemeyiz çocuğun, vardır bir derdi elbet...” Annemin hiç tanımadığı biriyle bu kadar empati kurabilmesi tuhafıma gitmişti çünkü nadir rastladığım bir durumdu. “Baban ilgilenecek bir süre işte, o yüzden sordum sana da.”

Duyduklarımı hazmetmeye çalıştım bir müddet, ardından kaşlarım havalandı. “Ne kadar bir süre?” diye sordum, oysa içimde hâlâ Milas'ın bir şekilde hayatıma dahil oluşunun öfkesi ve şaşkınlığı dolanıp duruyordu. Henüz kanıma karışmış, sindirmiş değildim. Şoktaydım fakat anneme belli etmemem gerekiyordu.

Nasıl olurdu da sosyal medyadan tanıştığım çocuk bir anda hayatımın merkezine oturur, olmaz dediğim ne varsa oldurur ve babama kadar ulaşabilirdi? Buna nasıl gücü yeterdi? Tüm bunları kendi isteğiyle mi yapıyordu? Niyeti en başından beri bu muydu? O mesajı bana attığı gün beni tanıyor olabilir miydi?

“Bilmiyorum, dönem bitene kadardır muhtemelen.”

“Benden uzak dursun da.”

“Neden?” dedi annem. “Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptı?”

“Yok,” dedim kendimi savunmaya geçerken. “Kendin dedin ya sorunlu bir tip diye. Uğraşmak istemem. Babam da görevlendirsin bir çalışanını, o ilgilensin işte. Neden vakit kaybediyor o umutsuz vakayla?”

“Vardır babanın bir bildiği.”

Ani bir nefes verdim, kalemimi kâğıdın üzerinde gezdirirken bakışlarımı da kâğıttan çekmedim. “Doğru,” diye mırıldandım usulca. “Babamın mutlaka bir bildiği vardır, hep olur.”

“Ben gideyim,” diyerek ayaklandı annem. “Yonca Hanım’a akşam yemeği hazırlıklarında yardım edeyim.” Başımı sallayıp önüme bakmaya devam ettiğimde annem kapıya doğru adımladı, kulpu indirip duraksadı. “Akşam yemeğine iner misin bu akşam? Birlikte ol-sak en azından. Baban da bunu istiyor, kendisi söyleyemedi ama seni bekliyoruz.”

Başımı salladım emin olamasam da. “İnerim.”

“Yonca Hanım yalancı tavukgöğsü yapmış, istediğin kadar yiyebilirsin. Söz veriyorum, yarın detoks yapmayacaksın.”

Gözlerimi devirsem de gülmeden edemedim. “Yalandan bıktım açıkçası, yemesem daha iyi. Size kalsın, teşekkür ederim.”

“Ben çıkayım o halde, sen de hazırlan,” deyip odamdan çıktı ve kapıyı kapatıp beni tek başıma bıraktı.

Annemin çok güzel bulduğu çizimine baktım, daha sonra masamın üzerine yayılmış diğer taslaklarıma. On sekiz yıldır ilk kez annemin çizimlerime dikkat kesildiğini fark ettim. İlk defa dikkatini çekebilmişim, buna sevinmeli miydim yoksa üzülmeli miydim, bilmiyordum ancak kötü hissettirmemişti. O kadar beklemiyordum ve o kadar ümidi kesmişim ki gelen en ufak iyi şeyi kısa günün kârı diyerek sepete atar olmuşum. Acınası mıydı yoksa takdir edilesi miydi bu düşünce? Çok tartmadım içimde. Aksini tercih ederdim eğer bana sorulmuş olsaydı ama hayat bu ya, insanı hep böyle yakalardı. Çaresiz kalıp sığındığı ihtimallerin kucağında canım yanmaz sanırken... Oysa yanardı, hayat yakaladığında mutlaka canını yakardı. Kaç ihtimal olursa olsun hayatta,

her ihtimalde göğsünü delip geçen bir ok çıkagelir ve en ummadığın anda kalbine saplanırdı.



Akşam yemeğine inmek için hazırlanıp odamdan çıktığımda üzerimde siyah bir bluz ve altımda siyah bir etek vardı. Babam kuralcı ve otoriter bir manyak olmasaydı da sadece klasik bir Fransız olduğu için yemek saatlerine çok önem verir ve herkesin güzel görünmesini isterdi. Bu yüzden hem şık hem de gündelik bir şeyler giymiş, saçımı atkuyruğu toplamış ve birkaç tutamı da yüzümün yanlarından sarkıtarak örmüştüm. Zemin kata indiğimde direkt yemek masasına geçmek yerine mutfığa ilerledim ve ada tezgâhta çorbayı porselen servis tenceresine alan Yonca Hanım'a selam verdim.

“İyi akşamlar, kolay gelsin. Nasılsınız?”

Yonca Hanım beni görür görmez gülümsedi. Aslında yüzünde çiçekler açtı, gülücükler saçtı demek daha doğru olurdu çünkü sıcaklığı etrafımı çepeçevre sarmıştı.

“Ah, iyiyim, Safir Hanım. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

İyi olduğuma dair bir yüz ifadesiyle cevapladım sorusunu. Bir yandan elindeki kepçeyle çorbayı diğer tencereye aktarırken bir yandan da bana bakıyordu. “Yemeğe inceğinizi duyunca çok sevindim, hemen sevdiğiniz yemeklerden yaptım.”

“Sevdiğim yemekler?” diye mırıldanmadan edemedim meraklı bir ses tonuyla çünkü daha önce gerçekten sevdiğim bir yemek hiç pişirilmemişti bu evde. “Umarım brokoli çorbasından söz etmiyorsunuzdur.”

Güldü. “Olur mu canım? Patlıcanlı börek sevdiğinizi biliyorum.”

Kaşlarım kalktı, bir yandan da sevinçle doldum. “Nasıl?” dedim dumura uğramış bir şekilde. “Nasıl bilebilirsiniz?”

Kapıyı kontrol etti gülümserken. “Küçükken dadınızdan gizli eve götürmek için yaptığım patlıcanlı börekleri yerdiniz, fark etmedim mi sanıyorsunuz?” Güldü kıkırdayarak. “Fare gibi kemirirdiniz, özellikle de köşeli olanları. Bir bakardım, hep ortası kalmış böreğin.”

Utançla dudaklarımı birbirine bastırdım. “Fark ediyor muydunuz?”

“Eh, tabii,” dedi. “Tepesine kadar dolu olan saklama kabı bir anda yarıya inince fark ediyordum illa ki.”

“Hiçbir şey söylemediniz ama bugüne kadar.”

Başını iki yana salladı. “*Afiyet olsun*, dedim hep.”

“Biliyor musunuz?” diye mırıldandım ellerim tezgâha yaslıyken. Gözlerime baktı Yonca Hanım, ne diyeceğimi bekledi sabırla. “Benim çocukluğumun en güzel yanı sizsiniz sanırım.” Gözleri doldu. “Düşünüyorum, hatırlamaya çalışıyorum anılarımı ki çok da hatırlamak istediğim şeyler değil, güldüğüm çoğu an sizinle.” Başımı omzuma doğru kırdım. “Ben bir tek sizin yanınızda şımarabilmişim, nazım bir size geçmiş.”

Yonca Hanım buğulanan gözlerini parmak uçlarıyla silerek derin bir nefes verdi. Kısa boylu, hafif kilolu, oldukça bakımlı bir kadındı. Saçlarını hiç açık görmemiştim bizimle çalıştığı yıllar boyunca, her daim sarı bandanasını takardı kestane rengi saçlarına.

Yanıma geldi ben onu incelerken. Elini yanağıma attı emin olamasa da ancak ben gözlerimi kapatınca dindi şüphesi. “Siz benim evladım sayılırsınız, kucağında büyüdünüz, tabii ki geçecek nazınız.” Gülümsemeye çalıştım yabancıysa olduğum bir el yanağımda gezinirken ama hiç tuhaf hissetmedim. “Ayrıca hiç şımarık bir çocuk da değildiniz, bazen öyle günler olurdu ki etrafı dağıtıp gürültü çıkarmanızı isterdim.”

Duygulandığım için dudaklarımı büküp başımı yana doğru yatırdım ve ellerini tuttum. O da bana aynı samimiyetle karşılık verdikten sonra geri çekildi ve tekrar yerine döndü.

“Ben şimdi son hazırlıkları tamamlayayım, siz de içeri geçip oturun. Babanızın misafiri var zaten, sizi bekliyorlardı.”

“Misafir mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Annem bana bundan söz etmemişti, normalde mutlaka söyler ve ona göre hazırlanmamı isterdi ancak şimdi yemeğe inmem için söylediği sözleri anlayabiliyordum. Eğer misafirin geleceğini söyleseydi bu gece de onlara katılmayacağımı biliyordu. Yine babamın vitrin süsüne dönüşüvermiştim bir anda, üstelik hiç haberim yokken. Kim bilir misafiri kimdi de benimle göz boyamak istiyordu?

“Evet, evet. Haberiniz yok muydu?”

İki yana salladım başımı. “Hayır,” deyip çıktım mutfaktan ve salona yöneldim.

Saniyeler sonra iki kapısı da açık olan yüksek tavanlı salona giriş yaptığımda koltuklarda oturan anne ve babamın yüzü çarptı ilk önce gözlerime. Sonra annemin çaprazında oturan Kuvars’ın. Dikkatleri bana kaydığında sırtı bana dönük oturan misafirin de gözleri onları takip ederek bana döndü ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Salonun girişinde kaldım öylece. Şaşırmamıştım. Önünde sonunda böyle bir şey olmasını bekliyordum ancak böylesine kuşatılmış olmak bana kendimi çaresiz hissettiriyordu.

Oydu gözleri gözlerime sarılan.

Efes Milas Çağlayan.

Buradaydı. Sınırlarımın içinde. Gözlerimi alamadığım çizgide.

Neden çekiliyordum ona, onun kıyısına?

Bir hata olduğu içindir belki.

Onu gördüğümde korkmuyordum artık, sırlarımı ve gözyaşlarımı ifşa edebileceğini düşündüğümde ürkmüyordu yüreğim. Eğer benimle savaşmak istiyorsa onunla savaşırdım ama eğer susmaksa niyeti, sonsuza dek susardı kelimelerim. Bana hiçbir şey yokmuş gibi davranmanın zor olup olmadığını sormuştu, öyleyse istediği gibi davranacaktım. Hiçbir şey yokmuş gibi. *O bile*. Bir yabancı dahi değildi benim için. *Bir hiçti*. Bu evin içinde üç maymunu oynayarak yaşayanlar için zor değildi bunu bir başkasına karşı da uygulamak.

Görmezsem, duymazsam ve konuşmazsam iki gündür ailemle aramda olanlar gibi onunla da durulurdu her şey. Gözlerine baktığımda dalgalarıyla savaşmak zorundaymışım gibi hissetmezdim.

“Safir, gelsene,” diyerek beni düşüncelerimden alıkoydu annem.

Gözlerimi kırptırıp tekli koltuklarda yan yana oturan anne ve babamın çaprazındaki Kuvars’ın yanına ilerledim ve Milas benimle bir yabancı gibi selamlaşmak adına ayağa kalktığında onu görmezden geldim. Kuvars’ın yanına oturduğumda gözlerin üzerimde olduğunu yeni fark etmiş gibi davranarak kaşlarımı kaldırdım ve eli havada kalan Milas’a bir baş selamı verdim sahte bir tebessümle birlikte.

“Hoş geldin,” dedim yalnızca.

Milas bu sırada elini indirdi, yerine kuruldu yeniden. Artık neden burada olduğunu sorgulamayacak noktadaydım, merak etmiyordum.

Anneme döndüm. “Misafirimiz olduğundan söz etmedin.”

“Milas misafir sayılmaz,” diye araya girdi babam. “Sınıf arkadaşı değil misiniz? Cuma günü tanışmış olmalıydınız.”

“Tanıştık,” dedim tekdüze bir ses tonuyla. Gözlerim Milas’a döndü. “Çok iyi tanıttı kendisini ama neden burada olduğunu anlayamadım.” Babama döndüm yüzümü. “Her sınıf arkadaşımı akşam yemeğine davet etmiyorsun.”

Annem sözlerimin aksine daha yumuşak bir gülüşle Milas’ın alınmamasını sağlamaya çalışırken içimden *alınmayacak bir yüzsüz* olduğunu geçirdim. Keşke kendini boşa yormasaydı.

“Milas dönem ortasında zorunlu okul değişikliğine gitti ve artık bizimle olacak, Safır,” diye sorumu yanıtladı babam. “Babası çok saygın, çok değerli bir işadamı. Üniversiteden arkadaşımı kendisi. Tanıdığım en çalışkan insanlardan biridir.” Babam sevdiğine göre babası da kendisi gibi yalancının teki olmalıydı. “Milas’ın bir süre İstanbul’da anneannesiyle yaşayacağını söyleyince benden de ilgilenmemi istedi. Ben de özellikle senin sınıfında olması gerektiğini düşündüm. Keza ailemizin, evimizin içinde de. O yüzden burada.”

“Anlamadım,” dedim zihnimde sayısız soru dolaşırken. Milas’ın bir süre İstanbul’da anneannesiyle yaşaması, hayatımın normali değil miydi? Bu da mı yalandı? Yoksa yurtdışında yaşadığı mı gerçektir? Annesi ve babası neredeydi? Bana anlattıklarının her biri uydurmaca mıydı? Tüm bunları boş verdim o an, boş vermek zorundaydım ama aklımda dönüp durmaya devam ettiler. “Ailemizin, evimizin içinde derken?”

“Milas’la daha yakından tanışmanız için çağırdım akşam yemeğine. İstanbul’da olduğu süre boyunca ona destek olmanı, yanında olmanı istiyorum.”

“Ne?” dedim garipseyerek. “Şaka mı yapıyorsun?”

Milas sessizdi. Koltuğun köşesinde sakın bir şekilde otururken yüzünde mimik oynamıyordu. Elleri birbirine bağlıydı. Üzerinde beyaz

bir kazak, altında siyah bir kumaş pantolon vardı. Muhtemelen gelmeden önce *efendi çocuk* numarası yapmaya kendini hazırlamıştı.

“Safir sanırım benden pek hazzetmiyor,” dedi Milas usulca. Ses tonu ve kurduğu cümle karşısında kaşlarım havalanırken hiçbir tepki vermedim, gerçek bir yalancıydı. Annem ve babama kendisini acındırıyordu. “Aslında aramızda hiçbir şey geçmedi ama cuma günü orkestra şefinin düzenlediği etkinlikte keman çalışına yaptığım yorum hoşuna gitmemiş olmalı.” Omuzlarını kaldırdı. “Aslında oldukça nazik ve yapıcı bir yorumdu. Fakat kendimi yanlış ifade etmiş olabilirim.”

Öylece kalmıştım. Aileme sergilediği rolü şok içinde izledim. İstemesem de zorla ellerimden tutmuş, beni bir oyun alanına sürüklüyor ve bundan hiç gocunmuyordu. Ona duyacağım nefreti, kini, öfkeyi hiç umursamıyor; aksine körüklemek için elinden geleni yapıyordu. Ne tepki vereceğimi, ne söylersem haksız duruma düşmeyeceğimi düşündüm.

Babam, “Safir böyledir,” diyerek gülümsedi ve konuya daha ılımlı yaklaşmaya çalıştı. “Sınırlı, duvarları olan, mesafeli bir kızdır. Herkesi kolay kolay sevmez, sınırlarından içeriye hemen almaz, zaman gerekir. Ancak ben inanıyorum ki zaman içerisinde birbirinize alışacak ve iyi arkadaş olacaksınız. Birbirinize katacağınız çok şey var.” Elini kaldırıp işaretparmağıyla Milas’ı gösterdi. “Ancak seni temin ederim, şanslı olan taraf sensin, delikanlı. Çünkü Safir’in sana katacağı şeyler saymakla bitmez.”

Avuç içlerime gömdüğüm tırnaklarımı tenime batırırken babamın söylediği gibi soğukkanlı olmam gerektiğini hatırlattım kendime ve sınırimi koruyup başımı yerden kaldırdım. Benim hakkımda, benim isteklerim ve onayım dışında konuşulan bu sohbete bir son vermeli, *dur* demeliydim.

“Babacığım,” diyerek araya girdim. İkisinin de bakışları bana döndü. “Seninle özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?”

Babamın bakışları Milas’la benim aramda gidip geldi. Ardından başını salladı. “Çalışma odama geçelim, gel bakalım,” diyerek ayaklandı ve ben önde ilerlerken peşimden geldi. “Feryal, sen Milas’la kal. Kuvars’ın operaya ilgisinden bahsediyordum tam. Delikanlı opera dinlemeyi çok seviyormuş.”

Babamın anneme seslenişinin ardından, salonun karşısındaki koridorun sonunda bulunan çalışma odasına doğru adımladım. Kapıyı açıp içeri girdim ve babamın da girmesini bekledim. Babam içeri girip kapıyı kapattı ve yüzünü bana döndü.

“İki gün,” dedim nefeslenirken. “İki gün önce kendi kararlarımı kendim almak istediğimi söyledim. İki gündür bana denk gelmemek için evde köşe kapmaca oynuyorsun çünkü biliyorsun ki artık susmayacağım. Şimdi neden yapıyorsun bunu? Neden bir emrivakiyle çıkıyorsun karşıma? Bir misafir geleceğinden bile haberim yokken beni yemeğe çağırıyorsunuz. Ben de zannediyorum ki gerçekten bir şeyleri düzeltmek istiyorsunuz. Aptalın tekiyim!”

“Safir, sakın ol,” diyerek yanımdan geçti ve çalışma masasının arkasında duran sandalyesine kuruldu. Gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve eliyle karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. “Gel, otur da konuşalım.”

Derin bir nefesle birlikte omuzlarım çöktü. “Bu cümleyi bana bu emrivakiden önce söylemeliydin,” diyerek gösterdiği sandalyeye oturdum. “Akşam yemeğine diye indiğim salonda sınıfıma gelen yeni çocuğu görmeden önce... Üstelik bir de çocuk bakıcısıymışım gibi benden onu gözetmemi istiyorsun!”

“Sakin ol dedim.”

Gözlerimi kapatıp nefeslendim. “Dinliyorum.”

“İçeride söylediğim gibi Milas, babasının ricası üzerine bizimle. Eğitimini bizim okulumuzda tamamlayacak ve sonra üniversite için tekrar yurtdışına, ailesinin yanına gidecek.” En azından ailesinin yurtdışında yaşadığı bilgisi doğrudu. “Babası onun birkaç aydır zor bir dönemden geçtiğinden bahsetti, gizli kalmasını istediği için sana söyleyemiyorum fakat kötü olmak için de haklı gerekçeleri var.” Milas’tan çok babamın empati yeteneği karşısında dudaklarımı bük-tüm. “Eski okulunda bir arkadaşıyla kavga etmiş, çocuğu hastanelik edince de okuldan atılmış.”

“Uzaklaştırma aldığı söylemişti annem.”

“Babasının, adını korumak için durumu hafifletmesi.”

“Ve sen de böyle bir olayla anılan bir çocuğu, adının lekelenmesinden çok korktuğun okuluna kabul ettin, öyle mi? Neden?”

“Çünkü iyileşmesi gerekiyor.”

“Hasta değil ki!”

“Hasta,” dedi vurgulayarak. “Kendisi bile farkında değil ama depresyonda. Ne yaptığının, ne söylediğinin, nerede olduğunun farkında bile değil.”

“Yüz kişiden doksan beşi gibi,” diyerek onu anlamamak için dırttım. “Çarpıcı bir dram göremiyorum burada. Neden ona müsamaha göstermek zorundayız?” İçine düştüğüm durumdan tiksindiğimi belli edercesine baktım yüzüne, en azından doğru bulmadığımı anlamalıydı. “Ayrıca ben şifacı değilim, kimseyi iyileştiremem. Eğer psikolojik desteğe ihtiyacı varsa babası ona dünyanın en iyi doktorlarını bulsun!”

“Tedavi olmayı reddediyor,” diye mırıldandı. “Çoğu şeyi reddediyor zaten.”

Durdum. “Çoğu şey derken?”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Boş ver, Safir. Sen niye bu kadar keskin sınırlarla yok sayıyorsun bu çocuğu? Sana karşı bir hatası mı oldu?” diye sordu annem gibi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ukalanın teki sadece. Sevmek zorunda değil...”

“Milas çok efendi, çok tatlı bir çocuktur esasında,” diyerek böldü cümlemi. “Çocukluğunu bilirim. Babası Arman Bey’le çok sık görüşmezdik. Ancak birkaç kez denk gelmiştik ve Milas’ı çok sevmiştim. Tabii, üzerinden on yıla yakın zaman geçmiştir, çok küçüktü.”

“Karakterinin değişmesi için yeterli bir süre,” dedim donuk bir ses tonuyla.

“Safir, kendin olmak istemiyor muydun? Üzerinden gölgemi çekmemi istemedin mi?” Duraksamasıyla göz temasımız yeniden kuruldu, uzun uzun baktı bana. “Bana benzememek değil miydi isteğin?”

“Ne alakası var bu durumla?”

“Milas’a olan tutumun, gerçek bir Rochelle tutumu. Bana benziyorsun. Benim kadar kibirli, keskin ve acımasızsın,” dedi söylediklerimi hatırlatarak. “Al işte, fırsat sana. Karşında yaşadıklarından sonra

değişmek zorunda kalmış bir çocuk var. Anla onu kolaysa, haydi. Beni yargılamak kolaydı, zoru başa ve bana benzeme.”

“Neden beni böyle bir kıyasa girmek zorunda bırakıyorsun ki?” diye söylendim sitemle.

“Milas’la ilgilendiğin süre boyunca hiçbir kuralıma uymak zorunda değilsin. İsteddiğini yapmakta özgürsün. Sana karışmayacağım, seni bir vitrin süsü yerine koymayacağım, girmek istemediğin bir kalıbın içine girmen için zorlamayacağım,” dediğinde alayla tebessüm ettim, teşekkür etmek istedim bana lütfettikleri adına. “Ne istersen onu yapabileceksin, istemediğin ne varsa kabul edeceğim. Bakalım kendin olmayı tattığında hoşuna gidecek mi?”

“Milas’ın bununla ne ilgisi var?” diye sordum. “O olmadan kendim olamıyor muyum? Neden onunla olmak zorundayım? Üzerimde sanki hiç yükün yokmuş gibi şimdi kendim olmak isterken bile bana taşımam için başka bir yükü şart koşman ne kadar doğru?”

“Eğer kendini bulmak istiyorsan önce kaybetmiş biriyle yüzleşmen gerekir,” dedi ve ekledi: “Milas kayıp.”

Anlamadığıma dair başımı sallayarak gözlerimi tavanda gezdirdim. Anlamlandıramıyordum asla. Neden bu durumun içinde kaldığımı, niye buna zorlandığımı ve Milas’ın ne sorunu olduğunu, ne yaşadığını bir türlü çözemiyordum. İçimden her şeyin yine bir yalan olduğunu geçirip duruyordum, muhtemelen beni kandırdığı gibi kendi babasını da benim babamı da kandırmıştı ama babam kandırılabilir bir adam değildi.

Yerine oturmayan taşlar, boşluğuna sığmayan yapboz parçaları vardı. Esas resmi göremiyordum.

Yutkundum. “Pekâlâ,” diye mırıldandım. “Nasıl istersen öyle olsun. Tam olarak ne istiyorsun benden?”

“Milas çok zeki ve potansiyeli yüksek bir çocuk. Ancak şu an içine düştüğü çukurdan çıkamıyor,” dediğinde Efes’in bana kendi ışığını hatırlattığı zamanlar aklıma geldi. “Onunla vakit geçirmen, ona hobbilerinden ve yeteneklerinden bahsetmen, birlikte etkinliklere katılmanızın düzelmesinde önemli etkileri olacağını düşünüyorum. Çünkü entelektüel bilgi birikimi olarak hiç de senden aşağı kalır yanı yok. Sadece hatırlaması gerekiyor. Kendini hatırlat ona, Safır.”

Çaresizce gülümsedim omuzlarımı kaldırırken. “Ben de tanımıyorum ki onu,” diyebildim. Fakat kaybettiği yanı Efes’se eğer çok iyi biliyordum kim olduğunu.

“Sana benziyor,” dedi babam.

“İki kaybolmuş kişinin bir bütün etmesini bekliyorsun.”

“Safir, güven bana. Bu ikinize de iyi gelecek. Milas’ın konuşmaya ihtiyacı var çünkü konuşabilecek kimsesi yok. Yanında gelenler çocukluk arkadaşları ama onlara bile açmıyor derdini. Sessiz, suskun, kimse-siz bir çocuk. Sadece anneannesini var şu an yanında, onunla kalıyor. Turgut Bey iki gün önce sizi görmüş konuşurken. Seninle konuşuyormuş, bu bir tartışma olsa bile...” dediğinde yutkundum. *Sadece tartışma olarak yansıtmıştır umarım*, diye düşündüm. “Konu senin keman çalışın olsa bile seninle konuşmuş, sana anlatmaya çalışmış belli ki.”

“Bunun nafile bir çaba olduğunu biliyorsun, değil mi baba?”

“O çocuğun konuşmaya ve kendini duymaya ihtiyacı var. Hatırlıyor musun? Bir gün bana çizim yapmaktan bahsederken içine konuşuyormuş gibi hissettiğinden söz etmiştin.” Babamın ona anlattığım bir şeyi unutmaması tuhaf hissettirmişti. “*Sanki bir büyü gibi*, demiştin. *Bir şeyler çizdikçe kalbimin sesini duyuyorum, bana hikâyeler anlatıyor ve ben anlattığı hikâyeleri çizerken buluyorum kendimi*. Böyle söylemiştin.”

“Ve sen de cümlelerimi çok romantik bulmuş, yazar olsaydım açıklıktan ölebileceğimi söylemiştin.”

“Hâlâ aynı şeyi düşünüyorum,” diyerek lafının arkasında durdu. “Ama Milas’ın ihtiyacı olan şeyin bu olduğu bir gerçek. Ona kalbinin sesini duyur. Kendisiyle konuşmasını ve kalbinden geçenleri sana duyurmasını sağla. Belki bir şeyler çizerek, belki bir şeyler çalıp söyleyerek, belki sadece yürüyerek, belki dans ederek ya da yüzerek... Sana iyi gelen ne varsa ona da iyi gelmesi gerekiyor. Dene, Safir. Sana derdini açmasını sağla. Biz biliyoruz ama o bilmiyor. Onun anlayıp kabullenmesi önemli.”

Kendi yalanlarına kendisi inanan bir yalancıydı o. Ben ona gerçekleri nasıl verebilirdim ki?

Bir yalan söyledim. Ona kadar sayardım ve inanırdı belki.

“Gerçekçi ol o halde, ona iyi gelemeyeceğimi biliyorsun.”

Neden herkes Milas’ın hasta olduğunu düşünüyordu, anlamıyordum. Benim fark edemediğim ne vardı? Bir ben mi göremiyordum çıkamadığı o çukuru? Ya da öyle çok kırılmıştı ki gururum, kör olmuştum ona ve görmeyi reddediyordum içini, kırıklarını. Merak ediyordum gerçekten ne yaşadığını. Onu, benim güneş ışığı gibi parlayan Efes’imden bu gece yarısı Milas’ına çeviren şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Fakat bir sebep bulup onu aklamak doğru gelmiyordu.

“Belki o sana iyi gelir, kızım,” dedi babam derin bir nefes alarak. “Belki o sana gerçekten ne istediğini hatırlatır.”

“Bundan korkmuyor musun?”

Güldü. “Hayır,” diye mırıldandı. “Sonunda neden Rochelle olman gerektiğini hatırlayacaksın,” dediğinde kibrinden hiçbir şey kaybetmediğini gördüm. “Emin ol.”

“Bunun için İlber’le barışmamı istemen gerekirdi. Milas’la vakit geçirmem pek de Rochelle olmayı sevdirecek bir şey değil.”

“İlber’le ayrıldığınızı siz dans ederken anlamıştım,” dedi bir anda. “O gece balo salonunda, o maskenin ardından bile onu sevmediğini görebiliyordum. Aranızda bir ahenk yoktu, dans ederken ruhlarınız o sahnede gezinmiyordu. Kopuktunuz, birbirinize benzemiyordunuz.”

“Öyleyse orada dans etmenin ne kadar zoruma gittiğini de görmüş olmalıydın.” Bir beklentiyle söylemiştim ancak babamdan bir cevap gelmedi. Gülümsedim acıyla, dudaklarımı birbirine bastırıp kabullendim. “Gördün.”

“Gördüm.”

Başımı yana eğdim inançsızca. “Ve hiçbir şey yapmadın.”

Daha kaç hayal kırıklığı yazacaksın hikâyemize, baba? Daha kaç defa kıracaksın beni? Daha kaç defa görmemek için kapatacaksın gözlerini? Daha kaç gün beni duymamak için dinleyeceksin işkence seslerini? Daha kaç gece beni düşünmemek için kâbuslarına rağmen dalacaksın uykulara? Niye zor bu kadar beni özgür bırakmak? Niye bu kadar zor ben özgürken benimle gururlanmak? Çırtıttığım kanatlarım sana değmeyecek desem, söz versem? O zaman rahatlar mıydın? O zaman ister miydin kanatlanmamı?

Gözlerini çekti gözlerimden, sessizliği bakiydi. Ben de bozmadım o çok sevdiği suskunluğunu.

Bir daha hayallerimi kırmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Bir daha ondan aldığım darbelerden yıkılmayacak, şaşırmayacak, *ne-*
den diye sormayacaktım.

Bir daha kendimi bu kadar âciz bir duruma düşürmeyecektim.

Kaçtı gözlerimden de suskunluğumuzdan da. Gözlüğünü takıp ayaklandı. “İçeri geçelim mi? Anneler yemek için bekliyorlar, daha fazla bekletmeyelim onları.”

Masanın etrafında dolaşıp odadan çıktığında ben bir süre daha o sandalyede oturdum. Sonra hiçbir şey düşünmeden ve hissetmeden kalkıp gittim peşinden çünkü düşünürsem, hissedersen üzüldüm. Salona girdim. Onlar yemek masasına çoktan kurulmuşken tepkisiz bir ifadeyle ilerleyip yerime kuruldum. Masanın ucundaki babamın bir çaprazında annem, diğer çaprazında o vardı. Onun yanına Kuvars oturmuştu, ben de annemin yanına geçtim ve çaprazımdaki o yalancının gözlerinden kaçtım.

Yemek boyunca babam ve Milas sohbet ederken zaman zaman annem de onlara dahil olmuştu. Kuvars dahil olmamayı tercih etse de birkaç defa Milas’ın takılmaları yüzünden ufak bir restleşme yaşanmıştı aralarında. Yine de iyi anlaşmış gibi görünüyorlardı. Kuvars, insanları kolay kolay sevmez ve kendini de sevdirmezdi. Aksi bir çocuktu ve özellikle insanların üzerine giderdi. Ama Milas buna rağmen tüm ataklarını olgunlukla karşılamış, kendini ona sevdirmeyi başarmıştı.

O zaten benim dışımda herkese kendini sevdirdi. Bana da yalanlarını verirdi.

Yemek masasında geçirdiğimiz yaklaşık kırk dakika boyunca hiç ağzımı açmamış, bana sorulan sorulara kısa cevaplar vererek tabağımdakilere odaklanmıştım. İlk defa bir şeyler yemem bu kadar serbestti fakat ben her zamanki gibi hiçbir şey yememiş, Yonca Hanım’ın tabağıma bıraktığı patlıcanlı böreğe bile dokunmamıştım. Gözlerim tek bir noktaya takılı bir şekilde bitirmiştim yemeği. Milas’ın gözlerini üzerimde hissetmiş ama ona istediği teması vermemiştım. O beni izlemişti gizli gizli, ben ise onun kim olduğunu düşünmüştüm.

Annem ve babam şarap kadehlerini alıp bahçeye geçtiklerinde Kuvars ve Milas da onların peşinde gitmişlerdi. Yonca Hanım ve diğer yardımcılar sofrayı toplarken ben de telefonuma bakmak için odama çıkmıştım bir süreliğine. Biraz Mona'yla sohbet ettikten sonra telefon ekranım karartacağım esnada bir mesaj düştü. Telefonumdan yükselen sesle tekrar bildirim paneline dikkat kesildiğimde mesajın İlber'den geldiğini gördüm, garipseyerek mesaja tıkladım.

“Ne istiyorsun yine?” diye söylenmeyi de ihmal etmedim.

İlber Farahun:

Ne zaman görebilirim seni?

Gözlerimi devirerek parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Daha ne kadar açık olmam gerekiyordu, bilmiyordum.

Safir Rochelle:

Hiçbir zaman.

İlber Farahun:

Yarın okulda göreceğim.

Tavrı karşısında çenem kasılmıştı, şu sıralar hayatımdaki tüm erkekler yüzüzlüğün kitabını yazıyordu.

Safir Rochelle:

Sorma o zaman.

İlber Farahun:

Baş başa ne zaman görüşeceğiz?

Sabırımı sınaama konusunda gerçek bir ustaydı, başka hiçbir işe yaramıyordu. Tavrımı hiç bozmadım.

Safir Rochelle:

Hiçbir zaman.

İlber Farahun:

Konuşmamız lazım.

Safir Rochelle:

Aynı şeyleri bin defa konuşmaktan yoruldum, İlber.

Seni hayatımda istemiyorum, çok basit bir cümle. Okuduğunu anlayabiliyorsan bir daha bana yazmazsın.

İlber Farahun:

Seni geri kazanacağım.

Safir Rochelle:

Fenerbahçe de bu yıl şampiyon olacak.

Fanatik bir futbolseverdi. Öyle ki geçen sene doğum günümde partime katılmak yerine maça gitmişti. Belki de o zaman bitirmeliydim bu sahte ilişkiyi ama çocukluk arkadaşımın, babasına karşı kötü duruma düşmesini istememiştim. Ne kadar denk olmayan bir denklemdi oysa.

İlber Farahun:

Kızım, neden bel altı vuruyorsun şimdi?

Oldu mu bu? Keyfim kaçtı.

Safir Rochelle:

Çok üzüldüm. Yazma.

Eski sevgilime uygulayabileceğim maksimum insaniyet bu kadardı, daha fazlası değildi. Hele ki onun gibi biriyse yüzüne bile bakıyor olmam bir lütuftu aslında. Mecbur olmasaydım onu da yapmazdım ama bir süre daha sabretmeliydim. Birkaç ay sonra hayatımı tamamen değiştirecek ve kendime yepyeni bir yerde, yeni insanlarla birlikte sıfırdan bir hikâye yazacaktım. Bu defa şansımı öyle iyi kullanacaktım ki kimsenin bana mutsuzluğun portresiymişim gibi hissettirmesine izin vermeyecektim. Kimsenin beni aptal yerine koymasına, bir vitrin süsü olarak görmesine müsaade etmeyecektim.

Ekranı karartmadan önce beni üst üste arayacağından adım gibi emin olduğum için telefonumu uçak moduna aldım ve çalışma masamın üzerine koyup odamdan çıktım.

Merdivenden inmek için tırabzanlardan güç aldığım da kulaklarıma ulaşan hoş bir tınıyla duraksadım. Herkes piyano odasına geçmiş olmalıydı, babamın piyano çalışması yankılanıyordu evin içinde. Öyle iyi piyano çalardı ki bazı zamanlar gece yarısında başlar ve sabah güneş doğana kadar, parmakları acıyınca dek piyano çalarak rahatlardı. İnkâr edemezdim, onun piyano çalışmasını hep çok sevmiştim. Bana öğretecek kadar sabırlı biri değildi, bu yüzden hiç yanına gidip beni geliştirmesini isteyememiştim ama o piyano çalmaya başladığında odamdan çıkar, şu an olduğum basamakların ucuna ilişir, başımı tırabzanlara yaslar ve bitirene kadar dinlerdim. Hatta bazı günler oturduğum yerde uyuyakalırdım.

Gülümsedim hatırladıklarımla. Nadir güzel anılarımdan biriydi, ne kadar güzel olduğu tartışmaya açık olsa da.

Basamakları indiğim de kapının sonuna kadar aralık olduğunu gördüm. Yavaşça ilerleyip aralık kapı eşiğine sineceğim sırada, elimi kapı pervazına atmamla sırtı bana dönük olan bedenin sarı saçları ve geniş omuzlarıyla Milas'a ait olduğunu fark ettim. Kendini kaptırmış bir şekilde piyano çalıyor ve bunu oldukça iyi yapıyordu. Öyle ki onu görene dek bu şekilde çalabilen tek kişinin babam olabileceği ihtimaline oldukça bağlıydım. Fakat şimdi karşımdaki kişi, birkaç gün önce orkestra şefine hiçbir enstrümanı çalmayı bilmediğini söyleyen o çocuktı.

Omzumu kapı pervazına yaslayıp bir süre sessizce onu seyrettim, çaldığı besteyi dinledim. Bazı anlar oldu ki notaların ritmine kendimi kaptırıp başımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapattım. Yine bazı anlar oldu ki onu seyrederken hiç gözlerimi kapatasım, onu seyredeceğim saniyelerden çalasım gelmedi. *Ona rağmen.* Altın sarısı saçlarının parlaklığını, vücudunun ihtişamını, piyanonun tuşlarında dolaşan kemikli parmaklarını, ritmin her yükselişinde yutkunduğu içinden yandan görebildiğim âdemelmesini ve çehresinin çeyreğine sinmiş o puslu hüznü kaçırmak istemedim. Kapalı gözkapaklarma rağmen kirpiklerinin ne denli göz alıcı olduğunu düşünebileceğim başka bir an yakalayamazdım.

Ona bu kadar kırgınken güzel yüzünde geçmişe dair bir iz aramalıydım belki de.

Üç maymun, Safir. O bir yabancı.

Onu görmedin, onu dinlemedin ve onu konuşmadın hiç. O bir sır senin için. Dene. Bir sırrı saklamayı dene. Çünkü sen saklandığında geçmedi gördüklerin.

Odanın içine doğru bir adım atmamla Milas'ın piyanonun tuşlarında gezinen parmakları yavaşladı, içeri birinin girdiğini anladığında tamamen duraksadı. Hafifçe bana doğru çevirdi başını, gözlerime kilitli gözlerini. Işığımı yansıtacağını düşündüğüm soluk mavi gözlerinde kaybolup gidebileceğim kadar derin bir kuyu olduğunu düşündüm. O kuyuya düşersem bir ömür güneşe özlem duymam gerekecek kadar karanlık olduğunu düşündüm.

Odanın ortasında, onunla aramda iki metre kadar kalmışken durdum. Baştan ayağa beni inceledi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Enstrüman çalamadığını zannediyordum," diye mırıldandım ellerim karnımda birleşirken.

"Şaşırdın mı?" diye sorarken vücudu hâlâ piyanoya dönüktü ama bakışları bendeydi.

Başımı iki yana salladım usulca. "Yalanlarına alıştım."

Güldü fakat çok içten bir gülüştü. Bu onu üzmemiş, aksine eğlendirmişti. "Yalan değildi," dedi gülüşü durulduğu vakit sakince. "Sadece insanları etkilemek ve alkış almak için yapmayı sevdiğim bir

şey değil piyano çalmak,” diyerek hafifçe bana döndü oturduğu piyano taburesinde, sağ bacağını yukarı çekti. “Ayrıca birilerinin benim hakkımda çıkarımda bulunması hoşlandığım bir şey değil. Herkesle özelimi paylaşmıyorum.”

Piyanonun önündeki pencereye doğru adımladım, karanlık sokakta gezdirdim gözlerimi. “Kimseyle özelini paylaşmıyorsun,” diye değiştirdim cümlesini, bir sır küpü olduğunu ima ederek.

Önüne döndü. “Kimse yeterince özel değil demek ki.”

Yara almışçasına homurdandım. “Acıtmadı.”

“Özel olmak mı isterdin?” Dikkati üzerimde değildi, piyanoyla ilgileniyor ancak çalmıyor, sadece bir şeyler deniyordu. Bu sırada bittiğini sandığım lafını tamamladı. “Benim için.”

Elim pencere pervazındayken omzumu duvar kenarına yasladım, çaprazında duruyordum şimdi ve aramızda yalnızca piyano vardı. “Belli ki hayatındaki kimseye karşı dürüst değilsin,” dedim, cümlelerim sert olsa da ne ona nefret kusuyor ne de onunla bir kavgaya tutuşuyordum. Sakindim, sakindi. “Özel olsam da bir şey değişmeyecekti.”

“Belki değiştirdi,” dedi bilemez gibi. “Bugüne kadar kimse özel olmadı benim için. Herkes sıradandı.”

Bana söylediği yalanlara bir yenisi daha eklenmişti. Çünkü bir zamanlar benim farklı olduğumu söylemişti.

“Bazen anlayamıyorum seni,” dedim oldukça açık yüreklilikle.

“Neden?”

“Çift kişiliklisin bence sen.”

Kahkaha attı. “Safir,” dedi inanamazcasına. “Boş vakitlerinde bana yeni psikolojik sorunlar ve hakaretler üretmekten başka ne yapıyorsun?”

“Boş vakitlerimi sana ayırmıyorum.”

“İşim başımdan aşkınken bile seni düşünürüm, diyorsun o halde.”

“Seni düşünmüyorum.”

Dudak büktü ciddiye almamış gibi. “Aklından çıkmadığıma yemin edebilirim.”

“Ah...” deyip başımı tavana kaldırdım. “Sendeki bu ego... Nasıl unuturum?”

“Unutmayacağına söz vermiştin halbuki,” dedi kendisini kastederek. Aramızda ufak bir sessizlik yaşandığında, “Senden öğrendim,” dedim tekdüze bir ses tonuyla. “Verdiğim sözleri tutmamayı.”

Piyanonun tuşuna basılı kaldı parmakları. “Laf da sokuyorsun,” dedi. “Gerçi geldiğimden beri yaptığın başka bir şey yok. Saldır üzerine, devam et, sarsılmıyorum.”

“Ne var, biliyor musun?” derken derin bir nefes verdim ve kollarımı göğsümün altında bağladım. Tüm yüksek ve dolu dolu yaşanan hislerden yoksun bir şekilde, gerçeklik düzleminde yürürcesine bir şeffaflık ve dinginlikle başladım cümlelerime: “Bir noktada kabul ettim. Sonuçta dünyada kandırılan ilk insan ben değilim. Senin gibi yalancı, sahtekâr, insanları zayıflıklarından vuran binlerce insan var. *Biri seni kandırdı diye bu kadar üzülemezsin*, dedim kendime. Alıştım... Uyudum, uyandım ve unuttum biraz.”

“Sonra?” dedi alay ettiğimi anlayınca.

“Sonra senin bu utanmaz hallerini görünce senden tiksinemeye karar verdim,” deyip kaşlarını kaldırdım ve bluzumun açıkta bıraktığı kollarıma dokundum. “Alerji yaptı.”

“Benden önce de erkeklere çok güven duyduğunu söyleyemeyiz, bütünüyle erkek nefretinden oluşuyordun zaten.”

“Hakkımdır,” dedim sesimi yumuşatarak.

Yüzündeki ufak ama neden olduğunu anlayamadığım tebessüm yerini korurken başını salladı bir defa *pekâlâ* der gibi.

Cevapsız bıraktı beni bir süre. Yüzünden geçen mimikleri de okuyamadım sonra. Başını öne eğip üzerinde çalıştığı besteye odaklandı. O an anladım ki aslında susmuyordu, bana notalar eşliğinde söylüyordu içinden geçenleri. O gün orkestra şefinin dersinde yapmadığı şeyi şimdi yapıyor, bana hislerini anlatıyordu adeta ama ben dinlememek için kulaklarımı görünmez tıkaçlarla tıkamıştım. Duyarsam yutkunuşum zorlaşırdı, kanardım yine ona. Düşerdim tuzaklarına, kapılırdım dalgalarına.

Eğer doğrularınız için hiç takdir görmemiş bir çocuksanız büyüdüğünüzde yalanlarla dolu bir adama çekilirsiniz, diye bir cümle okumuştum bir kitapta. Belki de nereye gidersem gideyim onu görmemin,

ona çekilmemin ve yalanlarına rağmen hâlâ bana kendimi iyi hissettirecek yalanlar vermesini istememin nedeni buydu. Belki de hata yapmak içten içe hoşuma gidiyordu. Ona kanan bir aptal olmak, babasının zeki kızı olmaktan daha iyi hissettiriyordu inkâr etsem de.

Yaklaşık bir dakika sonra kulaklarımda yankılanan beste durulduğunda ufak bir alkış tuttum. Sessiz ve yavaş... Karanlık bakışlarının ardındaki soru işaretlerini gördüm. Ne düşündüğümü çözmeye çalışıyordu.

“Bakma boşuna. Hiçbir şey göremezsin gözlerimde.”

“Oynadığın kalpsiz kız numaralarını bana yutturamazsın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Seni anlamıyor olmam seni öfkeliendiriyor mu?”

“Hayır çünkü tanıyorum seni. Yalan söyleyemiyorsun.”

Histerik bir şekilde gülümsedim. “Sırların ve sen...” diyerek derin bir nefes verdim ve yalnızca köşedeki lambaderin sarı ışığıyla aydınlanan loş odada ona doğru ilerledim. Hiçbir şey demeden yanına kuruldum ve o da tam ortaya gelebilmem adına yana kaydı. Gözlerine bakmadım. “Yalancılar yalnızca kendilerinin kandırabileceğini zannederler.” Doğruydum, ona hiç yalan söylememiştim ve bu yüzden duruldu gözlerimdeki ateş, kora döndü birden. Avuçlarımı birbirine bastırdım. Eğer bu geceden sonra sileceksem tüm izlerini, gizlemeyecektim açtığı kesikleri. “Saklanmayı bu kadar sevdiğini hiç düşünmemiştim. Beni saklandığım kuytudan çıkarmak için çok hevesliydin, ben de sandım ki sen açıktasın. Apaçık, yalın, şeffafsın...”

“Yanılmış mısın?”

“Yanılmışım. Bana *karmaşa* dedin ama asıl sen karmakarışıklısın.”

“Biz hep böyle mi olacağız bundan sonra?” diye sordu, oynadığı ipelemez çocuk oyununu bir köşeye bırakmıştı. “Hep kırgın mı bakacaksın gözlerime? Öfkeyle mi soluyacaksın beni gördüğünde? Hiç mi unutmayacaksın yaşananları? Beni sürekli yüreksizlikle, korkaklıkla, yalancılıkla suçlayıp duracak mısın?”

“Unutacağım,” deyip duraksadım bir an için. “Bu gece seni tanıdığım son gece, Milas. Yarın uyandığımda tüm izlerin silinmiş olacak. Benden istediğin de bu değil mi?”

“Belki başka bir ihtimalde...” diye soludu. “Bu olmazdı.”

“İhtimalleri biz var ederiz,” dedim karşılık olarak. “Ardından biri hariç hepsini yok ederiz.”

“Benim seçtiğim bu değildi,” dedi cesurca.

“Ama yok ettiklerinden sonra elimde kalan buydu.”

Bir tartışma veyahut hıncahınç bir öfkeyle dolu konuşma değildi aramızdaki, ikimiz de öyle dingindik ki cümlelerimizdeki yalınlık ve ses tonumuzdaki tepkisizlik yorulduğumuzun işaretleriydi.

Yutkundu, o da bana bakmıyordu. Parmaklarını piyanonun üzerine yerleştirip gezindirdi ancak notalara basmadı. “Aramızda çok ince bir fark vardı, Safır,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Senin saklandığın, benim saklandığım kadar zalim değildi. Bu yüzden kızamazsın bana. Sana söylediğim yalanlar için nefret edebilirsin benden ama senin gibi savaşmadığım için vuramazsın beni. Aynı savaşta değildik, düşmanımız da aynı değildi.”

Cevabını bilmeme rağmen sordum: “Kimden saklanıyorduk biz, Milas?”

“Kendimizden.”

Benim aksime kendisinin zalimliğinden söz ediyordu, kendi canını en çok kendisi yakıyordu belli ki. O böyle söyleyince aylar önce telefonun ucunda iki yabancıyken ona kurduğum cümle geldi aklıma.

“İhtiyacın olursa kendi penceremi seve seve veririm sana kendine bakman için, demiştim. Hatırlıyor musun?” Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Nedenini bilmiyordum ama yan yanayken ve kımıldasam omzum omzuna değecek kadar yakıncan gözlerime bakamaması dikkatimi çekti. Utanç değildi fakat başka bir duygu vardı yüzünde. “Eğer beni tek başıma bıraktığında o pencere canımı yakmaya başlamamış olsaydı, baktığım her görüntüde bir aptal gibi hissetmeseydim seni korktuğun şeyden korurdum. Senden korurdum.”

“Seninle alakalı değildi.”

“Ama benim canımı acıttı.”

“Hiçbir zaman olmadı.”

Aynı anda dudaklarımızdan dökülen cümlelerden sonra duraksasam da dilimin ucuna gizlenen cümleyi sundum ona. “Sana neden bu ka-

dar kızgınlım, bilmiyorum,” dedim savunmasızca dudaklarım titrerken. Başımı öne eğip kucığımda duran parmak uçlarımla oynadım. “Sana kırgınlığının nedenini arıyorum içimde ama tek bir şey gelmiyor avucuma, doluyor kucığım, seçemiyorum. Beni kırdığın için mi? Bana uydurduğun hikâyeler için mi? Hayalimdeki seni yok ettiğin için mi? Yoksa sadece kendine layık gördüğün bu değişim yüzünden mi, bilmiyorum. Belki de gerçekten seninle alakalıdır her şey, sana dairedir.”

Yutkundu zorlukla. “Sandığın kadar kötü biri değilim,” dedi utana sıkıla. Sesi çatallansa da piyanodaki yansımasından duruşuna baktığımda kocaman bir adam olduğunu fark ettim. İyiliğini kanıtlamaya çalışan bir çocuk gibiydi ama aslında kim olduğunun farkında olan koca bir adamdı. “Yaptığım hatalar var; üzdüğüm insanlar, tutamadığım sözler, uydurduğum yalanlar, sakladığım sırlar...” Başını kaldırıp çok hafif bir şekilde sağına doğru çevirdi, gözlerime baktı. Kaçak bakışlarımı korka korka yüzüne çevirdim. “Ama sana yemin ederim ki kötü biri değilim, Safir. Olmamak içindi tüm savaşım.”

“Ben hiç...” Bu kadar yakınken ona bu kadar uzak hissetmenin kalbimi iğne batar gibi sızlatacağını tahmin etmezdim. Oysa aramızda mesafeler varken bile bir nefes uzağımda gibiydi. “Ben hiç kötü biri olduğunu düşünmedim, Milas. Sen benim ışığımı yansıtan, yönümü gösteren bir yıldız gibiydin. Bana en çok sen inandın, biliyor musun? Bana koşulsuz şartsız en çok sen inanmışsın gibi hissettirdin ve sonra da tüm bu hislerin bir delilik olmadığına kendimi inandırmak zorunda bıraktın. Keşke bilsem... Keşke tüm bunları yapmana sebep olan şeyi bilsem ve kansam yine sana. Öylesine, aptalca, boştan bir sebep olsa ama desem ki *ben değildim suçlusuz*. Belki de bu yüzden bu kadar kızgınlım sana, bana kendimi korumam için vermediğin sebep yüzünden. Çünkü Efes olsaydı... Beni kendimden bile korurdu.”

Ben kaybettiğim her insan için kendimi suçladım, Milas. Hayatım ödediğim bedellerle dolu ama sen en büyüğüydün.

Güldü acıyla. “Ben en çok sana inandım, Safir. Sen değildin, hiçbir zaman sen olmadın suçlusuz.”

“Ben de Milas,” dedim yutkunarak.

En çok kandığım sendin.

Ona seslenişimle dudaklarından kırık bir tebessüm geçti, canının acısını dudaklarında seyrettim. “Bir yerde okumuştum,” derken gözlerini korkakça çekti gözlerimden ve tuşların üzerinde gezdirdiği parmaklarını bu defa bastırdı, az önceki o büyülü besteyi çalmaya devam etti. “*İnsan bir yere soluk soluğa koşuyorsa eğer mutlaka bir yerden kaçıyor dur, yazıyordu.* Ben önce sana koştum nefes nefese. Kaçtım bir yerden, bir inden, sığındım gölgene. Sonra yine kaçtım. Çünkü eğer canın acıdığı anda bir defa kaçtıysan hep kaçarsın. Senden kaçtım, yalan değil. Çünkü korktum.” Güldü, bu bir gülümseme değildi. “Şimdi kız bana, bağırıp çağır, vur, döv beni hatta acıt canımı. Çünkü hak ediyorum. Çünkü hak ediyorsun. Korkaklığımın bedelini ödemedim ama korkmak için yeterince şey kaybettim.”

“Anlamadım?” dedim bana kendini biraz daha açması için.

“Anladın,” diyerek aramızdaki o küçük oyunu tekrarladı.

“Unutmamışsın.”

“Unutmak istediklerim hep kendimle alakalı, seninle değil,” diye mırıldandı, gözleri gözlerimdeyken piyano çalmaya devam etti. “Korktum, Safir. Seni sevmekten korktum. Sana bağlanmaktan, seni kazanıp bir gün tekrar kaybetmekten, sana âşık olmaktan, inanacağın masallar anlatmaktan. Korktum her şeyden, senden. Eğer kızacaksan kendine, beni kaybettiğin için değil de bir korkağa güvendiğin için kız.”

Kendine olan öfkesini ilk defa perdelemedi, ilk defa içinde tüten nefretin yangınında yaktığı kişinin kendisi olduğunu gördüm.

“O yüzden mi karşımdaki bir yabancı gibi hissettiriyor? Hiç resmini çizmemişim, hiç kokusunu hayal etmemişim, hiç elimi saçlarının da gezdirmenin hayalini kurmamışım, hiç sarılmak istememişim...” Gözbebeklerim sanki bir eski zaman kamerasıydı ve saç tellerinin arasında geziniyordu okşarcasına. Yakından izliyordum. Kokusunu duyuyordum. “Hiç bana şakalar yapmamış, hiç beni güldürmemiş, hiç içimi görmemiş... Bir başkası sanki, Milas. Sen değilsin. Yanımdasın ama benim hayalini kurduğum sen değilsin.”

“Unutmak istiyorum, Safir,” dedi çaresizce. “Hatırlatma bana seni nasıl gülümsettiğimi, seni gülümseten ben değilim. Korkuyorum çünkü gülüşünü görürsem dayanamam.”

“Kaçtığın kendinsin ve eğer kendini hatırlamazsan beni de unutmuş olacaksın.” Gücüme gitmiş gibi ekledim: “Unutmuşsun.” Durdu parmakları bir anda, kaldı öyle. Hafifçe çevirdim bedenimi ona, sormak istedim sadece. “Hatırlamamak için direndiğin gerçeği reddederken beni de gözden çıkarmışsın. Beni bile mi unutmak istedin, Milas?”

Kıramazsın kalbimi, direnirim bu kez.

Gözlerindeki his çukuru boşaldı. “Seni bile.”

Tamam, acımadı.

Anladığıma dair başımı salladım. “Öyleyse ben de unutacağım her şeyi. Bana anlattıklarını, beni güldürdüğün anları, beraber içtiğimiz kahveleri, birlikte sabah ettiğimiz geceleri ve yalanlarını...” Kucağıma eğdim bakışlarımı ancak güçsüz değildim karşısında, bir duvar gibi duruyordum. “Sen kurtulmuşsun omuzlarındaki yükten, anmıyorsun bile, öyle ki bir açıklama bile yapmadın bana. Öyleyse ben de yok sayarım, bana hiç yalanlar söylememişsin gibi silerim seni.”

Yalandı.

Tek başıma taşımayacaktım bu yükü. O hiçbir şey olmamış gibi davranırken ben, bana bıraktığı kalp kırıklığının sızısıyla uyumayacaktım. Kendimi kandırılması kolay, muhtaç ve âciz bir aptal gibi hissetmeyecektim. Kollarını şefkatle açan ilk kişiye güvenen bir kimsesiz gibi aşağılamayacaktım benliğimi. Onun bana hissettirdiği her şeyi iyisiyle kötüsüyle silecektim bu gece.

“Belki de öyle yapmalıyız.”

“Bu geceden sonra benim için babamın ilgilenmemi istediği biri olacaksın sadece.” Gözlerimi içinde bulunduğumuz odanın tavanında gezdirdim. “Bu şaşaalı hayatın içinde yapmak zorunda olduğum sorumluluklarımdan herhangi biri gibi... Sevmediğim, gönülsüz olduğum, zorunda kaldığım onca şeyden bir tanesi olacaksın. Sana nefret duymayacağım, hiç duymadım. Sana kırgın olmayacağım, zaten taşıyamadım. Sana sevgi beslemeyeceğim, hiç hak etmedin.”

Durdum ve bana söylediğinde yüzümü gülümseten ama şimdi zihnimde dönüp dururken çizdiği zikzaklarla beynimi eşeleyen o cümleyi düşündüm.

“Bir şey geçiyor gözlerinin arkasından,” dedi bakışları yüzümde dolanırken. “Söylemiyorsun.”

İçten içe dişlediğim dudaklarımı serbest bıraktım. “Benim için yoksun, sen her kimsen ve adın her neyse...”

Soluk mavi gözlerinden geçen umut yoksunluğunu anbean izledim, hayal ettiğiyle onu bulanın eş olmadığı aşikârdı ama benden ne bekliyordu, bilmiyordum. Bana tutunacak tek dal vermezken onun için uçurumun kıyısında yürümeme devam etmemi bekliyor gibiydi. Ama bir kez düşmüştüm ve beni tutmayan oydu.

“Beni böyle sevmeyi deneyemez misin?” diye sordu fakat sorusunun aksine sesinde muhtaçlık yoktu, gerçekten merak ediyordu. Sanırım hayal ettiği buydu. “Böyle... Bir başkasıyken, hiç tanımazken, hiç kırılmamışken... En baştan, sıfırdan sevemez misin beni? Tanıyamaz mısın en azından? Denesen, yanılsan, bozsan ama tekrar kursan... Ben hep burada olsam gelmez misin bir daha?”

“Bunu mu istiyorsun gerçekten?” dedim, şaşkın değildim ancak gerçek bir soruydu. Cevap vermediği sorularıma rağmen yine yanıt bekliyordum ondan. “Seni bir başkası gibi tanımamı, hiç sevmemiş gibi sevmemi mi istiyorsun?”

Kaşları kıpırdadı. “Beni sevdin mi ki?”

“Belki hayal ettiğin şekilde değil ama hiç kimse için dilemediklerimi diledim senin için.”

“Bana sormayacak mısın aynısını?”

“Sevmedin,” dedim kendimi inandırdığım gerçekten sapmadan. Zira onun bana vermediği gerçekleri ben doldurmak zorunda kalmıştım. “Biliyorum, aksini hiç düşünmedim çünkü bana yaşattığın hayal kırıklığıyla ancak böyle başa çıkabildim.”

“Sana, *birinin hayal kırıklığı olmaktansa ölmeyi tercih ederim*, demiştim bir gece.” Hafifçe geri çekildi, bana döndü tamamen. “Değiştim, doğru. İnandığın o çocuğu öldürdüm çünkü onu inandırdıklarıyla yaşayamaya devam edemedi.” Bir an duraksayıp ekledi: “Edemedim.”

“Ve bir kalpsiz olarak karşıma çıktın sen de.”

“Bir daha kalbini kırmaya gücüm yetmesin istedim.”

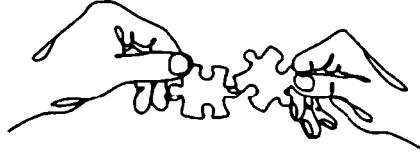
Kalbimi kırabileceğini düşüneceği kadar güçsüz müydüm gözünde? Âciz miydim?

Söylediği cümleyle elim piyanodan kaydı yavaşça. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından ayaklandım. Yüzüne bakmadan, bir şey demeden kapıya doğru minik adımlarla ilerledim. Bir yandan da duyduklarımı hazmetmemin ne kadar süreceğinin endişesini güttüm çünkü sabah olduğunda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya mecburdum. Onu görmeye, yeniden tanımaya, yanımda olmasına alışmak zorundaydım. O buradaydı ve artık sürekli hava sahamda olacaktı. Odadan ayrılmadan önce dönüp son defa baktım yüzüne, gidişimi seyrediyordu.

Milas.

Sana gerçeği sormayacağım bir daha. Bana tutamayacağın sözler ver yine.

Çünkü sana kendini hatırlattığımda, sesini duymanı sağladığımda benden geriye ne kalmış olacak, bilmiyorum.





BÖLÜM 7

Kucağımda tuttuğum papatya demetiyle ilerledim hastane koridoru boyunca. Okuldan çıktıktan sonra bir çiçekçiye uğramış ve en güzel beyaz papatyaları seçmiştim. Babam, Milas'la vakit geçirdiğim süre boyunca bana herhangi bir kural dayatmayacağını söylediği için Turgut Bey, isteğim doğrultusunda beni almaya gelmemiştir. Son dersten sonra tek başıma dolaşmışım sokaklarda, sahile inip temiz hava çekmişim ciğerlerime ve sonra bir kahve almıştım kendime. Yulaf sütlü olmayan bir kahve...

Gün boyunca buraya geleceğim anı beklemiştim çünkü kendim olmaya başladığım yer burasıydı. Bana yaşamının ne denli kıymetli olduğunu hatırlatan yerdeydim, henüz ölmeden sarılmam gerekenler olduğunu hatırlatan insan buradaydı.

Lidya...

Kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes çektim ciğerlerime. Kapıyı tıklattım ve içeriden güçsüz, cılız sesi yükseldiğinde kapı kulpunu indirdim. İçeri girdiğimde gözlerim hemen karşımdaki kalorifere yaslanmış Sina'ya değdi. Birkaç adım atınca aramızdaki duvarın köşesinin ardından Lidya'nın yüzü girdi görüş alanıma. Onu yüzünde-

ki maskeyle ve kesilen saçlarının yerine taktığı uzun, turuncu perukla görmek kalbimi sızlatsa da hiçbir şey belli etmedim.

Beni görünce gülümsediğini anladığım ses tonundan mutlu oldum.

“Hoş geldin!” diye şakıdı adeta güçsüzlüğüne rağmen.

“Hoş buldum,” dedim sevinçle ve hızla yanına ilerledim. Elimdeki papatyaları görmesiyle başım geriye yatırdı. “Papatyalar... Senin için.”

Gözleri gülümsedi. “Bir önceki gelişinde getirdiklerin henüz kurumamıştı,” diye mırıldandı komodinin üzerinde duran vazodaki papatyaları göstererek. “Her yer papatya doldu, saçlarım hariç,” derken gülse de sesindeki o çatallaşma tenimdeki tüyleri diken diken etti.

“Hoş geldin, Safır,” diye araya girdi Sina.

Ona döndüm Lidya’ya verebileceğim bir cevaba sığınamayınca. “Hoş buldum. Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi her zamanki tepkisiz ses tonuyla.

“Ben de iyiyim,” dedim o sormayınca.

“Kabalık etme!” diye elindeki bir papatya dalını Sina’ya fırlattı Lidya. “İnsanlar sana nasıl olduğunu sorduğunda senin de sorman gerekir.”

“Biliyorum,” dedi donuk gözlerle. “Unuttum sadece. Bir insana unuttuğu için bu kadar kızılmaz.”

Gülümsedim. “Olur öyle,” deyip geçiştirdim. “Ben de çok şeyi unutuyorum.”

“Eğer ciddi bir şeyse doktordan randevu almalısın,” diye çok gerçekçi bir noktadan yaklaştı Sina. “Yetersiz beslenme, vitamin eksikliği ve kullandığın bir ilaç varsa onun yan etkisi olabilir.”

“Başladı yine,” diyerek dikkatimi ona vermemi sağladı Lidya. “Bu çocuğun duygulardan hiç haberi yok, tek bildiği realist bakış açısı. Ben *bilimsel* değil, sadece *hissel* kızıyım. O ise *hissel* değil, sadece *bilimsel* çocuğu.” Gözlerini Sina’ya çevirdi. “Beni bu odanın içerisinde deli edecek!”

“Sana iyi hissettirdiğimi sanıyordum. Kırıcı bir cümleydi.”

“Değildi,” dedi Lidya.

“Alındım.”

“Alınmadın!” diye directti Lidya gözlerini irileştirirken. “Seninle zıtlıklarımıza rağmen bir arada olabildiğimizi söylemeye çalıştım.”

“Delirerek yani?”

Bakışlarını küçülttü. “Delirmediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama söylemek istediğin şeyi anlamadım. Bence haksızsın.”

“Sina!”

“Fikrimi söylüyorum,” dedi Sina. “Bana düşündüğüm şeyler yüzünden öyle bakarsan beni manipüle etmeye çalışmış olursun.”

“Hayır, hiç de olmam!”

“Seninle bunu konuşmuştuk ama hâlâ diretiyorsun.”

“Çok tatlısınız,” diye mırıldandım içimden gelerek ve dudaklarımdan çıktığını ben bile sonradan fark ettim. Öyle güzel bir arkadaşlıkları vardı ki birbirlerine hem sonsuz derecede güveniyorlar hem de farklılıkları yüzünden birbirlerini yanlış anlayıp duruyorlardı. Buna rağmen hiç de gücenmiyorlardı. Hep bir aradalardı. Lidya’yı tanıdığım günden beri ne zaman yanma gelsem Sina mutlaka burada olurdu, onu bir an bile yalnız bıraktığını görmemiştim. “Ama yanımda atışmaya bir son verin, söylediklerinizi tartıp ne anlatmak istediğinizi çözene kadar kafam çorba oluyor.”

“Öyle deme,” diye fısıldadı Lidya. Kaşlarını kaldırıp indirdi dişlerinin arasından konuşurken. “*Kafam karışıyor* de. Sina’nın sözlüğünde böyle ifadeler yok.”

“Eğer benim yanımda gizlice hakkımda konuşuyorsan utanman gerekir,” diye laf attı Sina. “Annem öğretmişti.” Bakışlarını sertleştirdi. “Ama sen hiç utanmıyorsun.”

“Sen benim en yakın arkadaşımsın, hakkında istediğimi söyleyebilirim!”

“Böyle bir ahlak kuralı yok, Lidya,” diye ekledi Sina sabırla. “Kendince özgürlükler yaratamazsın.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek adına ve Sina’ya döndüm. “Kafamın karıştığını söylemeye çalışmıştım,” diyerek konuyu değiştirmeyi denedim ancak pek de başarılı olamadım.

“Anladım,” dedi sertçe. “Lidya sayesinde aylardır tüm bildiklerimi unuttum, en baştan öğrenmeye başladım her şeyi. Yoksa söylediklerine karşı çıkmaktan konuşamıyorduk bile.”

“Beni kendine benzetmeye çalışıyor,” diye yakındı Lidya.

“İşe yaradığını söyleyemem.”

“Gelişme var ama yine de, değil mi?” dedi Lidya gülümserken ancak bir anda öksürük krizine tutuldu ve gülüşü soldu.

Ona döndüm hızla. Elimi koluna attım. “İyi misin?”

Başını salladı, yutkunarak boğazını temizlemeye çalıştı. “İyiyim, her şey yolunda,” dedi ancak öksürmeye devam etti. Taktığı maske sesinin daha da boğuk çıkmasına neden oluyordu.

O öksürürken Sina çoktan başucuna gelmiş, dudaklarının arasından ilk öksürük çıktığı andan itibaren bardağına su doldurmaya başlamıştı. Elini yavaşça Lidya’nın sırtına atıp doğrulmasını sağladıktan sonra Lidya da maskesini indirdi ve Sina’nın avucunda duran bardaktan su içti titreyerek. O sırada solgun düşen yüzünü seyrettim. Sessiz kaldım. Çehresinde de bu vardı zira. Sessizlik. Kocaman, derin, çukurumsu bir sessizlik... İçine düştüğü, kuyu gibi sığ bir yalnızlık.

“Biraz daha içmek ister misin?” diye sordu Sina.

Lidya başını hareket ettirmeden Sina’ya bakıp, “Teşekkür ederim,” dedi nefes nefese.

“Emin misin?” diye direttim ben bu defa.

Başım iki yana salladı. “Yeterli,” deyip maskesini taktı yeniden ve doğrulduğu yere uzandı. Sina da içeriye temiz hava girmesi için penceresini araladı. “Bir anlığına nefes alamadım ama geçti.”

“Bu sıra çok sık olmaya başladı bu,” dedi Sina keyifsizce. “Doktorunla konuşayım.”

“Çok sık olmaya mı başladı?” diye sordum endişeyle. Elimi Lidya’nın koluna attım ancak canı yanar diye çok sıkı tutamadım.

“Abartıyor.”

Lidya yanında duran papatyaları kucağına aldı ve sarıldı sıkı sıkı, huzurla kapattı gözlerini. Ona ait olmasa da saçlarının arasından papatyaların ne kadar güzel durduğunu düşündüm. Bana anlattığı hikâyesindeki o çocuk, sersem haklıydı ona yol kenarından papatyalar koparıp getirmekte. Ben de bir papatya olsaydım hayatımın araba egzozları içinde sürmesindense onun saçlarının arasında son bulmasını isterdim belki de.

Keşke o da ona papatyalar bırakıp gitmek yerine yanında olsaydı. Belki de Lidya'nın ihtiyacı olan şey solup giden papatyalar yerine onun gözleriydi. Yeşil gözleri... Nehirler gibi.

"Sevdin mi?" diye sormadan edemedim sanki farklı bir şey getirmişim gibi ama ondan duymak istedim.

"Sevdim," diyerek papatyaları kokladı. Maskesini burnunun altına indirdi hafifçe, burun ucunu yapraklarına sürttü. "Bu haftakiler çok güzel kokuyorlar. Yetiştiren kimse sevgiyle yetiştirmiş olmalı."

"Sevindim."

"Ben bahçeye çıkacağım biraz," diye araya girdi Sina, elleri kapüşonlusunun cebindeydi. Siyah saçları alına dökülürken başına kapattığı kapüşonu öne doğru çekti. "Annem aramamı istemişti, Filiz teyze yanıdaymış, yola çıkacak olmalılar. Sen de buradaysan..." diyerek bana baktı onay almak istercesine. Başımı salladım sorun olmadığına dair. "Gözüm arkada kalmaz öyleyse. Yirmi dakikaya dönerim."

Gözlerim kısıldı. "*Gözünün arkada kalması* deyimini öğrenmişsin."

Omuzlarını kaldırdı. "Lidya çok kullanıyor."

Odadan çıktığında Lidya'ya döndüm. "Bazen beni sevip sevmediğini anlayamıyorum," dedim açık sözlülükle. "Benden hazzetmiyor olabilir mi?"

"Ben de çok uzun bir süre beni sevmediğini düşünmüştüm," dediğinde şaşkınlıkla açıldı gözlerim. "Sina işte. Birini çok sevmesi için gözlerinden sevgi taşması gerekmiyor, o sana bakmazken bile seni seviyor. Senden hazzetmeseydi beni seninle yalnız bırakmazdı. Sana güveniyor demek ki."

"Nereden anladın?"

"Zamanında beni korumak için gücünün yetmediği işlere kalkışmıştı," dedi yüzündeki belli belirsiz anımsama ifadesiyle ama çok da tatlı bir ifade değildi. "Eğer benim zarar göreceğimi hissederse ya da yanımda olmadığında akli bende kalacaksa kendisi zarar görür ama beni yalnız bırakmaz. Öyledir o."

"Çok tatlı biri olduğunu söyleyemeyeceğim ama senin için güvenli bir liman gibi."

Yutkundu. “Huysuz,” dedi Sina’yı tanımlamak için bir kelime aramış da en uygun bunu bulabilmiş gibi. “Ama alışığım, hayatımdaki herkes huysuz.”

“Aksi gibi sen de gün ışığıydın.”

“Akşam kızılığımı tercih ederim.”

“Ah, doğru. Şu hikâye... Boyalara âşık biri olarak söyleyebilirim ki bu rengi böyle betimlemek benim hiç aklıma gelmemişti.”

Gözleri daldı. “Yaratıcıydı,” dedi usulca, sesindeki özlem duygusunu iliklerimde hissettim. Yutkundu ama geçmedi boğazındaki ağrısı. “Özellikle de beni sevmek konusunda.”

Ona söyleyebileceğim, bir nebze olsun gülümsetebileceğim ve her şeyi unutturabileceğim cümleler biriktirdim içimde saniyeler içinde. Dudaklarımı aralayıp cümleye gireceğim sırada durdurdu beni başını iki yana sallayarak. Sustum, o da bir şey söylemedi. O yatağında uzanırken ben yanı başındaki komodinin diğer tarafında, tekli koltukta kalakaldım.

“Bu konuda konuşmasak olur mu?” diye sordu güçsüz bir ses tonu ve çocuksu bir hüznle. “Bir sır gibi sadece kendimle konuşabiliyorum. Başka türlü iyi gelmiyor.” Anlayışla dudaklarımı birbirine bastırdım ve biriktirdiğim tüm cümleleri yuttum. “Sen anlat asıl bana. Nasılsın? Neler oluyor hayatında? Ne durumdasın? Açıkçası bu hastane odasına hapsediğim için hayatındaki her şeyi kısmen ve sonradan öğreniyor olmak çok can sıkıcı, nefret ediyorum bu durumdan.”

Gözlerinde biriken yaşları sildiğinde, “Öyle düşünme lütfen, hiçbir zaman kendimi açabilen bir insan olamadım. En yakın arkadaşım Mona ama hiçbir şey bilmiyor hayatım hakkında,” deyip gülümseyerek ekledim: “Babamın huysuz ve aksi bir adam olduğu dışında.”

“Ben de Sedef’e anlatamamıştım,” dedi üzüntüyle. Kendine kızıyordu belli ki. “Ona öyle çok haksızlık ettim ki hiçbir zaman telafi edemeyeceğim.”

Başımı iki yana salladım hızla. “Anlayacaktır,” diye direttim. “O seni mutlaka anlayacaktır, böyle düşünme. İyileştiğinde her şeyi düzelteceksin. Sende açılan tüm yaraları da kapatmaya gücünün yetmediği başkalarının yaralarını da kapatacaksın, emin ol.”

“Umarım.”

Konuyu değiştirip daha mutlu olabileceği bir şeyden bahsettim ki biraz olsun içine umut dolsun, hayal kursun, tutunsun.

“*Henüz Ölmeden...* Ne durumda?” Sitemle atıldım. “Bitmedi mi hâlâ? Hanımefendi, okuyucularınız sizi bekliyor! Utanmıyor musunuz kitabı çıkarmamaya? Ne bu tembellik? Ne bu uyuşukluk?”

Başını yana yatırdı utançla, kıkırdadı yerinde. “Safir, bitiremedim ama yakında bitmesini umuyorum. Tıkandım biraz, yazamıyorum şu günlerde.”

“Hım... İki yıla biter yani?”

Elini gözlerine siper etti. “Üstüme gelmez misin?”

Güldüm oynadığım oyunu bir kenara bırakıp. “Şaka yapıyorum.”

Kucağında duran papatyaları koparıp tek tek saçlarına yerleştirirken bir yandan da bana kayıyordu bakışları.

“Sürekli kaçıyorsun sorularımdan,” diye mırıldandı papatyaların yerlerini değiştirirken. “Fark etmediğimi sanma.”

“Kaçmadım,” dedim.

“Az önce hayatının nasıl olduğunu sordum ama cevap vermedin. Kaçmamış olsaydın mutlaka anlatırdın ama belli ki kendine anlatmakta bile gönülsüzsün.”

Derin bir nefes aldım, buna ihtiyacım vardı. Uzun zamandır sadece hayatta kalmak için nefes aldığımı fark ettim, nefes almanın bir yenilenme olduğunu varsayarak değil.

“Hâlâ sana anlattığım o noktadayım, hiçbir şey değişmedi aslında ama bir şeyler koptu içimde. Yine de o noktadan biraz bile uzaklaşmadım.”

“Hangi noktadasın?” diye bilmezlikten geldi, benden duymak istediği belliydi.

Milas noktasında.

“Milas noktasında,” dedim bir süre düşüncelerimin arasında kaybolsam da. “Kımıldayamıyorum. Üzerine bastığım bir mayın gibi adı. Bazen ona haksızlık edip etmediğimi düşünüyorum. Bazen *birine bağırırsın ama en azından tokat atmazsın*, diyorum. Öfkemin boyutunu ayarlayamıyorum. Bu kadarını hak ediyor mu, emin değilim. Çünkü

bana mutsuzluğun portresi olduğumu söyleyen İlber'e bile böyle davranmadım. Ona bile daha merhametliydim. Hatta çekiniyordum tuhaf bir şekilde, ağzımı açıp kendimi savunamıyordum bir süreye kadar."

"Çünkü İlber seni hayal kırıklığına uğratmadı."

"Uğrattı," diye mırıldandım ezbere bir bilgi gibi ama emin de değildim. "Uğrattı tabii ki de."

"İlber'den beklediğin bir darbeydi ama Milas'ın canını yakacağını hiç düşünmemiştin. Üstelik sana bunun için sözler vermişti."

Haklıydı. "İlber'in söyledikleri kurşun da olsa canımı acıtmazdı ama Milas'ın tek yumruğunda devrildim."

"Ve sana yardım eli de uzatmadı doğrulman için, değil mi?"

Çaresizce çenemin titreyişiyle mırıldandım: "En azından devrildiğim yere gelip yanıma kıvrılır zannetmiştim."

"Onu engelleyen şeyin ne olduğunu biliyor musun? Yoksa hiçbir sebebi yok mu sana yardım etmemesinin?"

"Bazen öyle anlar oluyor ki sanki ona yardım etmem, elimi uzatmam için gözlerimin içine yalvararak bakıyor ama dudaklarını aralayıp da söyleyemiyor bunu. O etten ve kemikten oluşan bedeninde onu ayakta tutan şey aslında gururu, sanki onu bıraksa yıkılacak ve bu yüzden bir an olsun geri adım atmıyor. Bana sığınmak istiyor ama kendi elleriyle var ettiği enkaza girmeye utanır ya insan, o da utanıyor. Gururunu alt edemiyor, boğuyor onu sanki."

"Sen de önyargılarından kurtulup bir şans veremiyorsun ona," diye devam ettirdi hikâyeyi. "Aslında pek de önyargı sayılmaz seninki. Yaşadığın bir hayal kırıklığı var ama etkisi bu kadar güçlü mü olurdu, tartışılır."

Omuzlarımı kaldırdım yavaşça. "Başlarda belki önyargılıydım ona, iyi bir insan olmadığını sayıklayıp duruyordum yeniden kanmak için ama sonra inandım işte, inandırdı beni, güvenimi kazandı. İnandım ve yanıldım. Şimdi korkuyorum. Tekrar inanırsam ve tekrar yanılırsam toparlayamam. Üstelik bu defa beni kandırdığı için ona kızamam da."

"Bana Efes'i anlatırken hayatında kimseye duymadığın bir güven-den bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Hayatındaki kimseye benzemedi-

ğini... Çünkü onun gerçek olduğunu söylemiştin. Tüm bu yalanlarla dolu, görkemli hikâyenin içinde sana gerçek hissettiren tek cümleydi Efes. Okuduğun bir kitabın altını çizdiğin tek cümlesi... O kadar tanıdık ama daha önce hiç dile gelmemiş... Şimdi bir yabancı hatta bir yalancı olduğundan söz ediyorsun ama senin altını çizdiğin o gerçek çocuk, o yalancının içinde yaşıyor hâlâ.”

O anlattıkça Milas’ı düşledim. Tek bir noktaya sabit kaldı bakışlarım ve ben onun yüzünü hayal etmeden duramadım.

O, kırık hayallerimin arasında parlayan bir yıldız gibiydi.

Bir zamanlar.

“Bana her şeye rağmen beni unutmaktan pişman olmadığını söyledi. Canını yakan, unutmaya çalıştığı şey her neyse... Öyle büyük ki beni yok saydı. *Seni bile*, dedi bana. Unutmaya çalıştığı şey, beni bile silmeyi tercih ettiği bir acı.” Dudaklarım titredi, gözlerimde yaşlar birikti. “Ya o acıyı hatırladığında bana duyduğu his, sevgi yerine nefret olursa?” Kaşlarımı çattım yüzümde hüznün adım adım gezerken. “Onun nefret ettiği birine dönüşmek istemiyorum.”

“Ama onun, nefret ettiğin birine dönüşmesine izin veriyorsun.”

“Ondan nefret etmiyorum. Ona kızıyorum.”

“Bazen...” Nefeslendi Lidya. “Bazen gerçekleri söyleyemeyiz sevdiklerimize. Saklarız, saklanırsınız, korkarsınız, ağlarsınız. Bilirsin, her hayal kırıklığı içten yıkmaya başlar kalbin duvarlarını. Önce sen yıkılmaya başlarsın, önce sen çökersin dizlerinin üstüne ve sonra sevdiğine ilaç olamayınca dinmeyen bir ağrı başlar. Bu bizi haklı yapmaz, bir bahanedir ama doğru çıkarmaz.” Duraksadı. “Ben de yaptım çünkü. Kendi korkularımı siper ettim üstüme, gizlendim ondan, göremedi gölgemi bile. Görsün diye saklandım oysa, gölgemden fark etmesini umdum. Sonra kızamadım ona beni bulamadı diye çünkü bunu ben istedim, ben gizlendim.”

Kafam karışmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Eğer Efes’i arıyorsan Milas mutlaka bir gölge bırakmıştır sana. Dokunman gereken bir nokta, hâlâ açık olan bir yara.”

Sızlayan bir yara.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Kaçma, Safir!” dedi aniden sert bir şekilde. “Kaçıyorsun, görüyorum. Bu hikâyenin savaşı tarafı olmak ağır geliyor sana, mücadele eden olmaktansa uğruna mücadele edilen olmak istiyorsun. Kaçıyorsun çünkü sana yalanlar söyleyen biri uğruna savaşmak güçsüzlük gibi hissettiriyor çünkü biri de senin için savaşsın istiyorsun, biri de senin uğruna mücadele etsin diye hayaller kuruyorsun. Ama Efes zaten bir zamanlar savaşmıştı, unuttun mu?”

Sözleri bir kapı gibi kapandı suratıma, kaldım dışarıda.

“Unutmadım...”

“Unutmak için çabaladın ama.”

“Haksızlık ettiğimi mi söylüyorsun?”

Onaylamazcasına salladı başını. “Milas’ı savunmuyorum, ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığının farkındayım ama bana Efes’i anlattığın günleri hatırlıyorum. Senin ışığını gören ilk insan olduğundan söz etmiştin. Sana güç veriyordu, sana umut veriyordu. Sana zaman gereken bir hikâye olduğundan bahsediyordu. Hayatının başrolü olman gerektiğini bağıırıyordu. Hatta sana yalvarmıştı, *eğer bir gün nefret edersen benden, hayatında bir izim olsun istiyorum*, demişti. Hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Hatırlıyorum.”

“Belki de en başından beri farkındaydı gideceğinin ama hep durdurdu kendini senin için. Doğru, bu onu masum kılmaz, senin kalbini onarmaz.”

“Sen olsan ne yapardın peki? Benim gibi davranmaz mıydın?”

“Eğer gerçekten yardıma ihtiyacı varsa ona yardım etmek seni aptal bir kız yapmaz, Safir. Bundan yüksünme, utanma, gücenme. Bu sadece sana güç veren birine iyi gelmeye çalışan iyi bir insan yapar seni. Hayat bir muharebe meydanı değil, herkese kılıç çekemeyiz ve herkese kısasa kısas diyemeyiz.” Bir şair gibiydi gerçekten, onu dinlemek bana iyi geliyordu. Öyle noktalardan bakıyordu ki hayata, onun bakış açısını anlamak bana güç veriyordu. “Bazen aldığımız yaraları kabul etmemiz gerekir ondan nefret edip kazımaya çalışmaktansa.

Bazen yaralandığımızı kabul etmemiz gerekir yarayı açana kin kusup onu yok saymaktansa.”

“Ben... Ben özlüyorum bazen onu,” dedim bu gerçeğe yüz çevirmeyip. “Bana hikâyeler anlattığı geceleri, bana güç verdiği günleri...”

“Öyleyse ona yardım et.”

“O bana yardım etmişti çünkü. Üstelik onun bir yalan olup olmadığı bilmezken.”

“Yanılabilirdi ama sen yanıltmadın onu,” diye ekledi.

“Nasıl yapabilirim, Lidya? Nasıl içimdeki o sert köşeyi gizleyebilirim?” Yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, ellerimi titreyen dizkapaklarıma yerleştirdim. “Ona her baktığımda canını yakmak istiyorum. Üzmek istiyorum onu. Benim yüzümden ağlasın istiyorum. O da cezalandırılsın istiyorum çünkü bana aksi öğretilmedi. Bu kadar kolay sıyrılması beni öfkeliyor belki de. Şımarıklık ediyorum. Hayatın bir denge tahtası olduğunu zannediyorum bazen, ben battıysam o da batsın istiyorum.”

Gülümseyerek karşıladı sözlerimi. Gözlerine baktım soru dolu bakışlarıyla.

“Ben kötü biri miyim?”

“Hayır, Safir. Eğer elin yandıysa sıcak olan her şeyden kaçarsın. Milas ateşten bir çember şimdi, seni içine alıp yutmasından korkuyorsun. Hepsi bu.”

“Nasıl başa çıkacağım o ateşle?”

Elimi tuttu. “Hayal kırıklığını al ve bir kutuya koyup orada bırak. Hayat bir köşeye koyup unuttuklarımızla dolu. Belki günü geldiğinde nereye koyduğunu bile hatırlamazsın.”

“Ya yine kandırıyorsa beni? Ya her şey yolundaysa ama yaptığı hatanın altından kalkamayıp yalanlar uyduruyorsa ve ben yine kanıyorsam ona? Bu bile bile lades olmaz mı?”

“Belki,” dedi. “Ama bir önceki gibi acıtmayacak canını.”

Bir önceki kadar sert vurmayacak çünkü.

“Bana babasıyla arasının kötü olduğundan, babasının onu bir türlü yeterli görmediğinden söz etmişti. Sürekli ona kendini sevdirmeye çalışıp durduğundan ama başaramadığından... Bana *seninle ilgili değil*,

deyip duruyordu. Belki de her şey babasıyla ilgilidir. Belki de aşamadığı şey budur, bilmiyorum.”

“Bunu, onu anlamaya çalışmadan da bilemeyeceksin. Bak, başladın bile olasılıkları dizmeye.”

Kendimi alaya aldım, onu savunmaya çalışmak gururumu incitiyordu ama bir zamanlar onu sevmenin yanında bu hiçbir şeydi. “Bu şey gibi... Biri senin kalbini kırmış ama sen neden sana yumruk attığıyla ilgileniyorsun, üstelik o senin kalbini onarmak için uğraşmazken.”

“Tek bir farkla,” dediğinde merakla baktım gözlerine. Yutkundu zorlukla. “Milas bir zamanlar senin kalbini gören tek kişiydi.”

“Doğru,” diye mırıldandım bunu kabullenmeyi hiç istemesem de. “O bana uyan anahtarı bulana dek zorlamıştı kapımın kilidini. Aramıştı. Bir gece olmadıysa diğer gece mutlaka sormuştu nasıl olduğumu. Bir gün bulamadıysa diğer gün mutlaka deşmişti derdimin ne olduğunu. Ben sanırım onun kadar ışıık olamadım ona, hayatına... O da hiç benim kadar açmadı kendini bana. Hep bir sırdı aslında, hep bir bilinmezlikti. Öyle ki beni kandırdığında kendimi bir süre bir hayal olduğuna inandırabileceğim kadar varla yok arasındaydı.”

“Tüm bunlar yine de onu haklı çıkarmaz, sana hâlâ bir özür borcu var ama sen en azından kendi kalp kırıklığının peşine düşebilir; nedenini, nasılını öğrenmek için çabalayabilirsin. Bu açıklamayı hak ediyorsun ama eğer Milas sana bunu vermiyorsa kendin almalısın.”

“Yapacağım,” dedim kendimi yüreklendirerek. “Ya Efes’i geri getireceğim ya da gerçeği öğrenip kendi yaramı saracak ve yoluma onusuz devam edeceğim.”

Gülümsedi. “Bu da seninle alakalı.”

Güldüm ben de. “Haklısın,” dedim Milas’ın benimle alakalı olmadığını söylemesinden dolayı. “Bu da benimle alakalı.”

“Gidiyor musun şimdi?” diye sordu arkamdaki duvarda asılı saate bakarak, her zamanki gitme saatim gelmişti.

Onayladım mutsuzca. “Keşke gitmesem.”

“Keşke... Git ama yine gel, olur mu?”

“Olur, gelirim.”

Ayaklanıp kenara bıraktığım çantamı kucakladım. Elini son kez tuttuktan sonra odanın çıkışına doğru adımlamıştım ki seslenişle duraksattı beni.

“Safir...” Ona döndüm. Elini kaldırıp ortaparmağını, işaretparmağının üzerine getirdi ve söz işareti yaptı. “Söz vermiştin benim yerime de mutlu olacağına dair. Sözünü unutma, olur mu?”

Gözlerim dolu dolu kaldırdım elimi ve onun gibi söz işareti yaptım. “Unutmadım. İkimizin yerine yapacağım her ne yapacaksam, merak etme.”

Gözlerimdeki yaşları silmeden çıktım odasından, kapattım kapıyı sessizce. Onu çok seviyordum. Bu kadar güçlü biri olmak zorunda kaldığı içinse hayatın adalet terazisinden nefret ediyordum. Keşke hayatımdaki her güzel şeyi alsalardı benden ama Lidya hasta olmasaydı. Keşke onunla birlikte doyasıya gülebildiğim, içinde hiç gözyaşı barındırmayan bir ihtimal mümkün olsaydı. Canı hiç yanmamış olsaydı ve biz de bu hastanede tanışmak yerine ikimizin de çok sevdiği bir sahafta karşılaşmış olsaydık.

O öyle savunmasız ve çaresiz bir anımda girmişti ki hayatıma, yüksek duvarlarıma rağmen kaçamamıştım ondan. Çünkü onu gördüğümde en az benim kadar çaresizdi, en az benim kadar gardı düşmüştü. Belki de bu yüzden birbirimizi böyle sevmemiz, savunmasız anlarımızda birbirimize tutunmamız.

Hastane koridoru boyunca ilerlerken aniden adım duymamla duraksadım, Sina’yı gördüm. Bana seslenmişti fakat eğer seslenmeseydi onu görmezdim, öyle dalgındım.

“Safir.”

“Sina,” diyerek yutkundum ve gözpınarlarımdaki yaşları sildim.

“Ağlıyor musun?” diye mırıldandı kızaran gözlerime tam anlamıyla bakamazken. “Neden ağlıyorsun? Lidya iyi mi?”

Burnumu çektim. “O iyi, bir şey olmadı.”

“Sen?” dedi çekinerek. “Sen iyi misin?”

Dudaklarım titredi. “İyiyim, Sina. Teşekkür ederim.”

“Teşekkür edilecek bir şey yapmadım aslında.”

“Bana nasıl olduğumu sorman, benim için teşekkür edilecek bir şey.”

“Herkes birbirine sorar.”

“Genelde bana kimse sormaz,” dedim omuzlarımı utanarak kendime çekerken.

Başını öne eğdi, göz temasından kaçınan biriydi. “Numaram sende var, eğer nasıl olduğunun sorulmasını istersen beni arayabilirsin. Ben sorarım.”

Başımı salladım ağlamaklı bir şekilde gülümserken. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmeyeceksen sorarım.”

“Denerim.”

Kaçamak bakışlarını koridorun sonundaki odaya yöneltti. “Ben gideyim, Lidya tek başına kalsın.”

“İyi bak kendine.”

“Sen de,” deyip hızla yürümeye başladığında önüme döndüm ve merdivene yöneldim. Aklımdaki düşüncelerle birlikte hastaneden çıkıp evin yolunu tuttum.

Lidya’nın dediğini yapacaktım. Milas’la vakit geçirecek, babamın söylediği gibi ona kendi sesini duyurmaya çalışacak ve kendi sesinde unutmayı göze aldığı beni hatırlamasını sağlayacaktım. Ya bana yalanlar söylemeyen, beni güldüren ve değer veren Efes’i geri kazancaktım ya da bir yabancı gibi silinip gidecekti hayatımdan. Bir kaybım yoktu. Zaten kaybetmişim onu. Zaten yok olmuştu. Canım yanmazdı böyle bir şey yaşanırsa ama hiç denemezsem hep *acabalarla* yaşayacaktım. Hep merak edecektim. Efes’in nereye kaybolduğunu ya da Milas’ın kim olduğunu...

Savaşacaktım. Ona rağmen onun için savaşacaktım.

Taksiden birkaç sokak geride inip eve kadar yürüme kararı almıştım ancak üzerimde kalın bir şey olmadığından ve havanın bu kadar çabuk soğuyabileceğini hesaba katmadığımdan titreyerek yürüyordum taş zeminli sokaklarda. Evimizin bulunduğu sitede sokak lambaları yanmıştı fakat hava tam olarak kararmış sayılmazdı. Ayı görebildiğim

gibi güneşi de seçebiliyordum. Hafif bir yel okşuyordu ince gömleğimin üzerinden tenimi, titretiyordu ama şikâyetçi değildim.

Yaşamak böyle bir şeydi sanırım. Akşamüzeri güneş batarken teninde gezinen rüzgârın ruhunu gıdıklaması gibi...

Gülümsedim kendime. "Efes olsaydı..." dedim aniden, öylece, durup dururken. Sonra yarıda kestim cümlemi, gülümsemem de silindi ve donuk bir şekilde tamamladım kelimelerimi. Biraz sinir vardı ses tonumda, inkâr edemezdim. "*İçinde bir şair yaşadığını bilmiyordum*, derdi. Dalga geçerdi. Sonra da bana yetişmek için şiir kitapları, romanlar okur; yirminci yüzyıl İngiliz edebiyatı yazarlarındanmış gibi konuşurdu. Sırf onu şımarık bir çocuk olarak görmeyeyim diye.

Yürürken başımı öne eğdim ve daha fazla bu ayakkabılar üzerinde yürüyemeyeceğime kanaat getirerek sabahtan beri ayağымda olan kalın topuklu, rugan, siyah ayakkabıları çıkarıp bilek kısımlarından tuttum. Beyaz çoraplarımla evimize doğru yürüdüm. Bu biraz tuhaf hissettirdi çünkü ilk defa yaptığım bir şeydi ve babam görseydi muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Bana tanıdığı özgürlüğün ve kuralsızlığın içinde böyle bir şey olduğunu zannetmiyordum, üstelik ilk günden. Siteden biri görseydi belki sadece ayaklarımla acıdığını düşünür ve boş verirdi -zaten öyleydi- ama babam, bunu büyük bir mesele haline getirirdi.

Ayakuçlarımda sekerek taş yolun ortasından çekildim ve kenardaki kaldırıma çıktım, boyumun iki katına kadar uzanan ve her mevsim bakımları yapılan ağaçların altında yürümeye başladım. Tüm siteyi saran hanımeli kokusu, göğsümü sıkıştırırcasına atan kalbime huzur veriyordu. Kulaklıklarımda çalan şarkıya eşlik ediyordum bir yandan da.

"Safir!"

Adımı duymamla başımı sola çevirmiştim ki lacivert arabasının içindeki İlber'i gördüm. Ancak onu görünce ben duraksamadığım için o da benim adımlarımın hızında sürmeye devam etti aracını.

"Hey!" diye seslendi. "Safir, duymuyor musun?"

"Seni gördüğüme göre duydum," diye yanıtladım bakışlarımı ona çevirmeden.

"Dursana!"

"Durmak istemiyorum demek ki."

Yandaki koltuğa doğru hafifçe eğildi. “Ayakkabılarını çıkarmışsın, çorapla yürüyorsun, donacaksın! Gel, bırakayım seni.”

“Beş dakikalık mesafe, İlber. Ölmem.” Kendi kendime gülümse-dim ve İlber’in duyamayacağı bir ses tonunda mırıldandım: “O kadar da camdan değilim, kırılmam.”

“Nereden geliyorsun?” diye sordu, mutlaka sormalıydı, okuldan sonra peşime takılmaması bile bir mucizeydi. “Yakalayamadım seni çıkışta, kayboldun aniden.”

“Yakalamayı istemediğim için kaybolmuş olabilirim,” diye yine alaylı bir cevap verdim. İlber’in yanımda arabayla ilerliyor olması o kadar umurumda değildi ki kaldırım taşları arasında kendime bir boy-lam seçmiş ve o boylamdaki taşların kenarlarına dikkat ederek yürü-me oyunu oynuyordum kendimce. “Ah, bastım.”

“Küçükken birlikte oynardık.”

“Ve hep çizgilere basardın,” diye ekledim.

“Yine oynayabiliriz,” diye seslendi.

“Son model arabanla mı?” dedim gözlerimi devirerek. “Kalsın.”

Hiçbir şey söylemeden bir anda hızlandı ve birkaç metre ilerleyip ani bir şekilde sola dönerek arabasını bir evin bahçe kapısının önüne park etti. Bunu öyle hızlı yapmıştı ki ne kadar sürdüğünü sayamamış-tım bile. Çok geçmeden arabadan indiğinde şaşkınlıkla onun az önce hareket ettiği noktada bekliyordum. Bana doğru adımlarken arabasını kilitledi ve birkaç saniye sonra yanımda durdu.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına sabitlerken. “Seninle oynamak istediğimi söylemedim.”

“Yapma,” dedi mızımız bir çocuk gibi başını geriye atarak. Kahve-rengi saçları tekrar doğrulmasıyla alnına ve göz çizgilerinin etrafına döküldü. “En azından yan yana yürüyebiliriz, Safir. Düşman değiliz. Çocukluk arkadaşın olarak kalmamı istediğini söylemiştin, deniyorum ben de. Pierre amca ve Yakut teyzeyi görmeye geliyordum zaten size.” Hafifçe geri çekildi ve karşı kaldırımını işaret etti. “Eğer çok rahatsız oluyorsan karşı kaldırımdan yürüyebilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Tamam, sorun değil. Neden bize geli-yorsun? Annem mi çağırdı yoksa?”

“Pierre amcayla vakfın bir organizasyonu hakkında konuşacaktık.”

“Bayılır,” dedim alayla. Ardından az önce oynadığım oyunuma devam ettim. Kaldırım taşlarının kenar çizgilerine basmadan ilerledim yol boyunca. “Yemeğe kalacak mısın?”

“Kalmamı istersen kalırım.”

“Babama sitenin içinde böyle yürüdüğümünden söz etmezsen kalabilirsin.”

Parmak uçlarıyla dudaklarına hayali bir fermuar çekti. “Sır.”

“Küçükken hiçbir sırrı tutamaz, Mona ile beni hep ifşa ederdin.”

“Mona’nın beni sevmemesine ayar olurum çünkü,” dedi gülerek. “Bilerek yapardım hepsini. Sırf Mona üzölsün diye.”

“O yüzden nefret ettirdin kendinden.”

Omuz silkti. “O nefret edemez benden. Kızır, bağıırır, küfreder ama nefret etmez.”

“Ah, şu sarsılmaz özgüvenin...” diyerek başımı gökyüzüne kaldırdım ve iki yana salladım. “Bayılacaksın bir gün *ben* diye diye.”

Ellerini ceplerine soktu, ikimiz kaldırımında sınırlara basmadan yürüme konusunda zorlanıyorduk.

“Eh, İlber Farahun kanunları...”

“Babama benziyorsun ve bu hiç hoş değil,” dedim.

“Bu yüzden mi dönmüyorsun bana?” diye sordu ancak derin ve ciddi bir konuşma yapacak durumda değildik, zaten o da öyle bir tavırla sormamıştı. Eğlenmişti sanki. “Pierre amcaya benzemek bir onur aslında ama sevmiyorsan değişiriz, prenses.”

Yüzümü ekşittim. “Şöyle konuşma, kaldırım taşını alıp geçiririm kafana.”

Güldü kahkahalarla. “Ne?” diyebildi şaşkınlıkla, gözleri kısılmıştı. “Kafama mı geçirirsin?”

“Evet, zor değil.”

“Safir, değiştiğini biliyordum ama bu kadar değişeceğini tahmin etmezdim. Eskiden ağzından tek kötü söz çıkmazdı, şimdi sokak jargonuyla konuşuyorsun. Üstelik hiç de sırtmıyor.”

“Abartma,” dedim. “Sadece normal bir insan gibi konuşuyorum. Siz, bu site, vakıf üyeleri, cemiyet, yüksek sosyete; her neyse adı...”

diye abartılı tepkiler vererek saydım her birini. “Beni bir camdan prenses, bir porselen bebek gibi görmeye alışkındınız sadece. Ben de oynadığım rolün dışına çıkmadım, hepsi bu.”

“Neden peki?” diye sordu. Bakışlarımı ona yönelttim adımlamaya devam ederken. “Neden şimdi çıkıyorsun? Neden uymuyorsun o rolün kurallarına? Benim göremediğim ne sebep oldu buna?”

Nasıl söyledim ki buna bir başkasının sebep olduğunu? Nasıl *senin göremediğin ışığı bir başkası fark etti*, diyebilirdim?

“Bir sabah uyandım ve mutsuzluğun portresi olmadığını fark ettim,” dedim tekdüze bir ses tonuyla. Cümlelerimin ucu ona değdi ama iğneyi batırmadım, canını yakmak değildi amacım. “Bana söylendiği kadar sıkıcı biri olmadığını, benden istendiği gibi bir oyuncak bebek olarak yaşamak istemediğimi...”

Yutkundu. “Mutlu musun şimdi?”

Elimde tuttuğum ayakkabılarımı sıkı sıkı kavradım başımı sallarken. “Mutluyum.”

Biraz da üzgünüm ama olsun.

“Sevindim,” dedi usulca. Yüzünden bin bir duygu geçti ama hiçbirini merak etmedim. “Safir, benim sana bir özür borcum var. Nasıl söyleyebilirim, bilmiyorum. Hiçbir zaman özür dileyen biri olmadım. Çünkü hiç kimsenin kalbini kırıp kırmadığımı umursamadım. Hiç kimse o kadar önemli olmadı benim için sanırım.”

“İnsanlardan önemli oldukları için özür dilemeyiz sadece, İlber,” diyerek araya girdim. “Eğer birinin kalbini kırdıysak belki tamir etmeye yetmez gücümüz ama en azından hatamızın bedelini ödemeliyiz. Senin için önemli olmayabilir ama her kalp, kendi bedeninin merkezidir. Kırılırsa ölmez belki insan ama o kırıkla yaşar, eskisinden daha gönülsüz atar.”

“Haklısın...” dedi mahcubiyetle.

“Bence şimdi açmayalım o konuları, tadımız kaçmasın.”

“Açalım,” diye diretti. “Açmadıkça uzayıp gidiyor, asla kapanmıyor. Açalım, yüzleşelim ve kapansın. Daha fazla bir ipin üstünde yürüyormuş gibi hissetmek istemiyorum.”

“İpin üstünde değilsin ki,” dedim açıkça. “Düşeli çok oldu.”

“Belki hâlâ tutunuyorumdur.”

“Yok,” dedim dilimi damağıma vurduktan sonra inatla. “Sen düştükten sonra o ipi çözdüm ben.”

“Ha bir de öyle,” dedi sırtarak. “O kadar keskin yani. Çözdüm deyince çözebiliyorsun o ipi.”

“Yeteri kadar sebebim vardı çözmek için.”

“Ne gibi?”

Bizim eve yaklaşınca durduk. Evle aramda bir bariyer oluşturdu uzun boyundan dolayı, annem ya da babam pencereden bakacak olursa bu paspal halimi görmeyecekti. *Neyse ki...* Derin bir nefes verdim ve ardından bana verdiği sebepleri bir bir saymaya başladım.

“Sıkıcıyım, heyecan verici değilim, çoğu zaman klişeyim, benimle sohbet etmek hiç keyifli değil hatta zaman kaybıyım, çoğunlukla seni bunaltıyorum, yanımdayken hiç gülmüyorsun çünkü seni mutlu etmiyorum, güzelim ama etkileyici değilim, melankoli prensesiyim ve sıradan biriyim...” diye yavaş yavaş, düşünce düşünce, onun tonlamalarıyla saydım bana sıraladığı tüm sebepleri. Belki hepsini değil ama bir kısmım... Ben saydıkça o kaçırdı bakışlarını. “Aralarında en az alındığım sıradan biri olduğumu düşünmen olabilir çünkü benim için büyük bir iltifat,” dedim gülümseyerek. “Şimdi düşündükçe mutlu oluyorum. Hayat ne tuhaf.”

“Safir...”

“Bence o ipi çözmek için bu duyduklarım yeterli sebepler.”

Sessiz kalıp dudaklarını ıslattı. Bakışları donuklaştı. Düşünüp durdu öylece. Bir şey söylemeden ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Tamamen yere eğilmemiştım ama kamburlaşan duruşumu dikleştirdim.

“Ha, unutmadan... Bir tane daha vardı ama o en iyisiydi. O kadar iyiydi ki eve geldiğimde molalar vererek iki saat boyunca kusmuştım üzüntüden.” Gözlerimi kıstım. “Hatırladın mı? *Senin yanında iştahım kapanıyor*, demiştin bana. *Yemek yerken bile zevk almıyorum.*”

O geceyi hatırladım ve her ne kadar onun üzerimdeki etkisi sıfıra inse de tiksindim kendimden. Eve gelişim, çantamı ve paltomu bir kenara fırlatıp banyoya koşuşum, klozetin kapağını dahi açamadan midemdeki her şeyi ağlayarak küvete boşaltışım... Oysa yemek bile

yememiştim. O iki saat boyunca vücudumda dışarı atabileceğim ne vardı, bilmiyordum ama ağzımdan kan gelene kadar kusmuştum. Gözyaşlarım durmamış, yanaklarım hiç kurumamıştı.

Yonca Hanım beni banyoda bulduğunda sabaha karşıydı, uykusuz ve halsizdim. Annem ve babam bile farkında değildi ne halde olduğumun. *Bile* dememeliydim gerçi. Onlar hiçbir zaman farkında değildi. Vücudumun su dengesi yerine gelsin diye Yonca Hanım'ın yardımlarıyla su içebilmiş, benim için çırpıtığı süzme yoğurdu zar zor yiyebilmişim çünkü ben yoğurdu yalnızca çırpılmış yiyebilirdim, bunu da bir tek o bilirdi.

Ben yutkunurken o utançla eğdi başını. “İğrenç biriyim, farkındayım. Özür dilerim, çok özür dilerim. Beni nasıl affedebilirsin ya da bu mümkün mü, bilmiyorum ama gerçekten çok pişmanım, Safir. Keşke yer yarılrsa ve içine girip çıkamasam.”

Durdum öylece karşısında. “Merak ediyorum. Neden bana kendimi bu kadar kötü hissettirdin? Neden bana kendimi bu kadar değersiz, bu kadar aşağılık, bu kadar boktan hissettirmek istedin?” Ağzımı bozmuş olmam bile artık bana yaşatılan hiçbir şeye eski Safir gibi tepkisiz kalmayacağıma hatta o duruşuma bir tepki olduğuna işaret etti. “Neden? Madem ayrılmak istiyordun, madem içinden geçenler bunlardı, bana sadece bunu söylemen yeterdi. İki kelime ya! *Ayrılmak istiyorum*. Biterdi. Âşık değildik ki birbirimize, İlber. Bitmesi iki saniye bile sürmezdi belki. Neden benim kalbimi kırmak için bu kadar uğraştın?”

“Ne desen haklısın,” dedi çıkmaya bile utanan sesiyle. “O kadar haklısın ki şu an yüzüne bile bakamıyorum,” deyip ekşitti yüzünü ve arkasını döndü bir anlığına. Ellerini yüzüne götürdü. “İğrenç herifin tekiyim ben.”

“Belki de senin yüzüne bile bakmamalıydım ama senin kadar kötü olamıyorum, İlber. Ben hâlâ kötü yanını göz ardı etmek istiyorum ama senin gördüğün kadar da kendimi değersiz göremiyorum. Seni çocukluğumuzdaki anılarla hatırlamak istiyorum ama öylesi de bana haksızlık oluyor. Söylediklerini unutamıyorum.” Konuşmam zehrimi akıtır gibi değildi, öyle sakindi ki onu daha fazla yaralamıştı. Kaşlarını kaldırdım. “Bak, birinin kalbini kırmak ve ondan özür dilememek

böyle bir şey. O insanı bu hüznle yaşamak zorunda bırakmak, hiç unutturmamak.”

“Ben nasıl telafi edebilirim söylediklerimi, bilmiyorum ama gerçek düşüncelerim değildi,” dediği esnada ellerini yüzünden çekerek bana döndü. “O an canının yanması o kadar da umurumda değildi, nedenini bilmiyorum ama kendimde değildim. Babamla kavga etmiştim ve tek söyleyip durduğu, hayatımdaki tek doğru şeyin sen olduğundu. Sen olmasan bir işe yaramazmışım, sen beni nasıl sevmişsin, bana baktığın için şükretmeliymişim, seni hak etmiyormuşum, sen böyle doğruyken ben nasıl bu kadar yanlış olabilirmişim... Buna benzer birçok cümle.”

Titrek bir şekilde nefes aldı. Hem babasının sözlerinin ağırlığı altında ezilircesine hem de bana söylediklerinin pişmanlığını omuzlarmaktan kaçacak yeri kalmamışçasına.

“Ve gelip tüm hıncını beni yıkıp yok ederek çıkardın. Safir bebek... Onun da yanlışları, eksik olduğu noktalar, kötü olduğu şeyler, başaramadığı ve üstesinden gelemediği konular var. Bunu mu kanıtlamak istedin, İlber? Ben sana söyledim. Baban beni yüceltirken senin gelip enkaza çevirmene gerek yoktu. Baban beni dünyanın en doğru şeyi olarak görüyor diye senin yerin dibine sokmana gerek yoktu. Babandan alamadığın intikamı niye benden almak istedin sen ya? Ona öyle boktan hissettireyim ki karşısına kim çıkarsa çıksın, ne derse desin güzel olduğuna inanamasın mı dedin? Tebrik ederim, işe yaradı.”

Gözlerini kapattı gerçeklerden kaçmak ister gibi ama yarattığı yıkım karşısındaydı. Her ne kadar toparlanmış, ayağa kalkmış, kendimi yeniden inşa etmiş olsam da bir zamanlar tüm bu sözlerine susan, her birini yutup sonra da midesi delinene kadar kusan bir kızdım. Bunu ondan gizlemedim.

“Canım acıyordu.”

“Ve sen de acısını benden çıkardın.”

Herkes gibi. Her zamanki gibi.

“Bir telafisi var mı, bilmiyorum ama sen bana böyle kırgın baktıkça kendimi affetmeyeceğim, Safir.”

“Belki de affetmemelisin, evet,” dedim. İçimden o an ona merhamet etmek, kendini iyi hissetmesini sağlamak, onu affetmek ve avut-

mak gelmedi. Bana söylediklerinin yanında bu yaptığım hiçbir şeydi. İyi bir insan olmamaksa bu, o an iyi bir insan olmak istemedim. “Ben affetsem bile sen kendini affetmemelisin, İlber. Bazı insanlar yaptıklarının bedelini ömür boyu ödemeli. Bu utançla yaşamalı eğer utanması gerektiğini düşünüyorsa.”

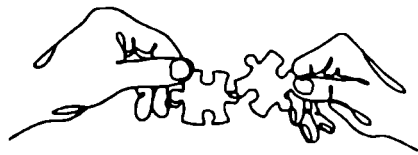
Dudaklarını ısırdı gözleri merakla dolarken. “İyi biri olmam hiç mümkün değil mi, Safır? Değişemez miyim bile bir gün ben? O kadar mı inanmıyorsun bana?”

“Belki,” diye mırıldandım. “Belki bir gün değişirsin ve birinin kalbini kırmanın onda nasıl yaralar açabileceğini anlarsın. Belki bir gün o yaraları saran kişi olmanın insana nasıl büyük bir özgürlük verdiğini sen de tadarsın, İlber. Ama sana bu özgürlüğü ben vermeyeceğim.” Gözlerimi gözlerine kilitledim. “Senin kırılma noktan bile olmak istemiyorum.”

Eteğimin cebinde bulunan telefonumun titremeye başladığını hissettiğimde elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Annem arıyordu. İlber sessizce, bana yaşattığı gibi bir yıkım olarak karşımda dururken aramayı sonlandırdım birazdan eve gireceğim için. İlber’e döndüm son defa.

“Ben şimdi eve giriyorum, sen de beş dakika sonra gelirsin. İster sen kalabilirsin ama yemeğe inmeyeceğim. Bizimkilerin ikimize dair umutlanmasını istemiyorum.”

Yanından geçtim, karşıya geçerek bahçe kapısından içeri girdim. Üzerimde büyük bir hafiflik vardı. Sanırım ilk savaşımı vermiş, kazanmış ve o sayfayı defterimden yırtmıştım. Bitmişti. Bu ilk galibiye-timdi. Onu üzme ya da ona zarar veren kişi olmak bir zafer değildi belki ama uğradığım hakaretlere rağmen sustuğum günlerin bedelini ödemesi ve o bedeli kabul etmemem bir zaferdi. En azından artık ona bir düşman gibi değil, çocukluğumdan kalan bir hatıra gibi bakabilecektim. Sanırım insanların birer anıya dönüşmesi ve kalpteki iyi ya da kötü izlerinin geçmesi böyle bir şeydi.





BÖLÜM 8

Evin kapısını çekerek dışarı çıktığımda bir el uzandı arkadan, kapıyı kapatmama izin vermedi. Kapıyı serbest bıraktım ve geriye kadar açılmasına müsaade ettim.

Kardeşim Kuvars uyku mahmuru ifadesiyle görüş açıma girdi. Ben okula gitmek için uyanmıştım ancak Kuvars bu kadar erken saatlerde uyanmazdı. Dersleri genelde benim evden çıkışımdan dört saat sonra başlar, akşama kadar sürerdi.

“Kuvars,” diye mırıldandım adını şaşkınla. “Neden uyandın sen bu saatte?”

“Safir,” diyerek gözlerini ovuşturdu, en azından giydiği pijamalarla şu an gerçek bir çocuk gibi duruyordu. Büyümüş de küçülmüş gibi değildi ve bu haliyle ona karşı korumacılığım körükleniyordu. Zira nadiren de olsa unutuyordum sorumluluklarımı. Kaçtığım her ne varsa arasına Kuvars’ı da dahil ediyor, davranışlarından ötürü sekiz yaşında bir çocuk olduğunu göz ardı ediyordum. Öyle de davranırsa yaşından çok büyük bir zekâyâ ve savunma mekanizmasına da sahip olsa hâlâ bana ihtiyacı olan küçük kardeşimdi. “Akşam odana geldiğimde uyu-

muştun, sarılamadım sana. Ben de alarm kurdum okula gitmeden sana sarılmak için. Az kalsın kaçıırıyordum seni.”

“Bana sarılmak için mi?” diye sorarken hafifçe eğildim önünde.

Başını salladı. “Evet.”

“Neden?” Kuvars böyle duygusal ihtiyaçları olan bir çocuk değildi, en azından bana gösterdiği kişiliği öyleydi. Aramızda hiçbir zaman birbirimize sığınabileceğimiz bir iletişim gelişmemişti. “Canını sıkın bir şey mi oldu?”

“Bu sıralar çok özlüyorum seni,” diye mırıldandı kırılgan bir edayla. O an anladım ki büyüme çağındayken ihtiyaç duyduğu kişilerin ve nesnelerin değişkenliğinde ilk sıraya koyduğu şeylerden biriydim. “Ben daha çok vakit geçirmek istiyorum seninle. Sen... Harikasin. Ben de sana benzemek istiyorum.”

Güldüm. “O kadar da harika değilim. Sen kendin olmalısın, insan en çok kendisiyken harikadır.” Saçlarını okşadım, henüz taramadığı için birbirlerine girmişti. Açık kahverengi hatta kestane rengi diyebileceğim, ince telli ve dümdüz saçları vardı Kuvars’ın. “Ama teşekkür ederim, beni böyle gördüğünü bilmiyordum. Mutlu oldum.”

“Safir, sana bir şey diyeceğim.” Dudaklarını ısırdı çekingenlikle. Onun bu nahif ve utangaç tarafını ilk defa görüyordum. Bazen öyle özgüvenli davranır, öyle boyundan büyük laflar ederdi ki sanırım bu yüzden her şeyin üstesinden tek başına gelebileceği yanılgısına kapılmıştım. “Bugün okulda şiir gösterim var, beni izlemeye gelir misin?”

“Ne?” dedim şaşkınlık ve aynı zamanda hayal kırıklığıyla. Bu kendime dair yaşadığım bir hayal kırıklığıydı. Nasıl haberim olmazdı ve Kuvars bana daha önce nasıl söylemezdi? “Şiir gösterim mi var?”

Durgunca salladı kafasını. “Babam bu sabah Fransa’ya gidiyor-muş, yarın dönecekmiş. Annem de randevuları olduğunu söyledi, söyleyemedim bile gösterim olduğunu. Bir sen kaldın...” Yutkundu, pijamasının önündeki kurdeleyle oynamaya başladı. “Gelmek istemezsen sorun değil ama tüm arkadaşlarımdan aileleri orada kalacak.”

“Gelirim,” diye atıldım hızla. “Gelirim tabii ki!” Sesim yumuşadı. “Gelmez olur muyum hiç? Sen şiir okuyacaksın ve ben bunu kaçıracağım, olur mu öyle şey?”

“Hem de Fransızca okuyacağım!”

Dudaklarımı büktüm. “Bu harika bir şey.”

Gözleri açıldı. “Gelecek misin yani?”

Yanağında gezindi parmak uçlarım. “Tabii ki. Ablanım ben senin, gelmemem ihtimal dahilinde bile değil.”

“Doğru,” dedi minik bir sevinçle. “Ablamsın sen benim.”

Öyle samimi gülümsedi ki küçük bedenini hızla kendime doğru çekip sıkı sıkı sarıldım, pijamasının üzerinden omzunu öptüm.

Yetiştirilme tarzımızdan dolayı o bile unutmuştu bunu, benim de onun henüz sekiz yaşında bir çocuk olduğunu unuttuğum gibi. Bana yapılanın ona da yapılmasına göz yummuştum bir nevi. Küçüklüğümüzden beri farklı şekillerde ve birbirimizden uzak büyütülmüştük, hiçbir zaman kardeşlik bağımızın oluşması mümkün olmamıştı. O bana adımla seslenir, *abla* demezdi. Ben ise onu koruyup kollamazdım. Her şeyi tek başına hallederdi. Aynı evin içinde, aynı rahimde büyüyen ama birbirine yabancı iki kardeşlik bugüne kadar. Şimdi görülmemek ve sevilmemek ruhumuzda öyle derin yaralar açmıştı ki birbirimize sığınmak zorunda kalmıştık.

“Biraz gidip uyuyayım o zaman,” diyerek geri çekildi. “Yonca Hanım beni uyandırana kadar uykumu almalıyım.”

“Koş,” dedim elini okşadığım esnada. “Benim yerime de uyu, hiç uykumu alamadım.”

Duraksadı, yüzünden hüznün rüzgârı geçti. “Uyurken bir şeyler mırıldanıp duruyordun, Safir. *Kalbim çok kırıldı*, dedin hep. *Uykumda niye rahat bırakmıyorsun beni, burada da mı üzeceksin*, diye sayıklıyordun.” Küçük elini yanağıma yerleştirdi, kendince şefkat göstermek istedi bana. “Kalbini mi kırdılar senin, Safir?”

Alt dudağımı baskıladım dişlerimle. Başımı iki yana salladım.

“Kâbus görmüşüm,” dedim hemen. “Hiçbir şeyim yok, merak etme.” Gülümsemeye zorladım kendimi. “Haydi bakalım. Geç kalıyorum ben. Koş, uyu biraz daha.”

Başını salladı. “Biri seni überse ben buradayım, Safir. Korurum seni, merak etme. Uykumdan uyandırman yeterli.”

Gülerek başımı salladım ve gitmesine izin verip kapıyı üstüne kapattım. Ardından eğildiğim yerden doğrulup bahçe boyunca ilerledim. Bahçe

duvarlarının kenarlarında yetişen ağaçlar yüzünden sitenin içerisini görmek pek mümkün değildi ama ben kapıdan çıkar çıkmaz yola koyulacağım sırada bir aracın arkamdan yanaştığını fark ettim. Kaşlarım çatılacağı sırada arabayı tanımamla çatık kaşlarım yerini muzip bir ifadeye bıraktı.

Mona ve annesiydi. Araba tam önümde duracakken sağ kapının camı indirildi ve Mona dışarı sarktı.

“*Bonjour, mon amour!*” diye bağırdı büyük bir sevinçle. Sabah neşesiydi gerçekten, kendimi kötü hissetmesem bile ben karşısında büyük bir yıkım gibi duruyordum. Başıyla arka koltuğu gösterdi. “Atla, beraber gidiyoruz okula.”

“Günaydın, Safirciğim!”

Başımı öne eğip şoför koltuğunda oturan Elise teyzeye baş selamı verdim. “Günaydın, Elise teyze!”

“Haydi! Çabuk, çabuk, çabuk!” diyerek camdan dışarı sarkmışken eliyle arka kapıya vurdu birkaç kez Mona. “Bin, bin, bin!”

“Sakin,” dedim gülerek ve arka kapıyı açıp içeri kuruldum hemen. Çantamı kenara bıraktıktan sonra kemerimi bağlarken Mona’nın gözlerini üzerimde hissetmemle başımı kaldırdım. “Ne oldu?”

Mona elinde tuttuğu karton paketten bir kahve çıkarıp bana uzattı. “Sabah kahveniz hazır, *mademoiselle!* Sitenin girişindeki favori kahvecimizden aldım. Uzun çekim, laktozsuz sütlü *latte*,” deyip ekledi: “Kafeinsiz *espresso* ayrıca.” Henüz evin önünden hareket etmemişken Mona bizim eve bakıp elini ağzının önüne siper etti ve omuzlarını yukarı kaldırıp fısıldadı: “Vanilya şurubu da var.”

Güldüm. Elinden kahveyi alırken yanağına bir öpücük kondurur gibi yaptım uzaktan. “Teşekkür ederim, harika bir arkadaşsın. Düz filtre kahveyi tercih ederdim ama *hayır* diyemeyeceğim.”

Mona yüzünü ekşitti. “Hayır, öyle bir şey duymamış olayım! Ne o öyle zift gibi tatsız şeyi içiyorsun!” İrkildi. “Erkek eli değmiş gibi bir şey... Düşüncesi bile keyfimi kaçırdı.” Önüne dönüp sırtını koltuğa yaslarlarken, “Ayrıca evet, öyleyim,” diye mırıldandı. “Harika bir arkadaşım.”

Ben Mona’ya gülmekle yetinirken Elise teyze bana baktı dikiz aynasından. “Anlat bakalım, Safirciğim. Nasılsın? Görüşmeyeli neler yapıyorsun? Mona anlatıyor biraz ama senden de duymak isterim.”

“Her şey bildiğin gibi, Elise teyze,” dedim sakın bir şekilde, ardından kahvemden bir yudum aldım ve vanilya şurubunun kattığı şekerden dolayı ufak bir mırıltıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bir değişiklik yok, sınava hazırlanıyoruz.”

“O tiksınme mırıltısını duymazlıktan geliyorum,” diye araya atıldı Mona ancak ufak bir anekdot gibiydi, söyledi ve sustu.

“Nasıl gidiyor çalışmalar?” diye devam etti sohbetimize Elisa teyze siteden çıkarken, dijital okuyucuya kartını okutmuştu. “Tüm cemiyetin gözü senin üzerinde gerçekten. Herkes nereyi kazanacağını konuşup duruyor. Acaba hangi ülkeye uğurlayacağız camdan prenesimizi yıl sonunda?”

Gülümsedim utançla. “Teşekkür ederim,” dedim ama keşke bu kadar merak etmeselerdi. “Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, çok düşünmemekte fayda var.”

“Gerçi babanın senin için mutlaka bir planı vardır,” diye ekledi ve ışıklardan sola döndü. “Pierre en iyisini düşünmüştür mutlaka.”

“Ya... Öyle.” Kahvemden bir yudum alıp sessiz kalmayı tercih ettim.

“Ah, keşke Mona da biraz derslerine ağırlık verse ama hiç niyeti yok bal küpümün. Gerçi Mona senin kadar olamaz ama en azından yurtdışındaki bir okula burslu girebilecek puan alsa çok güzel olurdu. Bu sene sonunda yollarınız ayrılacak gibi. Seni Avrupa’ya uğurlanz muhtemelen,” derken benimle göz teması kurdu ve gururlu bir tebessüm kondurdu dudaklarına. “Monacığım da Amerika’da olur sanırım. Babasıyla düşünüyoruz bir şeyler ama o bizim kadar düşünmüyor.” Annesinin yersiz sözlerinden sonra Mona’ya kaydı bakışlarım ancak yan aynadan yarım yamalak görebildim yüzünü, sessiz kalmıştı. “Avare kızım benim,” diyerek güldü onca sözün üstüne. Belki niyeti Mona’nın canını yakmak değil, onun hırsını perçinlemektir ama seçtiği yol felaketti. “Olsun, olsun. Güzel şeyler bekliyor sizi, kızlar. Özellikle de seni, Safirciğim. Çok mutlu oluyorum senin adına.”

Derin bir nefes verdim. Ne diyebileceğimi bilemedim o an. Mona’ya ettiği sözlerden sonra bana saydığı güzel cümleler için teşekkür etmek çok tuhaf olacaktı fakat sessiz kalmamla dikiz aynasın-

dan gözlerimi yakalama gayreti içine girdiğinde dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim yarım yamalak da olsa.

“Teşekkür ederim, Elise teyze,” diye mırıldandım gönülsüzce, sessiz bir şekilde. “Mona da çok başarılı bir öğrenci, elinden geleni yapıyor. Çok iyi bir sonuç elde edecek, göreceksiniz. Hem ben ayrılacağıımızı da düşünmüyorum.”

Mona yaslandığı koltukta sola doğru yatırdı başını, göz teması kurmadı benimle ama bana yöneltti cümlesini: “Safir, bana iyi hissettirmeye çalışmana gerek yok, annemin sözlerine alışığım. Yirmi dört saatin yirmi üçünde duyuyorum bunları. Fark ettiysen uykumda bile demek istedim.”

“Aaa!” dedi şaşırان Elise teyze. “Ne dedim ben, canım? Olanı söylüyorum. Niye alınıyorsun, Monacığım?”

“Hiç, anne. Hiçbir şey demedin.”

“Alınganlık ediyorsun, Mona.” Kendini savunmak isterken daha da çırpınmaya başlaması, Mona’ya verdiği zararı artırıyordu. “Safir çok başarılı bir kızdı her zaman. Herkes onunla gurur duyardı.” Cümlelerini bir bir sayarken bir yandan da bizden onay bekliyordu onu desteklememiz adına. “Tüm anneler *keşke onun gibi bir kızım olsaydı*, diye içinden geçirmişti mutlaka. Bu bebekliğinden beri böyleydi.”

“Senin bir kızın var zaten, anne. Merhaba!”

“Ben onu mu diyorum?” diye çıkıştı ve sanki çok normal bir şey konuşuyormuşuz gibi rahatça kahvesini yudumladı, ardından ekledi: “Safir her zaman herkesin gözbebeği.”

Mona başını sessizce iki yana salladı. “Doğru,” diyebilirdi. “Safir herkesin gözbebeğidir. Hatasız, yanlışsız, baştan ayağa doğrularla bezeli olan bir süs bebeği sizin için...” Benim de bundan yakındığımı biliyordu. Düz yolda ilerlediğimizden Elise teyze göz teması kurmaktan çekinmedi, Mona ekledi. Sesindeki cüretkâr tavır dikkatimi çekti. “Bak bana, ben hatalarla doluyum. Belki de bu yüzden senin kızınımdır, sen benim annemsindir. Sen de doğruluğun kelime anlamı sayılmazsın, değil mi? Bu yüzden Safir gibi bir kızın olmayabilir mi?”

“Saçmalamay! kes!” dedi Elise teyze oldukça ciddi bir ifadeyle.

“Ne tuhaf! İnsan, kendi hatalarından söz edilince öfkeleniyor.”

Keşke şu an yok olsam, diye geçirdim içimden. Keşke şu an bu arabada olmak yerine yer yarılrsa da kaybolsam.

“Mona da benim gözbebeğim,” dedim usulca. Elimi öne doğru atıp kenarda duran elini okşadım. “Ben kimsenin gözbebeği olduğumu düşünmüyorum.”

Mona sessiz kalarak elimi okşadıktan kısa bir süre sonra başını camdan dışarıya çevirdi. “Neyse, biraz hızlı olabilir misin anne? Derse geç kalacağız, senin de vakıfta toplantın var.”

“Çok yanlış anlıyorsun ama her neyse, Mona. Ben ne diyorum, sen ne diyorsun... Ben Safir’in başarısından söz ediyorum, *keşke sen de onun kadar derslerine önem versen*, diyorum. Önem verirsen olur, olmaz değil. Pek tabii aldığın eğitimler olsun, yetiştiğin ortam olsun potansiyeli yüksek bir çocuksun.” Sesi öyle yüksekti ki ne zaman haklı çıkma gayretine son vereceğini merak ediyordum. “Neden alınganlık ediyorsun? Ben senden memnunum zaten. Başarılı olsan da olmasan da seni yurtdışında çok iyi bir okula göndereceğiz, bunu biliyorsun.”

Mona tebessüm etti. “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz ama yeterli. Sabah sabah bu motivasyon seansı bana fazla geldi. Lütfen arabayı hızlı sür ve bizi okula bırak. Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“İyi, tamam. Konuşmuyorum,” dedi Elise teyze. “Siz gençlere de hiçbir şey söylenmiyor. Yakut da dert yanıyor. Hayır, yaşlı da değiliz. Otuz sekizimizi bile doldurmadık daha, bizimle anlaşıyorlarsanız kiminle anlaşacaksınız acaba?”

Elimi telefonuma attım, ekranı açıp Mona’yla sohbetimize tıkladım. Ufak bir mesaj yazdım annesi varken konuşamadığımız ve konuşsak bile birbirimize olan desteğimizi yanlış yorumladığı için.

Safir:

Lütfen aldırma söylediklerine, annelerimiz işte.

Seni seviyorum.

Mesajı gönderdikten kısa bir süre sonra Mona telefonundan yükselen sesle dikkatini ona verdi ve mesajımı açtı.

Mona:

Sorun değil, alışığım. Her zaman duyduğum şeyler.

Ben de seni seviyorum.

Mona'yla dikiz aynasından birbirimize baktıktan sonra gülümsemiştik. O burukça, ben zorla.

Yaklaşık on beş dakika süren ve Mona'nın annesinin hiçbir şey yokmuşçasına radyodan yükselen şarkılara eşlik ettiği yolculuğun ardından araba okul bahçesinin önünde durdu. Mona hiçbir şey söylemeden indi, annesine veda bile etmedi. Elise teyze bu tavrına bozulsa da kendisinde hata aramak yerine Mona'ya onaylamaz bir bakış attı.

"Bu akşam iş gezisi için şehir dışına çıkacağım. Bir gün yokum. Yakut alacak sizi, tatlım. Duydun mu beni?" Bana döndü. "Duymadıysa sen söylersin, olur mu?"

Başımı salladım ve ben de Elise teyzeyle *iyi günler* dileyip arabadan indim. Araba hareket etmeden, ön kapıyı açarak Mona'nın bıraktığı kahveyi aldım. Yarısını bile içmemişti, oysa her sabah kahvesinin tamamını bitirir ve güne öyle başlardı. Kapıyı kapatıp önden ilerleyen Mona'ya koşar adım yetişmeye çalıştım.

"Mona! Ortak! Sana diyorum! Mona, bekle! Bekle!"

Ellerimdeki kahvelerle ilerlerken Mona'nın beni beklemesiyle ona yetişmem çok da sürmemişti. Kahvesini uzattım.

"Hiçbir şey söyleme lütfen," diye beni önden uyardı. Koyu kahve rengi saçlarını kulağının arkasına sabitledi. "Hiçbir şey duymak istemiyorum bu konuda, hele ki teselli hiç. Boş verelim lütfen."

Başımı yana eğdim. "Nasıl istersen... Yine de benim fikrimi merak ediyorsan senin harika bir insan olduğunu düşünüyorum, Mona. Sana ve senin sevgine sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana kalbin-

de yer verdiğin için teşekkür ederim çünkü senin sevdiğin biri olmak çok güzel bir duygu. Tanıdığım en güzel kalpli insanlardansın.”

Gülümsedi içtenlikle ama sonra alaya aldı. “En başarılı insanlardan biri değilim ama.”

“Hayır, hayır,” diye öne atıldım yumuşak bir ses tonuyla ve ellerini tuttum. “Çok başarılı birisin sen, Mona. Ne demek değilim? Senin gibi iyi flüt çalabilmek için neler vermezdim ya da senin gibi kendimi sevebilmek, kendi değerimin farkında olabilmek için... Bu bir başarı değil midir? Ben bana dayatılanı kabul ettim, sonucu da teorik bir başarı, evet ama mutlu değilim. Tatmin etmiyor beni, iyi gelmiyor bana. Umurumda bile değil. Oysa sen sevdiğin ne varsa hepsinde başarılısın zaten, sevmediğinde bir adım geride kalmak seni eksik yapmaz ki... Benden iyi olduğun öyle çok konu var ki bazen sana hayranlık duyuyorum hatta çoğu zaman.”

“Ya!” diye mırıldandı şaşkınlıkla. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Olduğun kişiye hayranım. Beni böyle sevdiğin, sırtımı sana güvenle yaslayabildiğim için teşekkür ederim.” Elini okşadım. “Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Sen de öyle,” dedi elimi okşarken. “Sen de beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. İyi ki varsın, Safır. Sen olmasan bu dünyaya nasıl katlanırdım?”

Kaşlarımı kaldırdım abartıyla. “Dünyaya?”

“Tabii, dünyaya, bakma öyle. Doğduğumuz andan beri yan yana yız biz! Hayatımda olmadığım tek bir gün var mı?”

“Yok gerçekten,” deyip güldüm. “Dünyaya o halde.”

Kahvesini kaldırdı ve kahve bardağıma tokuşturdu. “Dünyaya.”

İkimiz de aynı anda pipetlerimizden kahvelerimizi yudumladık ve ardından önümüze dönüp okul kapısına doğru kol kola ilerledik. Mona’nın keyfinin bir nebze olsun yerine gelmiş olması benim de keyfimi yerine getirmişti çünkü surat asmak ona hiç yakışmıyordu. O hep gün ışığı gibiydi, ben ise parçalı bulutlu. Böyleydi arkadaşlığımız bizim. Ben huysuzluk ederdim, o çekerdi; o güldürürdü, ben sustururdum. Belki hiçbir zaman sırlarımı açamamış, eksiklerimden ve göz-

yaşlarımdan söz edememiştim ona ama bilirdim ki ne zaman canım yansa Mona koşardı. Ben sussam Mona benim yerime konuşurdu.

“Eee?” diye mırıldandı. “Seninki nerede?”

“İlber mi? Bilmem. Dün son defa konuştuk, tartıştık aslında. Özür diledi benden, affetmedim ben de.”

“İlber’in senden özür dilemiş olması ve affetmemen ayrı bir dedikodu saati konusu ama şu an hiç ilgimi çekmiyor inan ki. Geçelim. *Seninki* diye bahsettiğim İlber değildi,” diye çok heyecanlı bir şekilde cümleleri sıraladı.

“Kimdi?”

Kolumu kısırdı istediğini alamamış bir kedi hırsıyla. “Geri zekâlı bir kız değilsin, öyle davranma!”

“Ah!” diye inledim kolumu parmaklarının arasından kurtarıp geri çekilirken. “Tamam. Ne bileyim? Onun nerede olduğunun çetelesini mi tutacağım? Uyanamamıştır muhtemelen.”

“Uykuya düşkün yani beyefendi. O kadar tanıdınız mı birbirinizi iki günde?”

İki gün değil, altı ay diyemedim tabii ki. Nasıl söyledim o çocukla biz kameralarımız açıkken beraber uyuyakaldık diye?

“Bilmem,” diyebildim.

“Her şeye de *bilmem* diyorsun,” dedi kaşlarım çatarak. Ona ne demek istediğini sorarcasına baktım. “Milas ve diğerleri de okula ilk geldiğinde umurunda değildi, tanı mıyordun, hiçbir fikrin yoktu hatta hazretmemiştin. *Huysuzun teki*, deyip duruyordun. Tüm gün yüzün sirke satmıştı resmen. Aradan bir hafta sonu geçti, sadece iki gün ve *boom!* Bir de ne görelim? Milas ve Safir yan yana, Milas ve Safir birbirlerine bakıp duruyor, Milas ve Safir koridorlarda gizli saklı tartışıyor. Safir nereye giderse Milas peşinde, yanında, yöresinde...”

Bir önceki günün, Milas’la yan yana durmamızın bir görev ve sorumluluk olduğu ilk günün özetini çıkarmıştı tek bir nefeste.

“O kadar belli miydi ya?” diye sayıkladım sessizce. “Ben okulda yanıma gelmemesini özellikle istemiştim.”

“Ha bir de öyle yani? Bayağı gizli saklı.”

Daldığım için cümlesinin sonunu yakalayabildiğimden kaşlarım çatıldı. “Ne? Ne saçmalıyorsun, Mona?”

“Saçmalamıyorum, gördüğümü söylüyorum. Benim dışımda kimse fark etmemiştir muhtemelen ama en yakın arkadaşın olma statüsünden kaynaklı olarak çevrende sinek uça fark ederim ben. Eh, fark ettim de.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Doğru.”

“Neler oluyor?” diye fısıldayıp göz kırptı. “Sen yine ne saklıyorsun benden? Anlat, dökül çabuk.”

Derin bir nefes verdim. “Aramızda kalması gerekiyor.”

Gözlerini devirdi üfleyerek. “Formaliteden gizlilik kısmını geçebilir miyiz? İmzaladım bitti, haydi, çabuk, sular seller akıt önüme.”

“Peki,” dedim ve nasıl başlayabileceğimi düşündüm. “Milas, babamın özel olarak ilgilendiği bir öğrenci. Babamın üniversiteden eski bir arkadaşının oğluymuş. Eski okulunda ufak bir sorun yaşamış, o yüzden de babası kaydını buraya aldırılmış. Arkadaşları da yanında gelmiş. Babam da Milas’ın burada olduğu süre boyunca onunla ilgilenmemi istedi, yan yana olmamızı istiyor.”

“Baban ateşle barutu yan yana tutarsa yangın çıkacağını bilmeyen aptal bir adam değildir diye düşünüyorum.” Gözleri kısıldı. “Neden senden böyle bir şey istesin ki?”

Bunu söyleyemezdim işte. Babam gizli kalmasını istediğine göre Milas’ın hayatındaki önemli bir noktaydı. Öyle ki Milas’ın babası da gerçek her neyse bunu yalnızca babama söylemiş, bana söylememesi adına da özel bir ricada bulunmuştu. Orası bir sır perdesiydi ve aralık yoktu, içeri ışık bile sızılmıyordu.

Karanlık bir kuytuysa Milas.

“Babam ateşle barut da olsa kızının tehlikeli ve boyunu aşan işlere kalkışmayacağını bilen özgüvenli bir adam,” diye düzelttim tanımını. “Pierre Rochelle Lisesine uyum sağlaması için Safir Rochelle dışında kimseden yardım isteyemezdi. Tam bir görev insanıym bilirsın ki.”

“Arkadaşlarının figüran gibi onun peşinden gelmesi de tuhaf,” diyerek dudak büktü. “Eski okulunda her ne yaşandıysa durum Milas açısından ciddi olmalı.”

“Bana da öyle geldi ama Milas’ın babası özel olarak konuşmuş aileleriyle,” diye hatırladığım kadarıyla anlattım Mona’ya. “Üçü çocukluk arkadaşımı, belki de o kadar tuhaf bir durum değildir gelmeleri.”

“Eh, tabii,” diyerek duraksadığımız noktadan tekrar okul kapısına doğru yürümeye başladı Mona. Ben de onu takip ettim. “Özel Pierre Rochelle Fransız Lisesi deyince akan sular durmuştur, gelecek garantili neticede. Her aile çocuğunun burada eğitim almasını ister.”

Sessiz kalmayı tercih ettim, bana sorsanız belki istemezdim. Çocuğumun kendisi olabildiği yerde deneye yanıla, düşe kalka öğrenmesini isterdim. Fabrikadan çıkma seri üretim gibi hissetmesini değil. Bu görkemli ve karanlık okulun cazibeli bir yanı olduğu aşikârdı, herkes kabul ederdi ama buradaki herkes aynıydı. Herkesi her alanda iyi yapmaya çalışırlardı. Hiç renk yoktu.

“Ah, matematik notlarını unutmuşum! Şaka mı ya? Annemden istesem eve gidince gönderir mi ki? Ne yapsam?” diye söylenirken okul bahçesinde şiddetli bir motor sesi yankılanmaya başlamıştı ve ben bir süre sonra Mona’nın söylediklerini duyamaz hale gelmişim.

Başımı sesin geldiği yöne, okula ilerlediğimiz yolun tam aksine çevirdiğimde güvenlik kulübesinin yanına motosikletini park eden kasklı kişiye değdi gözlerim. Çok geçmeden motorundan inip kaskını da başından çıkardığında o kişinin, karıştırdığı sarı saçları ve aydan parlak beyaz teniyle Milas olduğunu fark ettim. Dudaklarımda belli belirsiz ama var olmaya utanan bir gülümseme doğacak olsa da Mona’nın sözlerinin gitgide belirginleşmesiyle durdurdum kendimi.

“Süper, çok şaşırtıcı ama... Annem de meşgulmüş, muhtemelen ben gidip alacağım. Onca yolu geri mi döneceğim şimdi? Safır, nereye bakıyorsun sen öyle? Ne oluyor?”

Tüm bu cümleler boyunca bakışlarımı Milas’tan hiç ayırmamıştım ve ona baktığım her saniye, bizim evde piyano çalarken durgun deniz kenarı ya da uykunda yağan yağmur gibi hissettiren bestesi çaldı kulaklarımda.

“Belli oldu nereye dalıp gittiğin...”

Yutkundum zorlukla. “Dalıp gitmedim, motor sesi rahatsız edince kulaklarım tılandı.” Kulaklarıma baskı uyguladım. “O yüzden duymadım.”

Mona tepkisiz bir ifadeyle baktı bana kolları göğsünde bağlıyken.
“Dikkat et de gün sonuna kadar yamulmuş olma.”

Bakışlarımı üzerinden çekip sessiz kalmayı tercih ettiğimde Milas'ın kaskını güvenliğe bıraktığını fark ettim, aralarında kısa ama yüzlerinden anladığım kadarıyla keyifli bir sohbet geçmişti. İnsanlarla iyi anlaşıyor, kendini sevdireliyordu. Herkese karşı böyle değildi, herkesle sıkı fıkı olduğunu ve çok konuşkan olduğunu söyleyemezdim. Hatta bazen suratsızdı, suskundu ve sırlarıyla yaşamak hoşuna gidiyordu. Ama kendinden büyük insanlara saygıyla yaklaşıyordu.

Onu yeniden tanıyordum işte; en baştan, sıfırdan.

“Ben gidiyorum,” dedi Mona.

“Nereye?” diye sordum başımı ona çevirip.

“Dedim ya, matematik notlarımı unutmuşum. Annem vakfa geçmiş, mecburen eve gidip alacağım.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Başını iki yana salladı hemen. “Hayır, sen dersi kaçırma, aramızdan biri derste olsun ki diğerine anlatsın. İkinci derse yetişirim muhtemelen.”

“Dikkatli ol.”

“Tamam, merak etme,” diyerek yanımdan ayrıldı Mona.

O giderken bana doğru gelen Milas'la kesişti gözbebeklerim. Onun da beni görmesiyle dudaklarına bir gülümseme yerleşti ama sıcak olduğunu söyleyemezdim. Daha çok benimle uğraşmaya geldiğini belli eden muzip bir gülümsemeydi ama aldırmayacaktım. Tamamen önyargısız ve tepkisiz bir şekilde, oyunu onun istediği şekilde oynayacak ve istediğimi alacaktım.

“Günaydın, küçük haydut,” diye mırıldandı dalgınca. Baştan ayağa süzdü beni, dudaklarındaki tebessüm yerini korudu.

İlk kurşun.

Belki her şey olağan akışında ilerlemiş olsaydı bu seslenişi beni gülümsetirdi fakat aylar sonra onun sesinden ilk defa duyduğumda kârın boşluğuma denk gelen bir mermi gibi hissettirmişti. Sanki üzerime devrilen bir çığ gibi yerimden etmiş, ruhumu sendeletmişti.

“Günaydın,” dedim suratsız bir ifadeyle. “Bana böyle seslenme.”

Önüme döndüm ve onu arkamda bırakarak yürümeye başladım ama ondan kurtulmak, o istemediği sürece mümkün olmuyordu. Hemen yetişti bana.

“Ne oldu ya? Hani kavga gürültü yoktu? Hani yan yanaydık bundan böyle, vakit geçirecektik birlikte? Ne yaptım şimdi ben?”

Umursamadan yoluma devam ettim. “Bir şey yapmış olduğunu düşünmen çok tatlı ama sen bir şey yapmasan da ben sana böyle davranırdım,” diye mırıldanarak basamakları çıktım ve okula girdim. “Ayrıca yan yana olsak da bu sana güneş gibi doğacağım anlamına gelmiyor, ben buyum. Suratsızım, eğer memnun değilsen muhatap olmayabilirsin.”

Omuz silkti yanımda yürümeye devam ederken. “İstersen suratını direkt söküp at, yine de buradayım, gitmiyorum.”

“Komik değildi,” deyip gözlerimi devirdim ve sınıfımıza çıkan merdiven basamaklarını adımlamaya başladım. “Hatta o kadar kötü bir şakaydı ki keşke bu güzel kulaklarım bunu duymak yerine tıkan saydı.”

“Biz daha ilk dakikadan tartışmaya başladık ama.”

Duraksadım ve yüzüne bakım. “Şikâyetçi misin?”

Ahşap tırabzanlara yaslandı, üzerindeki deri ceketi düzeltirken gülümsedi. “Hayır, hoşuma gidiyor bu pasif agresif tavırların.”

“Keşke şikâyetçi olsan. Ayrıca pasif agresif...”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Olmayacağım,” dedi yavaşça. “Küfret, çekinme, alışıksın. En son kaçta kalmıştık hatta? Seksen dokuz... Bana seksen dokuz defa hakaret etmiştin.”

Gözlerim kısıldı. Kucağımdaki kitaplarıma daha sıkı sarıldım o karşımda serseri bir şekilde sırtırken. “Seni canından bezdireceğim ve sonunda kendi isteğinle babama gidip *lütfen kızınız benimle ilgilenmesin*, diye ağlayacaksın. Emin ol, Milas Çağlayan.”

Adıyla dalga geçmeme karşı gözlerini kırıştırdı cevap vermek yerine, beni alaya aldığı yetmiyormuş gibi ciddiye de almıyordu. Hiçbir şey demeden yanından geçip gittim ve merdiveni çıkmaya devam ettim ama o da bir adım arkamdan gelmeyi bırakmadı.

“Okulda yan yana olmayacaktık,” diye hatırlattım tamamen yüzümü dönmese de başımı hafifçe çevirip. “Niye peşimden gelip duruyorsun?”

“Aynı sınıftayız, Safır,” dedi ciddiyetle.

“Beş dakika bekleyip öyle gelebilirdin.”

“Olmaz,” dedi keskince. “Dersi kaçıramam.”

Arkamda olmasına ve yüzümü görmemesine rağmen gözlerimi büyütüp daha önce hiç konuşmadığım bir hızda konuştum. “İyi, ne yaparsan yap.” Fısıltıyla kendi kendime ekledim: “Einstein sanki, dünyayı kurtarıyor beyefendi.”

Derince nefeslenip son kata ulaştığımda son basamağı da çıkıp sola döndüm ve koridorun sonundaki sınıfa ilerledim. Milas’la aynı anda sınıfa girmemek için büyük bir efor sarf etmiştim ama o da benim iki katım kadar sarf etmiş olmalıydı ki sınıfa girip kapıyı kapatmaya çalışsam da elini araya sokarak benimle aynı anda sınıfta olmayı başarmıştı. Kapı aralığına sıkışan koluyla...

“Tüh ya!” diyerek geri çekildim kapansın diye baskıladığım kapıyı serbest bıraktıktan sonra. “Görmedim.”

Milas sırasına geçerken bana ters bir bakış attı. Ben de kendi sırama ilerledim. “Önemli değil, acımadı.”

“Tüh ya,” dedim yine.

“Tüh ya,” diye tekrar etti o da keskin bakışlarını üzerimden bir an olsun çekmeden.

“Günaydın, Milas.”

“Günaydın, kardeşim.”

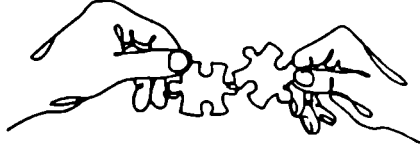
Milas’ın iki arkadaşı sırayla onu selamladıklarında konuşmalarına kulak misafiri olmamak adına yarısı dolu sınıfta kulaklıklarımı taktım.

Bu sırada telefonumu çıkarıp Mona’ya bana haber vermesine dair bir mesaj attım ve ekranımı kilitledim. Ardından derste not almak için çantamdan çıkardığım *iPad*’imde kendimce bir şeyler çizmeye başladım. Pek de zihnimi rahatlatmamıştı. Kulaklarımdaki Billie Eilish’in *Skinny* şarkısı, ister istemez aynaya bakarken yansımasında kendisinin dışında bambaşka bir beden gören bir kız çizmeme yol açıyordu.

Birkaç dakika sonra sınıfa hocanın girmesiyle birlikte şarkıya da çizimime de bir son verdim. Oturduğum yerde doğruldum, sol bacağımın üstüne attığım sağ bacağımı sallamayı kestim ve masanın üzerinde duran telefonumu sessize aldım. Mona tam bu sırada mesaj attığında son defa baktım telefona, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Derse odaklanmadan önce gözlerimi sınıfta gezdirdiğimde sol tarafımdaki boşluğa kaydı bakışlarım, İlber yoktu.

Başımı önüme eğdim *her neyse* diyerek.



Öğleden sonraki üç buçuk saatlik ikili blok dersimizin yoğunluğunun ardından son dersin etkinlik saati olmasıyla rahatlamıştım, resim odasına gidip bir şeyler karalayabilirim diye düşünüyordum. Sınıftan sırt çantamla birlikte çıkıp önce su almak için en üst kattaki kafeteryaya ilerledim, Mona da peşimden geliyordu. Benim gibi bitkindi.

“Gerçekten ölmek istiyorum, şaka değil.”

“Abartma,” dedim, halbuki ben de aynı şekilde hissediyordum. “İlk iki ders yoktun bir de. Ben o iki derse nasıl dayandım, haberin var mı?”

“Yetişemedim, ne yapayım? Trafik saatine kaldım.” Yanıma yaklaşıp omzunu omzuma değdirdi. “Bensizlik seni de mi vurdu?”

Güldüm. “*Seni de* diyerek beni arkandan ağlayan erkekler grubuna dahil ettiğin için utanmalısın.”

“Ay, hayır!” deyip irkildi, ellerini iki yana açtı dokunmak istemediği bir şeyi hayal edercesine. “Onu kastetmemiştim ama sen böyle deyince kötü oldum. Su içmeliyim.”

“Sen ve şu tepkilerin...” deyip gülümsedim.

Kafeteryaya çıkan merdivenin sonuna geldiğimizde gidip iki tane su aldık, Mona kendisine bir sandviç alırken istemediğimi söylememe rağmen bana da aldı. Ben resim odasına, o da kütüphaneye yönelmeden önce on beş dakika sohbet edebiliriz diye düşünerek kafeteryadaki boş bir masaya kurulduğumuzda aldığı sandviçi bana uzattı. Başımı iki yana sallasam da directti ve sandviçi almak zorunda bıraktı beni.

“Sabahtan beri hiçbir şey yemedin, Safir. Bir bardak kahveyle duruyorsun, üstelik onu da bitirmedin. Bayılacaksın diye korkuyorum, ye şunu. Sinirlendirme beni. Üstelik sen sevmiyorsun diye benimkiyle aynı bile almadım, sevdiğin gibi tam buğday ekmecli ve peynirsiz.”

“İştahım yok,” dedim kısaca. “Annelik yapma bana.”

“İştahının olmaması da bir problem,” dedi fakat bu tavrı bana kötü hissettiren bir şey değildi. Beni düşündüğünü biliyordum. “Ayrıca annen de olurum baban da. İyiliğin için nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranırım.”

Güldüm. “Su içsem yeter,” dediğimde ani bir şekilde duraksayıp delici bakışlarla baktığında ekledim: “Yiyeceğim, söz. Yanıma alıyorum, merak etme. Çizim yaparken atıştırırım.”

Mona’nın yemeklerle alakalı yaşadığım sorunlardan haberi yoktu ama en azından nasıl bir beslenme düzenine sahip olduğumu biliyordu. Bu, onun için sadece yediklerine dikkat etmek ve sağlıklı beslenmekten benim için kurtulamadığım bir girdaptı. Mona’nın benim zevkime göre aldığını söylediği sandviğin içindeki protein eksikliğini düşünerek yemeye değer görmemem bir yana, boşa kalori alacağıma inandırmıştım kendimi. Onun kendine aldığı sandviçe ise tamamen zehir olarak bakıyordum elimde olmadan. Hem tam buğday unlu ya da tahıllı ekmeekten değildi hem de içerisinde yağ tutacak bir sürü besin vardı.

Muhtemelen avucumda tuttuğum bu sandviçten bir ısırık alsam ertesi gün her tarafım ödem tutmuş bir şekilde uyanır ve üzerimde babamın baskısı yokken dahi kendimi detoks yapmaya zorlardım.

“Beni kandırıyorsun gibi hissettim ama üzerine gelmeyeceğim.”

Gülümsedim içtenlikle olmasa da. “Seni kandırmıyorum.”

“Hiç sevmedim bu gülüşü.”

“Mona!” diyerek gözlerimi büyüttüm gülümsemeye devam ederken. İnsan taklit ettiği şeyi gerçek olana dek deniyordu. “Kes şunu, gelme üzerime.”

Omuz silkti. “Pekâlâ, susuyorum.”

O aldığı portakal suyuyla birlikte sandviçini yerken ben suyumdan birkaç yudum aldım ve guruldayan karnımın sesini bastırmaya çalıştım.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Mona, bana telefonunda gördüğü bir şeyden bahsediyordu ki gözlerim kafeteryaya giren Müge'ye takıldı. Siyah saçlı, esmer bir kızdı. Güzel olmadığını söyleyemezdim, güzeldi. Hatta belki fazlasıyla etkileyici ve çekici bir kızdı. Farklı bir havası olduğu kesindi zira güzelliğini tanımlayacak olsam *zarif* kelimesi yerine *görkemli* kelimesini tercih ederdim. Büyüleyici güzellikte olan ama yanına yaklaştırmaya korktuğun mimariler gibiydi. Güzel, sessiz ama hırçın. Birini alt etmek için yeterli özelliklere sahipti.

"Ben bu kızdan çok korkuyorum ya," diyerek ne zaman benim bakışlarımı takip ettiğini ve baktığım yönde Müge'yi gördüğünü anlamadığım Mona sitemli bir şekilde önüne döndü. Ellerini önüne siper etti. "Siyah panter yavrusu gibi geziyor ortalıkta, enerjimi sömürdü. Ne konuşuyor ne de bir tepki veriyor! Simsiyah gözleriyle avına yaklaşan bir panter gibi etrafı inceliyor sadece." Yutkundu. "Bir seksen boyu var bir de! *Döveyim* desen dövemezsin de. Nasıl yeneceksin ki?"

Güldüm söyledikleriyle. "Abartma, Mona. Biraz tuhaf bir enerjisi olduğu doğru ama kötü biri değildir herhalde. Böyle konuşma hakkında."

Eğildi hafifçe masaya doğru. "Bu cümleyi kimin için kurduysak kazık yedik, biliyorsun değil mi?"

Haklıydı. "Doğru."

Doğruldu. "Kurma o yüzden."

Gözlerim tekrar Müge'ye kaydı. "Ne bileyim, kötü düşünmek istemedim. Belki o da görüntüsünden dolayı çok dışlanmıştı, aslında öyle değildir, insanlar da bizim gibi düşündüğü için kimse onunla sohbet etmediğinde üzülüyordur."

"Ah, canım arkadaşım, güzel arkadaşım, empati yeteneği yüksek dozlara ulaşmış ve artık zehirlenmek üzere olan salak arkadaşım..."

"Mona!" diye sitemle söylendim.

"Bak, sana bunu nasıl anlatabilirim, biliyor musun? Şöyle düşün, aranızdaki farkı anlatıyorum. Hani birlikte gittiğimiz bir gösteri vardı. *Kuşu Gölü Balesi*. Hatırlıyor musun?" Başımı salladım gözlerim kısıılırken. "Ben uyuyakalmıştım, o ayrı mesele. Her neyse... Şey gibi

düşün. Sen beyaz kuğusun, o ise prensin sen zannedip kandiğı siyah kuğu. Öyle bir farklılık, o türden bir enerji değişimi. Anlatabiliyor muyum, canım arkadaşım?”

“Ben sıkıcıyım yani,” dedim Mona’nın gösteri boyunca beyaz kuğu sahnelerinde uyuduğı aklıma gelince bozularak. “Sıkıcı mıyım ben? Sıkıcı mı demek istedin bana?”

Duraksadı bir anlığına verdiğı örneğin düşünmediğı tarafından vurulunca. “Hayır, hayır! Ne alakası var ya? Ben prensin oradan oraya atlaması yüzünden sıkıldım, dönüp duruyordu. Anladık, on defa döndün. Bir çekip alamadın kuğuyu kucağına, daralırım tabii. Çabasız erkekten nefret ederim. Eğer istiyorsan gidip alacaksın. Yok öyle oradan oraya döneyim, biraz dans edeyim, *bu kuğu mu yoksa o kuğu mu...* Prens de olsan eksi bir puan yani. Hatta on puan, hatta silindin direkt tahtadan. Üstünü çizdik.”

Konuyu değıştirme çabası ve başarısı karşısında takdirle önünde eğilmek istiyordum ancak söyledikleri öyle komikti ki kahkahalara boğuldum. İkimiz de gülerken Mona bir yandan beni tartaklıyordu fakat alışmıştım onun bu haline, mutlaka bir yerlerimi morartırdı.

“Çaykovski duysa kahrından ölürdü,” dedim kahkalarımın arasında. “*Gediminas Taranda* ise muhtemelen kahrından ölmez, seni ciddiye bile almazdı.”

Omuz silkti umursamazca. “Ne yapayım, ben de sıkıntıdan öldüm. Sanatsever biri olmak zorunda değilim.”

Onunla aynı fikirde olmasam da üstelemedim. Gözlerimi tekrar Müge’ye çevirdiğim sırada kahve alırken yanına Nilsu’nun da geldiğini fark ettim. Ne zaman tanışmışlar, ne ara birlikte kahve içecek kadar yakınlaşmışlardı, anlayamamıştım ama Nilsu’nun mutlaka bir çıkarı olmalıydı. Sınıfa yeni gelen biriyle iyi geçinecek, uyum sağlaması için yardımcı olacak biri değildi. Genelde sadece kendi istekleri ve dertleriyle meşgul olurdu.

“Sanırım haklıydın,” dedim Mona’ya. “Müge ve Nilsu yan yana.”

Mona bir anlığına arkasına bakıp çok sürmeden önüne dönerek sadece omuz silkti ve hiçbir şey demedi konu hakkında. Tavrı zaten yeterince *biliyordum* havasındaydı, eklemeye gerek duymamış olmalıydı.

Bakışlarımı onlardan alacağım esnada bizim yanımızdaki boş masaya doğru geldiklerini fark etmemle tüylerim diken diken oldu. Aslına baktığımızda Nilsu umurumda bile değildi. Onun benden hazzetmeyen gözlerine ve sinirlerimi bozmak için gösterdiği ekstra çabaya dört yılda alışmıştım. Altta kaldığımı da söyleyemezdim. Tartışmacı bir yanım olmasa da hakkımı yedirmez, kendimi asla ezdirmezdim. Gerilmemin sebebi muhtemelen Müge'ydi ancak bu, Mona'nın söylediği gibi enerjisi veyahut görünümüyle alakalı değildi.

Onu baloda Milas'ın yanında gördüğümünden beri midemin bulanmasına neden oluyordu. Bana hatırlattığı tek şey, kandırıldığımı anladığım an kendimden tiksindiğim hissiydi.

Bakışlarımı önüme eğip su şişemle ilgilenirken Mona da telefonunda geziniyordu. Bu sırada Müge ve Nilsu yan masamızda oldukça donuk ve sıradan bir iletişim kuruyorlardı fakat kendimi dinlememek için zorladığımdan ne konuştuklarını algılayamıyordum. İç sesim onların sesini bastırıyordu.

Nilsu'nun kıskançlık dolu bakışlarını üzerimde hissederken sol çaprazımda oturan Müge'nin tepkisiz gözlerinin de bazı anlarda beni bulduğunu fark ettim. Ben ise odağımı hiç onlara kaydırmadım ve Mona'ya döndüm.

"Ben kütüphaneye kaçıyorum, *mon amour*," deyip ayaklanan Mona, zar zor toparladığım dikkatimi altüst etti. "Sen oturmaya devam edecek misin?"

Kalakaldım bir an ama Mona'nın ısrarcı bakışlarıyla irkilerek kendime geldim. Telefonumun saatine baktım. Saç diplerimi kaşıdım. "Resim odasının boşalmasına on dakika var. Suyumu bitireyim, kal-karım," diye saçma sapan bir bahane sunduğumda Mona duraksasa da benim gülümsememle takılmadı söylediğime. "Sana iyi çalışmalar, öpücükler ve sevgiler."

"Suyunu bitirmeden kalkma," dedi bir anne edasıyla.

"Defol," diye mırıldandım dişlerimin arasından ve kaşlarımı çattım.

Parmak uçlarına kondurduğu öpücüğün ardından parmaklarını avuç içine doğru kapatıp açarak selam verdi bana. "Öpücükler ve sevgiler..."

O arkasını dönüp giderken ben de *iPad*'imi çıkarıp bir şeyler kalamaya başladım. Yaklaşık beş dakika sonra anlamlandıramadığım ve çok savunmasız olduğum bir anda duyduklarım yüzünden dijital kalemim duraksadı. Yan masada onun adı geçiyordu, Milas'ın. O ana kadar dinlememek için her şeyi yapmış ve başarılı da olmuşum fakat Müge'nin Nilsu'yla Milas hakkında ne konuşabileceği düşüncesi bu çabama ket vurmuş ve beni sohbetlerinin kucağına itelemişti.

"Milas öyledir..." Hiç hareket etmedim, başımı eğdiğim yerden kaldırmadım ve saçlarım onlarla aramda bir görüş engeli oluştururken ben çizimimi yapmaya devam ettim. "Buz gibi, hırçın, hoyrat, aksi... Her zaman böyleydi. Çocukluğumuzdan beri hiç değişmedi. Canını bir şey sıkar, gelip benim yanımda ağlardı. Hoş, hiçbir şey üzemez onu, kolay kolay ağlamaz. Hatta belki de hiç. Dayanıklısıdır, öyle güçsüz değildir, şımarık erkek çocukları gibi mızızlanmaz. Sanki her zaman yetişkin bir adamdı, hiç çocuk olmadı."

"Ya..." dedi Nilsu ilgiyle. "Aslında tam da bahsettiğin gibi duruyor ama..." Duraksadı Nilsu ve kıvrık, sarı saçlarını kulağının arkasına doğru taradı. "Yanlış anlama ama hiç sıcakkanlı biri değil, yanına yaklaşmaya korkuyor insan. Konuşmuyor da kimseyle, sizinle bile."

"Tatlım," diyerek saçlarını savurdu Müge. "Milas'ın böyle zamanları olur, herkesten uzaklaşır ama sonunda yine ait olduğu yere döner, yani bizim yanımıza. Buraya bile birlikte geldik. Yanında gelmemiz için günlerce dil döktü bize, özellikle bana. Bensiz yapamaz o, koruma kalkanıyım ben onun."

İçimden bir ses, onun ses tonunu taklit ederken yüzümü ekşitmeden duramamıştım ama önüme dökülen saçlarım sayesinde kimse görmüyordu. Yutkunup çizimime devam ettim.

"Çok tatlı bir arkadaşlığınız var."

"Bizimki çok başka... Milas'ın eviyim ben, ne olursa olsun bana döner mutlaka. Onun kürkçü dükkânıyım yani."

"Hiç kalbi kırılacak birine benzemiyor oysa," dedi Nilsu o sahte ve nefret ettiğim gülümsemesini Müge'ye yaranmak için yüzünden bir an bile olsun silmezken. "Daha çok kalp kırar gibi, tehlikeli."

“Doğru,” dedi Müge. “Kırdığı kalbi sadece parçalara ayırmakla kalmaz, un ufak edip yok edinceye kadar ezer.”

Yutkundum. Bakışlarım donuklaştı. Midemde bir ağrı kendini hissettirdiğinde gözlerimin önü de dalgalanmaya ve gördüğüm her şey dönmeye, puslu gözükmeye başladı. Bir anda duyduğum o cümle beni çöpe atılmaya hazır, parçalara ayrılmış bir vazo gibi hissettirmişti. Bir çöp poşeti gibi...

Bu konuşmayı dinlemeye daha fazla katlanamayacaktım. Toparlanıp kalkmak için harekete geçmiştim ki Müge'nin son cümleleri bir anlığına afallamama neden oldu. Onlar fark etmese de ben bir mih gibi saplandım oturduğum yere, kalkamadım.

“Bakma böyle sessiz olduğuna, kalp kırmakta üstüne yoktur. Bugüne kadar üzdüğü, ağlattığı kızları sayamadım. Hangi birini hatırlayayım ki? Çapkındır bir kere. Her çiçeğin tadına bakmak ister ve bunu da büyük bir masumiyet rolü oynayarak yapar. Öyle bir kandırır ki karşısındakini; kızlar anlamaz bile neyin gerçek, neyin sahte olduğunu. Kanar, sadece kanar. İnanır ve yanılır. Milas'la dans etmek böyledir çünkü. Ona kanmak demektir. Teninde gezinen parmakların soğukluğuna inandığında seni bıraktığı an yanacağını bilememek demektir.”

“Buz gibi,” demişti Nilsu yalancı bir irkilmeye kendini eğlendirirken. “Üşüdüm şimdiden.”

Müge de güldü ve tekrar etti: “Buz gibidir Milas. Eğer sana temas etmesine izin verirsen donmayı da yanmayı da göze almışsın demektir çünkü sadece ateş yakmaz insanı. Buz yanığını duydun mu hiç? Milas bir buz yanığı. Üşüdüğünü zannedersin ama içten içe yanarsın. Seni yakanın o olduğunu anlamazsın bile, avucunda tutmaya devam edersin tenin morarıp çürüyene kadar. Kan damarların daralır, tenin soluklaşır.” Kaşlarını kaldırıp indirdi *gerçek bu* der gibi. “Milas belki bir ateş değil ama yakıcı bir buzun ta kendisi. Seninle dans ederken yanacağına emin olduğun noktada soğukluğuna muhtaç kalman için bırakır ellerini. Böyle kandırır tüm avlarını.”

Ben bir av değilim...

Ben bir av değilim.

Ben bir av değilim.

Ayağa kalktım ve hızla çıktım kafeteryadan. Merdivenden nefes nefese ve tırabzanlara zar zor da olsa tutunarak indiğimde sağa döndüm, tuvalete koştum tüm gücümle. Ayaklarımdaki gücün çekilmesi bir yana, adımlarımı Müge'nin zihnindeki sesiyle atıyor olmak, bile isteye bir çukura basmaktı. Göz göre göre düşmek ve yıkılmaktı. Bir kurt gibi eşeliyordu adımımı attığım her yolu ve zihnimin içini. İleriye gidemiyordum. Her yer tuzaklarla doluydu, kucağına düştüğüm tuzaklarla...

Tuvaletin önüne gelince kapıyı hıncahınç bir öfkeyle ittirdim ve kendimi bir kabine attım. Kabin kapısını kilitlemeye bile fırsat bulamadan kusmaya başladım midemdeki tüm ağrıyı. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatarak düşerken saçlarımı tuttum, ağlayarak midemi boşaltmaya devam ettim. Öksürüklerim, hıçkırıklarım ve kusmaktan dolayı hapsoldüğüm nefessizlikle o kabinde kaç dakika geçirdiğimi anlayamazken tuvalette bir ses duymamla içime bir korku doldu. Toparlanmak istedim ama öyle kötü durumdaydım ki bunu yapamadım.

“Safir?” Adımı duydum, sesini de. Merakla bağırdı kapının ardından ancak benden cevap yerine öğürme yükseldiğinde kapıyı sonuna dek aralayarak tuvalete girdi. Beni gördü. “Safir, iyi misin? Ne oldu sana?”

Tuzağına düştüm. Ondan bu ağrım, acım.

Hızla yanıma koştı. Ben klozete tutunarak kusmaya devam ederken o yanıma eğildi ve küçücük kabine ikimizin de bedenini sığdırdı. Beni kendine çekip saçlarımı tuttu narince, yüzümün önünden çekti. Yüzüne bakmamı sağladığında gördüğüm şey bulantıdan farklı değildi. Yalnızca midem değil, baktığım her yer bulanıyordu, bir türlü netleşmiyordu. Onu göremiyordum, bana baktığı gibi bakamıyordum ona.

“Safir, iyi misin? Bir şey söyle lütfen.”

Son defa kusup midemdeki her şeyi boşalttığıma emin olduğumda artık kendimde de değildim. Ayakta durmak bir yana, çöktüğüm bu tuvalet kabininde ayağa kalkacak gücüm dahi yoktu. Gün boyu mideme yalnızca bir bardak kahve girmişken, dün de doğru dürüst bir şey yememişken vücudumun kaybettiği su miktarı hafife alınacak derecede

değildi. Parmak uçlarım uyuşuyor, her zerrem karıncalanıyordu. Saç diplerime kadar uyuşukluk hissediyordum.

“Safır, bırakma kendini. Gel, yüzünü yıkayalım. Gel haydi, bırakma kendini. Bırakma,” diye mırıldandı zorlukla. “Rengin solmuş.”

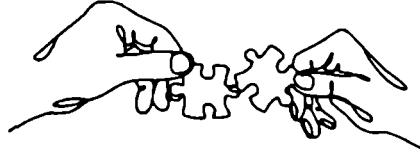
Solmuş bir çiçeği, dibini çamurlaştıran suyla canlandıramazsın, Milas.

Sırtım arkamdaki kabin duvarına temas edecekken Milas beni kendine çekiyor ve sarılmaya çalışıyordu. Saçlarımı yüzümden çekiyor. eliyle yanağımı okşuyor, vücudumu bir kısıkaca alır gibi sarıyor ve yıkılmamam için sımsıkı tutuyordu beni. Onun da sırtı kabinin diğer tarafına değerken sıkışıp kalmıştık bu küçücük yerde. Dudakları yanaklarımın yanındaydı, nefesi tenimde geziniyordu. Yakıyordu, yıkıyordu, acıtıyordu.

Başım geriye doğru düşerken daha fazla savaşamayacağımı fark ettim, bilincimin gitgide kapandığını hissettiğimde onun bağırışları da birer uğultuya dönüştü.

O adımı sayıkladı, ben ise kırgınlıklarımı.

“Bir av mıydım senin için, Milas?”





BÖLÜM 9

Kalp kırılır ama kaynamaz kırığı bir daha. O sızıyla yaşarsın eğer yaşatırsa. Bir şehir yıkıldığında tekrar inşa edebilirsin ama anıları tamir edebilir misin? Nihayetinde şehridir kalbi insanın; her şey orada başlar ve biter, her şey orada yaşanır.

Kaçamazsın.

Bir insanı yok edebilirsin ama anılarını silebilir misin? Nihayetinde nabız diye atar hatıralar, bir nabız yok edersen geriye ne kalır? Tek çizgi, bir ölü.

Yaşayamazsın.

Ben şimdi aklımdaki bu anıların hepsi silinsin istiyordum; hepsi yok olsun, hepsi kül olsun ve külünde boğulayım istiyordum. Öyle acı veriyordu ki duyduklarım bana, ben o anıdaki hiç kimse olmak istiyordum. Zamandaki varlığımı silmek istiyordum. Milas'ın hikâyesinde bir av olmak istemiyordum. Milas'ın hikâyesinde bir avdan fazlası olmak da istemiyordum.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk renk beyazdı. Her yer bembeyaz, her yer aydınlıktı. İçinde kaybolduğumu hissettiğim karanlık kuytuya rağmen bembeyaz bir odadaydım. Pek de yabancı değildi

burası, okulun reviriydi. Kırpıştırdığım kirpiklerimin ardından bir türlü netleşmeyen görüntüler, algılayabildiğim gerçekçiliğe ulaştığında öksürdüm. Sesimin duyulmasıyla karşımdaki masada oturan hemşire ayaklandı ve yanıma geldi.

“Safirciğim,” dedi tanıdık ses. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Kaldırdığı gözkapaklarımı, irislerime tuttuğu ışıkla bilincimi kontrol ettikten sonra serbest bıraktı.

Yutkundum kuruyan boğazımı ıslatmak adına. “İyiyim, daha iyi hissediyorum.”

“Vücudun çok su kaybetmiş ancak sen uyurken serum bağladım, şu an daha dinç hissediyor olman gerekiyor. Damar yolunu da çıkarıyorum şimdi, serumun bitti zaten. Hazır hissettiğinde kalkabilirsin ama mutlaka bir şeyler yemelisin. Vücudun açlıktan yorgun düşmüş.”

Bir şeyler yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor artık. Üzüntüden mideme kramplar giriyordu. Yine de başımı salladım.

“Teşekkür ederim.”

“Geçmiş olsun.”

Hemşire odadan çıktığında kapıyı kapatacak ki bir el uzandı ve kapının kapanmasına engel oldu. Elin sahibini bileğindeki dövmeden tanıdığımda gözlerimi kapıdan ayırdım. İçeri Milas girdiğinde bakışlarım sağ tarafımdaki duvarla karşımdaki pencere arasında gidip geliyor ama asla ona değmiyordu. Ona değmemesi için kalbimin, elimden geleni yapıyordum.

Kapıyı kapattığında bir süre sırtı kapıya yaslı kaldı, benim ona bakmadığımı fark edince yanıma gelmedi ya da görüş alanıma girmedi. Öylece bekledi. Yutkunuşu yankılandı aramızdaki sessizlikte.

“Geçmiş olsun,” dedi ses tonundaki acıyı gizleyemeden.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. “Teşekkür ederim.”

“Gitmemi ister misin?” diye sorduğunda başımı hafifçe ona doğru çevirdim, gözlerinin ayakuçlarında olduğunu fark ettim. Göz teması kurmamak konusunda o da benim gibi ısrarcıydı. Sorduğu soruyla ufak bir şaşkınlık yaşamıştım. “Eğer beni görmek istemezsen giderim, sana iyi gelmiyorsa giderim, Safir.” Nefeslendi. “Gitmemi ister misin?”

“Kal,” dedim cılız bir sesle ancak duymadı.

“Yan yana olmak zorunda değiliz,” dedi dudaklarının arasından titrek bir nefes vererek. Başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı fakat bana değmedi gözleri. “Bana katlanmak zorunda değilsin. Sırf baban istiyor diye seni buna mecbur bırakmam.”

Seni kaç yerden kovmuşlar ki kalmak istediğin yerlerde durmak bile zor gelmeye başlamış, Milas? Söylesene.

“Kal.”

“İyi gelmiyorsam, canını acıtıyorsam...”

“Milas,” diye seslendim, kendi zihnindeki sesleri tekrar etmekten beni duymuyordu. Gözleri gözlerime değdi şaşkınlıkla. “Kal...”

Birkaç saniye boyunca hareket etmeksizin gözlerimde kilitli kaldı gözleri. O saniyelerde ne yaşadığını merak ettim çünkü gözleri başka bir kapıya açıldı sanki, başka bir şey gördü baktığı yerde, bende. Derin bir nefes verdi rahatlamışçasına. Sırtını kapıdan ayırdı ve arkasındaki ellerini çözüp sedyeye doğru yaklaştı.

Yutkundu endişeyle. “Çok korktum beni yanında istemeyeceksin diye.”

“Gider miydin?”

“Anlamadım,” dedi.

“Anladın,” diye direttim. “Seni istemeseydim gider miydin? Bırakır mıydın beni burada yalnız başıma?”

Kaçırdı bakışlarını. *Giderdi*, diye geçirdim içimden ama o yumuşattı yüz ifadesini. Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Giderdim, senin gittiğimi zannedeceğin yere kadar.”

“Anlamadım,” dediğimde dudakları kenara kıvrıldı.

“Giderdim ama seni burada yalnız başına bırakmazdım, Safir.” Başıyla kapıyı gösterdi. “Kapının arkası yeterli olurdu galiba gittiğimi zannetmen için. Beklerdim. Sen gitmemi istemeyene kadar kapının arkasında beklerdim.”

Sessiz kaldım, herhangi bir yanıt vermedim. Kendimi uzandığım sedyeden kalkabilecek kadar cesur ve dinç hissettiğimde kollarımdan destek alarak hafifçe doğrulmuştum ki şakaklarımda bir sızı hissettiğimde kalakaldım. Sedyeye tekrar uzanırken Milas olduğu noktadan

iki üç adım öne geldi, bana yaklaştı ama dokunmadı bedenime; elleri havada kaldı.

Yutkunup sıktığım dişlerimi serbest bıraktım. “Başım çok ağrıyor.”

“Açlıktan muhtemelen,” dedi direkt. “Hiçbir şey yemedin bugün, değil mi?” Onu yanıtsız bıraktığımda yan taraftaki tekerlekli malzeme arabasının üzerinde duran poşete uzandı. Kâğıt poşetin üstüne yapıştırılan etiketi söktü, içinden çelik yemek taşıma kabı çıkardı, yanında da bir kaşık vardı. Gözlerine baktım sorarcasına ama o benim kadar net bakışlara sahip değildi. “Sen uyurken... Serumunun bitmesini beklerken yan sokaktaki çorbacıdan çorba alıp geldim. Annem patatesli mercimek çorbasının mide ağrısına iyi geldiğini söyler.”

Dudaklarım titrediğinde ona belli etmemek için başımı çevirip gözlerimi kapattım, derin nefesler aldım ve içimdeki *hayır* telkinleriyle tekrar ona döndüm.

“Benim için mi?” diye sordum tekdüze bir ses tonuyla, biliyordum oysa benim için aldığını ama inanamadım.

Başını salladı. “Mercimek çorbası sevmez misin?”

“Severim,” dedim aynı donuk ses tonuyla. “Çelik yemek kabını nereden buldun?”

Gözlerime baktı. “Her şeyi soracak mısın böyle?” diye mırıldandı huysuzca.

“Merak ettim.”

Yanıma yaklaşıp çelik yemek kabını kucağıma bıraktı, kaşığı da üstüne koydu. “Çorbanı iç, Safir.”

“Teşekkür ederim,” diyebildim bu düşünceli ama soğuk tavrı karşısında.

Benim de çok minnettar bir tavrım olduğunu söyleyemezdim, en az onun kadar soğuktu ses tonum ama hiçbir zaman buz keskinliğinde değildi, olamazdı.

Çorbadan birkaç kaşık içtiğimde Milas, karşımdaki doktor masasına kalçasını yaslamış bir şekilde beni seyrediyordu.

“Ne üzdü seni böyle?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Niye ağlaya ağlaya düştün kollarıma?”

Bir cevap vermedim. Çorbadan da daha fazla içemedim, öylece baktım.

Dudaklarını büktü merakla. “Biz tanışmadan önce de bahsetmiş-tin bundan, bu durumdan ama bu kadar şiddetli olabileceğini düşün-memiştim hiç. Canının böyle yandığını göreceğimi...” Sessizliğimle kollarını çözdü, kalçasını ayırdı masadan ve yanıma doğru adımladı. O bana yaklaştıkça ben titreyen parmak uçlarımı gizlemek adına çorba kâsesinden uzaklaştırdım, sedyenin kenarlarına yasladım avuç içleri-mi. Sanki ördüğüm tüm duvarları yıkmak istercesine ellerime uzandı önce. Titrediğini gizlemek istediğim parmaklarımı avucunun içine sı-kıştırdı, okşadı narince. “Safir, konuşmayacak mısın benimle? Anlat-mayacak mısın hiçbir şey? Susacak mısın hep böyle?”

Dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı ama çok geçmeden silinip bu-rukluğu kaldı sadece. “Sana en son sırrımı verdiğimde sonu pek de umduğum gibi olmamıştı.”

“Sırlarını kimseye anlatmadım.”

“Sırdaşım olarak da kalmadın.”

Başını önüne eğdi. “Hep oluyor mu böyle? Hep yanıyor mu canın buradan, bu noktadan?”

Yalan söyledim. “Nadiren.”

“Nadiren,” diyerek tekrar etti, inanmamıştı.

Üzüldüğüm her an, Milas. Üzüldüğüm her an.

Gerçeği gözlerimden okumuştı. Nefeslendi derince, bu konuda nasıl konuşması gerektiğini bilmiyor gibi çekingendi. Hangi kelime-yi kullanır, hangi sorularla yaklaşırsa canımın acımayacağını merak ediyordu.

“Hep böyle şiddetli mi? Hep böyle...” Yuttu kelimesini.

“Pek değil,” dedim neyi sorduğunu anlayarak. “En son altı ay önce bayılmıştım. Uzun zamandır yaşamıyordum.”

Anladığına dair baktı gözlerime. Aramızda tuhaf ve gergin bir his dolaşıp duruyordu dakikalardır. Ona bakmadığımı, bakmamak için her türlü yolu denediğimi fark ettiğini de biliyordum. Bu yüzden de suçlu bir çocuk gibi duruyordu karşımda. Oysa bir çocuk edası yoktu, sınırlarını ve kalesini koruyan surlar gibiydi her daim. Müzakereye

yanaşıyor ancak kendinden taviz vermiyordu. O soğukluğu bir türlü çözülüyordu.

“Neden bakmıyorsun yüzüme?” diye sordu bu defa. Beklediğim bir soruydu, fark ettiğini biliyordum. Onu seyretsem de kaçamak bakışlarla, gözlerinin gözlerime değmesine izin vermiyordum. “Yüzüme bakmak sana kötü mü hissettiriyor, Safır?”

Yavaşça çevirdim yüzümü ona doğru. Kirpiklerim titrerken korkudan -bu korku ona karşı duyduğum bir korku değildi- gözlerimiz buluştu. Zihnimde yankılanan cümlelerle onun gözleri bir savaşa tutuştu adeta yüreğimin içinde ve ben ona mı yoksa duyduklarım mı inanacağımı bilemedim.

Hiç bana tuzak kurmuş gibi değildi bakışları.

Hüznü de mi sahteydi? O bile gerçek değil miydi?

Tuvalet kabiniinde adım haykırırken sesindeki endişe de yalan mıydı? Sesindeki titreme, çaresizlik, bilinmezlik de bana kurduğu tuzakların tıkır tıkır işleyen adımlarından herhangi biri miydi? Nasıl bu kadar iyi oynayabilirdi? Nasıl ben ona karşı içimde yalancı bir öfke bile taşıyamazken o her şeyini bir yalanın içine sığdırabilirdi?

Onun kurduğu tuzaklarda ayaklarım yara bere içinde kalmışken bile ona nefret duyamazken o nasıl hâlâ kendini saklayabilirdi?

Sessiz kaldım.

“Bu olayda bir payım var mı?” diye sordu suçluluk duygusuyla. “Belki bir narsist olduğumu, ego zehirlenmesi yaşadığımı düşüneceksin ama öyle değil. Yemin ederim ki değil. Ben sadece...” Kendini açıklayamadığını fark edince boş verdi. “Eğer bir payım varsa özür dilerim, Safır. Eğer seni üzen bir şeye rüzgârım bile değiyorsa kendimi hiç affetmem.” Bana öyle bir baktı ki söylediği en doğru şey olduğunu hissettirdi ama ben buna rağmen hiçbir tepki vermeyince sessizliğim karşısında burukça gülümsedi. “Adını rüzgâr tanrısından alan birine göre fazla iddialı bir cümle oldu yalnız, susmamalısın.”

Son cümlesiyle dudaklarımda bir tebessüm yer edindi çünkü öyle utangaç, öyle çekingen, bir yandan da öyle kibirli bir tavırdı ki komik gelmişti. Sunduğu bahanenin geçerli olabileceğini düşünmesi ve buna inanıp tutunması gerçekten akılalmazdı.

Başımı yana yatırdım. “Beni güldürmeye mi çalışıyorsun sen?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Belki evet, belki hayır. Ne fark eder? Gülsene sen.”

“Gülünce geçiyor mu her şey?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Sen gülersen geçer belki, hafifler en azından. Ben gülünce bir şey değişmiyor.” Başını öne eğip bir düello-ya davet eder gibi baktı gözlerime. “Denemeye değer.”

“O yüzden mi gülmüyorsun hiç?”

Geçti. “Gülüyorum.”

“Yalandan çoğu zaman.”

Bakışlarını üzerimden çekse de dudaklarına yerleşen gülüşü gizlemedi. “Her sözünün yalan olmasıyla suçladığım birinin gülüşleri de yalan diye şaşırmamalısın.”

“Şaşırmıyorum, merak ediyorum. O şakalar yapan, güneş gibi parıldayan, kolay kolay pes etmeyen, ısrarcı, baş belası, hayata karşı arsız, her üzüldüğünde *acımadı ki* deyip omuz silken ve gülmeye devam eden çocuğa ne olduğunu merak ediyorum.”

Üzerime doğru eğilip kucağımdaki çorbayı aldı ve kenara koydu özenle, ani bir hareketinde kendimi yakacağımın farkındaydı. Eğildiği yerden doğrulmadan baktı gözlerime.

“İnsanlar değişir, Safir. Hayatın kanunu bu. Eğer gece çöktüğünde hâlâ batmaya direnen bir güneşsen insanlar nefret eder senden çünkü batman gerekir. Bazı şeylere boyun eğmen gerekir istemesen bile.”

İçimde ona karşı kıvılcım kadar bile güven duygusu yoktu ancak bu değişimi onun da tercih etmediğine inanıyordum. İçimden bir ses sürekli değişmediğini, en başından beri böyle olduğunu ve o güneş gibi parıldayan çocuğun hiç var olmadığını tekrarlıyordu kendimi bir aptal gibi hissetmekten geri durmayayım diye ama bu defa susturdum onu, kıstım sesini.

Batmaktan mutsuz bir güneşsen neden batmak zorunda kaldığını sormayacağım. Senin beni üzdüğün gibi seni üzmeyeceğim, Milas.

Merakla söze atıldım. “Yüzde kaç yalan mesela? Bakma öyle suratıma, gülme. Gülüşlerinin yüzde kaçının yalan olduğunu soruyorum, evet.” Dudaklarındaki tebessüm öyle çocuksuydu ki hem yönelttiğim

soruya inanamazcasına hem de yapmaya çalıştığım şeyin ne olduğunu fark edip hayranlıkla baktı. “Hiç sahici olanı yok mu, Milas Çağlayan? Hiç sahiden gülmez misin sen? Gülüşlerin hep böyle yalan mıdır?”

Soluk mavi gözlerinde dalgalanan suretimi gördüm. “Sana bakarken, *nadiren*.”

“Nadiren?”

Ayaklanıp pencereye doğru ilerledi, ben de söyleyebilecek hiçbir şey bulamadım. Ne yalanlayabildim ne de kabul edebildim. Kaldım öylece çünkü beni bıraktığı bilinmezlik çukurunun üstündeki güçsüz ip böyle bir şeydi. Hareket edersem dengemi sağlayamayıp düşerdim. Üstelik onun bozduğu düzenimi, o güçsüz ipin üzerinde zar zor da olsa bir şekilde kurmuş ve hareketsizliğe böylesine alışmışken beni yeniden alt edip düzenimi bertaraf etmesine müsaade edemezdim.

Efes’i beklerken Milas’a koşamazdım.

Bakışlarımı sola doğru çevirmemle kapının yanındaki duvar saati-ni gördüm, beşe çeyrek vardı.

“Allah kahretsin!” diye bağırdım endişeyle. Hızla ayaklandım canımın ne kadar yandığını anlayamayacak kadar umursamaz bir şekilde. Milas hızla bana dönmüştü, rugan ayakkabılarımı ayaklarıma geçirmeye çalıştığım esnada bağırıma devam ediyordum. Ama öyle olur ya, bu kahrolası ayakkabıları giymek en çok şu an zordu. “Allah kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Nasıl yaptım bunu? Nasıl yapabildim?”

“Safir, ne oldu birdenbire?”

Onu duymazlıktan gelerek sayıklıyor ve kendi sesimle kendimi boğuyordum. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!”

“Bir şey söyleyecek misin?”

“Ne yaptım ben? Ne yaptım? Akılsızım, aptalın tekiyim, kahrolası sorumsuz bir aptalım!”

“Safir, bir sakın ol. Soruma cevap ver.”

“Nasıl unuturum? Nasıl bakmam saate? Nasıl yaparım bunu?”

“Safir, bir şey söyle!” dedi endişeyle, cevap vermediğim için sesinde ortaya çıkan öfkeyi hissettim.

Ayakkabılarımın bağcıklarını sonunda bağlayıp doğruldum. Sedyenin yanında bulunan çantamı alıp revirden çıkacağım an öyle sar-

sıldım ki birden omuzlarımdan sıkı sıkı tutuldum. Parmakları tenimi kavradı.

“Safir,” dedi sertçe. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde sorusunu yineledi. “Ne oldu?”

Kendime geldim irkilerek. “Gitmem lazım, Milas. Çok geç kaldım.”

“Nereye gideceksin?”

“Kardeşimin şiir gösterisi vardı, söz vermiştim gideceğime ama ben aptal gibi burada yatmakla meşguldüm! Aptalın, kendine sahip çıkamayan güçsüzün tekiyim!” Alnımı sıvazladım sıkıntıyla. “Annemle babama söyleyememiş bile meşgul oldukları için. Benden rica etmişti, anlıyor musun?” Nefeslendim dudaklarım titrerken. “Kuars benden ilk defa bir şey istedi ve ben yapamadım. Söz verdiğim halde yapamadım. Sözümü tutamadım.”

“Tutacaksın,” dedi sertçe.

“Tutamadım,” diye tekrarlardım ümitsizlikle.

“Safir...” Adımı fısıldadığında öyle farklı bir tınıda mırıldanmıştı ki tenimi okşadı rüzgârı. Gözlerine baktım. “Sana söz veriyorum, sözünü tutacaksın,” dediğinde omuzlarımdaki parmaklarının baskısını yavaşça azaltıp, kolumdan aşağı doğru düşen elini parmaklarımla arasından geçirdi. Elimi tuttu. “Koş benimle, haydi.”

“Yetişemeyiz ki...” diye sızlandım. “Saate bak, trafik vardır. Kuars’ın okulu diğer yakada, biz Beykoz’a gidene kadar o eve dönmüş olur. Çok üzülecek, hayal kırıklığına uğratacağım onu.”

Başımı geriye yatırmış, ağlamamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Farkında olmadan Milas’ın elini sıkıyordum. Bakışları ellerimize kaydığında yutkunduydu. Bir eliyle elimi tutarken diğer elini geriye yatırdığım başıma attı ve yanağımla boynumun arasına yerleştirdi narince. Bu hareketiyle önce irkilsem de sonrasında sakinleşmemi sağlamıştı. Gözlerimi açtığımda başımı hafifçe kaldırmıştım ve o da çok yakın bir mesafeden gözlerime bakıyordu.

“Yetişeceğiz,” dedi net bir biçimde. “Söz veriyorum, yetişeceğiz.”

Başımı salladım ona inanmak ister gibi. “Yetişeceğiz.”

“Koş haydi.”

“Tamam.”

Parmaklarımın arasından geçirdiği parmaklarıyla yalnızca elime değil, tüm vücuduma hâkimiyet kurarken revirin kapısını açtı ve beni peşinden çekerek dışarı çıkardı. Önce karanlık koridor, ardından üç köşeli mermer merdivenler boyunca koşturarak zemin kata indiğimizde okul çoktan boşalmıştı. *Kim bilir, Mona kaç mesaj atmış, kaç kez aramıştır,* diye geçirdim içimden. O sırada iki yana açılmış ahşap ve uzun beyaz kapıdan çıkmış, bahçede koşturuyorduk.

Milas bir yandan hızla koşuyor, bir yandan da benim düşmemem için elimi sıkı sıkı tutuyor ve sık sık arkasına dönerek ne halde olduğumu kontrol ediyordu. Güvenlik kulübesinin yanına geldiğimizde Milas'ın motosikletine doğru adımlamasıyla derin bir nefes verdim.

“Motorla mı gideceğiz?”

Ben motorun sağ tarafındayken o solundaydı ama bu sırada soruma yanıt vermek yerine güvenlik kulübesinden kaskını alıp geldi.

“Evet.”

“Ben hiç motora binmedim ki.”

Güldü. “Niye, yasak mı?”

“Hayır da... Binmedim işte.”

Gözleri kısıldı ve dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış yer edindi. “Korkuyor musun?”

Omuz silktim. “Korkmuyorum ama motoru senin sürdüğünü düşünürsek güvende hissettiğim de söylenemez.”

Kaskının bağlama bandajını çözdü ve bana doğru adımladı. Kaskı motorun üzerine yerleştirip üzerindeki okul üniforması olan lacivert ceketinin düğmelerini çözdü atik bir hareketle. Ceketin önünün açılmasıyla kurtuldu bir çırpıda, sertçe motorun arkasındaki küçük bagaj kutusuna yerleştirdi. Ardından üzerine güvenlik kulübesinden aldığı motorcu ceketini giydi.

“Güvende hissetmene gerek yok, sıkı tutunsan yeter, bir şey olmayacak.” Motorun üzerindeki kaskı alıp bana uzattığında öylece baktım suratına. “Taksana,” dedi kibarlıktan uzak bir şekilde. “Safir, takacak mısın şunu?”

“Yedek kaskın yok mu?”

“Olması mı gerekiyordu?” dedi motorun etrafında dolaşıp yanıma geldiğinde. “Bugüne kadar lazım olmadı. Kimseyi almadım arkama, sen olmasaydın almazdım da muhtemelen.”

“Neden?”

Yutkundu. “Tercih meselesi.”

Ben sessiz kalırken o kaskın iki yanından tuttu ve başıma rahat geçirebileceğim şekilde ayarladı. Ben de saçlarımı tam olarak toplamasam da bir tutam haline getirdim ve birkaç defa kendi etrafında döndürerek omzuma yatırdım kaskı takınca rahatsız etmemesi adına.

Milas kaskı başımdan geçirdiğinde çok tuhaf hissetmiştim, ilk defa böyle bir şey takıyordum. Bir yandan da saçlarının ve nefesinin burnuma dolan ferah kokusuyla afallamıştım, bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Beklemediğim yerden vurmuştu. Yutkunup boynumu kaşıdığım da taktığım kask nedeniyle karanlıkta tek başıma kalmış gibi hissederken Milas aniden rüzgâr vizörünü kaldırdı ve göz göze geldik.

“İyi misin?”

Başımı salladım. “Ben iyiyim ama sen takamayacaksın.”

“Önemi yok,” deyip geri çekildi ve küçük bagajın kapağını kapattı.

“Bir ceza da senin için yeriz.”

Gözlerimi kıstım. “Cezayı mı diyorum ben? Can güvenliğinin konusu, Milas.”

“Bir şey olmaz bana, Safir. Alışığım.”

“Kötüye bir şey olmaz, doğru,” dediğimde yanıma geldi. İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacaktım ki rüzgâr vizörünü aniden kapatıp beni tekrar yalnız bıraktı. “Çok konuşuyorsun.”

“Kaba birisin!” diye bağırdım ama sesim kaskın içinde yankı yaptığından dışarıdan boğuk duyulmuştu ki Milas motorun diğer tarafından güldü. “Gülme, kaba birisin dedim sana!”

“Atla haydi,” dedi kaşlarıyla arkasını göstererek. Kendisi de bu sırada öne oturmuş ve motorun ayaklığını kaldırmıştı. “Çabuk. Hızlı ol. Yolumuz uzun.”

“Tamam, dur. Her gün motora binmiyorum.”

Elimi omzuna atıp destek alarak binmeye çalışırken yan bir bakış attı bana. “Her gün biniyor olman gerekmiyor, altı üstü ayağını kaldırıp diğer tarafa atacaksın, Safır. Bu kadar basit! Çok insani, temel bir eylem bu.”

“Bağırma bana!” deyip omzunu ittirdim ancak yerinden kımıldamadı bile. “Gerginim.”

“Gergin olunacak bir şey yok, güvensene sen bana.”

“Ya, çok kolaydı o dediğin!” derken sonunda arkasına kurulmuş ve ayağımı da alttaki demir ayaklıklara sabitlemişim. “Dolandırıcı, sahtekâr, yalan ağzına yuva yapmış birinin motoruna biniyorum. Gel de kolaysa sen güven kendine.”

Omuzlarını kaldırdı anlamsızca. “Tüm bunların motor kullanmamla ne alakası var?”

“İtiraz da etmiyorsun hiç,” dedim gözlerimi büyüterek ama sonrasında gözlerimi büyüttüğümü göremediğini hatırlayınca çok da mimik yapmamın anlamı olmadığını düşündüm. “Hiç *ben öyle bir insan değilim* demek de yok.”

“Şu durumdayken kendimi savunmayacağım, Safır,” deyip keyifsizce motoru çalıştırdı ve bahçe kapısını görene kadar geri geldi. “Ne istiyorsan onu düşün. Bıraktım sana laf anlatmayı. Kur kafanda.”

“Ne zaman savundun ki?” diye çıkıştım. “Kurmuyorum ayrıca!”

“Safır, sus!”

“Susunca da konuş diyorsun, ikiyüzlü.”

“İkiyüzlülük denmez buna ama sen bana hakaret etmeye an kolladığın için şaşırmiyorum kavramları karıştırmana.”

“Konuya uygun hakaret seçecek değilim senin için,” dedim yana doğru eğilip sanki göz teması yakalayabilecekmişim gibi. “Nasılsa bir tanesi denk gelir, uyar kalıbına.”

Nefeslendi. “Başladık yine.”

“Haydi, sür çabuk, yetişeceğiz diye söz verdin. Gerçi kime inanıyorsam ben?”

“Ya iki dakika önce elinden tutmasam ağlayacak kıvamdaydın, şimdiyse bana laf sokup duruyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl hissedeceğimi de sana sorayım? Sen ne dersen onu hissedeyim dersen, uyar mı?”

“Uyar!” dedi sertçe. Bu sırada motoru çalıştırdı. “Ben ne istersem onu yap, Safir. Ben sana ne söylersem onu yap, tamam mı?”

Omuz silktilim. “Yapmayacağım.”

“Sıkı tutun.”

“Tutunmayacağım,” dediğimde aniden gaza basmasıyla beni gafil avlamıştı ki geriye doğru savrulmamla hızla omuzlarını yakaladım. Korkuyla ellerimi aşağıya indirip kollarımı beline sardım ve sıkı sıkı sarıldım. Kask taktığım başımı da sırtına yan bir şekilde yaslayıp hiç ses çıkarmadım.

“Sıkı tutun dedim sana, değil mi? Sıkı tutun.”

Yutkundum seslice. “Tamam,” diye mırıldandım motoru kullananın o olduğunu hatırlayarak. Sinirleriyle oynamamam, can güvenliğim için en hayırlısıydı. “Dikkatli sür sen, sinirlenme de çok. Tutundum ben.”

“Sinirlendirme sen de.”

Başımı salladım hafifçe. “Peki.”

Bedeninin titrediğini hissettiğimde ani bir nefes verdiğini ve ardından güldüğünü anladım.

Bu sırada çoktan okul bahçesinden çıkış yapmış ve yola koyulmuştuk. Oldukça hızlı ama bir yandan da kontrollü sürüyordu. Trafikğin başladığı bölgeye geldiğimizde tahmin ettiğim gibi tüm arabalar milim milim hareket ediyor, dakika başı belki on metre ilerliyorlardı ancak biz vakit kaybetmeden aralardan geçip gidebiliyorduk. Milas’ın motoru iyi kullanması bir yana; trafiğin sıkıştığı noktalarda da araçların arasından, önünden ve arkasından geçip yeni bir yol bulabiliyordu.

İstanbul trafiğinde motorla araçların arasına dalmış olmak, kalbimin ağzımda atmasına neden olsa da kendimi güvensiz hissetmiyordum.

Kollarım beline sarılıyken, ellerim soluklarının tenindeki değişimini anbean hissederken ve kokusu burnumdan bir an olsun gitmezken kendimi bu kadar güvende, bu kadar korunaklı, bu kadar dingin hissedeceğimi bilemezdim.

Sığınak gibiydi.

Her şeyden öte, başımı yasladığım omzu bir buzdağı gibi üşütmemişti. Ona ilk defa sarılıyordum. Tam şu an... İlk defa değiyordu benim tenine. Belki başım göğsünde değildi ve o da beni kollarının arasına alıp saklamıyordu ama bu çok önceleri hayalini kurarken gülümsediğim anlardan biriydi. Nadiren de olsa gülümsediğim anlardan biriydi.

“Milas...”

“Ne?” diye bağırdığında irkilerek başımı yasladığım omzundan kaldırdım ve yüzüne baktım, hafifçe yana çevirdi başını. Yüzünü bu kadar yakından görmek, böyle bir anda bile gözlerimi kırpmama müsaade etmemişti. Çehresinde bir gündoğumu vardı sanki, öyle tuhaf bir hissiyattı ki kalbime tesir ettirdiği, yutkunamadım. Benim bir yanıt vermediğimi görünce tekrarladı: “Ne oldu?”

Rüzgâr vizörünü açıp gözlerine baktım. “Ne? Ne oldu?”

“Bana seslenmedin mi?”

Durdum. “Hayır.”

Kaşları çatılırken önüne döndü. “Seslendin, duydum!”

“Uydurma!” diye bağırdım esen rüzgârdan dolayı seslerimiz zar zor birbirimize ulaşırken. “Bu rüzgârda bu kaskın içinden tüm sülale ne bağıra çağıra hakaret etsem tek bir kelime duyamazsın.”

“Kendince örneklendirmen iyi oldu,” dedi başını omuz hizama yaklaştırarak. “Daha iyi anladım.”

“Rica ederim.”

Oysa gerçekten de adını fısıldamıştım, yalan değildi. *Duyması imkânsızdı*, diye düşündüm ancak kalbine yakındı dudaklarım. Ne tuhaftı ki hissetmişti dudaklarımın onu çağırdığını.

“Safir?”

Sayıkladım içten içe. “Keşke...”

Gözlerimi araladığımda bir anlığına kalakaldım. Nasıl başardığını anlamadığım bir şekilde yapmıştı. Kuvars’ın okulunun önünde duruyorduk. Başımdaki kaskı hızla çıkarmamla saçlarım dağıldı, başımı iki yana salladım ve aynı anda motordan indik.

“Gelmişiz!” dedim umutla, mutlulukla. Bakışlarımı kolumdaki saate indirdiğimde gösterinin başlamasına iki dakika kaldığını gördüm.

Gözlerim büyüyerek Milas'a baktım ve dudaklarımı ısırdım. "Yetişmişiz, Milas! İki dakika var!"

Başını sallarken rüzgârdan dağılan saçlarına attı elini ve parmaklarıyla dağıtıp şekil verdi. "Bana güvenmen gerektiğini söylemiştim."

Sevinçle yerimde sıçradım. Eğer Kuvars'ın okulunun önünde olmasaydık ve burada Safir Rochelle gibi davranmam gerekmeseydi hiç tereddüt etmeden boynuna atlayıp ona sıkıca sarılabılırdım.

Yutkunup, "Haydi, geçelim. Gösteri başlamadan görsün bizi Kuvars, üzülmesin."

Motorun yanından geçerek ilerlemeye başladığımızda güvenlik kulübesinin önüne gelmiştik ki görevliler beni gördükleri anda geçişimize izin verdiler. Kuvars'ın okulu da bizim lisenin ilkokul ayağıydı ve yine babama aitti. Özetle burada da tanınıyordum.

Bahçe kapısından içeri girip taş yol boyunca koşar adım ilerlemeye başladık, ne olduğunu fark edemediğim bir anda Milas önüme geçerken elimi tuttu ve beni peşi sıra götürdü. Sıradan, herhangi bir andı ve belki o bile farkında değildi elimi tekrar tutup koşmaya başladığının ama ben bir süre takılı kalmıştım birbirine kenetlenen parmaklarımıza. Ana giriş kapısından geçtikten sonra okul koridorlarında konferans salonuna ulaşınca dek koşarken zaman zaman gözlerim Milas'a kayıyordu ve onun da bana baktığını fark ediyordum. İkimiz de gülmeden edemiyorduk çünkü nefes nefese kalıp tükeninceye ve savruk adımlarımız birbirine karışınca dek koşuyorduk çocuklar gibi, tıpkı bir oyun oynar gibi...

Milas'ı seyrederken zihnimde bir şarkı çalıyordu sanki. Bazen öyle dingin, öyle sakın ve öyle ahenk içinde hissediyordum ki onun karma-karışıklığında, anlamlandıramıyordum. Nasıl olurdu da insan bir nehrin akıntısında sürüklenirken korkusuzca uyuyabilirdi? Milas sanki içinde savrulduğum bir akıntıydı ve ben ona kapılmıştım. Hırçın suları vururken tenimin kıyılarına, dudaklarımdan çığlıklar yükselmeli ve kurtulmak için çırpınmalıydım belki ama uyuyordum onun omzunda. Birlikte sürükleniyorduk. Gözkapaklarımda bir rüya, kalbimde bir fısıltı bildiğim tekerlemeyle dalıyordum uykuya.

Milas...

“Geldik, geldik, geldik!” dedi Milas heyecanla.

Yutkundum. “Yetiştik,” dedim inanamazcasına.

“Geç haydi,” deyip elini elimden çekti ve içeriye yöneltti beni.

Velilerin oturduğu kısma doğru sessizce ilerlerken herkes yerlerine kurulmuş, sahnenin perdesi kapanmıştı. Herkes sessizce gösterinin başlamasını beklerken görevliler de son kontrolleri yapıyorlardı. Gözlerim neredeyse dört yüz kişilik salonda oturacak yer ararken bir yandan da Kuvars’a bakınıyordum. Umuyordum ki sahnenin arkasına geçmeden son bir defa görebilirdim onu ve *buradayım* diyerek güç verebilirdim. Zemine yedirilmiş uzun basamakları aşip öğrencilerin değil, velilerin oturduğu kısma geldiğimde ikinci sıranın en sonunda boş bir yer gördüm. Fakat yanı doluydu, yalnızca arka koltuğu boştu.

Ben ikinci sıranın sonundaki boş yere kurulurken Milas da arkamdaki koltuğa oturdu. Konferans salonlarının klasik koltukları yerine oldukça şık, ahşap sandalyeler yerleştirilmiş ve özenle süslenmişti.

Arkamı dönmedim Milas’a bakmak için ama omzuma doğru başımı çevirdiğimde bana bakıp dudaklarını birbirine bastırdı.

“İyi seyirler,” dedi.

“İyi seyirler,” deyip önüme döndüm ben de.

Bakışlarım sahnede dolanırken saks mavisi perdenin benim tarafımdaki köşesinin hafifçe kıpırdadığını gördüm. Birkaç saniye sonra perdenin kenarından yarım bir yüzün salonun genelini kontrol ettiğini fark ettiğimde birleştirdiğim ellerimi sıktım heyecanla ve kimseye çaktırmadan elimi yana doğru açıp salladım.

“Kuvars...” diye seslendim fısıltıyla.

Kuvars’ın bakışları bana değdiğinde kaşları kalktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme peyda oldu. O an *keşke yüzündeki ifadeyi fotoğraflayabilmemin ve ömrümün sonuna kadar bakabilmemin bir yolu olsaydı*, diye geçirdim içimden. Çünkü hayatım boyunca Kuvars’ın bana böylesine umutla, minnetle ve sevgiyle baktığını görmemiştim. Gözlerindeki ışıltıyı, göğüs kafesinin arkasına saklanmış o minik kalbindeki heyecanı ve beni gördüğü andan itibaren kastediği bacaklarını seyretmek şu ana dek en çok keyif aldığım şeydi.

“Abla,” diye mırıldandı dudakları öne doğru uzanmış şekilde sırtırken. Hem şaşkın hem de mutluydu. “Geldin.”

Abla...

Safır değil, abla. Üstelik ben ondan rica etmemişken.

“Buradayım,” dedim dudaklarımı oynatarak ve ardından aynı şekilde devam ettim: “Seni çok seviyorum.” Kuvars dudaklarımı okuduğunda kıkırdadı. “Başarılar!”

Görevli olduğunu düşündüğüm öğretmeninden yükselen sesle gösterinin başlamak üzere olduğunu anlamasıyla aniden kaçırıldı Kuvars. Ben de taktığım kask ve koşmaktan dolayı dağılan saçlarımı düzelterip iki yandan kulaklarımın arkasına sabitledim. Ellerimi titreyen bacaklarımın üzerine bırakıp arkama yaslandım ve parmaklarımla taradığım saçlarımı sırtıma doğru yatırdım. Koşmaktan hızlanan kalbim yeni yeni normal ritmine dönse de farklı olan bir şey vardı, artık o kadar da cansız değildi.

Yaklaşık beş dakika sonra perde aralandığında yirmiye yakın çocuk sırayla sahneye çıktı ve her biri bir tiyatro metnini şiirler eşliğinde oynamaya başladı. Bir müzikal gibiydi fakat hikâyeyi yer yer okudukları şiirlerle devam ettirerek sağlıyorlardı. Üzerlerindeki dönem kıyafetleriyle öyle şirin görünüyorlardı ki her birinin böyle bir gösteriye katılmak için çalışmış olması yüreğimi sıcacık yapıyordu zira hepsinin gözleri ıslı ıslıldı.

Gösteri boyunca gözlerim Kuvars’ı arasa da Kuvars son on dakika sahneye çıkmıştı. Üstlendiği rol, oynadıkları tiyatro metninin anlatıcısı olmaktı. Dış sest, olayları dışarıdan gözlemleyen bir yabancıydı. Her şey yaşanıp sona erdiğinde sahnede yerde uzananların arasında dolaşmaya başladı Fransızca şiirini okuyarak. Tek bir şiir de okumuyordu üstelik, anlattığı hikâyeye göre değişen metinleri vardı ve kimi noktada umutlu, kimi noktada hüznü, kimi noktada insanlığa dair, kimi noktada ise dostluk üzerine sözler ediyordu.

En sonunda sahnenin önüne geldi ve yere uzanmış küçük kızın yanı başında durdu, kız az önce kalbindeki ağrıdan dolayı daha fazla bu yaşadıklarına katlanamayacağını söyleyerek bayılmıştı.

Kuvars son şiirini okumaya başladı. Victor Hugo'ya ait, ezbere bildiğim Fransızca bir şiirdi.

Söylesem, ah söyleyebilsem derdimi.

Mehtap bir gecede açabilsem sana kalbimi

Göreceksin seninle dolu.

Desem, diyebilsem ki

Seviyorum seni

Çılgınca âşığım sana

Ama demem, diyemem

Çünkü aramızda dağlar, denizler

Ve benim o kahrolası gururum var

Bu böyle sürüp gidecek

Sen, seni sevdiğimi bilmeyecek, öğrenmeyeceksin

Ben her gece yıldızlara seni sevdiğimi söyleyeceğim sana asla...

Çünkü aramızda dağlar, denizler

Ve benim o kahrolası gururum var

Kuvars şiirin Fransızcasını okudukça ben içimden Türkçesini tekrar etmiş, bir yandan da kardeşimin böylesine güzel şiir okuyabilmesi ve üstlendiği görevi en iyi şekilde yerine getirmesiyle gurur duymuştum. Gözlerimden ışıklar geçmişti. Ancak şiirin sonlarına doğru onunla tekrar ederken kelimeleri, bir noktada içimdeki hisse mâni olamamıştım; daha doğrusu kaçtığım kadar yakalanmıştım. Gözlerim donuklaşmış, bakışlarım durağanlaşmış, dudaklarımsa benden bağımsızca mırıldanır olmuştu. Zira zihnimin içine çekilip küçük bir çocuk gibi *Milas düşüncesinin* gölgesine sığınmıştım. Bir adım arkamda oturan varlığını düşündükçe her kelime bana onu hatırlatır olmuştu. Her kelimeyi onun için duyuyordum.

Kuvars şiiri bitince yere eğildi ve az önce bayılan kızın başucuna yerleşti. Fakat ben o saniyeden sonra puslu bir görüntüden başka bir şey göremedim.

"Bu böyle sürüp gidecek," diye mırıldandım şiiri zihnime kazımak için tekrar ederek.

Bu böyle sürüp gidecek mi, Milas? Bu, üzerinde dengede kalmaya çalıştığımız ipin üzerinde böylece sürüp gidecek mi? Ne zaman düşeceğiz ya da ne zaman tutunacağız birbirimize?

Tam o anda Milas'ın parmaklarını, oturduğum sandalyenin sırt kısmına doğru dökülen dalgalı saçlarımın uçlarında hissettiğimde boğazımda oluşan yumru nefeslerime ağırlık yaptı.

Saçlarıma mı dokunuyordu?

Gözlerim donakalırken parmaklarımı avuç içlerime gömüp tırnaklarımı tenime geçirdim. Bir an olsun kımıldamadım yerimde. oynamadım başımı çünkü hareket edersem korkup kaçardı.

O, sevginin suç işlemek olduğunu zanneden bir çocuktü.

“Sen, seni sevdiğimi bilmeyecek, öğrenmeyeceksin.”

Bu karanlık ve üzerimize ışık düşmeyen kuytuda ancak dokunabiliyordu bana, ancak hatırlıyordu kim olduğumu. Bu yüzdendi güneşten kaçışı, karanlığa sığınışı. Çünkü onu biraz olsun tanıyorsam yüzüm ona dönükken içindeki şefkati göstermezdi, biliyordum. Çünkü onu biraz olsun tanıyorsam gözlerime bakarken sevemezdi beni.

Beni yalnızca karanlıkta severdi.

Kimse görmezken, kendisi bile.

Fısıldadım fakat ben bile duymadım sesimi. Öyle kırık, öyle pürüzlü ve can yakıcıydı ki harflerim boğazımı tırmanırken soluğumu kesmişti.

“Ben her gece yıldızlara seni sevdiğimi söyleyeceğim, sana asla...”

Peki ya ben? Ben nasıl seviyordum onu? Seviyor muydum yoksa bana bıraktığı kalp kırıklığına sadık bir hüznperest miydim yalnız?

Bana bıraktığı acıyla avunup, o acıya sıkı sıkı sarılıp hayatımdaki her şeyi görmezden geldiğim; onunla savaşmayı, savaştığım diğer her şeyden daha fazla sevdiğim için mi ısrarcıydım onun enkazında kalmaya? Ona tutunurken kaçtıklarımından mıydı bu arsızlığım, yerimden kımıldamayışım?

Öyleydi belki de.

Yoksa sever miydi insan acıtarak ve acıyarak?

“Çünkü aramızda dağlar, denizler ve benim o kahrolası gururum var.”

Her neyse...

Dudaklarımdan son kelime döküldüğünde duyduğum alkış tufanı kendime gelmeme neden oldu. Eğdiğim başımı kaldırdım, saçlarıımı onun parmak uçlarından kurtardım ve ayağa kalkıp gözlerimde biri-

ken yaşlarla kardeşimi alkışladım. O da bana baktı yüzündeki sevinci hiç saklamadan, zaten saklayamazdı ki çocuklar sevinçlerini. Kucak dolusu taşır, bazen döker ama mutlaka saçarlardı etrafa. Çocukluk böyle bir şeydi, dağıtırdı her duyguyu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gülümserken çünkü ağlamak üze-reydim. Kuvars'ın gözlerindeki o parıltıyı görmemle de tutamadım kendimi ve alkışlarıma gülüşlerimle devam ettim.

"Bravo!" diye bağırdım ısıklar ve alkışlar arasında, ardından tüm gücümle alkışlamaya devam ettim.

"Kuvars bu kadar iyi şiir okumayı senden mi öğrendi?"

Milas'ın sesini duyduğumda, nefesi enseme yalayıp geçtiğinde ir-kildim. Bir anda arkamda belirmesini beklemiyordum, en azından bu kadar yakınımda. Göğsü başıma degecek kadar sınırlarımda...

Hafifçe eğilmiş ve kulağıma fısıldadığı cümlelerin ardından yana çevirdiğim gözlerime bakmıştı meraklı bir ifadeyle.

"Şiir okuduğumu nereden çıkardın?"

Alt dudağını büktü. "Kelimeleri seviyorsun."

"Onu nereden çıkardın?"

"Sürekli farklı kelimeler buluyorsun kendini ifade etmek için."

"Bu, beni iyi şiir okumaya mı iter?"

Omzunu kaldırdı bilemez gibi. "Bilmem. Sadece ufak bir tahmin-di. Seni dinlerken şiir dinliyormuşum gibi hissediyorum bazen."

Kaşlarını kalktı bir anlığına. "Bu iyi bir şey mi?"

Yutkunup gözlerini üzerimden çekti ve bakışlarını sahneye yönel-tirken gülümsedi. "Şiirleri severim."

Önüme dönüp onun gibi gözlerimi sahneye çevirdim. O an sol omzu başıma değdi arkadan, ben de sanki hiç haberim yokmuşçasına başımı geriye doğru hafifçe eğerek temasımızı artırdım. Az önce par-mak uçlarıyla oynadığı saçlarını bedenine yasladım.

Gösteride yer alan tüm çocuklar el ele tutuşup seyircileri üç defa selamladılar. Dağılmaya başladıklarında Kuvars hızla sahnenin ke-narındaki basamaklara doğru koştu ve heyecanla inip aramızdaki iki sıralık mesafeyi aştı. Bana doğru koştuğunu fark etmemle kollarımı iki yana açtım ve boyunun hizasına eğilip sarılmamızı kolaylaştırdım.

Onu kucaklayarak havaya kaldırdım ve gücümün yettiğince etrafında döndürdüm.

“Tebrik ederim,” diye mırıldandım bir elim belinde, diğer elim saçlarındayken. “Tebrik ederim, Kuvars. Harikaydın, harikaydın!”

Bana sıkıca sarılmaya devam ederken bir süre sonra iki koluyla sardığı boynumdan bir kolunu çekip yüzüme baktı. Bu sırada ben de onu önümüzde duran sandalyenin sırt kısmına oturttum.

“Beğendin mi, Safır?”

Başımı salladım hızla. “Ne demek beğendin mi! Olağanüstüydün!” Gözlerini kırıştırdı. “Gurur duyuyorum seninle!”

“Ya... O kadar mı?”

“O kadar tabii ki! Ne sanıyorsun?”

Kuvars utançla parmaklarını dudaklarının önüne siper edip güldü. Konferans salonundaki kalabalık yavaşça dağılmaya başladığında Kuvars gözlerini çaprazımıza çevirdi.

“Milas!” diye bağırды tam o anda, henüz yeni fark edebilmişti burada olduğunu. “Sen de mi geldin?”

Milas kalçasını sandalyeye yaslamış, bizden bir iki adım uzakta dururken, “İstemiyorsan gideyim,” dedi alayla.

Kuvars kıkırdadı. “Hayır, öyle demedim! Şaşırdım sadece. Teşekkür ederim geldiğin için.”

Milas elleri ceplerindeyken kaşlarını kaldırdı. “Önemi yok, Kuvars Bey.” Yaslandığı sandalyeyle ilişkisini kesip ellerini ceplerinden çıkardı ve yanımıza geldi. Gözleri bana kaydı. “Seni ve ablanı yalnız bırakmak olmazdı.”

Kuvars’ın gözleri doldu. “Teşekkür ederim.”

“Tebrik ederim, aslan parçası,” deyip yumruk yaptığı elini Kuvars’a doğru uzattı ve yumruklarını tokuşturdular. Ardından saçlarını karıştırır gibi okşadı fakat Kuvars buna hiçbir tepki vermedi, tuhaftı. Normalde hiç hoşlanmadığı şeylerden biriydi. Demek ki tek bir gecede bile olsa Milas’ı sevmişti. “Süperdin.”

Yaşlı gözlerini ovuşturup dudaklarını büktü, çenesi titrediğinde en-dişeyle elimi yanağına attım. “Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

“Çok korktum bir an kimse gelmeyecek diye.”

“Bak, buradayız ama. Harika bir gösteriydi, sen harikaydın ve biz seni izlemekten çok keyif aldık.”

Milas sessiz kaldı ne diyeceğini bilemez gibi, duygusal olan her konuşmadan kaçırıyordu ama bu defa kardeşimle arama girmek istemişti belli ki.

“Keşke annemle babam da burada olsaydı.”

Gözlerimi kaçırdım hem Kuvars’tan hem Milas’tan ama bu çok da uzun sürmedi, ikisine de bir şey çaktırmamak adına hemen toparladım kendimi.

“İşleri olmasaydı mutlaka gelirlerdi, bir tanem. Bir sonraki gösteride burada olacaklar, merak etme.” Kuvars gözlerime *gerçekten mi* dercesine baktığında başımı salladım fakat ilk defa yalan söylemekten bu kadar utanmıştım. Dudaklarımın iç tarafını ısırdım. “Sen şimdi kulise git, eşyalarını topla, elini yüzünü yıka. Biz seni bahçede bekleyeceğiz, tamam mı? Beraber eve geçeriz, uyuyana kadar da çizgi film izleriz. Ne dersin?”

Gözleri açıldı. “Tamam, hemen gidip geleyim!” diye bağırıp oturduğu sandalyeden aşağı atladı bir anda.

“Dikkat et!”

“Bir şey olmaz!” Sahne arkasına koştuğu esnada birden duraksadı ve bize döndü, daha doğrusu Milas’a. “Milas, sen de gelecek misin?”

Sorusuyla ikimiz de afallasak da gözlerimi Milas’a çevirdiğimde onun da bana baktığını gördüm. Ellerini deri ceketinin ceplerine koymuştu. Bilemez gibi baktı.

“Neyse, ben gidip geleyim!” diye seslendi Kuvars ve Milas’tan bir cevap almadan kulise koştu.

Bu sırada konferans salonu neredeyse boşalmıştı, çıkışa doğru ilerledik sessizce. O ellerini ceplerinde tutarken ben de önümde birleştirmiştim. Konferans salonunun kapısından çıkıp koridora geçtiğimizde gösteriye nasıl yetiştiğimiz geldi aklıma. Ellerimi tutup bırakmadığı, bana bakarken nasıl güldüğü... Ağaçlarla dolu bahçeye çıkana dek tek düşündüğüm buydu, buraya gelirken nefes nefese geçirdiğimiz o anlarda fark edemediğim küçük detaylar...

Güneş batmış, yerini aya bırakmışken sokak lambalarının loş bir şekilde aydınlattığı bahçede bir bankın önünde durduk. Birbirimize

baktık. Üzerimize, tam ikimizin ortasına vuran ışığın altında ne yapacağımı bilemez bir şekilde dururken sağ elimi havaya kaldırıp ortaparmağımı, işaretparmağımın üzerine attım ve diğer parmaklarımı avucuma kapattım. Söz işareti yaptım.

“Sözünü tuttun,” diye mırıldandım saklayamadığım minnet ve tebessümümle. “Teşekkür ederim. Eğer yetişemeseydim ne yapardım, bilmiyorum.”

“İki oldu.”

“Ne?”

“Sana verip tuttuğum sözlerin sayısı.”

“Muhtemelen son olur,” dedim kendimi tutamayarak. Ardından bozulabileceğini düşünerek atıldım. “Yani laf sokmak için söylemedim, bir daha söz vermene gerek kalmaz anlamında... *Söz verirsin ama tutmazsın* demek istemiyorum. Yanlış anlama. Çok mutluyum bugün için. O yüzden. Öyle işte...” Nefeslendim. Konuştukça dibe batıyor ama kurtaramıyordum, üstelik hızlı hızlı konuşmazken ve kelimelerimi böylesine seçerek cümle kurarken saçmalamayı nasıl başardığımı da bilmiyordum. “Her neyse.”

Elleri ceplerindeyken benim gibi sağ elini çıkardı ve biraz önce benim yaptığım söz işaretini yaptı. Söz. “Seni öyle bırakamazdım,” derken omuzlarını kaldırıp indirdi. Oysa beni bıraktığı daha acınası durumlar vardı. “Sen yetişmenin mutlaka bir yolunu bulurdun. Ben olmasaydım da yetiştirdin Kuvars’a çünkü gözlerinde gördüm. Sevdikleri için her şeyi yapabilecek kadar güçlü bir kız var orada. Sözlerini tutan, caymayan, unutmayan... Benim aksime. Yine de bırakamazdım seni öyle işte.”

Güldüm çekingen bir tavırla. “Bugünü başarıyla atlattık bence, üstesinden gelebildik bu yan yana durma zorunluluğunun. Fena değildik.”

Duraksadı, gözlerimi seyretti birkaç saniye. “Zorunda hissettiğim hiçbir şeyi yapmam, Safır,” dedi bakışlarını ayakuçlarımıza eğerken, seyrettiği gözlerimden kaçmak istercesine. “Bir zorunluluk değilsin benim için ve umarım bir gün sen de böyle düşünürsün.”

Derin bir nefes verdim fakat titremedi bile göğüs kafesim. İçimde yetişen, büyüyen sarmaşıklara dolanan, beni çepeçevre saran ve her zerreme bir büyü gibi yayılan hisler bütünün ne olduğunu çözemedim.

Bir bilinmezlik çukurunun dibindeydim yine onun beni ittiği ama bu defa o kadar da kandırılmış hissetmiyordum. Öfkeli de değildim. Beni ittiği için parmaklarını suçlamıyor, kendime kızmıyordum.

“Gelecek misin?” diye sordum tüm bu konuşmaların hissettirdiği o duygudan kaçmak adına. “Çizgi film izlemeye.”

Elini yanağına atıp çene hattını kaşdı ufak hareketlerle. “Ben gelmesem daha iyi olur sanırım, Safır. Çizgi film izlemek pek benlik bir şey değil.”

Histerik bir şekilde nefesimi verdim. “Süper kahramanları sevdiğini zannediyordum.”

“Artık değil.”

“Sana dair sevdiğim ne varsa artık sende değil,” dedim durgun bir şekilde, kendi kendime düşünür gibi. “Ne tuhaf.”

“Bana dair,” diye tekrar etti sessizce. “Bana dair sevdiğin bir şey olduğunu bilmiyordum. Şımarık, işe yaramaz, bencil çocuğun tekiydim senin için, öyle değil mi? *Büyü biraz, demiştin. Dene en azından.*” Ellerini iki yana açtı çok hafif bir şekilde. “Karşımda hayal ettiğin halim duruyor aslında ama çok da memnun değilsin. Ne istiyorsun, Safır? Kim olmamı istiyorsun? Kim olursam mutlu olacaksın? Kim olursam yeniden gözlerime ışıldayarak bakacaksın?”

Bağırımıyordu, öfkeli değildi, aksine oldukça dingin bir şekilde merak ettiği soruları sıralıyordu.

“Sana söylediğim onca şey arasından hatırladıkların bunlar mı?” diye sormadan edemedim. Çünkü bende bıraktığı onca güzel hatıranın yanında ona söylediklerim küçük birer an bile sayılmazdı. Ama insan en çok yaralandıklarını hatırlıyordu. Belki de canını yakmam, onu sarıp sarmalamamdan daha çok hatırlanmaya değerdi. “Beni bile unutmayı göze almışken hatırladıkların sana söylediğim bu sözler mi?”

“Neyi hatırlamamı isterdin?”

Bizi, Efes. Eğer gerçekten varsak geçmişte bir anda, hatırlamanı isterdim bizi.

Karanlık ve ıssız okul bahçesinde bir adım yaklaştım ona. Aramızdaki mesafe bir adıma indi ve nefesleri tenime değdi bu hareketimle. Başımı öne eğip içimde biriken cümleleri düşündüm bir süre. Dudak-

larımdan çıktıktan sonra geri dönüşü olur muydu? Eğer bana bir şey söylemezse ve yine cevapsız kalırsa sorularım, canım ne kadar yanardı? Ölçüp tarttım. Öyle korkusuzca atılmadım. Çünkü yanacak canım kalmamıştı artık, kül olmuşum.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde bakışlarını hiç kaçırmadığını fark ettim. Yüzlerimize düşen ışığın altında soluk mavilerinin rengi daha da açılmış, beyaza soyunmuştu, tıpkı buz gibi...

Daldım derinliğine. "Hâlâ oralarda bir yerde misin, Efes? Yoksa çok mu geç kaldım?"

Buradayım, de.

Buradayım... Burada, yanıdayım.

Bana tutunacağım bir umut dalı versin diye baktım gözlerine; bir ışık, bir yol, bir çıkış aradım gözbebeklerinde. O buzun saydam yüzeyi gibi parıldayan mavilerinde bizim için bir yıldız tanesi olsun istedim. Gecenin karanlığında güneşin doğmasını diledim ve içimden söz verdim, *batmazsa eğer ondan nefret etmeyeceğim*. Kalbimle zihnimi eşitlesin, kalbimin hissettiği bu sıcacık şeyin zihnimin buzullarını eritmesine yardım etsin diye yalvarırcasına bekledim.

Ona rağmen ona dair dilekler tuttum kimseye söylemediğim.

Milas'ın omuzları çöktü önce, her daim dimdik duran omuzları bir dağ gibi serildi gözlerimin önüne. Başını iki yana salladı, sanki dalgalarından kurtulmaya çalıştığı hırçın bir deniz vardı. Başını bir suç işlemişçesine önüne eğdi. Göğüs kafesi titrerken nefes alıp verdi. Gözlerimde biriken yaşlara değdiğinde gözbebekleri *yapma* dercesine dudaklarını birbirine bastırdı ve gerisingeriye sendeledi. Çekti üzerimden bakışlarını da hayalini de. Metrelerce uzağa gitti. Beni öylece bıraktı fısıltıyla birlikte.

Umutsuzlukla damlamak üzere olan gözyaşımı yanağıma değmesine müsaade etmeden sildim. Söz vermiştim kendime. Efes'i bulduğum sürece Milas için tek bir damla gözyaşı bile değmeyecekti tenime. Onun için eğmeyecektim başımı, kırmayacaktım gururumu, diz çökmeyecektim önünde beni sevsin diye. Babasından sevgi dilenen o kız çocuğu gibi benim için filizler yeşertmeyen bir adamdan düşülenmeyecektim.

Ona sırtımı döndüm.

“Safir,” diye mırıldandı adımı aramızdaki mesafeye rağmen. Ne tuhaftı ki kulaklarım ondan adımı duymayı bekliyormuşçasına hiç tereddüt etmemiştim. Bedenimi oynatmadım ancak başımı omzuma doğru çevirip uzakta duran bedenine baktım. Yutkundu o da. “Hiçbir zaman bir av değildin. Hiçbir zaman olmadın. Aksine...” deyip inanamazcasına yana çevirdi başını ve bir süre boşluğa baktı titreyen çenesini sıkarken. “Zihnimin içinde bana tuzaklar kurup duran bir sestin. Hep oradaydın. Hep vardın. Hiç gitmedin. Hiç silinmedin. Çakıldığı yerden sökülme istemeyen bir çivi gibi ısrarla eşeleyip durdun olduğun yeri.”

Efes... Bir gözyaşı damladı yanağıma birdenbire.

“Korktuğum her ne varsa sen oyduğun ve ben de hep korkularımın kucağına sığındım ama hiçbir zaman bir av değildin, Safir.” Sesi titredi, çatallaştı, kısıldı. Metrelerce uzaktan gözlerini öyle bir sapladı ki gözlerime, kalbine kadar uzanan kıvılcımları gördüm buzdağım içten eriten. “Hiçbir zaman bir av değildin... Yine de kalbin benim olsun isterdim.”





BÖLÜM 10

Hafta boyu Milas'la aramızda bir sessizlik yemini varmışçasına tek kelime konuşmamış ama oynadığımız *yan yana durma* oyunundan da kaçmamıştık. Kaçtığımız duygularımızdı, bedenlerimiz değil. Birlikte yüzmek için havuza gitmiş, kütüphanede ders çalışmıştık. Onun basketbol antrenmanlarında ben ona eşlik ederken benim bale provalarımda da o beni yalnız bırakmamış hatta annemin davetiyle bir defa akşam yemeğine bize gelmişti. Benim zihnimden onun sözleri çıkmıyordu. Onun yüzünde gördüğüm de hep durgunluk, suskunluktu.

Yan yanaydık ama belki de *birlikte* demek doğru olmazdı. Yanında bir gölgeydim çoğu zaman. Bir adım arkasından onu takip ediyordum. O ise bir yağmurluktu üzerime tutulan, sanki göz kulak olması gereken bir kız çocuğuymuşum gibi peşimden ayrılmıyordu. Beni yağmurdan, kardan, fırtınadan ve hatta tenimi yakacaksa güneşten bile koruyordu. Peş peşe yürüyor ama nereye gideceğimizi konuşmuyorduk. Aynı havuzda yüzüyor ama birbirimize havlu uzatmak dışında iletişim kurmuyorduk. Aynı masada yemek yiyor ve sadece birimizin bıraktığı tuzu diğeri alırken bir paylaşımda bulunuyorduk.

Susuyorduk. Konuşursak kaçamayacağımızı biliyorduk ikimiz de. Konuşursak birbirimizden kopamayacağımızı biliyorduk. Onun gururunu, benimse önyargımı bir kenara bırakamayacağımızı biliyorduk.

Merhaba ile *hoşça kal* arasını dolduran formaliteden birkaç kelimeydi işte sıkışıp kaldıklarımız.

Kötü de değildi aslında aramız, en azından öfkeyle bakmıyordum ona. Suçlamıyordum. Yalanlarını düşününce midem bulanmıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse yalanlarını hatırlamıyordum eskisi kadar. Onu düşündüğüm, önemsedğim, gözlerimi ondan alamadığım anlar oluyordu. Ne yaparsam yapayım kaçamadığım, zihnimdeki ihtimalini yok edemediğim, aramıza çektiğimiz çizgileri üzerine basa basa silmek istediğim anlar fazlasıyla çoktu.

Kendime engel olamıyordum. Zihnimin içinde bir türlü susmayan sesine engel olamıyordum.

Gözlerimi önümdeki tuvalden aldım ve karşımda sağ dirseğinden destek alarak yere uzanmış Milas'a baktım. Uzun boyuyla karşıma öyle bir yayılmıştı ki küçük ve tavanı alçak odanın büyük kısmını kaplamıştı. Odamın yanındaki çatı katı atölyesinde, üçgen pencereden içeri güneş sızarken karşı karşıya çizim yapıyorduk.

Gün ışığı, sarının açık ve koyu tonlarının ahenkle karıştığı saçlarına vurduğunda saç tellerinin parıldadığına yemin edebilirdim. Göz alıcı duruyor ve çizim yaparken gözbebeklerimin kaçamak bir şekilde onu bulmasını sağlıyordu.

O da benim gibi sol eliyle tuvalini tutuyor ve sağ eliyle tuttuğu fırçayla gelişigüzel bir şekilde boyuyordu. Ne çizdiğini göremiyordum ancak merak etmediğimi söyleyemezdin. Öyle önemsiz bir şekilde savuruyordu ki fırça darbelerini, boya izlerinden oluşan bir facia yaratacağına yemin edebilirdim. Kuralcı ve disiplinli yönümü bastırarak ses etmemeye çalışsam da onun bu kurlsız, hiçbir şeye uyum sağlamayan; aksine tüm düzeni yerle bir eden tavırları epey sinirimi bozmaya başlamıştı.

Homurdandım. "Eğer on dakika sonra o tuvali elime aldığımda bu güzel gözlerimin rahatsız olacağı bir manzarayla karşılaşsam sana tuvalimi vermem, haberin olsun."

“Karışmasana,” diye mırıldandı usulca, gözleri hâlâ kendi tuvalindeydi. “Herkesin sanatı kendine, içimi yansıtıyorum belki ben.”

“Berbat bir şey çıkacak o halde ortaya.”

“Belki de laf sokmak yerine beni anlamaya çalışmalısın.”

“Fırçayı tutuşun bile yanlış.”

Başını hareket ettirmeden gözlerini çevirdi gözlerime. “Doğru olmak zorunda mı?”

“Tabii ki!” diye çıktım. “Eğer aklına estiği gibi boyarsan fırça izlerinden dolayı hiçbir şey estetik gözükmmez ve ben de hakkım olan on dakika boyunca senin hatalarını düzeltmekle uğraşmak zorunda kalırım.”

Benim aksime daha sakindi, her zamanki gibi. “Birincisi, estetik gözükmek zorunda değil,” dedi başını sallarken bana da kabul ettirmek istercesine. “İkincisi, neden benim hatalarımı düzeltmekle uğraşasın? Böyle kabul edemiyor musun? Hatalarım ve yanlışlarımla...” Gözlerime baktığında bahsettiğinin tuval olmadığını ikimiz de biliyoruz ancak bozmadım oynadığı oyunu. “O hatanın orada olması belki de yansıtmak istediğim, kusursuz bir şey yapmak istemememendir.”

Kendi çizimimin üzerinde dolandı gözlerim. “Sana laf anlatmayacağım,” dedim boş vererek. “Ne istiyorsan onu çiz, nasıl istiyorsan öyle boya ama benim tuvalim sana geçtiğinde batırma. Bu tuvali çöpe atmak istemiyorum, tamam mı?”

Başını geriye yatırdığında güneş doğrudan âdemelmasına vurdu. Boynunun ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim o an.

Çek gözlerini, Safir.

“Ah, Safir. Bu şeyi, birbirimizin duygularını çizdiklerimizden okumak için yapmıyor muyuz? Sen *resim, duyguların açığa çıkmasında en etkili yollardan biridir*, demedin mi? Neden duygularımı yönetmeye çalışıyorsun?”

“Çalışmıyorum.”

“Çalışıyorsun,” dedi ısrarla. “Senin kadar pürüzsüz bir duygu durumum yok, kusura bakma. Fırça izlerime katlanmak zorundasın.”

“Benimkinin pürüzsüz olduğuna çok eminsin,” dedim fısıltıyla, hıncımı tuvalimden çıkarıyordum. Mavi boyayı boca etmişim boyayacağım kısma. “Sanki kendi eserin değilmiş gibi.”

“Efendim?”

“Yok bir şey.”

“Ne çiziyorsun?” diye mırıldandı gözleri kısılırken. Bana bakmıyor, kendi çizimiyle ilgileniyordu.

“Yedi dakika sonra göreceksin.”

“Ben ne çiziyorum?”

“Yedi dakika sonra göreceğim.”

“Kuralların dışına çıkayım deme sakın, tamam mı? Bir an bile düşünme, bir milim kıınıldama olduğun yerden. Devam et böyle.”

Fırçamı sarı boyaya daldırdım. “Sabit fikirli demeye mi çalışıyorsun bana?” diye sordum umursamaz bir tavırla ve fazlasını sıyırdığım, sarıya boyanmış fırçayı tuvalimin üzerinde gezdirdim.

“Çalışmıyorum, direkt söylüyorum.”

Topuz yaptığım saçlarımın dibine attım boşta olan elimi ve bebek saçlarımı kaşıdım. İkimiz de birbirimize bakmadan, yalnızca tuvalle-
rimizle ilgilenerek karşılıklı laf sokuyordu. Fakat hırs içinde değildik.

“Sen de fazla özgür ruhlu, rahat ve serserisin.”

“Serseri...” diye tekrar etti ses tonunu değiştirerek, ardından düşünürcesine büktü dudaklarını. “Sevdim, olur.”

“Hadsizle de değiştirebilirim.”

“Abartma.”

“Sınırını bildiğin söylenemez,” diyerek kendimi savundum.

“Sadece sınırlarında gezinmeyi seviyorumdur belki de.”

Yutkunup gözlerimi kaçırdım. “Bak, siyah kullanıp duruyorsun, Milas. Görüyorum. Siyah çok riskli bir renk. Değiştiremeyeceğim, ilerletemeyeceğim şeyler yaparsan seni mahvederim, duydun mu?”

Başını salladı. “Duydum ama önemsemiyorum.”

“Tuvali kafana geçirdiğimde önemsersin.”

Kaşları çatıldı. “Sakın,” deyip sarıldı tuvale. Boş anına denk gelmiş olmalıydı ki benim düşündüğümü o henüz fark edememişti. “Evin en güzel köşesine asacağım bunu.”

Duraksadım ve gözlerine baktım öylece. “Tişörtün,” dedim kaşlarıyla tuvalini yasladığı göğsünü işaret ederek.

Milas tuvali geri çektiğinde beyaz tişörtüne henüz kurumayan çoğu renk bulaşmıştı. Benim yüzüm tam anlamıyla umutsuz bir vakaya bakıyormuşum gibi sirke satarken o ise bu duruma gülümsedi.

Bakışlarını bana çevirdi. “Fena olmadı, ne diyorsun?”

“Ya, sorma... Sanat eseri,” deyip resmime devam ettim. “Ayrıca kullandığın renkler ifşa etmiş oldun ve ortaya çıkaracağın şeyin bir facia olduğuna artık eminim.”

“Moralimi bozamayacaksın,” diye karşılık verdi. “Sana ve o aşıl-maz sınırlarına rağmen pes etmeyeceğim.”

“Keşke etsen.”

“Asla.”

“Berbat bir çalışma arkadaşısın.”

“Senden farklı olan herkese karşı böyle misindir?”

“Önyargılı mı?” Başımı salladım aslında pek de öyle biri olmama rağmen, en azından Milas haricindekiler için. Aslında... Yalan söylememeliydim, evet. Önyargılarla dolu bir insandım. “Evet, bir şeyin doğrusunu ve iyisini yapmak varken heyecan aramak, ukalalıktan başka bir şey değil. Önyargılı olmakta haklıyım.”

Onaylamazcasına dilini damağına vurdu, benimle eğleniyordu. “Bir sanatçıya göre çok dar bir bakış açısı. Hiç onaylamıyorum.”

Haklı bir düşünceydi ama ona haklı olduğunu ima bile etmeyecektim. “Sadece sana karşı oluşturduğum bir bakış açısı,” diye düzelttim cümlesini ve başımı iki yana salladım.

“Çifte standart uygulamanın böylesi...” dedi keyifsizce mırıldanarak. Omuzlarını kaldırdı kendini savunmak istercesine çünkü onu savunacak kimse yoktu gerçekten de. “Sen benimle böyle konuşunca *birini öldürdüm de benim mi haberim yok*, diye düşünüyorum bazen.”

“Savunma mekanizması gibi düşün. Seninle ancak bu önyargılarım sayesinde baş edebiliyorum ki hayal kırıklığına uğramayayım.”

“*Hayal kurmaktansa hayali bozan olmayı tercih ederim*, diyorsun o halde.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “*Birinin eline kıracağı bile bile özenle kurduğun hayalleri vermekten iyidir*, diyorum.”

Kenarda duran ve her set sonu basacağımıza dair anlaştığımız zile vurdu avuç içini. Çıkan sesle birlikte hiç beklemediğim için yerimde sıçrarken, “On dakika oldu,” dedi rahat bir tavırla ve uzandığı yere geri döndü. “Tuvalleri değiştiriyoruz.”

Ağlar gibi yaparak başımı geriye yatırdım. “Karşılaşacağım şeyden çok korkuyorum.”

“Yorum yapmak yok, anlaşıştık.”

“Tamam, ver haydi.”

“Al ama gözlerime bakma.”

İkimiz de birbirimize uzattığımız tuvalleri aynı anda aldık. O benim çizimimi incelemeye başladığında ben de onun çiziminde gözlerimi gezdirdim ve... Hiç fena değildi. Korktuğum kadar yoktu en azından. Hatta ilk bakışta garipsesem ve ne anlatmak istediğini çözümleyemesem de kendi içimde, baktıkça taşlar yerine oturdu ve hoşuma gitmeye başladı. Birbirimize çok zıttı çizdiklerimiz, tıpkı düşüncelerimiz gibi.

Ben tarihi mimariye sahip bir bina çizmeyi hayal ettiğim için ona göre bir taslak oluşturmuştum. Bir penceresini ve oval balkonunu oluşturabilmişim on dakikada ama bir sonraki turda balkona bir prenses ekleyecektim.

O ise benim aksime kırık dökük camları olan, boyası dökülmüş duvarlara sahip, terk edilmiş gri bir bina çizmişti ancak manzarası uçsuz bucaksız bir denizdi. O kırık dökük camlar, eşsiz ve soluk mavi manzaraya açılıyordu. Renkler koyu, boğucu ve hiç umudun olmadığını hissettiren türdendi benim çizimime göre.

Ben bir peri masalı düşlemiştim onun aksine. Gülümsedim yine de. Dünyayı siyah bir filmin ardından görüyor gibiydi. Endişelerle, korkularla dolu zihnine engel olamıyordu ama şimdi gördükleri, benim avuçlarımdaydı ve ben de ona biraz renk katacaktım.

“O rengârenk tabloya siyaha daldırdığın fırçayı değiştirmeyi aklından bile geçirme,” dedim oldukça net ve keskin bir sesle, o esnada elindeki siyaha bulanmış fırçaya bakıyordum. “Milas, sakın böyle bir şey yapma çünkü ben o tablonun bir peri masalı olduğunu hayal etmişim.”

Milas bir bana bir elindeki fırçaya bir de önündeki tuvale baktı.

“Her masalın bir kötüsü vardır,” diye mırıldandı her kelimemin üstüne bastırarak onu uyarmama rağmen. “Biraz gerçeklik katacağım yalnızca, başka hiçbir şey yapmayacağım.”

“Hiç güven vermiyorsun bana,” dedim üzüntüyle.

“Biliyorum, yüz kere söyledin.”

“Bu defa başka,” dedim. “O anlamda değil.”

Milas beyaz tişörtünü hiç umursamadan yine tabloya doğru eğildi ve bu defa tabloyu kendine değil, kendini tabloya yapıştırırken gözlerime baktı.

“Güven bana, eşsiz bir tablo yaratacağım.”

Gözlerim kısıldı. “Neye benzeyecek?”

“Sana,” diye fısıldadı.

Yüzüme dökülen saçlarımın arasından güneş ışıkları gözlerime dolarken saçlarımı kulağımın arkasına sabitlemek yerine güneşe siper olmalarını tercih ettim. Aslında yalnızca Milas’ın gözlerinden kaçmaktı niyetim. Gülümsedim ama ona belli etmedim, sanki tablomu ona göstermek istemiyormuşum gibi dizlerimin üzerine yasladım ve yüzümü tamamen görünmez kıldım. Dudaklarımın çekinmeden yanaklarıma doğru kıvrılmasına izin verdim ve gülerken içimdeki heyecana mâni olmak adına dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Bana gerçekten iltifat mı ediyordu yoksa niyeti yalnızca dalga geçmek miydi, bilmiyordum. İçimden bir ses, gururunu bir kenara bırakıp adım atamasa da her zaman yaptığı gibi şakaların ardına sığınarak gerçekleri dillendirdiğini söylüyordu Efes’in. O böyle yapardı çünkü.

Başımı öne eğip resme odaklandım, on dakika dolunca vaktin bu kadar hızlı geçmesine şaşırıyordum. Henüz tam olarak istediğimi yapamamıştım çünkü. Ancak yine de onun karanlığında bir umut ışığının parıldadığını söyleyebilirdim. O harabenin içine çatlamış zeminde açan çiçekler çizmiş, ardından onların tam ortasına da bir kız ve bir erkek yerleştirmiştim. Eğer tamamlayabilseydim kızın üzerinde beyaz ve gri tonlarında bir elbise olacaktı, başını çocuğun göğsüne yaslayacaktı fakat Milas süre dolar dolmaz tuvalini elimden çekip aldı.

Kendi tuvalim tekrar bana geldiğinde Milas’ın da benim gibi bir kız ve erkek çizdiğini gördüm. İkimiz de hiçbir yorum yapmadan tek-

rar çizimlere odaklandığımızda birbirimizin değiştirdiği ve eklediği şeyleri inceliyorduk. Ben içimden aslında ne kadar benzer hayallere, duygulara ve düşüncelere sahip olduğumuzu ancak farklı pencerelerden baktığımızı geçirdim. O ne düşünüyordu, bilmiyordum ama gerçek tam olarak buydu.

Bu çizdiklerimiz bizsek şayet, iki ihtimalin provası gibiydi ellerimizde tuttuklarımız.

İki farklı bakış, iki farklı kalp atışı, iki farklı beynin kıvrımları.

Aşk ve Gurur, Gurur ve Önyargı.

Hangisiydik? Hangisini seçecektik? Hangisi olmalı hayalimiz?

Ne fark eder, diye geçirdim içimden fırçamı tuvalde gezdirirken. Hangi ihtimal olursa olsun, biz her ihtimalde gururu seçer ve geri kalan tüm hisleri hiçe sayardık. Zehirli dikenlerimizle sardığımız tenimize birinin parmak uçlarının değmesine müsaade etmezdik.

Her ikimiz de birinin sarılmayı isteyeceği son insanlardık. Belki birbirimize sarılmalıydık ancak diken diken batardı tenimize kıvrımlarımız, yanardı canımız.

Yutkunup çizimime devam ettim kolaymış gibi düşüncelerimden sıyrılabilmek adına. Yaklaşık bir saat boyunca on dakikalık dönüşümlerle değiştirdik tabloları ve bir saatin sonuna geldiğimizde ikimizin de asıl tablosu kendi elimizdeydi. Başa dönmüştük.

Üçgen çatılı, ahşap tonlara sahip odanın tam ortasında karşılıklı oturduk çalışmalarımız bitince. Bağdaş kurduk ikimiz de boyaların damlamaması adına yere serdiğimiz beyaz çarşafın üzerinde. Benim sol tarafımdan, onun sağ tarafından vuruyordu güneş gözlerimize ve ikimizin de bu yüzden tek gözü kapalıydı. Kısıyorduk, gülüyorduk kendimize karşı. Etrafımızda boya tüpleri, paletler, fırçalar, su bardakları ve kirli peçeteler vardı. Parmak uçlarımız rengârenkti, yeni renkler türetmiştik ikimiz için. Onun üzerindeki beyaz tişört kirlenmişti ama kendisi *tasarım* olarak nitelendirmeyi tercih etmişti. Benim gömleğimde ise ufak tefek damlalar mevcuttu, alışık olduğumdan daha temiz çalışmıştım ama yine de fark etmeden suratıma bulaştırdığım boyaları Milas bana gülünce fark etmiştim.

“Hazır mısın?” diye sordu kısık gözünü açmak için kirpiklerini kır-pıştırırken.

Başımı salladım. “Hazırım.”

“İlk önce sen o halde. Kadınlar önden.”

Dudak büktüm. “Centilmen...”

“Öyle.”

Tuvalimi yavaşça havaya kaldırdım ve Milas’a doğru çevirdim. Milas tabloyu gördüğünde bir süre yüzünde hiçbir mimik oynamadı, hiçbir kıvrımı kımıldamadı. Saniyeler geçtikçe önce kaşları kalktı, ardından başı hafifçe yana doğru eğildi ve en sonunda şaşkın ama mutlu bir ifadeyle alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsedi. Bir süre suskun kaldı, çizdiklerimizi ve benim son dokunuşlarımı inceledi. Ben de hiçbir şey demedim onun incelediği süre boyunca, kendisiyle kalsın istedim.

Çizdiğim tabloda onun eklediği kız ve erkeğin gözlerini beyaz bir kurdeleyle bağlamıştım körebe oynuyormuşçasına. Bir süre sonra bu çizim oyunu, bir *ihtimaller* oyununa dönüşünce o kız ve erkeği biz olarak düşünmekten çekinmez olmuşum. Zira onun için de öyleydi. Bu yüzden belki Efes’i hatırlar, belki kendi sesini duyar, beni unutmak ona korkutucu gelir diye günün birinde bana söylediği cümleleri renklerle hissetmesini sağlamak istemiştım. *Sobe*, demek istemiştım. O da sıra ona gelince ellerimizi havaya kaldırmış ve parmak uçlarımızla birbirimizi aradığımızı resmetmişti. Ben de en son beyaz bir ip eklemiş, her zaman birbirimizi bulamasak bile birbirimize bağlı olduğumuz detayıyla sonlandırmıştım çizimi.

Milas gülümsedi. “Sobe!”

“Sobe,” diye tekrar ettim tebessümle.

Gülümsemesi yavaşça dönüşürken yüzünde, anbean seyrettim kalbinden geçenleri. Önce anımsadı, mutlu oldu, deli gibi mutlu oldu ve tekrar anımsadı, kırıldı, paramparça oldu.

Geçtiirdi ama bu defa duvar örmek yerine. İşaretparmağını tabloya doğru uzatıp kendisinin bileğindeki parmak izi dövmesini gösterdi. “Dövmeme kadar çizmişsin,” dedi ani bir nefesle ve gözlerime dolu dolu baktı. Bileğindeki dövmeye dokunduğunda ben de uzanıp elini tuttum, gülümsedim onunla birlikte. O an öyle yakınlaşmıştım

ki yüzüne, biraz sonra akmasına müsaade etmeden sileceği mutluluk gözyaşlarında kendimi gördüm. “Aynısı, Safir.”

“Parmak izini çizmek biraz zordu ama.”

Zorlukla yutkundu. Kaşları çatıldı ancak gerginlikten değil, şaşkınlıktandı. “Nasıl fark ettin?”

Nefeslendiğim esnada omuzlarımı kaldırdım. “Elimden tutup koşarken elimi ne kadar sıkı tuttuğunu düşündüğümde...”

Başını salladı anladığına dair. Daha fazla bir şey söylemedi, duygulanmıştı nedenini anlamasam da. Ben de üstelemedim. Sol bileğiyle başparmağının başlangıç noktasında neden bir parmak izi dövmesi olduğunu merak etmiştim fakat onu bu kadar mutlu ettiğine ya da duygulandırdığına göre özel olmalıydı. Anlatmak isteseydi anlatırdı ama ben duymak ister miydim, bilmiyordum. İyi mi hissettirmişti yoksa bunu yapmam bir hata mıydı, emin olamadım çünkü duygularını okumak kolay değildi. En azından çekip gitmemişti, hâlâ buradaydı.

“Sen göster, haydi.”

“Pekâlâ,” dedi ve ben tuvalimi kenara alıp yanımıza yerleştirirken boşalan alana o tuvalini koydu. Henüz bana dönük değildi. “Baştan söylemeliyim, fırça izlerim için özür dilerim. Pek başarılı değilim bu konuda ama belki de hayatım boyunca yanlış olan bir şeyleri silmek yerine üzerlerini çizdiğim için oradaki o kusurlu varlıkları her zaman benimle kaldı, hiç kaybolmadı.” Kendini açıklamaya çalışırken kelime-leri öyle zor seçiyor ve sıraya diziyordu ki nefeslenip mırıldanmasına kadar incelerken buluyordum kendimi. “Belki de ihtiyacım olan buydu çünkü ben hiç hatalarıyla yüzleşen biri olmadım. Bu defa da yaptığım hataları görmek istedim, göstermek istedim unutmamak için.”

Gözlerimi küçülttüm. “Seni pencereden aşağı fırlatmamam için fırça izlerine bir bahane bulmaya mı çalışıyorsun?”

Başını omzuna doğru eğdi tek gözünü kapatarak. “Çok mu belli oluyor?” diye sordu dudaklarını birbirine bastırırken.

Gülerek başımı salladım. “Berbat bir kamufrajdı.”

“Çok da fena sayılmazdı, öyle deme.”

“Haydi, göster!” diyerek heyecanla öne doğru atıldım, sonra tekrar yerime kuruldum. “Merak ediyorum.”

“Ben gözlerimi kapatıyorum, eğer tokat yiyeceksem buna hazırlıksız olduğum bir anda yakalanmak istemem,” diyerek gözlerini yumdu ve tuvali iki yanından tutup çevirdi. “Acımasız olma.”

Bakışlarım bir süre tablonun üzerinde dolaştı. Onun çizdiği kırık dökük harabeye yerleştirdiğim balodan kaçmış hallerimizi, bu defa o gözlerindeki kurdeleyi çözerek çizmeyi tercih etmişti. Benim gözlerimdeki kurdele hâlâ bağlıydı, elimdeyse bir fırça vardı. İlk başta başımı onun göğsüne yaslamayı tercih etmiştim ama sonraki tuval değişim anlarında kendimi cam bir fanusun içine alarak ayırmıştım bedenlerimizi. Onun bu fanusun içinde neler yaşadığımdan, canımın ne kadar yandığından haberi yoktu. Başımı cama yaslıyor, hapsoldüğüm cam fanusu boyuyordum gözlerim bağlı bir şekilde. Milas ise gözleri açıkken ulaşamıyordu bana, dışında kalmıştı fanusumun.

Çizim yaparken Billie Eilish’ın *What Was I Made For?* şarkısını tekrar tekrar dinlemiştik.

Looked so alive, turns out I’m not real...

Şarkının bu kısmında takılı kalmıştım birkaç dakika boyunca.

Çok canlı görünüyordum, gerçek bile değilmişim...

O an insanların hakkımdaki düşünceleri belirmişti gözbebeklerimde. Cemiyetin, yüksek sosyetenin, asilzadelerin dilinde dolaşan adımı düşünmüştüm. Canımı en çok yakan *iltifatlardan* biri takılmıştı fırçamın ucuna.

Porselen bebek Safir...

Ben de bu düşünceyle kendimi porselenden çizip kırıklar içinde bıraktım tenimi. Kestim ama kanatmadım. Parçaladım ama dağıtmadım. Çünkü benim kırıklarım bile suskundu, sessizdi, bağırmasdı. Çünkü ben paramparça olsam bile dimdik ayakta durur, asla yıkılmazdım. Çünkü ben hiçbir zaman porselen bebek olmayı kaldıramamış, kalbimin o kadar sert olmadığını kimseye anlatamamıştım.

Şimdi gözlerimi dolduran şey ise Milas’ın kırılmış porselenlerden çizdiğim tenimdeki kesikleri kapatmasıydı. *Fırça izleriyle...* Ben kendimi o kırıklar ve kesiklerle hayal ederken o beni öyle hayal edememişti. Sığdıramamıştı unutmak istediklerinin içine, yok sayamamıştı bu kez. Tüm deliklere çiçekler doldurmuş, bazılarını yara bantlarıyla yamamış, gücünün yetmediklerini de *fırça izleriyle* yok etmeye çalışmıştı.

Bakışlarım karşımda, gözleri kapalı bir şekilde ona atacağım tokadı bekleyen Milas'a kaydığında dudaklarım titredi. Bağdaş kurduğum bacaklarımı çözerek dizkapaklarımın üzerinde durup ona doğru uzandım ve gözleri kapalıyken sağ yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Milas kıstığı gözlerini açıp bana baktı. Yutkundu. Sıcaklığı sıcaklığıma sarıldı. Minik, belki değmekten bile korkan öpücüğümün ardından geri çekildiğim an yüzüme düşen saçlarımı sağ kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?” diye mırıldandı tekdüze bir ses tonuyla. Donuktu.

Soluk mavilerine baktım. “Efes burada olduğu için.”

“Anlamadım,” dedi kaşları kalkarken.

“Anladın,” dedim başımı yana doğru yatırarak.

Bana gözleri kısılarak ve dudaklarındaki haylaz sınıtışla bakmaya başladığında bakışlarımı kaçırdım. Bağdaş kurduğum bacaklarımın arasındaki ellerimi izledim. Milas gözlerine bakmadığımı fark edince bacaklarımın hizasına eğildi, gözlerime aşağıdan bakmaya çalıştı ama ben yine kaçırdım bakışlarımı. Ben kaçırdıkça o daha çok dibime girdi ve yüzüme yaklaştı başımı yerden kaldırmam için. Bir kedinin fareyi takip ettiği gibi takip etti gözlerimi.

“Yapma.”

“Sen öptün beni.”

İttirdim onu göğsünden. “Tokat atmamı bekliyordun.”

“Ve öpeyim mi dedin?” dedi dudakları kenara kıvrıldığında.

Başımı geriye doğru yatırdım gözlerinden kaçmak için. Tavanda gezdirdim gözlerimi ama Milas rüzgâr gibi geliyordu üzerime ve ondan kaçacak yerim kalmıyordu. Ben gözlerimi kaçırdıkça o baktığım noktaya geçiyordu. Dibime sokulmuştu her ne kadar elimi göğsüne bir dayanak olarak koysam da. Başımı geriye yatırmam da fayda etmiyordu.

“Komik olur diye düşündüm,” dedim gülerek.

“Belli,” dedi beni kuşatırken. “İlk defa bu kadar fazla güldüğünü görüyorum, *mademoiselle*.”

“Komikti çünkü.” Kahkahalarımı tutmaya çalışsam da kıkırdama engel olamadım. Onunla dalga geçerek kaçmak için sığındığım

yalanı bir şekilde inandırıcı kılıyordum. “Yüzünün halini görmen gerekiyordu, donakaldın!”

Halbuki... Sadece onu öpmeyi düşlemiştim.

“Sadece komik olur diye mi?”

“Ne olabilir ki başka?” dedim abartılı bir tepkiyle. “Yoksa seni affettiğimi düşünmen için umut mu verdim sana? Kalbin mi kırıldı? Kıyamam.”

“Güç verdin,” dedi hızla. “Ben bu güçle her şeyi yaparım, haberin olsun. Arsızım, yüz­süzüm, şımarık çocuğun tekiyim neticede, değil mi? Kaçamazsın benden, Safir. Bak gözlerime.”

“Bakmayacağım.”

“Bakacaksın,” diye directti. “Kaçamazsın, yakalarım seni.”

Kıkırdamalarım eşliğinde bir sağa bir sola kaçıyor, onunla ve gözleriyle denk gelmemek adına her şeyi yapıyordum ama belli ki peşimi bırakmayacaktı.

“Kaçmıyorum zaten, buradayım.”

“Biraz daha gözlerime bakmazsan seni kucağıma almak zorunda kalacağım, böylece sen de gözlerime bakmak zorunda kalacaksın.”

Kalbim.

Neden söylediği şey parmak uçları­mın karıncalanmasına neden olmuştu?

“Ne?” Kaşlarımı kaldırdım, gülmeye devam ettim içimdeki heyecanı ona belli etmemek için. Çünkü eğer gülmeseydim kalbimin göğsüme vuruş seslerini duyabilirdi ve bu bir felaket olurdu. “Abartma!” deyip göğsünün üzerindeki elimi baskıladım, gitmesi için daha sert ittirdim ama kıpırdamıyordu bile. O kocaman bedenini nasıl yerinden oynatabilirdim ki zaten? “Seninle alay ettim, anlamıyor musun? Oynadım seninle. Ne oldu? Gururun mu kırıldı, Milas Çağlayan?”

Üzerime eğildi. “Yemezler.”

“Milas, boynum kırılacak biraz daha üzerime gelersen!”

Elini uzatıp ensemden yakaladı beni o an. Kalakaldım. Kelimenin tam anlamıyla odanın tam ortasında dururken sanki köşeye kısıtılmış gibi donakalmıştım.

“Kırılmaz artık, tutuyorum,” dedi meydan okurcasına. Benim elim onun göğsündeyken onun eli ise ensemdedi, diğer elini de içine düştüğüm durumdan dolayı belime atmıştı. Küçüklüğümden beri bale ve jimnastik eğitimi aldığım için bir hayli esnektim ama onunla bu pozisyondayken daha fazla böyle durmaya katlanamayacaktım. “Şimdi kaçırma o bakışlarını, bak gözlerime.” Parmak uçları saç diplerimdeyken bebek saçlarımı okşadı. Tenim karıncalandı. İnat ettiğim ve gözlerine bakarsam ne yapacağımı bilemediğim için dediğini yapmadım. “Safir,” diye soludu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerimi yumdum kaçmak adına. “Dediğimi yapmazsan canım seninle alay etmek isteyebilir.”

Seni öpebilirim.

Nefesi nefesime karışacak kadar yakınımdaydı. Dudaklarından çıkan soluklarını şakaklarımda, saç diplerimde hissediyordum. İkimiz de gülmüyorduk artık. İkimiz de sessizdik, soluk soluğaydık. Göğsünün üzerindeki elim kalbini hissediyordu, eğer sesi olsaydı çığlıkları avucumda yankılanırdı. Hızlıydı, hırçındı, bir kavgaya tutulur gibi gönüllüydü atmaya. Gözlerimi açtığımda gözlerinin bu kadar yakınımda olacağını düşünmemiştim ama hareket etsem dudakları degecekti dudaklarıma. Soluk mavilerinin benim solgun gözlerimle buluşmasıyla ıslak dudakları sağa doğru kıvrıldı.

“Neden öptün beni?”

“Beğendim çizimini,” diyebilirdim yalnızca.

“Fırça izlerime rağmen mi?” dedi kaşları kalkarken.

“Fırça izlerine rağmen.”

Fırça izlerin yüzünden, Milas. Benim yaralarımın daha önce hiç bu kadar güzel sarıldığı olmamıştı. Benim yaralarımı daha önce hiç böyle kolay iyileştiren çıkmamıştı.

Gülümsedi aldığı cevapla. Gülümsemesinde bir evren vardı. Kendime engel olamıyor, gülüşüne bakmadan yapamıyordum. Benden istediğini almıştı, ona karşı mağlup olmuşum. Belki canımı acıtan bir savaş değildi ve yenildiğimde ölmemiştim ama yine de ona karşı sürekli kaybetmek canımı sıkıyordu. Şimdi böylesine yakinken yüzlerimiz, atılsa öne doğru buluşacakken dudaklarımız, bir defa daha mağlup olmayacaktım.

Bu sırada telefonumdan yükselen şarkı hâlâ aynıydı, aynı sözler dönüp duruyordu ama benim bu defa takıldığım satırlar başkaydı.

Cause I, I

I don't know how the feel,

But I wanna try

Çünkü ben... Ben hissetmek nasıldır, bilmiyorum ama denemek istiyorum, diyordu. O an düşündüm. Hissetmek ne renkti acaba?

Elimi gizlice mavi boyaya daldırdım Milas beni hâlâ kucağında tutarken. Yüzü yüzümün bu kadar yakınındayken boyanın bana da gelmesini hiç umursamadan avucumu sağ yanağıyla buluşturdum, itirdim onu. O hem itmeme hem de irkilmesinin etkisiyle birden geri çekilirken ben de vücudumu hâkimiyeti altından kurtarıp kaçtım. Gülüşlerim odayı dolduruyordu bu sırada. Milas şaşkınlıkla baktı suratıma ama sonra yüzünde altta kalmayacağına dair bir ifade oluşunca başımı iki yana salladım. İtiraz etmeme fırsat vermeden kalın uçlu fırçalardan birini alıp siyah boyaya daldırdı. *Beni siyaha boyamaz herhalde onca renk varken,* diye düşündüğüm sırada fırçanın alnımdan çeneme doğru kaydığını hissettim.

Ben gözlerimi kapatmış, karanlığa boyanmışken dibime sokuldu ve kulağıma fısıldadı: "En güzel fırça izim buydu."

Gözlerimi araladığımda kirpiklerimde bile boya vardı.

"Seni bitireceğim!"

"Bir önceki denemen gibi olmasın ama."

Meydan okumasıyla içimden *pekâlâ* diyerek yerdeki boya tüplerini bir kenara ittim. Tüp yetmezdi çünkü bana. Direkt boya kovası lazımdı. Eğilip sağ elimi kırmızı, sol elimi sarı boyaya batırdım ve avuçlarımı doldurup doğruldum. Etrafa saçılmasını umursamadan üzerine fırlattım avucumdaki tüm boyaları. Tişörtüne, yüzüne, saçlarına saçılan boyalarla yetinmeyip üzerine saldırdığımda o da yakalayabildiği tüplerin kapaklarını açmış ve başımdan aşağı sıkmaya başlamıştı. Boyalar etrafa saçılıyor, yüzlerimize ve kıyafetlerimize bulaşıyordu. Ben boynuna atılarak, ona daha fazla zarar verebilirim ümidiyle sevinirken bir anda belimden yakalamış ve kafese almıştı beni. Kucağındaydım. Ellerim yalnızca yanaklarına değebilecek kadar hareket alanına sahip-

ti. O ise beni tek eliyle kafeslerken diğer eliyle istediği gibi boyayabiliyordu.

Bir süre boyanmamak için birbirimizle savaşıp kaçarken birkaç dakika içinde birbirimizi tuval olarak kullanmaya başlamıştık. Birbirimizden kaçmak yerine birbirimize karışacağımız kadar hemfikir olmuştuk çünkü. Keyfini çıkarmak istemiştik eğer bu kadar *kirlendiysek*. Tabloları bir kenara koyup birbirimizi boyamaya başladığımız an içimde bir his vardı ve bu bana hiç yanlış hissettirmiyordu. Daha önce bu kadar eğlendiğimi ve bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Dahası bu kadar özgür, renkli ve kendim gibi hissettiğimi de... Üstelik, tüm kuralların dışındaydım şimdi.

Elimdeki fırçayla Milas'ın şakaklarına yıldızlar çizerken o da benim yanaklarıma pembe noktalar koyuyordu. Öyle mutluydum ki *daha önce hiç mutlu olmamışım meğer*, diye geçirdim içimden. *Eğer mutluluk buysa, içimdeki bu duyguysa ve eğer insanın kendisi olması böylesine özgür, ferah, büyüleyici bir şeyse ne çok şey kaybetmişim aslında.*

"Pembeden nefret ediyorum," dedim Milas özenle yanağını boyarken.

Homurdandı. "Ben de yıldızlara bayılmıyorum ama şakaklarımdalar."

"Beni soktuğun hale bak."

"Ne varmış halinde?"

Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve fırçayı elinde tutarken kamerasını açtı. Telefonunu ışığın içeri sızdığı küçük, üçgen pencereye doğru tutup güneşi arkasına aldığı anda güneş ışığı tam olarak gözlerimize vuruyordu. Kamerayı özçekim moduna aldığı anda ekranda onu ve arkasında kendimi gördüm. İlk defa bir fotoğraf karesinde yan yanaydık, birlikteydik. Birazdan o yuvarlağa değdiğinde parmağı, sonsuza dek orada kalacaktık.

Tatlı görünüyorduk.

İçimdeki güzel düşüncelerin aksine homurdanan cümlelerime bir son verdim. Ardından kamerayı tuttuğu eliyle göğsü arasına girdim ve uzun boyundan dolayı benden bir hayli yukarıda duran telefonuna uzandım. Ben ellerim arkamda bağlı bir şekilde kameraya gülümseye-

rek bakarken onun huysuz bakışları öne atılmamla bana döndüğü an deklanşöre dokundu ve fotoğrafımızı çekti.

Bizi hapsetti. Ben kameraya bakarak gülümserken ve o da bana huysuzca bakarken... Yanağıma çizdiği pembe noktalar ve şakaklarına çizdiğim lacivert zemin üzerine sarı yıldızlarla... Kıyafetlerimiz, saçlarımız ve tenimizin her santiminde renkler varken... Bizi rengârenk bir anın içine hapsetti.

Fotoğrafa baktım. "Her yerim boya içinde," deyip gözlerimi odaya çevirdim. "Her yer boya içinde."

"Boyaları sevdiğini zannediyordum."

"Tuvaldeyken evet. Bu öyle bir şey değil, çarpıtma," diye sızlandım fotoğrafı görünce içim yumuşacık olmasına rağmen. O da ekranını karartıp telefonu arka cebine attı, elindeki fırçayla tekrar yüzüme doğru yaklaştı. "Şu yaptığımızı benim tek başımayken özgür irademle yapma şansım yok."

Gülümsedi yüzü yüzümün yakınındayken, bir tuvalin üzerinde çalışır gibi dikkatle üzerimde dolandı bakışları. "Belki de olmalı... Bazen kuralları yıkmak zannettiğin kadar korkutucu ve kötü değildir. Ayrıca senin gibi Rochelle kurallarından bıkmış birinin, kendi zihninin kurallarına tapması çok tuhaf."

"Beni yoldan çıkarmaya çalışma."

Absürt bir bakış attı. "Sen beni yoldan çıkarmaya çalıştın."

Öpücüğümü kastediyordu. "Seninle oyuncak gibi oynamamı hazmedemiyorsan kendini böyle kandırabilirsin."

"Beni avladığını söylüyorsun o halde."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle demeyelim, av değilsin." Durdum. "Değilsin, hiçbir zaman."

"Ben memnunum," dedi gözleri gözlerime kaydığında. "Senin avın olacaksam ölmek sorun değil. Her şeyi feda edebilirim."

Yalan söylüyor.

Biraz daha bu yakınlıkta durursa dizlerimin titremeye başlayacağını biliyordum, bu yüzden alaylı bir gülümseme oturttum dudaklarıma ve bunu bakışlarımla destekledim.

“On dokuzuncu yüzyıl aşk romanlarından fırlamışçasına bir cümle oldu,” deyip gözlerini kıstım anımsarcasına. “*Mr. Darcy?*”

Gülerek geri çekildi. Bana üstten bir bakış attı, gururlu ve ezici bir bakıştı. Her ne kadar kötücül bir his barındırmasa da kesinlikle aşağılayıcıydı.

“*Mr. Darcy* gibi bir aşk itirafında bulunacağımı hayal ediyorsan bir hayal kırıklığına daha hazır olmalısın,” diyerek elindeki fırçayı şövalenin kenarına bıraktı ve elinde kuruyan boya tozlarını çırparak yok etti. “Sana âşık olmam söz konusu bile değil.”

Kırılmadım.

Gururundan kendi hislerini bile görmeyen bir zavallı için fazla iddialı cümlelerdi.

Yalandı.

Paramparçaydım ama gülümsedim.

“*Mr. Darcy* gibi bir aşk itirafında bulunacağını hayal etmiyorum çünkü karşımda *Mr. Darcy* kadar gururu ve kibri hak eden bir adam göremiyorum,” dedim tek kaşımı kaldırıp başımı yana eğerek. Birbirimize saldırmıyor, aksine umursamaz tınılarla konuşuyorduk. “En azından soylu, eğitilmiş ve yakışıklı bir adamdı.” Derin bir nefes verip dağılan ve az önce boyalarla birbirimize saldırırken açılan saçlarımı sırtıma doğru savurdum. “Ayrıca bana âşık olmanı hayal etmiyorum çünkü bu ancak bir kâbus olurdu.”

Onu çatı katından başlayarak döve döve üç kat boyunca merdivenlerden yuvarladığımı hayal ettim. Keşke yapabilseydim, belki bu sayede ona ettiğim hakaretlere rağmen karşımda böylesine rahat bir şekilde duruyor olmazdı.

“Daha kötü kâbuslar görmüştüm,” diye mırıldanarak geçiştirdi.

Ben de susmayı tercih ettim ve köşedeki masanın üzerinden ıslak mendil alıp avucuma bulaşan boyaları temizlemeye başladım. Üzerimdeki tüm boyaları bu şekilde çıkarmam mümkün değildi fakat en azından dokunduğum yerlere bulaştırmam iyi olurdu. Bir mendil de Milas’a uzattım.

* Jane Austen’e ait “Gurur ve Önyargı” adlı romanda yer alan bir karakterdir. (E. N.)

“Şimdi kimseye görünmeden benim odama geçiyoruz. beş dakika duş alıp çıkıyorsun. Ben de sana babamın kıyafetlerinden getireceğim, o kısım biraz zorlu olacak ama halledeceğim,” diye kendi kendime konuştum. “Kimse bizi bu şekilde görmesin.”

“Odayı görmeyecekler mi önünde sonunda?” dedi duvarlardaki rengârenk görüntüyü kastederek. Etraf da bir hayli dağılmıştı. “Saklamanın bir manası yok.”

“Odayı böyle görmeleri ayrı, bizi böyle görmeleri ayrı.”

Omuz silkti. “Ne var halimizde?”

“Sana laf anlatamayacağım. Nasıl olsa anlamayacaksın. Sen kurallara uymuyor olabilirsin ama bu evin bazı kuralları var.”

Yaklaşıp yüzüme doğru konuştu: “*Eğlenmek yasaktır* gibi mi?”

“Benden uzak dur,” diyerek bedenini ittirdim ve yanından geçip odanın boya sıçramayan tek köşesi olan kapıya adımladım. “Şimdi çıkıyorum ben, sana *gel* dediğimde beni takip et ve sakın sesini çıkarma.”

“Karar ver. Uzak mı durayım yoksa takip mi edeyim?”

Nefeslendim. “Beni takip et ama uzaktan.”

Başını onaylarcasına yana eğdi. “Olur, alışığım.”

“Ne diyorsun?” diye sitem ettim ağzında gevelediği cümlesiyle, konuşmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Hiç.”

Yine saçmaladığını fark edip önüme döndüm ve alt kata inen merdivene göz attım küçük aralıktan. Annem ve babam bahçedeydi, Kuvars da odasında olmalıydı. Kimse görmeden Milas’ı odama sokmalı ve duşa girmesini sağlamalıydım. O duş alırken de babamın giyinme odasından gizlice bir şeyler alıp gelmeliydim. Babamın tonla kıyafeti olduğu için fark edeceğini zannetmiyordum.

Hiç ses gelmediğine karar verdiğimde kapıyı tamamen açıp aradan sıyrıldım ve odama giden yolun yarısını aşınca arkamı döndüm. Milas’a gelmesini söyledim. Milas da kapının arkasından çıkıp benim olduğum kısma kadar sessizce geldi. Önüme dönüp odama koşacaktım ki merdivenden gelen birkaç adım sesi ve kulaklarımda yankılanan isimle adımlarımı duraklattım.

“Safir!”

Sorunsuz bir şekilde bu işi halledebileceğim düşünülemezdi zaten, babamdı gelen. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı ona doğru çevirdim ve henüz kata ulaşmamış, üç basamak kadar aşağıda duran bedenine baktım. Gözlerimiz kesiştiği an doğrulup ellerimi arkama sakladım, Milas da benim yanımda duruyordu ağzını iple dikmişçesine. İki suçlu çocuk gibi ellerimizi arkamıza saklamış, babamın suratına bakıyorduk rengârenk iki tablo gibi.

Babamın bu görüntüden hoşlanmadığı aşikârdı ama bana söylediği gibi Milas'la vakit geçirdiğim süre boyunca hiçbir şeye karışamayacağından oldukça sakın görünüyordu.

Üç basamağı da tırmanıp karşımızda dikildi, iki üç metre kadar uzağımızda durdu. "Ne bu hal?"

"Herkes de aynı soruyu soruyor," diye fısıldadı Milas dişlerinin arasından.

"Neden acaba?" diye mırıldandım Milas'ın duyabileceği bir ses tonuyla, *ben demiştim* demek istemiyordum ama ben demiştim.

"Biriniz açıklama yapacak mısınız?"

Milas'a bırakmadan ben açıklamalıyım çünkü onun batıracağına emindim. Dudaklarımı aralamıştım ki Milas söze girdi:

"Boya savaşı yaptık, Pierre amca. Safir'in fikriydi. Ben çok uyardım yapmamamız için ama bunun sinir boşalmasına çok iyi geldiğini iddia etti." Söyledikleriyle gözlerim fal taşı gibi açıldı, o ise hiç istifini bozmadı. "Zaten halimize bakarsanız mağdur olan tarafın ben olduğumu görebilirsiniz, her yerimde boya var."

Saçlarım, sağa çevirdiğim yüzümün babama dönük olan tarafını kapatırken Milas'a inanamazcasına baktım fakat sesimi çıkaramadım. Babamın önünde kavgaya tutuşmak pek de akıllıca olmazdı. Oysa içimden boğazına yapışmak ve kafasını duvarlara vurmak geliyordu.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım. "Öleceksin!"

Milas dudaklarını oynatarak *sus* dedi.

"Safir." Babamın seslenişiyle ona döndüm. Yutkundum. "Odana geç ve temizlen." Babam hiçbir şey söylemiyor, beni azarlamıyor muydu yoksa ben bir hayalin içinde miydim, emin olamadım. Açıkçası kızacağını düşünmemiştim ama bu kadar tepkisiz kalacağını da tahmin etmezdim.

“Milas, sen de misafir odasına geç hemen. Duş alıp kurtuluyorsunuz şu boyalardan. Safir, Yonca Hanım’a söyle, Milas için temiz havlu ve kıyafet hazırlasın.” Cümlesini tamamlar tamamlamaz gözlerini kapatarak eliyle alnını sıvazladı. “Ya da dur, ben söylerim. Bu haldeyken olabildiğince az hareket edin. Yarım saat sonra ikiniz de yemeğe inmiş olun.”

Babam aşağı indiğinde içe doğru kıvrıdığım dudaklarımı serbest bıraktım ve Milas’a döndüm. Gülecektim babamın içten içe geçirdiği ama belli edemediği sinir krizi karşısında çünkü onu ilk defa bir şeye söz geçiremiyorken görüyordum. İlk defa bana verdiği bir sorumluluğu yerine getirdiğimde istediği şey bu olmamasına rağmen aslında istediği şeyin tam da bu olduğunu bildiği için kızamadığını görüyordum. Bana sağladığı özgürlük, onun mükemmeliyetçi kişiliğini tetikliyor ve kaşıntısını dahi tutturuyordu. Yine de bana böylesine iyi hissettiren bir şey karşısında gülemedim.

Milas’a baktım nefretle. “Sen çok alçak bir adamsın, çok alçak! Doymadın yalanlarına! Ben doydum, sen doymadın! O yalan yuva yapmış ağzını yırtacağım!” dedim ve cevap vermesine müsaade etmeden bacağına tekme attım, o inlerken odama girip kapıyı suratına kapattım.

Sırtımı kapıya yasladım, başımı geriye doğru yatırdığımda tavanda gezinen gözlerimin ışıldadığına yemin edebilirdim.

Tek düşündüğüm, göğsümün orta yerinde filizlenen o küçük umut ışığının kalbimi aydınlattığıydı. Karanlık bir kuytuda korkudan tir tir titreyen kalbime nasıl da yumuşak kucağını açıp ısıttığıydı. Milas’ı düşünürken ve düşlerken kendime mâni olamadığımdı. Mutluydum. Gerçekten mutluydum.

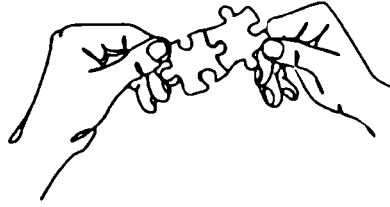
Sırtımı ayırdığım kapıyı, Milas’ın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için hafifçe araladım. Oradaydı. Tek gözümle onu izlerken merdiven basamaklarının başında durup boyalı, dar tişörtünü uçlarından tutarak yukarı doğru çekti ve zor da olsa tişörtü çıkardığını görmemle hızla kapıyı kapattım. Gözbebeklerimin önüne serilen beyaz teni ve kaslı vücudundan kaçmak istedim çünkü itiraf etmeliydim ki hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey olabilirdi. Utandım böyle düşündüğüm için.

Yutkundum. Bunu yapmamalıydım ama kendime engel olamadım, olmak istemedim belki de. Bir şey vardı sanki onda, çekiyordu beni her yere. Doğru ya da yanlış, itiliyordum ona.

Kapıyı tekrar araladığımda vücuduna karşı tuttuğu tişörte bakıyordu anlamlandıramadığım gözlerle. Gülümsüyor muydu yoksa gülümsemiyor muydu, çözemedim. Beyaz teninin ne kadar da parlak ve göz alıcı olduğu geçti aklımdan, sırt çizgisinin omurgası boyunca uzanışının ve derinliğinin ne kadar estetik görüldüğünü fark ettim. Kol kasları, geniş omuzları ve kaslı ama ince beli... İri yarı vücudunun bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi olduğunu hiç düşünmemiş, aya benzeyen tenindeki fırça izlerimin daha önce hiçbir tuvalde böyle güzel ve görkemli durduğunu görmemiştim. Hiçbir resmim onun gibi odamda saklamak isteyeceğim bir tabloya dönüşmemişti.

Başını iki yana salladı ve sersem bir şekilde merdivenden inmeye başladı. Kapıyı kapatıp kendimi tekrar odamdaki hislerin kucağına bıraktım. Gülüşlerimi saklamak için dudaklarımı ısırarak zorunda bırakan bu his öyle kuvvetliydi ki aynada gözlerime baktığımda gördüğüm ışıltıya hayatım boyunca rastlamadığım gerçeğiyle yüzleştim.

Hissetmek ne renkti, bilmiyordum ama onun yanında olmak, gökkuşağının üzerinde oturup dünyaya bakabilirmişim gibi hissettiriyordu. İmkânsız gerçek ve hayal edilebilir kılıyordu.



Babamın söylediği gibi yarım saat içinde üzerimizdeki boyalardan kurtulup aşağı inmiş ve bahçede akşam yemeği yemiştik. Milas'ın üzerinde bebek mavisi bir gömlek, altında da yine mavi bir kot pantolon vardı. Küçük dayım Remy'nin bizde olan kıyafetlerinden vermişti Yonca Hanım. Ben de üzerime beyaz bir elbise geçirmiş, saçlarımı da kurumaları için gece boyunca açık bırakmışım. Akşam rüzgârı eserken onun karşımda ıslak saçlarıyla oturması, bir ağustos akşamındaymışız gibi hissettirmişti. Sıcak, kavurucu ve etrafımızda ağustos böcekleri varmış gibi...

Yemeğin ardından babamla Milas satranç oynamış ve tuhaf bir şekilde Milas kazanmıştı. Babamı satrançta yenebilmek olağanüstü bir

olaydı. Kaybettiği için babamın keyfi kaçsa da Milas'ı gözünde başka bir noktaya oturttuğu ve saygı duyduğu bir gerçektir. Babam için böyle şeyler mühimdi. Başarılı olmak, en iyi olmak, birilerini alt etmek...

Milas'ın iyi olduğu bir başka konu varsa o da kesinlikle yapboz tamamlamaktı. Bana söylediği gerçeklerden biri buydu, yalan olmayan tek şeydi belki de. Yapboz parçalarını birleştirmeyi seviyordu. Kuvars'ın odasında tamamlamaya çalıştığı beş bin parçalık yapboza yardım etmek için yanına çıktığımızda Milas öyle hızlı bir şekilde kenar ve köşeleri seçip birleştirmiş, ardından ortadan başlayarak kenarlara doğru yapbozu ilerletmişti ki şok içinde kalmıştım. Üstelik tüm bunları yaparken oldukça ciddi kalmış ve işine odaklanmıştı. Üzerine düşüyor, pes etmiyordu.

Kayıp parçaları bulmak için gösterdiği çabayı, benim yapbozumda kendi elleriyle dağıttığı parçaları bulmak için de göstermesini istedim. Onda biri bile bana yeterdi.

İnsanların ona hayran olması için bir sürü sebep sunuyordu. Kuvars ve babamı bir şekilde etkilemişti bu gece, annemi ise onunla hiç sıkılmadan saatler boyunca sohbet ederek vurmuştu. Çünkü annemin en çok ihtiyaç duyduğu şey, birinin onu dinlemesiydi. Babam onu hiç dinlemezdi, söylediklerini duymazdı. Milas ise dakikalar boyunca araya girmeden can kulağıyla dinlemişti annemi ve öneriler, fikirler vermiş; yaptığı şakalarla güldürmüştü onu. Ben ise tüm gece onu izlemiştim.

Şimdiyse saat on ikiye geliyordu ve Milas eve gitmek için bizimkilerden izin alarak salondan ayrılmıştı. Onu uğurlamak için peşinde ilerlerken salondan çıkıp bir alt kata indik ve birkaç basamaklık merdivenin başında duraksadık. Milas bana döndüğünde sanki bunu bekliyormuşçasına gözlerini yakaladım.

"Güzel bir gündü," diye mırıldandı. "Yani uzun zamandır tüm vaktimi evde geçirmiyordum. Birkaç saat ev, biraz balkon, biraz deniz kenarı ya da spor salonu... Aklımı dağıtmak için ne gerekiyorsa hepsi işte. Ama hiçbirisi bu kadar etkili olmamıştı." Gülümsedi hem minnetle hem de çekinerek. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim gülümseyerek.

“Çok geç olmadan gitsem iyi olacak, anneannemi uyandırmak istemiyorum. Uykusu biraz hafif ve uyanırsa bir daha uyuyamıyor.” Yanı-ğın kaşdı işaretparmağıyla. “Moli de özlemiştir, kapıda bekliyordur.”

“Olur,” dedim aramızdaki sohbetin durağanlığına durağanlık kata-rak. Sanki uzatmamı bekliyordu ama ben ilerletemiyordum. “Git yani, geç kalma. Dikkatli sür bir de. Anneannene sevgiler, Moli’ye de sev-giler... Defterimin üzerine pislemediği için teşekkür ederim.”

Güldü. “İstersen bir gün tanıştıtabilirim sizi. Moli, dünyanın en sevgi dolu kedisidir. Seni çok sever muhtemelen.”

“İsterim,” derken bir basamak indiğimde o da benimle ilerledi ama önümüzdeki basamakları bu hızda inersek ancak sabaha kapıya ulaşabilirdik ve sanırım onun da istediği buydu. Gitmek gelmiyordu içinden. “Hiç sana aitmiş gibi hissettirmiyor Moli.”

“Neden?” diye sordu kaşları çatılırken.

“Bilmem,” diyebildim omuzlarımı kaldırıp. “Yanında siyah, büyük ve korkutucu bir köpek hayal edebiliyorum ama ufacık, bembeyaz ve mavi gözlü bir kedi...”

“Korkutucu biri miyim senin için?”

Nemli saçlarımın sağ tutamını geriye ittim. “Pek değil,” dedikten sonra duraksayarak ekledim: “Artık değil.”

“Sevindim.”

“Anneannenle yaşamak zor mu? Eve giriş ve çıkış saatlerinin ol-ması senin gibi özgür ruhlu biri için bunaltıcı olabilir diye düşündüm.”

Başını iki yana salladı. “Anneannem dünya tatlısı bir kadındır, anneme benziyor, aralarında yirmi yaş olmasaydı annesi yerine ikizi olurdu muhtemelen. Çok sevecen bir kadın, üstelik öyle bilgilidir ki onunla sohbetlerimiz hep zihnimin sınırlarını zorlar. Bazen de kalbi-min... Yaşlılıktan dolayı biraz hasta, eğer yorulmayacağını bilseydim seninle tanıştırmayı çok isterdim ama gününün çoğunu dinlenerek ge-çiriyor. Ben de onu rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum.”

“Yardımcısı mı var yanında?”

Saçlarını kaşdı. “Evet, o ilgileniyor.”

“Anladım.” Sohbetimiz bir anlığına tıkanıldığında o gözlerini ben-den çekmezken ben içimde gezinen soruyu nasıl soracağımı bilemedi-

ğimden etrafı izledim. Bu konuyu açmalı mıydım, bilmiyordum ama eğer durumlar kötü olsaydı mutlaka bana bahsederdi diye düşünerek kendimi cesaretlendirdim. “Sormak istemedim daha önce sen isteseydin anlatırdın diye ama bazen insan sorulmasını da istiyor...” Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “Annen nasıl? En son, son bir ameliyat olacağını söylemiştin, durumu iyiye gidiyordu. Umarım şu an çok daha iyidir.”

“Annem...” Gülümsedi annesini hatırlayınca, özlemiş olmalıydı. Ona ne kadar önem verdiğini biliyordum. “Her şey yolunda aslında, ameliyatı iyi geçti. Acıları azaldı şükür ki. En azından onu ağlarken, sızım sızım sızlarken görmüyorum. Belki de burada olmanın en iyi yanı bu. Canı eskisi kadar yanmıyor. Yine de... Yan yana değiliz işte. Ondan hiç böyle ayn kalmamıştım,” deyip buruk bir şekilde önüne eğdi bakışlarını, ayakuçlarına baktı. Yanaklarını ısırdı umutsuzlukla. “Çok özlüyorum onu, Safir.”

“Seni eski okulundan buraya getiren şey ne, bilmiyorum. Anlatmıyorsun hiçbir şey. Lyon’dan neden döndün, eski okulunda ne yaşadın, neden buradasın... Bilmiyorum. Ama üzme kendini, annen orada çok iyi bir tedavi görüyor hem. Böyle düşün. Üstelik ameliyatı da iyi geçmiş, kendin söylüyorsun daha iyi olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu... Sen de o yola saparsın bir gün. Yollar ayrılır, birleşir.” Parmak uçlarını birbirine geçirmiş, sıkıyordum ona nasıl moral verebileceğimi bilemediğimden. “Az kaldı, sınav yaklaşıyor. Yaz tatili başladığında Fransa’ya gidersin, yalnız bırakmazsın anneni. Hem belki ben de gelirim.”

Tebessüm kondu dudaklarına. “Gelir misin?”

“Gelirim,” dedim.

“Hayat çok tuhaf,” diye mırıldandığında gülümsemesi dudaklarındaki yerini korurken aklının içinden eskiye dair, bana ve bize dair, Efes’e dair bir şey geçtiğini düşünerek umutla dolmuştum ki yüzündeki gülümsemesi anbean kırıldı. Hep böyleydi, tüm gülüşleri sanki küçük birer an gibiydi, kısa sürerdi. “Her neyse.”

Bu konunun onu üzdüğünü fark edince üstelemedim kendini hatırlaması mevzubahis olsa bile.

Her neyseydi gerçekten.

“Peki, sen haftaya Kaz Dağları’na gelecek misin?” diye atıldım hemen konuyu değiştirmek amacıyla. Gözlerime neler olduğunu so-

rarak baktığında kaşlarımı kaldırdım. “Bilmiyor musun?” Kaşlarını çatmasıyla dudaklarım aralandı. Şaşkındım. “Ah, doğru. Henüz sınıf grubunda yoksun sen.”

“Neler oluyor?”

Merdivenin sonuna geldiğimizde yüksek kapıya yasladım omzumu. “Pierre Rochelle Lisesinin geleneksel Kaz Dağları kampı. On ikinci sınıflar her yıl sınava az bir süre kala çalışma kampına giderler, bir hafta Kaz Dağları’nda kalırlar ve hem etkinliklere katılır hem de ders çalışırlar. Biz de sınıfça bu hafta gideceğiz, firesiz. Mutlaka gelmen gerek. Gelmek istemeyeceğini biliyorum ama böyle bir seçim şansın yok. Burası Pierre Rochelle Lisesi. Tek kural, kurallara uymak.”

Güldü. “Neden *geliyor musun* diye soruyorsun o halde?”

“*Geliyorum* dediğini duymaya ihtiyacım vardır belki.”

Gözlerime baktı uzunca. “Geliyorum.”

“Sevindim.”

“Telefonunu versene,” dediğinde aniden duraksadım. “Ver sen.”

“Yanımda değil ki... Yukarıda kaldı.”

Milas bir süre etrafa bakındı, ardından kapının çaprazında bulunan vitrine uzandı ve üstündeki kutudan bir tükenmez kalem alıp geldi. Kalemin kapağını arka kısmına takıp elimi tuttu ve aramızdaki boşluğa kaldırıp avucuma bir telefon numarası yazmaya başladı.

“Sınıf grubuna beni sen ekler misin?”

Bunun için yapmış olduğuna inanamıyordum. Bahane bulmaya çalışıyor gibiydi, bugüne kadar birlikte geçirdiğimiz onca güne rağmen telefon numaralarımızı birbirimize vermemiştik.

Başımı omzuma yatırdım bilemez gibi. “Fotoğrafımızı bana da göndereceğine söz verirsen düşünebilirim.”

Bir süre duraksayıp, “Düşüneyim,” dedi.

Elimi göz hizasına kaldırıp, “Fazla düşünme, avucumdan silinip gitmesi çok uzun sürmeyecek muhtemelen,” dedim.

Gülümsedik ikimiz de. Milas başını salladı *anlaşıldı* dercesine.

“Safir...” Dikkatimi ona verdim ancak her neyse dilindeki belli ki söylemesi kolay değildi. Boğazını temizledi. Elini pantolonunun cep-

lerine atıp bir kâğıt çıkardı ve aramızdaki boşluğa doğru uzattı. Mavi yıldız bantlarıydı. “Bunu sana aldım.”

Kaşlarım havalandı merakla. “Bunlar ne?”

“Senin için.” Ensesini kaşdı parmak uçlarıyla. Nefeslendi. “Ben istersen seni her saklandığında sobelerim ama artık saklanma. Saklama da. Her halinle ortaya çık, her halinle görünür olmaktan korkma. Okuduğum bir kitapta ayın bile evreleri olduğundan bahsediyordu. *Her an parlayamazsın, her zaman karanlıkta da kalamazsın*, yazıyordu.” Dudaklarını sıkıca kapatıp yutkundu. “Sen her an parlayabilirsin, bil istedim.” Yüzü aydınlandı ama gölgesini bile gördüm kirpiklerinin. “Yıldızlar... Sana. Sakladıklarına.”

İçimdeki kız çocuğu bocaladı birdenbire. Elinde avucunda biriktirdiği ve kucağında taşıdığı onca şeyi bir anda yere döktü, tüm duvarlar sarsıldı. Bildiği her şeyi unuttu, ona öğretilen tüm kötücül cümleleri sildi zihninden.

Bir onu duydu. Ben bir tek onun sesini duymak istedim.

“Neden bana aldın?” diye sordum kalbimin zeminindeki toprağı eşelerken, atışlarını hissetmemesi için gömebileyim diye.

Omuzlarını kaldırdı. “Eğer kusurlarını saklamak sana iyi geliyorsa bunu onları yok ederek değil, sana yakışan şekilde parıldayarak yap istedim. Bu yüzden aldım.”

Sivilcelerim, yara izlerim...

Bazen alnımda ya da yanağımda tek tük sivilceler, izler olurdu ve babam onlardan hiç hoşlanmazdı. Belki iki üç gün beklesem geçecek türden inatçı olmayan sivilcelerdirdi fakat babamın *pürüzlü* bir görüntüye tahammülü yoktu. *Kusursuz* görünmemi isterdi. Ben de bu yüzden sivilcelerim çıkmaya başladığı günden beri üzerlerine ten rengimde bantlar yapıştırır, üzerine de makyaj yaparak tamamen yok ederdim her birini. Çok iyi hissettiren bir şey değildi açıkçası, bana kusurlarımdan utanmak dışında hiçbir şey katmamıştı.

Elinden aldım yıldız bantlarını, bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim.

“Eğer seni rahatsız ettiysem kusura bakma. Ben sadece...” Tamamlayamadı cümlesini, sustu. Ben hiç kaldırmadım başımı ama

onun gölgesi üzerime düştü. “Sana yakışacaklarını düşündüm. Yıldızların gökyüzünde parladıkları gibi yüzünde parlayabileceklerini...”

Dudağım kıpırdadı gülümsemek için ama yapamadım. “Teşekkür ederim. Sen nasıl fark ettin?”

“O gün, yağmur altında ıslandığımız gün sen benden nefret etmekle meşguldün o an ama ben ıslanan yüzünden kayıp giden bantları gördüğümde kusurlarının ne kadar güzel olduğunu, kusurlarınla ne kadar güzel olduğunu düşündüm.” Yutkundu, bakışlarım yüzüne döndüğünde kapının kenarında duran tablolarımıza bakıp sırtıttığını gördüm sıcacık bir şekilde. “Bu tablodaki fırça izleri gibi düşün. Sen de bir tablosun ve fırça izlerin senin ruhuna dokunabilmenin bir yolu. Fırça izlerine rağmen değil, fırça izlerinle sevmeye değersin.”

Gülümsedim acıyla.

Eğer hayatınız boyunca kusurlarınızdan utanmak zorunda kaldıysanız biri çıkıp kusurlarınızla güzel olduğunuzu söylediğinde içinizden ağlamak gelirdi. Çok ağlamak... Ancak hiçbir gözyaşı böyle hevesle dökülmezdi gözlerinizden, mutlulukla dolu olmazdı.

Eğer hayatınız boyunca mükemmel olmak için zorlandıysanız ve tüm yaşamınızı bunun üzerine idealize edip kurdularsa ve size istemediğiniz tüm zorunlulukları iyiliğiniz için dayattılsa günün birinde biri mükemmel olmasanız da sorun olmadığını söylediğinde gözleriniz dolardı.

Ağlayasım vardı ama tuttum kendimi.

Rağmenlerime rağmen değil, rağmenlerimle sevebilir misin beni, Milas?

Porselen bebek Safir olmak yerine fırça izleriyle dolu, kusurlu, eksik ama ruhu olan bir tablo olmanın kendim olmak olduğunu fark ettim o an.

Milas sayesinde...

Çok tuhaftı. Ona inanmıyordu kalbim ama kendime inanmamın sebebi oydu. Bana dair ne varsa yüz çevirdiğim, kalbimin duvarına asan oydu ama duvarıma çaktığı çivinin canımı acıtmasına alınıyordum. Onu acımasızlıkla suçluyordum.

Konu o olunca küçük bir çocuktu kalbim.



BÖLÜM 11

Sabahın ilk ışıklarıyla İstanbul'dan topluca yola çıkmış ve altı buçuk saatlik yolculuğun ardından Kaz Dağları'nda konaklayacağımız çiftliğe ulaşmıştık. Yaklaşık on tane küçük ahşap eve sahip bir çiftlikti burası. On ev, bir yıldızın köşeleri gibi beşe ayrılmış şekilde ikişerli gruplar halinde konumlandırılmıştı. Her ev iki kişilikti; bir oda, tuvalet ve banyodan oluşuyordu. Yemek ihtiyacını çiftliğin ana binasında karşılayacaktık, çalışma ve etkinlik alanları da oradaydı. Etrafı duvarlarla çevrili ve ormanın ortasında olan çiftlikte yalnızca biz ve yanımızda gelen öğretmenlerimiz vardı.

Mona ve ben aynı odada kalıyorduk, Milas en yakın arkadaşı Aykan'la kalıyordu, Müge de Nilsu'yla eşleşmişti. İlber sınıftan sevmediği bir çocukla eşleşmek durumunda kalınca keyfi epey kaçsa da başka şansı yoktu, anlaşılmadıkları takdirde odalar arası değişimlerin olabileceğini söylemişti Özüm Hoca. Mona ve benim bungalovumuz ne tesadüftü ki Milas ve Aykan'ın bungalovuyla bitişikti ve aynı balkonu kullanıyorduk. Her yıldız köşesi arasında yaklaşık yirmi metre kadar mesafe vardı.

Bungalovlar ahşaptan olsa da her yer siyah renkteydi ve oldukça modern bir görünüme sahipti. Son teknoloji malzemeler kullanıldı-

ğından olsa gerekti ki çiftlik geleneksellikten uzak hatta şatafatlıydı. Balkonlara açılan kapılar boydan boya olsa da siyah perdeler sayesinde rahatsız hissettirmiyordu. Mobilyalar ve kullanacağımız diğer eşyalar da hiç kullanılmamış gibi yeni duruyordu. Babamın bizi geleneksel veyahut gösterişsiz bir yere göndereceğini hiç düşünmemiştim zaten. Burası yalnızca Pierre Rochelle Lisesinin öğrencileri için inşa edilmişti fakat sezon sonu geldiğinde otel olarak hizmet vermekteydi.

“Bu kadar eşyayı ne diye getirdim, bilmiyorum. Sanırım bir haftanın üç ay gibi geçeceği yanılgısına kapılıp tüm yazlıklarımı doldurmuşum valize,” dedi Mona yatak odasının bulunduğu asma kattan aşağı sarkarak. “Sen rahatsın tabii. Tek bir valizle geldin buraya ama ben dolabımı yanımda taşıdım. Sırtlandım hatta.”

“Çok fazla kıyafete ihtiyacımız olacağını zannetmiyorum. Ders çalışıp etkinliklere katılacağız. Birkaç parça yeter diye düşündüm,” deyip omuz silktim. “Yonca Hanım ayarladı gerçi her şeyi, ona güveniyorum. Mutlaka mantıklı bir düzen oturtmuştur.”

“Burası çok soğukmuş,” dedi Mona omuzlarını sıvazlayarak. “Gecelik bile getirdim yanımda ama giyebileceğimi zannetmiyorum. Donarak ölürüm.”

Yüzümü buruşturdum. “Gecelik mi?”

Başını salladı ve asma katın kat sınırına başını yerleştirip saçlarını aşağı sarkıtarak gözlerime tersten baktı. Tam altındaki siyah, deri koltukta oturduğum için yüz yüzeydik. “Of... Evet. Kıyafetlerimi valize doldururken o kadar yanlış seçimler yapmışım ki kendime inanamıyorum. Erkek seçimlerime benziyor, her biri rezalet!”

“Aykan’a yazık oldu desene. Çocuk kibarlık olsun diye valizini taşıdı ama sonuç hüsrân.”

Mona umursamazca dudak büktü. “Centilmen bir erkekse yardım edecek tabii ki. Ben sürünürken yanımdan geçip gidecek değildi.”

“Yine de böyle bir zorunluluğu yoktu. Okula geldiği günden beri kimseyle iletişime geçmediğini göz önünde bulundurursak belli ki sana karşı iyi ya da kötü bir ilgisi var. Otobüste de sana baktığını gördüm.”

“Bu benden hoşlandığı anlamına gelmez.”

“Hoşlanıyor demedim zaten. *İlgisi var* dedim. Bu arkadaşça tanı-maya çalışmak da olabilir. Kavramların birbirine girmiş.”

“Yani...” dedi Mona emin olmayarak. “Tatlı çocuk ama fazla çalışkan, bilgili ve entelektüel. Onunla konuşurken her zaman kendimi çok zeki olmak zorundaymış gibi hissediyorum. Sanki bahsettiği fizik ve kimya kurallarını bilmezsem, okuduğu kitabı okumamışsam beni imha edilmesi gereken bir fare olarak görecekmış gibi bakıyor. Muhtemelen toplumun cahiller ve işe yaramazlardan arındırılması gerektiğine dair sosyopat fikirleri olan bir siyasetçi olmak istiyordur. Aksiyon filmlerinin finalinde içinden psikopat çıkan tipler olur ya, onlar gibi.” Yüzünü ekşitti. “Sohbeti de sıkıcıdır.”

“Saydığın ilk özellikler müthiş ama nasıl bu özellikleri saçma sapan bağlamlara çekebildin ve konuyu buraya bağlayabildin?” İnana-mazcasına baktım suratına. “Resmen kendini manipüle edişini anbean seyrettim. Şok içindeyim.”

Nefeslendi. “İyi çocuklardan hoşlanmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Belki de bu yüzden hiçbir ilişkin iki günden fazla sürmüyordur. Kalbini kıracak kişileri seçtiğin ve korkularından dolayı hiçbirine kendini teslim edemediğin için.”

Gözlerime ciddi bir şekilde baktı. “Henüz iyi bir çocuk kalbini kır-mamış belli ki,” deyip sırtı alayla. Başını iki yana salladı. “İyi bir çocuk senden hoşlandığında ona güvenir ve kalbini ellerine bırakırsan kötü bir çocuktan daha kolay ve sert bir şekilde kalbini kırabilir.” Öyle emindi ki bundan, gerçek buymuşçasına omzunu kaldırdı. “Çünkü darbeyi hiç ummadığın kişiden ve hiç beklemediğin noktadan alırsın, toparlanman için fırsat bile tanımaz sana.”

Milas kalp kıran iyi bir çocuk muydu öyleyse?

Dalan gözlerimin buzunu çözdüm hızla. “Çocukla hiç sohbet et-medim,” dedim karşı çıkarak. “Sadece o tüm evi sığdırdığın valizi ken-din bile taşıyamadığın için daha fazla acılar içinde kıvrınmana izin vermedi. Belki de seninle kurmaya çalıştığı iletişime set çekmek yeri-ne izin verirsen kendisini sana tanıtabilir.”

“Belki benim onun kalbini değil, onun benim kalbimi kırma ihti-mali daha yüksek olsaydı ilgimi çekebilirdi. Hikâyenin kötüsü olma

düşüncesi ürkütücü.” Bir anlığına ihtimaller geçti sanki gözlerinin önünden ve sonra başını iki yana salladı. “Safir!” diye bağırıp saçlarını havalandırdı öfkeyle, doğruldu ve ofladı. “Erkeklerden daha büyük bir sorunumuz var, kes şunu! Şu an resmen giyebilecek tek bir şeyim bile yok, anlıyor musun beni?”

Gözlerimi devirdim. “Abartıyorsun.”

“Üç şeyim bile yok.”

“Mona...”

“Tamam, beş gün idare edebilirim ama son iki gün çıplak gezemem.”

“Benim kıyafetlerim var,” dememle Mona sırtüstü uzandığı zemin-den doğrulup yüzüstü pozisyona geçti. “İstediyini giyebilirsin. Ayrıca çiftlikte çamaşır makinesi de olmalı.”

Gülümsedi. “Böyle demen için kendimi acındırmıştım, kıyafetlerimi yıkamakla uğraşamam.”

“Fark ettim,” dedim başımı iki yana sallayarak kıkırdarken. “Senden bir şey esirgemeyeceğimi biliyorsun, sormana gerek bile yok.”

“Teşekkür ederim, Safir,” dedi duyguyla. Ani değişimleri başımı döndürse de onu böyle seviyordum. “Eğer annem yine aniden iş gezisine gitmemiş olsaydı belki daha mantıklı seçimler yapabilirdim ama üzerimde beni durduran bir otorite olmayınca tüm arzularıma saldırıyorum ve sonra pişman oluyorum.”

“Elise teyze ve iş gezileri... Her ne kadar seni ihmal etse de onun bu oğlak burcu hırsı, disiplini, işkolikliği beni cezbediyor.” Mona da benimle aynı düşüncede olduğu için fikirlerimi söylemekten çekinmemiştim, sık sık üzerine konuştuğumuz bir şeydi bu. Ancak şu an belki bunu konuşmak istemeyebilir diyerek başka bir noktaya çektim cümlemi. Yüzümü ekşittim. “Ayrıca az önce yanlışlıkla filozof gibi konuştun, farkında mısın?” dedim kahkaha atarak. “Senden asla beklemeyeceğim bir cümleydi. Kaç gün düşündün üzerine?”

Mona da benim gibi gülümserken duraksayıp yüzüme baktı. “Neden? Ben filozof olacak kız değil miyim?”

“Tercih edeceğini zannetmiyorum.”

“Ama yapabilirim,” diye directti ve sanki benden onay bekledi.

“Evet, kesinlikle,” deyip başımı salladım. “Ama mutlu olmazsın. Sen Mona’sın. Hayatın derinliklerine dalmayı sevmezsin yüzeyde güneşlenmek varken.”

Mona saçını sırtına doğru yatırdı. “Haklısın, beyaz tenli olduğumu düşünemiyorum. Ama yine de bunu sonra düşüneceğim.”

Kıkırdadım. “Düşün bakalım.”

“Sen ne yapıyorsun orada?” diyerek gözlerini kıstı Mona. “Var bir kurt içinde, belli. Ne oldu? Niye huzursuz bacak sendromu olan büyükannem gibi debelenip duruyorsun yerinde?”

“Hiç...” Gözlerimi kıstım. “Beni o çatlak büyükannene benzetmen de hiç hoş değil.”

“Safir, söyle.”

Gözlerimi tavanda gezdirdim. “Milas bana telefon numarasını verdi onu sınıf grubuna eklemem için. Karşılığında çektiğimiz fotoğrafı gönderecekti ama hâlâ yapmadım çünkü muhtemelen onu sınıf grubuna eklemem umurunda değil, ona mesaj atmamı bekliyor ve ben de ne yazmam gerektiğini bilmiyorum.”

Tek bir nefeste kurduğum cümlemin arasında bağlaçlar ve virgüller olsa da hiç duraksamamış, tonlama bile yapmadan kitaptan okur gibi konuşup susmuştum.

Mona gözlerini irileştirerek başını asma katın ahşap tırabzanları arasına soktu ve kelimenin tam anlamıyla vücudunun yarısını boşluğa sarkıttı. Tam üzerimdeydi.

“Milas sana telefon numarasını mı verdi?”

“Tekrar mı edeyim?”

“Et.”

“Milas bana telefon numarasını verdi.”

“Ve senden mesaj mı bekliyor?”

“Mona,” dedim uyarıcı bir tonda. “Kes şunu.”

“Siz ne ara bu kadar yakınlaştınız ya?” Mona bakışlarını karşıımızda duran ve bungalovun bir kenarının tamamını kaplayan cama çevirdi. “Çocuk hayatımıza dahil olalı üç hafta oldu, belki bir ay... O kadar oldu mu? Olduysa da ben bunu nasıl fark etmedim? Kör mü-

yüm? Bakayım, değilmişim, parmaklarımı gözlerime batırmayayım bari. Sağlamlar hâlâ.”

Dalga geçiyordu alındığını belli etmek istediği için. “Mona, yapma. Söyleyemedim işte.”

Mona hızla geri çekildi, doğruldu ve merdivenden ceylan gibi seke seke inip uzandığım iki kişilik koltukta üzerime atladı. Ben kendimi geri çekerken ayakuçlarıma kuruldu, bedenini koltuğun sırtına yaslayıp bana doğru yanaştı.

“Anlat kız, anlat!” diye girişti büyük bir merakla. Gözleri ışıldadı.

“Hangi birini anlatayım, *Cevriye*?” dedim yalandan dertli bir şekilde. Başımı önüme eğip kaldırdım bayılmış gibi. “Nereden başlayayım, bilmiyorum.”

Elini bacağıma atıp sıktı. “Hepsini anlat, hepsini; incığını cıncığını!”

İkimiz de gülüştük canlandırdığımız parodiyle.” *Yaprak Dökümü* dizisini Mona’yla birlikte her yaz tekrar tekrar izlerdik, arkadaşlığımız boyunca en sevdiğimiz ve tekrar eden aktivitelerimizden biriydi. Hatta her yaz Monaların yazlığına ailecek gittiğimizde anne ve babalarımız kahvaltıda sohbet ettikleri için biz kendimize ayrı bir masa kurup kahvaltı ederken bölümlere en baştan başlardık. Aramızdaki çoğu şaka da bu dizi üzerine olurdu.

“Haydi, bekliyorum.”

Mona gözlerime artık kendimi açmam için merakla bakarken ona en azından Milas’ın İstanbul’a geldiği tarihten bu yana olanları filtreli bir şekilde anlattım. Beni kandırdığını ve ondan nefret ettiğimi söyleyemedim fakat babamın bizi bir arada tutma zorunluluğunun bizi birbirimize ittiğinden, yine de hislerimizden açıkça bahsedemediğimizden, her şeyin belirsiz olduğundan söz ettim. Milas’ın açık bir kitap olmayışına sinirlenip bana adım atmamasından rahatsız olsa da Milas’la aramda bir şey olabileceği ihtimali onu heyecanlandırmıştı. Beni de heyecanlandığı gibi... En azından Efes olarak.

* Reşat Nuri Güntekin’in “Yaprak Dökümü” adlı romanından uyarlanan aynı isimli dizinin karakteridir. (E.N.)

** Yaprak Dökümü adlı dizide geçen bir diyaloga gönderme yapılmıştır. (E.N.)

“Tamam, şimdi ona mesaj atmalısın.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Bilmiyorum,” dedim gözlerimi kısarak. Oysa ona mesajlaşarak inanmıştım zaten. Aşınası olduğum şey buydu. “Biraz gerici.”

“Bu yüzden mi köşe bucak kaçırıyorsun çocuktan?” diye sordu suratındaki rahatsız edici tebessümle. “Otobüste yüzüne bakmadın, benimle konuşmak yerine uyuma numarası yaptın, otobüsten inince de valizini alıp hızlı hızlı yürüdü.”

“O da gelip yan bungalovumuza yerleşti,” dedim fısıltıyla ancak sinir olmuşum gibi çıkmıştı sesim. “Başka bungalov yokmuş gibi.”

“Belli ki peşini bırakmayacak.”

“İlber bir şey yapacak diye korkuyorum, gözlerini Milas’tan ayırmıyor. Son zamanlardaki yakınlaşmamızdan rahatsız. Her ne kadar ona keskin sınırlar çizmiş olsam da hâlâ hayatıma karışabileceğini düşünüyor. Onunla olmayacağımdan emin ama başka biriyle olma ihtimalimden de rahatsız oluyor sanırım.”

“Eski sevgilin çünkü.”

“Buna hakkı yok.”

Nefeslendi. “Oyuncağı elinden alındı, kim olsa öfkelenirdi. Pierre amcanın seni yıllarca manipüle ederek içinde tuttuğu ilişkiden kurtulduktan sonra yine Pierre amcanın isteğiyle Milas’a yakın olman, onu oyun dışına itilmiş gibi hissettiriyor olmalı.”

“Milas olduğu için oyun dışı kalmadı ki,” dedim tekdüze bir ses tonuyla. “Milas olmasaydı da bir oyuncu değildi.”

“İlber bunu görüyor ama kabul etmek istemiyordur.”

“Etse iyi olur,” deyip ayaklandım. “Bu bir hafta boyunca sorun çıkmasını istemiyorum, çok gerginim.”

“Milas’ın İlber’e fırsat vereceğini zannetmiyorum ama Milas da pek güvenebileceğimiz bir tip değil ne yazık ki...” Ne demek istediğini anlamayınca gözlerimi ona çevirdim ve bana *durum ortada* dercesine baktı. “Milas, gözü karardığında İlber’den daha korkutucu bir silah haline gelebilir.”

“Ve ufak bir sorunumuz daha var,” dedim sıkıntıyla. “Milas, İlber’in eski sevgilim olduğunu hâlâ bilmiyor.”

“Eksik kaldı,” deyip bir detay daha ekledi işaretparmağını bana doğru yönelterek. “Buradaki herkes İlber’in eski sevgilin olduğunu biliyor.”

“Milas’ın duyması an meselesi yani.”

“Öğrenmiş bile olabilir.”

“Milas’ın tepki vereceğini zannetmiyorum ama yine de huzursuz edici. Ayrıca tepki verebilecek bir konumda değil.”

“Değil mi?” diye sordu Mona. “Emin misin?”

“Değil tabii.”

İmalı bir bakışla saçlarıyla oynadı. “Ben o kadar emin olmazdım.”

“Ne?” dedim omuzlarım çökerken.

“Milas’ın tepkisiz kalacağından,” dediğinde dudaklarını ıslattı ve gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. “En azından sana karşı olmasa da eski sevgilinle aynı ortamda olman onu huzursuz edecektir şayet gerçekten sana karşı bir ilgisi varsa. Ayrıca tepki verdiğinde de hiç ters tepeceğini zannetmiyorum. İtiraf et, hoşuna bile gider.”

“İlber’le çocukluk arkadaşınız ve ailelerimiz de dost. Bu da her zaman hayatımda olacağı anlamına geliyor.”

“Merkezde olmadığı sürece sorun yok.”

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir zaman değildi ki.”

“Milas bunu bilmiyor ama. Eski sevgili, eski sevgilidir. İlber’le aradaki ilişkinin sevgililik gibi yaşanmaması bunu değiştirmez.”

Milas’a bir eski sevgilim olduğundan ve beni *mutsuzluğun portresi* olduğuma inandırarak terk ettiğinden bahsetmiştim onu ilk tanıdığım da fakat bu kişinin hayatımdaki yerinden, kim olduğundan bahsetmemiştim. Okula geldiğinden bu yana da İlber’in konusu açılmamıştı, söyleyememiştim. Açıkçası söylemem gerektiğini de hissetmemiştim. Sınıftakiler sürekli bu konu üzerinden bana laf çarpıttı ama İlber’le yaptığım son konuşmanın ardından aynı ortama çok girmedığımız için böyle bir şey de yaşanmamıştı. İlber okula sık gidip gelmiyordu son zamanlarda, bu kampa da katılmayacağını tahmin etmiştim ama öyle olmamıştı. Babam, babasını arayarak gelmesini sağlamıştı.

“Ne yapacaksın o halde?”

Kalçamı Mona'nın oturduğu koltuğun karşısındaki mutfak tezgâhına yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Milas'la ona bir açıklama borcumun olduğu bir seviyede değiliz, haliyle kalkıp ona her şeyi anlatacak değilim. Durup dururken yapamam, çok saçma olur. Eğer ortaya çıktığında bana hesap soracak olursa da kim olduğuna bakmasını söylerim. *Sen kimsin ki sana bir açıklama yapmamı bekliyorsun* minvalinde bir cümle planladım ama henüz emin değilim."

"Manipüle edeceksin yani," dedi özetle.

"Evet," dedim rahatça. "Hayatımın detaylarına tümüyle hâkim olmak istiyorsa önce hayatımdaki yerine karar vermeli." Tezgâhın üzerine oturdum ve muzip bir ifadeyle sırttım. "Ondan sonra istediği açıklamayı alabilir."

"Gurur duydum," deyip güldü Mona. "İyi eğitmişim seni, aferin."

O bana yalanları için hiçbir açıklama yapmamıştı. Şu an buna göz yumuyor ve susuyorsam tek nedeni, babamın isteği ve bu isteğin benim hayatımı bir noktada kolaylaştırıyor olmasıydı. Bir süredir ne istiyorsam onu yapıyordum, bir şeylere mecbur bırakılmıyordum. Tek zorunluluğum Milas'tı.

"Ormanda yürüyüşe mi çıksak?" diye mırıldandı Mona. "Akşam yemeği için Özüm Hoca ve Yamaç Hoca bir ekibin geleceğinden bahsetti, bir organizasyon olacakmış. İki saat kadar vaktimiz var. Bence biraz yürüyebiliriz."

"Tek başımıza mı?"

Gözlerime boş bir ifadeyle baktı. *Umutsuz vaka* der gibiydi.

"Sence benim bu alımlı, güzel ve etkileyici bedenimde öylesine yürüyüşe çıkacakmışım gibi bir mesaj var mı?" diye sordu ve kendisini incelemem için vücuduna bakmamı bekledi. Ardından suratına boş bir ifadeyle bakmaya devam ettiğimi görmesiyle gözlerini devirdi, koltuğun üzerindeki telefonumu tutup bana attı. Kolayca tuttum. "Milas'a mesaj at. *Biz yürüyüşe çıkıyoruz, Özüm Hoca sorarsa söyleyebilir misiniz*, tarzında bir mesaj. Kesinlikle davet etmek yok."

"Neden?" dedim.

Elini alnına koydu ve gözlerini kapattı. "En yakın arkadaşım neden geri zekâlı ve bana benzemiyor?"

“Söylesene.”

“Peşimize takılacaklar Aykan’la, emin olabilirsin.”

“Takılmazlarsa boşu boşuna soğuk yemiş olacağız, farkındasındır umarım.”

“Takılacaklar, sen yaz.”

“Yazıyorum o zaman,” dediğimde başını sallayarak beni onayladı ve ayağa kalkıp hazırlanacağını söyledikten sonra asma kata çıktı.

Elime telefonumu alıp ekranımı aydınlattım. Avucuma numarasını yazdığı gün kaydettiğim telefon numarasına tıklayıp boş sohbet ekranına bakındım bir süre. Ne yazacağımı, nasıl yazacağımı düşündüm. İlk mesajımın ne olması gerektiği üzerine kafa patlattım bir süre. Oysa onunla aylarca konuşmuş, sayısız mesaj göndermişim. Neden şimdi bir yabancıya ilk defa mesaj gönderiyormuşum gibi hissediyordum, bilmiyordum.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde kaydırıp bir mesaj yazdım ancak öyle saçmaydı ki sildim. Bu durum kendini neredeyse beş defa tekrar ettiğinde sinirlerim bozuldu ve ilk mesajın onun tarzında olması gerektiğine karar verdim.

Safir:

Sobe!

Ekranı karartıp telefonu göğsüme yasladım ve yan bungalovda kalan Milas’ın ne cevap vereceğini düşündüm.

Şu an ne yapıyordu acaba? Uyuyor muydu yoksa o da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüyor muydu? Neden düşünsün ki? Düşünürdü aslında. Eğer bana yıldız bantları hediye edecek kadar düşünüyorsa şu anda da düşünüyor olmalıydı.

Telefonu kenara bırakıp tezgâhtan aşağı atlayacağım esnada avucumda hissettiğim titremeye hızla ekranı aydınlattım.

Milas:

Benden saklanan sensin.

Anlamazlıktan gelmek en iyisiydi. Bana yıldız bantlarını verdiği günden sonra onu düşünürken dudaklarımın kıvrılmasına engel olmadığımı nasıl söyledim yoksa?

Ondan kaçıyordum çünkü onunla olmak vücudumun kimyasını bozuyordu. Kendime engel olamıyordum.

Safir:

Anlamadım?

Milas:

Anladın, Safir.

Geçistirmek en iyisiydi.

Safir:

Mona'yla yürüyüşe çıkacağız,
Özüm Hoca bizi sorarsa diye
haber vermek istedim.

Milas:

Neden bana haber veriyorsun?

Sana istediğini vermeyeceğim, Milas Çağlayan. Sen bana geleceksin, ben sana değil.

Safir:

Yan bungalovumuzda
kaldığın için olabilir.

Milas:

Benim olmadığım sınıf
grubuna da yazabilirdin.

Pekâlâ, belki de görüldü atmak en iyisiydi. Kilit tuşuna basıp hazırlanmak için tezgâhtan indiğimde çok geçmeden telefonum tekrar titredi. Beni ne tür alaycı ve aşağılayıcı bir mesajın beklediğini bilemediğimden bir süre mesaja bakmamak konusunda ısrarcı olsam da -bu süre merdivene ulaşmamı sağlayan sekiz adımlık mesafeden ibaretti- sonunda dayanamayarak ekranı aydınlattım.

Milas:

Tek başınıza mı gidiyorsunuz?

Mona'ya baktım okuduğum mesajla. Nasıl haklı olabilirdi?

Mesajı açmadan bildirimden okudum ve merdiveni tırmanıp asma kata çıktım. Mona çoktan hazırlanmıştı. Altına bir tayt giymiş, üzerine de şişme montunu geçirip bere takmıştı. *Umarım montunun altında bir kazak vardır*, diye düşündüm, aksi halde donabilirdi. Bahar aylarında olsak da dağın başındaydık, hava bir hayli ürperticiydi. Otobüsten inip bungalovlara yürüdüğüm kısacık mesafede bile ellerim soğuktan kızarmıştı.

Valizimi açıp içinden bir tayt, üzerine beyaz bir kazak ve kahve-rengi şişme montumu çıkarıp giydim. Beremi açık saçlarımın üzerine geçirip ayaklarıma da içi kürklü botlarımı giydikten sonra aynada kendime baktım.

“Hazır mısın?” diye bağırdı hazırlandığım süre boyunca aşağıda bekleyen Mona.

“Geliyorum!”

“Milas’a yazdın mı?”

Merdivenden gözlerine baktım. “Yazmalı mıydım?”

“Hayır!” dedi aniden, hırsıyla ışıldadı gözleri. “Bırak, cevapsız kalsın.” Ellerini birbirine çarptı sevinçle.

“Toksiklikten bu kadar zevk alman beni korkutuyor ama beni esas korkutan şey, benim de sana uyup taktiklerini uygulamam.”

“Pişman olmayacaksın, sus ve dediklerimi yap.” Telefonunu montunun cebine atıp tekrar bana döndü. “Bir süre mesaja yanıt vermiyorsun, onlar bizi mutlaka bulur.”

“Kocaman ormanda nasıl bulacaklar, Mona?”

“İsteyen erkek bulur.”

“Çok şey bekliyorsun erkeklerden.”

“Yaşamayan anlamaz,” dedi spor ayakkabılarını giyerken. “Onlar da yıllarca peşinden koşan çocuğa şans verdikten sonra aldatılsalardı kendilerinden nefret ederlerdi. Haliyle çok şey bekliyorum ki hiçbirini karşılayamasınlar ve ben de hiçbirine şans vermeyeyim.”

“*Girl math*,” diyerek güldüm.

“Haydi, çıkalım.”

“Şimdiden soğuğu damarlarımda hissedebiliyorum, vaz mı geçsek? İki erkek için soğuktan donmaya değer mi?” diyerek onu kendi silahıyla vurmaya denedim ama yemedi. “Üstelik sen çocuktan hoşlanmıyorsun bile.”

Asık bir suratla yüzüme baktı. “Sen hoşlanıyor musun?”

“Hayır!” diye çıkıştım hızla. Çatmayı unuttuğum kaşlarımı çattım sonra. “Ne alakası var?”

“Aferin,” dedi. “O senden hoşlanmadan sen kabul edemezsin, hoşlandığını biliyoruz ama bunu kendine bile itiraf etme. Böyle devam.”

“Sağlıklı insan, sağlıklı ilişkiler,” diyerek tavana baktım dilek dilercesine. “Mona için... Lütfen.”

Mona hızla arkama geçti ve beni omuzlarımdan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladı. Ben ise onun bu fikrinin çok yanlış olduğunu anlatmaya çalışırken birden fikrimi değiştirmiş, daha doğrusu aydınlanma yaşayarak tamamen yaşam felsefesinin yanlış olduğunu anlatmaya başlamıştım. Onun beni dinlediği, dinlese bile ciddiye aldığı yoktu, doğru bildiği neyse onu okuyacaktı ama peşinde beni de sürüklemesin diye yalvardım. En azından Milas konusunda verdiği taktikleri uygulamanın benim için doğru olmadığını söylemeye çalıştım. O ise kapıyı açıp beni zorla dışarı çıkardı.

Hâlâ laf anlatmaya çalışsam da yüzüm ona dönük bir şekilde ters-ten dışarı çıkarken onun ifadesinin değişmesi ve sözlerime karşılık vermeyi bırakmasından dolayı ben de duraksadım, arkamı döndüm ne olduğunu sorarcasına.

Milas ve Aykan'ı gördüm.

Şişme montları ve bereleriyle yürüyüşe hazır bir şekilde balkonun tırabzanlarına yaslanarak bizim dışarı çıkmamızı bekleyen Milas ve Aykan'ı gördüm.

Evet, doğru cümle buydu.

"Milas," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Fakat onlar hiç bozuntuya vermediler. "Siz de mi yürüyüşe çıkıyordunuz?" diye sordu Aykan. Biz cevap vermeden Milas'a baktı. "Ne tesadüf, biz de!"

"Beklediğimizden hızlı çıktılar, aradığım şey bu işte," diye fısıldadı dişlerinin arasından Mona. Daha sonra arkamdan çıktı ve Aykan'ın yanına ilerledi. "Süper o halde, haydi birlikte."

"Haydi."

Aykan ve Mona bizi hiç önemsemeden yanımızdan geçip gittiklerinde Milas'a bakakaldım.

"Bakmadın mesajıma," dedi hesap sorar gibi.

"H-Hazırlanıyordum," diyerek kekeledim, yalan söyleme konusunda onun kadar iyi değildim. Üstelik yaptığım şeyden de utanıyordum, hiç benlik olmayan bir hareketti. Keşke Mona'ya uymasaydım. Beremin kenarından çıkıp yüzüme savrulan saç tutamlarını kenara çektim. "Sen de yürüyüşe çıkacağınızdan bahsetmedin. Büyük tesadüf gerçekten!" dedim küçük bir imayla, direkt laf çarpıtmaya çekinmiştim. "Hiç öyle doğa yürüyüşlerinden hoşlanır gibi bir halin de yok."

"Mesajıma baksaydın söyledim," dedi utandırma çabası içinde.

"Bu kadar takılacağını bilemedim."

"Takılmadım," derken keyifle baktı yüzüme ama aynı zamanda durgundu, gerçekten bu halim hoşuna gidiyordu. "Bere yakışmış, bebek mavisi."

Onun beresine kaydım gözlerim. "Gri," dedim, Lyon'da olduğunu zannettiğim günlerde giydiği kombini aklıma gelmişti. "Güzelmış."

Gözlerimi kapattım. Keşke iletişim özürsü gibi cümle kurmasaydım.

Güldü. "Aptal rolü yapmıyorsun, değil mi?"

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim bozularak.

Kaşları kalktı hafifçe. "Hayır, zekândan korkuyorum sadece."

Ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru adımladı. Aramızdaki mesafeyi en aza indirgedi, çok yakınımıdaydı. Başımı kaldırdım, hafifçe geri çekilerek nefeslendim ki soğuk havadan dolayı somutlaşan nefesim ona değmesin.

“Heyecanlandığında kontrolünü kaybetmeni seviyorum,” dedi gözlerime bakarken. “Rol mü yapıyorsun yoksa gerçek mi, onu anlamaya çalışıyorum.”

“Heyecanlı değilim,” diyerek yanından geçtim ve balkonun çıkışına doğru ilerledim. “Aptal rolü yapsaydım rol yaptığım aklının kıyısından bile geçmezdi. Zekâmdan korkmayacak kadar kurnazsın ve bende sevdiğin bir şey yok. Benimle oynamaya çalışma. Ne yapmaya çalıştığının farkındayım. Mona ve Aykan’a yetişmemiz gerekiyor, haydi! Seni bekleyemem.”

Ağzını açamasın diye peşi sıra saydırdığım cümlelerin ardından başını iki yana sallayarak gülmekle yetinmiş ve peşime takılmıştı. İki üç dakika içinde çiftliğin çıkışında Mona ve Aykan’ı koşa koşa da olsa yakaladığımda nefes nefeseydim. Mona beni tek başıma görünce Milas’ı neden bıraktığımı sorsa da Aykan’ın biraz arkamdan gelen Milas’ı fark etmesiyle sorusunu yanıtsız bırakmışım. Mona umutsuz vakaymışım gibi yüzüme bakmış ve bizi baş başa bırakma oyununu boşa çıkardığım için yalandan tükürür gibi yapmıştı. Ben ise umursamamıştım. Yine de bu yaptığının hiçbir işe yaramadığını, dörtlü olarak geziyor olsak da Mona ve Aykan’ın gruplaşmasından dolayı Milas’a kaldığımı fark edince anladım.

Çiftlikten uzaklaşmadan hava kararınca kadar geri dönebileceğimiz alanlarda dolaşırken gördüğümüz sincaplarla büyük bir mutluluk yaşamış ve fotoğraflarını çekmeye çalışmışım ama öyle hızlılardı ki başaramamıştım. Milas benim için çekebileceğini söylediğinde ona inanmamış ve alay etmişim fakat telefonunu çıkarıp ağaçların üzerinde dolaşan iki sincabı kameraya yakaladığında arkasında yükselip çenemi omzuna yaslayarak izlemiştim. Kamerayı yukarıya doğru tuttuğu için görmem bir hayli zordu ve uzun boylu olmasından dolayı parmaklarımın ucunda yükselmem şart olsa da o benim için hafifçe kırmıştı dizlerini. Ben, hayran bakışlarımı telefon ekranından

çekmezken o, başını yana çevirmiş ve omzuna yasladığım yüzüme bakmıştı.

Nefesini yanağımda hissetmiştim bir öpücük gibi. Bu soğukta sıcak bir okşamaydı sanki hissettirdiği.

Gülümsemiştim sonra. Utanıp geri çekilmiş, çektiği fotoğraf ve videoları bana göndermesini istemişim. Aramızda sessiz, uzun olmayan, küçük sohbetler dönüyordu ancak ikimiz de burnu havada tavrımızdan ödün vermiyorduk. Bence ikimizin de birbirimizde hoşuna giden şey buydu. Bir an iyi anlaşabiliyorken bir an birbirimize laf sokabiliyorduk ama buna bozulmak yerine misliyle karşılık veriyor, yine de hırslanmıyorduk. Her şeyin sonu tatlı bir sırtışa bağlanıyor ve sersem bir yürüyüşle son buluyordu.

Baş dönmesi, adımların savruklaşması, nefeslerin düzensizleşmesi, mimiklerin kontrolsüzleşmesi... Kısacası kimyanın değişmesi.

Bakışlarımı bizden on metre kadar ileride olan Mona ve Aykan'a çevirdiğimde ağaç dalında duran bir ağaçkakanın dibinde durduklarını fark ettim. Mona ağaçkakanın taklidini yapıp kahkahalarla gülerken Aykan ona ağaçkakanlar hakkında bilgiler veriyor ve bundan oldukça keyif alıyordu.

"Mona'nın, Aykan'ın anlattıklarını anlamadığına yemin edebilirim," diye mırıldandım, onlardan birkaç adım gerideydik ve Milas elinde tuttuğu kozalağı parmaklarının arasında çeviriyordu. Yanındaki ağaca omzunu yaslamıştı. "İlgilenmediğine daha doğrusu... Çok komikler."

"Aykan," derken nefeslendi. "Bayılır insanlara hiç duymadıkları şeyleri anlatmaya."

"Mona sadece ağaçkakanın taklidini yapıp gülebilecek biri ama."

"Belki de hoşuna gider, bilemeyiz."

"Sanmam," dedim kollarımı kavuşturup.

"İnsanlar kendisine benzemeyenlerden hoşlanamaz mı?" deyip bakışlarını bana çevirdi. "Zıtlıklardan... Mıknatıslar bile zıt kutuplar birbirini çektiği için kavuşuyor. İnsanlar, zıtlıklarından birbirine sarılamaz mı sanıyorsun? Klişe ama şaşmaz."

"İnsan kendisinden olanı sever bence, tanıdık olanı," dedim ve bilemezcesine omuzlarımı kaldırdım. "Her üzüldüğünde aşına oldu-

ğün yere gidersin mesela. Kaçarsın yabancılardan, yabancı sokaklardan...”

“Zıt olan tanıdık olamaz mı? Bence en çok zıddın neyse onu tanır-sın, sende olmayan her şey onda vardır. Senin gibi olanda sende olan ne var, ne kadar var; bilemezsin ki. En korkutucusu da bu.”

“Ben riskleri sevmem,” dedim huzursuzca zira düşüncesi bile kalp ritmimin değişmesine neden oluyordu. “Evimden çıkmayı da sevmem, yeni duygular keşfetmeyi de. Konfor alanıma sadığım, heyecanlar ara-mam. Günübirlilik hisler peşinde koşmam. Bana benzeyen beni üzmez, kalbimi kırmaz, uğruna ağlatmaz.”

“Hiç şikâyetçi değil misin kendinden?”

Düşündüm. “Belki, bazen, her insan kadar.”

“En çok kaçtığın da kendinsin oysa, ne tuhaf.”

“Kendimden kaçtığımı nereden çıkardın?”

“Kapıldığın akıntıya hiç karşı çıkmamandan.”

“Bana bir çünkü ver,” dedim ondan bir sebep sunmasını isteyerek.

“Çünkü sürüklendiğin deniz alışkınsın diye seni boğmaz zanne-diyorsun. Çünkü her denizi senin sığ nehirlerin kadar durgun sanı-yorsun. Her su sadece su değildir, Safir. Su bazen can verir, bazen de verdiğini geri alır. Derin denizlere karıştığında hâlâ yüzeyde uyumaya devam edebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun ama bunu boğulur-ken can havliyle kendine sarılmaya çalıştığında anlayacaksın.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye geçiştirdim onu, içinden bir ermiş çıkacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Aradığınla bulduğun bir çıkmazsa diye korkuyorsun, bu yüzden gözlerini açıp kulaç atmak yerine uykuya dalıp sürüklenmek sana ko-lay geliyor,” dedi gözlerini gözlerime çevirirken, dudaklarından çıkan nefes bulutunun yok oluşunu izledim. “Bu yüzden kaçyorsun seni kendine götürecek her şeyden, zıtlıklarından. İnsan en çok korktu-ğunda kendi sesini duyabiliyor ve korkularının kucağındayken aslında kim olduğunu fark edebiliyor.”

“Bana korkak mı diyorsun?” dedim alay ve imayla. “Korkağın teki olan sensin, Milas. Unuttun mu bunu?”

“Benim korktuğum sevgindi.” Birkaç adım atıp beni arkasında bırakırken mırıldandı: “Sen ise korkmaktan bile korkuyorsun. Bırak, korku düşsün biraz yüreğine, duy sesini.” Yüzünü bana dönüp avucunda tuttuğu kozalağı kucağıma fırlattı, refleksim sayesinde zorlanmadan tutabildim. Fısıldadı gözlerime bakarken. “*Hâlâ oralarda bir yerde misin? Yoksa çok mu geç kaldım? Sor biraz içine.*”

Beni o soruyla bir başıma bıraktıktan sonra arkasını döndü ve Mona ile Aykan’a doğru ilerledi. Ormanda tek başıma kalmak istemediğimden ben de arkasından adımladım fakat dalgındım. Avucumda duran kozalağa bakıyordum peşi sıra ilerlerken, bir yandan da cümlelerini duyuyordum kulaklarımda. Daha fazla düşünüp kendimi zihnimin içine hapsetmek istemediğim için başımı iki yana sallayarak düşüncelerden sıyrıldım ve avucumdaki kozalağı şişme montumun cebine atıp onlara yetişmek adına hızlandım.

Bir süre sessizce yürümüştük zira etrafta izlenecek pek çok doğa harikası vardı. Öyle saf, öyle sakın ve öyle dingin bir güzellik vardı ki kaçırılmaması gereken, hiçbirimiz gözlerimizi bir an olsun kapatmadık. Bazı anlar Mona’nın şarkılarına eşlik etti Aykan, bazı anlarda ise Aykan’ın bilgi çeşmesine dayanmaya çalıştı Mona. Aslında o kadar da şikâyetçi değil gibiydi ama ne hissettiğini de davranışlarından çözemiyordum.

Milas yol boyunca geri dönebilmemiz kolay olsun diye yanından geçtiğimiz ağaçlara çakıyla izler bırakmıştı. Ne olur ne olmaz diye işini sağlama almayı tercih ediyordu. Telefonun pek de çekmediği bir gerçektir çünkü. Bazı yerlerde bildirimler geliyordu ancak mesaj gönderme konusunda o kadar da yeterli değildi çekim gücü.

Yaklaşık bir saat boyunca üşüyerek de olsa dolaştık. Bir göletin üzerinden taşlara basa basa geçerken düşme tehlikesi yaşadık ama birbirimize tutunduk. Mona’nın bulduğu kuş yuvasını inceledik, Aykan’ın yuva yapma stilinden hangi türe ait olabileceği hakkındaki çıkarımlarını dinledik. Milas ve ben, kenarında dinlendiğimiz nehrin taşları üzerinde otururken Mona ve Aykan’ın sergilediği dans gösterisini izledik keyifle. Bir dakika kadar süren ama eğlenceli bir aktiviteydi. Birbirlerini gözleri kapalıyken hissedip dans etmeye ça-

lışşalar da sonuç hüsrandı, az kalsın nehre düşüyorlardı. Birbirlerine tutunmuşlardı ne tuhaf ki. Dans ederken birbirlerini bulamasalar da düşerken birbirlerini hissetmişlerdi. Ardından Milas ve Aykan'ın ağaca tırmanma yarışını seyretmiştik Mona'yla. İddiaya girmişlerdi, kazanan bir hafta boyunca asma kattaki yatakta değil, zemin kattaki koltukta uyuyacaktı ve iddiayı Aykan kazanmıştı. Milas'ın tırmanma konusunda iyi olduğunu söyleyebilirdim ama ayağı takılıp düşme tehlikesi yaşayınca Aykan'a yetişmesi bir hayli güçleşmişti. O an kalbim ağzıma gelse de sessiz kalıp onun başa çıkabilmesini dilemiştim ve beni yanıltmamıştı.

Onun için endişeleniyor olmak tuhaftı. Engel olamıyordum buna.

Havanın kararmasıyla birlikte çiftliğe geri dönerken Milas'ın ağaçlara bıraktığı izlerden faydalanmıştık. Çiftlik kapısından içeri girmemizle ileride, tüm bungalovların ortasındaki geniş alanda iki karavanın yan yana durduğunu ve bir ateş yakıldığını fark ettik. Karavanların karşısında bir etkinlik alanı kurulmuştu ve çeşitli oyunlar oynanıyordu. Tüm öğrenciler bir araya toplanmıştı. Kimisi oyunlara katılırken kimisi de ateşin başında oturmuş, gitar çalan arkadaşımızın şarkılarına eşlik ediyordu. Keyifli bir ortam vardı. Ateşin sağ tarafına yan yana park edilmiş karavanların birinde sosisli sandviçler, diğerinde ise köfte ekmek hazırlanıyordu; burnuma gelen kokulardan anlamıştım.

Özüm Hoca ve Yamaç Hoca'nın bir bankta oturup sohbet ettiklerini gördüğümüzde çok geçmeden biz de onların görüş alanına girmiştik.

"Ah, döndüler sonunda!" diyen Özüm Hoca'nın bakışlarını takip etti Yamaç Hoca. "Nerede kaldınız?"

"Saatin nasıl geçtiğini fark edememişiz, hocam," diye açıklama yaptı Aykan ve beresini çıkarıp siyah saçlarını havalandırdı. "Size mesaj atmıştım aslında ama burada telefon iyi çekmiyor, ulaşmamış olabilir."

"Yok, mesajını aldım ama gözüm yolda kaldı, Aykan. Neyse, döndüğünüze göre problem yok," diyerek bakışlarını bizden aldı Yamaç Hoca, beden eğitimi öğretmenimizdi. Aynı zamanda pek çok spor dalıyla ilgilendiğinden koçluk da yapıyordu. "Üzerinize kenardaki şallardan alın, üşütmeyin. Epey kalınlar, iş görür."

“Kızlar, çok üşümüş görünüyorsunuz!” diyerek bize döndü Özüm Hoca endişeyle. “Hay Allah ya! Kaç saattir dolaşıyorsunuz siz? Milas ve Aykan soğuktan etkilenmiyor sanırım, kızlarım donmuş sadece. Çabuk ateş başına geçin!”

“Teşekkürler, hocam,” diye yanıtladı Mona.

“Teşekkür ederiz, hocam. Birazdan ısınırız.”

Mona’yla birbirimize tutunarak koşar adım konteynerin içinde yanan ateşin başına geçtik ve ellerimizi yükselen ateşe doğru tuttuk.

“Size şal getirdim,” dedi Aykan yanımıza yaklaşırken.

Mona teşekkür ederek Aykan’dan şalları, daha doğrusu battaniyeleri alırken benim gözlerim etrafa kaydı. Aykan’ın yanında Milas’ı göremeyince nerede olduğunu merak ettim fakat bir türlü rastlamadı gözlerim gözlerine. Çiftliğe girip Özüm Hoca’ya selam verdiğimiz sırada ortadan kaybolmuştu.

“Milas nerede?” diye sordum Aykan’a. “Bir anda ortadan kayboldu.”

“Bilmiyorum ki,” dedi. “Odaya gitmiştir. Gelir birazdan.”

Yanımızdaki pufa oturdu, biz de daha çok ısınabilmek için ayakta duruyorduk. Gözlerim hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. Nilsu ve Müge’yi sosisli karavanının önünde görmüştüm, Taylan da onların yanındaydı. Olabilecek en itici grup olmuşlardı. Müge’yi her gördüğümde söylediği cümleler aklıma gelse de artık o kadar etkilenmiyor, en azından inanmıyordum. Hissettiğim bu değildi çünkü. Milas’ın bana hissettirdiği, bir av olduğum değildi.

“Çeksene gözlerini şu siyah panterin üzerinden,” diye mırıldandı Mona. “Kilitlenip kaldın.”

Kolumla dürttüm onu. “Kes sesini, Aykan burada.”

“Arkadaşının siyah bir panter olduğunu düşünmüyor olmalı.”

“Ayrıca ona bakmıyorum, gözlerim dalmış.”

“Milas’ı arıyorsun, fark ettim ama biraz daha onu aramaya devam edersen İlber’i tutamayacağız. Geldiğimizden beri sana bakıp duruyor, gözlerini bir an olsun çekmedi üzerinden.”

Bakışlarımı Mona’ya çevirmemle bana kaşlarıyla başka bir yönü işaret etti ve hiç çekinmeden o yöne baktığımda gerçekten de İlber’le karşılaştım. Mona’nın söylediği gibi gözlerini dikmiş, beni izliyordu.

Ateşin diğer ucundaki banklarda tek başına oturuyor ve sigara içiyordu. Son konuşmamızdan sonra epey geri çekilmiş, sessizleşmiş ve içine kapanmıştı. Bu iyi bir değişim miydi yoksa beni yine şaşırtmıyacak mıydı, bilmiyordum ama ruh halini iyi görmüyordum. Bir an önce toparlansa iyi ederdi.

“Sosisli ister misin?” diyerek dikkatimi ona vermemi sağladı Mona, moralimin bozulduğunu anlamıştı. Ona iğrenen bakışlar attığımda yüzündeki gülümseme silindi. “Evet, saçma bir soru oldu. Köfte eklemek ister misin peki?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, aç hissetmiyorum.”

“Hiçbir şey yemedin, bitkin görünüyorsun.”

Yutkundum, hiç fark etmemiştim. Yemek yemem gerekiyordu belki ama hiç içimden gelmiyordu. Sosisli bir ihtimal bile değildi, asla işlenmiş et yemezdim. Köfte eklemek için de istediğim türden bir ekmeğe ya da malzemeler bulabileceğimi zannetmiyordum. Muhtemelen köftenin çoğu yağlı kıymadan yapılmıştı. Yiyemezdim, yememeliydim. Bana kendimi çok kötü hissettireceğini ve bunun üstesinden gelebilmem için kendimi cezalandıracağımı biliyordum.

O an fark ettim ki aslında babamın küçüklüğümünden beri getirdiği kısıtlamalar ve kurallar zihnimin bütünü olmuştu. Onun olmadığı anlarda da onun gibi düşünür olmuştum.

“Yok, teşekkür ederim, Mona,” dedim bu konuyu daha fazla devam ettirmemesi için ama Mona beni dinlemeyerek ayaklandı ve karavanlara doğru adımladı. “Mona, istemiyorum!”

Tam bu sırada elleri ceplerinde bana doğru yürüyen Milas görüş alanıma girdi. Çok sürmeden yanımdaki pufa kuruldu.

“Ne istemiyorsun?”

“Hiç,” diye geçiştirdim. “Sen neredeydin?”

Sigara kokuyordu, gelmeden önce sigara içmiş olmalıydı. Daha önce de birkaç defa rastlamıştım ama çok sık değildi, muhtemelen bırakmaya çalışıyor ve başarılı olamıyordu.

Milas birkaç saniye gözlerime baktı. “Annemle konuştum,” dedi ardından, ben de anladığıma dair başımı sallamakla yetindim. “Özlemişim biraz, uzun sürdü.”

Aykan'a baktığımda Mona'yı izlediğini fark ettim, gerçekten ondan hoşlanıyor olmalıydı çünkü gözbebeklerine yansıyan ateşin içinde nasıl bir ışık parıldadığını görebiliyordum. Onu izlerken dudaklarındaki tebessüme mâni olamıyor ama Mona'dan bir adım göremediği için o her yüzüne baktığında siliyordu gülüşünü.

"Acıktım," diye mırıldandı Milas. Sesini bir tek ben duyabiliyordum, hem ortam çok sesliydi hem de herkes birbirinden uzaktaydı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde çok yakınımda olduğu için dudakları saçlarıma değmişti. "Sen acıkmadın mı?"

"H-Hayır," diyebilirdim kekeleyerek. "Mona bir şeyler almaya gitmişti, sana da getirir."

"Emin misin?" diye yineledi sorusunu. "Biraz yesen iyi olurdu. Sana baskı yapmak istemiyorum, yanlış anlama. En azından kan şekerin dengelenirdi ve kendini daha dinç hissederdin." Elini alnıma yasladı. "Üşüdün, iyi beslenmezsen hasta olursun. Başın ağrımaya başlar açlıktan, uyuyamazsın."

Gülümsemeye çalıştım ama zordu, bu konu hakkında iyimser cümleler duymak bile zordu. "Teşekkür ederim düşündüğün için ama iyiyim. Belki kahve içebilirim."

"Getireyim sana," deyip ayaklandı ve arkamızdaki kahve barına ilerledi. Çok uzakta olmadığından hazır filtre kahveyi bardağa boşaltıp getirmesi bir dakikadan az sürmüştü. Yeniden yerine oturup dumanı tüten kahve bardağını bana uzattı. "Al bakalım, için ısınsın. Belki sonrasında da bir şeyler atıştırmak istersin."

"Alışık değilim bu kibar hallerine."

"Alışmamalısın da."

Güldüm. "Bazen beni şaşırtacak gibi oluyorsun ama bu çok sürmüyor."

"Hareketlerim tutarlı öyleyse," dedi yere yasladığı avucundan destek alarak hafifçe eğilmiş bir şekilde bana bakarken. "Kendimi tekrar etmeyi sevmem yine de. Üzerinde çalışacağım."

"Saçmalama," diyerek güldüm.

"Yemekler geldi!" diye bağırarak arkamızdan geçen Mona az önce kalktığı yere, yanıma oturdu. Elindeki tepsiye ne var ne yoksa doldur-

muştı. Sırasıyla iki paketi Aykan'a, diğer ikisini de bana uzattı. Ben de Milas'a verdim fakat boşalan avucum ben istemeden iki paketle yeniden dolduğunda Mona'ya geri vermeye çalıştım. "Dursun, belki gece acıkırsın, bir tanem."

Huzursuzca nefeslendim ancak itiraz etmedim.

"Prensesimize meyve salatası bulamadık Kaz Dağları'nda!" diye bağırdı ateşin diğer tarafındaki puflarda oturan Taylan ve arkadaşlarıyla gülmeye başladılar. "Yemez o öyle bizim gibi köfte ekmek falan, almaz hassas midesi."

"Kes sesini, Taylan!" diye atıldı Mona.

"Mona," deyip durdurdum onu. "Lütfen."

"Ya sen, Mona!" diye seslenerek ateşin üstünden Mona'yı görmeye çalıştı Taylan. "Sıkılmadın mı sen bu durumdan? Cidden merak ediyorum, Safir'in gölgesinde kalmaya daha ne kadar devam edeceksin? Hayatın boyunca bu kızın arkasında karanlıkta kalmaya tamam mısın?" Arkadaşlarına bakıp destek aldı ve özgüvenle sıırıttı. "Haksız mıyım, beyler? Bu kızm kendi kişiliği, kendi hayatı yok mu ya? Prensesimize hizmet etmekten öteye gidemeyen bir figüran olarak kaldı ama hiç de şikâyetçi değil. Dekor Mona!"

Mona gözlerini kapattı, hiçbir şey demedi. Diyemedi. Onu benim savunmam gerekirdi çünkü o öyle yapardı ve yapmıştı da. Ama ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim çünkü kalbimin kırıkları öyle sesli, öyle güçlüydü ki başka hiçbir şey duyamıyor ve hissedemiyordum.

"Safir, donup kaldın. Ne düşünüyorsun böyle?"

"Yarın tartıda iki yüz gram fazla çıkarsa ne yapacağını düşünüyor!"

Gözlerimi kapattım ağlamamak için. Taylan ve arkadaşları, beni alay konusu yaptıklarında bundan öyle keyif alıyorlar, kendi aralarında birbirlerine dahi zarar vererek öyle eğleniyorlardı ki nasıl bu kadar kötü olabildiklerine anlam veremedim. Boş vermek istedim ama onu da yapamadım, canımı acıttı söyledikleri. Canımı acıtmaya devam etti.

"Kaz Dağları'na da getirmiştir o detoks suyunu, merak etme."

Güldüler birbirlerine vurarak. Yanımda oturan Milas'ın vücudundaki değişimi fark ettim tam o anda. Önce teni kızardı, ardından damarları belirginleşti, dişlerini sıkıp bekledi bir süre. Kendini durdurmaya çalış-

tığını fark ettim fakat içindeki ateş önümüzdeki ateşten çok daha harlıydı. İkilemde kalmış gibiydi, tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Diğer yandan şu an yaşanan durumdan beni çekip almak da istiyordu.

“Yeşil elma, salatalık, maydanoz... Hım? Biraz da zencefil katalım.” İçer gibi yaptı Taylan’ın arkadaşı Oktay. “İyy! İğrençmiş!”

Kahkahalar...

“Camdan prenses olarak anılmazsam ne yaparım?”

Taklitler...

“Vitrin süsü müydü yoksa lan?”

Sorgulamalar...

“Vitrin süsü, doğru lan! Rochelle ailesinin biricik bebeği. Öyle yazıyordu dergide.”

İğnelemeler...

Vücudumu delik deşik eden iğneler, annemin iğneleri.

Duyduğum cümlelerin ardından bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ancak açtığımda Milas yanımda değildi. Bir gölge gibi geçti kirpiklerimin arasından, göremedim onu.

Bir anda avucunda tuttuğu sandviç paketlerini pufunun üzerine bırakmış ve henüz üçlü arkadaş grubu cümlelerini tamamlamamışken ayaklanıp üzerlerine atılmıştı öfkeyle. Uyarma gereksinimi bile duymadan ortada bulunan Taylan’a saldırdığında yerimden bile kalkamamış, önümde yükselen ateşin ardından gördüğüm saldırgan silüetlere bakıyordum. Mona’nın yanımda olduğunu, sırtımı okşadığını ve bana bir şeyler söylediğini hissettim ama duyamadım. Uğultular yükseliyordu yalnızca. Milas’ın öfkeyle Taylan’ı dövdüğünü; sadece Taylan’ı da değil, Aykan onu tutmaya çalışırken dahi Taylan’ın diğer iki arkadaşına nasıl ona saldırma fırsatı tanımadığını izledim öylece. İçinde bir canavar uyanmıştı.

“İlber...”

Mona’nın, İlber’in adını sayıklamasıyla çok geçmeden ateşin ardında gördüğüm silüetlere bir yenisi daha eklenmişti. Etraftaki öğrenciler bir anda çevremizi sararak bizi bir çember içine almıştı. Özüm Hoca ve Yamaç Hoca’nın seslerini işitsem de algılayamıyordum. Şaşkınlardı. Onlar da ne olduğunu anlayamamışlardı.

Başımı önüme eğdim, dudaklarım titriyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Belki ayağa kalkmalı ve Milas'ı sakinleştirmeliydim çünkü her ne yapıyorsa benim için yapıyordu ama zihnimin içinde dönüp duran cümlelerden dolayı bir çivi gibi olduğum yere saplanmışım.

Midem bulanıyordu. Kendimden tiksiniyordum. İçinde olduğum bedenden, kilomdan, boyumdan, saçlarımdan, yüzümden, gözlerimden, dudaklarımdan, kollarımdan, ellerimden, göğüslerimden ve kalçamdan... Bana ait olan her santimden tiksiniyordum. Bana ait olan her ne varsa nefret ediyordum. Zihnimden, düşüncelerimden, hislerimden, kırıklarımdan, güçlerimden, güçsüzlüklerimden, kayıplarım, kazançlarımdan, engel olamadığım aklımın sınırlarından, dışına çıkamadığım labirentin kıvrımlı yollarından... Nefret ediyordum bu kişi olmaktan.

Ayağa kalktım zorlukla, birkaç adım geriye sendeledim gözlerimdeki yaşlardan dolayı etrafı puslu görürken. Mona da az önce yanımdan kalkmış ve kavgayı ayırmaya çalışırken kavgaya karışmıştı. Tek başıyım. Kalabalıktan uzaklaştım. Çemberin dışına çıktım bir yerden kaçarcasına. Milas'a baktım. Taylan ve arkadaşlarına fırsat vermeden yumruk üstüne yumruk indiriyor, içindeki canavarın dizginlerini eline alamıyordu. Gözlerinde gördüm o nefreti, hırsı, öfkeyi, kini... Sıktığı dişlerinde, kızaran teninde, boğazında belirginleşen damarlarında ve yumruk atmaktan yara olmuş eklemlerinde... Aykan bile durduramıyordu onu. Milas'ı tekrar böyle görmek yıkıcı olmalıydı. Mona, Taylan'ın arkadaşı Oktay'ı altına alıp nefes aldırmadan saldıran İlber'in omuzlarından tutmuştu ama geri çekmekte başarılı olamıyordu.

Elimi karnıma attım, sızlayan midemin oradaki varlığından bile nefret ettim. Titreyen çeneme damla damla yaşlar süzüldü.

Milas'ın üç kişiyi küfürler eşliğinde yumrukladığını görmek ve buna sebep olmak kendimden nefret etmemi sağladı.

Özüm Hoca ve Yamaç Hoca'nın bağırışlarının şiddetlendiğini ve tepkilerinin sertleştiği fark ettiğimde arkamı dönüp koşmaya başladım. Uzaklaştım oradan. Koşabildiğim kadar koştum gözlerimde yaşlarla. Durmayı bir an bile düşünmedim, bacaklarımdaki güç tükenin-

ceye dek zorladım kendimi. Hıçkırarak, dudaklarımı birbirine bastırıp ağlayışımı yok etmeye çalışarak koştum çiftliğin içinde. Kaybolayım ve ben bile bulamayayım kendimi istedim.

Eğer saklanırsanız kimse yaralarınızı göremez, kimse sizi savunmasız yakalayıp bir darbe daha indiremez. Dimdik ayakta durur, gelecek saldırıya hazır olursunuz. Güçlenirsiniz, iyileşirsiniz, belki unutulursunuz ama saklanırsanız üzülmezsiniz, kırılmazsınız, yıpranmazsınız.

Kalbinizin kırılması sizi öldürebilir çünkü kalp kırıklığı sadece bir his değil, fiziksel bir acının ta kendisidir.

Koştüğüm dakikaların sonunda bungalovlardan uzakta ama hâlâ çiftliğin içinde saklanabileceğim bir ağaç dibi buldum kendime. Çöküp sırtımı yasladım, dizlerimi karnıma çektim ve başımı dizkapaklarımın arasına yaslayıp içime kapandım. Başımı arkamdaki ağaca dayadım, gökyüzüne baktım ama hiçbir şey göremedim gözyaşlarımdan. Bir denizin dibinden izler gibiydim etrafı, nefessizdim.

Kurt uğuldamaları, birbirine çarpan dallar, rüzgârla savrulan yapraklar, akan nehir ve tüm bu ahenkli seslerin arasında sesi çıkmasın diye dudaklarını birbirine bastıran ben.

Kaç dakika boyunca zihnimde çocukluğumun hıçkırıklarıyla o ağaç dibinde kaldım, bilmiyordum. Saat kaç olmuştu, insanlar neredeydi, rüzgâr neden durmuştu ve ben yatağıma ne kadar uzaktım, bilmiyordum.

“Safir!”

Bir uğultu.

Bir yürek burkulması.

Kaç defa daha tekrarlandı adım ve ben kaç defa daha duymaktan kaçtım, sayamadım. Ama sonunda adım sesleri çok yaklaştı, öyle ki bir anda ayaklarımın yanına devrilen dizkapaklarıyla irkildim ve gözkapaklarımı aralayıp karşımdaki yüzü seçmeye çalıştım. Endişeyle, korkuyla, titreyerek ve dahası acıyla tutundu bana, çekip sarıldı ve bastırdı göğsüne. Bir eliyle enseme kavradı, diğer eliyle belimi. Başımı kalbinin üzerine yasladı.

“Buradasın,” dedi nefes nefese. “Buradasın, buldum seni.”

Sen hep bulursun beni, Milas. Öyle değil mi?

Gözlerime baktı bu karanlığın arasında bir ışık huzmesi gibi. Soluk mavilerinin ay ışığında beyazımsı bir kaynağa dönüşmesi oldukça tuhaf ve etkileyiciydi. Hiç sönmesin istiyordum, hiç gece sökülmesin ve yıldızlar gözlerinden inmesin istiyordum.

“İyi misin?”

Başımı salladım.

“Gel, gidelim haydi,” dediğinde beni kaldırmaya yönelmişti ki reddettim, gidemezdim, ayağa kalkamazdım. Gücüm yoktu. Okyanusta boğulmak gibi hissettiriyordu şu an saklandığım yerden çıkmak, bu düşünceye körü körüne saptıydım. “Safir haydi, lütfen.”

“Burada kalalım,” dedim, gözlerimi yüzüne çevirdiğimde dudaklarının kenarındaki yarayla karşılaştım. Kan vardı dudaklarında. Başparmağım, dudakların üzerindeki kanına değdiğinde geri çekildi. Kıyamıyordum onun canının acımasına. Tutundum sıkı sıkı. “Benimle kal, Milas. Yanımda kal lütfen.”

“Buradayım, güzelim.” Elleri vücudumda gezindi. Ellerimi tuttu, bileklerimi sardı, boynumu okşayıp yüzümü avuçladı, bacaklarımda parmaklarının tersini dolaştırdı. “Donmuşsun, gel buraya,” diyerek beni ağacın gövdesinden ayırdı ve arkama geçip bacaklarını vücudumun iki yanına pergel gibi açarak oturdu. Beni kucağına doğru çekti, arkadan tüm vücudumu sardı. Başımı göğsüne yatırdı, kollarıyla bedenimi kapana kısırdı. Sırtımda atan kalbinin nasıl kıvrandığını hissettim. “Gel, üşüme. Titriyorsun, titreme. Buradayım, Safir. Buradayım, geldim. Isıtacağım seni.”

“Milas... Çok üşüyorum.”

“Isıtacağım seni,” diye tekrar etti. Ellerimi kavrayıp nefesleriyle sıcaklığını artırmaya çalıştı. “Kayboldun sandım, Safir. Bu koca ormanda seni kaybettim sandım.”

“Beni buldun...” Ağladım. “Beni buldun, teşekkür ederim.”

“Seni buldum, güzelim. Buradayım.”

“Biliyordum. Eğer sen beni arayacaksan kaybolmaktan korkmam ben, Efes.”

Ona Efes diye seslendiğimi duyduğunda sırtıma vuran kalp atışını hissetmedim bir an.

Nefesi saçlarıma değdi hemen sonra. “Nereye kayboldun birden-bire?”

“Kaçtım. Her zaman yaptığım gibi...”

“*Kaçmak yok demedik mi, Safir? Kaçmak yoktu artık, savaşacaktın. Kendin için, benim için, bizim için savaşacaktın. Saklanmayacaktın.*”

Sakinleşemiyor, içimdeki endişeye bir türlü son veremiyordum. Zihnimde ve kalbimde dönüp duran düşünceler, ihtimaller ve kırgınlıklar yüzünden vücudumun içindeki tüm organların sıkıntıyla kasıldığını hissediyordum. Midemdeki ağrılar, akciğerlerimdeki sıkışmalar, parmak uçlarımdaki sızlamalar ve tenimin her zerresinde hissettiğim karıncalanmalar... Geçmiyordu, içine düştüğüm çukurdan bir türlü çıkamıyordum.

Milas bu sırada bir eliyle beni sarıp sarmalarken diğer eliyle de telefonunu çıkardı ve bir şarkı açtı. Telefonunu yerdeki yaprakların üzerine bıraktığında şarkının ritmi yavaşça aramızda yükseldi, ormanda yayıldı. Uzaktan gelen bir yankıydı sanki.

“Bak, dinle. Senden kilometrelerce uzaktayken hep bu şarkıyı dinlerdim, hep bu şarkıyla hayal ederdim seni. Aklımın içindeki endişelere bir tek *sen* ihtimali son verirdi. Bir tek *sen* ihtimaliyle yatışırdı endişelerim. Sen benim tüm ihtimallerimin arasında nefes aralığı olanıydın.” Dudakları şakağıma değdi, durdu, düşündü, bilemedi, soluklandı ama sonunda ufak bir öpücük kondurdu tenime, tam gözlerimin kenarına. “Sözlerini dinle, senin endişelerin de susacak.”

Nilipek’in *Koşuyolu* şarkısıydı.

Ruhumun derinliklerine sızan bir melodisi vardı. Aramızda dolaşan bir büyü gibi etrafımızı kuşattıkça dinginleşiyor, duruluyor ve gürül gürül akan o nehir sakinleşiyordu.

Bir gülüşün var, insan güzellikleri hatırlar,

Baktığın yere ayrı, bastığın yere ayrı hayran.

İki çizgi var, insan güldüğünü hatırlar,

Ve bak nasıl durdu her şeyi yıkan rüzgâr.

Durdu her şeyi yıkan rüzgâr, durdu çarpışan ağaç dalları, durdu uğuldayan kurtlar ve tüm orman. Sustu tüm sesler yavaş yavaş, gömüldü toprağa. Bir tek Milas kaldı. Başımı omzuna yasladım; burnumu sı-

cacık boynuna, âdemelmasının hemen altına değdirdim. Nefeslendim, sakinleştim, tutundum.

Ona, onun varlığına tutundum. O var diye daldım uykuya, güven-
dim kucağına.

*Bir bakışın var, insan şarkıları hatırlar,
Yürürken adımları hayatın ritminden çıkar:
Bir sözün yeter, bak nasıl düştü tüm gözler,
Ve bak nasıl saklar kararsız elleri cepler.*

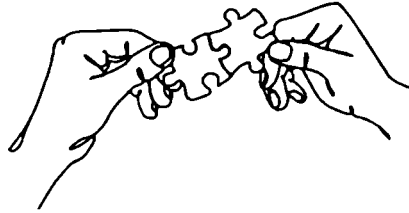
Ona bakarken zihnimin içinde bir şarkı çaldığından söz ederdim
hep kendime, onu izlemenin bir şarkı dinlemeye benzediğini düşün-
nürdüm.

O ve ben... Kalbimin ritmini deđiřtiren bir ihtimaldi.

*Bir yer yatağında çocuğuz bir anda, omzun evim benim.
Duvara değer ışık, uyanmadık hâlâ, göğsüm evin senin.*

Başımı hafifçe geri çektim ve gözlerine baktım ay ışığının altında,
artık üşümüyordum. O yanımdayken üşümüyordu ruhum. O bana sa-
rılırken üşümek bir sečenek bile olmuyordu, varlığını unutuyordum.
Isınıyordum. Isınıyordu ruhum. Isınıyordu kalbim.

Başım bana doğru eğdiğinde dudaklarım çenesindeydi. “Bana
hikâyeler anlatır mısın, Milas? Eskisi gibi... Hiçbiri bana benzemesin.”





BÖLÜM 12

Milas bana hikâyeler anlatalı dört gün, beş gece oldu. Hisler geçti üzerinden o gecenin, Milas'la aramızda atılmayan soyut adımlar atıldı ama hâlâ uzaktık birbirimize. Kaç adım atarsak atalım tükenmiyordu mesafeler, aşamıyorduk engelleri, en büyük engelin ikimiz olduğundan habersizdik çünkü.

O günün ardından kampta çok sıkı bir denetim oluşmuştu hocalar ve kişisel koçlar tarafından. Her üç öğrencinin başında onlarla ilgilenen bir koç bulunuyordu. Kavga eden öğrencilerin yan yana gelmesini engellemek bir yana, onlara nefes dahi aldırıyorlardı. Milas gece gündüz ders çalışıyordu, bu yüzden onu çok sık göremiyordum. Bazı geceler sabaha kadar pencerenin önünde bekliyordum belki kendi bungalovuna girerken yakalarım onu diye ama sonunda uyuyakalıyor ve kaçırıyordum. Benden kaçmıyordu belki ama bana doğru gelmiyordu da. İçine kapanmıştı, düşünüp duruyordu. Beyaz tül perdele- rin ardından sigara içişini ve saatler boyu siyah bir tişörtle balkonda oturuşunu seyrediyordum. İçimden onun beni ısıttığı gibi omuzlarına sarılmak, üzerine bir battaniye olmak geliyordu ama yapamıyordum. Onun kadar cesur değildim.

Sessizleşmiştik birbirimize, susmuştu cümlelerimiz, yalnız gözlerimiz konuşur olmuştu.

Milas'ın dudağının kenarında ufak bir yara vardı. Diğerlerine göre oldukça iyi durumdaydı çünkü Taylan'ın kaşına revirde dikiş atılmıştı. Diğer çocuklar da birkaç gün kendilerine gelememiş, dinlendikleri için ortalıklarda görünmemişlerdi. İlber birkaç defa yanıma gelmiş, nasıl olduğumu sormuş ve bunları yaşamak zorunda kaldığım için üzgün olduğunu söylemişti. Benim için kavgaya karışanlar arasında o da vardı ama ufak tefek kızarıklıklar ve çizikler dışında bir şeyi yoktu. Teşekkür etmekle yetinmiştim, çok uzun konuşamamıştık. Zaten onun da benimle konuşmaya yüzü yok gibiydi. Zorlamamıştık.

Olanlardan babamın haberi olmamıştı. Bunun için Özüm Hoca ve Yamaç Hoca'yla uzun uzun konuşmuş, saklamaları için çok dil dökmüştüm. Babamın böyle olaylara müsamaha göstereceğini zannetmiyordum. Milas'a olan güveni ve sevgisinden dolayı göz yumsa da mutlaka babasına haber verirdi ve nasıl biri olduğunu bilmesem bile Milas'ın babasından çekindiği belliydi. Bu durum hayatını iyi etkilemezdi. Özüm Hoca, kavgaya karışan tüm çocuklarla konuştuğunda onların da isteği ailelerinin duymaması olduğunda olayın üzeri kapatılmış ve kamp süreci boyunca iyileşmelerine odaklanılmıştı. Zira babama olanları anlatsam zararlı çıkacak olan yine onlardı. Milas okulda kalırdı ama onların devam edebileceklerini zannetmiyordum, büyük oranda zarar gören onlar olsa bile susmak zorundalardı. Konunun merkezindeki kişi ben olunca üstünün kapatılmasını istemem tuhaf karşılanmamıştı. Bir şeylerin üstünü kapatmakta üzerime yoktu, en çok da hislerimin.

Başımı hafifçe geriye yatırdım oturduğum koltukta ve ahşap tavana gezdirdim gözlerimi.

“Ortak! Düşünmeyi bırakır mısın artık?” diye seslendi Mona yukarıdan. Beni görmüyordu bile. “Şu an uçan kuşa bakarken bile fazla düşündüğünü hissedebiliyorum. Enerjisel bir karabulut var içeride, ruhum daralmaya başladı!”

“Düşünmüyorum!”

“Sesin bile *şu an doğum anıma kadar her şeyi düşünüyorum* diye bağıyor!” Yattığı yataktan kalkıp hızla asma katın tırabzanlarına

ulaştı ve gözlerime baktı. “Senin şu an mutluluktan havalara uçman gerekmiyor mu? O gün Milas seni buldu, sarıldı, uyuttu, okşadı, öptü, ne bileyim...” derken sona doğru sesi yumuşamış ve dans ederek aşağı inmişti. “Peri masalı gibi bir geceydi.”

“Şakağımdan öptü,” diyerek ek bir bilgi geçtim söylediklerini umursamayarak.

“Dudağı tenine değdi mi, değdi. Bitmiştir. Her önüne geleni şakağından öpmüyordur diye düşünüyorum.” Karşıma oturdu. Gözlerime bakıp göz kırptı. “Niye mutsuzsun? Söyle.”

“Ben değilim, Milas mutsuz. Günlerdir ya ders çalışıyor ya da balkonda tek başına oturuyor. Üşüyüp üşümediği umurunda bile değil, incecik bir tişörtle gece boyunca sigara içiyor. Beni aramıyor, mesaj atmıyor, yüzüme bakmıyor. Bir sorun olduğunu hissediyorum. Benimle alakalı değil, bunu biliyorum ama Milas tekrar en başa dönüyor sanki, *buz tutmaya başladı yeniden.*”

“O gece...” dedi aniden Mona, ciddileşmişti. “Her ne hissediyorsa sana; ilgi, beğeni, hoşlantı, sevgi ya da aşk... Bunu fark etmiş ve korkmuş olabilir mi?”

“İnsan tüm bu hislerden niye korkar ki?” diye çıktım.

“Sen de korkuyorsun,” dediğinde duraksadım. “Birini sevmekten ve duvarlarını indirmekten korkmuyor musun?”

“Bilmem,” diyebildim zorlukla. “Hiç düşünmedim.”

“Âşık olmak birdenbire gerçekleşen bir şeydir ve insan birdenbire olan her şeyden korkar. Kimyanın bozulması da diyebiliriz. Kendine engel olamama hali... Korkarsın yani.”

“Kız mıyorum ki zaten ona, anlıyorum onu, anlamaya çalışıyorum ama birinin elini tutup, ona sarılarak şarkılar dinletip *yanındayım* dedikten sonra hiç yokmuş gibi davranamazsın. Ben bana bunu yaptığı için suçlamıyorum onu, bana bunu yapmasına sebep olan şeyi merak ediyorum. Bir şey var, insan bile isteye yapmaz bunu.”

“Öyledir demiyorum ve senin kalbini kırmak istemiyorum ama...” dediğinde Mona’nın gözlerine baktım, o da benim elimi tuttu. Sıkı sıkı kavrayıp okşadı. “İnsanlar bazen bizim kadar derin olmayabilir, bizim düşündüğümüz kadar düşünmeyebilir bazı şeyleri. Öyle der ama öyle

olmayabilir. Biliyorsun, değil mi?" *Beni yeniden kandırıyor mu* şüphesi içime düştü. "Sadece unutma diye söylüyorum, sadece kendini koruyabilmen için söylüyorum."

"Bilmiyorum," dedim donuk bir şekilde. "Belki de haklısın, belki de bu kadar üzerine düşmemeliyim çünkü insan birini seviyorsa saklayamaz, değil mi? Birini seviyorsa onu şüpheye düşürmez, bekletmez. Beklemez de. İçinden sevgi taşar insanın, sığmaz kabına, istese de sığamaz. Sen boşaltmaya çalışırsın içini ama sevgi bir nehir gibi sen taşana kadar dolar içine. Kaçamazsın da. Eğer bir insan birini seviyorsa delirebilir uğruna, aklını yerinden eder ama onu yerinden etmesine akli izin vermez."

Mona uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı. "Biraz kendine odaklan, kendinle ilgilen. Bırak, hislerini de düşünme, aksınlar nereye akıyorlarsa. Sana ait olan seni bulur, unutma."

Mona bana sarılıp başını omzuma yasladığında ben de başımı onun başının üzerine yatırdım ve bir süre öylece kaldık.

Birkaç dakika sonra pencerenin önünden gölgeler geçti, ardından o gölgeleri gülüşmeler takip etti. Bir anda ne olduğunu anlayamadığımız bir ses karmaşası oluştu balkonda. Nilsu ve Müge'nin sesini duyuyordum, aynı zamanda Aykan'ın da. Bir şeyler konuşuyorlardı heyecanla. Mona'yla birbirimize baktık ne olduğunu sorgularcasına, sonra pencerenin önüne ilerledik. Mona perdeyi kenara çekip kapıyı araladığında sesler içeri dolmuştu.

Nilsu, Mona'yı görür görmez, "Rahatsız mı ettik?" diye sordu, elinde bir şarap şişesi vardı. Müge'yi de yanında gördüğümde aynı şekilde onun da elinde bir şarap şişesi olduğunu fark ettim. "Kusura bakmayın, uyuduğunuzu tahmin edemedik."

"Uyumuyorduk," dedi Mona. Dışarı çıkmamıştık, eşikte durarak konuşuyorduk. "Sesler gelince merak ettik. Ne yapıyorsunuz?"

"Kızlar çiftlikte on üç yıllık şarap bulmuşlar, hocalardan gizli takılalım diyorlar," dediğinde Aykan, derin bir nefes verdim.

"Yakalanırsanız çok kötü olur," diye uyarmadan edemedim.

"Tatlım," diye atıldı Müge. "Ya ayak uydur ya da sus. Bir haftamız doldu dolacak ama hâlâ elle tutulur bir anımız yok ortada, sıkıntıdan patlayacağım bu çiftlikte!"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Pekâlâ, ben demiş olayım da.”

“Siz de gelsenize,” diye atıldı Aykan. O da kendi bungalovundaydı ancak kapıdan dışarı doğru eğilerek Mona’ya yaklaşmıştı. İkisi omuz omuza vermiş, gülüşüyorlardı. “Beraber içelim.”

“Ben gelemem,” dediğim an Mona bana dönüp gözlerini büyüttü ve etimi kıstırdı. İnleyerek geri çekildim ve fısıldadım: “Ne var ya?”

“Yanımda durmak zorundasın, senin yüzünden katlandığım aile yemekleri hatırına bunu yapmak mecburiyetindesin!”

“Benim için,” diye düzelttim.

“Aile yemeklerine ancak *yüzünden* diyebilirim.”

“Mona!” diyerek ayağımı yere vurdum, diğerleri kendi aralarında bir sohbet kurmuşken sesimi sadece Mona’nın duyabileceği bir tınıda tuttum. “Gerçekten hiç havamda değilim, oturamayacağım şimdi onlarla. Lütfen beni pas geç, uyuyayım.”

“Milas da gelirse gelir misin?”

“Düşünürüm.”

“Yazıklar olsun!”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Şartlar değişir öyle olduğunda.”

Mona başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi ve yeniden dışarı eğilip Aykan’a baktı. “Milas da geliyor mu?” diye sordu, ardından ekledi: “Yoksa sadece bu kadar mıyız? Üç kadeh şarap içeceksem değmez çünkü.”

“Normalde alkoliksin çünkü,” diye mırıldandım arkadan.

“Sus.”

Mona gerisingeriye bana tekme attığında hafifçe savruldum.

“Ah, katır mısın sen!”

Ben acıyla dizlerimin üstünü tutarken o tekrar Aykan’a döndü ancak Aykan bir cevap vermek yerine sustu ve bungalovundan çıkıp balkona geçiş yaptı. Nilsu ve Müge balkondaki puflara oturduğunda Mona da yavaşça dışarı çıktı. Ne olduğunu sorgulayarak birkaç adım öne gelmişim ki çaprazımda Milas’ın sarı saçlarını görmemle dudaklarımı dişledim. Aykan’ın cevap vermesine kalmadan kendi isteğiyle çıkmıştı, böyle toplu etkinliklere katılmayı sevmediğini zannediyordum. Beni şaşırtmıştı.

“Safir, sen uyuyacak mıydın?” diye seslendi bana Mona, Aykan’ın yanındaki pufa kurulurken. “Kapıyı kapatabilirsin, sessiz oluruz.”

“Yok,” diye atıldım ve hızla dışarı çıktım. Milas’ın bakışlarının bana döndüğünü hissettiğimde ona bakmadan ilerleyip Mona’nın karşısına kuruldum. “Seni yalnız bırakmayayım, mevzubahis şarap olduğunda kendini durduramıyorsun.”

“Hım...” dedi Mona imayla gülümseyerek. “Teşekkürler, canım arkadaşım.”

“Süper!” diye bağırdı Müge. “İlber de gelecek birazdan, odasına uğrayıp haber verdim. Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğleniriz.” Eğilip bana baktı. “Sorun olmaz senin için, değil mi?” Duraksadım. Buna bozulmalı ya da üzülmeli miydim, bilmiyordum ama aklımda Milas’ın ne düşündüğünden başka bir şey yoktu. Çünkü artık İlber’in eski sevgilim olduğunu biliyordu. Taylan’a saldırdığı gece ben ortalıktan kaybolduktan sonra İlber’in eski sevgilim olduğu, İlber’in de onlara saldırmasıyla ortaya çıkmıştı. Mona’dan duyduğum kadıyla Taylan, İlber’e laf atmıştı ve Milas da öyle öğrenmişti. Başımı iki yana salladığımda doğruldu Müge. “Merak etme, diğer ucubeleri çağırmadım. Çağırmam da zaten, o kadar değil.”

“Çok incesin,” diyebilirdim sahte bir gülümsemeyle.

Bakışlarımı henüz kendi pufuna oturmamış Milas’a çevirdiğimde ayakta öylece durmuş, sırtını da iki bungalovun giriş kapılarının ortasında bulunan ahşap kemere dayamış; sağ ayağını da sol ayağının yanına dik bir şekilde konumlandırmıştı. Hafifçe geriye döndüğümde gözleri bana kaymıştı. Boş gözlerle, mimiksiz bir ifadeyle bana baktı ama sanki o hiç hareket etmeyen dudaklarının ardında bir gülümseme vardı. Bir tepki vermedi, bir şey söylemedi İlber konusunda. Öyle durgundu ki *gerçekten sorun değil galiba*, diye düşündüm.

“Ben şarap kadehlerini getiriyorum o halde,” diyerek doğruldu yaslandığı kemerden ve perdeyi kenara çekip içeri girdi.

“Yardıma gerek var mı?” diye seslendi Aykan.

“Hallederim.”

Mona’nın bana kaş göz yaptığını fark ettiğimde suratına bön bön bakmaya devam ettim, ne demek istediğini anlamadığımda başını geriye attı ve derin bir nefes verdi.

“Ay, nefes alamıyorum galiba! Bastılar beni bir. Çok kötü olmaya başladım. Boğazım kuruyor, nefesim daralıyor. Safir, bana su getirir misin? Çok acil, çok kötüyüm. Lütfen!”

“İyi misin, Mona? Ben getireyim,” dedi Aykan.

“Yok, Safir getirsin. Sen kal, elimi tut,” deyip elini Aykan’ın eline uzattı. Hem flört etmeye yer arıyor hem de Aykan’ın buna gönlü olması işini kolaylaştırıyordu. “İyi geliyor.”

“Ben mi?”

Aniden nefes alamama oyununa bir son verdi ve geri zekâlı olduğumu söylercesine baktı gözlerime. “Evet, sen getir. Yürü.”

Kaşlarıyla içerideki Milas’ı işaret ettiğini anlamamla derin bir nefes verdim ve tirbuşonla şarap şişelerini açmaya çalışan Müge’yle Nilsu’ya çaktırmadan ayağa kalktım. Milas’ın peşinden içeri girdim. Salonu geçip koltukların arka kısmında kalan küçük tezgâha yöneldiğimde Milas’ın içeri girdiğimi fark etmesi uzun sürmedi. Ellerimi arkada bağlamış bir şekilde yanına yaklaştım. Sağından soluna geçerken başını tam anlamıyla bana çevirmedi ama gözbebeklerinin hareketinden beni takip ettiğini anladım.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Mona su istedi,” diyerek kısa kestim.

“Anladım.”

“Anladın?”

Güldü hafifçe ama bana hiç dönmedi. Onun sessizliğine sessizlik katıp hiçbir şey demeden öylece oyalandım yanında. Etrafa bakındım.

“Mona susuzluktan ölsün istiyorsun sanırım,” diye mırıldandı göz ucuyla bana bakarak, üstten bana yönelen bakışlarına kenetledim bakışlarımı. “Boğulmasını bekliyorsan çok yazık, ne fena bir arkadaşsın.”

“İlber’in gelmesi hakkında hiçbir şey söylemedin,” diye direkt konuya girdim.

Dudaklarını ıslattı. “Bir şey söylememi mi isterdin?”

“Sorun değil mi?”

“Sorun mu olmalı?” diye diretti. Her ikimiz de birbirimizden yanıt bekliyorduk.

“Öğrendiğin gün biraz tuhaf bir gündü. O gece yani, benim için Taylan’a saldırdığın gece. Sen iyi değildin, ben de. Konuşamadık da sonra. Konuşmalıyız diye demiyorum tabii. Eski sevgilim hakkında neden seninle konuşalım? Ama sen öğrendiğini söyleyince ben kendimi açıklamak istedim o an. Olmadı, açıklayamadım da. Kaldı sonra. Sen sormadın, ben de anlatmadım. Ne düşündün ya da ne hissettin bilmiyorum. Bilmeli miydim? Bence evet ama diğer insanlardan senin hislerini ayıran bir şey var mı, olmalı mı, onu da bilmiyorum. Tabii, sen yeni olduğun için okulda...” Türkçem neden bir anda yok olmuştu? Anadilimi neden unutmuştum ve sorunlu gibi cümle kurmaktan âciz davranıyordum? Yutkundum seslice. “Daha kötü açıklayamazdım kendimi.”

“Anlamadım,” dedi, devam ediyordu bu oyuna.

Kaşlarımı çattım. “Anladın, Milas!” dedim sertçe. İki cambaz gibi tek ipte birbirimizi aşağı düşürmeye çalışıyorduk.

Milas son bardağı da kurulayıp kenara koydu. Derin bir nefes verdi ve kurulama bezini omzuna atıp bir anda önüme geçerek beni L şeklindeki mutfak tezgâhının köşesine sıkıştırdı. Ellerini iki yanıma yaslayıp bedenimi kafese aldı, hafifçe eğilip uzun boyundan dolayı aramızda oluşan mesafeyi kısalttı ve gözlerini göz hizama indirdi. Yine de tam olarak eşit sayılmazdık, başım hafifçe yukarı kalkmışken yutkundum. Ani hareketi kalp ritmimi değiştirmişti, birazdan ölecek olabilirdim.

“Safir,” diye nefeslendi. “Ne olsun istiyorsun?”

Nefesi dudaklarıma değdi, güneş dünyaya yakınlaştı sanki. Durdum öylece karşısında, kalakaldım aslında. Bir anda öyle yakınım gelmiş ve beni öyle bir çıkmaza sokmuştu ki ne yapacağımı şaşırmıştım. Elim mutfak tezgâhına yaslıydı, onun da beni köşeye sıkıştırmak için tezgâha yasladığı eli çok hafif bir şekilde parmak uçlarıma değiyordu. Parmağını tenimde gezdirdi bir okşama gibi ve bu içimin gıdıklanmasına neden oldu.

“Bir şey istemiyorum.”

“Safir...” Zorlanıyordu. İnadım ve inadı karşısında sabrı kalmamıştı. Öfkeli değildi ama ses tonu yıkıcıydı. “Dürüst ol bana, bir defa dürüst ol kendine.”

“Sen kendini çok mu dürüst zannediyorsun?” Histerik bir şekilde nefeslendim. “Sen açık bir kitap gibisin sanki. Çevirip çevirip oku, değil mi?” Hiddetle nefes aldım. “Altı çizili cümlelerin bile yok senin.”

Gözlerime bakarken *pekâlâ* kelimesi geçti gözlerinden. İşaretparmağı, parmaklarımın üzerinde dolanırken biraz daha yaklaştırdı elini elime, bileğimi kavrayıp sıkıca yasladı bedenini bedenime. Ani bir şekilde tezgâhla bedeni arasına sıkışmışlığımın dozu artınca saçlarım öne doğru savrulup göğsüne çarpmıştı.

“Bak,” dedi nefes nefese. “Eğer duymak istediğin buysa onun sevgilin olduğunu öğrendiğim anda diğerlerine yaptığım gibi suratına bir yumruk patlatmalıydım. Sırf sana söyledikleri, sana hissettirdikleri için yapmalıydım bunu. Hatta bir değil, tüm parmaklarım kırılana kadar yumruklamalıydım onu. Benden önce onunla olduğun için değil çünkü benden sonra olamazdın. Ben olsaydım o bir seçenek bile olamazdı.” Cümlelerini teker teker, altını çizercesine söylemişti; öğretmek ister gibi. “Ben olsaydım onun kalbini kırması bir ihtimal olarak bile geçemezdi aklından. Susuyorsam kabul edip sindirdiğimden değil, bunu kafandan çıkar.”

“Niye?” dedim sesim titrerken. “Niye susuyorsun öyleyse?”

Yutkundu. “Sana bir hayal kırıklığı daha yaşatmaya hakkım yok çünkü.” Gözleri dudaklarımda gezindi. “Eğer kendimi durdurmazsam seni kırarım ve buna hakkım yok. Seni bir kez daha benim yüzümden ağlarken görürsem içine düştüğüm bu çukurdan çıkamam, çıkmayı düşleyemem.”

“Ne hayal kırıklığı?”

“İçinde Efes’i yaşattığını sandığın Milas, onu içinde öldürdü, bir daha dönmeyecek. Bir daha hayal ettiğin o kişi olmayacağım, Safir. Düşlediğin o adam ben değilim. Eğer kendini durdurmazsan benden nefret edeceksin çünkü sandığın kadar masum değilim.”

“Anlamıyorum...”

“Anlamalısın,” dedi ve geri çekildi.

Aramızdaki mesafe açılrsa da gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Bir şey arıyordum gözlerinde ve o aradığım her neyse saklamaya devam ediyordu. Ben de ne aradığımı bilmiyordum zaten, hiçbir zaman bilememiştim. İnsanın hayatı boyunca bir arayışta olması ama

bulması gereken şeyin ne olduğunu bilememesi çok ağırdı, bilinmezlik çukurunda debelenip durmak gibiydi.

Balkondan nerede kaldığımıza dair sesler yankılandı. Müge ve Nilsu zor da olsa şarapları açmış olmalıydı, kadehleri bekliyorlardı. Milas başını öne eğince kirpiklerimi kırıştıtırıp önünden çekildim ve hiçbir şey demeden balkona doğru adımladım. O da kadehleri alıp peşimden geldi.

Zihnimdeki düşünceleri gece boyunca nasıl görmezden gelecektim ve Milas yanımda otururken nasıl ona dair ihtimaller türetmeyecektim, bilmiyordum. Çok zordu ama üstesinden gelmeliydim. Kendimi korumalıydim, kendime karşı bile.

Balkona çıktığımda üzerimde dolaşan gözlere aldırmadan yerime kurulmuştum ki İlber geldi. Diğerleriyle arasında ufak bir selamlaşma yaşandığında beni ve Milas'ı es geçip Nilsu'nun yanına kuruldu. Milas o günden sonra İlber'le muhatap olmuyordu ancak İlber'in de Milas'a kurulmadığını söyleyemezdik. Karşılıklı bir hoşlanmama durumu mevcuttu.

"Herkes içiyor mu? Dolduruyorum," dedi Müge.

"Ben içmiyorum," dedim tekdüze bir ses tonuyla.

"Neden?"

"Kullanmıyorum," dedim sadece.

Müge yüzünü buruşturdu. "Masum kız," dedi ima ve alayla.

Sırıttım onu hafife alırcasına. "Alkol kullanmanın aykırı bir şey olduğunu düşünmen çok tatlı ama algılarını yıkmanı tavsiye ederim, Müge."

"Bir kadehten bir şey olmaz, Safır," diye atıldı Nilsu, Müge sessiz kalırken. "Ölmezsin, merak etme. Eşlik et bize, haydi."

"Teşekkür ederim ama sarhoş olmaktan çekindiğim için ya da başka bir sebepten değil, arkadaşlar." Gülümsemeye çalıştım ve omuzlarımı kaldırdım. "Sevmemek de bir neden neticede. Sevmiyorum ve kullanmıyorum. Bu kadar."

"Oyun oynayacaktık ama!" diye sızlandı Nilsu.

Kaşlarım kalktı. "Ne oyunu?"

Önce İngilizcesini söyledi. "*Never Have I Ever.*" Hangi oyun olduğunu anımsayamayınca Türkçesiyle birlikte oyunu açıklamaya başladı. "Ya nasıl bilmezsiniz *Ben Hiç* oyununu? Herkes sırasıyla gerçekten

yapmadığı bir şeyi söyleyecek ama eğer yapmadığı şeyi bir başkası yapmışsa o kişi içecek. Şarabımız da çok yok zaten, yudum ivmemizi yavaşlatmış oluruz böylece ve gecenin sonunda her şeyi yapmış olan yaramaz kimse o sarhoş olur.”

Mona tuhaf bir bakış attı. “Bunun için tekilamız olması gerekmiyor mu? Sanki onunla oynanan bir oyundu. Şarapla sarhoş olacağımızı zannetmiyorum. En azından ben olmam.”

Nilsu elindeki şarap şişesini salladı. “Ama dağ başındayız ve elimizdeki tek şey şarap, Mona.”

“Haydi ya, mızızlık yok!” dedi Müge. Çok umursadığını zannetmiyordum zira o kadar da insanlarla ilgilenen bir kız değildi ama benim de içmem konusunda inat etmişti. “Herkes oynayacak. Safır, lütfen. Birkaç yudumdan bir şey olmaz. Bozma ortamı.”

“Gitmeyin kızın üstüne,” dedi Aykan. “Sevmiyorsa sevmiyordur. Oyuna katılması için içmesi gerekmiyor, kimsenin ortamı bozduğu falan yok, Müge.”

“Şarap ya alt tarafı, alkole boğmayacağız ki. Nasıl oynayacağız içmezse?” Saçlarını sırtına doğru savurdu ve güldü. “Su mu içecek?”

“Müge, uzatma,” dedi net bir biçimde Milas. Bakışları bana kaydığı esnada boğazını temizledi. “Safır’ın içmesi gerekirse onun yerine ben içerim, sorun değil.”

İlber sırttı. “Gecenin en az içecek olanı belli oldu,” diye mırıldandı. “Safır’ın yaptığı pek bir şey yoktur muhtemelen, içmesi gerekme-yecektir zaten.”

“İlber, bungalovuna tek başına gideceksin. Seni taşımayacağım, haberin olsun,” diyerek öne doğru eğildi ve üç sıra uzağında oturan İlber’e baktı Mona. Ben içerideyken omuzlarına şal almıştı ve Aykan’ın omzuna yaslanıyordu. “Her pisliği yaptığın için zilzurna sarhoş olacaksın muhtemelen.”

“Bozmaz bizi, rahat ol.”

“O halde Milas’a iki kişilik dolduruyorum,” diyerek kadehlere paylaştırmaya başladı şarabı Nilsu.

Altı kadeh doldurup herkes kendisinininkini alınca birbirlerine tokuşturdular ve tekrar yerlerine kuruldular. Herkes ilk yudumunu aldı oyun

öncesinde. Bir çember oluşturmıştık ve Mona, Aykan, Müge, Nilsu, İlber, Milas ve ben olacak şekilde puflara sıralanmıştık. Ben yine Mona'nın yanına denk geliyordum, Milas da yanımdaydı fakat birbirimize paralel oturmak yerine çemberin dönüm noktasında, çapraz bir şekilde oturmuş-tuk. Gözlerinin bana kaydığını hissediyordum bazı anlarda.

"Eğer yaptığın bir şey çıkarsa elime dokun," dedi diğerlerinin duy-mayacağı bir ses tonuyla saçlarıma doğru eğilip aralarından fısıldaya-rak. "İçerim."

"Direkt söyleyebilirim."

"Diğerleri öğrenmemiş olur," dedi birbirimize çok yakınken gözle-rime bakarak. "Ben bileyim, yeter."

"Düşünürüm," dedim.

"Başlıyorum o halde," diye araya girdiğinde Müge, Milas ve ben birbirimize kısa bir an daha baktık, ardından bakışlarımızı ona çevir-dik. Bir süre düşündü Müge. "Ben hiç çıplak denize girmedim."

Hiç kimse içmedi bir süre, Milas haricinde.

Gözlerim büyüyerek ona döndüğümde şaşkınlık nidalarıyla kah-kahalar yükseldi. Milas'a nasıl ve neden olduğunu sormaya başlamıştı herkes bir ağızdan. Elimi elinin üzerine getirdiğimde tırnağımı tenine bastırdım usulca.

"Nerede?" diye sordum gülerken.

Milas herkesin üstüne gitmesiyle omuzlarını kaldırıp indirdi ve ba-şını iki yana salladı bilemezcesine. "Fransa'dayken herkesin çıplak yüzdüğü bir göle girmiştim," dedi utançla. Müge şaşkınlıkla bağırdı-ğında bundan nasıl haberi olmadığına dair cümleler sıralıyordu. "Gü-zel bir deneyimdi ama herkese tavsiye etmem."

"O iki haftada bunu yapabilecek vakti nasıl yarattın be kardeşim?" diye sordu Aykan yüzündeki gülümseme sürerken.

Milas, Lyon'da iki hafta kalmış ve sonra Türkiye'ye mi dönmüştü?

Sessiz kaldım.

"Daha önceydi, on yedi yaşında falandım."

"Hiç anlatmıyorsun da!" diye girdi konuya Müge. "İki sene olmuş!"

Milas omuz silkti. "Çıplak yüzdüğümü bilmeniz gerektiğini dü-şünmedim."

“Tek miydin?” diye sordu Müge merakla.

Milas duraksadı, cevap vermediği için gözlerim ona kaydı. Ardından kaçış yolu buldu hızla. “Soru bunu kapsamıyordu, geçelim,” dedi.

“O halde bende sıra,” diyen Nilsu kıvrık saçlarını kulağının arkasına sabitledi. Herkes ona döndüğünde bir süre bekledi. “Ben hiç eski sevgilimi gizlice incelemedim.”

Müge, Mona ve Aykan kadehlerinden birer yudum alırken Mona’nın bakışlarının İlber’e kaydığını gördüm. Onu takip ederek İlber’e baktığımda parmaklarını kadehin çevresinde dolaştırdığını fark ettim.

Mona şarabı yudumladığı an kahkaha attı. “İlber, fondip!” dedi bağırarak, bakışlarımı Mona’ya çevirdim ama omuz silkti. “O kadeh bitecek, yalan söyleme! İç, iç, iç!”

“İncelemedim,” dedi umursamazca. “Takipleşiyorduk zaten.”

“Ekran süren on altı saat değilse hiçbir şey bilmiyorum.”

“Evet, piyasayı takip etmem gerekiyor,” dedi çevrimiçi yatırımlarla uğraştığını kastederek.

İlber ve Mona kendi aralarında bir tartışmaya tutulduklarında Milas boynunu kütleterek bana döndü ve sanki benimle konuşmuyormuş da öksürüyormuş gibi yaparak boğazını temizledikten sonra, “Hâlâ mı?” diye sordu. Neyi kastettiğini anlamadığım için başımı iki yana salladığımda işaretparmağıyla sağ yanağını kaşıyarak yüzünü gizledi diğerlerinden. “Hâlâ takipleşiyor musunuz?”

“Engelledim.”

Önüne döndü. Bu sırada İlber de Mona’nın gönlü olsun diye bir yudum almıştı. Mona’nın benim takılmadığım bir konuya benim adıma böyle sarılması ve İlber’e saldırması çok komikti. İlber’in verdiği cevaplarla kaşlarımı kaldırıp indirdim ve *neyse* diyerek iç çektim. Mona da daha fazla üstelemedi İlber’in *gönlün olsun* diyerek aldığı yudumun ardından ama rahat etmemişti.

“Bence eski sevgiliyi incelemek tuhaf bir durum değil zaten,” dedi Mona saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Benim sadece eski sevgililerimi takip ettiğim bir hesabım bile var. Merak ederim benden sonra ne yapıyorlar, nasıllar, kiminle çıkıyorlar... Genelde hepsinin bertaraf oluşunu izlemek de eğlenceli oluyor.”

“İnanılmaz bir kibir,” dedim sessizce.

“Rochelle kibriyle yarışır mı?” dedi Milas da benimle aynı tonda.

“Hiç kimsenin benden sonra bertaraf olacağını düşünmüyorum.”

“Oluyorlardır belki,” dediğinde neyi kastettiğini anlamadım ama sonra bakışlarım İlber’e kaydı. Onu kastediyor olmalıydı. “Bilemezsin.”

“Sanmam.”

“Devam ediyoruz o halde,” diyen Aykan, kadehini elinde çevirirken ne diyeceğini seçmeye çalıştı. “Yani etik olup olmaması tartışılır ama herkesin lise döneminde vardır böyle bir anısı diye düşünüyorum. Son iki ayımızken dökülsün taşlar ortaya. Ne çeşit bir ilgi olduğu tartışılır tabii,” dediğinde herkesten ne söyleyeceğine dair merak nidaları yükselmeye başladı. Milas’a baktı. “Ben hiç öğretmenime ilgi duymadım.”

Aykan’ın cümlesini duyar duymaz iki elimi kaldırıp yüzüme siper ettim utançla. Kendi adıma değil ama oyunun bu noktaya ilerliyor olması, sınırları daha ne kadar zorlayacaklarına dair bir korku uyandırmıştı içimde.

“Yuh ama!” dedi Nilsu. “Herkes yaşıtlarıyla, arkadaşlar.”

“Ne var ya?” dedi Müge. “İlla körkütük âşık olmak, çekici bulmak ya da takıntı haline getirmek gerekmiyor ki. Bu tüm gençlerin arasındaki bir goygoy konusu değil midir? Hayranlıkla başlar. O hayranlığı aşk zannetmek de en büyük eğlencedir işte. Herkesin lisede âşık olduğu bir öğretmeni illa ki vardır. Sıkıcı pazartesilerde okula gelmenin bir yolunu ararsın...”

“Benim yok,” dedi İlber. “Yaşıtlarıma hayran olmayı seviyorum.”

“Sıkıcısın, o yüzdendir,” dedi Müge.

“Herkes susup cevabını verebilir mi?” dedi Mona bıkkınlıkla. “Böyle yorumlayacak mıyız hepsini?”

Müge, Aykan, Mona ve en sonunda da Milas şarap içtiğinde kalakaldım öylece. Mona’ya mı yoksa Milas’a mı şaşırmalıydım emin değildim, ikisinin ortasında öylece bakakaldım onlara. Sinirlerim bozulmuşçasına gülmeye başladım.

“Sana şaşırmıyorum,” dedim Mona’ya. “Sana Remy’den sonra şaşırmıyorum ama bunu beklemiyordum.”

“Sarışınlara zaafım var, biliyorsun,” dedi yutkunurken. “Bir yıl önceki Fransızca öğretmeni için derslere koşarak gittim ama çok erken kanatlanıp ülkesine döndü.”

“Utaniyorum senden,” dedim gülerek.

“Yanındakinden utan,” dediğinde Milas’a döndüm. “Kadehin dibini sıyırdı.”

İki elini suçlu gibi havaya kaldırdı Milas. “İlkokuldaydım ve öğretmenimi hayatımın aşkı zannediyordum, hepsi bu. Suçsuzum, sadece sevgi arayan bir çocuktum.”

“On altı yaşına kadar,” diyerek ekledi Aykan ve gülmeye devam etti. “Kadını neredeyse yedi yıl boyunca görmedi ama reşit olunca karşısına çıkıp evlenmeyi falan düşünüyordu. Sonra kadın evlendi de ümidini öyle kesti.”

“Aykan, sus.”

“Yalan mı?”

“Nur Hoca’yı mı kastediyorsun?” diye sordu Müge.

Aykan başını salladı. “Tabii.”

“İnanılmaz,” dedi Müge. “Yine Milas ve yine bir sarışın vakası.”

Derin bir nefes aldım duyduğum şeyle. Müge’nin sürekli bana Milas’ın ilgi duyduğu onca insandan herhangi biri olduğumu hissettirecek ve tipi olmamdan başka bir özelliğimin olmayışından vuracak cümleleri sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Eskisi kadar etkilenmiyor ve kendimi kötü hissetmiyordum ancak bazı anlarda unuttuğum soru işaretlerim tekrar gün yüzüne çıkıyordu. Milas’a baktığımda soru işaretlerinden yanıtlarını göremiyor, aydınlığını seçemiyordum; karanlıkta kalıyordum.

Gözleri bana döndü, hiçbir şey söylemezken suskunluğuyla endişelerimi defetmeye çalıştı ve dudaklarının sağa doğru hafifçe hareket edişi buna yetti.

Geçti, geçti, geçti...

“Evet, devam edelim. Haydi.”

“Ben hiç sevgilimi aldatmadım,” dediğinde Mona, herkes sessiz kaldı. Yalnızca Nilsu utana sıkıla bir yudum aldı şarabından. “Ah, Nilsu... Ah, Nilsucuğum... Keşke şaşırdığımı söyleyebilsem,” diye mırıldandı Mona. “Keşke.”

“Kafam karışmıştı,” diye kendini küçük bir cümleyle açıkladı Nil-su. “İkisini de aynı anda seviyordum.”

“Benim hakkımı Mona’ya devrediyorum,” diyerek sıramı tekrar Mona’ya devrettim. “O sınırları zorlamakta daha iyi.”

“Severim,” deyip Aykan’a baktı.

Bir süre oyunu aynı sırayla devam ettirdik. Birinci şarap şişesini bitirip ikinciye geçtiğimizde artık herkes daha rahat ve yargılanmayacağını bildiği için daha dürüsttü, her ne kadar ben yargılamadan edemesem de. Sorular gittikçe zorlaşıyor hatta bazen çirkinleşiyordu fakat birini tanımak için mükemmel bir oyundu. Zaten yanlış ya da aykırı şeylerin konuşulduğu bir oyun olduğu için kimseyi yaptıklarıyla suçlamamak başarıydı. Ben yapamıyordum. Başarabildiğimi söyleyemezdim ama *yargılayan taraf olmak yerine gerçekten sırlarını açan taraf olduğunda çok rahatlatıcı olmalı*, diye geçirdim içimden. İlk utancı atlattıktan sonra her şeyi açıkça dile getirebiliyordun, tıpkı zincirlerini kırmak gibiydi.

Milas yaptığı şeylerde sadece kadehinden yudum almakla yetinmiş, bir açıklama yapmamıştı. Çok şaşırtıcı bir şey yaptığını da söyleyemezdim, bildiğim gibiydi. Her zamanki Milas’tı işte.

Gecenin sonuna yaklaşırken en çok içen kişiler Mona, İlber ve Müge olmuştu. Aykan da beklemediğim bir performansa sahipti. Aslında Mona’yla pek çok benzerlikleri olduğunu fark etmiştim. Dışarıdan bakıldığında hiç öyle durmasa da uyum sağlayabildikleri konular vardı, sınırsızlık gibi... Mona için de sınırlar yoktu; her şeyi yapabilir, her şeyi deneyimleyebilirdi. Aykan benim gibi kuralcı olsa da daha esnekti, en azından şans verilebilir olduğunu düşünüyordu.

Artık sorular da tükenmeye başlamıştı, herkesin gözlerinde ufak kaymalar yaşanıyordu. Kimse sarhoş değildi ancak çakırkeyif olmuşlardı. Gülüşler daha rahat, cümleler ve tepkiler daha filtresizdi. Birbirine yakın bir arkadaş grubu değildi bu yedili fakat saatlerin akması ve konuşulan konular nedeniyle herkes sanki yıllardır arkadaşmış gibi samimi bir noktaya gelmişti. Kahkahalar, çığlıklar, onaylamalar ya da reddetmeler, desteklemeler, karşı çıkmalar, espriler ve bozulmalar bir arada yaşanıyordu.

Milas hafifçe bana doğru devirdi bedenini, yanıma yanaştı. Geriye kalan beş kişi de bir tartışmaya girmişti.

“Hiç dokunmadın elime,” dedi gülümseyerek.

Ne kadar güzel güldüğünü bilmiyor olmalıydı. Çünkü bilseydi bu kadar yakınımdayken beni bir suça itme pahasına gülümsemezdi. Dağınık saçları, kızarmış gözleriyle karşımda bir uyku sersemi gibi sendeliyordu.

“Hiçbirini yapmamışım demek ki.”

“Ama hiçbirini mi gerçekten?” diye sordu ukala bir gülüşle. “Birini bile mi?”

“Birini bile.”

Başımı omzuma doğru yatırdığımda seçim şansım olan tek hatamın Milas olduğunu fark ettim. Onu ben seçmiştim. Bu hatayı bile isteye sürdüren bendim.

“O halde sıra o klişeye geldi,” diye mırıldanarak beni düşüncele-
rimden sıyırdı Aykan. Güldü. Kadehini ortaya doğru kaldırdı ancak bakışları Mona’nın üzerindeydi. Mona’nın gözlerinin içine baka baka konuştu: “Ben hiç âşık olmadım.”

Ardından kadehin tamamını içti ve Mona’ya baktı tekrar. Mona sessiz kaldı. Âşık olmamıştı daha önce, biliyordum ama Aykan’a öyle bir bakıyordu ki sanki anbean seyrettim gözlerindeki his değişimini. Ya alkolün etkisiyle böyle mayışmıştı ya da kendini Aykan’a teslim edecek kadar güvenmeye başlamıştı. Bakışlarım sırasıyla herkesin üzerinde dolanmaya başladığında Müge ve Nilsu âşık olmadıkları için birbirlerine bakıp gülüşürken İlber’in gözleri beni buldu. Bir yudum aldı şarabından. Bir an olsun çekmedi gözlerini gözlerimden.

“İlber’den beklenmeyecek hareketler,” diye mırıldandı Nilsu.

“Tebrikler,” deyip İlber’in kadehiyle tokuşturdu kadehini Müge. İlber de omuzlarını kaldırıp indirirken kaşlarını da eşzamanlı hareket ettirmiş ve Müge’ye karşılık vermişti. “Hislerimize sahip çıkmak gerek.”

Bakışlarımı aldım ondan, kalbimi aldığım gibi.

Milas’a baktım ardından, dikkatimi ona vermemek için çok diretmiştim ama merakıma yenik düşüp pes etmiştim. Sessizdi. Durgun bir deniz gibiydi. Kadehi öylece tutuyordu. İşaretparmağını kadehin çevresinde dolaştırıyor fakat gözlerime bakmıyordu, başı öne eğikti. Belli ki içmeyecekti.

Daha önce hiç âşık olmamıştı. Bana âşık değildi. Beni sevmiyordu.

Buna hakkım var mıydı, bilmiyordum ama kızdım o an ona. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz verdikten sonra böyle davrandığı için kızdım, İlber kadar olup hislerine sahip çıkamadığı için kızdım ama sonra kendime de öfkelen dim. Onun bana âşık olabileceğini zannedecek kadar aptal oluşuma öfkelen dim. Canımı acıtmak istedim. Yine bir banyoya kendimi kapatıp saatler boyunca çıkmamak istedim. Bileklerimi tırnaklarımla çizmek istedim. Kendime öfkelen dim çünkü onun tokatlarına rağmen doğrulup yine karşısına geçiyor, bana bir daha vurmasına izin veriyordum. Tekrar hayaller kuruyor ve tekrar kırmasına izin veriyordum. Üstelik hiçbir şey yapmayarak yapıyordu bunları. Öylece duruyor ve varlığıyla, hiçbir şey yapmayışıyla darma- dağın ediyordu beni. Korkaklığıyla...

O her zaman Milas'tı.

O her zaman bir hayal kırıklığıydı.

O hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Ortam bir anda sessizleşmişken Milas'ın yerden destek almak için zemine yasladığı elinin yanındaki elimin varlığını hatırladım ve kendimi ona benzememek için yüreklendirdim. İşaretparmağının ucunda olan işaretparmağımı kaldırdım avucumu hareket ettirmeden. Sonra işaretparmağının üstüne dokundum benim yerime içmesi için. Tenimin tenine değmesiyle gözlerini bana çevirdi. Gözlerimi aradı bakabilmek için... Tüm gece devriye gezen bekçiler gibi sokak sokak gözlerimin yerini aradı ama bulamadı.

Çünkü o bana baktı, ben İlber'e.

Yutkunuşunu seyrettim gözlerim ona değmezken. Hiçbir şey demedi, hiçbir şey sormadı bana. Bakışlarını üzerimden ayırdı, diğerleri son yudumlar için oyunun son cümlelerini kuracaktı ki kadehini ortaya doğru kaldırdı.

Herkesin gözü Milas'a kaydı, o ise gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Safir için," diye mırıldandı oyunun başında sadece kendisinin bileceğini söylemesine rağmen. Tekdüze bir ses tonuyla, tepkisiz bir ifadeyle konuştu: "Her kimse ve adı her neyse..."

Fondip.

Milas... Son günü olduğunu bilseydi bugünün, yine de sevmezdi beni.

Yine inkâr ederdi gözlerime nasıl baktığını, yine kaçırdı. Yine korkardı.

Korkak bir adamın sevgisini dilendiğimi fark etmemle çektim bakışlarımı üzerinden. Ona kızmayacaktım. Ona öfkelenmeyecektim. Ona neden bunu yaptığını sormayacaktım. Belki de Mona haklıydı, belki de benim düşündüğüm kadar derin değildi hiçbir şey. Benim düşündüğüm kadar düşünmüyordu beni ve benim düşündüğüm gibi ilgi duymuyordu. Başkaydı. Ben bizi başka hayal etmişim ama onun düşlediği başkaydı demek ki.

“*Kim* diye sorma hakkınızın olmadığını bildiğinize göre herkes bakışlarını çeksın üzerimden,” dedim umursamazca.

“Tahmin etmesi zor değil, eski sevgilin burada,” dediğinde Müge, sessiz kaldım.

İlber’in bakışları hâlâ üzerimdeydi, yanlış anlamıştı muhtemelen ama bir açıklama yapma zorunluluğu hissetmiyordum. Sessizlik bir oynasa oynayacaktım.

Mona’ya çevirdim başımı onun bana bakmasına ihtiyaç duyduğum için. Bana neler olduğunu sorarcasına bakıyordu ama ben ağzımı açmadan anlamıştı. Sussam da beni anlardı, biliyordum. Sussam da gözlerime bakması yeterdi, okurdu içimi.

Gülümsedim ona bakarken. İçim ısındı.

Mona... Kalp ortağım.

“Ben son bir şey söylemek istiyorum,” deyip herkesi topladı Nilsu ve elinde kadehini tutarken zemindeki şarap şişesini avuçladı. İçinde kalıp kalmadığını kontrol etti. Şarap şişesinin dibinde kalan son yudumları tüm kadehlere eşit bir şekilde paylaştırdığında herkes için birer yudum var gibiydi kadehlerde, belki biraz daha fazlaydı. Şarap şişesinin dibinde de bir yudum kadar kalmış olmalıydı, paylaştıracak kimse kalmayınca bırakmıştı Nilsu. Kadehini avuçlayıp ortaya doğru geldi, herkeste gezdirdi gözlerini. Son cümleydi. “Ben hiç buradaki birine yalan söylemedim.”

Herkes durdu bir an. Herkes düşündü, birbirine baktı.

Gözlerim Milas'a kaydı cesur olup olmayacağını görmek için ama beni yanılttı. Kadehi yarısına kadar doluydu, çok düşünmeden şarabının tamamını tek seferde içti. Ardından kucasına bıraktı boş kadehi, kadeh de yuvarlanarak balkon zemininde ondan uzaklaştı. Bir kırılma anı gibiydi Milas'ın içmesi, herkes şarabını kafasına dikti bunu bekliyormuşçasına. Sonuna kadar içtiler. Herkes bir yalancıydı.

Gözlerim Mona'ya değdiği an bir cam kırığı battı sanki tenime. Gözlerini görmek, bir bıçağın tenimi ikiye yarar gibi dolaşmasına benziyordu o an. Bana bakıyordu tebessümle, belli ki yalan söylediği kişi ben değildim çünkü insan birine bir yalan söylediye bakamazdı gözlerine. Gülemezdi en azından. Hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı. Utanırdı, sıkılırdı, korkardı biraz.

Benim gibi. Ben de bir yalancıydım ve Mona'nın gözlerine bakarken güleliyordum.

O benim en yakın arkadaşım, ortağımdı ama daha hayatımın yarısını bile bilmiyordu. Yıllardır buradaydı, yıllardır şu an olduğu gibi tutuyordu elimi ve hiç bırakmıyordu ama ben onun elini hep her an avucumdan kayacakmış gibi tutuyordum. Emin değilmışçesine, korkakça... Ona hiçbir sırrımı verememiştim, hiçbir derdimden tam anlamıyla bahsedememiştim, hiçbir mutluluğumda ilk ona koşturmak gelmemişti aklıma. Odama çekilip ağlardım ya da tüm mutluluklarıma bir dudak kıvrılışı yeterdi ama paylaşmazdım.

Her şeyden öte, ona hayal kırıklıklarından bile vermemiştim.

Milas'ın hayatıma nasıl girdiğinden, beni kandırdığından, kalbimi avucuna alıp öptükten sonra ayaklarının altında ezdiğinden hâlâ haberi yoktu. Onun hayatıma bir anda girdiğini zannediordu, bir anda belirdiğini ve sınıftaki herhangi bir çocuk olduğunu... Ona yaralarımı göstermemiştim ama onu çok seviyordum. Onu kilitli kapılarımdan içeri almamıştım ama onu çok seviyordum. Ona oynadığım seksek oyununun belirsiz çizgilerinin içine girmesi için fırsat tanımamıştım ama onu çok seviyordum. Ben onu çok seviyordum.

O Mona'ydı.

O hep buradaydı.

Doğduğum andan beri yanımdaydı.

Onun olmadığı bir ihtimali hiç yaşamamış ve hiç düşünmemiştim, belki de sorun buydu. Hiç onu kaybetme ihtimaliyle ürkmemişti yüreğim.

Dudaklarım titredi, çektim gözlerimi Mona'dan. Kalktım oturduğum yerden, dizkapaklarımın üzerindeyken uzanıp tam ortada duran şarap şişesini aldım. İnsanlar ne yaptığımı çözememişken şişeyi dudaklarıma yaslayıp gözlerimden iki damla yaş akarken içindeki tüm şarabı içtim çünkü en yakınımaya yalan söylemenin ağırlığı altında eziliyordum.

“Safir!”

“Yok artık! Tüm gece bunu mu bekledin?”

“İçseydin o zaman.”

“Oh, oh, dibini sıyrıyor!”

Şişeyi dudaklarımdan ayırıp yere bıraktığımda şaşkın gözler üzerimdeydi ama Mona anlamıştı, yutkundu ve bana baktı cam gibi parılayan büyük gözleriyle. Diğerleri gülüşüp eğlenirken, oyun boyunca içmeyip son yudumu içmemle dalga geçerken Mona bir an olsun gülmedi. Mona bir an olsun kımıldatmadı dudaklarını, gözbebeklerini.

“Hepimiz yalancıymışız meğer,” dedi Nilsu gülererek. “Safir bile. Herkes kime yalan söylediğini itiraf etsin çabuk!” Müge her kelimeyi aklımıza kazır gibi usul usul mırıldandı o esnada: “*And boom!* En yakın arkadaşının aslında sandığın kadar yakın olmadığını anladığında...” Keyifsizce dudak büktü. “Yazık oldu.”

Mona yalan söylediğim kişinin o olduğunu anladı.

Ben de inkâr etmedim, inkâr edecek hiçbir şey yapmadım.

Saçlarımı çekip boynumu kaşıdım kaçmak istercesine. Mona sessizce kalktı yerinden ve kimseye bir şey olduğunu belli etmeden çıktı balkondan. Omuzlarındaki şalı da bırakmıştı giderken. Nereye gittiğini bilmiyordum, kalmıştım öylece. Diğerlerine sohbet ediyorlardı. Oyun boyunca güldükleri ve yargıladıkları şeyleri tekrar ediyorlardı; alkolün etkisiyle etraflarında yaşanan hiçbir şeyi görmüyor, fark etmiyor ve takılmıyorlardı. Müge ve Nilsu, İlber ve Aykan'ın üzerine gidiyordu kime yalan söylediklerini öğrenebilmek adına.

Milas'a baktığımda kendini geriye doğru bırakarak boylu boyunca uzandığını gördüm. Tavanı izliyordu.

“Sürekli gitmek istiyorum,” diye sayıkladı.

Sürekli gitmek istiyorum.

Mona’nın bıraktığı şalı alıp peşinden ilerledim. Balkondan çıkıp, çiftliğin içerisindeki ana binaya bağlanan taş patika yolu adımlarken birkaç metre ötemde Mona’yı gördüm. Arkası dönüktü. Yanına gittim içimdeki pişmanlık duygusuyla. Yolun kenarında bulunan beyaz ışıklar yüzümüze vururken adını mırıldandım bana dönmesi için ama dönmedi bir süre. Tekrar ettim, yine dönmedi. Bu defa elimde tuttuğum şalını omuzlarına örtmek için aramızdaki mesafeleri azalttım ama o örtmeme izin vermeden döndü bana yüzünü. Kenara itti elimi.

“Ne?” dedi sesi titreyerek. “Ne yalan söyledin bana? Ne söyledin? Küçük, küçük bir şeydi, değil mi? Pembe bir yalandı, canımı acıtmayacak bir şey...” Sesi kırılgan ve endişeliydi. Korku doluydu. Mona’nın en büyük korkularındandı bu yaşadığı. “Ne bileyim, yemek yedim dedin ama yemedin yine. Üzgündün ama iyiyim dedin, saçlarımı o kadar da beğenmedin ama hevesimi kırmamak için güzel olmuş dedin. Böyle şeyler, değil mi?” Gözlerime baktı ben bir cevap vermeyince. “Söz veriyorum, kızmayacağım. Saçlarım mı?” deyip elini saçlarına attı. “O kadar da güzel olmamış mı?”

Elimi, saçlarını tutan eline atıp indirdim. “Çok güzeller, Mona. Yalan değildi. Saçlarına bayılıyorum.”

“Ne o zaman?” diye directti ve elini elimden çekip geriye doğru sendeledi. Gözleri dolmuştu. Böyle bir tepki vermesini beklemiyordum açıkçası, Mona hiçbir şeyi bu kadar önemsemezdi, beni bile. Ama konu yalan olunca birden hassaslaşmıştı. Histerik bir biçimde kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ancak başarılı olamıyordu. “Ne o zaman, Safır? Lütfen şimdi söyle. Hemen, *dan* diye. Hiç bekletme. Bıktım hayatımdaki herkesin bana yalanlar söylemesinden ve benden de bunu sineye çekmemi beklemesinden. Bana yalan söylemeyen tek kişi sendin. Annem, babam, eski sevgilim... Hepsinin yalanlarının saklama deposu gibiyim ben, sen de yapma lütfen.”

“Mona, sakın ol lütfen.”

“Olamıyorum,” dedi çaresizce. “Senin de beni kandırdığını düşünmek göğsümü sıkıştırıyor.” Bir damla yaş aktı gözlerinden. “Benim

hayatımdaki en gerçek şey sendin, senin arkadaşlığını. Şimdi bana söylediğin yalan canımı acıtacak diye öyle korkuyorum ki..."

"Söz veriyorum, anlatacağım sana ama lütfen sakinleş. Lütfen."

"Tamam, sakinim. Sen anlat."

Önünde bulunduğumuz binanın ahşap basamaklarından birine oturduğunda az önce almadığı şalını omuzlarına bıraktım, sarınmasını sağladım.

Üşürdü çünkü o. Küçüklüğümüzden beri elleri buz gibiydi hep, ısınmazdı hiç. Koşup gelir, ben koltukta otururken ayaklarını kalçamın altına sokardı ısınabilmek için.

Üç basamaklı merdivende dizlerini kendine çekti titrememek için. O köşesine kuruldu, ben de yanına. Aramıza ufak bir mesafe koyup düz bir şekilde otururken ben de yan konumlandırımdı kendimi.

"Üşüyor musun?" diye sordum şalının önünü düzeltirken.

Başını salladı *hayır* dercesine. "Ne saklıyorsun benden, Safır?" dedi, bu defa endişeli ve histerik değildi, durulmuştu tepkileri. Sakindi. Sakinleşmek için zorluyordu kendini. "Ya da sen ne saklamamı istiyorsun?" Gözleri daldı.

Neyi kastettiğini anlamamıştım ama üzgün olmasına yordum.

"Kendimi," diyebilirdim sessizlikle. Küçüktü harflerimiz, yavaş ve usul usul dökülüyordu cümlelerimiz. Şu anda ben on sekiz yaşında değildim, Mona da on sekiz yaşına girmek üzere olan kız değildi. Sekiz yaşımız, küçüklüğümüz oturuyordu adeta. Baktı bana bedenini hiç hareket ettirmeden. "Bilmiyor musun beni?" diye sordum çenem titrediği esnada. Gülmeye çalıştım ama zordu, titreyerek kayboldu gülüşlerim. "Hep saklanırım ben. Kendimi sakladım senden de."

"Benden bile."

Başımı salladım çaresizlikle. "Özür dilerim."

Sesi çatallaştı. "Tamam, tamam. Bununla baş edebilirim. Baş etmeye çalışırım en azından. Bana ne olduğunu anlat. Bana ne yalan söylediğini duymak istiyorum ben. Benden ne sakladığını... Somut olarak bilmek istiyorum."

Başımı öne eğdim ve onun canını en az acıtacak şekilde anlatabileceğim ihtimalleri yokladım.

“Sadece bilmeni istiyorum, Mona. Bu seninle alakalı değil. Bu benimle alakalıydı en başından beri. Benim meselemdi. Sen benim en büyük şanslarımdan biriydin ama ben iyi değerlendiremedim. Elime yüzüme bulaştırdım çünkü biriyle nasıl arkadaş olunur, hiç bilemedim. Hiç öğretilmediler bana. Öğrenmek istediğimde de izin verilmedi, suratıma kapanan kapıların ardında kaldım.” Yüzümde hafif bir tebessüm belirdi. “Seninle suyun yüzeyinde kalıp güneşlenmek harikaydı ama derine dalamadığımız için üzgünüm; senin için nefeslerimi tutabilirdim, bunu bil istiyorum.”

“Ben... Ben sırlarını paylaşamayacağın biri miydim? Böyle mi hissettirdim sana? Derin bir arkadaşlığımız olmadığını mı düşünüyordun? Ben... Benim derinimde bir tek sen vardın.”

Kırgın ses tonu kalbimdeki kıymıkları içeri iteledi, öyle ki artık çekip çıkarmak için daha çok kesmem gerekecekti.

“Sen yüzeyde kalmayı çok severdin ama biliyorum ki eğer ben derine dalmak isteseydim de gelirdin benimle, bırakmazdın elimi, bundan eminim. Benim herhangi biriyle derine dalmaya iznim yoktu sadece. Seninle değil yalnız, hiç kimseyle.”

“Ne demek istiyorsun, Safır?” diye sordu kırgınca.

Parmaklarımı avucuma gömüp kucağıma yasladım. “Hatırlıyor musun? Sekiz yaşımızdaydık, seninle beyaz, tül den elbiseler giyerdik. Annem ikimiz için dikerdi, ikiz gibi olurduk. Özellikle öyle olmasını isterdik. O küçücük boyumuzla yere kadar uzanırdı elbiselerimiz, yan yana dolaşan iki perde gibi görünürdük. Sırtında kocaman bir kurdele olurdu, altına beyaz ayakkabılar giyerdik. Yine kurdeleden tokalan olurdu ayakkabıların.” Güldüm aniden fakat gözlerimden de yaşlar akıyordu. “Sen benim ayakkabımın temizliğini kıskanıp kendi ayakkabın gibi olsun diye üzerine basıp dururdun. Kirletirdin.”

Güldü benim gibi. “Temiz kalacaklar diye çileden çıkardın sen de, saçlarımı çekerdin.”

“Seninkilerin temiz olma ihtimali olmadığı için illa benimkiler de kirli olsun isterdin ama kıskançlıktan değil,” deyip yutkundum, gözlerimiz birbirine kenetlendi. “Her şeyimiz aynı olsun isterdin. Her şeyimiz birbirine benzesin. Hatta benim saçlarım sarı ama seninkiler koyu kahverengi diye ağlamıştın.”

Gözyaşlarını sildi. “Sen hep benden farklıydın.”

“Ben hep senden farklıydım ama bunu hiç sevmedim, Mona. Hep sana benzemek istedim, senin birbirimize benzeme hayallerin hep çok hoşuma gitti ama sonra anladım ki biz benzer olamazdık. Ben senden farklı olmak zorundaydım. Çünkü benim, senin gibi kendim olmaya iznim yoktu. Senin doğum gününde, sekizinci yaş gününde yine aynı elbiseleri giymiştik. O kadar mutluydum ki seninle aynı şeyi yapmaktan... El ele tutuşmuştuk pastanın önünde. Sekiz tane mum vardı, bana dördünü benim üflememi istediğini söylemiştin. Ben de sana o günün senin günün olduğunu ve sekizinin de senin üflemen gerektiğini... İnat etmiştin, hiç sevmezdin böyle ayrımları. İlla birlikte üfleyecektik. İlla bir olacaktık.”

“Sen üfler gibi yapıp üflememiştin, hepsini ben söndürmüştüm,” dedi anımsayınca yüzüne yayılan sırıtişla ancak çok uzun sürmedi yüzündeki kırılmanın yaşanması.

“Sonra hediyeleşme anı geldiğinde ben hediyesi evde unuttuğumu fark etmiştim ama hiç yardım ister miyim başkasından? İstemedim. O yağmurda sizin evinizden çıkıp gizlice bizim evimize koştum. Tek başımaydım, hep tek başımaydım. Sırf hediye alıp gelebilmek için on dakika boyunca koştum karanlıkta ki bilirsin ben en çok karanlıktan korkarım. O gece sizin evden çıktıktan sonra bir daha dönemedim, hediye de veremedim zaten. Kırılmıştın bana birkaç gün sonra verdim diye.”

Başını salladı. “Feryal teyze seni arayıp durmuştu tüm gece, bir anda ortadan kaybolmuşsun gerçekten. Kırgınlığım bir yana, o gece çok özenmişim sana, biliyor musun? Annenin tüm gece seni aramasını kıskanmıştım çünkü benim doğum günümde annem yoktu. Partinin yetişkinler kısmında oturuyordu, Feryal teyze sanki benim annem oymuş gibi her şeyle ilgilenmişti. Anneme dair tek bir anım yok doğum günümde, çok tuhaf.”

Mona'nın en büyük yarası yalnızlıktı. Babası Tunç amca yurtdışında çalıştığı için yılın büyük çoğunluğunda yanlarında olmazdı, geldiğinde de çok kalmazdı. Belki bir ay, belki daha kısa... Elise teyze de işkolik bir kadın olduğundan Mona hep bakıcılarla ya da bizim evimizde büyümüştü. Doğum gününde bile bir başınaydı, babası yine yoktu ve annesi onu görmüyordu.

Gözlerim daldı o geceyi anımsar gibi. “Ben o gece eve gittim, Mona. Arka bahçeden mutfağa girdim. Öyle hızlı koşuyordum ki nefes nefese kalmıştım, merdivenleri ellerimle tutunarak çıkıyordum sana daha hızlı ulaşabilmek için ama sonra evde sesler duydum. Önce anlamadım. Evde hayaletler var sandım. Her yer karanlıktı. Tüm ışıklar kapalıydı. Tek isteğim, senin hediyeni odamdan alıp tekrar sana gelmek ve gözlerindeki mutluluğu görmek olduğu için ışıkları yakmak aklıma bile gelmemişti. Korkmayı göze almıştım. Pencerelemin yarı açık panjurlarının arasından eve sızan ay ışığını hatırlıyorum çünkü neyi fark ettiysem o ışık sayesinde fark ettim.”

Derin bir nefes aldım hatırladığım şeyin ağırlığıyla.

Çekingen bir sesle mırıldandı Mona: “Safir, bunları neden anlatıyorsun bana?”

“Neden benzeyemediğimizi anlatıyorum sana, Mona. Neden senden ayrı kalmak zorunda kaldığımı, neden düşlediğin arkadaşlığı sana veremediğimi anlatıyorum. Senden gizlediklerimi anlatmak istiyorum sana. Hayatımı ve gerçeklerimi bilmeni istiyorum. Beni böyle de sevebilir misin, bilmiyorum ama bil istiyorum. En yakın arkadaşının bir yabancı olması canını yakacak belki ama beni tanıyabilir misin en başından, merak ediyorum.”

Başım salladı anladığına dair ve kaşlarını kaldırıp indirdi. “Neden benzeyemediğimiz...” deyip güldü ve irislerinin önünü gözyaşları doldurmuşken hiçbirini akıtmadan başını gökyüzüne kaldırdı. Pus bastı görüşünü. “Safir Rochelle,” deyip yutkundu zor da olsa. “Ben ona benzeyemem ki.”

“Benzemek de istemezsin,” dedim bunu üst bir perdeden söylemediğimi anlatmaya çalışarak.

“Neden?” diye sordu. “Senin kadar harika bir hayatım olamaz mı? Senin kadar kusursuz olamaz mıyım, Safir?”

“Kusursuz değilim ki ben!” diye bağırdım gözyaşları içinde. “Kusurlardan ibaretim! Hatalardan, yanlışlardan, yama tutmayan söküklerden! Hayatın boyunca tek bir hatanın bedelini ödemek ne demek, biliyor musun sen?”

“Ne demek istiyorsun, Safir? Söyle artık!”

Gözyaşımı sildim. “Ben o gece babamın annemi aldattığını gördüm, Mona!” dedim aniden. Mona gözlerime bakakaldı, hiçbir tepki vermedi, öyle şaşırdı ki hareket bile edemedi. “Sekiz yaşımdaydım. O an sadece yatakta hareket eden bedenler gördüm ama annem olmadığını biliyordum. Annem partideydi. Kim olduğunu görmedim, kim olduğunu hiç bilmedim, babama da sormadım. Zaten o an ne olduğunu algılayamayacak kadar küçüktüm. Aklımdan bunun yanlış olduğu bile geçmedi. Sadece korktum. Çok korktum. Odanın açık kapısından gördüğüm manzarada gölgeler vardı ve ben birinin babama ait olduğuna emindim. Kaçtım hemen. Odama çıkıp dolabın içine saklandım. Karanlığa... Annem beni bulana kadar orada kaldım ki beni bulduğunda sabah olmak üzereydi. Ben korkusunu annesine anlatan küçük bir çocuk olduğumu düşündüm o an. Anneme, babamın yatakta başka biriyle olduğunu kendimce, çocukça cümlelerle söylemeye kalktığımda annemden aldığım tek cevap tokattı. Yediğim en sert ve en unutulmaz tokattı.”

Mona başını önüne eğdi ve ellerini alnına yasladı. Öylece kaldı. Hiçbir şey demedi yine, hiçbir şey sormadı. Anlatmam için bana zaman tanıdı ve ben ilk defa açtım kendimi.

“Annem bana inanmadı, babama hesabını sormadı; üzerini öylece kapattı. Bir an bile konusu geçmedi evde, bir an olsun konuşulmadı. Ben de o günden sonra babamın sözünden hiç çıkmadım, babamın kurallarından sapmadım. Öyle kötü, öyle suçlu hissettim ki hata yapmanın, yanlış olanın ben olduğumu sandım. *Bunu düzeltmeliyim*, dedim. *Babam için her ne düşündüysem bu yanlış, bir daha düşünmemeliyim*, dedim. *Anneme bir daha onu üzecek şeyler söylememeliyim*, dedim. *Annem, babamı bu kadar seviyorsa mutlaka bir bildiği vardır*, dedim ve babam ne derse onu yapmaya başladım. Bu yaşadığım hayat, bu kişilik, bu cümleler, bu gördüğün insan ben değilim, bana ait değil hiçbiri. Babamın eseri, babamın olmamı düşlediği kişi.”

“Annen hiç sormadı mı babana sahiden?” diye sordu korka korka. “Hiç merak etmedi mi niye aldatıldığını, kiminle aldatıldığını?”

Omuzlarımı kaldırdım nedenini bilemediğim için ama sonra öyle ağır geldi ki çöktü omuzlarım. “Sanki hayatım boyunca her gün yaptım

ğım tek bir hatanın bedelini ödemeye çalıştım ama sonra fark ettim ki ödediğim bedeller bir hayat etmiş, bir hata değil.”

“Safir, bu bir hata değil...” dedi Mona bir şeyler anlatmak istercesine ama durdurdum onu. Konuşmak istedim. İlk kez susmamak istedim.

“Mesela ben bale yapmaktan nefret ediyorum, Mona. Ayaklarım çok acıyor. Bence yeteneğim de yok zaten buna. Ama sırf babam istiyor diye on yıl boyunca baleye gittim. Jimnastikten, dans etmekten, keman çalmaktan, güzel olmaktan, başarılı olmaktan, parmakla gösterilmekten, gözbebeği olmaktan nefret ediyorum. Porselen bir bebek gibi sevmekten nefret ediyorum. Belki bir şansım olsaydı ve ben seçmiş olsaydım bunları keyif alabilirdim, belki bu ilgi hoşuma gidebilirdi ancak tüm bunlarla geçirdiğim her dakikada aklımın içinde *daha ne kadar devam edersem hatam sıfırlanmış olacak* sorusu dolanıp dururdu. Daha kaç saat, kaç gün, kaç ay, kaç yıl devam edecektim bedel ödemeye? Ne zaman bitecekti? Bitmedi, bir türlü bitmedi. Ben büyüdükçe ödediğim bedeller de büyüdü, babam sanki beni cezalandırmak için katbekat artırdı sorumluluklarımı.”

“Neden sustun, Safir? Küçükken bilmiyordun, kendini hatalı zannettin ama büyüdükçe anlamadın mı yanlış olanın sen olmadığını?”

“Anladım... Babamın nasıl bir insan olduğunu anladım ama bunu fark ettiğimde her şey için çok geçti çünkü ben artık onun istediği insandım. Beni hayal ettiği kişiye dönüştürmüştü. Hayal ettiği o kuklaya, Safir Rochelle’e. Küçükken bunun sadece iyi bir hayatım olması için oluşturulan bir tür eğitim planı olduğunu düşünürdüm ama büyüdüm. Artık cemiyete bir vitrin süsü gibi takdim edebileceği bir kukla vardı elinde, bu yüzden sadece bunlarla da kalmadı. Bir gün önüme bir kadın oturtular. Bir hanımefendi nasıl oturup kalkar, nasıl konuşur, nasıl giyinir... Bunları öğrettiler. İlk öğrettikleri şey çok konuşmaktı, her şeye cevap vermemekti. Susmamı istediler, sustum.” Göğüs kafesimin kemiklerinin birbirine geçtiğini ve kalbimi bir kapana kısırdığını hissettim o an. “Sanki mutsuzluğu üzerime diktiler.”

“Aına benim arkadaşım şakaları çok severdi, onu güldürmek benim en sevdiğim şeydi,” dedi Mona. “Öyle güzel gülerdin ki sen, öyle güzeldi ki kahkahanın sesi...”

Şakaların canımı acıtmaya başladığını bilmiyordu. Gülemedim.

“Bir gün annem kıyafetlerime el attı çocukluğumdan beri yaptığı gibi ama bu defa farklıydı. Renkler azaldı, Mona. Ya siyah ya beyaz ya da lacivert giymeye başladım ama benim en sevdiğim renk hep bebek mavisiydi. Hep çocuk olduğumu anımsatırdı. Renklerle de kalmadı, ben büyüdükçe kıyafetlerimin bedenleri küçüldü. Annem hep bir önceki ay dikiğinden daha dar dikerdi elbiselerimi. Bu yüzden hep olmam gereken ideal bir kilom vardı, yüz gram bile oynayamazdı. Yemeklerim gramajına kadar dikkat edilerek hazırlanır, önüme servis edilirdi. Azını da fazlasını da yiyemezdim. Her günüm aynaya bakmakla başlar ve biterdi. Sonra günün birinde yediğim her şeyi kusmaya başladım. Yemekler kendimi cezalandırma biçimimdi, her yemek yiyişimde kendimi banyoya kilitledim ve midemde ne varsa boşalttım. Ama öyle de bitmedi, öyle de dinmedi acım. Artık yemek yememe gerek yoktu, her üzüldüğümde tek yapabildiğim kusmak oldu. Sesimi çıkarabilme yöntemim haline gelmişti bu. Bayılana kadar kusmak...”

Gözlerimden yaşlar akıyordu, bir duvarın üzerinden süzülür gibiydi çünkü yüzümde hiçbir mimik yoktu. Boşluğa bakıyor ve o günleri tekrar tekrar yaşıyordum sanki. Çok uzak bir geçmiş değildi oysa. Mona beni dinliyor, beni duyuyor ama beni görmüyordu. Gözleri geçmişe dönmüştü. Yaşananları anbean kendi penceresinden tekrar ve tekrar izliyordu ancak bunun ona iyi geldiğini söyleyemezdim. Ben konuşmaya başladığımdan beri buz tutmuştu yüzü. Tepkisizdi.

“Senin doğum gününden sonra bir daha babamla da annemle de bağ kuramadım. Yalnızlaştım. Kardeşim oldu ama bana *abla* demesine bile müsaade etmediler, onu doyasıya sevemedim. O evin içinde bir başımaydım, odam bile çatı katındaydı, onca kadın arasında en uçtaydım. Sessizliğim onları korkutmaya başlayınca, halbuki istedikleri buydu, doktora götürdüler beni. Ben korktuğumda değil ama... Onlar korktuğunda... İlaçlara başladım, sorunumun ne olduğunu bilmeden ilaçlar verdiler bana. Babam saklamamı istedi. Ne hissettiğimi bile sormadı ama kullandığım ilaçları saklamamı istedi.”

“Sen tüm bunları yaşarken ben her şeyden habersizce muhteşem bir hayatın olduğunu düşünüyordum,” dedi suçluluk duyarak. “Bu

yüzden suçladım seni hep, bu yüzden gölgenin üzerime düştüğünü düşündüm. Porselen bebek olarak anıldığın için memnun olmayışını sadece sığmak istemediğin bir kalıp zannettim. Bana hiç anlatmadın, bana hiç söz etmedin tüm bunlardan...”

Gözlerimi kapattım. Beni suçladığını, gölgemin üzerine düştüğünü düşündüğünü bilmiyordum bu ana kadar. Kalbim kırılmıştı ama umursayamadım, umursayamazdım. Sorun değildi. Varlığım, ben hiçbir şey yapmazken bile çevremdeki insanların üzerinde ezici bir üstünlük kuruyordu ve bunun ne kadar yıpratıcı olabileceğini tahmin edebiliyordum.

“Anlatamadım,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Safir Rochelle’dim ben, kimseyle denk değildim babama göre. Kimse benim arkadaşım olamazdı, kimse benim sırlarımı bilemezdi. Kimse duygularımdan, his kırıklarımdan, üzüntülerimden ve mutluluklarımdan faydalanmamalıydı. Beni bir tek bu zayıflıklarımdan vurabilirlerdi çünkü. Babam böyle söylerdi. Küçükken hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı tuttuğum ellerini büyüdükçe korka korka tutmaya başladım ben de. Sırlarımı vermez oldum çünkü sırlarım da benimle hapisti o evin içinde. Yalnızdım, Mona. Çok yalnızdım. Sen vardın ama aslında yoktun.”

“Ben de kendimi hep senin olduğuna inandırmaya çabaladım ama hissettiğim boşluktu, ne zaman elimi yanıma atsam sana ulaşabilirim zannediyordum ancak hiçbir atışımda sana değmiyordu.”

“Özür dilerim... Hiç sevemedim ben kendimi. Herkes bana hayranken ben aynada baktığım yüzüme karşı ne kadar kötü bir kalbim olduğunu söyleyip durdum. Büyüdükçe de geçmedi o düşünce, evrildi sadece. Babamın yanlış yaptığını, doğru insan olmadığını kabullendim. Ama artık bir şey vardı, ben de ona benziyordum. Onun yarattığı enkazdım. Ondan takdir görebilmek için ona benzemek zorunda kalmıştım ve bunu fark ettiğimde kendimden nefret edişim katbekat arttı. Pierre Rochelle’in kızı olmak hayattaki en büyük pişmanlığımıydı.”

Burnunu çekti. Zihninden geçen düşüncelerin karmaşıklığını gözlerinde seyrettim, kalbindeki ağırlığı dudaklarından firar eden nefeslerinin güçsüzlüğünde fark ettim. Ben ona kendi hayatımı anlattım ama sanki o kendi hayatından kesitleri izledi zihninin arka odacıklarında,

kendi hayatının kırıklarını sıraladı. Karşılaştırdı belki denk mi diye. Bunun için kızmadım ona. Hayatı boyunca benim gölgede kalmaktan vurulmuş birine, anlattıklarında kendisini görüp hayatını sorguladığı için kızamazdım. Hakkı vardı.

Bir damla yaş süzüldü gözlerinden. “Sahip oldukların için sana kızardım ama sana verilenlerin senden bu kadar götürdüğünü hiç göremedim.” Yutkundu. “Başka?” diye sordu. “Başka bir şey... Sakladığın, söylemediğin, yalanlar uydurduğun... Var mıydı?”

“İlber...” dedim başımı iki yana sallayarak. “İlber’i hiç sevmedim, hiç âşık olmadım ama babamın yaptığım onca şeye rağmen gözleri parlamazken, beni tebrik etmezken ve onun için yaptığımı görmezken İlber’le olan arkadaşlığımızın bir birlikteliğe dönüştüğünü öğrendiğinde gözlerinde büyük bir mutluluk gördüm. Vitrin süsü, oyuncak bebeği beğeniliyordu. Bu, elleriyle tasarladığı bir sanat eserine hayranlık duyulması gibiydi çünkü ben onun eseriydim. Üstelik İlber’in ailesi de ona yakışır bir aileydi. Kızının Farahun ailesinin bir ferdi olacak olması Rochelle kimliğinden hiçbir şey eksiltmezdi. Bunun için devam ettim bu ilişkiye, ta ki İlber beni sıkıcı olmakla suçlayıp terk edene kadar... Benim hayatım hakkında öylesine karar hakkım yoktu ki mutlu olmadığım bir ilişkiden ancak terk edilince kurtulabildim, anlıyor musun?”

Tüm bunları biliyordu. İlber’le olan ilişkim konusunda ondan ne gerçeği gizlemiştim ne de ona yalan söylemiştim ama İlber’in ben-de açtığı yaraların, beni Milas’ın kucağına ittiğini bilmiyordu. Bunu gizlemiştim. Gizlemekle kalmamış, Milas’la olan tanışma hikâyemiz hakkında yalanlar uydurmuştum.

“Bunlar da mı yalandı?”

Başımı salladım onaylamazcasına. “Yalan değildi, tüm bunlar gerçektir. Maalesef gerçektir, Mona.”

“Yalan olan... Yalan olan şey neydi?”

“Milas,” dedim adı dudaklarımı yakıp geçerken. “Milas’ın kendisi kocaman bir yalandı.”

Milas bir yalandı.

Gözlerime merakla ve şaşkınlıkla baktığında ona başımdan geçenleri en ince ayrıntısına kadar, bana ne hissettirdiğine ve neye mâl olduğu-

na kadar anlattım. Orada, o merdiven basamaklarında saatler boyunca oturduk soğuk havaya rağmen ve içimden geçenleri, ona anlatmak isteyip hiçbir zaman anlatamadıklarımı, söylediğim yalanları bir bir dök-tüm dışarı. Mona yaşananların şokuyla bana bakamıyor, kucağındaki ellerini seyrediyordu. Bana yüz çevirmesi canımı acıtsa da sorun de-ğildi, kandırılmış olmanın ne denli yıkıcı bir his olduğunu biliyordum.

“Onu o baloda karşımda gördüğümde öyle korktum ki... Ona an-lattığım her şeyi ifşa edecek, beni rezil edecek, aileme söyleyecek diye. Hayattaki en büyük korkumdu bu benim. İnsanların Safir Rochelle’in bir melankoli prensesi olduğunu öğrenmesi... Bana Lyon’da yaşadığını, isminin Efes olduğunu söyledi, bana hikâyeler anlattı, duygu-larından bahsetti, bir an belki bana âşık olabileceğini bile söyledi, kırıklarını ve yaralarını gösterdi, benimkileri dinledi. Ben sandım ki bir insanın beni Safir Rochelle olduğumu bilmeden de sevmesi müm-kündü ama o karşıma çıktığında anladım, benim lanetimdi bu. Safir Rochelle olmadan sevilmem mümkün değildi. Öyle çok kırıldım, öyle çok ağladım, öyle çok öfkelen dim ki ondan hesap bile soramadım. Hoş, o da bana bir açıklama yapmadı.”

Gözyaşını sildi, doğruldu hızla. “Nasıl yapmadı? Hiçbir şey deme-di mi? Neden karşına çıktığını, sana en başında nasıl ulaştığını, niye bu yalanlarla seni kandırdığını söylemedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır... Korktu belki, bilmiyorum. Tek sebep buydu; beni sevmekten, bana âşık olmaktan korktu. Her zaman olduğu gibi... Belki de ben korkağın teki olan bir çocuğun aşkına sahip çıkmasını bekledim.”

“Bir insanı yalanlarıyla uydurduğun hikâyelerle ona âşık olduğuna inandırıp hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezsin ki! Sonra da kar-şısına çıkıp *buradayım, gitmedim* diyemezsin!”

“Bir aptal gibi hissettim, Mona. Onun yalanlarına kandığım ve ger-çekten ruhumla sevillebileceğimi zannettiğim için bir aptal gibi his-settim. Düşüncesi bile günlerce midemi bulandırdı, günlerce ağlamak istedim. Bu yüzden söyleyemedim kimseye, söyleyemezdim.”

“Ben anlardım seni,” dedi soğuktan kızarmış burnunu çekerek. Saç-ları üstüne aldığı şalından dışarı çıkıyor, rüzgârın etkisiyle savruluyordu.

“Ben her ne olursa olsun anlardım seni, Safir. Ama şimdi içimde bin bir düşünceyle bir başımayım. Aklımın içinde bir ses seni sabote ediyor, seni duymamam için bana hinlikler fısıldıyor ama kalbim senin için üzülüyor.” Başını omzuna doğru yatırdı. “Beni neden böyle bir ikilemde bıraktın? Neden sana olan saf sevgimin içine şüphe tohumları yerleştirdin?”

“Özür dilerim. Sana düşlediğin gibi bir dostluk veremediğim için özür dilerim, Mona.”

“Ben *ortak* derdim sana hep. Ortak bir kalp, ortak bir akıl, ortak bir beden... Seninle üzülür, seninle başarırdım. Seninle giderdim her nereye gideceksem. Senin derdini derdim bilirdim, senin kalp kırıklığını kendi kalbimde hissederdim. Sen yemek yemediğinde benim de yiye-sim gelmezdi, aç kalacaksan ben de aç kalabilirdim. Ortaklaşa yaşamak isterdim bu hayatı.” Sol gözünden bir damla yaş süzüldü dudakları titrerken. “Seni kardeşim gibi sevdim ben; hiç olmayan, hiç doğmayan kardeşimdin sen benim. Öyle olsun istedim. Ama şimdi kendimi hayatında hiç var olmamış bir gölge gibi hissediyorum. Bir fazlalık gibi... İnsanların bana baktığı gibi bakıyorum kendime, senin gölgede unutulmuşum gibi... Senin bile unuttuğun bir gölgeymişim gibi... Beni öyle unutmuşsun ki Safir, bir arkadaş olarak görüp bana sığınmamışsın bile.”

“Öyle değil...” diye açıklamaya çalıştım ama susturdu beni.

“Seni anlayabileceğime inanmamışsın,” dedi kırgınlıkla. Hıçkırarak döküldü gözyaşları tenine. “Şu an nasıl ağır bir yük taşıyorum omuzlarımda, bilemezsin. Kendi hayatımı düşünüyorum, kendimi. Sana söyleyemediklerimi, senden gizli yaşadıklarımı. Sonra senin hayatını düşünüyorum, gizlemeye çalıştıklarını... İçimden sana sınıksı sarılmak, sana destek olmak, kendi acımı unutmak ve sana tutunmak geliyor ama *kendimi unutmamalıyım* diye uyarıyor zihnim. Sen beni zaten unutmuşsun, ben kendimi unutmayayım en azından... Hayatının kıyısındaki bir figüran olmak istemiyorum çünkü benim de bir kalbim var, Safir. Eğer başrol olmaya yetecekse benim de kalp kırıklıklarım var. Bir figüran değilim ben.”

“Mona, bu seninle ilgili değildi. Gerçekten değildi. Sen öyle ya da böyle bir insan olduğun için değil, sen hayatımda olduğun içindi her şey. Bir yabancı olsaydın belki her şey daha kolay olurdu, belki sana

kendimi daha kolay açabilirdim. Ben değildim çünkü senin içinde bulunduğun o hayatı ben yaşamıyordum. Benim olmasına rağmen..."

"Ben oradaydım ama..." Başını geriye yatırdı ve yıldızların apaçık gözüktüğü gökyüzüne baktı gözyaşları şakaklarına doğru akarken. "Ben oradaydım. Hiç gitmedim. Senin hayatındaydım. Üstelik senin taşımadıklarını da ben taşıyordum."

Duraksadım. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ben ondan bir cevap beklerken o kollarını dizlerine sardı ve gökyüzüne bakarak ağladı. Durdum yanında. Bana bir cevap vermesini, benim taşıyamadığım ama onun taşıdığı her neyse bana söylemesini bekledim. Bekledim ama Mona kendine gelince başını öne eğdi, bana bir an olsun bakmadan ayaklandı. Avuç içleriyle gözyaşlarını silip yanaklarını kuruttu.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Boş versene."

"Mona," deyip elini tuttum ve ayağa kalktım. "Böyle yapma lütfen, bizi kırgınlığının gölgesinde bırakma."

"Beni biraz yalnız bırak, Safir. Biraz yalnız kalayım çünkü biz kırgınlığının gölgesinde kalmadıkça ben senin hayatının gölgesinde kalmaya devam edeceğim." Başımı iki yana salladım, böyle düşünmesine katlanamıyordum. "Bu gece Milas'la kalır mısınız? Ya da en azından başka birinin yanında... Seninle uyuyabileceğimi zannetmiyorum. Düşünmek istiyorum. Hazmetmek istiyorum. Bir kez olsun sana destek olmak yerine kendi hislerimi dinlemek istiyorum." Yutkundu zorlukla. "Sana yalan söylediğin için kızmıyorum çünkü ben de sana söylediğim yalanlar yüzünden diktim o kadehi kafama."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Omuzlarım çöktü. "Ne yalanı? Neden kıızıyorsun öyleyse bana? Sen de bana yalanlar söylediyse ben neden üzülemiyorum buna?"

"Çünkü en yakın arkadaşını kaybeden benim, sen değilsin, Safir!" diye bağırdı sitemle. "Senin için hiçbir zaman o kadar yakın değilmişim ben. Hiçbir zaman en yakın arkadaşın olamamışım." Dudaklarına değdi gözyaşları. "Ama ben seni kalbimin içine koydum, kimsenin ulaşamayacağı bir yere sakladım. Sen ise şimdi hiçbir zaman oraya ait hissedemediğini söylüyorsun bana."

“Senin bana söylediğin yalan ne öyleyse?” diye sordum, gözlerinden geçenlerde bir cevap arayıp durdum ama sonra perdelerini indirdi, göremedim içeriği. “Bu seni daha az suçlu mu yapar? Üstelik itiraf ediyorsun ama bana ne yalan söylediğini söylemiyorsun bile!”

“Emin ol...” Nefeslendi. “Benimki kadar yanmaz canın.”

Arkasını döndü ve gitti, beni orada cevapsız sorularıyla bir başıma bıraktı. Gözyaşlarıma hâkim olamayınca koşmaya başladım ben de gidebileceğim yere kadar. Odaya dönemezdim, beni görmek istemiyordu. Milas’a gidemezdim, beni sevmiyordu. Islak yanaklarımı kurulamaya çalıştım kazağımın kollarıyla ama mümkün değildi, kendime engel olamıyordum. İçimdeki buruk hissi tamir edemiyordum, üstesinden gelemiyordum.

Çiftlikten çıkıp yol boyunca ilerlerken hava öylesine karanlık, öylesine kuytuysa ki gözlerimin görebildiği hiçbir şey yoktu. Yol boyunca ilerlerken ağaçların yaprakları rüzgârla hafifçe hışırdıyordu, rüzgârın sesi derin bir nefes gibi geliyordu ve uzaklardan baykuşların, kurtların sesleri yankılanıyordu. Bir patikaya geldiğimde bastığım yerdeki çalılardan çıkan çıtırtı sesleri, yere düşmüş dallar ve yaprakların hışırtısının arasında kulağıma ulaşan en belirgin ses bir şelale sesiydi.

Sesin geldiği yöne doğru adımlayıp birkaç dakika sonra ağaçlık alandan çıktığımda ay ışığı vurdu yüzüme, önüm aydınlandı. Gürül gürül akan şelaleye ve durulduğu nehre baktım. Bu akıntıya kapılsam canımın ne kadar yanacağını düşündüm. Korkuyordum çünkü. Ölümünden ve birini kaybetmekten delicesine korkuyordum. Her şeye rağmen seviyordum hayatı, yaşamayı düşünüyordum her uykuya dalışımda.

Başımı iki yana salladım, gözlerimi ileriye diktim. Belli belirsiz bir silüet gördüğümde gözlerim kısıldı. Algılamaya çalıştım bir süre hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu, gözlerimin ve aklımın bana bir oyunu olup olmadığını çözmeye çabaladım. Tıpkı kalbimin oyunları olduğu gibi... Sürekli yenik düştüğüm ve tuzağına kapıldığım oyunlarından biri gibi.

Ancak bu defa değildi. Oradaydı o silüet, o karanlık. Oturuyordu nehrin ucunda ve aşağıdaki boşluğa bakıyordu.

“Milas.”

Bir yürek burkulmasıydı adı. Yine de geçmesin, kalsın istedim. Ona bakarken o yarayla yaşayabilirim zannettim.

Bana güç vermesini istedim, bir rüya olmasını istedim. Kâbuslarımı yok etsin ve bu hayattan beni uyandırısın istedim. Adını fısıldarsam etrafımda büyülmüş sihir tozları dolaşır ve bana tüm acılarımı unutturur gibi ümitlere kapıldım. Dilekler diledim her biri onunla başlayan ve biten. Gerçekleşsin diye içimden üçe kadar saydım. Sonra anladım. Üçe kadar saymak, sadece yarattığın o zaman boşluğunda kalbindeki ağrıyı unutmaya yarıyordu, dileklerinin gerçek olmasına değil. İnsan ona tutunuyordu.

Yanına ilerledim yavaş adımlarla. Ay ışığı arkamızda kalıyordu. Milas oturduğu taşın üstünde dizlerini karnına çekmiş, iki bacağının arasında tuttuğu fotoğrafa bakıyordu. Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında fotoğrafın sol üst tarafında sarı saçlar gördüm, parmak uçlarıyla okşuyordu her kimin saçlarıysa. O an nefes almak yerine parmaklarının arasındaki fotoğrafa hapsolmayı düşledim.

Keşke saçlarını okşadığı kişi ben olabilseydim...

Adım seslerimi duyduğunda irkildi fakat etrafında birinin olmasından fazla etkilenmedi. Hızla toparladı kendini, fotoğrafı gizledi ve parmak uçlarını yüzünde gezdirdi. Gözyaşlarını silmişti, ağlıyordu. Onu ilk defa ağlarken, ilk defa gözbebeklerinde yaş birikmişken görüyordum.

“Safir,” dedi nefeslerini düzene sokmaya çalıştığı sırada. “Ne işin var burada?”

Gidip yanına oturdum, omzumu omzuna yasladım bilerek. Çünkü insan ağlarken yaslanabileceği bir omuz olmasını isterdi.

“Kaçtım,” dedim dizlerimi kendime çekerken. “Koştum koşabildiğim kadar, bir bakmışım ki buradayım.”

“Tek başına nasıl gelebildin?”

“Tek başıma değilim,” dedim beni buraya onun çağırdığını kast ederek.

Kendinde değildi, üzüntüsünün de etkisiyle hızla kanına karışan alkolü benimsemiş ve normalde olması gerekenden daha fazla bırakmıştı kendini. Daha çabuk teslim olmuştu sarhoşluğa. Karşımda ne

Efes vardı ne de Milas, hiçbir yönünü saklayamayan Efes Milas oturuyordu yanımda.

Soluk mavi gözbebeklerinin etrafı kızarmış, akları kırmızıya soyunmuştu. Gözkapaklarında yorgun, halsiz bir morluk vardı. Saçları dağılmış ve yıpranmış görünüyordu.

Yüzündeki izlere baktım. Tıpkı ayın yüzeyindeki tonlamalar gibiydi. Çil miydi bunlar yoksa yara izi miydi, kestiremedim ama içimden *fırça izleri* diye geçirdim. Fırça izlerine rağmen değil, fırça izleriyle birlikte bakmaktan bıkmayacağım bir manzaraydı yüzü. Eğer onu çizseydim benim gibi kuralcı, kontrolcü ve mükemmeliyete tutkun bir ressam bile onu fırça izleriyle çizirdi.

Dağınık, göz alıcı, sönük... Karmaşanın yarattığı ahenk bütünü.

“Neden buradasın?” diye sordum aşağıya dökülen şelaleden çekmezken gözlerini.

“Kaçtım,” dedi benim gibi. “Ben sürekli kaçırım.”

“Belki de biraz uyumalısın,” diye mırıldandım bu haldeyken burada olmaması gerektiğini kastederek. “Seni yatağına götürmemi ister misin?”

“Uyuyamıyorum,” dedi avuç içleriyle gözlerini ovuşturarak. Küçük bir çocuk gibiydi, küçük bir çocuğun kırılganlığıydı gördüğüm.

“Neden?” Yanağımı dizkapaklarıma yaslayıp ona baktım o bana bakmazken. “Neden uyuyamıyorsun, Milas?”

Sesi çatallıydı. “Gördüğüm kâbuslar yüzünden.”

Yanaklarımı ısırdım. “Ne var kâbuslarında?”

“Sen... Sen varsın.”

“Ben bir kâbus muyum senin için?”

“Gülümsemediğinde evet.”

Yüzünü benden gizliyordu ama çenesinin titrediğini gördüm. Onu bu denli üzen şeyin gerçekten ben olup olmadığımı düşündüm. Ona bu kadar acı verip vermediğimi... Sonra *ben değilim*, diye geçirdim içimden. *Bir başkası*, dedim. Buna inanmak istedim. Kendimi bu düşünceyle avutmak istedim. Çünkü her şeye rağmen, ona rağmen onu üzen bir şeye uzaktan yakından rüzgârımın değmesini bile istemezdim. Onu üzmemek istemezdim. O benim canımı yakarken ben ona kıyamazdım.

“Milas...”

Ayağa kalktım yavaşça oturduğum yerden destek alarak ve ona elimi uzattım. Başını dizkapaklarının üzerinden kaldırıp hafifçe yana çevirdi, uzattığım elime baktı. “Gel, gidelim. Gülümseyeceğim senin için bu gece, her şeye rağmen. Biraz uyuman gerekiyor.”

Yavaşça çözdü bacaklarının etrafına bağladığı kollarını ve ona uzattığım elimi tuttu. İnanmak istedi bana. Söz verdim içimden ama biliyordum o uykuya daldığında nasıl ağlayacağımı. Yine de bir şey söylemedim. Ruhu duymayacaktı kırıklarımı. Bana inanarak parmaklarını parmaklarıma sardığında sıkıca tuttum. Hem benden hem oturduğu taştan destek alarak doğruldu ve benim bulunduğum çim alana adımını attığı an taşın üzerinde kalan ayağının kaymasıyla dengesi bozuldu Geriye doğru boşluğa savruldu.

“Milas!”

Endişe, korku, çaresizlik...

Çığlıklarım şelalenin sesiyle karıştığında onun gözlerini gördüm, bana nasıl acıyla baktığını. Elim atıp kolunu tuttum sıkıca, düşmek için hiç çaba göstermemesine rağmen ben sıkıca tuttum onu. Tutmasaydım düşmek istediğini, bunun onun için bir sorun olmadığını görüyordum. Avucumu bileğine sardım, parmaklarını bileğime doladı. Nasıl olduysa, nasıl başardıysam o kocaman gövdesine hâkimiyet kurdum ve kendime çekip göğüslerimizin çarpışmasını hatta kemiklerimizin birbirine değmesini göze alarak sarıldım vücuduna. O da bana sarıldı korkuyla atan yüreğini hiç saklamadan.

“Milas,” dedim endişe dolu bir tınıyla. “Düşüyordun, Milas...”

Sanki uykudan uyanmışçasına bir mahmurluk ve şaşkınlıkla kalandı bana öylece sarılırken. Vücudunun boşluğa savrulduğunu, ona sarıldığında fark etmiş olmalıydı.

“Safir...” Gözlerini kapatarak derin bir nefes verdiğinde o nefes öylesine bir boşluk yarattı ki göğüs kafesinde, bana sarılırken kollarımın arasında vücudunun nasıl da küçüldüğünü hissettim. “Safir... Safir... Safir...”

Adımı sayıklıyordu. Geri çekilip gözlerine baktım. Yüzüne ellerimin arasına aldım, bana bakmasını sağladım.

“Kendine gel, Milas. Kendine gel lütfen. Toparlan. Çok sarhoşsun ve kendinde değilsin, anlıyorum ama lütfen bırakma kendini. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Toparlan.”

“Beni bu hale getiren hissettiklerim.”

“Buradayım,” dedim baskılayarak. “Buradayım, tamam mı? Senin için buradayım, sen de benim için burada ol.”

Başını hafifçe geriye attı. Ay ışığı gözlerinde parıldadı. “Hissettiklerimin her biri senin için, Safir. Hissettiklerim senden ibaret. Burada olmasan da hep buradasın. Sorun da bu. Burada oluşun... Aklımın sınırlarını zorluyorsun. Delirecek gibi oluyorum. Seni düşünmediğim tek bir an yok.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve suçlar gibi baktı suratıma. “Neden bana rahat bir nefes aldırıyorsun?”

Uzun uzun bakarken gözlerime, alnımı çenesine yaslamamla dengesi bozuldu ve geriye doğru sendeledi. Hızla yakaladım bedenini.

“Tutun bana,” dedim sessizce.

“Gitmek istiyorum.”

“Gel,” deyip elini tuttum. “Gidelim.”

Elini tuttuğum gibi elimi tuttu, bir adım atıp onu da peşimde sürükleyecektim ki ufak bir kuvvet uygulayarak durdurdu beni. Kollarımız aramızda gergin bir şekilde açılmıştı ama ellerimiz hâlâ kenetliydi, dönüp yüzüne baktığımda gülümsedi bana acıyla, bir hayale bakar gibi. Aklının içindeki bir rüyaymışım ve biraz sonra kaybolacaktım gibi. Gülümsedim ben de acıyla, *bir hayal olsaydım üzülen ben olmazdım* der gibi. Ardından titreyen kirpiklerimin arasından bir damla akınca önüme döndüm.

El ele yürümeye başladık ormanın içine doğru. İlerledikçe Milas’ın izler bıraktığı ağaçlar yine rehberimiz oldu ve bizi on beş dakikalık bir yürüyüşün ardından çiftliğin önüne getirdi. İçeri girdik, bungalovumuz da doğru ilerledik. Balkona vardığımızda kadehler ve puflar bıraktığımız şekildeydi. Herkes dağılmıştı zira birkaç saate güneş doğacaktı.

Bizim bungalovumuzun kapısı kapalı, perdesi çekiliydi. Mona beni görmek istemediği için kilitlemiş olmalıydı. Beyaz tül perdeden içeri baktığımda koltukta uyuyan Aykan’ı görmemle onların bungalovunun boş olduğunu anladım. Milas’ın elini hiç bırakmadan açık

kapıya doğru adımladım ve rüzgârla dalgalanan perdeyi kenara çekip içeri girdim. Milas da peşimden içeri girdiğinde sürgülü kapıyı kapatıp kilitledim. Siyah perdeyi de kapattığımda odanın içerisi tamamen karanlıktı.

“Önümü göremiyorum, Safir,” diye mırıldandı Milas huysuzca. “Çok karanlık.”

“Ben de.” Elinden tuttum ve merdivene yöneldim. “Ama sen varsın.”

Ağladığımı görmesini istemiyordum, ona gülümseyeceğimi söylemiştim. Sadece kâbus görmeden uyumasını istiyordum.

Yavaş adımlarla ahşap merdivenden çıktık. Asma katın tam ortasındaki iki kişilik yatağa bungalovun tavanındaki pencereden ışık vuruyordu. Milas’ı elinden tutup onu yatağın sol tarafına oturttum. Öylece kaldı, ne devrildi aniden ne de uzandı. Sessizdi, sakindi, durgundu. Gözleri açıktı ama görmüyordu. Konuşup iletişim kurmak yerine sessizliğinden ve beden dilinden anlıyordum onu. Oturmasına rağmen elimi bırakmamıştı, yanında kalmamı istiyordu.

“Kazağımı çıkarmama yardım eder misin? Çok sıcak.”

Başımı sallayıp kazağının uçlarından tuttum, elim çıplak tenine değdiğinde belinin soğukluğunu hissettim. Kavradığım kazağı bedeninden sıyırmaya başladığımda o da kollarını havaya kaldırdı ve kollarını kazağın varlığından arındırmamı sağladı. Tam boyun kısmını da kafasından geçirip çıkaracakken ellerimi tuttu ve çıkarmama izin vermedi.

“Safir...” diye mırıldandı gözleri kapalıyken. Gözlerini açtı, bana baktı. Bir şey söyleyecek diye bekledim ama o avuçlarının içine hapsettiği elimin tersini okşadı. Ardından kavradığım kazağın iç kısmına denk gelen ve dudaklarına yakın olan parmak uçlarıma öpücükler kondurdu. Her zerremen, buz gibi olan dudaklarına rağmen ateşe değmişçesine kavrulduğunu nasıl anlatabilirdim ki ona? Anlatamazdım. “Benim güzel porselen bebeğim... Ben seni paramparça olsan da vitrinimin en güzel yerinde saklayıp izlerim. Sadece ben... Sadece ben, Safir. Sadece benim bebeğim ol istiyorum.”

Yutkundum. Göğüs kafesimin titremesi, organlarımı bir deprem enkazına çevirirken kalbimin ezildiğini hissettim.

Kazağını çekip çıkardım ve vücudunun yana doğru devrilmesini sağladım. Başını yastığa koymasına yardımcı olduğumda asma kata vuran beyaz ışığın altında vücudunun ne kadar da görkemli durduğunu gördüm. Hatlarının ne kadar keskin, göz alıcı ve dokunmaya kıyamayacağım parlak bir porselen gibi olduğunu düşündüm. Tenine dokunuyor olmak parmaklarımdaki dokuları zedeliyor, o an o hissi sonuna kadar yaşıyor, hissediyor ve sonra da kaybediyordum. Tıpkı yanmak gibi... Ona dokunmak, buzul teninde bir yangını hissetmek, o yangında küle dönmek ve kalan tüm hislere karşı tepkisizleşmek gibiydi.

O hissedebileceğim tüm duyguların sıfır noktasıydı.

Milas çağılayan... Sıfır noktamdı.

Yüzüne ve çıplak üst vücuduna bakmaya bir son verip geri çekildim. Bacaklarını tutup yatağa yerleştirdikten sonra ayakkabılarını çıkardım. Üzerine bir yorgan örteceğim esnada pantolonunun cebinden hafifçe dışarıya sarkmış fotoğraf karesiyle duraksadım. Kendimi bakmamak adına zorladım, fotoğrafa uzanan parmaklarımı avuçlarıma gömdüm, geri çekildim; defalarca yaptım bunu ama sonunda dayanamayarak fotoğrafın yarısını çıkardım, diğer yarısını cebinin içinde bıraktım zira gördüğüm yüz daha fazla hareket etmeme olanak tanımadı.

Bendim. Fotoğraftaki bendim. Milas'ın saçlarını okşadığı kişi bendim.

Milas'a değdi bakışlarım, uykuyla uyanıklık hali arasında gidip geliyordu. Dudaklarımın titremesine mâni olamadım, içimden taşan sevgiye engel olamadım. Fotoğrafımı gördüğümde belki korkmalıyım, belki ona karşı şüpheyle dolmalıyım, belki sorgulamalıyım tüm yaşananları ancak ben gülümsedim. Gülümsedim çünkü ihtiyacım olan tek şey şefkatiydi, sırları değil. Üstelik fotoğrafımı saklayabilecek bir tarafını hâlâ yaşatması, Efes'i saklaması; onu bulmam adına bir inançtı benim için...

Kimsin sen, Milas?

Nereye sakladın ya da nerede unuttun Efes'i?

Bulmak istesem şimdi, çıksam yollara, takip etsem ayak izlerini, kime götürür beni? Beni güldürmekten böylesine kaçınırken cebine sıkıştırdığın fotoğraf karesinde gülümsüyor olmam acıtmıyor mu kalbini?

Fotoğrafı cebine yerleştirdim ve buz gibi olan vücuduna yorganı örttüm. Kendine sarılıyordu titrediği için ama başında beklediğim on dakika boyunca görmüştüm ki bir türlü azalmıyordu titremesi. Ne yapacağımı bilemedim. Bu kadar üşümesine rağmen dipleri terleyen saçlarının dağılan tutamlarını kenara çektim. O esnada elime tutundu. Kelimenin tam anlamıyla tutunmuştu. Bir yerden düşer gibi...

“Safir... Korkuyla soluklandı, elimi tuttukça dinginleşti. “Benimle uyur musun?”

Gözlerini açtı, soluk mavileriyle gözlerime yalvarırcasına baktı. Bu halini görmeye daha fazla katlanamayacağımdan başımı salladım. Yavaşça üzerindeki yorganı kaldırıp bana yer açtığında ayakkabılarımdan kurtuldum. Bir eliyle yorganı havada tutarken diğer eli yastığına paralel bir şekilde uzanıp yatağın dışına çıkıyordu. O küçük alana sokulup başımı koluna yasladım. Beni göğsüne çektikten sonra yorganı üzerimize örttü ve sıkı sıkı sarıldı. Bir kolu yastığım oldu, diğer kolu yorganım. Dudaklarını alnıma yasladı, burnum boynuna değerken kokusunu içime çektim.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldandı ben onun kokusunu düşünürken. Burnunu tenimde gezdirdi sersemce. İçi titredi. “Çok güzel kokuyorsun, Safir. Aklımdan çıkmıyor kokun. Bu en sevdiğim ikinci koku.”

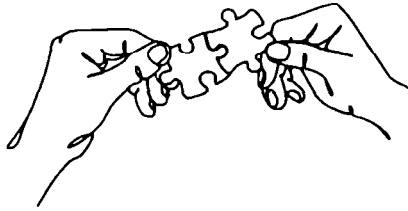
Güldüm, sarhoş olduğu için saçmaladığının farkında olmasa gerekti.

“Birincisi ne?”

“Annemin incirli ve cevizli keki...”

“Parfümüm incir notalı.”

Az öncekinden daha sıkı sarıldı bu kez. Uykuya dalmadan önce sayıkladı. “Öyleyse bu en sevdiğim birinci koku... Senin kokun.”





BÖLÜM 13

“Bu özel hazırlık kimin için?” Sesiyle bakışlarımı sağıma çevirdiğimde annemin omzunu kapıya yaslamış, kollarını birbirine bağlamış şekilde beni izlediğini fark ettim. Baştan ayağa süzdü bedenimi. “Bu güzel beyaz elbise, bu şirin ayakkabılar, bu özenle taranmış bukleli saçlar, bu tatlı makyaj...” İmayla bakmaya devam etti suratıma ama ben utanç doluydum. Göz kırptı. “Bilmediğim bir durum mu var? Daha doğrusu... Bilmem gereken bir durum mu var?”

Gülümsemeden edemedim ama ona istediği cevabı vermeyeceğimden aynanın önünden çekildim ve yatağın üstündeki çantamı aldım. “Milas’la buluşacağız,” dedim sadece. “Ayrıca her zamanki halim, anne.”

“Hiçbir zaman süslenirken bu kadar mutlu olmadın, Safir.”

“Ya, evet,” dedim. “Kendi isteğimle olmadığı içindir belki.”

Yaslandığı yerden doğruldu ve aramızdaki mesafeyi bir adıma kadar indirdi. Göğsüme uzanan sarı, gür ve bukleli saçlarımın bir buklesini alıp işaretparmağına doladı. “Kendi isteğinle süslenmeni sağlayacak kadar özel biri mi Milas?” Bakışları rahatsız edici seviyeye ulaştığında gözlerimi büyüterek geri çekildim. “Kamptan döndüğün-

den beri gülücükler saçıyorsun. Kızımı hiçbir zaman bu kadar mutlu görmedim.”

“Anne!” diye sızlandım daha fazla üzerime gelmemesi için. Pencerenin önüne ilerledim ve Milas’ın gelip gelmediğini kontrol etmek için dışarı baktım. “Biraz daha üzerime gelersen bu pencereden aşağı atlayacağım, haberin olsun,” diye mırıldandım perdeyi iki parmağımla tutup kenara çektiğim esnada. “Çok yüksek, ölebilirim.”

“Safir, saçma sapan konuşma.”

“O halde üzerime gelmeye bir son ver.”

“Ne var?” dedi bana doğru yaklaşırken. Kalçamı pencerenin kenarındaki ahşap zemine yaslamıştım. Evimiz eski bir köşktü ve bu tarihi havası hoşuma gidiyordu. Ancak restore edilmiş olmasına rağmen bir yerler her an kırılacakmış hissiyatı veriyordu. “Hayatını merak etmem suç mu? Sohbet etmeye çalışıyorum, hiç yardımcı olmuyorsun.”

Onu dinlerken sunduğu bahanelerle dalga geçercesine başımı iki yana sallamış ve onaylarcasına mırıldanmıştım: “Evet... Ben de ilgili anne numaraların ne zaman başlayacak diye düşünüyordum.”

“Bana haksızlık ediyorsun.”

“Sana haksızlık etmiyorum, sadece sen fazla dramatiksin.”

“Belki de bu yüzden sen de melankolik bir ergen olup çıkmışsındır.”

Gözlerimi büyüttüğüm esnada suçluymuş gibi ellerini göğsüne kaldırmasıyla güldüm. “Çok kötüsün!”

“Evladının jenerasyonuna ayak uydurmaya çalışan bir anneyimdir belki de sadece.”

Yutkundum. “Evet... Biraz geç oldu ama deniyorsun.” Bakışlarımız birbirine kenetlendi. “Görüyorum.”

Aramızda oluşan sessizlik sürerken sırtımı sıvazladı. Birden ne olduğunu sorgularcasına ona baktığımda gözleri yüzümde gezindi. Beni seyretti, çizgilerime kadar inceledi. Daha sonra derin bir nefes verdi. “Seni böyle görmek o kadar güzel ki... Hayatım boyunca neyi kaçırdığımı düşünüyorum bazen sana baktığımda, özellikle son zamanlarda. Hem senin bu mutlu, umutlu, heyecanlı tavrını on sekiz yıl sonra keşfetmenin hüznünü taşıyorum hem de...”

Sırtımı sıvazlayan eli durduğunda, “Hem de?” diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı gözlerini benden ayırırken. “Hem de sende gördüğüm bu tavrın bana hiç yabancı olmadığını fark etmenin burukluğunu yaşıyorum,” deyip elini havaya kaldırdı. “Bir sihir gibi, bir büyü gibisin, Safir. Sen yanımdan geçtiğinde ardında yıldız tozları bırakıyorsun sanki. Vücudunun her yerinden dökülüyor sihrin ve ben sana baktıkça gençliğimi hatırlıyorum son zamanlarda, sen kendin olabildikçe. Bu bir anne için çok mutluluk verici. Bir yandan da seni anlayamadığım yıllar için denizin dibine doğru yol alan bir taş gibi içimde dibime doğru batan taşı hissetmeye benziyor.”

“Anne...” dedim başımı geriye yatırarak. “Böyle söyleme, sen hâlâ çok genç ve muazzam bir kadınsın. Hem ben o kadar da kendim sayılmam şu an. Hâlâ prangalarımın arınmış hissetmiyorum, hâlâ babamın yarattığı o personanın içine sıkışıp kalmış gibiyim. Deniyorum, deniyorum, deniyorum.... Her gün ve her akşam, her gündeğümünde ve her günbatımında... Tekrar ve tekrar ama tuhaf bir şey var. Sanırım... İnsan bir noktadan sonra istese de bir bebek gibi emekleyemiyor, koşması gerekiyor. Eğer hayatın tek bir düzlemdeki yol olduğunu varsayarsak ben o yolda koştuğum için başlangıç çizgisine geri dönüp en baştan başlasam da emekleyen bir bebek gibi yol boyunca etrafı izleyemeyeceğim hiçbir zaman. Bir şeyleri kaçıracağım sürekli. Bu yüzden sanırım tam anlamıyla kendimi bulmam çok zor.”

Annem gözlerime pişmanlıkla baktı. “Özür dilerim.”

“Hayır, hayır! Benden özür dilemen için anlatmıyorum bunları. Sadece bil istiyorum işte. Deniyorum ama kendimi keşfetmem ne kadar sürecektir, bilmiyorum. Zaten insan tam anlamıyla kendini keşfedebilir mi, ondan da emin değilim. Hayat bir süreç ve sürekli akıyor. On sekiz yıl geriden geliyorum ama bir gün kendime yetiştiğimde de kaçıracağım şeyler olacak. Hep olacak. Elli ikinci yaş günümü kutlarken elli birinci yaşımı kaçıracağım mesela. Galiba önemli olan yolun nereye vardığı ya da nerede son bulacağı değil, yolun ta kendisi.”

“Safir...” Uzanıp elimi sıkıca tuttu. “Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?” Bilmiyordum açıkçası, annemin benimle gurur duyabileceği özelliklerim hiç bana ait olmamıştı. “O kadar harika bir çocuksun ki... Zihninin özgür diyarlarında at koşturmana bayılıyorum.

Bunu yaparken bu kadar keyif almana ve kendine acı çektirmemene, duygularını kabullenmene, sindirmene...”

Gülümsedim. “Biraz da kendinle gurur duymalısın, anne.”

Başını omzuna doğru yatırdı. “O da ne demek?”

“Bilmem... Belki de sana kendinle gurur duyduğunu söylediğimde bu tepkiyi vermen üzerine düşünmeye başlayabilirsin.” Gözleri dalgınlaştı. “Kendinle gurur duyamayacak bir kadın mısın? Ya da gurur duyulmayacak işler mi yaptın?” Başımı iki yana salladım olumsuzca. “Bence hayır. Karşımda kendi ayakları üzerinde duran çok güçlü bir kadın görüyorum ben. O aynaya baktığında bir tek kendini göremese de...”

Annem kendinin farkına varamamıştı hiçbir zaman. Babam ve ona duyduğu aşktan ibaretti. Aynaya baktığı zaman gördüğü benim gördüğüm gibi güçlü bir kadın değildi, babamla olan görüntüsüydü. Kendini güzel görmesi için arkasında babamı da görmesi gerekirdi. Kendisiyle gurur duyması için iyi bir eş ya da iyi bir anne olması gerekirdi. Babamdan takdir görmesi, onu memnun etmesi gerekirdi. Pierre Rochelle’in eşi ya da aşkı, çocuklarının annesi... Aynada yalnızca Feryal Yakut’u görmezdi hiçbir an. Feryal Yakut Rochelle olmak ona yetmezdi. O yetenekli ressam, duayen tasarımcı, güzel kadın, kendini inşa eden insan... Hiçbirini fark etmezdi.

“Sen kendi keşfinle ilgilen, küçük hanım,” diyerek kaçtı benim cümlelerimden yine. “Annenin işlerine burnunu sokma. Ben böyle, en azından artık sana köstek olmayarak çok iyiyim. Babanla da tartışmıyorsunuz bir süredir, evimizde huzur var. Ofise gidip geliyorum, çocuklarımla ilgileniyorum, yuvamı seviyorum, kocama âşığım. Daha ne isteyebilirim ki?”

Tam ona cevap verecekken çalışma masamın üzerindeki telefonunun titremeye başlamasıyla Milas’ın gelmiş olabileceğini düşündüm. Oturduğum pencere kenarından kalktım ve perdeyi çekip dışarıya bakındım. Oradaydı. Motoruna yaslanmış, telefonu kulağındayken odamın penceresine bakıyordu. Gülümseyip telefonuma yöneldim, aramayı yanıtlayıp kulağıma götürdüm.

“Beş dakika içinde aşağıda olmazsan geç kalacağız.”

“Geç mi kalacağız?” deyip kaşlarımı çattım. “Nereye gidiyoruz ki?”

“Sürpriz,” diye mırıldandı. “Aşağı in.”

“Tamam. Geliyorum hemen.”

Telefonu kapatıp ayakkabılarımı giydim ve aynada son bir defa görüntüme baktım. Annem çok güzel olduğumu söylerken yüzümdeki gülümseyle çantamı astım omzuma. Birlikte aşağı indiğimizde beni utandırmak için kapıya kadar geleceğini tahmin ettiğimden zemin katta onu mutfağa göndermeye çalıştım, itiraz etse de sonunda yalvar yakar ikna edebildim. O mutfağa giderken ben dış kapıdan çıktım ve ahşap, kahverengi kapıyı kapattım. Yüzümü bahçeye döndüğümde Milas’ın gözlerinden benim gözlerime doğru bir yol uzandı sanki. Sonsuza dek yürüyebileceğim bir yol...

Zor da olsa yutkundum. Birlikte uyuduğumuz geceden sonra her şey daha iyiye gitmeye başlamıştı. Üç haftadır bir defa bile tartışmamıştık, hiç kırmamıştı kalbimi. Zıtlaşarak birbirimizi öfkeliendirdiğimiz anlar dışında ona öfkeliendiğim tek bir an olmamıştı. Alnını alnıma yaslıyor, burnunu burnuma sürüyor ve iki inatçı keçi gibi birbirimizin sınırlarını zorluyorduk ama sertçe tenime çarpan teni canımı acıtmıyordu. İçinde sevgi olduğunu biliyordum. Tenindeki şefkati, karşı koyamadığı arzusunu hissediyordum.

O sabah... Uyandığında gece söylediklerini hatırlamıyordu. Hatırlamıyormuş gibi yapıyordu aslında. Çünkü parfümümün incir notalı olduğunu unutmamıştı. Sayıklayıp duruyordu, koklamaktan kendini alıkoyamıyordu. O gece söyledikleri, kalbinin atışı, beni kollarına aldıktan sonra ısınan buzdan teni, nefesinin titreyişi yaşanmamış gibi davransa da bu kalbimi kırmıyordu çünkü bir inat içinde de değildi. Benim hatırladığımın farkındaydı ve bundan oldukça memnundu zira bileklerimi her kavrayışında o gece nasıl tuttuğunu hatırlatmak istercesine yapıyordu bunu. Kalbimi kırma inadından vazgeçmişti, bana doğru adımlıyordu artık. Belki o yolu benim için aştığını söylemiyordu ama biliyordum, sebebi bendim.

Her şeyden öte, hayatım boyunca nefret ettiğim o kelimeleri onun dudaklarından duyduğumda kalbimin ritminin değiştiğini hissetmiştim.

Onun porselen bebeği olma düşüncesi beni gülümsetiyordu.

Çünkü biliyordum, o tüm kırıklarımı onarırdı fırça izleriyle.

Ben ona doğru ilerlerken uzaktan mırıldandı: “Biraz daha öyle yürümeye devam edersen motoru süremeyecek hale geleceğim.” Dişlerini sıktı. “Uyuşuyor her yerim.”

“Nasıl yürüyorum?” diye sordum gülerек.

“Öyle işte.” Başını hafifçe yukarı kaldırdı ve işaretparmağını kendi ekseninde çevirdi. “Sanki biri kafatasıma beyzbol sopasıyla vurmuş da korneanın etrafında dönen yıldızları ve civcivleri görüyormuşum gibi.” Ardından dudaklarımı büzüp ılık sesiyle civciv sesi çıkardı.

Güldüm ve “Böyle bir yürüme şekli yok,” dedim yanına ulaşır, bedenimi bedenine yaslarırken. O da elini belime yerleştirdi. “Uydurmayınız lütfen.”

Gözlerime bakarken yutkundu. “Hissettirdiği böyle bir şey.”

Nefeslendim. “Hım... Güzel o halde. Kimse senin kadar sık yıldızları görmüyordur dünyada sanırım.”

“Göremez,” dedi özgüvenle. “İzin vermem.”

“Kim olarak?”

“Bazen süper kahraman olduğumu unutuyorsun.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve belimi hâkimiyetinden kurtarıp yanından geçtim, bahçe kapısından dışarı çıktım. “İstifa ettiğini zannediyordum.”

Kokumu duymasıyla başı dönmüş de dengesi şaşmış gibi davrandı ancak ben tebessümle ona bakarken toparlandı. Ellerini ceplerine sokup dertli bir tavır takındı yalandan. “Yarı zamanlı çalışıyorum işte. Ekmek parası, mecbur...” dedi omuz silkerek. “Herkes yetişemiyorum tabii, kişisel süper kahraman gibi düşünebilirsin. Sadece belli bir kesime hizmet ediyorum, aslında tek bir kişiye. Herkese de yetişemem ki. Bu da can!” Ben bilmezlikten gelirken motoruna yaklaştı. “Tabii, onun henüz bundan haberi yok, iyilik dediğin gizli olur neticede. Ama olacak. Hayatını nasıl da güzelleştirdiğimin farkına varacak.”

Başımı omzuma yatırdım. “Milas, ne saçmalıyorsun?”

“Ne?” dedi sitemle, komik bir tonda.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Saçmalamıyorum.”

“Komiksin ama saçmalıyorsun.”

“Komiğim demek, bana gülüyor musun?”

“Pek değil.”

“Bana gülüyorsun,” diye diretti.

O kadar hızlı konuşuyorduk ki kelimelerimiz birbirine karışıyordu.

“Hayır, tek bir an bile,” dedim gülerek.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Nadiren?” dedi bir umutla. “Nadiren de mi gülmüyorsun? Haydi ama!”

Gülmeye devam ederken düşünür gibi yaptım. “Nadiren... Nadiren gülüyorum, evet.”

Derin bir nefes verdi. “Bu bir rüya mı? Sana bir şeyi kabul ettirebildim.”

“Nadiren!” diye ekledim.

Güldü. “Evet, nadiren.”

“Haydi, gidelim.”

“Ayrıca yanında saçmalayıp saçmalayamadığımı kontrol ettim ki bu, birini tanımak için çok iyi bir turnusoldür ve testi geçtin, tebrikler. Dinliyor ve yargılıyorsun ama en azından dinliyorsun, olsun.”

Kaskına uzandığında motorun üzerinde bir kask daha olduğunu fark ettim. Üstelik kendi kaskı gibi simsiyah değil, bebek mavisiydi ve yer yer mor tonları da bulunuyordu. Gözlerimi kasktan çekip ona yönelttiğimde kendi kaskını çoktan takmıştı. Rüzgâr vizörünün arkasından gözleri gözlerimi bulduğunda kaldırdı vizörü. Ne olduğunu sorarcasına baktı. Ben de kaska baktım onun da bakmasını isteyerek. Soru sormadım ancak bir yanıt istedim.

“Takmayacak mısın?” diye sordu, ne olduğunu anlamamıştı. “Benim takmamı mı istiyorsun?” Gözlerini kıstı. “Takmayı mı bilmiyorsun? Kask altı üstü. Olsun, sorun değil. Takarım. Sen de haklısın, incinmesin porselen bebeğimiz.”

“Milas, nasıl her defasında olabilecek en yanlış noktaya takılabiliyorsun?” Başımı iki yana salladım ona bakarken, gözlerimde muzip bir bakış vardı. “Yedek bir kaskın olduğunu bilmiyordum, üstelik bebek mavisi bir kask.” Bir şey hatırlamış gibi devam ettim: “Motoruna kimseyi bindirmediğin için ihtiyacın olmuyordu, değil mi?”

“Ha evet, yoktu,” dedi onaylayarak. “Ama aldım. Senin yüzünden bir ceza daha yemek istemiyorum, hanımefendi.”

“Benim için aldın yani.”

“Ceza yememek için, evet.”

“*Senin için aldım* de!” dedim heyecanla, gözlerim büyüdü. “Öyle de!” Gözlerini devirdi. “Alakası bile yok.”

“Binmem, taksiyle gelirim!”

“Alakası bile var.”

“Haydi, söyle!” Dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Durup gözlerime baktı o esnada, beni kırıp kıramayacağını tarttı sanki kafasının içinde. Başını iki yana sallayarak güldü ona uyguladığım bu ambargo karşısında. Ardından pes etti. Gülüşü kaybolmaya başladığında başını öne doğru salladı bu defa kabullenerek.

“Senin için aldım, Safır.”

“Oh... Kavanozla su içen teyze gibi ferahladım.”

“Ne?”

Hızla toparlandım. “Hiç, sesli düşünüyordum. Öyle. Aslında mutlu oldum. Artık bir kaskım var. Hem de bebek mavisi!”

Derin, oldukça derin ve sesli bir nefes verirken kaskı aldı, motora yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ben saçlarımı toplayıp bir önceki binişimdeki gibi tek tutam haline getirdim, göğsüme doğru yatırdım. O da göz temasımızı kesmeden kaskı yavaşça başıma geçirdi. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi ancak ben onun suratına bundan oldukça keyif aldığımı belli edercesine baktığımdan kaskı kafama geçirdiği an rüzgâr vizörünü sertçe kapattı. Bunu yine yapmıştı.

“Küçük bir hayduda benziyorsun,” dedi dilini dudaklarında gezdirip. Sırıttı ardından. “Fransız, beyaz elbiseli ve bukleli sarı saçlara sahip küçük bir haydut...”

Arkasını döndü ben tam itiraz edecekken ve motora bindi. Ben de arkasına kuruldum, ellerimi beline sardım hızla. Sıkı sıkı tutundum ona.

“*Merci, monsieur,*” diye fısıldadım kulağına Fransız aksanıyla.

Başını yana çevirip açık rüzgârlıkların arkasından gözlerime baktı, gülümsediğini fark edince ben de gülümsedim. Hazır olup olmadığını sordu ve ben onay verince önüne dönüp motoru çalıştırdı. Yola

çıktığımızda bir süre başımı sırtına yasladım, gözlerimi kapattım ve belindeki ellerimi sıkılaştırdım. Bazı anlarda parmaklarımın varlığından rahatsız olmuş olmalıydı ki karnını içine çektiğini fark ettim. Gıdıklanmış olmalıydı. O anlarda ellerimi gevşetmişim ama bir eliyle sıkılaştırmam adına ellerimi karnına doğru çekmişti. Başımı sırtından kaldırıp çenemi omzuna yasladım.

“Bana bir şey söyle,” dedim kulağına yaklaşarak. “Sınırlarımın dışına çıkabileceğim bir şey.”

“Safir Rochelle ve kurallarından taviz vermek mi?” diye sordu, tebrik edercesine dudaklarını büktü. “Şaşırtıyorsun beni.”

“Mesela...” deyip belinden yavaşça çektim ellerimi ve yüreğim ağzımda atarken kollarımı iki yana açtım. Omzuma doğru yatırdığım saçlarımın sırtıma dökülmesiyle saçlarım uçuşmaya başladı. Hafifçe yükseldim, omzum onun omzunu bir parmak kadar geçti. “Bunu yapabilir miyim?”

Güldü denediğim şeyle, hoşuna gitmişti bunu yapmam ama yine de uyardı beni. “Dikkat et! Bacaklarınla benden destek al, omurganı dik tut ve omuzlarındaki ağırlığı dengele.”

Söylediğini yapıp bacaklarımı, kalçalarının iki yanına yaslayarak yerimi sağlamlaştırdım ve böylece kollarımı iki yana daha özgür bir şekilde açtım. Dengemi sağladığımda çok fazla hareket etmemeye özen göstererek kendimi rüzgârın temasına teslim ettim. Çok tuhaftı, çok uzun zamandır bu dünyadaydım ama böylesine küçük anlar dışında yaşadığımı hissettiğim olmamıştı. Oysa hayat büyük anlardan, geniş zamanlardan, geçen yıllardan oluşur zannedirdim hep. Meğer insan küçük anlarda yaşadığı mutluluklardan ibaretmiş, en derin izler o anlarda kalbine işlenirmiş.

Yaşamak... Meğer tek bir anmış. Aşk gibi birdenbire yakalarmış. Nadiren hissedermişsin ama hep kalırmış.

Gülümsedim içimden taşan düşüncelerle, öyle hafifti ki bu düşünce göğsüme vuran rüzgârın kalbimin içinden geçip gittiğini hissedebiliyordum. Kendimi bıraksam kapılacağımı biliyordum, kapıldığım akıntılardan seziyordum.

Bakışlarımı Milas’a çevirip ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve sırtına yanaştım. Kollarımın birini kolunun altından, diğerini omzun-

dan göğsüne sarıp başımı omzuna yasladım ve gözlerine bakmaya çalıştım ama dengesinin sarsılacağını hissettiğimde sınırimi çok da zorlamadım. Onu hissetmekle yetindim. Kolunun altından geçirdiğim elimi sol göğsüne yasladım, kalbinin tam üstüne.

“Hiç kimseyi motoruna almamaya devam et, olur mu? Hep ben sarılayım sırtına.” Güldüm. “Benim yerim olsun burası.”

Güldü. “Anlaştık, senin yerin orası.”

Yol boyu Milas bana bir yerleri gösterip durdu. Köprüden geçerken Ortaköy’deki bir binanın mimarisinin ne kadar hoşuna gittiğinden, Beykoz’daki bir evin her geçişinde gözüne takıldığından, köprüünün altındaki parkta oturmayı çok sevdiğinden, Sarıyer sahilinin ona göre en güzel sahil olduğundan bahsetti. Bir tur rehberi gibi İstanbul’u anlattı bana. Ben de ona vapura binmeyi çok sevdiğimden ama pek yapmadığımdan söz ettim.

Neredeyse kırk dakikalık yolculuğun ardından Kadıköy’e vardığımızda Moda’da bir sokak arasına park etti motorunu. Aşağı atlayıp kaskımı çıkardım, kolumun altına aldım ve saçlarımı havalandırdım. O da aynı şeyi yaptıktan sonra bana baktı. Kaskımı sıkıca tutuşuma bakıp gözleriyle işaret etti.

“Sevdin sanırım.”

“Bebek mavisi en sevdiğim renktir.”

“Soluk mavi,” dedi düzelterek. “Soluk mavi değil miydi?”

Gözlerini kastediyordu. Omuz silktim. “Öyle yorumlamak istiyor-
san yorumlayabilirsin ama ikisi aynı ton değil. Soluk mavi daha grim-
si bir palete sahip.”

“Benim için öyle,” dedi inatla. Ne tesadüftü ki ikimizin de göz rengi aynıydı, tonuna kadar. “Soluk mavi.”

“Bunun üzerine bir şeyler okumuştum, biliyor musun? Bir makale galiba, bir kitap da olabilir; emin değilim.”

“Ben de!” dedi heyecanla. “Ama bunu daha geniş bir zamanda konuşmak isterim, en azından aklımı buna verebileceğim bir anda,” deyip yanıma geldi ve elimi tutup beni etrafımda çevirerek bedeninin düzlemine getirdi. Böylece kolunu belime sarmış, bana arkadan sarılmıştı. “Kurt gibi açım ve hemen dünyanın en güzel yemeğini yemek istiyorum. Tüm detayları unutabilir miyiz?”

Şaşkınca baktım yüzüne aşağıdan. “Pekâlâ... Yemek yiyeceğimizden bahsetmemiştin.”

“Yemek saatinin altı olduğunu biliyorum, seni aç bırakmayacağıma göre tahmin etmiş olmalıydın.”

Kaldırıma çıktığımızda gözlerimi kıstım. “Ne yiyeceğiz?”

Dudaklarını içe kıvrıp sustu ve arkamdan çekildi. Ben ne olduğunu algılayamadan motoru park ettiği kaldırımın önündeki kapalı kepengin önüne doğru adımladı. Kepengin kilit kısmına eğilip bir anahtarla kilidi açtığı anda şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Ne yaptığını sorsam da kepengi sonuna kadar kaldırıma dek cevap vermedi. Ardından karşıma çıkan turuncu renkli hamburger dükkânıyla ellerimi dudaklarıma kapattım.

“Bu ne?” diye sormadan edemedim. “Sen... Sen nereden buldun burayı? Anahtarının sende ne işi var?” Güldüm şaşkınlıkla. “Bir dakika, bir dakika... Aklım çok karıştı. En baştan başlayalım. Biz neredeyiz ve ne yapıyoruz? Özellikle sen!”

Anahtarı bir defa çevirip avucuna aldı ve kıstırıp ses çıkmasına mâni oldu, ardından bana doğru adımladı. Elleri arkasında bağlıydı.

“Sana kendi ellerimle hamburger yapacağım,” dedi kendinden emin bir tonda. Kaşlarım havalandı, ne diyeceğimi bilemiyordum ki hemen lafa atıldı: “Ve endişelenme, seni temin ederim ki içeriği tamamen temiz malzemelerden oluşuyor. Her şeyi gözlerinin önünde yapacağım. Ekmeğine kadar düşündüm. Tam buğday unlu ve yüksek lifli... Bana güvenebilirsin. İçin rahat bir şekilde bu anın keyfini çıkarmanı istiyorum sadece.”

“Açıklama için teşekkür ederim ama bunu duyduğum andan beri hamburgerin ekmeği aklımın ucundan bile geçmedi. Tuhaf ama öyle. İnkâr edemeyeceğim, belki söylemeseydin gelebilirdi ama değildi. Sadece... Sadece bunu nasıl düşünebildiğini anlamıyorum.”

“Kaz Dağları’ndayken hiçbir şey yemedin... O an içimden geçen tek şey, sana yemek yapmak istediğimdi. Ben de böyle bir şey düşündüm.”

Güldüm. “Burayı nereden buldun?”

Ensesini kaşdı. “Sinan ağabeyin hamburgercisi. Haftanın bir günü kapalı, ben de anahtarı bana verip veremeyeceğini sordum ve işte bu-

radayız.” Boş bir ifadeyle baktığımı fark edince atıldı hızla. “Tabii, sen Sinan ağabeyi tanıımıyorsun haklı olarak. Benim akıl hocam gibi düşünebilirsin, dokuzuncu sınıftayken ders çıkışları yanına gelip hamburger yedim.”

“Buna rağmen bir hayli fitsin...” deyip güldüm.

“Antrenman saatimi ve sıklığını artırdım sırf bundan sebep,” deyip kolunu sıktı ve kaslarını gösterdi bana çocukça. Göz kırptı ardından. “Beni incelediğini biliyordum.”

“İnanmıyorum sana.”

“Bir şey yapmadım.” Gözlerime baktı cüretkâr bir tavırla. “Henüz.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Korkma, ben varken hele hiç.”

“Tedirginlik diyelim o zaman.”

Tek gözünü kıstı. “Sana diken üstünde mi hissettiriyorum?”

“Belki biraz... Sanırım.”

Sırıttı hafifçe. “Batırmam dikenlerimi, söz. Tut elimi.”

“Sana güvenmeli miyim?”

“İsterim,” dedi hızla, baskılayarak. Gözlerimiz uzunca birbirine sarıldığı sırada bu sessizliğe bir son verdi en sonunda ve elini açtı aramıza bir beyefendi edasıyla. “O halde... Milas Şef’le müthiş bir akşam yemeğine hoş geldiniz, *mademoiselle*.”

Ufak bir reverans yapıp elimi avucuna yerleştirdim. “Milas Şef,” diye tekrar ettim eğlenerek. “Hoş buldum.”

Elimi tutup beni kaldırım kenarındaki kafenin girişine getirdiğinde anahtarı turuncu kapının deliğine oturttu ve kapıyı açtı. O karanlık kafeden içeri girerken ben de peşi sıra onu takip ettim. Kapıyı kapattığında tekrar karanlığa gömülmüştük çünkü tek bir tuşla kepenkleri de indirmişti. Bu hareketiyle şaşkına dönerken neler olduğunu sorguluyordum ki birkaç adım ilerleyip tavana asılı avizenin ipini aşağı çekti hafifçe, böylece sarı, loş bir ışık yayıldı içeri.

Şaşkın bakışlarım mekânda gezinirken küçük bir yer olduğunu fark ettim. Butik bir hamburgerciydi, içeri sadece birkaç masa sığmıştı ve açık mutfaklı olmasından dolayı hamburgerlerin pişirildiği yer de müşterilerin gözleri önündeydi. Genel olarak turuncu hâkimdi ve

duvarlarda hamburger yemenin ne kadar güzel bir şey olduğuna dair tonla espri vardı.

Milas yanıma gelip ben ne olduğunu anlayamadan elimi tuttu yenden ve açık mutfağın önündeki bar taburelerinden birine oturttu. Ardından çantamı alıp askıya astı. Hareketlerini takip etmeye çalışırken o öyle hızlıca başka bir şey yapıyordu ki gözlerim onun izini sürmekte zorlanıyordu. Az önce beni bir bar taburesine oturtmuşken şimdi kendisi barın diğer tarafına geçmiş, üzerindeki ceket çıkarmış, bir önlük takıp saçlarına da bir bandana geçirmişti. Tüm bunları hayranlıkla seyretmiştim.

Kırmızı bandana ne kadar da yakışmıştı o güzel yüzüne.

“Bazen...” diye mırıldandım dirseğimi bara yaslayıp çenemi de avucuma konumlandırırken. “Bazen, özellikle son günlerde beni çok şaşırtıyorsun.” Gözlerime nedenini sorarcasına baktı. “Kampa gidene kadar bir kalbin olmadığını zannediyordum hatta zannetmek hafif kalır, kesinlikle emindim. Huysuz, bencil ve serseri çocuğun tekiydin,” derken gülmeye başlamamla o da hakaretlerim karşısında kaşlarını çatı. “Çok farklı olduğunu söyleyemem ama şu an karşımda gördüğüm Milas, Milas değil sanki.”

“Neden?”

“Milas bence kimseyi bu bar taburesine oturtup çantasını askıya asmazdı,” dedim bilemezcesine. “Biri için kesinlikle yemek yapmazdı. Yalan mı?”

“Biri değılsindir belki sadece.”

“Öyleyim kesinlikle,” diye direttim kalbimin kırılmaması için.

“Haksızlık ediyorsun,” dedi avuç içlerini tezgâha yaslayarak. “Küçüklükten beri çok iyi yemek yaparım. Annemin yemek yapacak enerjisi olmazdı çoğu zaman ve çabucak iyileşmesi için ona iyi yemekler yedirmem gerekirdi. Öyle bir düşünce vardı aklımda işte. Çocukça ama... Nitekim haksız da sayılmazdım. Annem yemeklerime bayılır,” dedi ve bir an duraksadı. Elindeki fazla ve buruşturmuş olduğu önlüğü diğer avucuna vurdu. “Babam pek hoşlanmazdı ama annem çok severdi. Gerçi babam hiçbir şeyden hoşlanmazdı.” Derin bir nefes aldım. “Şu an yanımda olmasını ve ona yemekler pişirmeyi çok isterdim.”

“Kişisel aşçısını kaybettiği için üzgün olmalı.”

“Belki biraz.” Tebessümü dudaklarına yayıldı. “Daha çok ben üzgünüm ona yemek pişiremediğim için. Öyle yorumlar yapardı ki yemeklerime, beni o yemeği kırk defa daha denemek zorunda bırakırdı en iyi versiyonuna ulaşmam için. İçimde bir yerlerde hayata daha sıkı tutunmamı sağlayan motivasyon kaynağıydı annem. Beni hep daha iyiye götürürdü; daha iyi bir aşçı, daha iyi bir öğrenci, daha iyi bir evlat, daha iyi bir insan...”

“Üzülme, sen üzülürsen annen de hissedip üzülür. Eğer gerekli olmasaydı süper kahramanının kendisinden uzaklara gitmesine izin vermezdi o da. Senin iyiliğin için kabul etmiş olmalı bu ayrılığı. Eski okulunda ne yaşandı, bilmiyorum ama mutlaka öyledir. Yaz tatiline çıkmışsın gibi düşün.” O an aklıma gelen ihtimalle içim burkuldu ama belli etmedim ona, gidecekti. “Sınava çok az kaldı, döneceksin.”

“Evet,” dedi özlemle. “Onu çok özledim.” Gözleri beni buldu, birkaç saniye durdu hiç hareket etmeden. Bilemezcesine dudaklarını kemirdi. “Sen peki... Gittiğimde özleyecek misin beni?”

“Sanmam.”

“Özleyeceksin.”

“Bu bir emir miydi?”

“Olmasını istersen öyleydi.”

“Seni özlememi istiyorsan özlerim.”

“Bilmem, sadece öyle olmasını umarım.”

Başımı omzuma yatırdım. “Yine kaçamak cevaplar... Milas Çağlayan ve oynadığı oyunlar...”

Mutfaktaki büyük pizza fırınının kenarına yaslandı. Kollarını birbirine kavuşturdu, böylece benim gözlerim belirginleşen kol ve göğüs kaslarına kayarken o gözlerimin içine doğru aktı haylaz bakışlarıyla. “Oyun arkadaşım olduğun için teşekkür ederim öyleyse.”

Babaanneni düşün, babaanneni düşün, babaanneni düşün.

Saçmalıyordum.

Öksürerek boğazımı temizledim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Rica ederim ama mızımız bir çocukla oyun oynamak pek de keyifli değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Mızımız bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?”

Başımı salladım kararlılıkla. “Mızımız bir çocuk olduğunu biliyorum.”

Yaslandığı yerden ayrılıp tezgâha doğru, bana doğru adımladı. Dudaklarını ıslatıp eğildi ve dirseklerini tezgâha yasladı. Barın arkasında olmasına rağmen eğilmesiyle yüzlerimiz arasındaki mesafe bir soluğa inmişti. Üflesem hissedecekti. “Sen de pek uslu sayılmazsın.”

“Ne yaramazlığımı gördün?” diye sordum benden beklenmeyecek bir cüretkârlıkla. Ona yaklaştım.

“Birlikte uyuduğumuz gece...” Sırıttığında duvar gibi dümdüz bir ifadeyle kalakaldım, o ise bundan çok keyif alıyordu. İşaretparmağıyla yanağını kaşdı, gözlerini kıstı. “Kafese almıştın boynumu, kaçamıyordum senden.”

“Uyumak dışında hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdım gözlerimi büyüterek ve attığı iftira için elime ne geçtiyse ona fırlattım. “Yalan söyleme! İftira atıyorsun!”

Tuzluk geçmişti elime ama havada yakalamış ve yeniden tezgâha bırakmıştı.

“Var olman yetiyor, Safır,” diye mırıldandı. “Varlığın, kuralları çiğnemem için beni ikna etmeye yetiyor.”

“Aksi halde çok uysalsındır çünkü.”

“Pek değilim, evet,” diyerek beni onayladı. “Bu bir sorun mu senin için?”

“Sorun olması, senin için bir şey ifade etmiyor.”

“Neyse ki kurtulacaksın benden bir ay sonra,” diye ekledi ve yüzümü seyretti, ne hissettiğimi çözmek istiyordu sanki. Hiçbir şey vermedim ona tutunabileceği. “Rahatlamışsındır, değil mi? Bitiyor bu bir arada olma zorunluluğu, oyunu, saçmalığı.”

“Saçmalık,” diye tekrar ettim. Yüzüme değen saç tellerimi hafifçe kenara itirdim. “Ne kadar göremeyeceğim seni peki? Bir hafta mı? İki ay mı? Üç yıl mı? Tamamen ayrılacak mı yollarımız bir ay sonra? Lyon’a döneceksin, annenin yanına. Peki ya sonra? Bir üniversite seçeceksin kendine; bir şehir, bir ülke. Belki benden kilometrelerce uzakta olacaksın, yine.” Umutsuzca nefeslendim ama ona soracağım soru umutsuzluğuma rağmen kalbimi titretti. “Dönecek misin bir gün?”

Eğildiği için aşağıdan, saçlarımın arasından baktı gözlerime. “Dönmemi ister miydin?”

Sağ tarafıma dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp avucumu çeneme yasladım. “Bilmem, sadece öyle olmasını umarım.”

Güldü. Gülüşü bir andı mesela, yaşadığımı hissettiğim o küçük anlardan biri gibiydi. Sıcacık. Hayattan. Küçük bir an...

“Mesela ayrılrsa yollarımız bir gün aniden ama biz şimdi sözleşsek her ne olursa olsun birbirimizi bulacağımıza dair, olmaz mı? Ne bileyim, öyle ya da böyle, bir şekilde bulsak birbirimizi yine... Bir oyun oynasak yine seninle, bu defa kendi isteğimizle. Her neredeysek, nasılsak ve kiminleysek; neyse ne işte. Bulamayız mı dersin birbirimizi?” Omuz silkti fena bir fikir olmadığına dair. Yüzünden geçen mimikleri izlediğim sırada kaşlarım kaldırdı. “Çok düşündün, demek ki benimle aynı fikirde değilsin.”

Güldüm sözleri karşısında. “Hayır, sadece bir anlığına *Before Sunrise* filminde olup olmadığını sorguladım,” dedim gülümsemem devam ederken. “Celine ve Jesse de birbirleriyle altı ay sonra aynı tren istasyonunda buluşacaklarına dair sözleşiyorlardı.” Kaşlarımı kaldırdım. “Tabii o film 1994’te geçiyor, birbirleriyle iletişim kurmalarının tek yolu altı ay sonra sözleştikleri tarihte, yerde ve saatte birbirlerini tekrar bulmaları. Biz onlar gibi değiliz.”

“*Gurur ve Önyargı* olduğumuzu zannediyordum.”

“Anlamadım.”

“Anladın.” Bakışları bana döndü. “Hangi film olduğumuzu düşünüyordum da.”

“Jesse kadar uyuz biri olduğuna yemin edebilirim.”

“Sen de Celine kadar problematiksinsin.”

“Celine’i problematik olarak adlandıramazsın!” diye karşı çıktım hemen gözlerimi büyüterek. “Ayrıca ben de problematik değilim.”

“Şaka yaptım,” dedi gülerek. “Bir şeylere karşı çıkmak hoşuma gidiyor, Celine de böyleydi. Her konuda mutlaka bir fikri vardı. Ayrıca Celine’le benzeyecek olsaydınız güçlü ve bağımsız bir kadın olmak istemesi, hayatının bir erkek etrafında şekillenmesinin onu korkuttuğunu söyleyen birisi olması konusunda benzerdiniz.”

“Bu bir iltifatı,” diye mırıldandım onu da buna ikna etmek istercesine. “Aldım ve mutlu oldum.”

“Öyleydi. Her neyse,” diye konuyu tekrar az önce bahsettiği şeye getirdi. “Beş sene sonra birbirimizi bulalım, her ne olursa olsun.” Duraksadı. “Beş çok. Beş çok... Beş sene kesinlikle dayanılmaz olurdu, delirirdim muhtemelen. Altı ay diyelim. Altı ay da az. Henüz yerleştiğin üniversiteye bile gitmemiş olursun eğer yurtdışında okuyacaksan. Üç sene. Üç sene nasıl?”

“Üç seneyi beni görmeden geçirmeye tamamsın o halde? Göze alabiliyorsun bunu...”

Umursamazca omuz silkti. “Fena fikir değil.”

Boş verdim, benimle uğraşıyordu. “Nerede ve ne zaman?”

“Burada, bu kafede.”

“Üç sene sonra muhtemelen Roma’da ilk sergimi açıyor olurum, İstanbul’a gelemem. Hele ki özellikle senin için asla.”

“Ben de Fransa’da kendi çiftliğimi işletiyor olurum ya da Amerika’da bir takıma transfer olmuşumdur.”

“Çiftlik işletmek için genç bir yaş değil mi?”

“Bilmiyorum, hayal kurmak üzerine fazla kafa patlatmıyorum. Pek fazla hayalim yok, olanlar da sırf yaşamdan kopmamak adına. Hayal kurmak...” Tuhaf bir ses çıkardı dudaklarını büzerken. “Hayal kurmak için yeterince uykulu değilim, fazlasıyla ayıgım.”

“Sana katılmıyorum ama seninle tartışmayacağım.”

“Benimle tartışmanı seviyorum, saldır haydi.”

“Hayır,” dedim gülerek. “Biz en iyisi bu birbirimizi bulma saçmalığına bir son verelim. İkimiz de birbirimizi aramayacağız bile. Hatta muhtemelen ben Türkiye’den gittiğin gün numaranı sileceğim telefonumdan, sen de ismimi hatırlamaya çalışıp duracaksın. Neydi o man-yak kızın adı diye.... Buna yemin edebilirim.”

“Doğru,” dedi benim gibi eğlenerek ama biliyordum, ikimiz de dudaklarımız gülerken içimizde gülmüyorduk. “Muhtemelen birbirimizin hayatında hiçbir izimiz kalmayacak.”

Gülüşlerimiz eşzamanlı silikleşmeye başladı. Anbean, birbiriyle ahenk içinde silinip gitti dudak kenarındaki kıvrımlarımız.

“Celine ve Jesse değiliz.”

“Safir ve Milas da olamayacağız.”

Durdu, durdum, durduk. Sanki kalplerimiz birbirine bir halatla bağlıydı ve biz ne kadar direnssek de ruhlarımız birbirlerini çekiyordu. Biz direniyorduk, bedenlerimiz direniyordu. Ayaklarımız yere öyle sağlam çakılıydı ki ruhlarımız birbirini çektikçe topuklarımız toprak biriktiriyordu ama bir milim olsun kımıldamıyorduk yerimizden. Kalplerimiz acıyordu. İki inatçı ahmak gibi direniyorduk birbirimize, zamana ve hayata.

“O halde...” diyerek doğruldu ve başını iki yana sallayarak kamufle etmeye çalıştı bunu. Elini hafifçe tezgâha vurdu, ardından ellerine siyah eldivenler geçirdi. “Hazırsan başlıyorum.”

“Sana yardım etmemi ister misin?”

“Hayır,” dedi net bir biçimde. “Aklından bile geçirme.”

Tek kaşım kalktı. “Neden? Mutfağına giremez miyim?”

Bir adım geriye çekildi ancak gülümsemesi yerindeydi. Sanki o bir adımlık mesafe ilgimi daha da artırmaya yarıyordu.

Ses tonu omurgamı dikleştirmeme neden oldu. “Sadece karşımda oturmanı ve beni izlemeni istiyorum. Gözlerini bir an bile benden ayırma. Orada otur ve sadece güzel ol.”

Yutkundum, enseme kaşırken dudaklarımı birbirine bastırarak bozuntuya vermemek adına ekledim: “Bu kulağa biraz narsistçe geliyor.”

Kollarını iki yana açtı. “Beni izlemeni istememi narsistlikle ilişkilendiriyorsan beni çekici buluyorsun demektir.” Gözlerini kıstı. “Beni çekici mi buluyorsun?”

“Hayır.”

“Neden beni izlemenin hoşuna gideceğini ima ettiğimi zannettin ki? Belki de sana işkence çektirmekti niyetim.”

Gülerek itiraz ettim. “Çünkü zaten onu ima ettin! Kendini beğenmiş ukalanın tekisin! Yalan söylemekte de üstüne yok.”

Diretti. “Beni çekici buluyorsun, itiraf et.”

“Kesinlikle hayır.”

Parmaklarını şıklattı. “Gözlerini kaçırdın, bu *evet* demektir.”

“Kesinlikle değil.”

“Yalan söylemeye bir son ver, bu konuda berbatsın.”

“Belki de bana biraz ders vermelisin.”

Kaşlarımı kaldırarak cüretkâr bir tavır ve ufak bir gülümsemeyle eklediğim cümle karşısında ellerini göğüs hizasına yükseltti. Omuzlarını kaldırıp indirdi, ben ise gülümsemeye devam ettim.

Derin bir soluk bıraktı aramıza. Gözlerindeki kurnazlık, bana tuhaf bir güven veriyordu. Oysa korkmam gerekirdi belki de. Ancak onun kadar kurnaz olduğum, onunlayken keşfettiğim özelliklerimden biriymi, bana pek de kötü hissettirmiyordu, başa çıkabiliyordum. Her adımını, her kelimesini önceden seçmiş gibiydi. Bunu ustalıkla gizleyebiliyordu aslında ancak ben onu bir parmak izinin çizgilerini ezbere bilir gibi biliyordum. Parmak izini değiştirmedeği sürece hep bilecektim. Oyunbozanlık damarlarında akan kana işlemişti ve her oyunda ardında bile isteye izini bırakan bir suçluydu ancak bir sonraki oyuna başladığımızda parmak izini değiştirmiş olurdu. O buydu, Milas’tı.

Ben ondan bir an olsun gözlerimi çekmezken o mutfağın içerisinde oldukça hızlı ama her şeye hâkim bir tavırla çalışmaya başlamıştı.

Arka odaya gidip getirdiği tam buğday ekmekleriyle şaşkınlığımı gizleyemedim çünkü sabah buraya geldiğini, hamurunu elleriyle yoğurduğunu ve pişirdiğini söylemişti. Her şeyi kendisinin yapmasını beklemiyordum. Mutlulukla teşekkür ettiğimde ekmekleri bir kenara koydu ve dinlendirdiği köfteleri dolaptan çıkardı. Söylediğine göre trüf mantarlı bir hamburger yapıyordu, en sevdiği şeyin trüf olduğundan bahsetmişti ve bana da sevdireceğini söylüyordu. Aslında zaten severdim ama özel bir ilgim yoktu.

“Eğer beş dakika içinde hamburgerim önümde olmazsa mekân yorumlarına girip hız ve servis için bir puan vereceğim,” dedim hamburger köftelerini pişirip üst üste yerleştirdiği esnada. Mantarları da ızgarada arkalı önlü pişiriyordu. “Müşteri memnuniyeti sıfır şu an.”

“Bu lafları hamburgerle birlikte yedireceğim sana,” dedi. mutfaktaki sıcaklıktan dolayı hafifçe terlemişti. Şakaklarındaki küçük ter damlalarını bir peçete yardımıyla temizledi. “Ayrıca böyle bir şey yapmaya kalkma, Sinan ağabeyden veto yeriz.”

Güldüm. “Dükkânını kime emanet ettiğine dikkat etmeliydi.”

“Böyle alttan alttan güvenilmez olduğuma dair laf sokup duruyorsun ya sürekli; o kadar hoşuma gidiyor, o kadar içim şevkle doluyor, o kadar göğsüm kabarıyor ki anlatamam. Üç öğün ihtiyaç duyuyorum, bağımlılık yapıyor.”

“Hiç utanmam da yok demenin böylesi.”

Dilini damağına vurdu. “Varmış gibi mi duruyordu?”

“Pek değil.”

“Üzülürdüm,” dedi benimle dalga geçerek. “İnsan neyse o olmalı, utanmaz biri olduğumu yeterince gösteremediysem başka yollara başvururdum.”

“Neden sana sabrediyorum ki?” dedim nefeslenirken.

Hazırladığı özel sosu hamburger ekmeğinin tabanına tatlı kaşığıyla yedirirken başını kaldırmadan gözlerime baktı.

“Hayatında doğru olmayan tek şey benim çünkü. Kurallara sığmayan, sınırlarını zorlayan, çizgilerinin dışında kalan... Sana benzemeyen. Tek hatan... Tek hatan benim, öyle değil mi Safır?”

Başımı salladım ancak üzmedi bu beni. “Öyle, sensin.”

Belki söylediğine gülmeliydim çünkü kendisinin hatalı olduğunu düşünmesi ve bunu açıkça söylemesi kulağa komik geliyordu ancak sonradan eklediği iki kelime ormandaki konuşmamızı hatırlatmıştı. Milas bana benzemiyordu ama ben sürekli ona çekiliyordum. Bir akıntıya kapılmak gibiydi ama ben o akıntıya direnmiyordum. Ben sürekli eve dönmek isteyen biriydim ama onunlayken yolların nereye gittiğini umursamıyordum. O sürekli gitmek isteyen biriydi ama benim yanımda kalmaktan başka yaptığı bir şey yoktu. “Ama”lar ve zıtlıklar üzerine kurulu bir şeydi aramızdaki.

“Belki de sadece vaktini çalışıyorumdur,” dedim aramızdaki şeyi kabul etmekten kaçır gibi. “Az önce konuştuk işte. Bir gün ansızın çıkarım hayatından ya da sen çıkarsın hayatımdan ve sonra hiç aramayız birbirimizi; hiç sormayız, hiç karşılaşmayız hatta belki aklımıza bile gelmez adlarımız. Birbirinin hayatından geçip giden milyonlarca insan var, böyle biten ya da bitmeyen milyonlarca hikâye var dünyada. Birbirimizin vaktini çalarız ve sonra puf! Yok olmuşuz birdenbire.”

“Berbat bir ihtimalmiş.”

“Dünyadaki her yaşadığın şeyin esas hikâyen olduğunu mu zannediyorsun? Belki de hikâyenin sonuna geldiğinde bir virgül kadar yer kaplamış olurum, bilemezsin.”

“Sayfalarımın çoğunu doldurduğuna eminim.”

“Ben o kadar değilim.”

Ama isterdim, Milas.

Cevapsız kaldı birkaç saniye boyunca. Ardından ikiye böldüğü hamburger ve fırında kızarmış patates dolu tabağı önüme bıraktı. “Çok konuşma da hamburgerinin tadını çıkar, fazla çalışıyor senin aklın.”

“Klasik bir erkek cümlesi duydu kulaklarım az önce,” dedim gözlerimi kısarak tiksintiyle. “Susacağımı düşünüyorsan çok beklersin.”

“Başladı yine erkek nefreti...”

“Hiç bitmedi ki.”

Kendisine hazırladığı tabağı da alıp mutfaktan çıktı, tezgâhın etrafında dolandı ve yanımdaki bar taburesini çekip üzerine kuruldu. Tabağını tezgâha bırakıp bana dönerken ben de hafifçe ona yöneltmiştim duruşumu. “Ayrıca seni susturmak gibi bir isteğim yok, hiç olmadı. Aksine hep konuşmalısın, duymalıyım sesini ama sadece umutlu cümlelerde ya da zihninden geçenleri susturamayacak kadar kendine engel olamazken.”

“Yalan söyleme, bana kaç defa *sus* dediğini sayamadım.”

“Sen her sözümü ciddiye alacak mısın böyle?” diye sorarken bacakları bacaklarıma değiyordu. Bana temas etmeyi seviyordu, sanırım ben de ona. O bacaklarını iki yana açarak oturduğu için benim bacaklarım, onun bacaklarının ortasında kalmıştı. Çok yakındık birbirimize. “Ben rahat rahat konuşamayacak mıyım senin yanında? Hep kendi sözlerimle mi vuracaksın beni? Hiç çelişkim olamayacak mı benim?”

“Sözlerinin arkasında durursan olmaz.”

“Konu sen olduğunda insanın aklının karışmaması imkân dahilinde bile değil.” Gülümsedi ancak bu gülümseme içimi mi ısıtmalıydı yoksa benimle eğleniyor mu şüphesi mi doğurmalıydı, bilemedim. Boğazını temizledi. “Sen de çelişkilerden ibaretsin o yüzden.”

Söylediklerini duymazlıktan gelerek bakışlarımı önümdeki hamburger tabağına çevirdim. Öyle güzel görünüyordu ki gerçekten mi-

demin kazındığını hissettirmişti bana, bu duyguyu en son ne zaman hissettiğimi bilmiyordum. Aç kaldığım, kendimi aç bıraktığım çok olmuştu ama hiçbirinde canım yemek istemediği için karnımın kazındığını düşünmezdim. Bir kahve içerek bastırırdım ya da bir meyve yiyerek kan şekerimin yükselmesini sağlardım. Su içerdim sürekli, guruldamanın susmasını beklerdim. Bir zaman sonra vücudum bu döngüye öyle alışmıştı ki gerçekten acıkamaz olmuştum.

“Yiyebilir miyim?” diye sordum.

Güldü kaçışıma. “Tabii, afiyet olsun.”

İkiye böldüğü hamburgerin yarısını alıp iki elimle tuttum, ellerimin kirlenmesini hiç umursamadım o an. Oysa belki de bir peçete kullanmalıydım ama onun yanındayken onun gibi davranmak hoşuma gidiyordu.

Ona benzemek, ondan bir parça olmak...

Özgünlüğünden feda etmeyi sevgi zannettiğim onca zamana rağmen anlamıştım ki ben özneyken bile bana nesneler verebilen bir şeymiş sevgi. Ben varken bana katabilen... Beni yok eden değil.

Hamburgerimden bir ısırık aldığım sırada beni izlediğini gördüm. Lokmamı ağzımda çevirmeye başladığım an damağıma yayılan farklı lezzetlerin harmonisiyle beynime anında mutluluk sinyali verildiğinde gözbebeklerim büyüdü ve çiğneyişlerim yavaşladı. Milas’a baktım gözlerimi küçülterek. *Büyü yapmış olabilir mi*, diye düşündüm çünkü tam da ondan beklenecek bir hareketti. Tamam, doğruyu söylemek gerekirse uğraşmazdı bununla ama şu an yediğim şeyin bu kadar lezzetli olmasına başka bir açıklama bulamıyordum.

“Bu...” Yutkundum, işaretparmağımı dudaklarımın önüne yükselttim. “Bu çok iyi! Sanki ağzımın içinde patlayan şekerler ya da havai fişekler varmış gibi hissediyorum. Tabii, öyle tatlı bir hissi ve patlayan bir dokusu yok ama hissettirdiği şeyden bahsediyorum. En son beş yaşındayken patlayan şekerlerin ağzımda küçük küçük patladığını fark ettiğimde bu mutluluğu yaşamıştım galiba.” Kahkaha attım. “Bu çok saçma! Nereden geldi aklıma?”

Dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. “Daha önce hiç böyle bir yemek yorumu almamıştım. Patlayan şekerler...”

Bir ısırık daha aldım hamburgerimden. “Trüf bu kadar güzel bir şey miydi?”

“En iyi trüf mantarı Fransa’da yetişir, nasıl yetiştirildiği ve pişirildiğine dair bir eğitime katılmışım Fransa’dayken. Şu an çok ulaşılabilir bir şey tabii, çoğu hamburgercide kullanılıyor ama ben senin için en iyisini buldum, en iyi şekilde pişirdim.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

Güldü. “Buna sevindim çünkü seni hayal kırıklığına uğratıp durmaktan başka bir şey yapmıyordum son zamanlarda, değil mi?” Gülüşü keyiften değildi.

Gözlerimi kapattım. “Şu an her şeyi unutmuş durumdayım, lütfen hatırlatma.”

“Ah, peki. Sustum, keyfini çıkar.”

Bir süre sonra gözlerimi araladığımda hâlâ beni izlediğini gördüm, yemeğini yemeye başlamamıştı. Hatta öyle ki o an bacaklarını bacaklarıma değdirmeye devam ettiğini fark ettim. Hafifçe bacaklarımı dürtüyordu ve ben de buna karşılık veriyordum.

“Yemeğini yiyecek misin?”

Yanağını yasladığı avucundan ayırdı. “Açlığımı unutmuşum bir an.”

“Patatesler çok güzel, fırında patatesi çok severim ama bu kızarmış patates gibi sanki. Kabuklu bir de.”

Ek bir bilgi geçer gibi ekledi: “Merak etme, çok iyi temizlendi.”

“Şüphem yok,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Ayrıca umurumda değil.”

Neredeyse kırk dakika boyunca sohbet ederek yemiştik yemeklerimizi. Bir zaman sonra sohbetimiz izlediğimiz filmlere, dinlediğimiz şarkılara ve okuduğumuz kitaplara kaymıştı. İzlediği filmlerdeki karakterlerin taklidini yapmakta çok iyi olduğunu fark ettiğimde ona sırasıyla film karakterleri söyleyip taklitlerini yapmasını seyretmiştim ve bu öylesine komikti ki bir süre sonra gülmekten karnım ağrımıştı. Durmasını söylediğimde asla durmamıştı, hızını alamamışçasına yeni taklitlerle beni krize sokmuştu. Loş ışığın altında onunla sohbet etmek ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemek çok tuhaf bir histi. Tuhaf ve güzel...

Taklitlere benim iyiliğim için son verdiğinde bir süre de müzik zevklerimizden söz etmiştik. Ben Billie Eilish'ı çok seviyordum, o ise daha çok *country* müzik dinliyordu ama yine de Billie Eilish'ı çok başarılı bulduğunu söylemişti. Benim sayemde birkaç şarkısını dinlediğinden ve sonra kendisini istemsizce bu şarkıları açarken bulduğundan bahsetmişti. Birbirimizi boyadığımız gün dinlediğimiz şarkıyı sürekli dinliyordu hatta.

Onunla ilk tanıştığım zamanlar bana bir ağabeyi ve bir ablası olduğundan söz ettiğini hatırladığımı söylemiştim laf arasında. Doğru ancak eksik bilgiymiş söylediğine göre. Babasının bir önceki evliliğinden iki ağabeyi ve bir ablası vardı ancak üvey oldukları ve babalarıyla görüşmek istemedikleri için Milas'la da hiç görüşmemişlerdi. İsimleri Mina, Boran ve Aksel Han'dı. Mina ve Boran çift yumurta ikiziydi, Aksel Han en büyükleriydi. Milas onları birkaç defa fotoğraflarda gördüğünden bahsetmişti ama pek anıları yoktu birlikte hatta hiç. Sadece var olduklarını biliyordu, şu an İstanbul'da yaşamalarına rağmen nerede oldukları hakkında bir fikri yoktu.

O an anlamıştım Milas'ın ablası hakkında söylediklerini, bir zamanlar onu ablasının olduğunu unutmamasıyla suçlamıştım. Bu durumun onu üzdüğünü fark etmiştim her ne kadar hiç umursamıyormuş gibi davransa da. Onlarla bir anısı olmamasına, aynı evde büyümemelerine ve birbirlerini tanımamalarına rağmen onları ailesi olarak görüyor olmalıydı. Görmek istiyor olmalıydı, daha doğru olurdu belki de. Çünkü ona hakaret ettiğim anlarda ağabeyinin avukat olduğunu söyleyip duruyordu, bunu benimsemişti hiç iletişimi olmamasına rağmen. O, onları kardeşleri olarak görmeye hazırdı ama geçmişte neler olduğunu sormadığım için onu durduran şeyin ne olduğunu da bilmiyordum, sadece içimden *keşke elimden bir şey gelseydi*, diye geçirmekle yetinmiştim.

Kendisini açtığını fark ettiğimde, belki bunu fırsat bilerek ve içten içe bunu kullandığım için utanarak, babasını da sormuştum. Çok sık görüşmediklerini, onun da kendisinin de birbirlerinden hazzetmediklerini, sadece babasının bir ebeveyn olarak üzerinde otorite kurmaya çalıştığını anlatmıştı. Hayatının nasıl işleyeceğine ve devam edeceğine

ne, gideceği okula, kalacağı yere, yaşayacağı şehre o karar veriyordu. Milas'a kalsa Türkiye'ye gelmek onun fikri değildi, annesinin yanında kalırdı ama babası böyle istemişti. On dokuz yaşında olmasına rağmen bu kurallara uyuyor olması karakteri bakımından bana tuhaf gelse de üstelememişti.

"Her neyse," dedi hatırladıklarından sıyrılmaya çalışarak. "Boş versene."

Bana kendini açması bile bir mucizeydi, o yüzden diretmedim lakin bu sohbetin sonunda önümde neredeyse bitmeye yakın tabağıma bakışlarım indiğinde duraksadım. Sohbet boyunca bu kadar yediğimin farkında değildim, üstelik yerken de ne kalorisini ne içeriğini ne de yedikten sonra ne hissedeceğimi düşünmemiştim. Milas benim hareketlerimin durağanlaştığını ve bakışlarımın tabağımda gidip geldiğini fark ettiğinde elini tezgâh boyunca uzatıp elimin önüne kadar getirdi. İşaretparmağı, işaretparmağıma değiyordu.

"Sana demiştim," diye mırıldandı. "Yemekleri sevdiklerinle birlikte, sevdiğin şekilde yediğinde hiç de korkutucu ve mide bulandırıcı değiller."

Bakışlarımı parmaklarından ona çevirdim. "Bu sanırım bana iyi hissettirmeliydi ama şu an çok tuhaf hissediyorum. Mutsuz değilim, kesinlikle değilim. Ama yemek yemeye başlamadan önce korkmamak, yedikten sonra pişman olmamak hatta yemek yediğinin farkında bile olmamak çok tuhaf, çok yabancı. Hissettiğim tek şey midemdeki doluluk ve bunun bana iyi hissettirmesinin verdiği şaşkınlık."

"Çok doğal," dedi. Belki başkası normal olanın bu olduğunu söyler ve hislerimin anormal oluşuyla beni eleştirirdi ama o öyle kelimeler seçiyordu ki ruhuma değiyordu. "Annem her zaman derdi ki *bir yemeği güzel yapan şey malzemeleri değil, onu kiminle ve nasıl yediğindir*. Eğer yemek masasının etrafında sevdiğin insanlar varsa, gülüyor ve sohbet ediyorlarsa, üstelik hiçbir kaybın yoksa o yemeğin sana lezzetli gelmeme ihtimali yoktur çünkü tat alma duyumuz aslında huzur duygusuyla paralel."

"Bizim evimizde hiçbir zaman yemek masasında huzur yoktu," diye mırıldandım çok uzak bir geçmiş olmamasına rağmen. "Kuru bir

sessizlik olurdu hep. Babam herkesin ideal ve güzel bir biçimde yemek yemesine takıntılıydı, annem de onun mükemmeliyetçi kişiliğine. O ne isterse onu sağlardı, biz de uyardık. Oturduğum sofrada ailemin yanımda oluşuna hiç şükretmedim, ettikleri sohbetten keyif almadım çünkü hiçbirisi ruhumu beslemedi. Hep yüzeyseldi.”

“Belki de bu yüzden yemekler üzerine fazlasıyla düşünecek ve yeni duygular türetecek kadar çok vaktin vardı o masada.”

“Otuz dakikaydı ama otuz günlük düşünürdüm.”

“İlk defa ne zaman yemeklerden korkmaya başladığını hatırlıyor musun, Safir? İlk günü...”

Duraksadım, bir süre düşündüm gerçekten çünkü hatırlayamayacağım kadar uzun zaman geçmişti üzerinden ama yine de hatırasını kırık bir cam kesiği gibi kalbime batmış şekilde taşıyordum. “Sanırım on iki yaşındaydım. Babam aynaya bakmam gerektiğini söylediğinde ben aynada kendimi çok güzel görüyordum ama o el bileklerimi biraz kalın buluyordu. Zarif değillermiş...” Histerik bir nefesle gülümsedim, oysa içimde ağlama arzusu birikmişti. “On iki yaşında bir kız çocuğu olarak zarif kelimesini ilk öğrenişimin bu kadar sarsıcı olmasını beklemiyordum ama bir daha unutamadım.”

Elini sanki kırmaktan ürkercesine bileğime attı ve her an bırakabilecekmiş gibi hafif bir dokunuşla kavradı bileğimi.

“Hım,” diye mırıldandı gözlerini gözlerimden ayırmadan. Sanki gözbebeklerimde bir hazine arar gibi eşeledi içlerini, daha derine inmek istedi. “Hayatımda gördüğüm en zarif bilekler...”

Milas... Bu sana kaçınıcı kanışım? Bu beni kaçınıcı kuşatışın?

Ne kadar süre gözlerinin içindeki o karanlık kuyuya başım döne döne baktım, bilmiyorum ama sonunda gülümsedim çünkü bilekleri-me bakmıyordu bile, baktığı gözlerimdi ve yansımasında gördüğü de incinmiş küçüklüğümdü. Ruhumun zarifliğini böylesine ince ve düşünceli bir yolla söyleyebilecek başka bir dil var mıydı, başka bir kişi var mıydı bu dünyada, o an emin olamadım.

“Teşekkür ederim her şey için,” diye mırıldandım başparmağıyla bileğimi okşamaya devam ettiği esnada. “Tüm bunlar için.”

“Teşekkür etme. Hak ettiğini düşün, yeter.”

“Düşündüm.”

“Öyleyse bu konuşmadan benimle yemek yemenin hoşuna gittiğini çıkarabilirim,” dediğinde amacının beni bir hüznün çukuruna düşmekten kurtarmak olduğunu biliyordum. Buna rağmen içimden gelerek gülümsedim. Gözleri kısıldı parmağını bana uzatırken. “İtiraf et, hoşuna gitti.”

Başımı salladım. “Hoşuma gitti.”

Zafer kazanmışçasına gözlerini yumdu ve dişlerini sıkarak derin bir nefes verdi. Ben, gülümseyerek ona bakarken o, sevinci bittiğinde bar taburesinden aşağı indi izin isteyerek ve gözlerim onun üzerindeyken askıdaki ceketine uzanıp cebinden bir şey çıkardı. İlk başta ne olduğunu çözemesem de yanıma geldiğinde avucunda tuttuğu şeyin bir kaset olduğunu fark ettim. Her zaman nostaljik bir tarafının olduğuna emindim ama kasetleri seveceğini hiç düşünmemiştim.

Başımı yana eğdim. “Eğer Fransa’da bir kaset koleksiyonun olduğunu söylersen o uçağa seninle binebilirim.”

Gülerek başını iki yana salladı ve tekrar bar taburesine kuruldu. “Olduğunu söyleyerek seni kandırmak ve benimle gelmeni sağlamak isterdim ama yalan söylemeyeceğim bu defa,” deyip derin bir nefes çekti ciğerlerine. “Yok maalesef.”

“Beni kandırmanı ilk defa bu kadar istedim.”

“Kesinlikle dürüstüm artık,” derken ellerini iki yana açtı. “Sadece şeffaf değilim. Her insan gibi... Açık bir kitap olmak bana göre değil, bir kapatma tokamın olması daha güvenilir geliyor.”

“Sorun değil,” dedim. “Sevdiğim kitapları tekrar tekrar okurum.”

“Sevdiğin bir kitap mıyım senin için?”

“Belki öylesin...”

“Belki değilim...” dedi oyunumu sürdürerek.

Yutkundum. “Başucu kitabım değilsin ama kütüphanemde hep saklayacağım o kitapsın,” dedim çekinmeden. Saç diplerimi kaşıdım hafifçe. Virgüllerim arasında nefeslenip düşünerek bir kitap eleştirmeni edasıyla konuşmaya devam ettim: “Ağdalı bir dilin var, biraz karışık bir olay örgüsüne sahipsın ve ana karakterlerin arasındaki ilişkim o kadar gelgitli ki beni deli ediyor. Bu yüzden anlamak için

sürekli okumam gerekiyor. Bazı sayfalarda anlıyorum ama bazı sayfalar hep gizemli. Hep bir giz halindesin, Milas. Hiç açığa çıkmıyorsun, hiç tam anlamıyla *budur* diyemiyorum senin için. Finalinde birlikte bile bir soru işaretisin. Bu yüzden hep saklayacağım seni, muhtemelen yetmişimde farklı bir cümle keşfedeceğim ama sırrını hiç çözemeyeceğim.”

Elinde tuttuğu kaseti tezgâhın üzerine yerleştirip iki parmağıyla bana doğru itti. “Öyleyse dinle bunu. Sırlarımı çözebileceğini garanti edemem sana, bu çok ütöpik olur ama belki hayal dünyana daha rahat dokunabilmeni sağlarım. Ne bileyim, kahve içerken ya da çizim yaparken iyi gelir ya da bilmiyorum, belki de hiç sevmezsin ve bir çekmecedeki unutursun. Ama belki ve umarım ki fısıltın olur.”

Bu gece için fısıltın olmama izin ver.

Gözlerim dolarken o da gözlerime yansımada kendimi görebileceğim kadar şeffaflıkla baktı. Geçmişe döndüm.

Efes...

Karşımda oturan sen misin? Duydun mu kendi sesini, hatırladın mı beni nasıl sevdiğini?

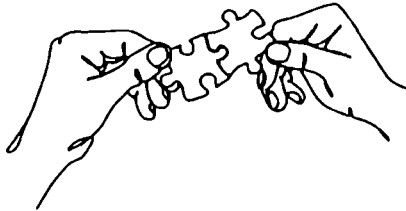
Ulaştı mı sana gözyaşlarım? Kaldırdın mı indirdiğin perdelerini? Işık girdi mi içeri, o ölü evinden çıkabildin mi?

“Belki...” diye mırıldandım saniyeler sonra. “Umarım ki.”

“Nadiren,” deyip güldü ve benim de gülmemi sağladı, aksi halde ağlayacaktım.

“Nadiren,” diye tekrar ettim onu.

Her an, Milas... Nadiren değildi hiçbir zaman. Benim ellerim sayıklar ellerini her an.



*Düzenleme
Ny.ozlem*



BÖLÜM 14

Küçük bir oda büyüklüğündeki dükkânın içerisinde kepenk kapalı halde, sadece tavandan sarkan ufak lambadan etrafa yayılan loş ışıkla geçirdiğimiz neredeyse dört saatin ardından dükkândan çıktığımızda havanın karardığını ve oldukça şiddetli şekilde yağmur yağdığını gördük. Karanlıkta kalmak ve Milas'ı gölgelerin arasında seçmeye çalışmak çok daha güzeldi aslında ama yağmuru severdim. Uzaktan, pencereler ardından... Dokunmak ya da ıslanmak hiç hoşuma giden bir şey değildi, her ne kadar Milas'la sürekli yağmurlara tutulsak da...

Dükkânın tentesinin altına sığınıp en azından yağışın biraz olsun şiddetini yitirmesini beklerken tenimi yalayan rüzgâr beni epey üşütüyordu ki üzerime bir ceket örtüldü. Milas kahverengi ve *vintage* ceketini çıkarmış, omuzlarıma bırakmıştı ancak onun yalnızca bir tişörtle kaldığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

“Saçmalama lütfen,” diyerek ceketini omuzlarımdan indirip ona vermeye çalıştım ama o bunu yapmama fırsat tanımadan ceketini tekrar omuzlarıma koydu. Sonra kollarını arkamdan bedenime sardı ve bunu gerçek bir sarılmaya dönüştürerek iyice yaklaştı sırtıma. Başımı geriye atıp göğsüne yasladım. “Milas, çok üşüyeceksin. Hasta olabilirsin.”

“Hasta olduğumda bana bakarsın, ödeşiriz,” diye mırıldandı umursamazca, gözleri yere düşen yağmur damlalarını takip ediyordu.

“Bu ceket beni rüzgârdan korumaya yetmez ama senin üşümemene yetebilir.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu derin ve sabırsız bir nefesle. “Tişörtümü de çıkarıp bacaklarına mı geçireyim illa? Eğer biraz daha konuşmaya devam eder ve yağmuru dinlememe izin vermezsen bunu yapabilirim.”

“Saçmalama,” dedim kendimi tutamayıp gülerek.

Omuz silkti. “Yaparım.”

“Milas...”

Başını iki yana salladı. “Fena fikir değildi aslında.”

Tişörtünün uçlarını kavradığında ellerimi ellerine atıp durdurdum onu. “İyice çığırından çıktın sen, delirdin!” dedim gözlerimi büyüterek.

Göğsü omzuma değerken başını öne doğru eğmişti gözlerime bakabilmek için. Uzun uzun izledi gözbebeklerimi. Nefesi dudaklarıma değdiğinde titredi. “Delirmiş olabilirim, haklısın.”

Okuduğum bir kitapta âşık olma haliyle delirme halinin birbirine çok yakın durumlar olduğu yazıyordu. O an Milas’ın bana âşık olmak yerine bunu seçtiğini düşündüm, kampta söyledikleri aklıma gelince önüme döndüm.

“Sana sarılabilir miyim, Safir?”

“Az önce sarılıyordun,” diye yanıtladım onu.

“Fırsattan istifade anın tadını çıkarmaktı o,” dedi açık sözlülükle, bazı zamanlar hiç lafını esirgemiyor ve çok dürüst davranıyordu. İçimden dengelemeye çalışıyor olsa gerek, diye geçirdim. “Gerçekten sarılmaktan bahsediyorum şu an.”

“Sarılmak istiyorsan sarılabilirsin.”

Ellerini arkadan belime dolayarak sıkı sıkı sardı bedenimi, başını omzuma yaslamak için eğilmek yerine dik durduğunda ben başımı geriye atıp göğüs boşluğuna yasladım. “Sarılmak istiyorum,” diye fısıldadı saçlarımin arasından şakaklarıma doğru ve nefesi enseme değdi. İçimi yaktı. “Birine sarılmayalı çok uzun zaman oldu ama sana sarılmadıktan sonra dünyadaki herkese sarılsam da kapanmazdı o boşluk.”

Dans eder gibi başımı iki yana sallıyordum göğsünde, o da bana eşlik ediyor ve bedenlerimizi bir ipin üzerinde dengede değilmişiz gibi sallıyordu iki yana.

“Bana sarılamamak bir boşluk muydu içinde?”

Soluklandı. “Öyle görünüyor.”

Gözlerine baktığımda bakışlarının arkasından bin bir düşünce geçti o an. Bazılarını söylemek için dudaklarını araladı ama sonra sustu,. Ben de öyle. Konuşmak hiç olmadığı kadar zordu. Ancak saniyeler akarken aramızdaki bu sessiz bakışmayı birimizin sonlandırması gerekiyordu ki cesur olan o çıktı ve hiç beklemediğim bir noktadan, tonla teorik bilgi sıralamaya başladı bana, tıpkı Aykan gibi...

“*Pale Blue Dot*’ı duydun mu hiç? Soluk mavi nokta demek. 1990 yılında NASA’nın Voyager 1 adlı uzay aracının Dünya’dan altı milyar kilometre uzaklıktayken çektiği bir fotoğrafın adı... Fotoğrafta Dünya sadece soluk mavi bir nokta olarak görüldüğü için bu ismi vermişler. Carl Sagan, bu fotoğrafı ilk kez gördüğünde çok derin bir anlam çıkarıp bu soluk mavi noktayı insanlık için önemli bir metafor haline getirmiş...” Heyecanla, nefeslenerek ve tıpkı bir haber spikeri gibi bana anlattığı şeyin ardından yutkundü. “Gözlerine her baktığımda aklıma bu bilgi geliyor.”

Tuhaf bir gülümseme yer edindi suratımda. “Bana baktığında aklına NASA mı geliyor?”

Güldü aniden. “Hayır, hayır. Çok yanlış anlattım. Bir saniye. Daha iyi anlatmayı deneyeceğim. Senin kadar şairane ifade edemiyorum kendimi, kusura bakma.”

“Umarım anlatabilirsin yoksa şu an bana bunları anlattığın için seninle ölene kadar dalga geçerim,” dedim ve önüme döndüm. “Şansını iyi kullan.”

Dudaklarının arasından sesli bir nefes verdi. “Pekâlâ.”

“Bekliyorum.”

“Carl Sagan diyor ki... Eğer bu resme dikkatlice bakarsanız orada bir nokta göreceksiniz. O noktaya tekrar bakın. O nokta bizim evimiz. O biziz. Sevdiğiniz ve tanıdığınız, adını duyduğunuz, yaşayan ve ölmüş olan herkes onun içinde bulunuyor. Tüm neşemizin ve kederimizin toplamı. Binlerce birbirini yalanlayan din, ideoloji ve ikti-

sat öğretisi; insanlık tarihi boyunca yaşayan her avcı ve toplayıcı, her kahraman ve korkak, her medeniyet kurucusu ve yıkıcısı, her kral ve çiftçi, her âşık çift, her anne ve baba, her umut dolu çocuk, her mucit, her kâşif, her ahlak hocası, yozlaşmış her politikacı, her şöhret yıldızı, her yüce önder, her aziz ve günahkâr orada yaşadı. Bir güneş ışığında asılı duran o toz zerreciğinin içinde.”

Onu dinlerken bu defa anlattıkları bir şiir gibi gelmişti kulağıma. Bir yanda onun dingin ve tok sesi, bir yanda yağmurun huzur verici melodisi... Söyledikleri içimde başka bir pencere açmıştı. “Yani küçücük bir noktanın içinde toz zerresi kadar bile değiliz aslında ama senin gözlerin var olan her şeyi kapsıyor.”

“Ve aslında soluk mavi nokta, Dünya’nın diğer adı,” diye ekledim onun anlatısına eşlik edip. Başımı geriye atıp gözlerine baktım. “Öyle, değil mi?”

“Evet,” diye destekledi beni.

“Çok güzel düşününce.”

“Gözlerin de öyle,” diye mırıldandı usulca. “Başlangıç çizgisi ve bitiş noktası...”

“Göz rengimin üzerine bu kadar düşünmemiştim hiçbir zaman,” dedim kelimelerinden kaçmak için. Beni utandırıyor, üstüne düşündürüyordu da. Onu düşünmek kalbimin ritmini değiştiriyordu.

“Bahsettiğim şey renk değil,” dedi, gözlerimi görmemesine rağmen içine bakıyordu sanki. İrisleri irislerime aktı, renklerimiz karıştı. “His... Hissettirdikleri.”

Nefeslerim titredi. “Ne hissettiriyor sana?”

“Gözlerine her baktığımda içine dünyanın sığdığı geliyor aklıma, dünyayı sende görüyorum ben. *Yaradılış ve milat, milat ve kıyamet*. Zaman kavramının içine sığan yaşanmış tüm mutluluklar ve mutsuzluklar, tüm acı ve sevinçler senin gözlerinde, Safir. Tüm dünyayı gözlerinin içine sığdırmışsın ve ben her baktığımda dünyanın sadece ufacık bir noktadan ibaret olduğunu anımsıyorum. Ufacık ama uğruna asırlar ve medeniyetler feda edilmiş soluk mavi nokta...”

Gözlerindeki kadar küçücük görünmeyen bir noktaya dönüşebilmeyi diliyorum her seferinde.”

Hiçbir zaman görünmeyen bir nokta değildi içimde oysa.

“Senin gözlerin de öyle...” dedim bana söylediklerini içimde hazmetmem sürerken. “Soluk mavi.”

“Senin dünyanın kadar umut verici değiller ama. Sana bakmak kadar umut verici değil bana bakmak.”

“Gözler, bakanın gördüğü kadardır, derler,” dedim nefeslenirken. “Ben senin gözlerinde ne görüyorum, bilemezsin. Hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

Başım omzuma doğru yatırdı. “Sorsam söyler miydin?”

“Söyleyemem ama gösterebilirim.” Nasıl yapacağımı soran gözlerle baktığında gülümsedim. “Dans etmeyi sever misin?” diye sordum aniden. Tentenin üzerine sertçe vuran yağmur damlalarının sesiyle başımı yukarı kaldırdım. “Yağmur sesiyle üstelik.”

“Hiç etmedim,” dedi bilemezcesine.

“Hiç kimseyi dansa kaldırmadın mı bugüne kadar?”

Başını iki yana salladı. “Kaldırmadım.”

“Bu bir yalan mıydı?”

Güldü. “Keşke olsaydı.”

Elimi, belimde birbirine bağladığı ellerinden birine atıp kavradım ve ardından bedenimi hâkimiyeti altından çıkarıp, kendi etrafında dönerek sağa doğru açıldım. Kollarımız ikimizin arasında gerildiğinde dudaklarındaki tebessümle bana baktı. Onu yine nasıl bir oyunun içine çektiğimi düşünüyordu muhtemelen. Ben ise yeni oyunlar uydurdum bize.

“Beni dansa kaldırmanı bekliyorum,” diye sessizce fısıldamamla güldü ve *pekâlâ* diyen bir baş selamının ardından benden kısa bir anlığına izin istedi. Ben de o sırada ceketini üzerime geçirdim, uzun olmasından dolayı elbisemin biraz üstünde bitmiş ancak kalçamı kapatmaya yetmişti. Telefonunu cebinden çıkardı bu sırada. Birkaç kez kaydırıp bir şarkı açtı.

Canozan’ın *Toprak Yağmura* şarkısıydı.

Önüme doğru eğilip bir eliyle hayali şapkasını yana açarken diğer elini bana uzattı.

“*Mademoiselle, voulez-vous danser avec moi?*”

* (Fr.) Matmazel, bu dansı bana lütfeder misiniz? (E.N.)

Reveransla karşıladım teklifini.

“Bien sûr.”

Vücudumu kendine çekip belimi kavradı, şaşkın bir şekilde gözlerimi gözlerine kaldırdım. Bana yalan söylemiş olmalıydı zira böyle çevik bir hareketi bu kadar nazik ve canımı acıtmadan yapabilmiş olması büyük maharetti. Gözlerime aktı bakışları, beni kandırmadığını ama benim için her şeyi yapabileceğini gördüm o an. Adımlarımı takip ederek kaldırımın üstünde benimle dans etmeye başladığında aramızdaki karmaşaya rağmen içine sığıldığımız o kelimeyi hissettim:

Ahenk.

Beni zaman zaman kendisinden uzaklaştırıp etrafımda dönmemi sağlıyor, ardından kendi bedenine çekip sarılıyor ve merkezimizi belirleyip kendisini güneş gibi konumlandırdıktan sonra beni dünyaymışçasına çevresinde döndürüyordu. Yağmur ve şarkının yanı sıra gülüşlerimiz hatta kahkahalarımız birbirine karıştığında daha önce hiç bu kadar güzel bir melodiyle dans etmediğimi düşündüm. Bir sirk hayvanı gibi zorla sergilendiğim dansların ardından Milas'ın kollarında ne kadar özgür hissettiğimin farkına vardım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar ait hissetmemiştim. Hayatım boyunca kimseye ait hissetmemiştim. O ve kollarından başka...

Dakikalar akıp giderken Milas beni kendine çektiğinde birden kollarımı tuttu ve durmamı sağladı. “Yağmur durmayacak gibi,” dedi soluk soluğa. “O halde biz yağmura çıkalım.”

“İslanacak mıyız?” diye sordum şaşkınlıkla.

Gözlerini kıstı. “Eğer yağmur sesiyle dans etmeyi seçtiysen ıslanmayı da göze almalısın. Yağmurun tenine değmesine izin vermelisin.”

Onunla daha önce de yağmurda ıslanmıştık ancak o zaman birbirimize hıncahınç öfke doluyduk. Yaralarımı görmüştü o gün yağmurun altında, şimdiyse sarıyordu. O an düşündüm. Korktuğum ne varsa ondaydı ancak kaçtıklarımın her biri içimde saklıydı.

Hiç yemeğini döken bir çocuk olmamıştım, hiç üstümü kirletmemiştim, hiç oyuncaklarımı dağıtmamıştım, hiç boyama kitabımdaki çizgile-

* (Fr.) Elbette. (E.N.)

rin dışına çıkmamıştım, hiç eve geç gelmemiş ve evden kaçmamıştım, hiç evdeki bir şeye zarar vermemiştim, hiç yüksek bir yerden atlama-mıştım, hiç kuralların dışına çıkıp bir defa olsun yanılmamıştım.

On sekiz yaşımıdaydım.

On sekiz yıldır bu bedenim içindeydim ve artık kim olduğumu bil-mek istiyordum.

Başımı salladım. “Olur,” dedim tüm kuralcılığım, tüm mükem-meliyetçiliğime ve uysallığıma rağmen. Yapmamam gereken her şeyi onunla yapabilirmişim gibi hissediyordum. Oysa sadece yağmura çık-maktı mesele. “İslanalım.”

Elimden tuttu ve beni kendisiyle birlikte yağmurun altına çekti. Kadıköy’deki ara sokakların birinde, yağmur hırçın ve hoyratça ya-ğarken hatta sel olup akarken yolun tam ortasında dans etmeye baş-ladık. Yağmurun bizi ıslatmasına izin verdik. El ele tutuşup iki yana açtık kollarımızı, Milas bana bakıyordu ama ben başımı gökyüzüne kaldırıp karanlık göğe baktım. Dudaklarıma değen, tenimden aşağı akan, saçlarımı ıslatan yağmuru hissetmenin keyfini çıkardım.

İlk ıslanışım değildi bu elbette fakat ilk hissedişimdi tenime değen yağmur damlalarını...

Milas bir elini belime yerleştirip diğer eliyle elimi tuttu ve üzerinde durduğumuz su birikintisini umursamadan dans etmeye başladık. O bilekli, bağcıklı bir ayakkabı giymişti; ben ise beyaz tokalı babetle-rimi. Beyaz çoraplarım su birikintisinden dolayı kirlenmiş, onun da pantolonunun paçaları ıslanmıştı. Yağmur damlaları üzerimizdeki kı-yafetleri dakikalar içinde sırlıslam ettiğinde üzerindeki siyah tişörtü tenine yapışmıştı. Saçları alına doğru dökülmüşken parmakları yar-dımıyla geriye doğru itti.

Gözbebeklerim tıpkı bir kamera gibi onun her detayını yakın çe-kimde takip ediyordu. Bir filmi izliyordum yüzünde. Yavaş yavaş, her detayını ezberlemek istercesine ve bir sanat eseriymiş gibi dikkatle inceliyordum onu.

Gülüştü, dişleri, dudakları, ıslak saçları, su süzülen yanakları, kı-zarmış kulakları, kıstığı gözleri, dudaklarının kenarındaki üç çizgi, kalın boynu, belirgin âdemelması, boğazındaki yara izi, ensesindeki

yumuşak bebek saçları, ellerimi nazikçe tutan elleri ve kemikli parmakları, çıkık eklemleri, beyaz teninde belki başkasının hastalıklı olarak göreceği mor damarları... Ezberledim her santimini.

Onu ve ona dair tüm detayları düşünerek, her gün başka anlamlar yaratarak ve her anlamında ona tekrar hayran kalarak bir ömür geçirebilirdim.

Düşüncelerimle delirmişçesine güldüğümde beni kendine çekti ve bu defa etrafımda döndürürken dönüşümü yarıda kesip arkamdan sarıldı. Göğsünü sırtıma yasladı ve başını boyun girintime konumlandırdı. Elleri ellerimde ve belimdeydi. Nefesi boynuma değişiyordu. Gözlerimizi kapatıp olduğumuz yerde salınırken Milas'ın geriye doğru attığı adımda dengesi kayboldu ve ellerini belimden bir an olsun çekmezken vücudu yere kapaklandı. Ben de üzerine düştüğümde birkaç saniye ne olduğunu anlayamadık ancak sonra kahkahalar atmaya başladık üzerine düştüğümüz su birikintisinin ortasında.

"Dengemi bozuyorsun demiştim," dedi yerde boylu boyunca uzanırken başını iki yana sallayarak. Ellerini iki yana açtığında ben onun üzerindeydim. Yüzümü ona döndüğümde sırtım karnına değişiyordu. Bacaklarım vücudunun dışındaydı, yan bir şekilde uzanıyordum. "Baştan ayağa kirlendin, hareket edeyim deme sakın. Yoksa su birikintisine düşersin benim gibi."

Güldüm gökyüzüne bakarken. "Sorun değil," dedim ve kendi etrafımda iki defa dönerek yana doğru açtığı koluna başımı yasladım. Vücudumu hemen yanına konumlandırmıştım ve böylece ikimiz de su birikintisinin içinde uzanır duruma gelmiştik. Emin olup olmadığını sorduğunda derin bir nefes verdim. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

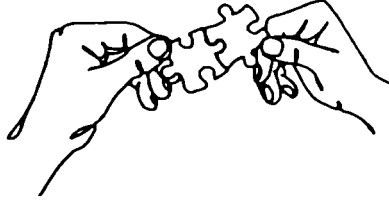
Yağmur damlaları durmaksızın yüzümüze çarparken orada dakikalarca uzandık. Milas suyu vücudunun her noktasında hissettiğine dair espriler yaptı bana, ben de sokak sakinlerinin ne zaman balkona çıkıp bizi kovaçağını tahmin etmesini istedim. Yaptığımız bu şeyin belki hiçbir mantıklı açıklaması yoktu ancak o kadar da yanlış ve kötü hissettirmiyordu.

"Sence penceresinden bizi izleyenler deli olduğumuzu düşünüyor mudur?" diye sordum sessizce. "Belki çok çocukça ve utanç verici buluyorlardır, belki de halimize üzülmüyorlardır. Sanırım ben olsam iki aptal görürdüm sadece, yargılırdım. Hatta yüzümü ekşittiğimi hayal edebiliyorum."

“Boş versene,” dedi huzurlu bir şekilde nefeslenip. “Yağmur altında ıslanmayanlar, ıslananları her zaman ahmak olarak görecektir.”

Düşündüm bir an. “Belki biraz öyleyizdir.”

Başını omzuna doğru yatırıp gözlerime baktı. “Her yağmura yakalanan ıslanıyor mu zannediyorsun? Her ıslananın yağmura yakalandığı için mi ıslandığını düşünüyorsun? Ben yağmurdan dolayı sırlıslam olduğumuzu düşünmüyorum, Safir. Sen de düşünmüyorsun, öyle düşünseydin gelip yanıma uzanmazdın. Yağmur değil bizi ıslatan.”



Motor evimizin önünde durduğunda aşağı inip kasklarımızı çıkardık ve Milas bana veda etmek için benimle bahçeye girdi. Yan yana yürürken eli sürekli elime değişiyor ama tutmuyordu. Sonunda kapının önünde durduğumuzda birbirimizin gözlerine baktık.

“Çok güzel bir gündü.” Mırıldanışımı gülümsedi. “Yemek için, kaset için, dans için...” diye sıralarken bakışlarımız aramızda dolaştı. “Bu halimiz için teşekkür ederim.”

“Ben de,” dedi ellerini ceplerine sokarak.

İkimiz de sırlıslamдық, kurumamıştı üzerimizdekiler. Buna rağmen Kadıköy’den Zekeriyaköy’e motorla gelmiştik ve Milas şimdi Göktürk’e dönecekti. Epey üşüyorduk.

“O zaman iyi akşamlar,” dedim içime hiç sinmese de. Onu eve davet etmek istiyordum ama çekiniyordum. “İkimize de...”

Bana doğru bir adım attığında ben ne olduğunu anlayamadan yanıma bir öpücük kondurdu. Geri çekilmeden bir dudak mesafesi kadar uzaktan gözlerime baktı.

“Şimdi iyi akşamlar, Safir.”

Derin bir nefesle başımı öne eğdiğimde utandığımı anlayıp bu halime güldü. Tam dalga geçmek için dudaklarını aralamıştı ki annem önünde durduğumuz ahşap kapıyı açtı. Hızla göğsünden ittiğim Milas savunmasızca kenara savrulurken çabucak toparlandı, doğruldu

ve karşımıza dikilen anneme döndük hiçbir şey yokmuşçasına. Nefes nefese baktık gözlerine, baktım daha doğrusu. Milas oldukça rahattı.

“Safir!” diye bağırdı annem beni gördüğü durum karşısında. Sanki ölmüşüm gibi tepki vermesi komik geldiği için kıkırtımı dudaklarımı birbirine bastırarak dizginlemeye çalıştım ama gözlerim Milas’a kaydığında onun da güldüğünü görmemle engel olamadım. “Size inanmıyorum! Islandınız mı yağmurda? Buna ıslanmak da denmez, her yeriniz çamur olmuş! Güzelim elbise ne hale gelmiş, Safir! Bunun kumaşını Mısır’dan getirtmiştim, haberin var mı senin?”

Annem birkaç adım dışarı çıktı ve beni kolumdan tutarak kendi eksenimde döndürmeye başladı elbisenin ne kadar kirlendiğine bakmak adına.

“Yıkanınca geçer, anne,” dedim rahat bir tavırla. “Altı üstü yağmur...” Milas’a kaydı gözlerim. “Biraz da asfalt tozu.”

Annem hızla doğruldu. “Asfalta yatmış olmalısın bu kadar kirlenmek için gerçekten!” derken mübalağa yaptığımı zannediyordu fakat gerçeğin bu olduğundan habersizdi.

“Yattım zaten,” dedim rahatça.

Gözlerime baktı şaşkınlıkla. “Nasıl yani?”

“Basbayağı... Yağmur yağarken yere düştük işte, öyle oldu.”

“Ah, Safir...” dedi endişeyle gözleri üzerimde dolanırken. Bir yandan saçlarımı tutuyor, diğer yandan elbisemin açıkta bıraktığı tenime dokunarak ne kadar üşüdüğümü anlamaya çalışıyordu. Milas’a baktığında onun da aynı durumda olduğunu görmesiyle başını iki yana salladı. “Haydi, benim kızımın huyu suyu değişti de sen de mi, Milas?” diye sormasıyla yanaklarımı ısırdım, baştan çıkaranın o olduğunu bilmiyordu. “Senin yanında diye gözüm arkada kalmıyordu. Seni de mi kendine benzetti bu kız?”

Milas ellerini önünde bağlayıp başım önüne eğdi efendi bir çocuk gibi, böyle şeyler annemin hoşuna giderdi ama ben gerçeği bildiğim için öyle komik geliyordu ki tam şu an karnım ağrıyana kadar kahkahalar atabilirdim.

“Haklısınız, Yakut ablacığım...” Annemin yaş takıntısı yüzünden ona *abla* diye sesleniyordu. “Bir anda oldu ne olduysa, biz de anla-

madık. Yağmur bastırdı.” Az sonra beni satacaktı, her zaman olduğu gibi. “Safir çok ısrar etti ıslanmak için,” dediğinde içimden *bingo* diye geçirdim. “Motorumdaki yağmurluğu ona verdim, merak etmeyin. Rüzgâr yemedi.”

“Safir!” diye bağırdı annem ben gülerken. Gülüşümü hızla yok ettim, kendime gelip toparlandım. “Geç içeri. Çabuk, çabuk. Baban bu halini görmesin.”

“Görse keşke, evde değil mi?”

“Çalışma odasında.”

“Bir selam vereyim. Baba!”

Ben içeri girerken annem arkamdan gelip beni tuttu. “Hayır, çabuk odana.” Beni tutarken Milas’a döndü. “Milas, sen de içeri giriyorsun.”

“Ben eve geçeyim, Yakut abla. Rahatsızlık vermeyeyim.”

“Milasçığım, eve geçene kadar zatürreden hastanelik olursun. Hayatta olmaz, bırakmam seni. Çok üşümüştünüz ikiniz de. Kıyafetleriniz kaç saattir ıslak, kim bilir? İçeri geç, sıcak bir duş al. Sana yeni kıyafetler vereyim, bu üzerindikileri de yıkayıp kuruturuz. Sonra istersen gidersin, istemezsen misafir odasını hazırlatırım sana. Haydi, gel çabuk.”

Milas bana baktı annemin omzunun üzerinden. Başımı salladım gelmesi için. “Siz öyle diyorsanız...” dedi mahcubiyetle. Efendi çocuk numarası bir yana, annemin onu düşünüyor olması hoşuna gitmişti. Gözleri dolacaktı belki ben olmasaydım ama hızla toparladı kendini. “Emir büyük yerden.”

İçeri girdiğinde annem kapıyı üzerine kapattı ve merdiveni bizimle birlikte çıkarken fısıldayarak konuşmaya başladı. “Sessiz olun, Pierre duymasın. Beni de suç ortağınız yaptınız. Allah’ım, kızıma neler oluyor böyle? Bu kir pas... Milas’ı nasıl ikna ettin buna, kızım? Prens gibi çocuğu nasıl asfaltın üzerine yatırdın bu yağmurda? Nasıl kandırdın onu? Ne dedin, ne yaptın?”

“Elma şekeriyle kandırdım, anne!”

Milas merdivende beş basamak geriden gelirken gözlerimiz buluştu. Göz kırptığımda kaşlarını çattı.

“Dalga geçme, dalga geçme annenle.”

“Tamam, of! Bir şey de denmiyor.”

Annemin söylenmeleri artık bir uğultu gibi geliyordu kulaklarıma. *Milas'la çocukluk arkadaşı olsaydım böyle bir an yaşırdık*, diye geçirdim içimden ve bu düşünce o an çok hoşuma gitti. Gülümsedim. Azarlanan iki çocuk gibi merdivenden çıkarken birbirimize bakıp gülümseyişimiz ve hızlı hızlı basamakları tırmanışımız bana çocuklukta tanışmış olsaydık her şeyin çok daha farklı ilerleyebileceğini hissettirdi. Belki ona küçücük bir kızken vurulur ve sonra bana yalanlar söylememesini sağlardım. O da hiç kırmazdı kalbimi, şimdi sobelediği gibi sobelerdi. Oyun arkadaşım olurdu yine ve bu defa yalnızca oyunlarda sergilerdi kurnazlıklarını.

Annemin yönlendirmeleriyle ikinci katta ayrıldığımızda o misafir odasına yöneldi bana baka baka, ben de bir kat daha çıkıp kendi odama girdim ve kapıyı kapattım.

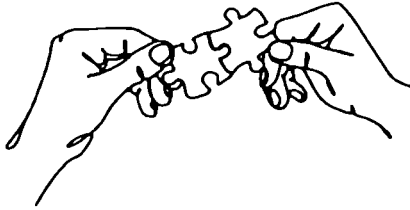
Sırtımı kapıya yaslayıp dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Bakışlarım kapının kenarındaki boya lekelerine kayınca Milas'la birbirimizi boyadığımız günden kalan lekeler olduğunu anımsadım.

Onunla gülmek...

Bir tek onunla gülmek beni mutlu ediyordu. Bir tek onun düşüncesi beni sarhoş ediyordu.

Derin bir nefes verdim.

Milas... Benim oyun arkadaşım.



Sıcacık bir duş alıp banyodan çıktığımda bornozuma sıkıca sarındım ve kıyafet dolabımdan beyaz bir pijama takımı çıkarıp üzerime geçirdim. Saçlarımı bir süre sardığım havlunun içinde bekletip sonra nemini alarak açık bıraktım kendi kendine kuruması için. Ayaklarıma kalın, bej çoraplarımı geçirip odamdan çıktım ve bir alt kata indim. Misafir odasının kapısının kapalı olduğunu gördüğümde Milas'ın hâlâ işinin bitmediğini düşünerek mutfığa indim. Herkes odasına çekilmiş olmalıydı, Kuvars da uyuyordu. Yonca Hanım ve diğer çalışanlar da ortalıkta gözükmiyordu. Evin içinde yalnızca duvarlardaki aydınlatmalar açıktı, loş bir görüntü hâkimdi.

Annem uyumadan önce odama gelmiş ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Milas'ın da bu saatten sonra gitmemesi gerektiğini ona söylememi ve bir şey isterse Yonca Hanım'dan rica etmemi tembihlemişti. Yonca Hanım'dan Milas için bir şey rica etmiştim ancak bu, onun istediği bir şey değildi. Bugüne karşılık olarak onun için bir şey hazırlamak istiyordum.

Mutfağa girdiğimde karşımdaki büyük ada tezgâhın üzerinde malzemeleri görmemle gülümsedim. Yonca Hanım söylediklerimi benim için bir araya getirmiş ve çalışmam için ortam hazırlamıştı. Mutfağın ışıklarını yakıp kapıyı kapattım ve ada tezgâha doğru adımladım. Aslına bakarsak daha önce hiç mutfağa girmemişim, yemeklerle aram yemek masalarında bile iyi değilken onları hazırlama fikri hiç ilgimi çekmemişti ama şimdi Milas için en sevdiği şeyi yapmak istiyordum.

İncirli ve cevizli kek.

Aşçı önlüğünü üzerime geçirip arkadan iplerini bağladıktan sonra saçlarımı da ufak bir toka yardımıyla bir araya getirdim, kurumadıkları için sıkı sıkı bağlamak istememişim.

Bilgisayarımı ada tezgâhta karşıma yerleştirip bir tarif videosu açtım. Telefonumdan da kısık sesle bir şarkı açıp yanına bıraktım. Video başladığında tarifi anlatan şef her adımı yavaş yavaş ve oldukça dikkatli bir şekilde anlatıyordu. Eğer ilk defa yapıyorsak bu adımlara çok dikkat etmemiz gerektiğini söylediğinde çekmecedan bir defter ve bir kalem çıkarıp not almaya başladım. İlk önce fırını ısıtmamız gerektiğinden bahsettiğinde fırını istediği ayar ve dereceye getirdim.

Yumurta ile yarım bardak şekeri dakikalarca çırpıttımda kolum neredeyse kopmak üzereydi. Ne kadar zor bir şeydi bu! Köpürene kadar çırpmamı istemişti şef ama biraz daha çırparsam bileğimin orta yerinden kırılacağını hissediyordum. Yine de mükemmeliyetçi tavrımı bir kenara bırakamadım ve dediğini yaptım. Normalde olması gerekenden az şeker eklemiştim çünkü şef, geri kalan şekeri karamelize hale getirip kremayla açtıktan sonra yumurtalı karışıma ekliyordu. Onun yaptığı gibi yaptım ben de. Karamel yapmak dünyanın en zor şeyiydi bence ama üstesinden gelmiştim. Çok az süt ve yağ eklediğimde artık nefes nefeseydim, her şeye yetişmeye çalışmaktan aklım allak bullak olmuştu ve tokayla bağla-

dığım saçlarım çoktan dağılmıştı. Derin bir nefes verip sıvı malzemelerin ardından kuru malzemeleri de eleyerek ekledim. Videonun altıncı dakikasıydım ama benim kek yapmaya başlamamın üzerinden neredeyse yirmi dakika geçmişti, bitecek gibi hissettirmiyordu.

En sonunda hazırladığım karışıma küçülttüğüm ceviz parçalarını ekledim. Ardından sıcak suda bekletip yumuşamalarını sağladığım kuru incirleri de ceviz büyüklüğünde kesip una buladım tabana çökmemesi için. Sonrasında karışıma ekledim ve çok da çırpmadan karıştırdım. Yağlayıp unladığım kek kalıbına karışımı döktüğümde sadece üzerini süslemek kalmıştı.

En eğlenceli kısım.

Tıpkı bir tablo yapar gibi kekin üzerini süslemeye başladım. Kekin içindeki kuru incirlerin aksine beş tane taze inciri dörde böldüm fakat parçaları birbirinden koparmayıp bir çiçek gibi dört yana açılmalarını sağladım. Ardından kekin üzerine sırasıyla yerleştirip biraz içe doğru bastırdım. Aldığım file bademleri dört tarafa açtığım incirlerin kenarlarına yapraklarıymış gibi yerleştirdiğimde üzerinde çok güzel bir görüntü oluşmuştu, lotus çiçeklerine benziyorlardı. Ellerimi birbirine çırptım sevinçle.

Milas Çağlayan'ın en sevdiği keki ona yapmanın beni bu kadar mutlu edeceğini tahmin etmezdim.

Kirli parmaklarımı çok değıdirmemeye çalışarak avuç içlerimle kavradığım kek kalıbını sıcak fırının içine yerleştirdim. Fırının kapağını kapattığımda derin derin soluklandım. Elimin tersiyle alnıma dökülen saçlarımı kenara çektim ve tezgâha yaslandım. Üzerimden bir kamyon geçmiş gibi hissediyordum ama fırının içinde duran kek hamuruna baktıkça gülümsemeden de edemiyordum. Çıkardığım bulaşık yığınının göz attığımda ise omuzlarım çöktü.

“Sabaha kadar bulaşık yıkasam yine de bitmez.”

Başımı iki yana sallayarak bilgisayarımın ekranını kapattım ve müziğı değıştirip sesini hafifçe yükselttim.

Şarkıya eşlik ederek bulaşıkların büyük çoğunluğunu halletmiştim ki yüzümü tekrar mutfığın geneline çevirdiğimde sürgülü kapının kenarına yaslanmış, beni seyreden Milas'la kesişti gözlerim. Nemli

saçları iki yandan alnına dökülürken üzerinde beyaz bir tişört ve mavi çizgili bir pijama altı vardı, çok tatlı gözüküyordu. *Tatlı* sıfatı onun için biraz tuhaf kaçsa da öyleydi.

Yutkundum bakışlarının ne zamandır üzerimde olduğunu bilememenin vermiş olduğu gerginlikle. O ise rahat bir tavırla bana doğru adımlamaya başladı. Aramızda beş adımlık bir mesafe kaldığında duraksayıp gözlerini kapattı ve derin bir soluk çekti içine.

“Kokun tüm evi sarmış diye düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım,” dedi solundaki fırına bakarken. Gözleri kısıldı. “İncirli ve cevizli kek mi pişiyor o fırında?” diye sordu inanamazcasına.

“Sanırım öyle,” dedim oyuncu bir edayla.

“Karamelli?”

“Karamelli.”

Başımı sallarken ada tezgâhın köşesine yaslanmış, yerimde sallanıyordum. “Senin için yaptım.”

Duyduklarıyla duraksadı. “Sen benim için kek mi yaptın?”

Kırılğan şaşkınlık diye bir his türettim o an onun yüzünde gördüklerimle. Gözpınarlarında yaşlar birikti ancak düşmedi, gözbebeklerinin parlamasını sağladı. Işıl ışıl baktı gözlerime. Bir an şüphe duyarak fırının yanına kadar gitti, elini üstündeki dolaba yaslayıp eğildi ve içine baktı. Ardından dönüp bana ve tekrar fırına baktı. Tekrar, tekrar, tekrar... İnanamazcasına fırının kapağını aralayıp keke baktı, kokusunu içine çekti ve sonra hiç hareket etmeksizin dururken tekrar bana baktı.

“Anneninki kadar güzel olmamıştır belki ama en azından yanına dönene kadar özlemini bastırabilir,” dedim çekinerek. “İlk defa mutfağa girdim gerçi, güzel olduğundan emin değilim.”

“Safir...”

Bana bir büyüymüşüm gibi baktı.

Bana gerçek olup olmadığımı sorgularcasına baktı.

“Safir, Safir, Safir...”

Soluk soluğa adımı sayıklarken yanıma gelip beni bir anda belimden tutarak bedenimi bedenine çekti, sıkı sıkı sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin birbirine geçeceğini zannettim bir an ama canım hiç yanmadı. Ayakuçlarımda yükselmişim boynuna yetişebilmek için,

onunsa sırtı kamburlaşmıştı çenesini boynuma yaslayabilmek için. Adımı önce hızlı hızlı ve nefes nefese; sonlara doğru kısık sesle, yavaşça sayıklamaya devam etmişti bu sırada.

Nefesi boynuma değerken bildiğim her şeyi unutuyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi belimi okşayarak.

“Ben teşekkür ederim,” dedim ensesindeki saçların arasına parmaklarım karışmışken.

Ayrıldığımızda yüzüme baktı bir süre. Eli yanağımda, boynumda, ensemdede, kulaklarımın arkasında, saç diplerimde dolaştı. Nemli saçlarımı yüzümün kenarından çekti nazikçe. Hem izledi yüzümü hem sevdi. Saçlarımdan yayılan kokuyu içine çekti. Nefeslendi.

“Hep böyle güzel kalacaksın sen...”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “İnsanlar değişir, ben de değişirim illa ki.”

Başını iki yana salladı onaylamazcasına. “Hep böyle güzel kalacaksın...”

Başımı öne eğdim. “Beni utandırma.”

“Sen iltifatlardan utanacak bir kız değilsin,” dedi yaşamımı kastederek. “Herkes hayran sana, aşinasın.”

Bakışlarım yumuşadı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ruhumu gören bir sensin ama.”

Bıraksa kendini bir nehir gibi akacaktı bana doğru sanki, gürül gürül degecekti kıyıma akıntısı. Ancak kendini tutuyor, sıkıyor, bir türlü indirmiyordu gardım. Suçlamıyordum onu bunun için. Ben de öyleydim. İkimiz de bir ay sonra sınav geçince buradan gideceğini biliyorduk. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi, nasıl bir araya geleceğimizi ise hiç bilmiyorduk. Hayat ne yazık ki filmlerdeki veya kitaplardaki gibi değildi. Olmasını çok isterdim ama değildi. Onu bir daha görememe ihtimalim vardı ve bu, boğazımdaki yumruyu günden güne büyütüyordu. Korkuyordum. Onsuz kalmaktan da ona kapılmaktan da delicesine korkuyordum.

Elini indirdi yanağımdan, duraksadı yine. Bakışları omuzlarımın üzerinden ada tezgâhın ortasında duran meyve tabağına kaydıığında derin bir nefes vererek geçti yanımdan.

“Sana nar ayıklamamı ister misin?” İlerleyip eline bir nar aldı.

“Üzerinde beyaz tişört var,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

“*Dürtme* mi diyorsun?” diye sordu kaşları kalkarken. “*İçimdeki narı.*”

“Sen kirlenirsin diye dedim.”

“Kırmızı rengini keşfedeceksen eğer, biraz kirlenmeye değmez mi? Bir ressam olarak düşün.”

“Değer mi?” diye sordum.

“Bilmem, sadece öyle olmasım umarım.”

Birbirimize bakarken dudaklarımız kenara kıvrıldı. Derin bir nefes vererek bir tabureye oturdum. O ayakta kaldı, bir kâse ile bir bıçak aldı. Narı dörde ayırdı, ardından tanelerini tek tek ayıklamaya başladı. Öyle hızlı hızlı, hepsini bir anda düşürmeye çalışarak değil; özenle, narince, yavaş yavaş...

Dürtsün istedim. O narı alsın avucuna, parçalara ayırsın, içimi de dışımı da kan revan içinde bıraksın istedim. Beni de kendini de kırmızı için kirl etsin, gömleğimi kirl etsin, beyaz kalan tüm sayfalarım kızıllığı bulaştırsın istedim. Aramızdaki beceriksiz dili unutsun, dünya bizi yormasın, söyleyemediklerimi söyleyeyim ve tüm yolları aşalım, bu dünya üzerinde yürüyebilelim, üşüyen kanatlarımı sarsın, eğik boynumu kaldırsın ve o kuşu gözlerimdeki kayalıklardan korusun istedim.

Birhan Keskin’in şiiriydi. Onunla ilk tanıştığım zamanlarda blog hesabımda paylaşmıştım, hiç bahsetmemişti bana bundan ama belli ki gizlice okumuştı tüm yazdıklarımı.

Birine onu sevdiğini söylemenin yollarından birinin ona nar ayıklamak olduğunu düşündüğümü biliyordu. Geçmişte bana nar ayıklayıp ayıklamayacağını sormuştum.

Biliyor ama söylemiyor, itiraf etmiyor, dudaklarından o iki kelime dökülmüyor, bana harflerini vermiyor, kelimelerini sermiyor ancak gözünden bile sakınıyordu beni olur da kalbinde hissettiği gibi göremezse diye. Olur da kalbinde hissettiği kadar yumuşak geçmezsem gözlerinden ve canım yanarsa diye...

Mırıldanmaya başladım *Penguen* şiirinin en etkilendiğim dizelerini: “*Unutmadım aramızdaki beceriksiz dili. Dünya yordu bizi.*”

Eşlik etti bana nar ayıklarken. Gözleri nar tanelerindeydi.

“Benim de söyleyemediklerim var Hiç söyleyemeyeceğim onları belki de.”

Kırmızılaşan ellerine baktım. Yavaşladı zaman, tembelleşti akrep-
le yelkovan. *“Uzun bir yolu geliyoruz seninle, yolu...”*

Gözlerime baktı. *“Geldikçe anlıyorum ki biz bu dünya üzerinde yürüyemiyoruz bile...”*

Aramızda kısa bir sessizlik oluştuğunda bir süre öylece kaldık.
Bitti, dedim içimden ama o aynı şiirin ikinci versiyonuna geçiş yaptı.

“O büyük ve muazzam zamanda unuttum.”

Yutkundum.

“Kanatlarım çok oldu üşüyor benim. Bu beyaz ıssızlıkta göğsüme düşüyor. Bu yüzden eğik boynum.”

Gülümsedi ve beni dinlerken duraksayan hareketlerine yeniden ivme kazandırdı, yeniden ayıklamaya başladı narı. Hiç bozuntuya vermeden ona eşlik etmem hoşuna gitmiş olmalıydı.

“Bir kuşun anısı kalmış bende, saklı... Bundan gözlerimdeki kayalık, içimdeki serseri buzullar.”

Buzul kalbinin soğuğu mu çıtırdadı, Milas?

Düştün mü aramıza ördüğün kayalıklardan, duvarlardan?

Acıdı mı canın sonunda beni acıttığın kadar? Acımasın isterdim. Bana kıydığın gibi kendine kıymamamı dilerdim ben ama sonra *belki de eşitlenmeliyiz*, dedim. Aşk... Dünyanın en adaletsiz mahkemesi olmalı. En adil olmayan yeri. En eşit olmayan hissi. En kanunsuz, kuralsız, kusurlu ve hatalı şeyi. Ben hiç iyi olmadım adil olmamakta. Ben hiç iyi olmadım eşit olmayan hislerin kucağında. Ben hiç iyi olmadım kanunsuz kuralsız yaşamakta. Bocaladım hep. Buzlu zeminde yürür gibi kaydı tabanlarım senin dünyanda, hep dengemi şaştım. Hep dengemi şaşırdın. Sen benim vücudumun kimyasıyla oynayan bir düşüncesin sandım ama sonra anladım ki aşkmış bunun adı, kimya bozulmasıymış. Kendine engel olamamamış. Ben kendime engel olamadığım için bile sana kızdım. Düştüm, yere kapaklandım, canım acıdı, sana kızdım. Hep sana kızdım. Canın acısın istedim ama tüm düşüşlerin sonunda gördüm ki yarama üfleyen sen oldun.

Bundandır galiba bu eşitsizlik, adaletsizlik, haksızlık.

Aşıktandır.

Mırıldandık aynı anda: *“Dürtme içimdeki narı, üstümde beyaz gömlek var.”*

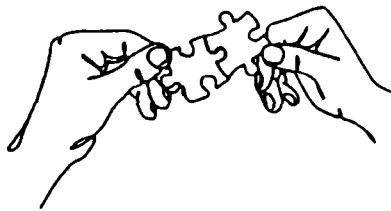
Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde fırından yükselen sesle irkil-dim ama çekemedim gözlerimi üzerinden. Birimizin buna bir son ver-mesi gerekiyordu, ben oldum sonunda o kişi. Oturduğum tabureden indim, fırın eldiveni takıp kek kalıbını aldım ve Milas’ın yanına götür-düm. Ada tezgâhın üzerinde duran nihalenin üzerine yerleştirdiğimde Milas gözlerini kapatıp kokusunu çekti içine. Derin bir nefes verdi hu-zurla ama çenesinin titrediğini görünce içim burkuldu. Sakladı benden yine ne hissettiyse, ne geçirdiyse içinden, ne yaşadıysa kalbinde ama ben o anda kilitli kaldım gece boyunca Milas’ta kilitli kaldım.

O bana nar ayıkladı, bir tabağa koyup tatlı kaşığıyla servis etti. Sonra çenesini avucuna yaslayıp narı yiyişimi seyretti. Bu sırada ke-kin ilk sıcaklığı çıktı, ılıdı. Keki ters çevirip kalıbindan çıkardım, son-ra tekrar çevirip Milas sanki görmemişçesine ona üzerine yaptığım süslemeleri gösterdim. Övmesi için tekrar ettim defalarca ve o da ne istediğimi fark edince gülerek övdü süslememi, defalarca. Hayatında gördüğü en güzel çiçeklermiş üstündekiler, yaprakları çok tathymış, hiçbir lotus çiçeği bu kadar güzel olamazmış. Böyle söyledi. Bir dilim kestim tadına bakması için. Ben ona çatal getirene kadar tabakta duran dilimi eline alıp yedi. İkinci dilimi kesti, ardından üçüncü ve dördün-cü... Öyle hevesle, öyle iştahla, öyle severek yedi ki daha önce hiç böylesine değerli hissetmemiştim. Yaptığım hiçbir şey böyle takdir edilmemiş, böyle sahiplenilmemişti.

“Sanırım bu kokuyla ömrümün sonuna kadar yaşayabilirim.”

Güldüm. “Her gün incirli ve cevizli kek yiyemezsin, Milas.”

“Sen varsın, Safir. Yetersin.”





BÖLÜM 15

Bir Hafta Sonra

Haziranın ilk günü, İstanbul'a kavurucu yaz sıcaklarını getirmişti. Penceremden içeri esen ve tül perdelerimi dalgalandıran rüzgâr bile sıcacıktı. Odanın içerisinde hafiften bir şarkı dönüyorken ben ayakta durmuş, çalışma masamın üzerindeki çizimlerimin genelinde neler yapmam gerektiğini düşünüyordum. Çaprazımda duran tuvalimde bir hafta önce başladığım ve devam etmemi bekleyen bir portre vardı ancak şu an için bakmayı tercih etmiyordum. Üzerimde pijamalarım ile ve topuz yaptığım saçlarıma taktığım kalemimle şarkının ritmine ayak uydurarak eskiz karalamak, o tabloya bakmaktan çok daha az yorucuydu. En azından kalbimin göğsümde attığını hatırlatmıyordu.

Derin bir nefes verip kendimi birkaç adım arkamdaki yatağıma sırtüstü bıraktım. Gözlerimi tavana diktim. Bir süre bu pozisyonda varoluşsal ve kimyasal tepkimeler -aşkı kastediyordum ancak adını anmayacağıma bir hafta önce yemin etmişim- üzerine fazlaca düşünmeyi hedefliyordum ki kapım tıklatıldı. *Gel* dememe bile kalmadan annem içeri girdi.

“Safir!” diye bağırdı beni yatakta uzanır halde görmesiyle.

Onu tersten görmek tuhaftı. Boyun botoksunun vakti geldiğini ona söylemeli miydim yoksa canımı düşünüp sustuktan sonra insanlar ona söylediğinde azar işitmeyi göze mi almalıydım, bilemedim. Yine de sustum.

“Hâlâ yattığına inanamıyorum! Bu özgür ruhlu hallerin beni deli ediyor gerçekten.” Kendisini yanlış ifade ettiğini düşünmüş olmalıydı ki derin bir nefesle birlikte gözlerini kapatıp açtı. “Yani tamam, anlıyorum, kuralsız ve herhangi bir ergen gibi yaşayıp canın ne isterse onu yapmak istiyorsun. Buna çok saygı duyuyorum,” derken bu hali mi bağladığı konunun şokuyla yüzüstü dönüp baktım ona ve kucağında bir elbise kılıfı tuttuğunu gördüm. “Ama biraz olsun, en azından bugün için heyecan duyar mısın? Şu an çoktan hazırlanmaya başlamış olmalıydın ama sen hâlâ pijamalarınlasın. Üstelik duş bile almamışsın, saçlarının sönüklüğünden gözlerimi alamıyorum!”

Uzun cümlelerine bir son verdiğinde başımı omzuma doğru yatırdım sakince. “Günaydın, anne.”

“Hiç günaydın değil, Safir! Sabahtan beri babanla ve Kuvars’la ilgilenip onları giydirdim. Şimdi senin kıyafetini getirdim ve henüz kendi kıyafetimin son dikişlerini atmış değilim!”

Ayaklandım. Annemin çektiği sancı karşısında onu rahatlatmalıydım, yanına gidip omuzlarından tuttum. “Halledeceğini sen de biliyorsun,” dedim gözlerine bakarak. “Feryal Yakut Rochelle’in üstesinden gelemediği ne olmuş?”

“Sen...” dedi nefeslenerek. “Neden böyle durgunsun?”

“Bilmem, değilim aslında.”

Elindeki elbise kılıfını yatağımın üzerine bıraktı ve doğruldu, az önce dalgalı bir deniz gibi olan hırçın halinin aksine yavaş yavaş durulup nefeslendi.

“Tahmin ettiğim şey, değil mi?”

Başımı sağa yatırdım alt dudağımı dişlerken. “Mona’yla neredeyse bir aya yakındır görüşmüyoruz ve ilk görüşmemizin onun doğum günü partisinde olacak olması biraz tuhaf. Bu, hayatımız boyunca konuşmadığımız en uzun süreydi. Bizim bir gün bile konuşmadığımız olma-

mıştı ve şimdi doğum gününe gitmeli miyim, gerçekten bilemiyorum. Beni arayıp davet etmedi bile. Sınıf grubuna attığı mesajla öğrendim; herkes gibi, herhangi biri gibi... Ona alan tanıdım bir süre düşünmesi için ama sanırım artık hayatında beni istemiyor. Üstelik bana söylediği yalanın ne olduğunu hâlâ bilmiyorum, bu da bambaşka bir konu.”

Elini sağ omzuma attı. “Mona seni seviyor,” dedi unutmamam için gözlerime baka baka. “Mona seni çok seviyor, Safir. Bunu unutma. Her ne olursa olsun siz kopamazsınız. Bir bütünsünüz. Kız arkadaşların böyle dönemleri olur; birbirlerinden uzaklaşırlar, birbirlerine kızarlar, birbirlerini görmek bile istemezler ama sevgileri hiç azalmaz. Bak bize. Elise’le gençliğimizde görüşmediğimiz üç sene olmuştu ama şu an on sekiz yıldır beraberiz, sonrasında tek bir gün bile küstüğümüz olmadı. Tüm bunlar geçer, siz barışırsınız. Bu gece de bunun adımlarının atılması için mühim.”

“Mona beni doğum gününde görmek isteseydi kendisi davet ederdi, anne. Böyle olaylarda çekincesi yoktur, bilirsin.”

Güldü, beni alaya alır gibi bir ifadeydi ama daha çok habersiz olduğum bir konu, bilgisi dahilinde olduğundan rahatmış gibi görünüyordu. Gözleri yatağın üzerindeki kılıfa kaydı. “Elbiseni merak etmiyor musun? Açmayacak mısın?” diye sordu, bakışlarıyla benim gözlerim kısıldığında kılıfa eğildim. Fermuarını çekip aşağı indirdim ve elbiseyi çıkardım.

Gözlerimin önüne serilen elbise, dudaklarımın şaşkınlık ve sevinçle aralanmasına sebep oldu. Bir süre şaşkınlığımı yaşadım, ardından gülüşlerim yer aldı dudaklarımda ve sonra kahkahalarım...

“Bu...” dedim gözlerim parıldarken. “İnanamıyorum! Bu, Mona’yla sekizinci yaş gününde giydiğimiz elbiselerin aynısı.”

Başını salladı annem. “Evet, ikiniz için tekrar diktim aynı elbiseyi ve bu gece ikiniz de bu elbiseyi giyeceksiniz.” Sevincim yüzümde sürerken bir taraftan da Mona’nın doğum gününde onunla aynı elbiseyi giyecek olmamdan dolayı kaşlarım çatıldı. İtiraz edecektim ki annem atıldı. “Mona’nın isteği,” demesiyle duraksadım. “Seni hâlâ çok seviyor, doğum gününde seninle sekizinci yaş gününde giydiğiniz elbiselerin aynılarını giymek istediğini söyleyince günlerimi bu elbiseye

ayırdım. Yani evet, aslında ben de senin gibi düşündüm en başında. Neticede sekiz yaşındayken aynı elbiseyi giymek ile on sekiz yaşındayken giymek aynı şey değil ama demek ki Mona bu gece seninle arasını düzeltmek istiyor.”

Ah, Mona... Kalbimin ortağı.

“Umarım öyledir,” dedim içimde bastırmaya çalıştığım sevinçle. Elbiseyi kucağımda tutup sarıldım. “Mona’yla küs kalmaya katlanamıyorum, sanki kalbimin üstünde fiziksel bir ağrı hissediyorum.”

“Kız arkadaşlar böyledir,” dedi annem anlayışla. “Bazen bir aşktan çok daha yıkıcı olabilirler ama birbirlerine de daha sağlam tutunurlar. Yıkılışları bir deprem gibi enkaz yaratır. Merak etme, kopmayacaksınız.”

“Ben hazırlanmaya başlayayım öyleyse, partiye çok az kaldı.”

“Ben de çıkıyorum şimdi, Elise’e gideceğim. İkimizin elbiselerinin son rötuşlarını halledeceğim. Sen hazır olduğunda baban ve Kuvars’la geçersin vakfa, olur mu?”

Anlaştık dercesine başımı salladığımda annem omzumu sıvazlayarak odamdan çıktı ve beni tek başıma bıraktı. Kucağımda tuttuğum elbiseyi askısından dolap kapağının üzerine astım, duş almak için banyoya doğru adımladım. Tam yatağımın sağ tarafındaki banyo kapısından içeri girecektim ki komodininin üzerinde gördüğüm kasetle duraksadım. Milas ihtiyacım olduğunda dinlememi istemişti, güç bulmak istediğimde. Vakti geldiğini düşündüm.

Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ona dair bir şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kaseti aldım ve çalışma masama geri dönüp önünde eğildim. Çekmecemi açıp kasetçalarımı çıkardım, hayli tozlanmıştı uzun zamandır kullanmadığım için. Bir ıslak mendil yardımıyla tozlarından arındırdıktan sonra kaset, kasetçalar ve telefonumu alıp pencere kenarına kuruldum. Bağdaş kurdum. Kaseti yerleştirip oynatma tuşuna basmamla bir süre bekledim başlaması için. Ardından homurdanma, akor düzenleme gibi seslerin karmaşası ulaştı kulaklarıma. En sonunda bir kedi sesi duyduğumda gülümsedim.

Moli.

“Hey, Safir...” Milas’ın sesi eski zamanlardan çıkagelmiş gibi odamın içini doldurduğunda sırtımı arkamdaki duvara yasladım. “Bunu dinlediğine göre bana ihtiyacın var. Umarım kalbin kırık değildir çünkü kırıkları toplamakta, yaraları sarmakta pek de iyi değilimdir. Yine de her şeye rağmen umarım şu an iyi geliyorumdur sana. Sesimi duymak iyi hissettiriyordur. Neden böyle bir şey yaptığımı çok düşündüm aslında, hâlâ düşünüyorum. Tuhaf... Seninle konuşmaya ihtiyacım varmış ama seni arayamazmışım gibi hissediyorum bazen. Bir de telefon konuşmaları geçici, unuttur insan. Ben unutma istiyorum beni. Unutmak istesen de unutma. Başarama bunu. Seneler öncesinden kalma bir iz gibi kalmak istiyorum hayatında. Bencilce, biliyorum ama hissettiğimiz hangi duygu eşit ki zaten? Her neyse. Boş versene. Az önce yatağımda uzanıyordum. Yatağım çatı katında ve gökyüzüne bakıyor. Uzandığımda tüm yıldızları görebiliyorum çünkü şehrin ışıklarından çok uzaktayım. Her yıldız gördüğümde aklıma sen geliyorsun, Safir. Parlamaktan korkmana rağmen hayatım boyunca gördüğüm en göz alıcı şey olduğun geliyor...”

Kucağımdaki parmaklarımla oynarken pencere kenarıma yerleştirdiğim kozalağa kaydı bakışlarım. Milas’ın ormanda bana fırlattığı kozalak, saklıyordum. Ondan kalan izlerden yalnızca biriydi, üstelik en geçicisi. Zira onu düşünmek bir dikiş izi gibiydi tenimde sakladığım, istesem de yüz çeviremediğim. Gökyüzüne diktim bakışlarımı pencerenin ardından, bulutlu gökyüzünü gördüm. Milas’ın sesi kulaklarımda dolaşırken beyaz bulutları gri bulutlar kapatmıştı aniden. Yağmur yağacaktı.

“Kendimi aksine inandırmaya çok çabaladım. İnan bana; dünya üzerinde var olmayan bir şey yaratıp ona inanmak, senin gökyüzündeki bir yıldız olmadığına inanmaktan çok daha kolaydı.”

Nefeslendi, odamın içine sesi gibi sessizliği doluştu. “Sen... Sen, Safir.”

Adımı onun dudaklarından duymak, onun sesiyle işitmek bazen kendime yabancılaşmama neden oluyordu. Öyle çok, öyle güzel tekrar ediyordu ki o beş harfi, daha önce hiç bu kadar hoşuma gittiği

olmamıştı adımı duymanın. Yutkunuşlarını, nefes seslerini, titreyen harflerini en ince ayrıntısına kadar işitiyordum.

“Sen bana öyle çok şey öğrettin ki ben seninle yeniden büyüyen bir çocuk gibiyim. Gizlememe rağmen bana öğrettiklerini bil istedim. Artık bil istedim. *Gurur ve Önyargı*’yı bitirdim, hiçbir zaman yarım bırakmamıştım çünkü seninle konuşmak günün en sevdiğim saatleriydi. O gün havuz kenarında parçalara ayırıp avucuma tutuşturduğun çizimi aldım, birleştirdim, bir çerçevenin içine sığdırdım. Senin defterinde durduğu gibi güzel durmadı ama artık daha fazla benziyor bana. Kesikleri ve yırtık izleriyle gülümsüyor çerçevenin içinden. Teşekkür ederim. Hayatım boyunca daha değerli hissetmemiştim, belki de bundandı tüm agresifliğim. Fazla geldi bana senin sevgin. Ben hiç kendi hayatımın başrolü olmamışken senin sevginle içime yerleşen o değerli hissetme haliyle baş edemedim. Denedim ama bocaladım, korktum. İnsanı bir bilinmezliğin ortasında bırakırsan korkar çünkü. Ben hiç sevilmedim, seninle bilmediğim bir yerdeydim.”

Gözlerim dalgınlaştı, bakışlarım durağanlaştı. Saat sanki o an hep aynı yerinde kaldı, saniyeler dakikaların peşinden akmadı. Zaman durdu, hayat durdu, dünya durdu, evrene dair akış içinde olan her ne varsa donup kaldı ve bir tek Milas’la benim kalplerimiz titredi.

“Zihnimin içinde kendimle öyle çok vakit geçirdim ki bir zaman sonra kendi canımın nasıl yanacağı konusunda ustalaştım. Bu yüzden seni bir türlü silemedim çünkü bende olmayan her şey sende vardı, bana benzemeyen şey her neyse sen oydun. Güzel, şeffaf, narin ve beyaz... Sen benim kar beyazımdın, Safir.” Durdu biraz, durmak istedi belki çünkü hiç bu kadar açık olmamıştı bana. Sonra bir piyano sesi duydum. Sesiyle birlikte nüfuz etti zihnime. “Canımı yakacağını biliyordum, canını yakacağımı da. Seni kırmızıya boyayacağımı da. Sen benim bile bile ladesimdin.”

“Milas...” dedim sesim çatallaşırken. Yenildim. “Milas.”

“Dünyadaki tüm insanların yapboz parçası olduğuna dair bir fikrim vardı küçücük bir çocukken. En sevdiğim şey binlerce parçalık yapbozları birkaç saat içinde bitirmek ve bozmaktı. Yalnızlık bir in-

san olsaydı aynada beni görürdü. Ben bir kelime olsaydım cümlelerimin önündeki iki noktanın yanında o yazardı. Yapayalnızdım. Tek başımaydım. Sen yoktun, ben korktum. Seni bulduğumda anladım ki hayatım boyunca aradığım her şey sendeydi. Sendin, Safir. Kaybettiğim o yapboz parçası... Denedim, Safir. İçimdeki boşluğu doldurmak için binlerce yapboz parçası denedim. Onlarca insan, belki yüzlerce... Hiçbiri oturmadı içimdeki boşluğa senin kadar. Hiçbiri doldurmadı kalbimin yerini; uymadı köşeleri, uyduramadım. Başkaları uğruna yonttuğum köşelerime rağmen içimdeki boşluğu, üflesem nefesimin geçmeyeceği sıklıkla dolduran senin kokundu. Sendin, Safir. Senin ihtimalindi.”

Sen ve ben, Milas...

Sen ve ben... Tüm ihtimallerin rağmenleriydik.

Tüm rağmenlerinle sevdim seni, tüm rağmenlerinle düşledim.

“Şimdi düşünüyorum. Her şeyden öte, dünyadaki tüm insanları karıştırırsalar birbirlerine tıpkı bozulan bir yapboz gibi ve değiştirseler ikimizin yerini, koysalar bizi dünyanın en uzak iki noktasına, ben yine sana ait olurum. Milyonlarca yapboz parçasına rağmen seninle tam olurum, seninle kurulur bozduklarım. Üstelik benim tüm parçalarım ve senin tüm parçaların ayrı ayrı bile tamamlar bizi. Senden bir ben çıkar, benden bir sen.”

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü mutlulukla, dudaklarımı birbirine bastırırsam da gülümsemeden edemedim. “Bilmeni istiyorum, Safir Rochelle. Sen, kendimi bile kandırdığım yalanlarımın içinde kaçımadığım tek doğru noktaydın. Kalbimi seni sevmediğine inandıramadım.”

Sessizlik...

Kalbimi seni sevmediğine inandıramadım.

Tekrar ettim defalarca...

Kalbimi seni sevmediğine inandıramadım.

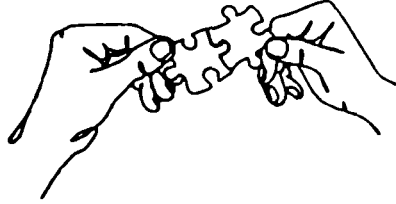
Son defa...

Kalbimi seni sevmediğine inandıramadım.

Milas sustu, parmakları konuşmaya başladı. Ben o pencere kenarında belki bir saate yakın oturdum ve o da bana bir saate yakın piyano

çaldı. Kaset hiç başa sarmadı, hep devam etti. O gece, bu kaseti doldurduğu gece, sabaha kadar piyano çalmış olmalıydı.

Ben de Milas. Ben de kalbimi senden nefret ettiğine inandıramadım.



Güneş battığında ve yıldızlar gökyüzünde parıldamaya başladığında *İstanbul'da kilitli kalanlar* olarak ne yazık ki onları saf halleriyle görme şansımız yoktu. Şehrin ışıklarından onlara ulaşamıyorduk ama içimde bir yıldızın kenarına oturup tüm dünyayı izleme isteği vardı. Geri çekilme, durulma, hayat devam ediyorken izin alma ve yalnızca dünyada ne kadar küçük bir zerre olduğumu düşünme isteği... Milas'ın ellerinden tutup bu hayattan, bu kurallardan, bu sınırlardan sıyrılma isteği... Kendi etrafıma bir tebeşirle çizdiğim çizgileri ayakuçlarımla silme isteği...

Gözlerimi açtığımda babam, arabayı vakfın düzenlediği organizasyonun yapılacağı tarihi binanın otoparkında durdurdu. Boğaz kenarında eski bir yalıydı, oldukça büyük ve şaşıaalıydı. Vakıf kimsesiz kız çocukları için bir bağış gecesi düzenlemişti ve bu gecenin sonunda yabancılar dağıldığında, sadece cemiyetten insanlar kaldığında, saat on ikiye gelirken Mona'nın doğum gününü kutlayacaktık. Mona'ya sorsak böyle bir şeyi tercih edeceğini düşünmezdim ama Elise teyze, onu çok güzel geçeceğine ve çok konuşulacağına dair ikna etmiş olmalıydı. Hayatımız, ailelerimizin bizi sıdırmaya çalıştıkları kalıpların aslında dünyamız olmadığını anlamaya çalışmakla geçiyordu.

"Safir, inmiyor musun?"

"Geliyorum."

Kuvars'ın seslenişiyle kapımı açtım ve aşağı indim. Babamla Kuvars'ın yanına ilerledim, arabanın diğer tarafında duruyorlardı.

"Safir yanımda olduğu için çok şanslıyım, gecenin en havalı erkeği olacağım sayesinde," dediğinde Kuvars, yüzüme ufak bir gülümseme yayıldı. Elimi yanağına attım ve bedenini bedenime çektim. "Güzelliğine bakar mısın, baba? Peri kızı gibi."

Babam sessiz kaldı gözleri üzerimde dolaşırken.

“Teşekkür ederim, bir tanem,” dedim Kuvars’a. “Asıl ben şanslıyım, müthiş bir kavalıem var. Takım elbise giymek sana çok yakışıyor.”

“Haydi, içeri geçelim. Anneniz çoktan gelmiş olmalı.”

Babam önden yürümeye başladığında ben de Kuvars’ın koluna girdim ve birlikte yürümeye başladık. Etrafta geceye katılmak için gelen sosyetenin tanıdık simaları, ülkenin en önemli işinsanları ve gecenin adını duyurmak için davet edilmiş magazinsel isimler vardı. Bir hayli kalabalıktı. Bir yandan arabasını park edip içeri giren insanlar, diğer yandansa fotoğraf çekimi için dışarı çıkan insanlar... Büyük ve gösterişli ışıkların altında yürümek oldukça zordu, her yerde kameralar patlıyor, her yerden ışıklar yüzünüzü yakalıyordu.

Binanın merdiven basamaklarının önüne geldiğimizde başımı yerden kaldırmamla kapıdan dışarı çıkan bedeni fark etmem eşzamanlı gerçekleşti.

Milas’tı.

Babam içeri girdiğinde Kuvars ve ben, duraksamamdan kaynaklı olarak dışarıda kaldık. Kuvars, Milas’ı fark ettiğinde kolunu çekerek ondan ayrılmamı sağladı. Hiçbir şey demeden yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdiğinde Milas’la beni baş başa bırakmıştı. Ben merdiven basamaklarının başında, o ise sonunda duruyor ve gözlerime bakıyordu. Dudaklarında dünyanın en sıcak tebessümü vardı, bir meltem gibi içimi okşuyordu onu gülümserken görmek.

Ellerim karnımın önünde birbirine bağlı bir şekilde beklerken basamakları indi ve aramızda bir basamak kala duraksadı. Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

“Seni bekliyordum,” diye mırıldandı.

“Ne zamandan beri?”

Usulca dudak büküp başını bilemezcesine salladı. “Tahminimce bir başlangıcı yok beklemlerimin.”

Bakışlarım üzerindeki smokine kaydı. Önünü iliklemiş ve bir papyon takmıştı; öyle yakışıklı, öyle karizmatik duruyordu ki daha önce onu yakışıklı bulduğum anları unutmamı sağlamıştı. Bağış gecesine özel giyinmiş olmalıydı ama onun bir şeye böylesine önem vererek

hazırlanmış olmasının sebebi olmak istedim o an. Çünkü ben tüm hazırlığımı onun için yapmıştım, onun güzel bulduğu biri olmak için.

Milas'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde öksürdüm. Baştan ayağa süzmüştü bedenimi.

Üzerimdeki balon kol, kare yaka, simli beyaz tül den elbisenin içinde eski zaman filmlerden çıkagelmiş bir prenses gibi görünüyordum. Elbisemin etekleri yere değmiyor, ayak bileklerimde bitiyordu ve yer yer kabarık pililiydi. Ayaklarımda ince topuklu ve bilekten bağlamalı topuklu ayakkabılar vardı. Saçlarımı iki yana ayırıp düzleştirdikten sonra iki yandan topladığım tutamları geriye doğru sabitlemiş ve sıkı bir görüntü oluşturmuştum. Mona'nın sekizinci yaş gününde taktığımız simli taçlardan yine takmıştım çünkü aynı şekilde makyajım da simliydi. Gözlerimin altından aşağı doğru akan gözyaşları görüntüsündeki simlerle süslemiştim yanaklarımı. Gecenin konseptine -simli ve parlak bir kıyafet kodu belirlenmişti- uymak için biraz fazlaydı ancak kullandığım renk tonları beyaz, mavi ve mor arasında gidip geldiği için çok da şatafatlı göründüğümü zannetmiyordum.

"İçeri geçelim mi?" diye sordu Milas kendine gelerek. "Esiyor biraz, üşüme."

Bana doğru uzattığı elini tuttum. "Olur."

Milas parmaklarımı sanki bir kuş kanadını tutar gibi narince kavradığında ona tutunarak adımladım basamakları. Topuklularımdan dolayı merdiveni çıkmanın zor olacağını düşünürken onun elimden tutması kolaylaştırmıştı bir anda her şeyi. Kimyayı bozduğunu düşünüyordum, oysa ellerinden tutarken dengemi sağlamak daha kolaydı. Aklımdan düşüncesinin geçtiği zamanlarda başım dönerken ellerini tuttuğumda her şeyin üstesinden gelebilmişim gibi hissediyordum, ayaklarım bir çivi gibi saplanıyordu olduğum yere.

Mekândan içeri girdiğimizde organizasyon çoktan başlamıştı. İnsanlar lobi kısmında sohbet ederken salona açılan geniş ve yüksek kapıyı geçtiğimizde herkes masaların etrafına konumlanmış, içkilerini yudumluyordu. Gözlerim bir süre annem, babam ve Kuvars'ı aradı ancak bulamadım. Mona'yı düşündüm ardından, görünürde yoktu. Öyle kalabalıktı ki her yer, neredeyse üç yüz kişinin arasında onlara

nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum. Milas'a döndüm, nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi götürüyordu beni peşinde. Ona güvenmeyi seçtim ben de.

Birkaç saniye sonra Nilsu, Aykan ve Müge'nin yanında durduğumuzda selamlaştım hiç bozuntuya vermeden. Açıkçası ilk tercihim Müge'nin yanına gelmek olmasa da en azından Milas yanımdaydı.

"Ben bir şeyler alıp geliyorum," diye kulağıma fısıldayarak yanımdan ayrıldığında Milas, gözlerimi küçük ve oval masanın etrafında ayakta duran diğerlerine çevirdim.

"Çok uzun zaman oldu görüşmeyeli," diyerek gülümsedi Nilsu. "Özledik."

Nilsu'nun imalı sözlerinin aksine ben gülümsedim. "Saçların çok güzel olmuş," dedim içimden gelerek. Kıvırcık ve sarı saçlarının bukleleri öyle belirgindi ki her ne kadar ondan hazzetmesem de onu övmekten geri durmadım. "Bakımı zor olmalı ama ne zaman baksam harika görünüyorlar. Sana yakışıyor."

Nilsu'nun bakışları yumuşadı. "Ya..." dedi şaşkınlık ve sevinçle. "Teşekkür ederim, hiç beklemiyordum. Mutlu oldum." Elleri saçlarında dolaşıyordu, Müge'yle göz göze geldiklerinde Müge ona tepkisiz bir ifadeyle bakmaya devam etti. "Senin de öyle. Simli makyajları pek sevmem aslında ama sen masaldan fırlamış gibi duruyorsun. Tam senlik bence."

"Senden iltifat alabilmek..." diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Dört yıl boyunca birbirinize düşman olup son bir ay kala iyi geçinmeye mi karar verdiniz?" diye araya girdi Müge. Siyah saçlarını üstten sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Omzuna doğru dökülen toplu bukleyi düzelterip sırtına doğru bıraktı. "Kızlar... Yapmayın, sahte övgülere hiç gerek yok. Birbirinizi güzel bulmadığınızı biliyoruz. Ayrıca kıvırcık saçlı olmak hiç güzel bir şey değil; çok basit, özensiz ve karmaşık duruyor."

"Nilsu'ya yakışıyor," diye direttim.

"Neden öyle dedin ki?" diye sordu Nilsu bu sırada. "Ben sevmiştim."

"Tatlım, çok güzelsin, ona hiçbir lafım yok. Ben sadece kıvırcık saç hakkındaki yorumumu söyledim."

“Ben de kıvrıkcık saçlı olduğum için nasiplendim.”

“En azından sahte bir şekilde fikirlerimi gizlemedim, Nilsu. Benim gibi bir arkadaşın olduğu için sevinmelisin, seni kandırabilirdim.”

Dirseğimi masaya yasladım. “Bir şeyler paylaşmayı tercih etmiyor olmamız, birbirimize nefret beslediğimiz anlamına gelmiyor, Müge. En azından benim için bu böyle. Bir hemcinsimi övmekten de geri durmam için kendimden nefret ediyor olmam gerekir, değil mi?”

“Yani...” dedi Nilsu. Bana katılıyordu ancak bunu belli etmekten çekinir gibi bir hali vardı. “Bence de. Her ne kadar rakip olsak da Safır’le birbirimize hiçbir zaman kötü davranmadık, sadece ortak yanımız yok. Düşman değiliz ki.”

“Ne bileyim, ben neysem oyum,” deyip konuyu bambaşka bir yöne çekti Müge haklı çıkmak adına. “Birini seviyorsam seviyorumdur, sevmiyorsam sevmiyorumdur. Fikirlerimi de kimse için değiştirecek ya da gizleyecek değilim.”

“Doğru, sen öylesin,” diyerek geçiştirdim. Ona laf anlatmakla ya da onu küçük düşürmekle uğraşmayacaktım. Yeterince küçüktü gözümde.

Sohbet boyunca konuşmaya dahil olmayan Aykan mırıldandı bu esnada: “Mona gelmiş, ben onu alıp geliyorum.” Avucunda tuttuğu telefonu cebine attı ve papyonunun uçlarını düzelterip yanımızdan ayrıldı. Arkasından bakakalırken bugüne kadar katıldığım partilere Mona’yla birlikte gelişim düştü aklıma, şimdi onun gelişini başkalarından öğreniyordum. Aralarında ne olduğunu bilmediğim bir erkekten... Aykan’ın gidişinin ardından tekrar Müge ile Nilsu’ya döndüm. İçimdeki his burukluğunu gizlemeye çalıştım.

“Ee?” diye konuya atıldı yeniden Nilsu. “Milas’la aranızda ne var? Haftalardır yan yanasınız, hiç ayrılmıyorsunuz. Baloya da birlikte geliniz. Bir el ele görmediğimiz kaldı sizi.”

Ben yanıtlamamayı tercih ederken Müge sırtıttı. Histerik bir nefes verdi. Yüzündeki muzip ifadeyle başımı omzuma doğru yatırdım.

“Komik mi buldun bunu?” diye sordum hissizce.

Müge, Nilsu’ya kısa bir bakış attı. “Nilsu’ya güldüm. Milas’ın biriyle arasında bir şey olacağını düşünmesi çok tatlı.”

Tekdüze bir ses tonuyla konuştum: “Olamaz mı?”

Dudak büktü. “Sanmam.”

“Sadece sanmakla kalıyorsun zaten.”

Nilsu’nun gözleri açıldı. Masaya doğru eğildi hızla. “Bu sevgiliyiz mi demek?”

Müge gözlerini devirdi. “Tatlım, sana anlattım ama bunları. Kendisi bile bilmiyor ne olduklarını, bilseydi söylemek bu kadar zor olmazdı.”

Nilsu doğruldu ve Müge’nin onu bozmasıyla yüzündeki meraklı ifadeyi sildi. İşaretparmağım ve ortaparmağımın yardımıyla omuzlarıma dökülen saç uçlarımı iki yandan sırtıma doğru iterken başımı da omuzlarıma çevirdim, o sırada arkamdan bana doğru yaklaşan Milas’ı gördüm. Biraz uzağımdaydı ama tahminimce on beş saniye sürmeden yanımda olurdu. Önüme dönüp Müge’ye diktim gözlerimi. Parmaklarım masanın üzerindeki bardağın kenarlarında dolaşırken derin bir nefes verdim.

“Milas’ın sevgilisi değil, avı olurdu, değil mi? Öyle söylemiştin. Nilsu’yla kafeteryada otururken Milas’ın kızları avladığından, üzdüğünden ve yarı yolda bırakıp terk ettiğinden bahsetmiştin.” Gözlerim kısılırken o gün canımı yakan cümleleri umursamaz ve taklitçi bir tavırla tekrar ettim: “*Buz gibidir Milas. Üşüdüğünü zannedersin ama geçmeyen yanıklar bırakır teninde. Seninle dans ederken yanacağına emin olduğun noktada soğukluğuna muhtaç kalman için bırakır ellerini...* Böyle söylemiştin, değil mi?”

Müge’nin bakışları durağanlaştı, arkamdan gelen Milas’la gözlerinin kesiştiğini biliyordum. Bana cevap vermiyor, sözlerimi ne onaylıyor ne de inkâr ediyordu.

Nilsu ise gözlerini bir Müge’nin bir Milas’ın üzerinde dolaştırdı.

Ben ise Milas’ın arkamda olduğunu fark etmemişçesine devam ettim sözlerime: “*Milas...*” Nefeslendim. “*Kırdığı kalbi sadece parçalara ayırmakla kalmaz, un ufak edip yok edinceye kadar ezer. Kalp kırmakta üstüne yoktur. Sonra... Çapkındır, demiştin, değil mi? Çapkındır,*” diye tekrar etti. Gözlerimi tavana kaldırdım dudaklarımı dişlerken. “Neydi?” deyip söylediği cümleyi kelimesi kelimesine ton-

layarak dışarı döktüm dudaklarımın arasından. “Her çiçeğin tadına bakmak ister ve bunu da büyük bir masumiyet rolü oynayarak yapar. Öyle bir kandırır ki karşısındakini; kızlar anlamaz bile neyin gerçek, neyin sahte olduğunu... Böyle bir şey olmalı en azından.”

“Safir...” Müge mırıldandı sanki açıklamak ister gibi ama izin vermedim.

Masaya doğru eğilip fısıldadım: “Milas’ın avlarından biri olmam seni eğlendiriyor mu, Müge?”

Müge kekelemeye başladığında arkamdan Milas’ın sesi ulaştı kulaklarıma.

“Müge!” Şaşkınlıkla arkama döndüğümde elinde iki şarap kadehiyle bekleyen Milas’ı ve hayal kırıklığına bürünen yüzünü gördüm. İki adım atıp yanıma ulaştığında öfkeyle masaya bıraktı kadehleri, içlerindeki şarap dalgalanıp beyaz masa örtüsünün üstüne sıçradı. “Sen... Sen nasıl böyle sözler edebilirsin?” Sormamıştı bile ona doğru olup olmadığını. Benden şüphe etmemişti. Sesindeki keskin tonlama tüylerimi ürpertirken Müge omuzlarını kendine çekti. “Müge, bir şey söyle! Bir şey söyle! Ulan, en yakın arkadaşımın sen benim, çocukluğumsun! Bu muyum ben senin gözünde? Bu kadar mıyım?”

“Ben...”

“Safir’i incitmediğini söyle bana.”

“Milas, düşündüğün gibi değil.”

“Safir’i incitmediğini söyle bana!” diye tekrar etti emreden bir tınıyla.

Müge donakaldı duyduklarıyla. Elini göğsüne attı gözleri dolduğu esnada. “Ben... Düşündüğün gibi...”

Milas bana döndü o an onu dinlemek yerine, gözlerime baktı kaçarak da olsa. “O gün...” Anımsamasıyla duraksadı hareketleri, durağanlaştı bakışları. Üzüntü bir resim oldu ve yüzünden akıp geçti sanki. Tuvalette bayıldığım günü anımsadığını biliyordum, kendimi ona teslim ederken mırıldandığım son cümleler yankılanmıştı zihninde. Gözlerini kapattı. Yumruklarını sıktı. Tekrar etti ancak bu defa soru tınısı taşı mıyordu sesi. “O gün... Tabii ya! Allah kahretsin!”

“Milas, sorun değil,” diyebildim ancak gözlerime bakamadı Milas, utançla eğdi başını. “Sorun değil.”

“Müge, benimle gel! Herkesin ortasında kalbini kırmak istemiyorum,” dedi Milas.

Yanımdan geçip gidecekti ki kolundan tutup durdurdum onu, dönüp gözlerime baktı. Yutkundü. Elimini yavaşça eline doğru indirdim. Eli elime değerken nefesleri çıplak omzumda gezindi. Kulağıma değen dudaklarını araladı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı, alını başımın arkasına yaslandı. “Özür dilerim sana yaşattığım hayal kırıklığı için. Bilmiyordum.” Parmaklarım elinin üzerinde dolaştığını diğerleri görmezken parmak izi dövmesinin üzerini okşadım. “Bilmiyordum, Safir. Sana yemin ederim ki sandığın gibi biri değilim, hiçbir zaman olmadım. Hiçbir zaman...”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Milas elini narince çekti ve yanımdan geçip gitti. Müge de kendini açıklamak adına onun peşine takılmıştı ki başımı ona doğru çevirmemle tam yanımda durdurdu bedenini. Bir süre Milas’ın gidişini seyrettim ve ona gösterdiğim buğulu gözlerimdeki perdeyi kaldırdım. Hüznümü sildim. Her zaman bir Rochelle olmaktan nefret etmiştim ama o an gözlerimi Rochelle kibrine boyadım, ardından gururunu astım.

“Neydi?” Gözlerimi bir an olsun çekmedim gözlerinden. “En yakın arkadaşının aslında sandığın kadar yakın olmadığını anladığında...” Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Müge hırsla nefeslenip bana Milas’ın peşinden gittiğinde önüme dönüp bana bakan Nilsu’ya karşı omuz silktim. “Yazık oldu.”

Nilsu mahcubiyetle başını öne eğdi. “Sen o gün kafeteryada konuşulanları duymuş muydun?”

“Duydum,” dedim. “Müge de onları sana değil, bana söyledi aslında. Benim duymam için konuştu.”

Nilsu bir şeyler söylemek adına dudaklarını araladığında *her neyse* diyen bir vücut diliyle ayrıldım yanından ve konuşmasına fırsat tanımadım. Aykan ve Mona’nın masaya doğru geldiğini fark ettiğimde Mona ile rastlaşmanın doğru zaman olmadığını düşünüp mekânın terasına doğru ilerledim. Biraz nefes alsam iyi olacaktı. Her ne kadar Müge’yi bozmuş olsam da söylediği cümleler aklımdaydı ve aslında

bir noktada haklıydı. Ben bile bilmiyordum Milas'la ne olduğumuzu, neye sığdığımızı, bizi neyin açıkladığını... Kapılıp gittiğim hisler öyle yoğundu ki o yoğunluğun içinde sorgulamak ve peşine düşmek aklıma bile gelmemişti. Üstelik Milas birkaç hafta sonra yanımdan ayrılacaktı ve ne olduğumuzu bilmek de bana acı verecekti. Belki de bu yüzden düşünmemek işime geliyordu.

Ben terasa ilerlerken Mona'yla bir anlığına göz göze gelmiş ve duraksamıştık ikimiz de. Üzerimizdeki elbiselere bakmıştık. İçimden ona ne kadar yakıştığını ve ne kadar güzel olduğunu geçirmiştim ama onun yüzünde hâlâ kırgınlık vardı.

Yarım saat kadar terasta nefeslendikten sonra içeri girdiğimde balo çoktan başlamıştı. İnsanlar sohbet edip yerlerine kurulduğunda dans gösterileri seyredilmişti bir süre. Sonra da gecenin düzenleyicisi olan sanatçının tabloları açık artırmayla satışa açılmıştı. Toplanan meblağın kız çocuklarının eğitimi için kullanılacak olmasından kaynaklı herkes oldukça mutluydu, tabloların ücreti konusunda bonkör davranılıyordu. Babam gecenin en pahalı tablosunu almak için yarışa girdiğinden olsa gerek, çoğu tabloya üstten fiyatlar söyleyerek adından söz ettirmek için şova dökmüştü işi.

Herkes yan yana sandalyelerde otururken, salonda başımı sağa çevirip bir ön sıramda ve altı sandalye yanımda oturan Mona'ya baktım kaçamak bakışlarla. O da başını çevirip bana baktığında avucundaki şampanya bardağını dudaklarına götürdü. İçkinin tamamını bir yudumda içti. Gecenin başından beri çokça içmişti, doğum günü olduğundan Elise teyze alkol almasına karışmıyor olmalıydı fakat hiç iyi görmüyordum onu. Ağlamış gibi duruyordu.

Gözlerimi ondan aldığımda babama çevirdim, yanımda oturuyordu. Benim Mona ve Elise teyzeye baktığımı fark edince ne olduğunu sordu, küs olduğumuzu bilmiyordu. *Boş ver*, diyerek geçiştirdim onu zira aklımın içinde ona açıklama yapacağım cümlelerin yerine Milas'ın nerede olduğuna dair cümleler yankılanıyordu. Müge salona dönse de sonrasında Milas dönmemişti ve aramalarım da yanıt vermiyordu. Nerede olduğunu, ne halde olduğunu bilmiyordum. Belki de onu arkadaşının ihanetiyle yüzleştirerek bencillik etmiştim, bilmi-

yordum. Canımı yakan birinin canının yanmasını istemiştim yalnızca, hiçbir zaman isteğim Milas'ı üzmemek olmamıştı.

Gecenin sonunda babam satışa çıkan yirmi tablonun beşini almıştı, oldukça yüksek fiyatlarla göz doldurmuştu istediği gibi. İnsanlar müzayedenin gerçekleştiği salondan tekrar balo salonuna geçiş yapıp masaların etrafında sohbete koyulduklarında ben de babam ve annemle birlikteydim. Kuvars, diğer çocuklarla mekânın dışındaki oyun alanında oynuyordu. Babam tebrikleri kabul ediyor, annem de ona eşlik ediyordu. Yanlarında durmama rağmen ilk defa vitrin süsü gibi hissetmiyordum, babam benim başarılarımdan söz etmiyordu. Birkaç dakika sonra Elise teyze ve Mona yanıma gelirken gerginlikle derin bir nefes verdim. Mona pek keyifli durmuyordu.

“Selam,” diyerek şen şakrak bir ses tonuyla aramızdaki mesafeyi yarıya indirip anneme sarıldı Elise teyze. “Rochelle ailesi yine göz doldurdu bu gece.” Şakaları sırasında babama da sarılıp geri çekildi ve bana baktı uzun uzun, bakışları hayranlık doluydu. “Ah, Safır... Bu nasıl bir güzellik böyle? Saçlarına bayıldım. Hiçbir Rochelle başarısı senin kadar göz doldurucu değildir eminim ki!” diyerek omuzlarımdan tuttu ve beni öptü. “Su perisi gibisin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Teşekkür ederim, Elise teyze.”

Mona'ya kaydı bakışlarım, masadan destek alarak annesinin yanında duruyordu.

Annem atıldı. “Elbiseleri ne kadar güzel oldu, değil mi?”

Elise teyze ikimizin üzerinde gezdirdi gözlerini. “Ah, evet. İki çocuklar gibiler. Bayılıyorum onlara.”

“Ne zaman başlıyor parti?” diye sordu babam.

“Birazdan,” dedi Elise teyze. “Birazdan yukarıya çıkacağız.”

“Yeniden tebrik ederim, Monacığım,” deyip Mona'nın yanağına bir öpücük bıraktı annem bu esnada. “Yeni yaşın sana iyilikler, güzellikler getirsin. Nice yaşlara, güzel bebeğim.”

Mona, anneme teşekkür etti durgun bir tavırla, sonra gözleri bana kaydı. Ellerim önümde bağlıydı. Birbirimize baktık birkaç saniye boyunca, oluşan sessizliği bozması gereken kişinin ben olduğumu anladım.

“İyi ki doğdun,” diye mırıldandım çekinerek. “Doğum günün kutlu olsun.”

Mona yumuşamak istemezcesine zorladı kendini. “Teşekkür ederim.”

“Annemden sekiz yaşında giydiğimiz elbiseleri dikmesini istemişsin. Ben de bilerek tacımıza kadar aynı oldum, tıpkı o günkü gibi... Sen de öyle olmuşsun. Çok güzel görünüyorsun.” Gözlerimi gözlerine kilitledim. “Keşke o zamanki gibi hiç kalbini kırmamış olsaydım. Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Mona ancak beklediğim kadar sıcak ve samimi değildi. Ardından gözlerime bakarken bakışlarını annemde, annesinde ve babamda gezdirdi. “Alışığım.”

Elise teyze, Mona’nın söylediklerini duymazlıktan gelip bana döndü. Gülümsedi. Belki de gerçek sorun buydu, onu hiç duymamasıydı. Onu hiç duymayıp, ben konuşmazken bile bana kulak kabartmasıydı.

“Safir, bu elbiseyi ne kadar güzel taşımışsın. Sana her baktığımda içim gidiyor.” Aynı elbiseyi Mona da giyiyordu ama ona hiçbir şey söylemiyordu, üstelik Mona çok daha güzel görünüyordu. Doğum günü olduğundan onun kadar özenmemiştim bile kendime. “Ah canım benim, camdan prensesim... Kusursuzsun gerçekten; hatasız, eksiksiz, tablo gibi!”

“Öyledir benim kızım,” diye mırıldandı babam tek eli pantolonun cebindeyken. “Kusursuzdur. Bunu dillendirmeye gerek var mı? Safir’in övülmeye ve sevgiye ihtiyacı yok.”

Oysa vardı. Safir Rochelle’in değil ama Safir’in biraz olsun sevgiye ihtiyacı vardı.

“O kimseden sevgi dilenmez.”

O kimseden sevgi dilenmez.

Mona’ya kaydı bakışlarım. Babamın söyledikleriyle gözleri dolmuştu çünkü Mona’nın hayatı da sevgi dilenmekle geçmişti. O, Mona olarak sevgi dilenirken ben, sevgiye doymuş bir tarafımı kabulleneemediğim; kabullendiğim tarafımınsa görülmediği için dilenmiştim. Olmadığım bir kişi olarak bilinip ihtiyaçlarımın yok sayılmasıyla itilmiştim bu ihtiyacın kucağına.

Mona gülümsemek istedi ama gülemedi. Geçsin diye bakışlarını kaçırdı ama dönüp dolaşıp aynı noktaya geldi. Aldığı alkolün etkisiyle

dağılmaya, kendini bırakmaya çok müsaitti; zorluyordu ayakta kalmak adına kendini. Ama onu yerle bir etmeye yetmeyen alkole rağmen ailelerimizin düşünmeden ettiği sözler karşısında yıkılmıştı. Dudakları titriyordu ancak bunu öyle iyi bir şekilde saklıyordu ki etrafında bulunduğumuz masada bir ben fark ediyordum. Babamın onu ne kadar yaraladığından, annesinin onu nasıl üzdüğünden haberi yoktu.

“Tamam, canım. Ben aksini mi iddia ettim?” Elise teyze ve babam kendi aralarında bizim adımıza bir tartışmaya girmişlerdi, bir uğultu gibi ulaşıyordu kulaklarıma sesleri. “Tekrar etmekte sorun mu var? Her kız çocuğu bunu duymak ister ayrıca, Pierre. Yanlış biliyosun. Safır’e bakıp da içi gitmeyen kim var? Kendini tutamıyor insan. Mona’yla aynı elbiseyi giyiyorlar ama bariz bir fark var, bu elbise kesinlikle beyaz ten elbisesi. Mona’nın daha parlak bir şeye ihtiyacı vardı. Ah, işte... Tutturmasaydı bu elbise olacak diye, onun için çok güzel bir elbise hazırlatmıştım.”

Gözlerimi kapattım. Yapma...

Annem atıldı. “Ah, olur mu? Biricik Mona’nın asaletine bak. Ne kadar güzel, ne kadar şahane! Ayrıca yine de çocukları böyle kıyaslama içine sokmayalım, Elise. Onlar yakın arkadaşlar.”

“Tatlım, biz de yakın arkadaşız ama böyle şeylere takılmıyoruz.”

Annem mırıldarcasına konuştu: “Onlar on sekiz yaşında ama.”

Gözlerimi açtığımda Mona’nın sağ gözünden bir damla yaş süzülüğünü gördüm ancak hemen yok etti avuç içiyle. Çenesini sıkı, damarları belirginleşti. Kendisini yüreklendirdi. Onun bu yıkılmayan, darbe alsa da düşmeyen tavrıyla ona karşı inancım nüksederken bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Salondaki insanlara ve kalabalığa baktı bir süre. Aldığı derin ve göğüs yükselten nefesleriyle yıkılmadığını görmek bana umut verse de -şu an elini tutup ona destek olamazken ve onu bu kıyasın içinden çekip çıkaramazken bununla yetinebiliyordum- o bana karşı öyle bir his içinde değildi.

Beni görmezden geliyordu. İnsanlar benim için onu görmezden gelirken o beni görmemeyi seçiyordu çünkü canını yakan her ne varsa bendeydi. Bendim.

“Öyle tabii.”

“Çocuklar işte, böyle şeylere çok takılıyorlar.”

“Halbuki birbirlerinin farklılıklarını kabul etmeliler. Herkes farklıdır, bambaşka konularda iyidir.”

Ailelerimiz arasında bizim duyamadığımız uğultular dolaşıp duruyordu.

“Belki de böyle kusursuz görünmemeyi senden öğrenmişimdir, anne,” diye mırıldandı Mona birkaç saniye sonra, annesi ve babam arasındaki sohbetin arasma bir bomba gibi düşmüştü. Sohbet bir anda yanda kesilirken Elise teyze omzunun üzerinden arkasındaki Mona’ya baktı. Mona gözlerini annesinden hiç ayırmadı. “Belki de senin gibi hatalar, eksikler, yalanlar arasında çirkinleşmiştir kalbim. Olamaz mı? Belki gerçekten senin kızınımdır.”

Elise teyzenin yüzü bir anlığına kaskatı kesilse de sonra gülümsedi. Kahkahalar attı. “Ah, Mona...” Bizimkilere dönüp mahcup bir tavra büründü. “Doğum günü depresyonu işte, boş verin. Alkolün etkisiyle saçmalıyor. Babası da yanında değil ya bugün, keyfi çok kaçık.”

“Babam hiçbir zaman yanımda değildi, anne,” dediğinde Elise teyze yüzünü tamamen Mona’ya döndü. Annem ve babamın, anne kız kavgasının derinleşmesiyle suratları düşerken dudaklarımı ısırdım içten içe. “Üstelik sorumlusu da sendin.”

“Saçmalamaya bir son ver.”

“Saçmalıyorum, öyle mi?”

“Mona,” dedi Elise teyze uyarıcı bir tonda. “Safir kıskançlığın artık bambaşka bir boyuta ulaştı ve kusuru etrafındaki diğer insanlarda bulmaya başladın. Sıra bana mı geldi?” Mona’ya karşı sözlerini bitirdikten sonra annemle babama döndü ve Mona’nın önünde ellerini sallayarak konuşmaya devam etti: “Evde de böyle. Safir de Safir! Safir şöyle, Safir böyle... Yeter!”

Mona’yla gözlerimiz kesişti. Bu arkadaşlığın nereye gideceğini düşündüm o an. Mona’nın hayatının ortasına düşen keskin bir kaya olduğumu hatta hayatını baştan sona kesen kör bir bıçak olduğumu düşündüm. Acıtan, kanatan, parçalayan... Hiçbirini isteyerek yapmıyordum.

Mona derin bir nefes aldı. “Haklısın, belki de bu saçmalığa bir son vermeliyim.” Bakışları salonda dolaştı, tekrar beni bulduğunda gözlerinde arkadaşlığımıza dair bir iz yoktu. Üzerimdeki elbiseyi inceledi, sonra elleri kendi elbisesinin kumaşında gezindi. En yakın arkadaşım gibi bakmıyordu. Bir alacaklı gibi bakıyordu. “Herkes buradaki tek hayal kırıklığının Mona olmadığını öğrenmeli. Tek kusurlu, yanlış, defolu ürünün Mona olmadığını bilmeli...”

Böyle düşünmesini reddedercesine başımı iki yana sallarken yanına ulaşmak için masanın kenarından dolaşmış ve babamın arkasından geçerek ona doğru adımlamaya başlamıştım ki Mona ona dokunmama müsaade etmeden elini çekti, arkasını döndü ve hızla sahneye doğru ilerledi. Masadaki tüm gözler ona dönerken annemler oldukları yerde kaldılar, ben bir süre peşinde ilerledim. Ancak Mona platforma çıktığında ve mikrofonu eline aldığı anda duraksadım. Birkaç adım ötesinde bekliyordum.

Mikrofona iki defa vurduğunda çıkan tok ses, salondaki gözlerin sahneye çevrilmesine sağladı. Mona dengesini kurmakta zorlanıyordu, gözlerinde yaşlar birikmişti. Konuşmaya başladığında gözlerindeki acıyı, nefreti, kini görebiliyordum ama en acısı, tüm bunların benim yüzümden olmasıydı.

“Merhaba! Herkes buraya bakabilir mi?” Mona tüm dikkatleri üzerine topladığında birkaç saniye bekledi. Ne anlatacağını, nasıl yapacağını düşündü sanki. “Çok kısa vaktinizi alacağım. Bugün benim doğum günüm ve benim sizlere ufak bir hediyem var. Ufak ama muhtemelen aylar boyunca konuşacağınız bir haber.” İki eliyle kavradığı mikrofona doğru derin bir nefes verdi. İnsanlar merakla telefon kameralarını çıkarıp Mona’yı kayda almaya başladığında ben kameraların önündeydim. Mona’nın gözleri bana kaydı. “Taylan nerede? Taylan, neredesin? Hah, buldum seni! Taylan, bana Kaz Dağları kampında şey demiştin, hatırlıyor musun? *Safir’in gölgesinde olmaktan sıkılmadın mı?* Öyle bir şey... Emin değilim. Her neyse.”

Tam bu sırada mikrofonun sesinin gitmesiyle Mona’nın bakışları arkama kaydı, cümlesi yarıda kesilmişti. Ben de bakışlarını takip ettiğimde babamın elini kaldırarak tek bir emirle ses sistemini kapattırdı-

ğını gördüm. Adımın bir cümlede geçmesi yeterliydi, ben ona aittim, onundum ve Safir Rochelle'in lekelenmesine müsaade etmezdi. Buradan bir rezillik çıkacağı belliydi.

Mona derin bir nefes çekti içine öfkeyle. Dişlerini sıktı. "Buna ihtiyacım yok!" diye bağırarak elindeki mikrofonu yere fırlattığında mikrofon tam önüme düştü. Korkuyla geri çekildiğim an babam belirdi arkamda, iki omzumdan tuttu beni. Mona mikrofonun kapatılmasıyla deliye dönmüştü, üzerinde bulunduğu platformdan atlayıp tam önüme geldi. "Bu mikrofona ihtiyacım yok! Ben, beni duymamanıza alışığım! Ama bu defa duyacaksınız! Bu defa susmayacağım, susturamayacaksınız!" Öyle hiddetli bir şekilde bağırıyordu ki sesi çatallaşsa ve canı yansa bile durmuyor, yüzlerce kişinin olduğu salonda sesini herkese duyuruyordu. Herkesin onu dinlemesini sağlıyordu. "Sesimi duymamak için direttiğiniz günlerin sonuna geldik, artık buradayım! Kimse susturamaz beni! Herkes beni dinleyecek! Herkes!"

Elise teyze hızla Mona'nın yanına geldiğinde Mona onu ittirdi. Tüm salon ellerinde kameralarla çekim yaparken güvenlik görevlileri salona girmiş ve bizim etrafımızda bir çember oluşturmuşlardı. Babamın tek bir emrini bekliyorlardı ancak babam hem bir rezalete adını karıştırmamak hem de Mona'nın canının yanmaması adına bekletiyordu onları. Benim iki yanımda annemle babam varken Mona tek başıma karşımda duruyordu. Çaprazında duran Elise teyzeye bakmaması bir yana, onu yanma bile yaklaştırmıyordu.

Ağlayarak bağırdı, hıçkırıkları tüm salonda yankılandı. "Sıkıldım! Çok sıkıldım! Senin gölgede üşümekten bıktım, Safir! Senin gölgede herhangi bir şey olmaktan usandım, anlıyor musun? Canım yanıyor artık, canım acıyor! Sen benim canımı acıtıyorsun! Var olman canımı acıtıyor!" dedi üstüne basa basa. Her ne kadar harfleri can acıtıcı olsa da ona öfke duyamadım. Kalbimin üzerinde bir bıçak ucunu gezdirdi ama kızamadım. Gözyaşları yanaklarına dökülürken doğruldu ve gözlerini ayırdı benden. Etrafa baktı. İnsanlara bağırdı: "Çünkü benim hayatım Safir Rochelle'in gölgesinde geçti. Onun ışığı öyle parlaktı ki kendi ışığımı karanlık sandım! Sanki onun ışığını desteklemek için yanına yerleştirilmiş bir dekor parçasıydım, o kadar önemsizdim ki

ruhum ezildi!” Duraksadı. Alay edercesine ekledi: “Biz en yakın arkadaşlardık...”

“Mona...” diye fısıldadım nefesim titrerken. Ona kıyamıyordum, onu böyle görmeye katlanamıyordum.

Yapma. Yapma, Mona.

“Mona, yeter,” diye mırıldandı Elise teyze, onu buradan alıp götürmek istedi ama Mona direndi. Bu defa hiddetle ittirdi annesini.

“Safir ve Mona...” Tükürükleri birbirine karışırca, harflerin üzerine basa basa, beden dilini kontrol edemez bir halde konuşuyordu. Onu ilk defa böylesine kendini kaybetmiş görüyordum. “O her şeyin en iyisiydi, ben ise en kötüsü! O narin, kırılgan ve hassas olan taraftı; ben ise asi, gamsız ve dayanıklı! O her şeyin en başarılısıydı, ben ise işe yaramazın tekiydim. Safir’in üzüntüleri olurdu; dertleri, sıkıntıları, mutsuzlukları olurdu. Ben ise onun yanında sadece bir teselliydim. Omzunu sıvazlayan eldim çünkü benim üzüntülerimin bir önemi yoktu.” Gözleri beni buldu, yaşları yüzünde parlıyordu. “O kusursuzdu, hatasızdı, eksiksizdi. Ben ise yaptığı tek bir doğru şey olmayan o kızdım. Yanındaki süstüm, bir figüran, bir şey...”

“Mona, değildin,” diye mırıldandım. “Hiçbir zaman değildin...”

“Onun sevmek için binlerce nedeni vardı, benim ise sürekli düzeltmek zorunda olduğum kusurlarım! O camdan yapılmış bir vitrin süsüydü, ben ise köşede unutulmuş bir taş parçası!” Omuzları çöktü. “Unutuldum... Hep unutuldum...” dedi ağlayarak.

“Mona, yeter artık! Kendine gel!” diye bağırdı Elise teyze.

“Yeter bu kadar rezalet,” diye mırıldandı babam da çok daha otoriter ancak kısık bir sesle.

“Rezalet mi?” diye bağırdı Mona. Kaşlarını çattı ağlarken. “Sen buna rezalet mi diyorsun?” Güldü. Histerik bir şekilde güldü, aklını yitirmiş gibiydi. Babamla alay ediyor, cümlesini tekrar ediyordu. “Sen henüz rezaletin ne olduğunu bilmiyorsun, Pierre Rochelle! Ama göstereceğim, bu gecenin sonunda asıl rezaletin ne olduğunu ben sana göstereceğim!”

Babama karşı savurduğu tehdidin ardından babam nefeslendi.

“Kameraları kapatalım, o görüntüler tek tek silinecek!” diye güvenliğe emir verdiğinde bir görevlinin Mona’ya doğru davranması ve iki eliyle omuzlarından yakalamasıyla bağırdı: “Sakin!” dedi gözlerini büyütüp sesinin hiddetini artırarak. Boğazındaki damarları ve gözlerinin etrafındaki ince, kırmızı çizgileri gördüm. Babam güvenliğin geri çekilmesini söyledi tek bir el hareketiyle. Tekrar etti emir veren bir tonda: “Sakin!”

Mona çırpınarak güvenliğin elinden kurtuldu ve göğsüne vurarak kendinde uzaklaştırdı. Platformun üzerine çıkıp kendine bir alan yarattı ama bu ona yetmedi, kendini harap etmeye başladı. Saçlarını çekiyor, eliyle kendine bir kalkan oluşturmuyordu. Üzerindeki elbisenin eteklerini sıkarak acısını çıkarmaya çalışıyordu ama yetmiyordu. Hıçkırarak, bağırarak, feryat figan ağlıyordu.

“Nefret ediyorum!” Nefessiz kalarak öksürmeye başladı. “Nefret ediyorum sizden de bu düzeninizden de beni görememenizden de görmek istemeyişinizden de nefret ediyorum! Nefret ediyorum senden, anne!” Bana baktı. Gözlerimin içine. “Nefret ediyorum senden! Duydun mu beni? İnsanları inandırdığın kişi olmayışından nefret ediyorum! Safir Rochelle’den nefret ediyorum!”

Babam bağırdı: “Yaklaşmasın kimse!”

“Mona, sakın ol lütfen,” diye mırıldandı annem daha anlayışlı bir tavırla. Birkaç adım öne çıktı benim omuzlarımı tutan ellerini çekerek. “Bana gel, bir tanem. Söz veriyorum, dinleyeceğim seni, bana gel. Ben seni çok seviyorum, gel bana.”

“Beni hiçbir zaman duymadınız!” diye bağırdı Mona ağlamaktan nefes alamazken. Yüzü kızarmıştı. “Kimse bir an olsun beni duymadı. Kimse beni duymak istemedi. Ben bağıırken kulaklarınız sonuna kadar açıldı ama Safir’in fısıltısında tıkalı olmasına rağmen işittiniz onu! Şu an olduğu gibi... Yine Safir’in yanındasınız, yine onun omuzları okşanıyor, yine onun duyguları önemseniyor! Varsa yoksa o! Ben yokum, ben hiç olmadım! Onu korumaya çalışıyorsunuz! Onu görüyorsunuz! Ben neredeyim? Ben niye yokum sizin için? Niye duymuyorsunuz beni? Niye görmüyorsunuz? Niye benim duygularımın bir önemi yok? Ben niye bir gölgeyim? Niye, niye?”

“Mona!” diye kükredi adeta Elise teyze. “Yeter artık! Bu şımarıklığa bir son ver! Hepimizi rezil ediyorsun!”

Mona'nın gözleri beni buldu. Gözlerindeki yaşları sildi ve öfkeyle soludu. “Anlatsana!” diye bağırdı. “Anlat!” Birkaç adımla bana yaklaştı. Babam tam arkamda dururken onun kendini daha iyi hissetmesi için kurtuldum babamın ellerinin hâkimiyeti altından ve öne çıktım. Onunla bir çemberin ortasındaydık şimdi ve ben yaklaştığım için kimse ona müdahale etmiyordu. “Anlat! Nasıl hatalarla dolu olduğunu, kusurlarını nasıl gizlediğini, yalanlarıyla insanları nasıl kandırdığını anlat! Kim olduğunu anlat! Ne kadar mutsuz olduğunu anlat! Mutsuzluktan geberdiğini anlat! Niye susuyorsun? Niye mükemmel olan sen olmak zorundasın? Niye mükemmel bir hayata sahipmiş, her şeyden memnunmuş, tüm olanlar senin seçiminmiş gibi davranıyorsun? Yaşadığın hayattaki hiçbir şeyin senin ellerinde olmadığını, âciz bir kız çocuğunun teki olduğunu söyle herkese! Safir Rochelle'den nefret ettiğini söyle!” Omuzlarıma vurdu üst üste. Beni itekledi ama karşı çıkmadım ona. “Bak, Safir! Aynı elbiseyi giyiyoruz ama hâlâ sana hayranlar! Güzel olan sensin, başarılı olan sensin, önemli olan sensin! Bunu istiyorsun, değil mi?” Doğrulup gözyaşlarını sildi. “Anlat artık!”

Başımı iki yana salladım.

Yapma.

İçindeki zehri akıtabilmesi ve benden öcünü alabilmesi için hiçbir şey yapmıyordum. Buradan gidebilirdim fakat biliyordum, gitmemle durmayacaktı. Mona beni rezil etmek istiyordu. Ben buradayken yapmak istiyordu bunu. Ben de çok sıkılmıştım bu Safir Rochelle oyunundan, bu yüzden ona müsaade ediyordum. Eğer içi beni yakıp yok etmekle soğuyacaksa onun için yanacaktım.

“Konuşsana, Safir! Konuş haydi! Babandan ne kadar nefret ettiğini söyle herkese! Babanın beş para etmez bir adam olduğunu söyle! Onun kurallarının altında ezildiğinden, kendin olamadığından, en sevdiğin yemeğin bile ne olduğunu bilmediğinden bahset! Annenin ışığını söndürüp onu kendi karanlığına hapsettiğini söyle! Annenin senin çırpınışlarını görmediğini söyle, bir tek benim annem bok gibi bir anne değil, söyle! Rezalet bir abla olduğundan bahset, haydi! Kaç

defa intihar etmeye kalktığını anlat insanlara, kaç defa ölmek istediğini anlat! Anlat ki bilsin herkes. Anlat ki muhteşem hayatının içinde ölmek isteyecek kadar mutsuz olduğunu bilsinler!” Ağlamaya başladı bir anda. “Anlat artık... *Benim bok gibi bir hayatım var, de! Söyle!*”

Bu sırada bakışlarım yanımda beliren Milas’ın bedenine kaydı. Birkaç savruk adımla öne doğru sendelediğinde aramızda beş altı adımlık mesafe vardı, sol tarafımdaydı. Gözlerine baktığımda nefeslerinin derinliğini gözlerinde gördüm. Kalbinin korku ve endişeyle atışını seyrettim gözlerinde. Sonra İlber’i, Müge ve Nilsu’yu, Aykan’ı gördüm. Tanıdığım ve tanımadığım tüm insanları... Kocaman salon-daki yüzlerce insanın bir gösteri izler gibi bizi izlediğini fark ettim.

“Mona...” deyip ona doğru bir adım atacakken niyetim elini tutmak, onu sakinleştirmek ve buradan çıkarmaktı ama buna müsaade etmedi.

“Bırak, Safir!” Adımı mırıldandı ancak benim onun adını mırıldanışım gibi şefkatle değildi. “Ben anlatırım o halde. Bunu da ben yaparım.” Odağını insanlara çevirdi. “Camdan prensesimiz diye sevdiğiniz Safir bez bebeğin teki! Aslında o muhteşem hayatımn içinde kafese kapatılmış bir kuş gibi... Kullandığı ilaçlarla ayakta durabilen, sırf zayıf olabilmek için yediği her yemeği kusan ve Rochelle olmaktan nefret eden kuklanın teki! Bir süs! Kurban olmaktan zevk alan, mağdur olmazsa yaşayamayan ilgi budalasının teki!”

İnsanlardan fısıltılar yükselmeye başladığında başımı öne eğdim, bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını kendime çok daha önce-leri öğretmiştim. Çok iyi biliyordum ve hiçbirinden utanmıyordum. Bir gün bunun yaşanacağını tahmin ediyordum. Bir gün bununla yüzleşeceğimden emindim. Beklediğim yerden almıştım darbeyi ama beklediğim insan değildi karşımdaki.

Mona... Arkadaşım, sırdaşım, dostum, neşem, sevincim, üzüntüm, hüznüm, kahkaham, gözyaşım...

Benim kalbimin ortağı Mona... Şimdi nasıl olursun kalp ağrım?

Babam daha fazla dayanamayarak emir verdiğinde güvenlik görevlilerinin Mona’nın üzerine yürümesi ve Elise teyzeyle benim Mona’ya siper olmamızla ortalık bir anda karışmıştı. Güvenlik Mona’yı tutma-

ya çalışırken Milas beni korumaya çalışıyor; Aykan, Milas'a destek oluyor; Elise teyze ise Mona'yı güvenliklerin sert müdahalelerinden korumaya çalışıyordu. Herkes bir aradaydı ve herkes birini korumaya niyetliydi ancak benim tek derdim Mona'ydı. Onun böyle bir muamele görmesine katlanamıyordum. Onun bu balodan bir suçlu gibi atılmasına müsaade edemezdim.

“Bırak! Herkes duyacak! Herkes Pierre Rochelle'in nasıl iğrenç bir adam olduğunu duyacak! Herkes Pierre Rochelle'in kızının nasıl bir aptal olduğunu öğrenecek!”

“Mona!”

“Bırak dedim sana!”

“Bırakın kızımı, biz çıkarız!”

“Yapmayın! Milas!”

“Dokunma!”

Cümlelerimiz birbirine karışırken Mona kendisini kurtarıp geriye çekildi ve beni kollarının arasına alıp ondan uzaklaştıran Milas'a döndü. Başım Milas'ın göğsündeydi.

“Sen!” diye bağırdı Mona, Milas'a bakarak. Bize yaklaştı ve beni Milas'ın göğsünden koparıp ayırdı, bir kenara fırlattı. “Bırak! Bırak bu âşık çocuk numaralarını! Sen anlatsana herkese Safir'i aylar boyunca nasıl kandırdığını! Söylesene! Anlat haydi, Safir Rochelle'e ulaşabilmiş tek erkek olmak nasıl bir duygu? Onu bir aptal yerine koymak nasıl hissettirdi? Anlat! Niye susuyorsun? Onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamadın mı? Onu kandırmadın mı? Ona beş ay boyunca âşık gibi davranıp adını, hayatını, kim olduğunu sakladın mı? Onu kullanmadın mı, Milas Çağlayan? Söyle, herkes duysun! Safir Rochelle'i parmağında oynatıp kendine âşık ettikten sonra bırakıp gitmedin mi? Anlat! Safir'in sana kanan bir aptal olduğunu söyle! Onu kandırırken nasıl da zevk aldığını söyle!”

Milas gözlerime baktı, parmaklarını avuçlarına gömüp sıkı yumruklarını.

Kulaklarımda yankılanan cümleler belki de şu ana kadar duyduklarımın en ağırıydı çünkü en gerçek olanıydı.

Gözlerimin önünde biriken yaşlar yanaklarıma dökülmeye başladığında kaçtım Milas'ın gözlerinden. Milas gözlerimi ondan çekmemle pes etmedi, yanıma gelip elimi tuttu. Beni bu salondan çıkarmak ve kurtarmak için çıkışa yöneldi ancak durdurdum onu. Onunla gidemezdim, onunla buradan kaçamazdım. Kalacak ve yüzleşecektim. Elimi elinden çektiğimde aramızda sadece bir adım değil, bir dünya vardı sanki. Mona'nın söyledikleriyle gözlerimi açtığım o güne döndüm, sıfır noktasına... Milas'ın beni kandırdığı o güne...

Yeniden uyandım.

“Safir, yapma,” diye fısıldadı Milas.

Yeniden kandım. Yeniden kırıldım. Yeniden parçalandım.

“Yalan değil,” diye mırıldandım acıyla. “Ben sana inanan aptalın tekiyim. Bunu nasıl unutabilirim?”

Bana döndü, yüzünü yüzüme eğip omuzlarımdan tuttu. Üstüne basa basa mırıldandı: “Sen benim tek gerçeğimsin.”

Kalbimden art arda kırılma sesleri yükseldi ama ben sustum.

“Bak,” dedi Mona saniyeler sonra. Babama dönüktü suratı. “Muhteşem Safir'inin en güzel hatasına bak!” Güldü kendini tutamayarak ama bir anda duruldu gülüşü, kaşlarını kaldırdı. Şaşkınlık numarası yükledi suratına. “Safir açtığı blog hesabından bahsetmedi mi sana? Her gece binlerce insana nasıl bok gibi bir hayatı olduğunu yazdığından söz etmedi mi? Tanımadığı erkeklerle konuşup kandırıldığından haberin yok mu? Milas'a beş ay boyunca hayatını anlatıp sonra da bir çöp gibi kenara atıldığını söylemedi mi? Safir Rochelle'le bir kukla gibi oynandığını bilmiyor musun? Bilmezsin! Görmezsiniz çünkü! Siz, hiçbiriniz ikiyüzlü dünyanızda istemediğiniz hiçbir şeyi görmezsiniz! Beni de görmediniz! Şimdi biliyorsunuz, şimdi herkes biliyor...” Nefeslendi. “Tek kusurlu ben değilim! Tek kusurlu Mona değil!”

Başımı tavana kaldırıp gözlerimi kapattığımda içimden geçirdiğim tek düşünce, onu sevmeyi nasıl bırakacağımdı.

Ondan nasıl nefret edecektim? Nasıl ona olan sevgimi kalbimin orta yerinden söküp atacaktım? Onu nasıl bir yabancı gibi görecekti, nasıl düşmanlık edecektim?

“Ne? Mona ne diyor, Safir?” İlber şaşkınlıkla bağırdı ve etrafımıza toplanan insan kalabalığını yararak orta alana geldi. “Doğru mu lan bunlar? Doğru mu? Ben sana haksızlık ettiğimi düşünerek pişmanlıktan kavrulurken sen bu herifle mi konuşuyordun? Onu mu seviyordun?” Bakışları Milas’a kaydı. “Niye girdin lan hayatımıza? Şerefsiz!” İlber art arda ve duymak istemeyeceğim kadar ağır küfürlerle Milas’ın üzerine atıldığında kalbim artık bu kargaşayı kaldıramıyordu. “Şerefsiz herif! Piç kurusu!”

Elimi göğsüme attım. İlber, Milas’a üst üste yumruklar saydırırken Milas da altta kalmamış, İlber’i yakasından tuttuğu gibi yere yatırmış ve üstüne çıkmıştı. Üst üste indirdiği yumruklarla onu tutmam güçleşirken daha fazla ayaklarımın üzerinde duramıyor, Milas’ın yumruklarının önüne geçemiyor, İlber’i ondan uzaklaştıramıyordum. Kimse yapamıyordu. Ne İlber’in ailesi ne benim ailem ne de güvenlik görevlileri... İki dakika sonra ailesi, İlber’i zar zor da olsa bir kenara çektiğinde Aykan da Milas’ı omuzlarından tutuyordu. İlber bağırırmaya devam ederken ellerimi saçlarımdan geçirip nefeslendim.

Babama baktığımda yutkunamadım bile. Korktum ama eskisi kadar çaresiz hissetmedim. Bana, kendimi böyle bir duruma nasıl düşürebildiğimi sorarcasına bir bakış attı. Nasıl kanabildiğime dair cümleler dizdi gözbebeklerine. Sonra benim başımın üstünden Milas’a baktı. Ona ait olan bir şeyi nasıl kandırabilirdi? Her şey onunla alakalıydı. Pierre Rochelle’in kızı nasıl kanabilir ve bir başkası onu hangi hadle kandırılabilirdi? Öfkesini gözlerinde gördüm, burayı yakıp yok etmek için saniyeleri sayıyordu. Güvenliğe vermediği emir de bundan sebepti; buradan bu rezaletle ayrılmayacak, beni bir mağdur olarak çıkaracaktı ki adımı temize çekmesi kolay olsundu...

İlber haykırdı: “Safir! Safir, aldattın mı beni? Safir, söyle!”

Çığlıklarımın arasında bağırdım. “Yeter! Yeter artık! Saçmalama, İlber! Sen beni terk ettiğinde Milas hayatımda yoktu bile!”

“Söyle, *aldattım seni*, de! *Bu yalancı piç yüzünden dönmedim sana*, de! Gerçeği söyle bana, utanma! Niye utanıyorsun?”

“Sus artık! Sus!”

“Sen de onun gibisin! O piçin kumaşındansın! İkiniz de midemi bulandırıyor sunuz!”

“Kes lan sesini!” diye bağırdı Milas. Aykan onu zor tutuyordu. “Kes sesini, seni öldürürüm! Duydun mu beni? Onun adını bir daha ağzına alırsan konuşacak ağız bulamazsın!”

“Safir, burada bitmedi! Hesap vereceksin bana! Beni aldattın mı, doğru mu tüm bunlar? Söyleyeceksin!” İlber son cümlesinin ardından bana duymayı reddettiğim ve çok alçak küfürler savurmaya başladığında Milas’ın tekrar ona saldırmasıyla babam, İlber’in dışarı atılmasını emretti. Duyduğu küfürler onu çileden çıkarmıştı, İlber’in ailesiyle tartışıyordu bir yandan da. Her köşede bir kavga, bir tartışma vardı. “Bitmedi! Bu burada bitmedi!” diye sayıklıyordu İlber. “Safir, cevap vereceksin bana!”

“Yeter!” diye bağırdım saçlarımı çekerek yırtarken. Nefeslendim. “Milas olmasaydı da senin gibi boktan bir insana dönmezdim! Siktir git, İlber!”

Sanki tüm bu rezaletin ortasında ettiğim küfür en büyük sorunmuş gibi babam dönüp bana baktığında hıçkırarak ağlamaya başladım. O an annemin ellerini omuzlarımda hissettim. Daha fazla dayanamayarak kriz geçirmeye başladım.

Babam ellerini yüzüne atıp sıvazladı. Tahammülünün sonuna gelmişti. Salonu boşalttırırken ben de bakışlarımı Mona’ya çevirdim. Elise teyzeyle bir kavga içindeydi. İlber kendi ailesinin yanında sakinleşmeye çalışıyordu ancak salonun çıkışına doğru ilerlerken bile bir an olsun gözlerini benden ve Milas’tan ayırmıyordu. Milas arkadaşlanıyordu, gözleri üzerimdeydi. Bana bakıyordu, bana gelmek istiyordu ama aramıza hendekler kazmıştı. Bunu görüyordu. Annemin elini tekrar hissettiğimde gözlerine baktım, bana karşı öfkeli değildi, bakışlarında hata yaptığım için bana kızan o cümleler yoktu. Eli omzuma değdiğinde karıncalandı tenim çünkü sıvazlamaya devam ediyordu.

“Sakin ol, güzel bebeğim.”

“Anne, dayanamıyorum...”

“Sakin ol, seni buradan çıkaracağım,” deyip şakağıma uzun bir öpücük bıraktı. “Annen seni bu hayattan kurtaracak.”

Bu sırada Elise teyze, Mona'ya engel olmaya çalışırken Mona, onun ellerinden kurtulup bana doğru adımladı. Öfkeyle, hiddetle, sakladığı tüm şeylerin hıncıyla geldi üzerime. Daha fazla ne olabilirdi, bilmiyordum ancak Elise teyze peşinde sürüklenircesine ona engel olmaya çalışırken o durmuyor hatta yer yer annesinin engellerinden kurtulmak için şiddete başvuruyordu. Salonda Mona'nın cümleleri yankılandı.

"Herkes dursun! Kimse bir yere gitmesin çünkü henüz doğum günü hediyemi vermedim sizlere." Cüretkâr ve tehditkâr tavrı karşısında bir sessizlik oluştu. "Henüz bitmedi."

"Mona! Daha fazla kendini de beni de küçük düşürme, yalvanıyorum sana."

"Küçük düşmek mi?" Mona güldü. "Sen daha küçük düşmedin, anneciğim. Sen daha küçük düşmek ne demek, bilmiyorsun ama şimdi öğreneceksin. Üstelik ben öğreteceğim sana."

Elise teyzenin sesi oldukça katı ve uyarıcıydı. "Mona, hayır."

Mona gülümsemeye devam etti. Elise teyzenin bileğinden tuttu, beni kenara iterek yanımdan geçti ve babamın hemen yanında durdu. Elise teyzeyi babamın yanına doğru çekip tuttuğu bileğinden savurarak bıraktığında babamla yan yanaldı.

Mona derin bir nefes verdi. "Sevgili anneciğim ve sevgili babacığım Pierre Rochelle, artık on dokuz yıldır yaşadığınız yasak aşkı insanlara açıklama vaktiniz geldi!" Şaşkınlık nidaları yükselen salonda sendeleyerek yanımdaki anneme tutundum, annem ise tepkisiz bir şekilde durdu öylece. Gözleri donuklaşmış, hareketleri durağanlaşmıştı. Yüzünde tek bir mimik oynamıyordu. Gözlerinde bir his yoktu. Ben ise duyduğum şeyin bir yanılsama olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Babacığım..." Sesi titredi Mona'nın. Bakışlarını annesinden aldı, bize çevirdi. "Safir kadar mükemmel bir kız çocuğu olmadığım için beni hiç kabul etmedin, bana soyadını bile layık görmedin ama artık hayallerini süsleyen o Safir Rochelle rüyasından vazgeçme vakti. Bitti!"

O an duyduklarımınla durdu dünya.

Dönmedi sanki, akmadı zaman, yaşamadım hayatı. Duyduklarımı idrak edemedim bir süre. Kendime geledim. İnsanlardan şaşkınlık tepkileri yükselirken ve kameralar bizimle Mona'nın arasında gidip gelirken nefeslerim sıklaştı. Elimi göğsüme attım, nefes alamıyordum. Anneme baktığımda hâlâ hareketsizce duruyordu. Bir ölüyle bir canlının arasındaki fiziki tek fark hareket etmekse eğer, şu an annemle bir ölünün arasında hiçbir fark yoktu. Kalbi atıyordu ama yaşamıyordu, burada değildi.

“Ne?” diye mırıldandım saniyeler sonra.

Kimse yerinden hareket etmiyordu. Kimse bir an olsun kımıldamıyordu. Elise teyze olduğu yerde kalmış, omuzları çökmüştü. Babam bakışlarını Mona'dan ayırmıyordu, Mona da babamdan. Annem bana baktı, ben anneme. Elini tutup *buradayım*, diyebildim yalnızca. Dudaklarım titredi; nerede olduğumu, ne yaptığımı, nasıl hissettiğimi sorguladım bir süre ama bir cevap bulamadım. Bilinmezlik çukurunun içindeydin, yukarı tırmanamıyordum.

“Duydunuz...” Mona ikisinin arasından çıkarak oluşturulan çemberin ortasına geldi. “Elise Krause, Pierre Rochelle’le tam on dokuz yıldır yasak aşk yaşıyor. En yakın arkadaşının kocasıyla hiç utanmadan yasak aşk yaşayacak kadar alçak, pislik ve iğrenç bir kadın o!” Zoruna gidercesine mırıldanırken ellerini iki yana açtı. “Ben de o yasak aşkın meyvesiyim işte. Aykırı olanım, kabul edilmeyenim, yok sayılanım. Annem hayatı boyunca benden nefret etti çünkü sevgili babamın kafasının içindeki ideal kız çocuğu her zaman Safir’di. Ben Safir olamadım. Ben Safir olamadıkça annem beni ezdi, o olmamı istedi çünkü ben Safir olursam babamın ona geleceğini sandı.” Başını iki yana salladı. “Gelmedi. Çünkü o yaptığı hataların bedelini ödemekten korkan ödleğin teki! Ben o hatayımı ve hiç bedelini ödemedi.”

“Mona...” diye sayıkladım hayal kırıklığıyla.

Aramızda üç adımlık mesafe varken Mona gözlerini gözlerime kilitledi. Gülümsemek istedi ama yapamadı.

“Biliyor musun, hayatım boyunca seni hep çok sevdim!” diye bağırdı. “Senden nefret edecek kadar seni çok sevdim çünkü seni sevdikçe kendimi görmezden geldim. Seni öyle çok sevdim ki seninle aynı

elbiseleri, aynı ayakkabıları, aynı tokaları kullanmak istedim. Elinden tuttum, sen beni arkadaşın bilirken ben seni kardeşim bildim ve inkâr edemeyeceğim, bazı zamanlar o güzel Rochelle hayatın için seni deli gibi kıskandım. Sana benzersem babam beni de kabul eder, beni de sever sandım.” Gözlerini babama çevirdi ve ekledi: “Sevgi dilendim.” Gözlerimi kapattım ve yaşlarımın yanaklarımda akışını hissettim. “Bu sırrı taşıdığım yıllar boyunca içten içe tek dayanağım senin güzel bir hayatın olmasıydı...” Gözlerimi açtığımda başını omzuna doğru yatırdı. “Ama görüyorum ki çektiğim acı ikimizi de korumaya yetmemiş, canım kardeşim. Sakladıklarım senin hayatını bir gül bahçesine çevirmemiş ve sakladıklarım bana ne annemin ne de babamın sevgisini vermeye yetmiş.”

“Mona...”

İkimiz de ağlıyorduk. Elinin tersiyle yaşlarını silip yanıma geldi, şimdi karşı karşıyaydık.

“Sıfır noktasındayız, Safir. İkimiz de eşitiz. Sen de en az benim kadar hatalarla dolusun, en az benim kadar kusurlusun.”

Dudaklarım ve çenem titrerken gözyaşlarımın arasından fısıldadım: “Bana bunu neden yaptın?”

“Sen de bil istedim,” dedi acıyla. “Bu his nasıl bir şey, sen de bil istedim. Ben çirkin ördek yavrusu olmaya alışığım ama bir defa olsun çirkin olmanın nasıl bir his olduğunu sen de bil istedim.”

Başka bir şey demeden arkasını dönüp salondan çıktı. Babamla yanındaki Elise’e baktım. Utançla başlarını öne eğmişlerdi. Elise koşarak salondan çıkarken babam, anneme doğru adımladı ama annem gelişini umursamadı bile. Bana baktı. Gülümsemeye çalıştı ama gülümseyemedi. Yutkundu, nefeslendi, kaçacak bir yer aradı ama bulamadı.

“Ben...” diye mırıldandı. “Ben Kuvars’a bakayım. Herkes dağıldı, yalnız kalınca korkar o.”

Tek tepkisi buydu.

Hızla uzaklaştı salondan. Babam gözlerime son defa baktığında bu defa ona saf nefretimi göstermekten hiç çekinmedim. Baktı bana hiç utanmayan, hesap soran gözlerle ama sonra annemin peşinden gitti-

ğinde salonun ortasında bir başıma kaldım. Etrafımda yüzlerce insan vardı ve her biri bana bakıyordu. Milas sağ çaprazımdaydı. Orada durdukça aklımın içinden binlerce soru geçti. Ne kadar acınası, ne kadar âciz durumda olduğumu düşündüm. Tüm bu insanlar bana zavallı olduğumu düşünerek bakıyordu. Beni küçük görüyor, kandırıldığım için kendilerince acıyor, babam ve sırları için üzülüyor, öğrendiğim gerçeklerle yaşadığım şoku kendilerine bir malzeme olarak görüyordu.

Bir sirk hayvanı, bir vitrin süsü gibiydim. *Yine.*

Başımı öne eğerek gözyaşları içinde çıktım salondan. Koştum koşabildiğim kadar. Aklımdaki düşüncelerden, öğrendiğim her şeyden kaçtım. Mona'nın, biricik arkadaşımın herkesin önünde beni sırlarımdan, yaralarımın ve üzüntülerimden vurduğu gerçeğinden kaçtım. Babamın annemi aldatışından, o yataktaki kadının Elise oluşundan, babam iş gezisine gittiğinde Elise'in de mutlaka bir yerlere gittiği gerçeğinden, Mona'nın kardeşim oluşundan, Milas'la ilgili suratıma tokat gibi çarpan cümlelerden kaçtım. Kendimden kaçtım. Gözyaşlarım yanaklarımdan binadan çıkıp çıkışa doğru koştum.

“Safir!”

Adımı seslenen Milas'tı ama durmadım. Ayaklarıma vuran topuklulara rağmen koştum ancak bu taşlı yolda topuklularla dengede durmak bile zorken koşmak canımı acıtmaktan başka işe yaramıyordu. Sonunda ayağımın burkulmasıyla kendimi yere bıraktım, dizlerimin üzerine çökerek çığlıklarla ağlamaya başladım.

“Safir!”

Adımı tekrar işittiğimde Milas'ın nefesleri ensemdeydi. Diz çöktüğüm noktada o da diz çökmüş ve bana arkadan sarılmıştı. Tüm bedenimi kollarının arasına almış, sıkı sıkıya sararken yere vurduğum ellerimi tutup beni durdurdu.

“Buradayım,” dedi nefes nefese. Sesinin pamuksu elleri vardı, saçlarımı okşadı. “Buradayım. Geçti güzelim, geçti bir tanem. Buradayım, geçti.”

Ardı ardına sıraladığı canhıraş cümleler hiçbir şeyi geçirmiyordu, ben yüzüme kapanan kapılarla bir başımaydım yine.

“Yeter, yeter, yeter...” diye sayıklıyordum hiç durmadan. “Yeter artık, yeter! Yeter! Bıktım! Bitmiyor, ödediğim bedeller bitmiyor! Dayanamıyorum ben.”

Kendimi geriye doğru bırakıp başımı Milas’ın göğsüne yasladım ama isteğim kollarının arasından kurtulmaktı ancak beni bir an olsun bırakmıyordu. O da ağlıyordu, belki benim gibi kendini yırtarak değil-di ama düşüyordu gözyaşları yanaklarına, titriyordu göğsü.

“Buradayım, güzelim.”

“Canım çok acıyor.”

“Geçecek, saracağım hepsini. Geçecek, söz veriyorum.”

“Bırak beni,” diye mırıldandım yalvarırcasına. “Bırak, yalvarırım bırak.” Kollarını iki yana iterek ayaklandım zor da olsa. Sendeleyerek doğruldum, karşısına dikildim. Aramıza birkaç adımlık mesafe açtım, alkol almamama rağmen sarhoş gibiydim. Acıdan sarhoştum belki de. Duyduklarım canımı öyle yakmıştı ki ayık kalmak istememişti zihnim. “Bırak beni, Milas. Bırak, dokunma bana. Sen bana dokundukça...”

Milas dağılmış bir ifadeyle baktı gözlerime. “Ben sana dokundukça...” diye mırıldandı devamını getirmem adına.

“Sen bana dokundukça canım acıyor!”

Yapma dercesine başını iki yana salladı. “Safir, hayır... Yapma. Bizi çıkarttığımız o çukura tekrar itme.”

“Biz o çukurdan hiç çıkamadık ki!” diye bağırdım. “Biz hep o çukurdaydık. Senin beni arkamdan ittiğin o çukurdayız hâlâ. Benim sana gözlerim kapalı güvenip kendimi bıraktığım ve senin de beni yerle yeksan ettiğin o çukurdan çıkamadık bir an olsun. Ben o çukurda seninle gökyüzündeymiş gibi hissedebileceğime inanmak istedim ama olmadı. Bak... Ben unutsam, sen unutsan, biz unutsak da başkaları unutmuyor. Her seferinde suratıma çarpıyor yalanların, her seferinde yaralıyor beni varlığın...”

Omuzları çöktü işittikleriyle, gözlerime baktı âcizce. “Sana acı mı veriyorum?” diye sordu bağırarak ancak güçlü bir bağırış değildi, tükeniyordu karşımda, kısıktı sesi.

“Seninle olmak bana acı veriyor.”

“Yapma...”

“Sana inanan o aptal kız olmaktan kurtulamamak beni yok ediyor, mahvediyor, kahrediyor. Sana kanmak benim gururumu yerle bir ediyor. Gerçek bu ve ben bundan kaçamıyorum! Ben, sana inanmayı seçtiğim her an aslında kendimi öldürüyorum çünkü bir tek ölürken inanabiliyorum sana. Sen içimde öyle büyük bir yalansın ki ben ancak kalbimi yok sayarsam sana inanabiliyorum. Kalbime ihanet ederek seviyorum seni. Ne tuhaf ki sen sadece kalbim atarken içimde var-sın, kalbimin adısın.” Başımı gökyüzüne kaldırdım. “Nefret ediyorum bundan!”

“Safir...”

Bir adım attı bana doğru.

“Yaklaşma!” diye heceledim öfkeyle. “Bana dokunmanı da bana sarılmanı da bana bakmanı da istemiyorum! Beni sarıp sarmalaman hiçbir şeyi değiştirmiyor, hiçbir şeyi geçirmiyor! Zavallı olduğum gerçeğini değiştirmiyor! Ben hâlâ... Ben hâlâ bir aptal gibi senin yanımda oluşunla avunuyorum, sen beni sevdiğini yüzüme söyleyemeyip kasetlere kaydeden ödleğin tekiyen hem de! Senin beni kandıracağın bakışlarını, yalanlarını, dokunuşlarını istemiyorum!”

“Safir, kendine vurup durma, saçlarını çekip durma! Yeter! Yeter, beni üzme için kendini cezalandırmana dayanamıyorum, yeter.”

Ellerimi tutarak bana engel olmaya çalıştı ancak kurtuldum hâkimiyetinden.

“Neden?” diye bağırdım hiddetle. “Canımı senin acıttığından daha fazla acıtabilir miyim sanıyorsun? Senin yaktığından daha fazla yakabilirler mi zannediyorsun? Yapamam... Yapamazlar, Milas. Benim canımı bir başkası senin kadar acıtamaz. Sen beni yıktın, yok ettin, sonra da enkazımın üzerinde ruhumla dans ettin. Şimdi ruhumu okşadın diye o enkaz yok olur mu? O enkaz tekrar inşa olur mu?” Başımı iki yana salladım. “Olmaz. Yeter lütfen, yeter. Beni biraz olsun önemsiyorsan yeter. Lütfen bırak.” Gözlerimi gözlerine kilitledim, belki de ilk defa bu kadar korkusuzdum. “Ben sana inanan o aptal kız çocuğu olacağıma, senin tuzaklarına bir kez daha kanacağıma ölürüm, anlıyor musun?”

“Safir, böyle konuşma! Konuşma!” Bir hışımla ceketini çıkarıp fırlattı yere. Gömleğinin yakalarını bir arada tutan düğmeleri söküp

attı nefes alamıyormuşçasına. “Ölürüm, deme! Aklından bile geçirme, ağzına alma şu kelimeyi! Ölmeyeceksin! Duydun mu beni? Sen ölmeyeceksin! Hiçbir zaman...”

Elbisemin göğüs kısmındaki kumaşı sıkıp bıraktım. “Sen öldürüyorsun beni!” diye bağırdım. “Sen bana baktığın her an öldürüyorsun beni! Beni kandırdığın, bana yalanlar söyleyip benimle oynadığın her an beni öldürüyorsun zaten!” Nefeslendim, göğsüm sarsıldı ama durmadım. “Sen yaşamamı isteseydin bana gerçekleri verirdin ama yapmadın, Milas. Bir açıklamayı çok gördün bana. Ben buna rağmen sarıldım sana, buna rağmen tuttum ellerinden, buna rağmen açtım kalbimi. Ben sana rağmen yaptım her ne yaptıysam ve inan ki bunların arasında en zor olanı seni sevmekti. Seni sevdim ben.”

“Safir, yalvarırım yapma,” diyerek yutkundum. “Yalvarırım silip atma bizi. Duyma onları, inanma onlara!”

“Haksızlar mı, Milas? Mona’nın söyledikleri doğru değil mi? Sen söyle!” Göğsüne vurdum. “Söylesene! Kaçırma bakışlarını! Bak gözlerime! Bir defa olsun korkak olma da bak gözlerime! Söyle! *Seni kandırdım, seninle oynadım*, de! Söyle, Milas! Beni kandırırken nasıl da zevk aldığını söyle bana!”

Cümlelerimiz birbirine karışmaya başlamıştı.

“Safir, yeter!”

“Söyle, korkma da söyle!”

“Duymak mı istiyorsun?”

“Evet! Duymak istiyorum! Söylesene!”

“Öyle mi?”

“Öyle! Neden beni kandırdığını söyle! Neden bana yalanlar söylediğini, hiçbir açıklama yapmadığını ama buna rağmen dönüp gidemediğini söyle! Beni sevginle, cümlelerinle avuttuktan sonra ortadan bir anda kayboluşunun; sonra da hiçbir şey yokmuş gibi karşıma çıkışının nedenini söyle! Bana bir sebep ver, Milas!” Ona doğru adımladım, elimi göğsüne vurdum ardı ardına. “Konuşsana!” diye bağırdım ağlarken. “Konuş, konuş artık, yalvarırım... Bırak gururunu bir kenara. Görmüyor musun? Tükendim ben...”

Başını gökyüzüne kaldırıp, “Safir...” diye sayıkladı.

Yalvarırcasına baktım, bir umut ışığı aradım gözlerinin içinde.

“Bana senden nefret etmemem için bir şey söyle, Milas!”

“Çünkü sana âşığım!” diye bağırdı aramızda bir nefeslik mesafe varken. Göğsüne vururken bileklerimden yakaladı beni. “Çünkü sana deliler gibi âşığım! İlk günden beri! Her an, her saniye, her dakika! Her sabah uyandığımda ve her gece uyurken! Eğer uyuyabilirsem... Aklımın içinde bir tek sen varsın; bir tek senin hayalin, bir tek senin ihtimalin! Sana olan aşkımdan nefes alamıyorum ben, Safır. Göğsümün içi seninle öyle dolu ki ciğerlerime çektiğim nefesin sığacak yeri kalmıyor. Seninle dolu her zerrem. Senden ibaretim, görmüyor musun? Deliriyorum senin uğruna. Aklımı yitiriyorum seni düşündükçe, seni düşlediğim her an ellerim karıncalanıyor benim.”

Bileğimden yakaladığı elim yüzüne yakın bir şekilde dururken yanağına oturtmamla gözlerini kapattı içi titreyerek. Kendini bırakacak gibi olduğunda bileğimi bıraktı, geri çekildi. Birkaç adım geriledi, başını kaldırıp etrafa bakındı kaçmak ister gibi ama dayanamadı, yine döndü yüzünü bana.

“Ben her zaman buradaydım, Safır!” Ellerini iki yana açıp kapattı. “Her zaman burada, senin hayatındaydım. İlber’den önce de ben vardım. Seni bir sabah güneşinde, deniz kenarında dalgaları izlerken gördüm ve bir daha unutamadım. Her anım sen oldun, her saniyem senin gözlerindi. Sana en başından beri âşık olan bendim, tamam mı? Ben! Sen o kafede defterini hiçbir zaman unutmadın, ben çaldım! Sana ait olan bir şeye sahip olma düşüncesi ruhumu ele geçirdi, karşı koyamadım. Kendimden utandım. Karşına da çıkamadım, sevedim de seni, gidemedim de öyle hiçbir şey olmamış gibi. Dönüp dönüp geri geldim, dolaştım çevrende, kaçtıkça sana koştum her seferinde âcizce.”

“Sen...” Gözyaşlarım düştü tenime. “Milas, sen...”

“Evet, ben! Senin bir an bile görmediğin ben! Senin bir an olsun adımlarını fark etmediğin ben! Seninle aynı kafede farklı masalarda sırt sırta oturan, yağmurun altında aynı sokakları saatlerce gezen, en sevdiğin plakçada satın almak istediğin bozuk plağı senin için tamir eden ben! Hayatına dahil olamayan, sana elini uzatamayan, karşına bile çıkamayan ben! Seni sevmeye hakkı olmayan ben!”

Dudaklarım titredi. “Neden?”

İçimde bir türlü kabul edemedim, gerçeklik zeminine oturtamadım söylediklerini.

“Ben iğrenç herifin tekiyim, Safir! İğrenç, beş para etmez, pislik herifin tekiyim! Hayatım boyunca kimseyle tek bir duygu parçası paylaşmadım, tek bir kişiyi sevmedim. Öyle gelip geçen duygularım, ihtiraslarım, heveslerim oldu hep benim. Gururumu okşayan birkaç cümle, inandığım birkaç yalan ve uydurduğum birkaç hikâye... Hayatıma kim girdiyse ben ona istediğini verdim, o da benim yalnızlığımı aldı bir süreliğine. İçine düştüğüm döngüden sen kurtardın beni. Seni görünce... Ben seni görünce ezildim gerçeğimin altında, toparlanamadım bir daha.”

“Milas,” diye mırıldandım. “Kimsin sen?”

Utançla eğdi başını ama kaçtığı ben değildim, kendisiydi.

“Seni tanıdığımda Safir Rochelle isminden ibaret, gösterişli bir oyuncak bebeğin benim için. En başında bir hırsın. Seni elde etmek, seninle olmak, senin gibi birinin beni sevebileceği düşüncesi bir hayaldi benim için. İğrenç düşüncelerimden bir tanesiydi işte. Hatırladıkça kendimden tiksindiğim düşüncelerden biriydi. Ulaşılmaz Safir Rochelle’e ulaşma düşüncesi o zamanlar içimi gıdıkladı, haklıydın. Senin bana ait olman ihtimali bir çocuk gibi heveslendirdi beni. Dolaşıp durdum peşinde seni etkilemek için, oyunlar kurdum karşılaşmak için, planlar yaptım seni kendime âşık edebilmek için ama sonra tüm planlarım başıma yıkıldı!” Ağlıyordu, çaresizdi ama hiçbir çaresizlik bu kadar yıkım dolu değildi. “Sen bana değil, ben sana sıırılsıklam âşık oldum çünkü sen bu hayatta aradığım ne varsa oydun. Safir Rochelle değil, sadece Safir. Sen, Safir. Sen... Sen benim en büyük düşümdün. Sana âşık oldukça kendimden nefret ettim. Sana âşık oldukça kötülüğümle yüzleştim ve her yüzleşmemde bir adım daha açtım aramızı.”

“Bir avdım o zaman...” dedim buna inanmak istemeyerek.

Beni tekrar kandırmış olma ihtimalini içimden sayısızca kez reddedip gerçek olmaması için yalvarıyordum.

Başını iki yana salladı. “Sen, seni ağıma düşürmeye çalıştığım her gece sana âşık olmam için bir neden verdin bana. Hikâyeler anlattın,

mutсуzлuklarından bahsettin, hayal kırıklıklarını gösterdin. Ben seni sevmek için bir sürü neden buldum kendime. O görkemli hayatının içindeki kalp kırıklıklarının canını ne kadar acıttığını gördüm. Sen bana hayal kırıklıklarını gösterdiğinde ben yeminler ettim kendime aralarına katılmayacağıma dair. Gün geçtikçe sana bağlandım. Tenimi kesti sana bağlılığım çünkü sana bağlandıkça senden gitmek istedim. Kendimle yüzleştım bu defa. Köşeye sıkıştım, çaresizce ağladım, bir şans daha diledim. Seninle sıfırdan tanışabilmem için bir şans daha diledim.”

“Bu yüzden miydi her şey? Bu yüzden miydi Efes’i yok etmen? Beni Milas’ın acımasızlığıyla yüzleştirmen bu yüzden miydi?”

Cevapsız bıraktı sorumu. “Senin içimde büyümeye başlayan sevgin, beni bambaşka birine çevirdi. Ben seni kalbimin içinde bir yere koydum ve sen o yere öyle bir ışık oldun ki o zamana kadar kalbimdeki o kuytudan habersizdim, Safir. Öyle bir yer olduğundan bihaberdim. Sen öğrettin. Ben yaşamak ne demekmiş, seninle öğrendim. Yaşıyorsun, ölmedin, dedin sen bana.”

“Neden bana söylemedin, Milas? Ben anlardım seni, anlamaz mıydım? Ben bu kadar önyargılı, bu kadar kibirli biri miyim?”

“Benim içine düştüğüm tuzaklardı hepsi çünkü! Sen bir av değildin, ben senin avın olabilmek için debelendim. Senin bana âşık olmanı düşlerken ben sana âşık oldum, âşık oldukça kaçtım senden ama başaramadım. Nefret ettim kendimden, olduğum kişiden. Sana yalan söylemedim, yemin ederim. Sana yaptıklarım için değil, seni kandırma düşüncesi içimden geçtiği için nefret ettim. Ama sonra sen bir güneş gibi doğdun hayatıma, ben dünyanın bir ucunda seninle uyuduğum her gece sevginle iyileştım. Sen beni bilmezken ben seni merhem bildim.”

“Neden gittin öyleyse?” diye bağırdım.

“Senden vazgeçmeyi denedim, Safir. Hayatından çıkabilirim, seni unutabilirim zannettim. Sana dair ne varsa atarsam sen de yok olursun sandım ama kalbime bir ağrı düştüğünde aklıma gelen yine sen oldun. Sana sarılmak istedim. Belki İstanbul’a gelirim ve karşına Milas olarak çıkarsam bir şansımız olabilir sandım. Belki beni hiç bilmediğin gerçekler olmadan bambaşka bir hikâyeyle sevebilirsin sandım.

Defalarca ölemiyor insan, Safir. Senden gidemedim de ölemedim de. Korktum sensiz kalmaktan.”

“Ben anlamıyorum... Sen İstanbul’da değil miydin? Lyon’da yaşadığın bir yalan değil miydi?”

Başını iki yana salladı. “İstanbul’da yaşıyordum ama senin defterini çaldıktan sonra annemin tedavisi için onunla birlikte Lyon’a gittim.”

“Sonra?”

“Sonra döndüm... Sana geldim, sana sığınmak istedim, beni biraz sakla istedim. Çünkü sen çok iyisin saklanmakta, Safir.” Dudakları titrerken gözlerinden yaşlar damladı. “Öyle çok yandı ki canım, beni kalbinin içine sakla ve tüm kötülüklerden kurtulayım istedim. Kendimden kurtulayım, sana kalayım istedim.” Güçsüz adımlarla yanına geldi. Nefesleri yüzümü yalayıp geçti. “Sana yaşattığım her şeye rağmen, söylediğim tüm yalanlara ve sakladığım tüm gerçeklere rağmen, bana rağmen, sana yalvarıyorum... Şimdi beni biraz saklar mısın, Safir? Şimdi beni biraz sarar mısın?”

Fısıldadım: “Neden sakladın kendini benden?”

“Çünkü... Çünkü ben...” dedi ancak cümlesinin devamını getiremedi. Başını önüne eğdi, gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı, ardından gökyüzüne kaldırdı başım ve derin bir nefes bıraktı göğe doğru. Göğsü sarsıldı, başını iki yana salladı. “Yapamam,” dedi, ağlayarak. “Yapamam, Safir. Yüzleşmeye hazır değilim. Bunu sana söylersem dünyam başıma yıkılır, söyleyemem.”

Alnı alnıma yaslıyken yalvardım. “Bunu öğrenmek benim hakkım.”

Başını salladı. “Hakkın ama şu an değil, burada değil. Yalvarırım... Bir şans daha ver bana. Yalvarıyorum sana, Safir. Tüm gururumu bir kenara bıraktım, aşkın için yalvarıyorum sana. Her şeyi anlatacağım, her şeyi öğreneceksin ama kendimden sakladığım sırlarımı kabullenmem için bir gece ver bana. Bir gece yalnızca... Bir gece.”

“Bir gece,” diye tekrar ettim.

“Bir gece.”

Elleri belime değdiğinde vücudum irkildi. Alnını alnıma yasladı. Ağladı bir çocuk gibi karşımda, ağladım ben de duyduklarım.

Canım yanmıyordu, çok tuhaftı. Belki beni kandırdığı için üzülmeli, kahrolmalı, kurduğu planlar karşısında ondan nefret etmeliydim ama karşımda öyle çaresiz, öyle bitkin ve öyle yorgun görünüyordu ki tek düşündüğüm ona sarılmak istediğimdi. Benim için, bana yaptıkları için kendisini kurduğu mahkemede defalarca cezalandırmıştı. Benim yerime tiksinimişti kendinden ve sonra onu sevmem için gelmişti, onu sevebilme ihtimalimle tutunmuştu hayata.

Etrafımda onlarca yalan, onlarca nefret ve onlarca gizli saklı yaşanan şey vardı ki Milas'ın yokluğuyla baş etmek istemedim o an. Onu da kaybetmek istemedim. Ona tutunmak, biraz olsun soluklanmak, biraz olsun dinlenmek istedim. Belki görmezden gelmekti yaptığım, belki kendimi kandırmaktı; emin değildim ama tüm hayatım da bu iki savunma yöntemiyle geçmişti zaten, alıştım. Kırılmadım.

“Özür dilerim... Binlerce defa özür dilerim sana yaşattığım her şey için. Binlerce defa özür dilerim seni onların gözünden gördüğüm için. Seni anladıktan sonra sana kendimi gösteremediğim için. Safir Rochelle'in bana âşık olmasının hayalini kurarken âşık olduğum Safir'in ellerini korkusuzca tutamadığım için. Binlerce defa özür dilerim sana hayal ettiğin sevgiyi veremediğim için. Hak ettiğin gerçekleri anlatamadığım için. Binlerce defa özür dilerim, Safir. Binlerce defa, sevgilim. Hayat benden çok şey aldı. Sen kal, ne olur...”

Sevgilim.

“Efes,” diye fısıldadım dudaklarım dudaklarına değecek kadar yakınımda soluklandığı esnada. “Efes, burada mısın? Hâlâ oralarda bir yerde misin?”

Gözyaşlarıyla gülümsedi.

“Buradayım... Ben hep buradaydım.”

Milas... Seninle olmak hem cennet hem cehennem. Arafta saklan-sak biraz olmaz mı? Araf, dudakların mı?

“Kazandın, beni alt ettin. Artık seninim. Hep senindim. Seninleydim...” dedi.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettiğimde öpüşüne karşılık verdim hiç düşünmeden. Bir anda birleşmişti dudaklarımız, afallamış ve dünyanın ekseninin kaydığını hissetmiştim ancak kendimi onun

kollarına, onun dudaklarına teslim etmek zor değildi. Asice, hoyratça, sanki hayata kızar gibi öpüyordu acıyla ancak acıtmıyordu da canımı. Dudakları okşuyordu sanki dudaklarımı. Bir kuş tüyünün tenimde dolması gibi içimi gıcıkıyor, susuzluğumu gideriyor, ruhumu besliyordu bana dokunuşu. Belimde dolaşan parmak uçlarının tenimde görünmez izler bıraktığını hissediyordum. Dudaklarında bir cennet yaşıyordu sanki, hayatım boyunca hiç böylesine ait hissettiğim bir yer olmamıştı. Soluğunda bir his vardı, dudaklarımın arasından ruhuma sızıyor ve her zerremi kaplıyordu.

O beni öperken, ben kendimi onun öpüşüne teslim ederken etrafımızda esen rüzgârı, birbirine çarpan ağaç yapraklarını, şehrin seslerini ve yağın yağmuru hissetmek güçtü. Tek hissettiğim oydu, tek hissettiğim onun dudaklarıydı. Sanki hayatı boyunca aradığı şey, aradığı yer ve zaman, aradığı his buymuşçasına saldırıyordu üzerime ama bu hiç tehdit altında hissettirmiyordu. Öyle nazikti, ben ona öylesine aittim ki onun kollarının arasında kesilen soluğum bana kendimi ölüyormuşum gibi değil, yaşamaya başlıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Milas'ın beni öpmesi beni en baştan yeşertiyordu, en baştan filizleniyordum. Bir çiçeksem bu dünyada ve eğikse boynum yaşadıklarımdan; Milas beni öptüğü her saniye okşuyordu toprağımı, suluyordu köklerimi ve fısıldıyordu yapraklarıma sevgi sözcüklerini sırf doğrultayım boynumu diye.

Bana bir dokunuşla bin hayat vadediyordu. Bana bir hayatın içinde bin his veriyordu.

Onunla yaşıyordum. Onunla açıyordum kafesimin kilidini ve çıkıyordum dışına. Onun soluğunun gücüyle başlıyordum kanat çırpmaya.

Ensesinde dolaşan ellerimi hissedince dengesini kaybederek üzerime doğru geldi ve hızla tuttu ellerimi, belime doğru indirip geriye çevirdi, belimi sararken ellerimi de sardı. Bedenimi bedenine yaslayıp beni hâkimiyeti altına aldı.

“Safir,” diye mırıldandı soluk soluğa. Soluk mavi gözleri birer buz parçası gibi parıldadı. “Yakıp kül etmek mi beni niyetin?”

“Sen yanarsan ben de yanarım.”

Güldü. “Benimle yanmak mı istersin?”

“Bir tercih hakkım varsa... Seninle küllerimden doğmak isterdim.”

Bir öpücük bıraktı dudaklarıma. “Küllerimiz bizi en baştan doğur mu senin pencerede?”

“Bilmem, sadece öyle olmasını umarım.”

Gülümsedi. Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı pes edersine. Dudaklarıma ufak ama uzun bir öpücük daha bıraktı. Konuşmalarımızın arasında dayanamayıp beni öpmesi çok hoşuma gidiyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı bir sır gibi. “Bunu saklayabilir misin?”

“Seni seviyorum,” dedim gözlerine bakarak. “Sen bunu saklayabilir misin?”

Üzerimize geleceklerdi. Bizi ayırmak isteyeceklerdi. Tüm bu yaşananlardan sonra babam durmayacaktı, kendi sakladıklarını umursamadan bana saldıracaktı. Biliyordum, Milas’tan nefret edecekti. Sevgimizi yok etmek, kül etmek isteyecekti. Bunun için elinden gelen her ne varsa yapacaktı. Kimsenin ulaşamayacağı bir yere saklamalıydım sevgimi.

Milas’a baktım uzun uzun. Yüzümdeki simli makyajın beni öpmesiyle ona bulaştığını fark edince güldüm.

“Sim,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Sim var.”

“Ha?”

“Sim bulaşmış yüzüne.”

“Sim mi?”

Elini yanağına atıp avucuna geçen simlere baktı ve afallamışçasına güldü. Birkaç defa daha yanağındaki simleri avucuna almaya çalıştı. Gözleri kısıldı. “Çok az geliyor elime.” Belimi kavrayıp bedenlerimizi yaklaştırdı. “Fazlalaştırsak mı?”

Gözlerimi büyülttüm. “Milas!”

“Ne Milas?” dedi üzerime doğru eğildiği esnada.

Bir kez daha öptü beni. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimi açtım ancak son kurşun gibiydi yıkılmam adına, büyülenmişçesine sersemledim. Güldü, güldüm. Her şey bu kadar basitken, dolambaçlı değil-

ken öyle büyüğü geliyordu ki yaşadığım bu durumun aslında tek başına ne kadar baş döndürücü olduğunu anlıyordum.

“Keşke hep böyle kalsak,” diye mırıldandım.

“Keşke,” dedi yutkunarak. “Keşke zamanı durdurabilmenin bir yolu olsa. Keşke ellerini hiç bırakmamanın bir yolu olsa.”

Keşke elleri hep benim olsa, benimle olsa...

“Şimdi gitmek zorundayım,” dedim üzgünce. “Seni bırakıp o eve dönmek zorundayım. Hiç istemiyorum, bir an olsun yanından ayrılmak istemiyorum ama annemi düşünüyorum. Olanlara hâlâ inanamıyorum. Belki sonradan yüklenecek acısı kalbimin ortasına, bilmiyorum ama hiçbir şey hissedemiyorum. Tek düşündüğüm annemin şu an ne yaptığı, nasıl hissettiği...”

“Zor bir gece oldu, özellikle annen için,” dedi burukça. “En yakın arkadaşının ve sevdiği adamın ihanetine uğramış olmak... Bilmiyorum. Belki de yorum yapmamamalıyım.”

“Hiçbir tepki vermedi,” dedim gözlerim dalarken. “Sustu sadece, Kuvars’a bakmak istedi. Hayatı da böyle geçti. Ne yapacağımı, annemi nasıl toparlayacağım bilmiyorum.”

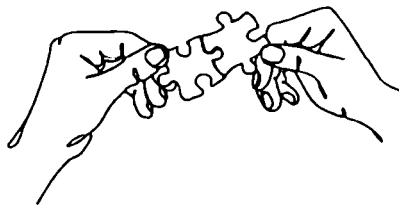
Elini yanağıma atıp yüzüne bakmamı sağladı ve başparmağıyla tenimi okşadı. Yüzüme dökülen saçlarımın her birine bir hazine gibi davranarak geriye taradı.

“Bu senin sorumluluğun değil, Safir. Biliyorsun, değil mi? Sen yanında ol, yeter. Annen kendisini toparlayacaktır.”

“Bilmiyorum, Milas. Bundan sonra ne olacak, hiç bilmiyorum.”

Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Nefesleri saç diplerime değerken mırıldandı:

“Başkalarına ne olur, bilmiyorum ama bizi biliyorum, Safir. Bizi biliyorum, sevgilim. Korkma artık, ben buradayım. Ellerini tutmam için dünyayı altüst etmem gerekse bile seni bir an olsun bırakmayacağım.”



Yaklaşık otuz dakika sonra Milas'ın motoru bizim evimizin önünde durduğunda gözlerim evin ilk katında yanan ışıklardaydı. Girişin ışıkları açıktı bir tek, kalan her yer karanlıktı. Annemi düşündükçe içime bir üzüntü düşerken Kuvars'ın odasına baktığımda uyku perdelerini çektiğini gördüm. Motordan inip kaskımı çıkardım ve Milas'ın karşısına dikildim. O da motordan inmişti ve bana bakıyordu. Üşümeme için bana zorla giydirdiği deri ceketini çıkarıp ona uzattım. Son defa gülümseyip, başımı öne eğerek bahçe kapısından içeri gireceğim sırada elime uzandı Milas.

Aramızdaki mesafeden dolayı kollarımız gergin bir ip gibi açıldığında parmak uçlarımı tutan parmak uçlarına baktım. Ona yanaştım ve avucumu kavramasına müsaade ettim.

“Seninle gelmemi istemediğine emin misin?” diye sordu, bilemezcesine etrafa bakıp dudaklarını ıslattı. “Seni o eve tek başına göndermek içime sinmiyor, Safir. Babanın neler yapabileceğini biliyorum, annene iyi gelmeye çalışırken kendini unutacağını da... Bırak geleyim, en azından ilk tepkiye karşı birlikte duralım. Elllerinden tutarım, yıkılmayız.”

İki yana doğru hafifçe araladığı bacaklarının arasına girdim. Belimi kavradı parmakları. “Merak etme,” diye mırıldandım. “Üstesinden gelebilirim, hayatımın düzeni hep böyleydi zaten. Yeni bir şey değil.” Karanlığın içinde ışıldayan mavilerine bakarken minik bir tebessüm oturdu dudaklarıma. “Ayrıca yıkılmamam için ellerimden tutmana gerek yok, seni düşünmek ayakta kalma nedenlerimden bir tanesi.”

“Sen böyle konuşunca benim başım dönüyor,” dedi hayran bakışlarla ve ardından güldü kendi kendine. “Çizgi filmlerde koşarken aniden başını bir yere çarpıp yere düşersin, kafatasının etrafında yıldızlar ve galaksiler döner ve sen gülümsersin ya... Öyle bir şey yapıyorsun bana.”

“Çizgi filmleri sevmediğini zannediyordum.”

Homurdandı kaçmak istercesine. “Yalandı.”

“Yalandı, değil mi?” dedim cümlelerimiz birbirine karışırken.

Başını salladı. “Evet, yalandı. Ne diyebilirdim ki? Seninle birlikte çizgi film izlersem dikkatim dağılır, içim gider, kardeşinin yanında rezil rüsva oluruz diyemezdin.”

Güldüm. “Yalancısın.”

“Beni yalanlarımla sevdin; yalanlarıma rağmen, fırça izlerimle...” dedi parmak ucuyla elimin üstünü sıvazlarken. “Artık senin için kendimi kandırmam gerekmeyecek, kalbime yalanlarımı ezberletmeye çalışmayacağım. Yalan yok. Buradayım, gerçeğim, seninleyim.”

“Her şeye rağmen değil, her şeyinle seviyorum seni.”

Yavaşça eğildim ve sokak lambasının ışığı üzerimize vururken yanağına ufak bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde elimi bırakmadı en son ana kadar. Ben arkamı dönüp bahçe kapısından içeri girecekken ayrıldı parmaklarımız ama o ayrılmadı olduğu noktadan. Ben kapıdan içeri girene kadar bekledi. Hatta öyle ki kapıyı kapatırken yerinden bir an olsun kımıldamamış, kaskını bile takmamıştı. Elleri ceplerinde oturmuş, evi seyrediyordu. Kapattığım kapıya alnımı yasladım ve gözlerimi yumup öylece bekledim.

Yüzümü döndüğümde beni bekleyen savaşa hazır mıydım, bilmiyordum ama kaçmak istemiyordum. Gözlerimi açtım, yüzümü girişe doğru döndüm. Evin içinde bir yerlerden konuşma sesleri geliyordu ama tek bir kişinin sesiydi: Babam. Ben merdiveni adımladıkça ses kaynağına yaklaştığımdan daha net duyuyordum cümleleri ancak tedirginliğim öyle çok artıyordu ki duyduklarımınla birlikte, buz kesme neden oluyordu.

Sol tarafta kapısı aralık salona doğru adımlarken babamın cümleleri fısıltı şeklinde dolmuştu kulağıma.

“Feryal, benimle evlendiğinde sana her şeyin en iyisini sunmayı vadettim ve yaptım da. Sana hayal bile edemeyeceğin bir hayat yaşattım. Yeteneğinin, ilgi alanlarının, sevdiğin şeylerin hep destekçisi oldum. Sana bir marka kurdum. Ben yaptım, ben! Her adımında arkandaydım.” Sesi bir fısıltı gibiydi ancak bağıırıyordu, hissiyatı buydu. Elimi kapı pervazına yaslayıp bir adım daha attığımda, annemin cansız bir nesne gibi koltuğun kenarında oturup duvarı seyrettiğini gördüm. Babam ise hemen çaprazındaki koltukta oturmuş, hafifçe öne kaymış, önlerindeki orta sehpayı elini vurarak konuşuyordu: “Her ne yaptıysam sana olan sevgimden yaptım ama sen anne olduktan sonra değiştin. Benim âşık olduğum o havalı, entelektüel ve yıldız gibi par-

layan kadın gitti; yerine sönük bir köşe lambası geldi. Seni göremedim. Beni yeterince aydınlatmadın belki de... Bilmiyorum.”

Babamın anneme söyledikleri karşısında midem bulanıyordu. Söyledikleri öyle iğrenç, öyle akla sığmaz şeylerdi ki kendisini bunlara nasıl inandırdığını merak ediyordum. Annemin çok büyük bir yeteneği vardı, eğer isteseydi dünyaca ünlü bir ressam olabilirdi, kendi sınırlarını keşfedebilirdi ama o babama olan aşkından İstanbul’da kalmayı ve bir giyim markasının başında durmayı seçmişti. Belki de bunu yapması için manipüle edilmişti.

Kapının kenarında saklanmaya bir son verip karşılarına çıktım. Babamın gözleri beni bulduğunda hızla ayaklandı ama adımlamadı.

“Annemi en yakın arkadaşıyla on dokuz yıl boyunca aldattın, beni kardeşim olan kızla en yakın arkadaş olarak büyüttün ve şimdi de utanmadan karşısına geçip tüm hatanın annemde olduğunu mu söylüyorsun? Kaç insanın hayatını mahvettiğinin farkında mısın?” Elimde tuttuğum çantamı yere fırlattım. “Sen nasıl bir insansın ya? Sen ne iğrenç, pislik, mide bulandırıcı bir adamsın? Sen benim babam mısın? Ben inanamıyorum... Ben senin kızın olmaktan utanıyorum!”

“Utanman gereken çok daha büyük şeyler var, küçük hanım,” dedi oldukça normal bir tonda. “Hoş geldin! Biz de seni bekliyorduk. Sonunda teşrif edebildin evimize!”

Anneme döndüm. Dümdüz ileri bakıyor, hiçbir şey demiyor, hiçbir tepki vermiyor, hiç hareket etmiyordu.

“Anne...” diye mırıldandım.

“Gel, gel de anne kız yaptıklarınızın nelere mal olduğunu konuşalım!” diyen babamı es geçip hızla annemin yanına gittim. “İki mağdur... Siz mağduru oynamayı çok iyi bilirsiniz. Hiçbir zaman gerçek bir Rochelle olamadınız! Hiçbir zaman... Âciz, güçsüz iki kız çocuğuydunuz!”

Babamı duymazlıktan gelip annemin önünde eğildim. Ellerini tuttum. “Annem...” diye mırıldandım beni duyması adına. “Anne, burada mısın? Anne... Anneciğim bir şey söyle, yalvarırım. Bir şey de, susma. Lütfen susma. Kendine gel, bana ses ver, kızın burada. Buradayım, anneciğim. Yalvarırım sana, susma. Bir tepki ver, konuş, bir

şeyler söyle. Ağla gerekirse. Lütfen, anne.” Sesimi incelterek anneme yalvardıkça içimdeki kız çocuğu gitgide soluklaştı, silikleşti. Sanki anneme konuşması için yalvardığım her saniye içimde bir yerlerde bir halat inceliyordu. “Anneciğim, bir şey söyle lütfen.”

“Kalk, kalk ayağa,” diyerek koluma sarıldığında babama direndim.

“Anne, lütfen bir şey söyle artık,” dedim. O halat artık koptu ve ben de halatın hızla tenime çarpmasının acısıyla bağırmaya başladım gözlerimden yaşlar süzülürken. “Susma artık! Yeter! Susma, anne!” Omuzlarımdan tutup sarsmaya başladım. İnkâr edemezdim, içimdeki nefreti de kusuyordum çaresizlikle. “Anne, baksana bana. Kendini görmüyorsun en azından beni gör. Gör artık, yalvarırım... Bak bana, anne! Yalvarırım sana. Beni gör. Buradayım, ben senin kızınım. Niye görmüyorsun beni anne?” Hıçkırarak ağlıyordum. “Beni gör lütfen...” Babamdan kurtarmaya çalıştığım kolumla çırpınıyor ve annemi sarsarak kendine getirmeye çalışıyordum. Artık hırçınlaşmıştım, konuşması adına ona saldırıyordum adeta. “Bir şey söyle artık, bir şey söyle, susma! Tükendim ben, bittim, kalmadı benden hiçbir şey geriye! Kaçma! Kaçma artık! Kalk! Bir şey söyle! Bir şey söyle! Bir şey söyle, anne!”

“Safir, yeter!” diye bağırarak vücudumu bir kenara savurdu babam, diğer koltuğa çarparak duraksadım. Kendimi henüz toparlayamamışken babam beni ani bir şekilde bileklerimden yakaladı yeniden. Öyle bir güç uyguladı ki bileklerime, neredeyse kemiklerim kırılacaktı. Acıyla çığlık atarak bedenimi ayakuçlarımda yükselttiğimde o da beni kendisine çekiyor ve sarsıyordu. Annem kendine gelerek hızla oturduğu yerden kalkıp aramıza girmeye çalışırken o bana, ben ona bağırıyordum. “Annene yalvaracağına bana yalvar, bana! Bana yalvar ki sana yapacaklarımda merhamet edeyim!” Gözlerime baktı hınçla. “Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Sen benim yıllarca gecemi gündüzüme katarak çalışıp çabaladığım adımı nasıl lekellersin? Sen... Sen, Safir!”

“Ben bir şey yapmadım!” diye bağırdım kendimi yırtarcasına. “Ben hiçbir şey yapmadım! Her şeyin suçlususu sensin!”

“Pierre! Pierre, bırak!”

“Kes sesini! Bitti, yeter bu saçmalık! Yeter bu ergen tavırlar! Kendim olmak istiyorum, kendimi bulmak istiyorum, kim olduğumu bilmiyorum...” Gözlerini kararttı. “Senin kendin olmaya bile hakkın yok! Duydun mu beni? Senin kendin olmaya bile hakkın yok!” Aramızdaki tartışma ve fiziki kavga bir anlığına duraksadığında biz babamla birbirimizin gözlerine bakıyorduk, annem ise ikimizin arasında bize yalvarıyordu durmamız için. “Sen her şeyinle bana aitsin, Safir. Senin her şeyin bana ait. Ben yaptım! Ellerimle yarattım seni! Şımarık heveslerin için Safir Rochelle’i yıkıp yok etmene izin vermem. Duydun mu beni? Safir Rochelle’e zarar vermeye bırak bir yabancıyı, senin bile hakkın yok!”

“Öyle mi?” dedim nefes nefese.

“Öyle!” diye bağırdı.

“Safir Rochelle...” dedim meydan okurcasına. Kendimi onun elinden kurtardım ve birkaç adım geriye çıktım. “Bu mu Safir Rochelle?” diyerek elimi yüzüme geçirdim ve tırnaklarımla yüzümü baştan sona çizdim acılar içinde bağırarak. Tırnak uçlarımı kan içinde bıraktım. “Bu mu Safir Rochelle?” diyerek saçlarıma geçirdim bu kez ellerimi ve koparmaya başladım her telini. Annem bana engel olmaya çalışırken onu bir kenara ittim. “Bırak! Bu mu? Söyle! Bu mu senin ellerinle yarattığın Safir Rochelle?” Açıkta kalan kollarımı, göğsümü, her yerimi tırnaklarımla çizip kanlar içinde bırakırken acımı cümlelerime katıyor ve ona akıtıyordum. “Bu mu? Söyle! Bak, yarattığın Safir Rochelle’i yerle bir ediyorum! Yok ediyorum!” Elbisemin eteklerinden tutup yırtmaya başladım hırsıyla. “Bak, seyret! Nasıl elinden alıyorum her şeyini, gör bak!”

“Safir, yapma!” Babam omuzlarıma yapışıp bedenimi sıkmaya başladı.

“Bırak!” diye bağırdım tüm gücümle. “Bırak, nefret ediyorum senden! Bırak! Bize yaşattığın hayattan da içine kapattığın bu evden de çizdiğin sınırlardan da kurallardan da senden de nefret ediyorum!” Kendimden geçmişçesine bağırıyor ve önüme gelen her şeye vuruyordum. Yurtdışından getirdiği vazoları, aldığı ödül ve plakeleri, özenle yetiştirdiği bitkileri... Her şeyi yere devirdiğimde salonun ortasındaki

kırık dökük eşya enkazının ortasında yüzümü ona döndüm hıncahınç bir öfkeyle solurken. Elime kırık bir vazo parçasını alıp ona doğru savurdum. “Senin nefes almandan bile nefret ediyorum, baba! Senin var olmandan nefret ediyorum!”

Çıplak ayaklarıma batan kırık parçaları umursamadan ona doğru adımladığım esnada babam meydan okurcasına fısıldadı:

“Öyle mi?” dedi dişlerinin arasından. Aramızdaki üç adımlık mesafeyi kapatıp tekrar el bileğimi kavradı ve beni salondan çıkarıp koridora doğru sürükledi. Ona dirensem ve arkamdan gelen anneme tutunmaya çalışsam da kare koridorda beni ileriye doğru savurup bıraktığında ortadaki masaya tutundum. “Bu hayatı nasıl yaşıyorsun zannediyorsun? Bak etrafına! Bak! Kaçırma gözlerini, bakacaksın! Ben ne söylüyorsam onu yapacaksın!” diye kükredi. “Ben olmasaydım böyle bir evde yaşayabilir miydin? Ben olmasaydım üstündeki o binlerce dolarlık kumaştan elbiseyi giyebilir miydin? Ben olmasaydım saçlarının öyle parlayacağını mı zannediyorsun? Senin yaşadığın hayat, gittiğin okul, giydiğin kıyafetler, görüntün, sana duyulan hayranlık bile bana ait! İnsanlar seni seviyorsa benim sayemde, benim! Sana hayransa herkes, Rochelle soyadın sayesinde! İnsanlar sana saygı duyuyorsa çok güzel olduğundan mı sanıyorsun? Pierre Rochelle’in kızısın çünkü!”

“Nefret ettiğim şey de bu ya, Pierre Rochelle’in kızı olmak! Bitti, yeter! Bitti! Yıllardır kurduğun saltanatın sona erdi, bu sana ilk başkaldırışım değil ama sonuncusu, anlıyor musun? Bitti! Bugünden sonra senin Safir diye bir kızın yok!”

“Safir! Safir, dur artık!” Annemin bana seslenişleri ve sakinleşmem adına yalvarışları babamla bağırışlarımız arasında yalnızca bir uğultuya dönüşüyordu. İkimiz de onu duymuyor ve görmüyorduk ama o pes etmeden devam ediyordu. “Safir, dur!”

“Buna ben karar veririm! Senin küçük tehditlerini dinleyecek değilim,” diyerek üzerime yürüdü ve beni bileğimden kavrayıp sürüklemeye başladı merdivene doğru. “Ben sana yapacağımı bilirim. Madem Pierre Rochelle’in kızı olmak istemiyorsun, çatıda farelerin arasında bir gece geçir de gör bakalım istediğin bu mu?”

“Bırak! Nefret ediyorum! Nefret ediyorum, senden!” Bileğimi zor da olsa kurtardım avucundan. “Öl artık, öl! Yalvarıyorum sana, öl!” Ağlayarak omuzlarına vurmaya başladım, tüm hıncımı bedeninden çıkardım. “Ölmeni istiyorum! Hayatımdan çekip gitmeni, yok olmanı, silinmeni istiyorum! Her gün, her gece ölmeni diliyorum! Duydun mu beni? Ölmeni istiyorum! Geberip gitmeni istiyorum!”

Duraksadı ve üzerime doğru bağırdı. “Ben ölünce sizin yüzünüze bakarlar mı zannediyorsun?” dedi tok ve korkutucu sesiyle evi inlettiren. Elini kapıya doğru kaldırdı. “O hasta piç kurusu sana bu hayatı yaşatabilir mi sanıyorsun?” Nefeslendi. “Ama sen dur, ben ona da neler yapacağımı çok iyi biliyorum. Bakalım babası bu olanları duyduğunda onu burada tutacak mı? Onu bu ülkeden gönderdiğimde bakalım senin adını hatırlayacak mı? Bırak senin adını hatırlamasını, nefes aldığını bile bilemeyecek! Nefes aldığım!”

Korkuyla baktım yüzüne. “Hiçbir şey yapamazsın.”

“Yaparım!” diye bağırdı. “Öyle bir yaparım ki...” Üzerime doğru yürüdü ben geriye doğru kaçarken. “Bu saatten sonra sana öyle şeyler yapacağım ki Safır, bugünlerinin kıymetini bilmediğin için pişman olacaksın. Bunlar iyi günlerindi ama bitti!” Ben geriye doğru sendelerken o üzerime yürümeye devam etti. En sonunda sırtım merdivenin ahşap tırabzanına çarptı. Omuzlarımı tutup sıkmaya başladı. “Sen daha Pierre Rochelle cehennemini tatmadın.”

“Pierre, bırak!” dedi annem. Yalvarmıyordu, emrediyordu. “Pierre, bırak kızımı! Sana söylüyorum, bırak kızımı! Dokunma ona! Bırak, bırak! Kızımı bırak, dedim sana!”

Kızım...

Annem bana *kızım* demişti.

“Beni korkutamazsın!” dedim başımı iki yana sallarken. “Senden korkmuyorum. Beni korkutamazsın, duydun mu? Sana boyun eğmeyeceğim, senin istediğin kişi olmayacağım, senin kurduğun hayatı yaşamayacağım!”

Elimi omzuna koyup onu ittiğim esnada eliyle sert bir şekilde çenemi avuçladı ve sıkmaya başladı. Yüzüm avucunun içinde sıkışıp kalırken, çenem ve dişlerimin acısıyla çığlıklar atmaya başladığımda

yanaklarımdan yaşlar dökülüverdi. O sırada annem de bağılıyor, babama vuruyor, beni kurtarmaya çalışıyordu. İkimizin gücü, onun elinden bedenimi kurtarmaya yetmiyordu ama annemin, benim için ona ilk defa karşı koyuyor oluşu acımı hafifletiyordu. Tüm bu seslerin, kardeşanın üstüne karşımdaki merdivenin sonunda bulunan ahşap kapı yumruklanmaya ve adım haykırılmaya başladığında artık babamın uyguladığı şiddet katlanılmaz bir hal almıştı.

“Safir! Safir, buradayım! Açın kapıyı! Safir! Safir!”

Milas... Milas, geldin.

Sesi kulaklarımdaki en baskın sesteki en uzaktan gelen olmasına rağmen, tüm sokağı inletiyordu.

“Sen benimsin,” dedi babam çenemi sıkmaya devam ederken. “Ben nasıl istersem öyle yaşayacaksın. Sen benim kızımsın. Herhangi biri olamazsın. Sen başkalarına kanamazsın. İstedğin gibi davranamazsın. İstedğin kişiye âşık olamazsın.” Bir emir gibi sıra sıra dizi-yordu cümlelerini tek tek, nefeslenerek. “Aklına kazı bunları. Senin her şeyine ben karar veririm.” Gözlerine bir karanlık çöktü o an. “Nefes almana bile.”

“Anne, yardım et!” diye yalvardım ama babam o an çenemi sık-tığı gibi diğer eliyle de soluklarımı kesmeye başladı. Ellerimle babamın kollarına vurmaya çalışsam da işe yaramıyor, beni bırakmıyordu. Avuçlarının arasında çırpınıyordum, vücudumu duvara yaslayıp hava-ya kaldırmıştı. Ayak uçlarım yere değmiyordu. “Anne! Anne, nefes alamıyorum!”

“Pierre! Bırak! Bırak, Pierre! Allah’ım, yardım et... Pierre!”

“Baba...” Hayal kırıklığıyla mırıldandım.

“Gördün mü?” diye fısıldadı dişlerinin arasından. “Sana, bana ait olduğunu söyledim!”

Babam her zaman kötü bir insandı, her zaman böyle bir adamdı ama bana hayatımda ilk defa şiddet uyguluyordu. İlk defa canımı fi-ziki olarak yakıyordu zira o bile bana dokunmaya hakkı olmadığını düşünürdü. Ona göre kimse bana dokunamaz, aklından geçiremez, ha-yalimi kuramazdı. Bana yalan söyleyemez, beni kandıramazdı. Beni dolandıramazdı, aşağılayamazdı, üzemezdi. Beni öylesine bir ilah

haline getirmişti ki zihninin içinde, etrafıma çevirdiği dikenli tellerin üstünden kimsenin atlamaya cesaret edebileceğini düşünmezdi.

Nefeslerim tükenmeye başladığı saniye adım yankılandı evin içinde ancak bu defa sevgi ve endişe dolu bir sestti.

“Safir!”

Büyük bir gürültüyle karşıımızdaki ahşap kapı açılarak duvara çarptı. Milas içeri girdiğinde henüz neler olduğunu kavrayamayan babama doğru koşarak çenemi sıkkan elini tuttu, boğazımı saran elini geriye doğru kırdı ve bedenini kendisine çevirdi. Suratının tam ortasına kafa attı. Babamın arkaya savrulmasına zaman bile tanımadan yüzüne bir yumruk geçirdiğinde ben nefes nefese kalmış bir halde annemin koynuna sığındım. Öksürmeye başladım, acıyan boğazımı tutuyordum titreyerek.

Annem beni tutup merdivene oturttuğu esnada nefesleri yankılandı kulaklarımda.

“Kızım, Safir... Safir'im, güzel bebeğim benim.” Ağlayarak sarıldı bedenime. Kendisi titrerken benim sırtımı sıvazladı ama geçiremedi acımı. Nefes alamıyormuşum hissi vücudumu hâlâ terk etmemişti. “Canım kızım, evladım, biriciğim benim... Safir'im.”

Başım dönüyordu. Nefeslerimi hissedemiyordum. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Vücudumun her zerresindeki hissizlik terk ederken olduğu yeri, yeniden canlanan hücrelerimde bile acı çekiyordum. Algılayamıyordum. Sanki bilincim yerine gelmemişti ve etrafımda olup biteni kavrayamıyordum ama seçebildiğim şeyler vardı. Milas'ın öfkeli sesi, dudaklarından firar eden küfürler, babama savurduğu yumruklar ve babamın ona karşılık verışı...

Elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımıdaki babamın yerde yatan bedenine ve üzerinde onu nefretle yumruklayan Milas'a bakışlarımı çevirdiğimde görüş alanım netleşti ve o an içimde bir şeyler kırıldı. Sesleri zihnimdeki bir yankı olmaktan çıktı, kulaklarımda yaşadı. Babam, Milas'a vurdukça Milas da babama vuruyor ve az önce babamın benim canımı yaktığı gibi onun canını yakmaya çalışıyordu. Karşımdaki acınası manzaraya bakarken düşündüğüm tek bir şey vardı. Zihnimde yankılanan tek bir cümle...

Unutma, Safir. Öz baban az önce seni boğmaya çalıştı.

Kendime baktım. Çizikler ve kesikler içindeki tenime, yüzümden akan ve kuruyan kana, yaralarımı acıtan gözyaşlarıma, yıpranan saçlarıma, babamın sıkmaktan morarttığı kollarıma ve sonra hayal kırıklığıma... Gözlerimi kapattığım her saniye boğazıma sarılan ellere, kesilen nefesime ve korku dolu yüreğime baktım.

Geçmedi. Geçsin istedim ama geçmedi.

“Safir,” diye mırıldandı Milas ben donakalmış bir şekilde düşünürken, beni kapandığım zindandan çıkaramadı ama sesini ulaştırdı bir şekilde. Buradaydı. “Safir, kendine gel. Safir... Duyuyor musun beni? Duyuyor musun beni, güzelim? Hissettim. Bana ihtiyacın olduğunu hissettim ve geldim. Bak, buradayım. Hemen gidiyoruz buradan. Haydi, Safir. Haydi, sevgilim. Kalk ayağa. Haydi, bir tanem.”

“Kızım, biriciğim... Annen burada, kendine gel haydi.”

“Safir!”

Hiçbir tepki vermeden duruyordum öylece. Milas aniden yüzümü avuçlarının arasına aldı ama kavrayamadı bile parmaklarıyla, incitmekten korkarcasına dokundu tenime. “Safir,” diye fısıldadı gözleri dolu dolu ama bir yandan da öfkeyle. Yüzümdeki tırnak izleri ve boğazımda babamın yarattığı kırmızılığa baktıkça yutkunması zorlaştı. “Buradayım, bana bak, orada mısın? Oralarda bir yerde misin?” Başını salladı ben cevap vermezken benim yerime. “Sen de buradasın, biliyorum. Haydi, haydi sevgilim.”

Yardım et bana, Efes...

“Anne,” dedim ama annem konuşturmadı bile beni, söyleyeceğim her şeyi biliyordu.

“Git, Safir. Git bu evden. Söz veriyorum sana, ben de kalmayacağım. Sen kurtar kendini. Geleceğim yanına hemen, söz veriyorum. Annen görüyor seni kızım, annen görüyor seni, annen burada, duyuyor sesini...” Gözlerime baktı uzun uzun. “Söz veriyorum, bitireceğim bu işkenceyi. Söz veriyorum sana.”

Gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken donuk bir ifadeyle kalktım oturduğum yerden. Babamın az önce beni sürüklemeye çalıştığı merdiveni duvarlara tutuna tutuna tırmandım. Annem ve Milas aşağıda

babamla mücadele ederken ben hızla kendi odama çıkıp ihtiyacım olabilecek her şeyi bir çantaya koydum, yırtığım elbiseyi çıkarıp yerine bir eşofman takımını giydim. Çok üşüyen ayaklarıma kalın çoraplar ve mevsim yaz olmasına rağmen botlarımı geçirdim. Babam bu botları aldığımda bana hiç yakışmadığını söyleyerek giymemi yasaklamıştı çünkü. Odamdan çıktığımda bir dakika bile sürmeyecek kadar kısa bir süre geçmişti. Aşağıdan hâlâ babam ve Milas'ın sesleri gelirken ağlayarak, titreyerek indim merdiveni.

Kuvars'ın odasının olduğu kata ulaştığımda merdiven kenarına sinmiş bedeniyle karşılaşmayı beklemiyordum. O an ayaklarım birer çivi gibi saplandı yere.

Kuvars merdiven basamaklarında dizlerini kendine çekmiş, ellerini kulaklarına kapatmış, bekliyordu.

“Kuvars,” diye mırıldandığımda bana döndü ve hızla koşup bacaklarıma sarıldı. Eğildim önünde, sıkı sıkı sardım bedenini. “Ablacığım.”

“Abla,” diyerek ağlamaya başladı. “Çok korkuyorum. Sen gidince ben ne yapacağım?”

“Korkma, bir tanem,” diyebildim o anki şaşkınlığımla. Kuvars bana sarılarak titremesini atlattığında geri çekilip ellerini sardım sıkı sıkı. Öptüm, kokladım. “Geleceğim ben, geleceğim tekrar ve seni de annemi de alacağım, söz veriyorum. Şimdi gitmem gerekiyor,” dedim, her ne kadar güçlü durmaya çalışsam da ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı sildi küçük elleriyle. “Şimdi gitmem gerekiyor, ablacığım. Özür dilerim.”

“Safir... Çok acıyor mu canın? Yüzün neden kanlar içinde?”

“Acımıyor,” dedim, oysa çok acıyordu.

“Sen çok iyisin, Safir. Sen benim rüyalarımda gördüğüm meleksin ama babam hep ağlatıyor seni, hep üzüyor. Neden gülmüyor yüzün hiç? Neden gülmüyorsun, abla?”

Avuç içini öptüm. “Kuvars, beni dinle, bir tanem.” Konuşurken bir yandan da saçlarını okşuyordum. “Şimdi ben gideceğim, sen bir süre beni göremeyeceksin ama melekler sen onları göremesen de yanındadır. Ne zaman korkarsan bil ki senin için burada olacağım, tamam mı?”

Geri geleceğim, sizi bu evden alacağım. Söz veriyorum sana, ablacığım. Ablan seni tek başına bırakmayacak. Ama ben yokken annemin yanından ayrılmama, tamam mı? Annemin ellerini hiç bırakma.”

“Tamam.”

“Söz ver bana. Hiç ağlamayacaksın.”

Başını salladı. “Söz, Safir. Sen gelene kadar hiç ağlamayacağım.”

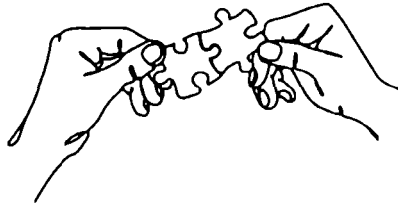
Hızla ayaklanıp öptüm saçlarından, sarıldım doyasıya ve onu orada bırakıp aşağı indim.

Merdivenin sonuna geldiğimde Milas’ı babamla sözlü bir tartışmanın içinde görmüştüm ki Milas son bir yumruk indirdi onun yüzüne. Tekrar hamle yapmasına müsaade etmeden tuttum elini, o bana şaşkınlıkla bakarken kargaşanın içinden benimle birlikte koşmasını sağladım. Anneme döndüğümde gözlerime umutla baktı, koşmam gerektiğini söylüyordu bakışlarıyla. Dudaklarım titredi, çenem sarsıldı kırgınlıkla; onu burada, arkamda bırakıp gitmek istemedim ama o bana koşmamı söylerken başka hiçbir şey yapamadım.

İki eli göğsünün üzerinde gülümserken kaydoldu zihnime son görüntüsü. O adama bakamadım bile, kendini toparlamaya çalışıyordu.

Önüme döndüm ve kırık kapının üzerinden atlayarak Milas’la bahçe çıkışına doğru koştum. Motora binip kaskımı taktım, çantamı Milas’la aramıza alıp beline sarıldım ve başımı sırtına yasladım. Milas motoru çalıştırıp yola çıktığında o karanlık, kuytu, mutsuzluklardan ve hayal kırıklıklarından ibaret, duvarlarında kahkahaların yankılanmadığı, kokusuna hüznün sindiği, yalnızlığımın habercisi ve tüm hayatımın az önce içindeyken yerle bir olduğu evi arkamda bıraktım. Babamı, annemi, Kuvars’ı, bana ait olmayan her şeyi arkamda bıraktım.

Safir Rochelle’i can verdiği o enkazda bıraktım.





BÖLÜM 16

Milas'ın evine geldiğimizde merdiveni zar zor çıktım, vücudumdaki tüm güç tükenmişti. O ellerimden tutmuş, önümde ilerliyordu. Ben ise karanlıkta adım atmakta zorlanıyor, bir yandan da aklımın içindeki düşüncelerle savaşıyordum. Neden böyle bir hayata maruz kaldığımı düşünüyordum, neden her şeyin daha kolay ve yaşanılabilir olmadığını ama bir yanıt bulamıyordum. Hayatımın bir anda tepetaklak olmasını kaldıramıyordum, bir anda her şeyin mahvolmasını sindiremiyordum.

Farkına bile varamamıştım. Hayatım avuçlarımdan kayıp giderken bana engel olmam için bir saniye bile tanınmamıştı.

Düşüncelerimi zihnimin içinde sıraya koymak da zordu, her biri sıra kavgası veren küçük çocuklar gibi birbirlerinin önüne geçmeye çalışıyordu.

Babamı düşünüyordum, onunla nasıl savaşacağımı. Annem geliyordu aklıma sonra, aşamıyordum kırgınlığını. Kuvars'ın bu yaşında yüzleştiği şeylerin onda ne kadar hasar bıraktığını ya da bırakacağını merak ediyordum ve Mona... Mona'nın kardeşim olması hâlâ bir şaka gibiydi, öyle ki aklıma bile gelmiyordu. Beni sırtımdan bıçaklamasını,

bana ihanet etmesini de kaldıramıyordum. Ona duyduğum kırgınlığa sıra gelmiyordu ama belki de en ağır olanı oydu.

Milas avucunda tuttuğu anahtarı kapı deliğine oturtup sağa çevirdiğinde kapı açıldı. Belime dokunup eve girmem için yönlendirdi, ardından kendisi girip kapıyı kapattı. Eski ama gösterişli bir apartmanın en üst katında, iki katlı, büyük bir daireydi.

“Evime ilk gelişini böyle hayal etmemiştim ama hoş geldin,” diye mırıldandı ben gözlerimi etrafta gezdirirken.

“Anneannen yok mu?” diye sordum, evin içindeki ölüm sessizliği tuhafıma gitmişti.

Omuzlarını kaldırıp indirdi gözleri etrafta gezindiği esnada, dudaklarını dişledi. “Milas’a gitti bir süreliğine, yalnızım anlayacağın.”

Bakışlarım evin içinde dolaşmaya başladığında ilk önce dağınıklıkla karşılaştım. Uzun zamandır toparlanmamış, temizlenmemiş gibi bir görüntü vardı ve bu da anneannesinin ne kadar süredir onunla olmadığı düşünmeme neden oluyordu. Mutfağın girişine kaydığında bakışlarım, tezgâhın üzerinde yığınla bira şişesi olduğunu gördüm: hazır yiyecek paketleri, birikmiş bulaşıklar ve dahası... Salonda da her yer her yerdeydi. Dağınık yastıklar, katlanmamış örtüler, etrafa savrulmuş kıyafetler... Adeta terk edilmiş bir evdi burası. Milas burada kimsesizliğin ortasında gibiydi. Ona yardım eden, onunla yaşayan kimse yoktu sanki.

“Ev biraz dağınık, kusura bakma,” dedi çekinerek. “Pek uğramıyorum şu sıralar, vaktim olmuyor. Aykan’da kalıyordum, Moli de orada olunca temizleyemedim. Senin geleceğini de düşünmemiştim hiç. Sen sıcak bir duş alırken ben her yeri toparlayıp temizlerim, merak etme. Alışık değilsin sen böyle olmasına, haklısın.”

“Sorun değil,” dedim kendini kötü hissetmemesi adına, sanırım bakışlarımdaki şaşkınlık ve tedirginlik onu huzursuz etmişti. Omuzlarıma attığı deri ceketini elime aldım. “Sadece bana sarılmanı istiyorum.”

Cümlem biter bitmez onun kollarını açmasını beklemeden başımı göğsüne yasladım ve beline sarıldım. Milas ani bir şaşkınlıkla nefesini tutmuştu, birkaç saniye sonra derin bir nefes verdi ve kollarını bedene nime doladı.

“Sarılırim, sen bıkana kadar sarılırim sana,” dedi ve saçlarımın üzerine uzun bir öpücük bıraktı.

Birkaç saniye boyunca öylece kaldık, belki de bir dakika kadar sürdü. Ona sığındım. Onunla kalmak istedim hayatımın sonuna kadar ama sonunda ayrıldım. Yüzüne baktım. Öyle uykusuz ve yorgun duruyordu ki kıyamadım benim için kendini böyle hırpalamasına. Ellerine indi gözlerim, eklemleri yara olmuştu babamla kavga ederken.

“Ellerin...” dedim sessizce.

“Safir, ben özür dilerim,” dedi iki elimle tek elini kavrayıp aramıza kaldırdığım esnada. “Babanı öyle görmeni istemezdim, babana saldıran kişi olmayı da. Sana bunu yaşatmış olmak... Bilmiyorum ama seni öyle görmek dünyamı başıma yıktı.” Eli yüzüme kaydı, başparmağıyla tenimi okşadı. Gözlerimi kapattım. “Nefes alamıyordun, yüzün kanlıydı, her yerin yara içindeydi. Çırpınıyordun, Safir. Nefes almak için çırpınıyordun. Senin nefessiz kalmanın düşüncesi bile kâbusum oldu, ne yaptığımı bilemedim o andan sonra. Kendimde değildim.”

“Milas,” diyerek avucunun kenarına bir öpücük bıraktım. “Bunları konuşmayalım, olur mu? Çok yoruludum. Duş alıp uyumak istiyorum.”

Başım salladı. “Nasıl istersen.”

“Çok uykum var.”

“Uyuruz. İstedğin kadar uyuruz.”

“Hiç uyanmasak... Hep bu noktada kalsam ben, göğsünün tam üzerinde.”

Öptü saçlarımdan. “Hep o noktadasın sen.”

Geri çekildiğimde derin bir nefes verdim. “Bundan sonra ne yapacağız? Babamdan nasıl kaçacağız?”

“Düşünme bunları,” dedi ve yaralı elime ufak bir öpücük kondurdu. “Önce şu yaralarını temizleyelim, pansuman yapalım. Sen düşünme, güzel aklını doldurma bu endişelerle. Ben halledeceğim.”

“Duş alayım o zaman ben.”

“Tamam,” dediği esnada cebindeki telefonu çalmaya başladı ancak açmak yerine sessize aldı. “Ben de etrafı toparlayacağım. Sana temiz havlu ile kendi kıyafetlerimden vereyim, daha rahat edersin.”

“Teşekkür ederim.”

Milas elimden tutup benimle üst kata çıktığında koridorun sonundaki banyoya doğru beraber adımladık. Bana temiz bir havlu ve kendi dolabından giyebileceğim bir eşofman takımı verip çıktı banyodan. Ben duş alırken o da uyuyacağım odayı hazırlayacağını söylemişti. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp banyodaki aynanın karşısına geçtiğimde bir süre öylece kaldım. Kendime baktım. Milas içeriden su sesi gelmediği için gelip kapımı tıklattığında iyi olduğumu söyledim ve suyu açtım. Aynanın karşısından çekildim çünkü görüntüm hiç de iç açıcı değildi.

Porselen bebek şimdi bin parçaya ayrılmış, yıpranmış ve çöpe atılmaya layıktı.

Sıcak su tenime değdiğinde çizdiğim her yerimden içeri bir sızı süzüldü sanki. İliklerimde hissettim acıyı. Saç diplerimde ve tırnak uçlarımda... Ne kadar yıkanırsam yıkanayım bu histen arınamayacağımı anladığımda elimi musluğa atıp kapattım suyu. Dizlerimin üstüne çöküp birkaç dakika boyunca banyonun köşesinde çırılçıplak halde ağladım. Kendime geldiğimde ayaklanıp çıktım duş kabininden. Belki beş dakika kalmış ya da kalmamıştım duşta, su tenime değdikçe babamın beni boğmaya çalıştığını hatırlıyordum.

Korkuyordum, çok korkuyordum.

Hızla kurulanıp üzerime Milas'ın kıyafetlerini geçirdim, saçlarımla nemini alıp kurumaları için açık bıraktım ve daha fazla bu dört duvar arasında kalamayacağımı hissederek kendimi dışarı attım. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladığımda nefes nefeseydim, kendimden kaçmak bu denli zor olmamalıydı halbuki. Kaçacak delik arayan bir fare gibiydim.

“Milas...”

Sessizlik, evin içinde bir ruh gibi dolaşırken duvarlara tutuna tutuna ilerledim Milas'tan bir tepki gelmeyince. Odalara baktım ama bulamadım ona dair bir iz. Üst katta olmadığını anlayınca aşağı indim, salona girdim. Milas'ın telefonu hâlâ çalışıyordu. Koltuğa doğru adımlayıp ekranda yazan isme baktım.

Aksel Han Çağlayan.

Üvey ağabeyiydi. Arama sonlanınca ekrandaki on dokuz cevapsız çağrı bildirimiyle bakıştım. Babası olanları öğrenmiş ve İstanbul'daki

ağabeyine haber vermiş olmalıydı. Oysa görüşmediklerini zannedyordum. Belki de görüşmüyorlardı ama şimdi durmaksızın çalan telefondan anlıyordum ki babam durmayacaktı. Telefonunu elime alıp ekranı yukarı kaydırduğımda şifre ekranı çıktı karşıma, açamadım. Ağabeyinin mesaj atmaya devam ettiğini fark etmemle telefonunu yerine bıraktım. Bir an sonra yine çalmaya başladı.

Etrafta göz gezdirdiğimde evin hâlâ dağınık olduğunu ama ilk girdiğimdeki kadar pis olmadığını fark ettim. Çöpler toplanmış; kıyafetler, yastık ve örtüler kaldırılmıştı. Mutfığa adımladığımda tezgâhın üzerindeki şişelerin ve hazır yemek paketlerinin de orada olmadığını gördüm. Milas çöpleri toplamış ve atmak için dışarı çıkmış olmalıydı. Evde gezinmeye devam ettim. Karanlık koridoru aşip odalara bakındığımda tüm perdelerin kapalı olduğunu, içeri hiç güneş ışığı girmediğini anladım.

Milas'ın yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odaya girdiğimde uzun süredir burada uyumadığını düşündüm. Yatağı hiç bozulmamış, odası hiç dağılmamıştı. Etrafta fotoğraf kareleri vardı. Kıyafet dolabının aynasının kenarına sıkıştırılmış fotoğrafları görmemle duraksadım. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Bir kadının yanağını öpüyordu, kadın ise kahkahayla gülüyordu. Altında benim fotoğrafım vardı. Milas'la birbirimizi boyadığımız günkü fotoğraftı. Onun altında ben ormanda yürürken ve elimde onun bana attığı kozalak varken arkadan çekilmiş bir fotoğrafım vardı, düşmek üzereydim fotoğrafta. En altta ise Kuvars'ın şiir gösterisinde Kuvars'la göz göze baktığımız bir fotoğraf olduğunu fark ettiğimde şaşkınlıkla tebessüm ettim. O an içimden, *keşke bu anı hayatımın sonuna kadar saklayabilseydim*, diye geçirmiştim ve ne tuhaftı ki Milas benim yerime yapmıştı bunu.

Bakışlarımı fotoğraflardan ayırdım. Çalışma masasının üzerinde *Gurur ve Önyargı*'yı gördüm. Sonra bazı mektupları ve kartları fark ettim. Meraklı bir şekilde değil ama elime geçmişken incelemek adına masadaki yığınla kartı avuçladım, tüm bunların ne olduğunu düşünüyordum. Bu yılda birbirine mektup ya da kart gönderen kalmış mıydı? Kartları okumaya başlayacakken evin içinde bir ses yankılanmaya başladı. Bu Milas'ın telefonu değildi. Kartlara son defa baktım, masanın üzerine yerleştirdim ve çıktım odadan.

Koridoru aşp yine salona vardığımda sesin salondaki ev telefonundan geldiğini fark ettim. Milas'ın telefonu bir taraftan çalmaya devam ediyordu, ev telefonunu arayanın ağabeyi olmadığını anladım. Vitrinin üzerindeki telefona doğru adımlayıp ahizeyi kaldırdım ve kulağıma götürdüm.

Benim konuşmama dahi fırsat tanımadan öfkelerini kusan bir ses duymamla olduğum yere bir mih gibi saplandım çünkü tek nefeste ve hiç durmaksızın söylediği cümleler zihnimin içindeki taşları yerlerinden oynatmış, duvarlarımın temelini sarsmış, sonunda da yıkılan taşların altında kalmama neden olmuştu.

“Milas! Sen hiç akıllanmayacak mısın, oğlum? Ha? Sen hiç durulmayacak mısın, şerefsiz herif? Ben seninle uğraşmaktan, senin sıçır batırdıklarını temizlemekten yoruldum ama sen hayatını mahvetmekten yorulmadın lan! İşe yaramaz, şımarık, çocuk akıllı! Lanet olsun senin gibi evlada, lanet olsun senin doğduğun güne! Bir önceki vukuatının üstünden beş ay geçmedi, beş ay lan!” Telefonun diğer ucundan ses telleri yırtılırcasına nefretle bağırıyor hatta kükrüyordu adeta. “Öldürmeye kalktığın çocuğun kemikleri kaynamadı daha, şerefsiz! Akıllandın, kendine geldin, yaşadığın acıyı atlattın ve kabul ettin olanları sandım ama yok! Senin adam olacağın yok! Pierre'e saldırıp kızını kaçırmak ne demek? Ne demek, ha? Sen Rochelle ailesinin sana neler yaşatabileceğini biliyor musun? Sen onların gücünün farkında mısın? Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Sen nasıl Safir'e dokunursun? Sen nasıl Safir'in seninle olabileceğini düşünürsün?”

Yutkunarak dinlediğim cümlelerin ardından kapının açılıp kapanma sesi duyuldu fakat Milas salona gelmek yerine hâlâ banyoda olduğumu düşündüğü için yukarı çıkmış olmalıydı ki merdivende adım sesleri işittim.

“Ne istiyorsun, Milas? Ne istiyorsun? O kızın sonu da annene benzesin mi istiyorsun? Anneni kaybettiğini kabul edemedin, şimdi de yerine Safir'i koymak mı niyetin? O kız da annen gibi kederden ölüp gitsin mi istiyorsun? Anneni öldürdüğün yetmedi mi, Milas? Yetmedi mi? Gittiğin her yere lanetini de beraberinde götürmek zorunda mısın? Bana yaşattığın bu acı yetmedi mi? Yedi ay oldu, yedi ay! Annen ol-

madan geçen yedi ay, sana bu acıyı sindirmek için yetmedi mi? Niye böylesin lan sen? Konuşsana! Cevap verecek yüzün yok mu?"

Telefon avuçlarımdan kayıp gitti. Kulaklarımda yankılanan ses uzaklaştı ama zihnimdeki yankısı hiç durulmadı.

Tekrar, tekrar, tekrar...

Başım dönmeye başladı duyduklarım. Etraftaki görüntü silikleşmeye ve gözlerimin önünü pus basmaya başladı. O an her şey gözlerimin önünden bir şerit gibi geçti. Milas'ın hayatıma dahil olması, beni çok daha önceden tanırken hiç tanıımıyormuş gibi davranması, korkuları, gerçekleri saklaması, insanlara saldırırken canavara dönüşmesi, bu evde anneannesiyle yaşadığının bile şüpheli olması, kimsesizliği, yalanları...

Kimdi Milas? Kimdi benim sevdiğim kişi?

Birini öldürmeye kalkan bir canavar mıydı yoksa annesinin ölümünü hâlâ kabullenememiş bir çocuk mu?

Beni yalanlarıyla uyutan bir kalpsiz mi yoksa kendisine bile gerçekleri söylemekten kaçan bir kalbi kırık mı?

Kimdi? Kimdi Milas?

Evin içinde beni arayan ve kulaklarımda sesiyle ismimin yankılandığı o çocuk kimdi? İçerideki yabancı kimdi? Ben bir canavarla aynı evde miydim? Bir yalancıyla mı birlikteydim? Beni severken hâlâ kandıran bir adama mı âşıktım? Burada güvende miydim? Sığınak bildiğim yer başıma mı yıkılacaktı şimdi? Ben altında mı kalacaktım? Nasıl unutacaktım? Nasıl yok sayacaktım duyduklarımı?

Savruk bir adım attım ileri doğru ve salondan çıktım. Sesi evin içinde yankılanan Milas'ın az önce yukarı çıktığı merdivene baktım. O bana seslendikçe ben yaşadığımız her şeyi düşündüm.

Milas'ın annesi için kurduğu cümleleri, anneannesiyle ilgili anlattığı hikâyeleri, ona yaptığım incirli ve cevizli keki, çektiği fotoğraflarımı, bana söylediği her şeyin bir yalandan ya da bir sanrıdan ibaret olabileceği ihtimalini, benimle aynı ruhu paylaşırken bile benden yalanlarını saklayabileceği gerçeğini, sesinin artık kulaklarımda bir şiir gibi yankılanmadığını, adımı ondan duymanın bana huzur yerine korku verdiğini düşündüm.

Bu beni kaçınıcı kandırışıydı?

Bu... Beni kaybettiği andı.

Hiç düşünmeden kapının yanında duran ayakkabılarımı geçirdim ayaklarıma ve evden çıktım. Gözlerimde yaşlarla indim basamakları, kendimi sokağa attım. Gece tüm karanlığıyla şehrin üzerine sinsî bir duman gibi çökmüşken ben korku dolu yüreğimle koştum İstanbul'un eski sokaklarında. Ağlayarak, hıçkırarak, yumruklarımı sıkarak koştum. Ayaklarımda derman kalmasa da canım çok yansa da hiç durmadım, nefeslerimin göğsümü patlatacağını hissettiğim ana kadar koştum. Sokakları aştım, caddelere karıştım. Öyle soğuktu hava ve öyle yalnızdı ki kaldırımlar... Yine de ben kendi kalabalığımda çıldırdım.

Düşüncelerim ve hislerimle bir savaşa tutuldum. Gece rüzgârı saçlarımı savurdu. Yaşamanın bu olduğunu düşündüğüm anlar olmuştu ancak şimdi hiç de öyle hissettirmiyordu.

Ben yaşamak istiyordum.

Sonsuza dek mutlu yaşadı, desinler istiyordum arkamdan.

Sonsuza dek mutlu ve özgür yaşadı.

Şimdi yüreğimde hissettiğim bu ağırlıkla hiç de mümkünmüş gibi gelmiyordu bu dilek. Hayatımın tüm temeli bir gece kayıvermişti olduğu yerden ve dibinde beklediğim molozların ne zaman başıma yıkılıp beni ezeceğini düşünür olmuşum.

Her şeyden öte... Ben kime âşıktım? Bilmiyordum. Canımı en çok yakan da buydu; bir yalancıyı sevmek, bir yabancıyı yuva bilmek.

Caddenin ortasında durup dizkapaklarıma dayadım avuçlarımı, öksürmeye başladım. Midemi bulandıran düşüncelerle kustum. Evden çıktığımdan beri kulaklarımda yankılanan adımın uğultusu hâlâ peşimdeydi. Başımı kaldırıp doğrulduğumda Milas'ın bana doğru koştüğünü gördüm. Bağırıyordu, haykırıyordu, feryat ediyordu ancak sesi bir fısıltıydı şimdi. Yankı yapmıyor, gitgide silikleşiyordu. Ona dair her şey yosun tutuyordu zihnimin içinde.

Onu duymamak, hayatım boyunca hüznünlü bir şarkıyı işitmek gibiydi ve ben artık onu duyamıyordum.

“Safir...”

Başımı iki yana salladım umutsuzca. “Yaklaşma.”

“Safir, sevgilim. Yapma.”

“Yaklaşma!” Acıyla heceledim. “Kimsin sen?”

“Safir... Benim, sevgilin. Yemin ederim, söyleyecektim. Söyleyecektim sana. Sandığın gibi değil. Sandığın gibi değil, yemin ederim. Bakma öyle bana. Bakma. Korkarak bakıyorsun, bakma.”

“Yaklaşma!” diye bağırdım çatallaşan sesimle. Öfkeyle soluyordum ama titriyordu dudaklarım. “Yaklaşma, Milas.”

“Dinle beni, bir defa dinle! Yalvarıyorum sana!”

“Yaklaşma dedim sana! Sesini duymak istemiyorum!”

Cümlelerimiz birbirine karışıyor, seslerimiz birbirimizin sesini bastırıyordu. O bana dokunmaya çalıştıkça ben onun ellerinden kurtulmaya çalışıyor, omuzlarım itiyor, parmaklarının tenime dokunmasına müsaade etmiyordum. O ise ısrarla yüzüme ulaşma niyetindeydi, yüzüme dokunmak ve gözlerine bakmam için beni zorlamak... Ben ise onun elleri bana değmesin istiyordum. Bana dokunduğu her an acı çekiyordum.

Gözyaşları döküldü yanaklarına. “Safir...” Hüngür hüngür ağlar-ken adımı mırıldandı yalvarırcasına. Medet uman bir âciz gibi tutundu bana. “Safir, yalvarırım yapma. Yalvarırım. Bırakma ellerimi. Sen kal, ne olur... Sen kal, sen de gitme. Hayat benden her şeyimi aldı, seni de almasın... Ne olur!”

“Bırak, Milas... Lütfen bırak beni. Lütfen. Birbirimizi tüketiyoruz, bırak.”

“Safir...”

Hıncımı alamadım onu itmekle. Adımı bir kez daha mırıldandığı an devamını getirmesine müsaade etmeden bir tokat attım sağ yanağına. Tüm gücümle vurdum. Ardından bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Yetmedi, omuzlarına vurdum. Boynuna vurdum, yıkılacak gibi olduğum an başımı öne eğip boğazına tutundum parmaklarımla. Öfkemi, nefretimi, kırgınlığımı atmak adına vücudundan çıkardım tüm hırsımı. Ama yetmedi, bitmedi. Ona olan kırgınlığım tükenmedi çünkü yalnızca kendim için üzülüyordum. Yalnızca kendim için vurmuyor, kendi hislerim için saldırmıyordum ona.

Onun içindi gözyaşlarım. Ona rağmen, ona dairdi yıkılmışlığım.

Annesini kaybetmişti, anneannesi hiç yanında değildi belki de. O evde bir başıyaydı. Kim bilir neler yaşamıştı, kim bilir nelerle savaşmış da yara

almıştı ama bana hiç bahsetmemişti, bana yaralarından hiç söz etmemişti. Kıyafetlerinin altına sakladığı bin bir kesikle yaşamıştı her günü ve ben o günlerde çelikten bir zırhı olduğunu düşünüp taşlamıştım onu.

Ağlıyordum çünkü onun kalbinden kapı dışarı edilmişim.

Ağlıyordum çünkü hiç girememiştim sınırları içine.

Beni hiç almamıştı belki de göğsüne.

“Nasıl?” diye bağırdım. “Nasıl yaparsın bunu? Nasıl kandırırsın beni yine? Nasıl, Milas? Nasıl? Hiç mi sızlamadı için, hiç mi üzülmeydin bana?”

Kollarımdan tutmaya çalıştıkça çırpınmaya devam ettim onun hâkimiyeti altına girmemek adına. Caymıyordum. O bana yaklaşılmaya çalıştığı her an ben ondan uzaklaşıyordum. Normalde İstanbul’un en kalabalık caddelerinden biri olan bu caddede şimdi sadece ikimiz vardık. Yağmur yağıyordu, üşüyordum ama hiçbir şey onun yalanları kadar üşütemezdi beni.

“Safir, özür dilerim...” dedi ağlaya ağlaya. “Özür dilerim.”

“Bu beni kaçınıcı kandırırsın?”

“Kendimi kandırdım ben...”

“Bu, söylediğin kaçınıcı yalanın? Kimsin, sen? Kimsin? Kimi sevdim ben? Kiminle uyudum, kiminle uyandım, kiminle paylaştım bir aşkı? Neden yaptın bunu bana, neden? Neden? Neden, Milas?”

“Yaşamaya devam edebilmek için kendimi kandırdım.”

“Yaşamasaydın!” diye bağırdım hırsla. Saçlarım savruldu öne doğru, çekmedim bile yüzümden. “Keşke yaşamasaydın! Keşke ölseydin! Keşke sen de ölseydin! Beni öldürdüğün gibi sen de ölseydin! Yalanlarını söylerken acımadın ya bana, öldürdün ya beni, sen de ölseydin tüm yalanlarınla!”

Omuzlarına vurdum. Yıkılmıyordu ama geriye doğru sendeliyordu, dağ gibi duran o görkemli bedeni karşımda bir çocuk gibi hırpalanıyordu. Kendi ellerimle yapıyordum bunu, kendi ellerimle mahvediyordum onu, kendi ellerimle yıkıp yok ediyordum, kendi ellerimle küle çeviriyordum.

Fısıldadı: “Hayatımdaki tek gerçek şey seni sevmekti.”

O an tüm gardını indirdi, tüm kalkanlarını söküp attı bedeninden ve kendini bir rüzgâra teslim eder gibi teslim etti bana. Gözlerini önüne eğdi,

omuzlarını düşürdü, dengesini sağlamaktan vazgeçti. Yıkılmak üzereydi ve ben söylediği yalanlara devam etmesine dayanmadım. Bana dokunmaya, beni sevdiğini söylemeye devam etmesine dayanamadım. Yalanlarının en büyüğü buydu. Yalanlarının en büyüğü ve en can yakıcı olanı beni sevdiydi. Kalbinde bir an olsun adım yeşerseydi onu soldurmazdı, ona can suyunu verirken sırtını dönüp güneşinden mahrum bırakmazdı.

Bedenime yaklaşıp aramızdaki mesafeyi sifıra indirdi ve bana sarılmaya çalıştı. Ben uzaklaşması için acıyla ve ağlayarak bağırırken o tekrar etti cümlesini:

“Hayatımdaki tek gerçek şey seni sevmekti, Safir.”

Ellerimi göğsüne yerleştirdim ve tüm gücümle ittirdim bedenini bu defa, kemiklerini kırarcasına vurdum göğsüne. İndirdiği gardı yüzünden daha fazla dayanamadı ona uyguladığım güce, geriye doğru savruldu bedeni. Bir adım, iki adım, üç adım... Caddenin kaldırımlarından taşı, yola indi. Gözlerim bir onun savrulan bedenine bir ona doğru yaklaşan arabaya değerken çığlıklarım donattı tüm İstanbul’u.

İstanbul’un her sokağında benim feryatlarım yankılandı. O gece benim için ağladı gökyüzü.

“Milas!”

Bu yaptığımın beni ondan sonsuza dek ayıran şey olduğunu o an bilmiyordum.

Yola atıldım, ona doğru koştum. Ellerimi uzattım bana tutunması için. Aramızdaki mesafeyi kapatıp az önce bana sarılmaya çalıştığı gibi ona sarılmaktı niyetim. Onu çekip almak ve kurtarmaktı. Ona da bana da bu acıyı yaşatmamaktı. Kulaklarımda bize doğru yaklaşan arabanın fren sesleri ve çığlıklarım yankılanırken arabanın farları gözlerimde büyüdü. Öyle büyüdü ki karşımdaki Milas’ın bedenini göremedim.

Hissettim. Parmak uçlarının parmak uçlarıma değdiğini hissettim. Milas’ı hissettim. Sıcaklığını hissettim. Onu kurtarabileceğimi hissettim ama sonra anladım ki hissetmem yetmiyordu yaşamak için. Her şey için çok geçti.

Bedenime büyük bir acı nüfuz ettiğinde o beyaz ışık bir anda kayboldu. Bir anda tüm sesler ve tüm çığlıklar sustu. Bir anda karanlık oldu. Bir anda yağmur hızlandı.

Birdenbire sustu o hüznü şarkı. Tek bir an, tek bir hata altüst etti hayatımızı.

Gözkapaklarımı araladığımda soğuk ve ıslak asfaltın üzerinde sırtüstü uzanıyordum, kıpırdıyamıyordum. Göğsümün üzerinde derin bir sızı vardı. Kan, başımdan sıcaklığını bırakarak süzülüyordu ama rüzgâr değdikçe üşüyordum. Yağmur üzerime yağıyordu, ışık geriden geliyordu ve gökyüzü hiç olmadığı kadar korkutucuydu. Kulaklarımda bir yankı vardı ama adım değildi, Milas'ın sesi değildi. Milas yanımdaydı, bir sarılma mesafemdeydi. Elimi uzatsam tutabilirdim elini ama uzatamıyordum. Tutamıyordum. Sarılsam sarılabilirdim bedenine ama her şey fazla yakın ve hiç olmadığı kadar da uzaktı.

Milas uzaktaydı artık, Milas kanlar içindeydi.

Gözleri kapalıydı. O güzel soluk mavi gözleri saklanmıştı.

Tüm ihtimaller ölmüştü şimdi, tüm ihtimaller karanlıktaydı. Ben karanlıktan çok korkardım. Kuytuysa gördüğüm üstelik, soluk bile değildi.

O an anladım. Milas bana sarılmaya çalışırken onu iten ellerim yüzünden bir daha ona hiç sarılamayacaktım. Bir daha ona hiç değemeyecekti parmak uçlarım.

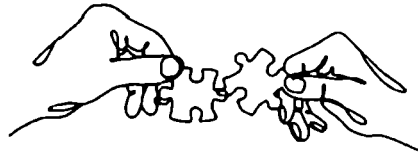
Bu asfaltın üzerinde yan yana uzanırken bile ona ulaşamıyordum. Şimdi daha da açılacaktı aramızdaki yollar, uzayacaktı saatler, derinleşecekti kuytular. Saklanacaktık ama sobeleyemeyecektik birbirimizi. Bitmişti yalanlar, bitmişti kurduğumuz oyunlar. Gerçektir her şey, gerçektir yanaklarımızdan akan yaşlar. Gerçektir onu sonsuza dek kaybedişim.

“Milas...” Sustu kelimelerim, dindi nefesim. Söyleyemedim söylemek istediklerimi. “Efes.”

Derin bir nefes verdim belki de son defa. Kasılan ellerim asfaltın üzerine düştü, kaslarım rahatladı ve gevşedi eklemlerim.

O an değdi parmak uçlarım parmak uçlarına.

Efes... Tutar mısın ellerimi? Çok korkuyorum ben, çok korkuyorum sensizlikten.





BÖLÜM 17

Üç Gün Sonra

Karanlık bir odanın içindeydim. Perdeleri kapalıydı. Koridorun loş ışığı bulabildiği aralıklardan içeri sızmaya çalışıyordu ama sorun değildi, kalbimin kaldığı karanlıktan daha korkutucu değildi bu oda. Kalbimin hissettiği korkudan daha fena değildi aklımdaki karanlık düşüncesi. Kulaklarımda bir inilti vardı, göğsümden yükseliyordu. Zihnimdeki ritim, yanımdaki kalp monitöründen ulaşıyordu kulaklarıma. Kemiklerimde bile hissettiğim ağrı, bedenimin her köşesini sarıp beni hareketsiz bir kıvranışa sürüklüyordu.

Kaç gündür buradaydım? Kaç gündür bu odanın içinde tek başımaydım? Kaç gündür uyuyordum? Kaç gündür zehirdi bana nefeslerim? Bu acıyla yaşadığım, Milas'tan ayrı kaldığım, ruhumun bedenimden ayrılmamak için savaştığı kaçınıcı gündü? Herkes neredeydi? Niye kimse yoktu yanımda? Niye tek başımaydım bu karanlıkta?

Milas neredeydi?

Gözkapaklarımı açıp kapattığımda endişeli cümle kalabalığını işittim.

“Gözlerini açtı, uyandı!”

“Safir uyandı! Kızım uyandı, kızım gözlerini açtı! Doktoru çağırın! Doktor!”

“Ben haber verip geliyorum.”

Sonrasında dakikalar süren kontroller, iyi olup olmadığını soran sesler, ezbere bildiğim sevgi cümleleri, yanıtsız bırakılan sorularım, dinlenmem safsatası altında geçen yalnızlığım ve geçmek bilmeyen saatler... Uyandığımda annemi gördüm, ilk o tuttu ellerimi. İlk o öptü şakağımdan korka korka. İçi titredi, elimi tutan parmaklarını hissedemedim ama göğsünün nasıl titrediğini gördüm. Babam yoktu, gelmesini de istemiyordum. Onu görmek bana acı veriyordu. Onu görmek, içimde bitmek bilmeyen bir korkunun fitilini ateşliyordu ve tekrar sarılıyordu parmakları boğazıma. Nefesimi kesiyordu.

İlk gün tek başımaydım. Karanlık yoğun bakımda bir başıma duvarları seyrettim, uyumaya çalıştım ama kâbuslarım yüzünden uyuyamadım. Milas’a sürekli araba çarpıyordu gözlerimi her kapattığımda kanlanıyordu yüzü ve ben bir şey yapamıyordum. Annem girip çıkıyordu belirli saatlerde yoğun bakıma, ellerimi tutup öpüyordu beni. Ondan başkasını görmüyordum, dışarıda bir kalabalık vardı ama ben kimin orada olduğunu bilmiyordum.

Aklımda Milas vardı.

İkinci gün uykularımın sıklığı arttı. Sanırım ağrılarımı azaltması için verdikleri ilaçlar beni uyutuyordu. Annem girdi yine yanıma, öpüp sarıldı ve sonra çıktı.

Aklımda Milas vardı.

Üçüncü günün tamamını uyuyarak geçirmiştım, hatırlamıyordum. Ağrılarım öyle fazlaydı ki hastaneyi inleyen çığlıklarımı bastırmak için ilaçların dozunu artırmışlardı.

Aklımda Milas vardı.

Dördüncü gün iki kolumun da kırıldığını ve bacağıma vida taktıklarını öğrendim. Acıdan ağladım saatler boyunca. Annem yanımdaydı. Elim tutuyor, saçlarımı okşuyor, bana güzel sözler söylüyordu.

Aklımda Milas vardı.

Çünkü onun ellerinden tutabilecek bir annesi yoktu.

Beşinci gün kendime tam anlamıyla gelebildiğim ilk gündü. Kazanın üzerinden sekiz gün geçmişti. Artık konuşabiliyor, insanlara derdimi anlatabiliyordum fakat canım öyle çok yanıyordu ki susmayı tercih ediyordum. Boğazımdaki boğazlıktan ve kemiklerimin henüz birbirine kaynamamasından dolayı çok hareket edemesem de yanıma kadar gelen insanları görebiliyordum. Babam gelmişti, kulağımda cümleleri bir rüzgâr gibi esip geçmişti, duymamıştım. Onu görünce fenalaştığım için odayı daha birinci dakikada terk etmişti. İlber'i ve ailesini görmüştüm pencerenin ardında. Nilsu bile gelmişti, tuhaftı. Öğretmenlerim, okuldan arkadaşlarım ve tanıdıklarım, cemiyetin önde gelenleri... Pencereden görebildiğim kadardı hepsi, odaya kimseyi almıyorlardı.

Aklımda Milas vardı.

Altıncı günün gece yarısı pencerenin ardında Mona'yı gördüm. Gizli saklı başını pencerenin kenarına yaslamış, beni izlerken uyuyakalmıştı. Anneme sorduğumda ilk günden beri burada olduğunu söylemişti ama Mona ne yanıma gelmiş ne de kendini göstermişti. Benim de içimden onunla konuşmak gelmiyordu çünkü ne söylersem ona iyi hissettirebilirim ve ne söylerse ihanetini unutabilirim, bilmiyordum. Göz göze gelsek belki gözlerinde görürdüm ne düşündüğünü, ne hissettiğini ama o pencerenin ardında kalan bir gölge olmayı seçiyordu. Belki de öyle kalmalıydı.

Çünkü belli ki iyi gelmiyordum ona, iyi gelmiyordu varlığım varlığına. Mona'yı hayatımdan çıkarmak istemezdim, onsuz yaşamak istemezdim ama anlamıştım ki onun iyiliği için benim olmamam gerekiyordu. Ortak değildi artık kalplerimiz de hayatlarımız da.

Aklımda Milas vardı.

Yedinci gün kardeşimi gördüğüm ilk gündü. Annem onu yanıma getirmek için kendimi daha iyi hissetmemi ve yüzümdeki morlukların biraz olsun düzelmesini beklemişti. Hâlâ boyunluğum takılıydı, kollarımda alçılar vardı ve henüz bacağıma hareket ettirebilmiş değildim, yüzümdeki izler de bir süre duracak gibiydi ama tüm bunlara rağmen Kuvars'ı görmemle yüzüme bir tebessüm yayılmıştı.

Beni gördüğü ilk an gözyaşları düşmüştü yanaklarına.

"Söz vermiştim sana," demişti. "Sen gelinceye kadar ağlamayacaktım ama artık ağlayabilirim. Geldin sonunda, Safır."

Bana sarıldığında günler sonra duyduğum en güzel kokuydu burnumdaki.

Aklımda Milas vardı.

Sekizinci gün yoğun bakımdan odaya alındığım gündü ve annem hâlâ Milas'a dair sorularına cevap vermiyordu. Konusunun geçmesine bile müsaadesi yoktu. İlk günlerde sorularına yanıt alamayışım beni mahvetse ve içine gömülü olduğum yatakta canlı canlı mezara konuyormuş gibi kıvransam da biri çıkıp yüreğime su serpmemişti. Biri de çıkıp *Milas iyi* dememişti. Ondandır haber alamamak, iyi olup olmadığını bilememek kalbimdeki okun nasırlı bir el tarafından ileri itilmesine benziyordu. Ok derine indikçe o elin nasırları kalbimin yüzeyini çiziyordu. Ölüm uykusundan uyanmıştım ancak bir ölüden farkım yoktu, sessizce pencereden dışarıyı seyrediyordum. İlk günlerde içimde yalnızca kırgınlık varken sonradan içime nefret tohumları düşmüştü. Herkesi suçlamaya başlamıştım. Annemden başkasını görmek istemiyordum. Hatta sorularına cevap vermedikçe bazen onu bile istemiyordum.

Aklımda Milas vardı.

Dokuzuncu gün ziyaretime Sina geldi. Lidya gelememişti ama Sina'yla papatyalar göndermişti bana. Bu defa ben değil, o toplamıştı papatyaları. Bir fotoğrafını çekmiş, papatyaların arasına yerleştirmişti. Başına bağladığı sarı bandanayla kocaman gülümsüyordu, akşam kızılı saçları yoktu ama günbatımı gibi ışıldıyordu. Yer değiştirmiştik. Ne zaman istersem papatyalar gönderebileceğini, bir gün de yanıma gelebileceğini umduğunu söylemişti. Sevgisini yüreğimde hissetmişim. İyi ki vardı o. Hep olsun istedim. Hep olsun hayatımda, hep gülsün istedim. Elleri hep bir kulaç uzağımda olsun istedim. Bu hastaneden birlikte çıkalım, birlikte büyüyelim, birlikte gülüp eğlenelim, birlikte ağlayalım ama sonra her şeyi boş verelim, danslar edip şarkılar söyleyelim, ülkeler değiştirelim, evler dizelim, yemekler yapıp çatı katındaki odasında günleri devirelim istedim. Bu hayatı birlikte göğüsleyelim istedim, Safir ve Lidya olarak.

Sina o gün bir süre yanımda kaldı. Ondandır, Milas'a ulaşabilmem konusunda yardım istediğimde bir anlığına bilemese de sonunda kabul

etmişti. Lidya'yı tekerlekli sandalyeyle odasından birçok kez kaçırdığını biliyordum, beni de çıkarabileceğini düşünüp ona sığınmıştım ve beni yanıltmamıştı. Dirense de tek başıma bırakmamıştı. Annem gece yarısı üstünü değiştirmek için eve döndüğünde Sina odama gelmiş ve canım her ne kadar yansa da ona hiç çaktırmadan beni tekerlekli sandalyeye almasını sağlamıştım. Odamdan çıkıp yoğun bakım ünitesine gitmiştik. Tüm odaların önünde dolaşmış, ona dair bir iz aramıştım.

Ya bulamazsam korkusuyla geçen dakikaların ardından onu gördüğüm ilk an soluğumun tükendiğini hissetmiştim.

Kapanmaya yüz tutmuş jaluzinin küçücük aralığından onu görmeye çalıştım ama tek görebildiğim, mezar gibi bir odanın içinde, bir yatakta *ölü gibi* uzanan bedeniydi. Üstelik odasının önünde bekleyeni bile yoktu.

Tek başınaydı. Kimsesizdi Milas.

O gece iki saat boyunca pencerenin önünde oturup kalp monitöründen nabzının ritmini seyrettim. Onu hissedebilmemin tek yolu buydu.

Öyle çok ağladım ki o karanlık koridorda, gözyaşlarımın kucığımdaki ellerimi ıslattığını, soğuk hastane koridorunun esintisi ıslak ellerimi üşütünce fark ettim. Hemşireden Milas'ın telefonunu rica ettim o gün. Vermemek için çok diretti ve bana bunun prosedür olarak yanlış olacağından bahsetti ama sevgilisi olduğumu söyledim ona.

Onu elleriyle ölüme iten sevgilisi...

Telefonu elime aldığımda şifresi kırılmıştı, muhtemelen babası ya da ağabeyi polislere vermişti. Aramalar kısmına girdiğimde gördüğüm şeyle donakalmıştım. Ne yapacağımı bilememiştim. Yalnızca ağlamıştım içli içli, yalnızca ağrıyan karnımı sarıp sarmalamıştım.

Milas yedi ay boyunca annesini aramıştı belki telefonu açar diye ama bir yanıt alamamıştı. Yüzlerce cevapsız çağrı vardı; hiç pes etmeden, hiç yılmadan her gün aramıştı. Her gün sığınmak istemişti ama bulamamıştı annesini.

Sina'ya döndüm yüzümü. Ben tekerlekli sandalyede oturmuş, pence-reden içeri bakarken o da ayakta dikilip yanımda bekliyordu. Kapüşonunu örtmüş, ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını içine çekmişti. Milas'a bakıyordu. Onu hiç tanımamasına rağmen yüzünde üzgün bir ifade vardı.

Oysa bir yabancı sayılırdı Sina. Bir yabancıya göre fazla yaşlıydı gözpınarları.

“Hep böyle midir, Sina?” diye sordum sessizce. Koridorda bir fısıltı gibiydi sesim. “Her kalbin duvarları içeriden mi incinir?”

“Kalbin duvarları yoktur sanırım, Safir.”

“Öyleyse neden ellerimle yıktığım duvarların enkazında ezilmiş gibi hissediyorum?”

“Kırdığın kalbi özlüyorsun sadece.” Bakışları yumuşadı. “Çünkü biliyorsun, kalp tekrar inşa edilebilen bir bina değil.”

“Kalp bir mezar da değil.”

“Eğer kendi ellerinle kazmadıysan...”

Ben onun kalbinde canlı kalmış bir ceset gibiydim şimdi. Bir insanın kalbi bir başkasına ev de olabilirdi mezar da. Nihayetinde her insan evinde ölmeyi düşlerdi.

Bakışlarım durağanlaştı. “Eğer o ölürse ben de öleceğim çünkü onun kalbi durduğunda benim tabutum olacak. İçinde kilitli kalacağım sonsuza dek, üstelik hâlâ yaşarken...” Başımı öne eğdim. “Ona bunu yaptığım için kendimi hiç affetmeyeceğim.”

“Böyle duygusal konuşmalarda pek iyi değilim aslında ama Lidya’yı dinleye dinleye içimde yeni bir sekme açıldı sanki hislerle gerçekler arasında paraleller kurabileceğim. Artık duyguları daha iyi anlayabiliyorum. Sandığım gibi gerçeklerin hislerden bağımsız olmadığını anladım,” diye karşılık verdi bana. “Eğer insanın sevdiklerini daha çok kırdığını söylemek istiyorsan sana hak verebilirim ama eğer onun kalbini incittiğin için ölmeyi hak ettiğini düşünüyorsan kocaman bir saçmalık olduğuna yemin edebilirim.”

Gözlerimden akan yaşları yok ettim. “Milas’ın kalbinin içindeydim ve onu kendi ellerimle paramparça ettim. Ölüme ittim. Sen söyle, hak etmiyor muyum?”

“Milas sana bunun için kızmaz,” dedi nefeslenirken. “Kalbi senin için atıyorsa kızmamalı çünkü şu an yaşamak için savaşıyorsa sen de yaşa diye, senin adın da ölmesin diye.”

“Üzülmüştür ama.”

“Üzülmüştür,” dedi onaylayarak. “Anlayabildiğim tek his bu.”

“Aklımdan çıkaramıyorum bir türlü,” diye mırıldandım başımı öne eğip ağlarken. “Onu ittiğimde yola savrulurken gözlerinden geçen kırılganlığı aklımdan çıkaramıyorum, kâbuslarıma giriyor. Öyle kırılgan bakıyordu ki bana... Kızılmıyordu bile, kızsın istiyordum ama kızmıyordu. Kalbini paramparça etmiş olmak, benden nefret etmesi ihtimalinden daha çok korkutuyor beni.”

“Kalpler kırılmak için vardır, Safir.”

Güldüm acıyla. “*Kalbin kemikleri yoktur*, dersin zannediyordum.”

“Belki bir yıl önce olsaydı evet ama son bir yılım, kalbi her gün paramparça olan birinin yanında geçti,” dediğinde yutkundum, gülümsemeye çalıştı ama gülümseyemedi. “Anladım ki bir şeyin tuzla buz olması için cam gibi sert olmasına gerek yokmuş, dünyanın en yumuşak şeyi bile bin parçaya ayrılabilirmiş. Kalp sanırım gerçekten fiziksel olarak kırılabilen bir şey, bunca acının başka bir açıklaması olamaz.”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da penceredeki yansımadan baktı gözlerime. “Bu, senden duyabileceğim en romantik cümleydi.”

“Sanırım öyle, sanırım gerçek bu.”

“Senin kalbin kırılıyor mu hiç?”

“Çok,” dedi ve başını öne eğdi. “Lidya’nın iyileşmediği her gün.”

“İyileşecek,” dedim hemen. “İyileşecek senin de kalbin.”

“Onsuz dünya nasıl bir yer olur, hayal edemiyorum. Muhtemelen de edemeyeceğim çünkü hayallerim hiçbir zaman siyah beyaz olmadı.”

“Hayalperest olmakla suçluyordun onu.”

“Ona benzemek, onu yaşatmak gibi hissettiriyor.”

“Çok iyi bir dostsun, Sina. Çok iyi bir arkadaşsın. Gördüğüm en iyi insansın,” diye yansıttım düşüncelerimi çok düz cümlelerle, bu cümlelerin onu daha mutlu edeceğini biliyordum. “Lidya seninle geçirdiği her gün için kendini çok şanslı hissediyordur. Onu sevdiğin için kendisini daha çok seviyordur.”

“Lidya’yı sevmek...” Dudaklarında bir tebessüm oturdu. “Dünyanın en kolay şeyiydi. Onu sevmek için binlerce neden var, binlerce bahane. Birini unutsam biri kalır mutlaka. O beni değiştirdi. Annemle ilgili gördüğüm kâbusların yerine rüyalar yerleştirdi. Belki kendi hikâyesi için hiçbir şey yapmak istemiyor, korkuyor ama etrafındaki tüm insanların

hayatını güzelleştiriyor. Kime değse parmak uçları, bir büyü doğuyor. O herkesin hayatına değen sihirli bir değnek gibi, bir peri kızı gibi...”

“Milas... Milas da benim hayatımı güzelleştirdi. İnanması güç, biliyorum çünkü şu an hayatım bir savaş alanı gibi darmadağın, yıkık dökük ama en azından gökyüzünü görebiliyorum. Çiçeklerle dolu bir bahçede, boyumu aşan bitkilerin arasında mahrum kaldığım gökyüzünü Milas'ın gözlerinde görüyorum.” Nefeslendim. “Onun olmadığı bir dünyayı istemiyorum.”

Yüzündeki tebessümle çektim gözlerimi onun üzerinden, Milas'a çevirdim. Baktıkça baktım, izledikçe geçmedi saniyeler, saatler oldu ama bıkmadım bir türlü onu seyretmekten. Bir çaresizlik kapanının içindeydim, o yaşamın kıyısında dolaşırken bile ona bakmak bir umut doğuruyordu içimde. Geçmek bilmeyen günlere ve güzelleştiremediğim tüm ihtimallere rağmen inanıyordum onun beni bırakmayacağına.

Onuncu gün...

Aklımda Milas vardı.

On birinci gün...

Aklımda Milas vardı.

On ikinci gün...

Aklımda Milas vardı.

On üçüncü gün, on dördüncü gün, on beşinci gün... Hayatımın her salisesi, her saniyesi, her dakikasında Milas vardı aklımda.

Milas...

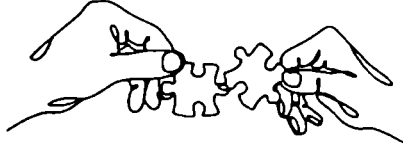
Aklım yerinden çıkardı belki bir gün ama bilirdim, Milas hep benimle kalırdı. Milas hep benimdi, benimleydi. Aklımı yitirsem kalbim vardı. Kalbim onu yaşatırdı. Kalbim, onun varlığıyla burkulur ve tekrar sarılırdı. Onun adıyla yaşar, onun adını sayıklardı. Milas... Bir nabız atışıydı adı. Onun olmadığı bir ihtimalde sonlanırdı yaşamım, onun gülmediği bir ihtimalde sonlanırdı mutluluklarım, onun tutmadığı bir ihtimalde üşürdü parmaklarım. O benim oyun arkadaşımdı, ben bu oyunu bir tek onunla oynardım.

Yirminci gün.

Aklımda Efes vardı.

Efes... Sevgilim.

Baktım penceresinden içeriye. “Söz verdin bana o gün. *Bu dünyayı altüst ederim, yine de bırakmam ellerini*, dedin. Kandırdın mı beni yine? Öyleyse ben de yine inandım sana, yine kandım yalanlarına. Lütfen beni yanıltma, lütfen beni de al yanına. Eğer üstünde tutamazsan verdiğin sözleri, dünyanın altına gelirim seninle. Sen yaşa diye. Sen fırça izlerimle beni sevebil diye...” Gözyaşlarım yanaklarıma damlarken gülümsemek istedim her şeye rağmen çünkü o beni gülümsetebilmek için savaşırdı, benimle bile. “Beni başkası sevemez sen gibi, bırakma ellerimi. Bencilce belki ama sen de bencilliğimle sevdin beni. Ben âşığım sana, her zerremle âşığım. Bırakma ellerimi, Efes. Bırakma ellerimi. Bırakma beni.”



**On Gün Sonra
Yazardan...**

İstanbul’un üzerinde güneşli bir gökyüzü ve beyaz bulutlar dolanırken Rochelle ailesinde hırçın dalgalar ve fırtınalı hava durulmak bilmiyordu. Her şey bir anda mahvolmuş ve Pierre Rochelle’in tüm itibarı yerle bir olmuştu. Halk bugüne kadar sevip saydığı bu soylu ve zengin ailenin ortaya dökülen kirli çamaşırlarıyla bir aya yakındır onları dillerinden düşürmüyordu ancak bu defa cümleler pek de iç açıcı değildi. Pierre Rochelle’in karısını en yakın arkadaşıyla aldatması, bu yasak aşktan on sekiz yaşında bir kızı olması ve bu kız çocuğunu on sekiz yıldır yanı başında büyütüp bir sır gibi saklaması ülke gündemine sert bir şekilde oturmuş, tüm tepkileri üzerine çekmesini sağlamıştı. Üstelik bununla kalmayıp kızı Safir Rochelle ve karısı Feryal Yakut Rochelle’e uyguladığı baskılar, uğrattığı manevi hasarlar ve ortaya çıkan tüm gerçeklerle kişisel olarak da bir linç kampanyasının odak nesnesi haline gelmişti. Öyle ki basına ve medyaya yansıyan bu olaydan sonra Pierre Rochelle’in biraz dinlenmek istediği için büyükelçilik görevinden izin aldığı öğrenilmiş, yerine de bir büyükelçi vekili atanmıştı. Bu iznin aslında açığa alınma olduğunu henüz kimse bilmiyordu.

Pierre Rochelle, kızının geçirdiği trafik kazasının ardından ortalarda görünmüyordu. Keza karısı Feryal Yakut Rochelle de. Tüm aile fertleri birer hayalete dönüşmüş ve sessizliğe gömülmüştü. Basın mensupları bir yerlerde yakalamak umuduyla hastanenin bahçesinden ayrılmazken evlerinin ve iş yerlerinin önlerinde de günlerce nöbet tutmuştu Yirmi beş günün sonunda ailenin bir basın açıklaması yapacağı öğrenilmişti. Pierre Rochelle ve Feryal Yakut Rochelle çifti; ailelerinin durumu, evliliklerinin akıbeti, ortaya çıkan gerçekler ve kızları Safir Rochelle'in sağlık durumu hakkında televizyon ekranlarında canlı yayımlanacak bir basın toplantısı düzenleyeceklerdi.

Tüm ülke bu anı ve Feryal Yakut Rochelle'in ne diyeceğini merakla bekliyordu. Bu ihanete sessiz kalıp kalmayacağı merak konusuydu. Kızının kazasının ardından bir an olsun hastaneden ayrılmamıştı ve bu görüntü vereceği ilk andı. Herkes tek yürek olmuş, onun kocasına karşı durmasını bekliyordu.

Kızı Safir Rochelle yaşam mücadelesi verirken kızının sevgilisinin durumu ise gün geçtikçe kötüleşiyordu. Hayati tehlikesi hâlâ sürüyordu. Milas'ın entübe edilmesiyle umutlar gittikçe tükenirken bu durumu öğrenen Safir Rochelle'in de sağlık durumu kötüleşmiş; iyileşme süreci en başa dönmüştü. Safir Rochelle, sevgilisinin acısını kendisinden çıkarıyor, acısına acı katıyordu. Her şey öyle çıkmaza girmişti ki Safir, göğsünün ortasında büyük bir ağrı hissediyor ve o ağrı bir türlü geçmek bilmiyordu. Bir türlü hafiflemiyordu. Günleri, geceleri, her saniyesi, sevgilisi Milas'ı düşünmekle geçiyor ama ellerini tutamıyordu. Bu onu günbegün eritiyordu.

Feryal Yakut, kızının bu acısına bir son vermek niyetindeydi artık. Yıllar boyunca sustuğu zulüm karşısında son defa susacak, son defa kocası Pierre'e istediğini verecek ve sonra da onunla yaptığı anlaşma sayesinde çocukları Safir ve Kuvars'ı alıp buralardan gidecekti. Pierre ve Yakut, basın mensuplarına Pierre'in istediği cümleleri söylemesi karşılığında onun ve çocuklarının hayatından ellerini çekeceğine dair anlaşmışlardı. Yakut son defa bunu yapacaktı, son defa onun kurallarına boyun eğecek ve sonra çocuklarına özgür, mutlu bir hayat sunacaktı.

Aynanın karşısına geçti. Üzerindeki safir rengi takımı düzeltti. Kahverengi ışıltıları bulunan sarı saçlarının buklelerini belirginleştirdi, başını dikleştirip kararlılıkla baktı gözlerine. Oysa gözlerinin içinde bir deprem yaşıyordu her gün, paramparçaydı bakışları ama bunu öyle güzel kamufle ediyor, öyle iyi saklıyordu ki kimse hiçbir şeyin farkında değildi. Öyle ki bir defa bile *nasılsın* diye soranı olmamıştı. Tek dayanağı kızıydı. Onun için savaşıyor kızına kendi içinde söz vermişti, annesi olarak o da savaşıyordu. Bundan böyle ellerini hiç bırakmayacak, gözlerini yummayacaktı hiçbir kötülüğe.

Yıllar boyunca görmezden geldiği kızı için açmıştı gözlerini.

Yıllar boyunca aşkıyla kendisini avutup kandırdığı adamın prangalarından kurtarmıştı ayaklarını, şimdi koşacaktı.

Derin bir nefes verdi. “Safir için,” diye mırıldandı kendisini telkin ederek. Bu yaptığı hiç içine sinmiyordu ancak mecbur hissediyordu. “Safir için bunu yapmalısın. Onun hayatı için ona bir utanç bırakmamalısın. Onu korumalısın. Pierre’i korumak için yapmıyorsun bunu, kızını korumak için yapıyorsun.” Tek isteği, kızının bir magazin figürüne dönüşmesine engel olmaktı.

Kendisine hatırlattığı ve günlerdir tekrar ettiği cümlelerin ardından hastanede hazırlandığı odanın kapısını açtı, koridora çıktı. Koridorda Pierre karşıladı onu. Gri bir takım elbise giymişti, ikisi de oldukça özenli görünüyorlardı. Sanki kızları bir ay önce trafik kazası geçirmemiş, ölümün kıyısından dönmemiş, onunla yaralanan çocuk ölmek üzere değilmiş ve dahası hiçbir rezalet yaşanmamışçasına dik duruşlu, bakımlı, gösterişlilerdi.

Rochelle soyadına yaraşır gibi. Bir Rochelle gibi.

“Hazır mısın?” diye sordu Pierre. Ellerini pantolonunun ceplerinden çıkardı ve içinde tek bir an bile sızlamayan vicdanının önüne gölge ettiği kibriyle gülümsedi. “Bitirelim şu işi.”

Yakut başını salladı zorlukla. “Bitirelim.”

Hastane koridoru boyunca yan yana ilerleyip asansöre bindiler, en alt kata indiler ve çıkışa doğru yürüdüler. Öyle bir uyum içerisindeydiler ki adımlarının sırası dahi eşti, eşzamanlıydı. Eğer gerçekler başka olsaydı ve Pierre, Yakut’un ışığını söndürmeye çalışan kötücül

bir gölge olmasaydı onları görenler, birbirleri için yaratıldıklarını düşünürdü. Korkutucu, iç gıcıklayan ve karizmatik bir ikiliydi yan yana bakıldığında fakat Yakut'un onun yanında durdukça yüreğinin titrediğini kimse bilmiyordu. Kimse yirmi yıldır nasıl bir manipülasyonun kurbanı olduğundan haberdar değildi. Yakut ise artık bu oyunda kimin kurban, kimin avcı olduğunun farkındaydı. Ancak artık kurban olduğu için oturup ağlayacak bir kadın değildi. Onu kurban yerine koyanı avlayacaktı.

Hastanenin çıkış kapısı önündeki ışık içeri sızarken birbirlerine son defa baktılar, gözleriyle anlaştılar ve sonra kapıya doğru adımladılar. Onların dışarı çıktığını fark eden basın mensupları hızla etraflarına doluşup sorularla bir bir gürültü yarattıklarında Pierre ve Yakut bir süre beklediler. Basın mensuplarının flaşları patlarken mikrofonlar öne doğru uzatılmıştı, kimisi ise telefonuyla kayıt alıyordu. Sorular havada uçuşuyor, her basın mensubu kendi kanalı için bir yanıt almaya çalışıyordu.

Pierre tek bir hareketle gürültü kirliliğine son verdi ve konuşmaya başladı:

“Herkes merhaba! Bugün ailemizin geçtiği bu zor dönem hakkında açıklama yapmak ve oluşan yanlış algıları temizlemek, asparagas haberlere bir son vermek için sizlerin karşısına çıktık. Öncelikle benim de kıymetli eşim Feryal'in de açıklamalarımız dışında hiçbir sormaya yanıt vermeyeceğini bildirmek isterim, sizlere gerçekleri verecek ve sonra da sevgili kızımız Safir'in yanına döneceğiz. Onun yanında olacağız. Acımız büyük, günlerimiz gözyaşı ve hüznle geçiyor. Bu konuda anlayışlı ve duyarlı olmanızı, Rochelle ailesini daha fazla sarsmamanızı rica ediyorum hepinizden.”

Yakut yanında bulunan adamın nefretiyle yanıp tutuşuyordu o an. Nasıl olur da ömrünü âşık olarak geçirdiği insana nefret besleyebilirdi? Anlamıyordu. Nasıl olurdu da yirmi yıl boyunca bu kötülüğe körleşebilirdi? Nasıl olurdu da görmezdi bu katran karası kalbi? Kendine şaşıırıyordu. Gözlerine bağlanan kurdeleyle yaşamaya öyle alışmıştı ki o kurdelenin çözüldüğü ilk an gözlerine değen güneşi bir saldırı zannetmişti. Şimdiyse o güneş gözlerinden hiç çekilmesin diye her şeyi yapmaya hazırды.

Pierre'in söylediği yalanlar midesini bulandırıyor. Safir kaza geçirdiği günden bu yana tek bir an bile gözyaşı dökmemişti, yüzüne tek bir an bile hüznün çökmemişti. Her şeyin doğru ve gerçek olmasına rağmen böyle beylik laflar atarak yalanlaması, kocasının nasıl bir ikiyezli olduğunu bir kez daha vurmuştu suratına. Bir kez daha nefret etmişti ondan.

“Biz... Kıymetli eşim Feryal Yakut Rochelle ve ben...” diyerek elini Yakut’un eline attı Pierre. Sıkı sıkı tuttu, parmaklarını parmaklarına geçirdi. “Birbirimize sımsıkı bir halatla, çok derin bir aşkla, eşi benzeri görülmemiş bir ruh birliğiyle bağlıyız. Biz birbirimizi yirmi yıl boyunca tutkuyla sevdik ve sevmekteyiz. Çıkan haberler tamamen yalandır, Elise Krause ile aile dostluğu dışında hiçbir bağım ve bağımız yoktur. Olamaz da. Elise çok değer verdiğimiz, gönülden sevdiğimiz ve kocasının yokluğunda ailemize kabul ettiğimiz bir arkadaşımızdır. Kızı Mona Tuğutlu’yu kendi kızımdan bir an bile ayırmadığım doğrudur ancak öz kızım değildir. Bunların tamamı uydurma haberlerdir. Mona, geçtiği zor dönemi ve depresyon sürecini atlatamamış, annesine duyduğu öfkeyi bu şekilde dışarı yansıtmak istemiştir. Ancak bilmenizi isterim ki böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Bu, bu konu hakkında yaptığım ilk ve son açıklamadır. Zira Mona bizim biricikimiz ve onun daha fazla dedikodu malzemesi olup zarar görmesine izin vermeyeceğiz. O henüz on sekiz yaşına yeni basmış bir genç kız, sizden de aynı özeni ve özveriye rica ediyorum.”

Bir basın mensubu, “DNA testi yaptırmayacak mısınız, Pierre Bey? Mona Tuğutlu’nun öz kızınız olmadığını ispatlamayacak mısınız?” diye öne atıldığında Pierre duraksadı, donuk bir ifadeye büründü.

Az öncekinin aksine çok daha rahat bir tavır takındı ve söylediği yalanlar kendi gerçeğiymiş gibi konuşmaya başladı: “Bir Rochelle asla kendini ispatlamaz, hanımefendi,” dedi meydan okurcasına. “Rochelle soyadı kimilerinin diline bal diye damlar, asla bir dedikodu malzemesi olamaz. Böyle ucuz oyunlar peşinde dolanmayız biz.”

“Kızınız Safir’i bir vitrin süsü olarak kullandığınız doğru mu? Ona psikolojik ve fiziksel şiddet uyguladığınız söyleniyor, tüm bunlar hakkında ne diyeceksiniz? Kızınız Safir Rochelle’e şiddet uyguladınız mı?”

Pierre kaşlarını çatı ancak öfkeyle değil, üzüntüyle baktı basın mensuplarına. Kurduğu oyunu öyle ustaca oynuyordu ki onun bu tavrı karşısında orada bir süs bebeği gibi durmak Yakut'un zoruna gidiyordu.

"Arkadaşlar... Benim kızım, bir tanem, gözümün nuru içeride yaşam mücadelesi veriyor. Bir aydır hayata tutunmak, iyileşmek için savaşıyor. Ben onun kılına zarar verir miyim? Tüm hayatımı ailemin iyi şartlarda yaşamasına adanmış bir adamım ben. Bu soyada kırk dokuz yılımı verdim, bu aileye tüm hayatımı verdim. Safir'in gerek fiziksel gerek psikolojik tüm ihtiyaçlarını karşılamak için bir ömür çalıştım. O benim canım, kanım, her şeyim. Onun canını yakanın karşısında durur, hayatını zindana çeviririm gerekirse ancak ona zarar vermem söz konusu bile olamaz."

"Mona Tuğutlu'nun size babalık davası açması konusunda ne söyleyeceksiniz? Rochelle soyadını almak istiyor kendisi ve bu konunun peşini bırakmayacağını söylüyor."

"Mona hakkında tüm sorulara cevap verdim. Hayır, onun psikolojik sorunları üzerinden bir menfaat sağlamayacağım."

Pierre bir şeyi söylemek ve söylememiş gibi yaparak yaymanın farkını çok iyi biliyor ve oyununu ona göre oynuyordu. Kendisini savunurken karşısındaki avının tüm zaaflarını, tüm kırgınlıklarını ve hassas noktalarını öyle iyi analiz edip öyle ustaca kullanıyordu ki kendisini zalim bir adam olarak göstermek şöyle dursun, düşünceli bir insan olarak lanse edilmesi kaçınılmazdı.

Yakut, Mona'ya duyduğu sevgiyle onu böyle bir durumun içerisinde bırakmış olmanın pişmanlığını yüreğinde taşıyordu ancak kızı için sustu o an. Tüm kameralar gözlerinin içine bakarken ve onun dudaklarından dökülecek ilk kelimeyi beklerken o yutkunmanın bile zor olduğu bir andaydı. İnsanlığı ve geleceği arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Tüm bunlara susan bir kadın olmak istemiyordu fakat kızını korumak zorundaydı.

"Efes Milas Çağlayan ve kızınızın ilişkisi hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı, Pierre Bey? Kazadan birkaç saat önce Milas Çağlayan'la fiziksel bir kavgaya tutuştuğunuz ve Milas Çağlayan'ın, Safir Rochelle'i sizden kaçırdığı söyleniyor. Safir Rochelle'in vücu-

dunda darp izleri mevcut, bu şiddete meyilli bir ilişki miydi? Kızını-
zı korumak için mi Milas Çağlayan'la mücadele ettiniz? Kendisi şu
an yaşam mücadelesi veriyor ve sizin ifadeniz doğrultusunda kızınızı
darp etmekle suçlanıyor. Bu konuda ne söyleyeceksiniz? Safir Hanım
bir açıklama yapacak mı? Feryal Hanım, siz bir şey söylemeyecek mi-
siniz? Olayların en yakın tanığı sizsiniz.”

Yakut büyük bir şokla karşı karşıyayken bu sorunun Pierre tarafın-
dan özel olarak sorulduğunun farkındaydı, muhabiri Pierre'in tuttuğu-
nun da. Yüzünde hiçbir mimik oynamıyor, dudakları hareket etmiyor,
gözbebekleri bir santim bile kaymıyorken muhabirlere güçlü bir Roc-
helle imajı çizmeye çalışsa da içinde fırtına kopuyordu. Yanında bulu-
nan adamdan etiyle kemiğiyle nefret ediyor, oynadığı oyun karşısında
şaşkınlığım büyük bir depresyon etkisiyle yaşıyordu. Böyle bir şeyden
haberi yoktu, kabul ettiği de bu değildi. Yine Pierre'in oyunlarının
kurbanı olduğunu anladığında vücudu öfkeyle doldu.

Pierre ise utanmazca dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ah, bu konuda konuşmak oldukça zor...” diye mırıldandı. “Maa-
lesef haberler doğru. Kızım, şiddet gördüğü ve sevilmediği bir ilişkinin
içindeydi. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım ama aşkından
gözü kör olduğu için beni dinlemedi. Ben evladını korumaya çalışan
bir babayım, onu her şeyden ve herkesten korumakla sorumluyum.
Bu âşık olduğu kişi olsa bile. Milas Çağlayan kızımı kaçırdı, darp etti
ve sonra da canına kastetti. Safir kaçmaya çalışırken de onu yakaladı.
Kazaya dair kamera görüntülerini izlerseniz kızım Safir Rochelle'in
Milas Çağlayan'dan kurtulmaya çalıştığını, onun kendisine dokunma-
sına izin vermediğini ve Milas Çağlayan üzerine saldırdığında omuz-
larından yola ittiğini görebilirsiniz. Ancak sevgili kızım öyle pamuk
gibi bir kalbe sahip ki kendi zalimini bile ölümden kurtarmak istedi ve
bu yüzden canını hiçe saydı.”

Kameralar yapılan bu son açıklamayla flaşlarını patlatarak görün-
tüler almaya başladığında sorular tekrar bir gürültüye evrilmişti. Üst
üste birçok cümle kuruluyor, muhabirler Feryal Yakut Rochelle'den
bir açıklama bekliyordu. Feryal bir süre sadece sustu, parmaklarını
avuç içlerine gömdü ve tırnaklarını tenine batırdı. Pierre'e baktı, Pi-

erre de ona gülümseyerek karşılık verdi. Elini tuttu yeniden, sıkı sıkı sarmaladı. Feryal elini çekmeye çalıştı ancak Pierre baskıladı.

“Teşekkürler, arkadaşlar. Daha fazla açıklama yapmayacağız. Kıymetli karım Feryal, kızımız için çok üzgün. Ayakta durmakta zorlanıyor ancak sizlere her şeyin yolunda olduğunu göstermek için kendini zorladı ve buraya geldi. Teşekkürler tekrar,” diyerek arkasını döndü hastaneye girmek için ve elinden tuttuğu Feryal’i de peşinden götürmeye kalktı. “Her şey yolunda, teşekkürler.”

O an bir kırılma anı yaşandı Feryal’in düzleminde.

Hiçbir söze, hiçbir cümleye, hiçbir kelimeye tepki vermeyen beyni *her şey yolunda* cümlesini bin defa evirip çevirdi. Bin defa vurdu, bin defa örseledi, bin defa yaktı canını zira on sekiz kat yukarıda canı için savaşıp kızını hatırladı. Ölüm döşeğindeki Milas’ı hatırladı, belki de bir daha hiç uyanmayacaktı ve böyle bir iftirayla göçüp gidecekti bu dünyadan. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını, kızını korumak pahasına bile olsa onu böyle bir yalanın içine hapsetmemesi gerektiğini, ona özgür de olsa sahte bir hayat hikâyesi bırakmaması gerektiğini hatırladı. Düşündü. Kızını gördüğü ilk anı, kazadan sonra kanlar içerisinde hastaneye getirildiği anı düşündü. Safir’in ölümle savaştığını ve ameliyata girmeden önce mırıldandığı tek ismi düşündü.

Milas...

Şimdi nasıl olurdu da kızının âşık olduğu adamın, onun canavarı olduğu yalanına sessiz kalırdı?

Kalmayacaktı. Karar vermişti. Pierre’e son defa bile olsa boyun eğmeyecek, çocuklarını ona başkaldırarak da koruyacak, onlara iyi bir hayat verecekti. Ant içmişti... Pierre Rochelle’i darmadağın etmeden olduğu noktadan bir adım geri gitmeyecekti. Onu yerle yeksan edecek, intikamını alacaktı zira yirmi yılının acısını ancak bu şekilde çıkarabilirdi.

Pierre onu peşinden çekerken Feryal yerinden kımıldamadan çekti elini Pierre’in avucundan. Pierre neler olduğunu sorgulayan bir bakışla yüzünü Feryal’e döndüğü an Feryal safir yüzük taktığı elini havaya kaldırıp yirmi yılının öcünü alırcasına hastanenin koridorlarında yankılanan bir tokat indirdi suratına.

Safir yüzüğü Pierre'in suratını çizip kanlar içinde bırakırken, Pierre tokadın etkisiyle bir adım geriye sendeledi. Kameramanlar ve muhabirler bile şok içerisinde kalmıştı. O an tüm ülke bu görüntüleri seyrediyordu, tüm ülke bu tokadın etkisiyle çalkalanıyordu. Feryal Yakut Rochelle öfkeyle soluyordu, Pierre Rochelle ise yediği tokadın etkisiyle sadece baktı Feryal'e. O an, avını dişlerinin arasından kaçırdığını anladığı andı.

"Her şey yolunda, öyle mi?" diye sordu Feryal. Safir'in doğumunda kocasının hediye ettiği yüzüğü parmağından çıkardı, bir adımda kocasının yanında bitti ve yüzüğü ceketinin dış cebine bıraktı. Ardından kocasına attığı sert tokadın etkisiyle dağılan takım elbisesinin yakasını ve duruşunu düzeltti sakın bir tavırla. Gözlerine baktı. Bu, Pierre'e attığı ilk kazık ama hayatında yaptığı en doğru şeydi. "Her şey yolunda, doğru."

Kameralara döndü, omuzlarını ve çenesini dikleştirdi. Derin bir şekilde yutkundu ve nefeslendi.

"Her şey yolunda çünkü biz boşanıyoruz," demesiyle flaşlar patladı yeniden. "Pierre Rochelle'den ayrılıyorum, onu terk ediyorum. Söylediğiniz ve duyduğunuz her şey doğru zira. Pierre Rochelle ve Elise Krause, kocam ve en yakın arkadaşım, beni on dokuz yıldır kandırırlar. On dokuz yıldır aldatıldığım bir evliliğin içinde olduğumu öğrendim fakat susmak zorundaydım. Çocuklarımla iyiliği için susmak zorundaydım. Pierre Rochelle, çocuklarımla sevgili babası, onların hayatlarını zindana çeviren bir cani, bir zalim, bir canavar... Bunlar yalan değil. Onları onun zulmünden korumak için sustum çünkü korktum. Manipüle edildiğim, bastırıldığım, kişiliğimin ve benliğimin yok sayıldığı, aşağılandığım bir evliliğin içinde kendime saygıyı unuttum; onun yokluğundan korkan bir kadına çevrildim. Ama artık korkmuyorum. Artık susmuyorum. Kızım Safir için konuşuyorum çünkü Safir'in kaza yapmadan önce bana söylediği son cümleler *beni gör, beni duy* oldu." Kameralara baktı Yakut ve konuşurken hiç titremeyen sesi o an titredi. "Anneciğim, seni görüyorum, seni duyuyorum ve her ne yapıyorsam senin için yapıyorum."

"Feryal!" diye bağırdı Pierre.

İtiraz etmek için ona doğru yaklaşmaya çalıştı fakat Feryal gözlerini bir an olsun kameralardan çekmeden elini kaldırıp durdurdu

Pierre'i. Kendisine yaklaşmasına da kendisiyle konuşmasına da müsaade etmedi.

"Mona Tuğutlu'nun söyledikleri doğru. Mona... O ne hasta ne depresyonda ne de psikolojik sorunları var. Pierre Rochelle'in öz kızı kendisi. Fakat annesi Elise Krause ve Pierre Rochelle tarafından yıllarca psikolojik şiddet görmüş, örselenmiş, yok sayılmış, susturulmuş... Zorla susturulmuş! Aldatılmış bir kadın olarak belki bunu kabul etmem hayatımın en zor süreciydi ancak istismar edilmiş, psikolojik şiddet görmüş ve hayatı zindana çevrilmiş bir çocuk mevzu-bahisken kadınlık gururumu görmezden gelmek kolay olanı. Zor olan, tüm bunları yaşayan bir çocuk olmak... Ve sizi temin ederim, Pierre Rochelle'in çocuğu olmak tüm bunlardan daha zor."

"Yakut..." Pierre şaşkınlıkla bakıyordu karısına zira tanıdığı yirmi yıllık kadın değildi karşısındaki. Bastırdığı, susturduğu, ezdiği, aşağıladığı kadın değildi. *Severek* yok ettiği kadın değildi. Pierre hiçbir zaman onu nefretiyle, kötü sözleriyle, şiddetiyle yok etmemişti. Onu severek tüketmişti. Onu severek yok etmişti. Onu severek ona kendisini unutturmuştu. Bu, bir kadının benliğini silebilmek için kullanabileceği en zehirli silahtı. "Ne diyorsun sen?"

Feryal başını yana çevirdi, yirmi yılını geçirdiği adamın gözlerine baktı. Söylemesi gereken son bir şey vardı.

"Bilmeniz gereken son bir şey daha var... Milas Çağlayan, kızımı sevmekten başka hiçbir şey yapmadı. Onu darp etmedi, onu dövmedi, onu taciz etmedi. Onu duygusal ya da fiziksel olarak istismar etmedi. Onu, babasının zulmünden kurtardı. Tüm bunlar, Pierre Rochelle'in kendi suçunu örtbas etmek için uydurduğu yalanlardır. Pierre Rochelle, sevgili kızımın öz babası, kızımız Safir Rochelle kaza geçirmeden sadece birkaç saat önce onu darp etmiş, boğmaya kalkmış, onu öldürmeye teşebbüs etmiştir. Kızımın vücudundaki darp izleri öz babasından kaynaklanmaktadır." Yakut o an duraksadı. Çünkü tüm cümleleri boyunca sergilediği güçlü tavrı, son cümlelerinde yerinde değildi. Sesi gittikçe kısılmış, gittikçe titremişti. Yüreğindeki ağırlığı taşımak gittikçe zorlaşıyordu. "Bir annenin gözleri önünde kızının öz babası tarafından boğulması ne demek, bilemezsiniz. Kızınız gözlerinizin

önünde nefessiz kalırken buna mâni olamamak ne demek, gücünüzün yetmemesi nasıl âciz hissettirir, bilemezsiniz.”

“Yalan söylüyor! Yalan! Ben hiçbir şey yapmadım! Ben kızıma dokunmadım! Kapatın kameraları! Kapat dedim sana!” Pierre Rochelle kameralara saldırırken tüm kameralar Yakut’a dönüktü, hastane güvenlikleri Pierre Rochelle’i iki kolundan tutup uzaklaştırırken Yakut son defa baktı kocasına. Ardından tekrar kameralara döndü ama kulaklarında yine onun cümleleri vardı. “Yalan söylüyor, inanmayın ona! Hastasın sen! Hasta o kadın!”

Yakut dudaklarını içten dişledi, önünde bağladığı ellerini ovuşturdu, parmaklarını sıktı. Başını dikleştirdi son defa. Titreyen sesini kontrol etmeye çalıştı.

“Ben, Feryal Yakut Alyonder. Yirmi yıl evli kaldığım bu narsist, zalim ve cani adamla kızım Safir ve oğlum Kuvars için mücadele edeceğim. Çocuklarımın kaderini onun ellerine bırakmayacağım. Onun elinden bana ait ne varsa alacağım, en başta da çocuklarımı. Çünkü çocuklarım, onun kirli geçmişinden gelen bu soya ait değiller. Terte-mizler.” Derin bir nefes verdi. “Şimdi izin verirseniz hayata tutunmaya çalışan kızım ve âşık olduğu çocuğun yanına dönmek, onlara iyi gelmek istiyorum. Çok yorgunum. Çok yorgunum...”

Feryal Yakut Alyonder cümlelerini dudaklarından döktükten sonra sessizlik içerisinde arkasını döndü ve iki yana açılan hastane kapısından girip gözden kayboldu.

Kızına doğru attı adımlarını, tabanları ilk defa yere bu kadar sağlam basıyordu. İlk defa bu kadar korkusuz ve güçlü hissediyordu.

O günden sonra söylediği her şeyi yapacağını bilmiyordu. Pierre’den boşanacağını, çocuklarının velayetini alıp Safir’in de Kuvars’ın da soyadlarını Alyonder olarak değiştireceğini, Pierre’i kızını darp etmekten ve cinayete teşebbüsten yargılayacağını, bu yargılama sonunda Pierre’in işinden menedileceğini, uzaklaştırma kararı alacağını, yurtdışına çıkış yasağı koyduracağını, mallarına tedbir kararı uygulayacağını, Safir iyileştikten sonra Kuvars’ı da alıp yurtdışına taşıyacaklarını henüz bilmiyordu. Ama gücünü yüreğinde hissediyordu, bunları yapacağına olan inancı tamdı ve her şeyi de bu inanç-

la çocuklarının elinden tutarak yaptı. Pierre'den gelen serveti kabul etmedi, ailesinden kendisine kalan servetle çocuklarına dilediği gibi bir hayat yaşatmaya adadı kendini. Mona'nın davasında yanında oldu, onu da kızı gibi sevdi. Elise ve Pierre evlendiler. Mona, Rochelle soyadını almadı ancak babalık davasını kazandı ve annesini terk edip yurtdışına, babası olarak bildiği Tunç Tuğutlu'nun yanına taşındı, Mona Tuğutlu olmayı sevdi. Rochelle olmakla bir kavgası kalmadı.

Safir ve Mona'nın arası bir daha hiç düzelmedi. Birbirlerine hep sevgi duydular ama bir daha hiç sarılmadılar. Birbirlerini hiç aramadılar. Arkadaşlıkları sona erdi ama kardeş de olamadılar. Kalp ortakları değillerdi bundan böyle ama birbirlerini bir ağrı olarak da hatırlamadılar.

Yakut eserlerini yurtdışında gösterime açtı, geç kalmış olduğunu düşünse bile adını geniş kitlelere duyuran bir ressam oldu. Yine de en büyük başarısının bu olduğunu hissetmiyordu. En büyük başarısı, kızını bir zulümden kurtarıp onu kendi ışığıyla aydınlatmasıydı.

Her şeyden öte, Safir Rochelle artık yoktu. Pierre'in elinden en değerli varlığını, hayatının anlamını almıştı ve bu, ona yaşatabileceği en büyük acıydı.

Safir artık bir Alyonder'di.

Safir Alyonder.

Omuzlarındaki yükten kurtulmuştu. Hayatının kara büyüğü bozulmuştu.

Özgürdü.

Yakut o hastane koridorunda kızına doğru yürürken tüm bunların yaşanacağını bilmiyordu. Kızını özgür bırakacağından, ona hayal bile edemeyeceği kadar hür bir hayat yaşatacağından ve dahası onları bekleyen senelerde neler yaşayacaklarından bihaberdi. Tek bildiği, az önce kızını özgür bıraktığıydı.

Fakat bu dünyada yadsınamaz bir gerçek varsa o da şuydu: Her özgürlüğün bir bedeli vardı ve Safir, Safir Alyonder olarak on sekiz yıllık hayatının en büyük bedelini ödeyecekti. Henüz bilmiyordu. Yeni hayatının ilk gününde öyle bir bedel ödeyecekti ki hayatının geri kalanında o bedelin omuzlarına yüklediği ağırlıkla yaşayacak ancak kamburlaşmayacaktı. Zira o yükü her daim kalbinin ortasında hissedecekti. Derine batacaktı her

daim, daha derine... Paramparça hale getirdiği porselen bebeğin parçaları kalbini ömür boyu acıtacak ama o büyülü isme bir çizik bile atamayacaktı.

Safir Alyonder ilk savaşını kaybetmişti.

Bu savaş aşkı içindi.



Kırk Beş Gün Önce Efes Milas Çağlayan

Hayat bir kâbustu benim için.

Safir ise o kâbusun içinde nefes alabildiğim rüya parçasıydı.

Belki hayatın kendisini başlı başına bir rüyaya, bir düş bahçesine, tozpembe bir masala çevirmeye yetmiyordu gücü ama gördüğüm kâbuslarda yaşama tutunabilmem için nefes almama yetiyordu varlığı. Bir nefes oluyordu yüreğime bir de sancı. Onu düşündükçe rahatlayan göğüs kafesim ve genişleyen kaburgalarım, ona yaşattığım hayal kırıklıklarını ve söylediğim yalanları hatırladığım an öyle bir daralıyordu ki ne ciğerlerimin soluklanması ne de kalbimin atışı mümkün oluyordu. Kapana kısılıyordum. Beni dört bir yanımdan kapana kısıtıyordu.

Nabzım duruyor, nefesim soluyordu.

Bir yürek burkulmasıydı adı. Bana yaşadığımı hatırlatıyordu. Onun adıyla atan kalbimin ritim bozukluğu bana *bak, hâlâ acıyı hissediyorsun, ölmedin*, diyordu. *Buradasın Efes*, diyordu. *Buradasın. Yaşıyorsun. Yaşamak zorundasın. Kaçamazsın. Ne kendinden ne de bana olan aşkıdan bir adım öteye gidebilirsin.*

Gidemedim.

Kapıyı açtım, avucumdaki anahtarı kenardaki vestiyere fırlattım ve kucağımda tuttuğum incirli, cevizli kekle sırtımı kapıya yasladım. Giriş kapısının tam karşısındaki açık mutfığa baktım. Sokak lambasının loş ışığı mutfak penceresinden içeri sızıyor, yemek masasına vuruyordu. Tam karşımdaki yemek masasının üzerinde annemin bana son defa yaptığı incirli, cevizli kekle kesişti gözlerim. Onun ardından yemeye kıyamadığım, midemin almadığı kekle. Ardından Safir'in

yaptığı keke baktım. Benim için hayatında ilk defa mutfağa girmiş, en sevdiğim keki yapmıştı.

Bir daha hayatım boyunca incirli ve cevizli kek yiyemeyeceğimi zannetmiştim annem öldüğünde.

Safir'in yaptığı keki yerken lokmalar ağzımda büyümüş, içimden ağlamak gelmişti ama hiçbir şey diyememiştim ona. Hiç bahsedememişim acımdan. Gülümsemiştim.

O, beni yaptığı incirli ve cevizli kekle gülümsettiğini zannederken ben her yutkunuşumda için için ağlamıştım.

Annemin ölmeden önce sıkı sıkı tuttuğu elimde, nabızları tükendiği saniye kayan parmak uçlarının son defa değdiği yerdeki parmak izi dövme baktım. Annemin parmak iziydi. Son dakikalarında başparmağı tene ni mi okşuyordu. *Efes... Teşekkür ederim çocuğum olduğun için*, demişti bana son nefeslerinde. Ben bir daha çocuk olmayı sevmemiştim o gittikten sonra. Hiç sevmemiştim Efes olmayı. Annem şimdi yoktu, gittiği yere Efes'i de götürmüştü. Bir parmak izini benimle bırakmıştı... Safir'in, dövmemin üzerinde dolaşan parmak uçlarını düşündüm o an, bir yarayı iyileştirir gibiydi. Haberi yoktu kaç yarama merhem olduğundan.

Etrafa baktım, bu kocaman evin içine.

Bu kocaman evin içindeki kimsesizliğime...

Eşyalarla dolu ama insanlardan, kahkahalardan, anılardan yoksun beş odayı düşündüm. Babamın beni başından savmak için buraya gönderdiğini düşündüm. Bu evde kaç aydır bir hayalet gibi dolaştığımı, kendime yetmek için ne kadar çabaladığımı ve hiç kimseye, en yakınlarıma bile bu yalnızlığımı yansıtmadığımı düşündüm. Her şey yolundaymış gibi davranmak normalim olmuştu ve birkaç eksik parçamın oluşu dilsiz bir acı gibi bağırıyordu artık, susuyordu. Onlara ses çıkarmaya hakları yokmuş gibi hissettirmiştim, kendi acımı küçümsemiştim.

Yalnızlığımınla ancak böyle başa çıkabildim çünkü.

Anneannem yoktu, hiçbir zaman olmamıştı. Annemin ölümünden sonra Milas'taki evinde kendini ölümü beklemeye adanmıştı, yüreği evlat acısını kaldırmamıştı. Babam yoktu, hayatı boyunca benden nefret etmişti. Ablam yoktu, ağabeylerim yoktu; annelerimiz farklı olduğundan ve babaları, annelerinin cenazesine gelmek yerine bizimle

yurtdışında yaşadığından beni sevmemişlerdi hiçbir zaman. Kabul etmemişlerdi aralarına. Belki bir an olsun yan yana gelebilseydik çabaldım, uğraşırdım, beni sevmeleri için ne gerekiyorsa yapardım ama onlar kaçtıkları babalarının zulmüne beni de terk etmeyi seçmişlerdi.

Belki de haklılardı, ben gerçekten babamın oğluydum.

Annemin ölümünden sonra annemin yuva yıkan bir kadın olduğunu ve ilahi adaletin tecelli ettiğini söyleyen çocuğu öldüresiyle dövmüştüm. İki kolunu kırmış, suratındaki kemikleri yerinden oynatmışım ve bunun için tek bir an bile pişman olmamışım. Bu belki beni kötü bir insan yapardı, belki bir cani, belki bir canavar... Övünmüyordum. Pişman değildim ama övünmüyordum. Hiç kimseye böylesine zarar vermenin bir bahanesi olamazdı. Annem olsaydı utançtan yüzüme bakamazdı. Annem olsaydı bunu yapanın kendi oğlu, biricik Efes'i olduğuna inanamazdı çünkü onun yetiştirdiği çocuk nazik, uysal, anlayışlıydı. Bir zamanlar öyleydim. Bir zamanlar Safir'in âşık olabileceği kadar parlak bir renktim. Annem öldükten sonra babamın oğlu olmuştum, Milas uyanmıştı uykusundan ve tüm kâbuslarını yaşatmıştı etrafındakilere. Bir canavara dönüşmüştüm, tüm şakalarım susmuştu, tüm kahkahalarımı bir sandığa kilitleyip kaldırmışım.

Annem hiçbir zaman bahsettikleri gibi bir kadın olmamıştı, hiçbir zaman babamın önceki eşinin üzülmüne ya da ölümüne sebep olacak bir şey yapmamıştı. En büyük ağabeyim belki de bu yüzden suçluyordu annemi ama benim annem hiçbir zaman sandığı gibi bir kadın değildi. Tek hatası babama âşık olmaktı. Âşık olduğu adam da ona âşık olmuştu. Ne tuhaftı ki bu dünya kötü kalplerin bile âşık olabileceği bir yerdi. Eğer ağabeyimin karşısına çıkabilseydim ona *bitti, eğer kısas istiyorsan benim annem de seninki gibi beni terk etti*, derdim.

Annem öldü. Annem öldü. Annem öldü.

Kabul et, Milas. Annen öldü.

Tekrar et, Milas. Annen öldü.

Unutma, Milas. Annen öldü.

Hayır, annem ölmedi, annem yaşıyor, beni evimizde bekliyor. Bir gün döneceğim ve kapıyı bana o açacak, biliyorum. Annem ölmüş olamaz, annem ölümsüz olmalı.

Kabul et, Milas. Annen öldü. Safir'i sevmek istiyorsan kabul et.

Hayır, annem ölmedi. Hayır, Safir'i seviyorum...

Aylar boyu kendime yalan söyledim, annemin ölümünden kaçtım. *Annem ölmedi*, diyerek kendimi kandırdım çünkü benim bildiğim en iyi şey yalan söylemektir. Kendimi kandırarak yaşamak, nefes almamı sağlıyordu çünkü hayatımın gerçekleriyle yaşamaya devam etmem olanaksızdı. Öyle ağır, öyle acılı, öyle zalimdi ki başa çıkamıyordum. Güçlü bir çocuktum; uzun boyum, kocaman bir cüssem, çatık kaşlarım, her şeyin üstesinden gelebilen kıvrak zekâm vardı belki ama yeniliyordum işte bir şeye... Kalbime. Her şeyden öte anneme ihtiyacım vardı hâlâ, ona doyamamıştım ki ben. Ona muhtaçtım. Henüz büyüyememiştim yeterince. Annesiz kalacak kadar büyüyememiştim.

Hayattaki en büyük eksikliğim annemdi.

Hayattaki en büyük güçsüzlüğüm annemdi.

Hayattaki en büyük zaafım annemdi ve ben onun uğruna bir aşk yitirmiştim. Onu kaybettiğimi kabul etmemek için kendime söylediğim yalanlarla sevdiğim kıza onu yaşatacak gerçekleri söylemekten yüz çevirmiş, onu kaybetmiştim.

Safir'e gerçekleri vermem, annemin öldüğünü kabul etmem demektir. Safir'e gerçeği söylemem, annesiz kalmam demektir.

Oysa ben onun yokluğuyla bile yatağıma girip anneme sarıldığım gecelerle başa çıkabilmişim. Nasıl vazgeçebilirdim ki annemden? Nasıl onu aramaktan cayabilirdim? O nasıl ölmüş olabilirdi? Beni nasıl bırakmış olabilirdi? Biricik Efes'ini, bir tanesini, oğlunu bırakıp da nasıl başka bir yere gidebilirdi?

Kendime yalanlar söyledim. En büyüğü annemin ölmediğiydi.

Bir türlü inandıramadığım yalanlar söyledim kendime. En büyüğü Safir'i sevmediğimdi.

Bazı geceler olurdu ki karanlıktan ve yalnızlıktan deli gibi korkup titrerdim uykularımda ama söyleyemezdim kimseye. Söyleyebilecek kimsem yoktu. Beni umursayan, seven, düşünen, aç olup olmadığımı soran, hasta olup olmadığımı merak eden, ne halde olduğumun endişesini güden tek bir insan yoktu bu dünyada. Hastalanınca ben bakardım bana. Yemeğimi ben yapardım. Canım acıdıysa ben sarardım. Ağlarsam ben silerdim gözyaşlarımı. Mutluysam ben paylaşırdım

kahkahamı. Korktuysam ben sarılırdım bana. Öfkeliysem ben dindirirdim fırtınamı. Böyle geçmişti günlerim. Evimdeki onca bulaşığın her biri bana aitti, kalabalıktan değildi hiçbiri. Annemden kalan kahve fincanlarıyla kahve içebileceğim arkadaşlarım yoktu, onlar orada öylece dururdu. Tezgâhın üzerinde... Kapıdan biri girsin de sevincimi paylaşayım diye beklerdim ama girmezdi. Bir gün ölürsem sonsuza dek orada toz tutar, küflenir ve sonra da çürürlerdi toprakta.

Ben bir yara nasıl iyileştirilir, bilmezdim ben ama yaralar açıp dururdum tenime yaşamaya devam edebileyim diye. Yaralandıkça hayatta kalabilirdim çünkü. İçimdeki yarayı unutturacak yaralar açtıkça. Bir tek kanatmayı, kesmeyi, parçalamayı bilirdim. Sarmak ne demek, bilmezdi aklım. Ben eski yaralarını hissetmemek için tenime yeni yaralar açarak büyüdüm.

Yapayalnızdım işte kısaca. Tek başımaydım. Kimsem yoktu. Safir bile yoktu. Çünkü o bile tanıımıyordu beni. Şimdi görse beni bu halde, yine de tanımazdı.

Sevdiği kişi ben değildim.

Gözlerim mutfak masasının üzerindeki bir poşetin içinde aylardır sakladığım, çürümeye ve küflenmeye yüz tutmuş kekin üzerindeyken başımı kucağıma eğerek daha birkaç saat önce pişmiş olana baktım. Sırtım kapıya yaslıyken gücüm tükendi, aşağı doğru kaydım ve kapının önüne çökerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bu karanlık, ışık girmez, perdeleri kapalı evin içinde bir başıma dakikalar boyunca sevilmeyişime ağladım. Sevdüğimde sahip çıkamayacak kadar korkak oluşuma ağladım çünkü sevdiğim tek insan da bırakmıştı ellerimi. Ağladım, ağladım, ağladım... Geçmedi ağrım. Geçsin istedim, geçmedi. Sızladı. Yandı. Üfledim üzerine, soğumadı. Hep yandı.

Kucağımdaki kek tabağına sıkı sıkı sarılıp bir keke tutunarak akıttım gözyaşlarımı onu da benden almasınlar diye. Titreyerek, hıçkırarak, sarsılarak ağladım dakikalar boyunca.

Safir'i benden almasınlar diye...





BÖLÜM 18

Beş Yıl Sonra | Roma / İtalya
Leila Rivière

Sigaramı söndürdüm ve derin bir nefes verdim açık pencereden dışarıya doğru. İçime çektiğim son zehirli nefesi de özgür bıraktım. Roma'nın dar ara sokaklarının birinde, gökyüzünü rahatça görmeyen bir apartmanın ikinci katında bulutlara baktım eğilerek. Hava oldukça güneşliydi; bulutlar bembeyaz, gökyüzü masmaviydi. Belki gittikçe soluklaşır hava diye düşündüm ama sonra temmuz ayında olduğumuz geldi aklıma. Belli ki hep böyle aydınlık olacaktı, güneşli günleri sevmiyordum. İnsanlar havanın güzel olduğu günlerde güneşin onlara uğur getireceğine inanırdı ama ben yağmura inanırdım. Yağmur yağıyorsa mutlaka bir mucize olurdu.

Hafifçe yukarı doğru kaldırarak açtığım pencerenin önünden geri çekildim, aşağı indirdim kilidini ve çekip kapattım. Sokağın sesi kesildiğinde odada bir başıma kaldım. Aynanın karşısına geçtim, kendime baktım. Giydiğim fildişi rengi, belden oturan ama aşağı doğru genişleyen saten elbisenin duruşunu düzelttim. Göğsü boğazıma sarılır gibi tamamen kapalıyken kollarım omuzlarımdan itibaren açıldı, ensem

biraz altındaki parmak izi dövmemin gözükeceği kadar sırt dekoltem vardı. Kulaklarıma inci küpeler takmış, saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış, yaptığım topuzdan dışarı tutamlar çıkarak yüzümün kenarına doğru bırakmıştım. Aynada kendime baktıkça gökyüzünden vuran ışık elbisemde parıltıyor ve tekrar yansıyor.

Bu sırada kapı tıklatıldı iki defa, izin vermemle hafifçe aralandı ve yardımcım başını hafifçe içeri soktu. Ben ona dönmezken o aynadaki yansımadan benimle göz teması kurdu.

“Leila Hanım, tüm ülke sizden bahsediyor. Davetliler gelmeye başladı ve sizi bekliyorlar. Artık aşağı inme vakti,” dedi İtalyanca konuşarak. Onu onaylamamla odadan çıktı ve beni tek başıma bıraktı.

Aynanın yanındaki masanın üzerinde duran gazete haberlerine, dergilere ve adıma yazılmış onlarca dijital gönderinin çıktılarına baktım uzun uzun.

İtalya’nın gündemine düşen adımı izledim.

Leila Rivière. Sanatın Yeni Yıldızı. Olmayı İstemediği Bir Yıldız... Buna rağmen ışıltı ışıltı.

Leila Rivière kimdir? Kimliği sır gibi saklanan bu ismin eserlerinin halkta bu kadar etki uyandırmasının nedeni ne?

Leila Rivière. Saklı bir büyü...

Leila Rivière, karanlıkta saklanmayı sevenlere...

Gizemli sanatçının ünü tüm dünyaya yayılıyor! Leila Rivière yeni sergisinde kendisini, sevenlerine takdim edeceğini açıkladı! Sır perdesi aralanıyor!

Derin bir nefes verdim. Biraz sonra aşağıya inecek ve yıllardır sakladığım kimliğimi ifşa edecektim. Bunun için yeterince güçlü müydüm, buna hazır mıydım, bilmiyordum ama artık saklanmaktan yorulmuştum. Artık zarar görmemek için hayatımın gerçeklerinden kaçmaktan ve beni kimse bulamasın diye olduğum kişiyi saklamaktan çok yorulmuştum. Bunu yapmalıydım. Yaşadığım her şeye rağmen, tüm korkularıma ve kayıplarına rağmen ayakları üzerinde duran ünlü ve yetenekli bir ressamdım. Çıkıp tüm başarılarıma sahip çıkmalıydım. Tüm mağlubiyetlerime de...

Bugün gelen tebrik kartlarının arasında parıldayan siyah kart ilgi mi çekince elimi karta attım. Zarfın üstünde isim yazmıyordu. Kaşla-

nım kalktı merakla, sevenlerimden gelen mektupları sık sık okurdum ve onlara geri dönüş yapardım ancak bugüne kadar hiçbirinin adını yazmadığı olmamıştı. Hepsi onlara yanıt yazabilmem için mutlaka bilgilerini eklerdi. Merakla açtım zarfı. İçinden çıkan siyah kâğıdı elime alıp okumaya başladım. Fransızcaydı.

~~"Miss. Leila..."~~

Mademoiselle...

Size bu mektubu yazarken gözlerim Özgürlük ve Esaret tablonuzda dolanıyor. Biliyorum, bu tabloya böyle bir isim vermediniz ve biliyorum, bu tabloya herhangi bir isim de vermediniz. Boşluk, suskunluk, sessizlik, kara bir delik belki sizin için yalnızca. Ancak yine biliyorum ki eğer bu tabloya bir isim koymuş olsaydınız adı mutlaka Özgürlük ve Esaret olurdu, olmalıydı. Özgürlüğü için savaşıyor bir Anka kuşu ve ona âşık olarak kalbine mahkûm düşen bir yangının hikâyesi bu gördüğüm. Roller değişmiş olmalı sizin zihninizde. Çünkü bilinenin aksine işlemiyor bu defa hikâye. Anka kuşu artık küllerinden doğacak kadar yanmıyor ve yangınlar da sanıldığı gibi zapt edilemez, durdurulamaz, zincir vurulamaz değil. İçimdeki ateşten biliyorum.

Kalbimdeki ateş oraya hapsedildi zira.

Ne söndü ne de harlandı, hep ilk günkü gibi kavurdu beni.

Bence bu eserinizde yarattığınız renk karmaşasıyla kurduğunuz o özgürlük ve esaret zıtlığını öyle iyi vermişsiniz ki hayatım boyunca hiçbir zıtlığın birbiriyle böyle ahenk içerisinde olabileceğini tahmin etmezdim. Bir zamanlar tıpkı böyle bir zıtlığın pençesindeydim aslında. Ben bir karmaşaydım, o ise ahenk. Her şeyiyle, kendisiyle. Biz, ahenk ve karmaşa... Sizin resmettiğiniz kadar birbirimize karışmadık. Her şeye rağmen bir arada kalmış iki kavram değil sizin yansıttığınız, her şeyiyle bir arada kalmayı sevmiş iki zıt duygu. Tıpkı kalbin saplanan okla bir ömür yaşamaya devam edebilmesi gibi. Tıpkı yaşarken ölmek, ölürken yaşamak gibi. Hayatta her şey zıddını çağırır çünkü.

Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, Miss Leila.

Fırça izlerinize rağmen."

Mektubu yüzümde bir gülümsemeyle bitirdim, buruk bir gülümsemeyle. İnsanların açık açık anlatmadığım halde kaybettiklerimi

anlamasını seviyordum. İnsanların ben susarken beni duymasını seviyordum. Buna muhtaçtım. Buna kesinlikle muhtaçtım. Hayatım boyunca suskunluğumun duyulmasına ihtiyacım varken konuştuğum anda duyulmadığımı fark etmemle bu çabamın boşa olduğunu anlamış ve kendimi ömür boyu sürececek bir sessizliğin kucağına atmıştım. Buna rağmen yüreğimi hissedebilen birilerinin olması hâlâ yaşamaya devam ediyordum gibi hissettiriyordu.

Kaybettiklerimle birlikte.

Masanın üzerine bıraktım mektubu açık bir şekilde ve arkamı dönüp çıktım odadan. Karanlık ve dar koridor boyunca ilerleyip yine dar olan merdivenden indim elbisemin eteklerini tutarak. Merdivenin sonundaki perdeleri kapalı sahnenin kenarında durdum. Elbisemin rengindeki fildişi perdelerin ardında insanların beni beklediğini, sergimdeki tablolarımı incelediğini, o şaşaalı ve görkemli sanat galerilerinin aksine benim yıkık dökük, terk edilmiş bir harabede sergilediğim eserlerimin şaşkınlığını kendi aralarında konuştuklarını düşünmek kalbimin güm güm atmasına neden oluyordu. Birazdan o perde açılacak, ben de yüzümdeki maskeyle onların karşısına çıkacaktım; ardından o maskeyi indirecektim.

Tıpkı onlar gibi.

Hayatım boyunca saklandım.

Ama şimdi hazırdım saklandığım kuytudan çıkmaya. Hazırdım insanların beni görecektiklerine çünkü artık emindim, bana zarar verebilecekleri kadar savunmasız değildim.

Sergimin küratörü İtalyanca konuşarak beni takdim etti ve onun cümleleriyle birlikte perde, ortadaki ayırım noktasından iki yana doğru açılmaya başladı.

“Bayanlar ve baylar! Karşınızda büyüleyici bir ışık, tüm beklentileri aşan bir yetenek var. Adının aksine değil, adına rağmen parıldayan bir yıldız... Gece gibi karanlık, tüyler ürpertici bir kadın! Gizemli, parlak ve alışılmışın dışındaki meydan okuyan cüretkâr sanatıyla bu ülkenin kalbini fetheden sanatçı Leila Rivière ile tanışın. Alkışlarınızla Leila Rivière!”

Küratörümün takdimiyle birlikte alkış duyulduğunda sahneye doğru yürümeye başladım, kendimi beni bekleyen kalabalığın arasına bıraktım. Sahne onlardan çok da yüksekte değil, yalnızca bir basamak

kadar yerden yukarıdaydı. Kalbim, göğüs kafesimin kemiklerini yumruklarcasına çarparken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onları selamladım. Ufak bir reveransla sevenlerimi kucakladım.

Yüzlerindeki maskelere rağmen gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordum ve benim yüzümdeki maskeye rağmen onların da gözlerindeki duyguları okuyabildiklerine emindim. Kameralar kayıt alıyor, fotoğraf makinelerinin flaşları yüzümde patlıyordu. Maskemi çıkaracağımı anı bekliyorlardı, ben de onların maskelerini çıkaracakları anı... Sergimin konseptini bu şekilde belirlemiştim çünkü beni buraya getiren duygu tam olarak bu saklanma hissiydi. Tam olarak bu bilinmezliğin verdiği güvenceydi.

Efes'in kollarıydı.

İki dakika boyunca kesintisiz süren alkış tufanının ardından derin bir nefesle İtalyanca konuşmaya başladım.

“Hey, buradayım... Sonunda buradayım.” Güldü meraklı gözler benim de gülmemle birlikte. “Sır sona erdi, artık saklanmıyorum. Karşınızda Leila Rivière olarak durmanın heyecanı içerisindeyim. Saniyem birçoğunuz beni simsiyah saçlı, simsiyah gözlere sahip, buğday tenli bir kadın olarak hayal etmişsiniz ya da her neyse işte... Bildiğiniz üzere yarı Fransız yarı Türk’üm ve Türkler genelde simsiyah saçlı çocuklarına bu ismi koyarlar. Gece gibi karanlık, gece gibi gösterişli ve büyüleyici olsunlar diye... Ancak gördüğünüz gibi benim sapsarı saçlarım ve mavi gözlerim var, pek de geceyi andırmıyorum.”

Eğlenceli bir dille onlara anlattıklarım aslında buruk bir şekilde geçiyordu zihnimden. Yalnızca gülmem gerektiğini hatırlatıyordum kendime. Gülmeliydim çünkü hayallerimi yaşıyordum. Hayallerimin içindeydim. Onlar bana gülümseyerek bakarken ben de onlara gülümseyerek bakmalıydim.

“Burada size tablolarımda verdiğim mesajlardan ya da hangi tarzı benimsediğimden, nelerden ilham aldığımından ve karmaşık duyguları tablolarıma nasıl aktardığımından bahsetmek için durmuyorum. Size neden ve nasıl burada olduğumdan bahsedeceğim.” Derin bir nefes aldım; bu sırada küratörüm, arkadaşım Alya’nın bana uzattığı şampanya kadehini teşekkür ederek aldım. Yardıma koşmuştu. “Adım Leila. Bu adı kendime ben verdim. Çünkü Leila benim için bir özgür-

lük hikâyesi, bir başkaldırı. Leila, itildiği kara delikten tımaklarıyla kazıyarak tek başına çıkmış bir kadın. Çünkü Leila, yani özgürlüğüm yalnızca benim ellerimden olmalıydı. Bunu bana yalnızca ben verebilirdim kendime, bir başkası değil.”

Cümlemin bitişiyle bir alkış seremonisi başladığında dudaklarımı birbirine bastırıp teşekkür ettim onlara.

“Doğduğumda bana verilen ismin anlamı çok değerli bir taşan gelmekteydi. *Göz alıcı, aydınlık ve parlak olan* demekti. Dünyanın en değerli elmasıydım, karanlıkta bile parlayandım. Öyle ki çocukluğumda *perselen bebek* olarak sevilirdim ama hiçbir zaman parlamaktan hoşlanmadım çünkü kırılan her parçam, benim tenimde yaralar açardı. Bu yüzden hep karanlıkta olanı sevdim. Hep karanlık olanı sevdim. Korkmama rağmen onu arzuladım. Günün birinde, kendime verdiğim özgürlüğümle bir başka savaşı kaybettiğimde ve hikâyem tam da o noktada Leila olarak başladığında artık arzulamadığım kadar karanlığa gömülüydüm. İtiraf etmeliyim ki ben karanlıktan çok korkarım. Buna rağmen kendimi gece olarak gördüm. Işığımı yitirdim. Parıltımı kaybettim. Söndüm, soluk mavi bir noktaya dönüştüm. Kendimi gecenin karanlığına hapsettim ve ışığımı yansıtan yıldızımı kaybettim... Birdenbire kayboldu.”

İnsanların gözleri şakaklarıma yapıştırdığım yıldız bantlarına kaydığında kendimi gülümsemeye zorladım. Tablolarımın dibine yerleştirilen kozalak tanelerine bakarak gücümü toplamaya, omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Şimdi kaybettiklerimin üzüntüsüyle yıkılmamalıydım, şimdi Milas’ı kaybedişimin hüznüyle kendimi alabora olan bir gemi gibi dalgalara bırakmamalıydım. Zira Milas şu an yanımda olabilseydi, tutabilseydi ellerimden; dimdik ayakta durmamı isterdi.

“Leila Rivière böyle doğdu. Onu, yolumu, yörüngemi kaybettiğimde ve o artık benimle birlikte kapıldığımız akıntıda sürüklenmezken kendime başka bir nehir bulmam gerekti kaybolmamak için. Aslında boğulmamak için. Şimdi burada; bu kırık dökük camların, boyası dökmüş duvarların, teninizi okşayan deniz rüzgârının arasındaki gösterişli tablolarımda gördüğünüz her şey birer karmaşadan ibaret. Hiçbiri buraya, bu harabeye ait değil gibiler ama aslında tam da olması gere-

ken yerdeler. Paramparça ve yapayalnızlar. Benim gibi... Her şey bir karmaşa bu hayatta ama tüm karmaşalar ahenk içinde aynı zamanda. Bu yüzden buradayız, tüm zıtlıkların arasında.”

Ahenk ve Karmaşa.

Sergimin adını bu yüzden böyle koymuştum. Her şeyi kaybettiğim bir tarafımı anlattığı için.

Kenarda duran annem ve kardeşime kaydığında bakışlarım, bana gururla baktıklarını görmemle gülümsedim onlara. Ardından Sina'yı gördüm, sergimi açacağımı duyduğunda İtalya'ya gelmişti sırf benim için. Bu beş yılda hep yanımda olmuştu, hep benimleydi. En yakın arkadaşım. Gülümsedim ona minnetle, maskesinin ardından gözlerini kırıştırdı o da. Elini kaldırıp, işaret ve ortaparmaklarmı üst üste getirerek söz işareti yaptı. Ben de karşılık verdim ona ve ikimizin arasında bir kişinin daha olduğunu hayal ettim.

Lidya...

Kırık camların ardında yağmur yağdığını gördüğümde kaşlarımı kaldırdım. Gülümsememe şaşkınlığım eklendi, Sina dönüp yağın yağmura baktı. Sanki gökyüzü beni duymuştu. Bir mucize olması için benim adıma ağlıyordu.

Lidya buradaydı.

Dikleştirdim başımı ve yaz ortasında yağın yağmurdan güç aldım, Lidya'dan. İki elimin parmak uçlarıyla karnımın önünde tuttuğum şampanya kadehini tek elimde tuttum.

“Biliyorum, hikâyem hakkında merak ettiğiniz çok şey var. Geçmişim ve yaşadıklarım hakkında. Çok daha fazlası belki ama ben de yaşadıkça anlıyorum ki bazı şeyler hep bir sır olarak kalmalı hayatta. Bir giz olarak kalmalı. Bazı şeyler belki de hiç anlam bulmamalı, biz açığa çıktığımızda korkularımız saklanmalı. Bu yüzden bana dair ne kadar soru işaretiniz varsa şimdi her birini üç noktaya çeviriyorum, bir nefes boşluğuna.”

Ben öyle birini sevdim; sır gibi birini, bir nefes boşluğunu. Efes'i.

“Çünkü biri, benden... Biri, benden bana olan sevgisini saklamamı istemişti bir zamanlar. Kimsenin incitemeyeceği bir yere sakladım ben de sevgimi. Benim bile ulaşamayacağım bir yere... Korkularımın arasına. Canınızı alan bıçak, bedeninize saplıyken elinizin ona uzana-

maması gibi bir şey bu; yaşamak için ona muhtaç olmak gibi bir şey. Sözümlü tuttum, onu sakladım. Kazandım ama kaybettim.”

Boşta kalan elimle yüzümün kenarından aşağıya dökülen saçları geriye doğru taradığım esnada bakışlarım karşımdaki yüz elliye yakın insanın üstünde dolaştı. Elimi maskeme attım, parmak uçlarımla kavradım.

“Şimdi saklandığımız kuytulardan çıkma vakti.” Maskemi yüzümünden çıkardığımda sergideki herkes eşlik etti bana ve maskelerini çıkardılar. Yüzümü ilk defa göstermemin etkisiyle flaşlar patlarken insanlar şaşkınlıkla fısıldaşmaya başladılar. Şampanya kadehimi hafifçe kaldırdım. “Sakladıklarımıza ve kaybettiklerimize.”

Tam şampanyamdan bir yudum alacaktım ki kalabalığın arasında hâlâ maskesini çıkarmamış bir adamın gözleriyle kesişti gözlerim. Yüzünü kaplayan beyaz maskenin ardındaki gözleri gözlerime kilitlendiği esnada yudumum yarıda kaldı, kadehi indirdim dudaklarımın hizasından. Gözlerine baktım.

Soluk mavi gözlerine...

Kaybettiğim.

“Efes...” diye fısıldamamla gözler benim baktığım yöne doğru döndü, parmak uçlarımla güçsüzce kavradığım kadeh yere düştü ve şampanya zemine yayıldı. “Efes.”

Efes.

Bir hayal miydi yoksa gerçek miydi gördüğüm? O soluk mavi gözler gerçekten ona mı aitti yoksa yalnızca benzetiyor muydum?

Bu ikilemlerle üzerinde durduğum basamaktan derin ve sarsıcı bir nefesle indim. Benim aralarına karışmamla kenara doğru çekilen insanların arasında ona doğru adımladım. Üzerinde beyaz tül den bir gömlek olan, sarı saçlarıyla güneşi kışkırtan, bana bir mucizeymişim gibi bakan o adama... O ise durdu olduğu yerde öylece, kımıldamadı bile. Baktı sadece yapabildiği en iyi şey buymuş gibi. Sergimin ana tablosunun karşısında bir eli cebindeyken, diğer elinde bir kadeh tutarken sabırla bekledi ona ulaşmamı. Ben ise insanların benim için açtığı koridoru adımladım hızla.

Karşısında durdum. Kokusunu duydum. Kirpiklerime kadar titredim ama oynamadım yerimden, bir mih gibi saplandım zemine.

“Maskenizi çıkarır mısınız?” diye sordum İtalyanca, göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Sesim sert çıkmıştı, tekrar ettim: “Maskenizi çıkarır mısınız, beyefendi?”

Soluk mavi gözbebekleriyle beni seyrederken bir anlığına yanımda duran duvara asılı tabloya çevirdi bakışlarını. Milas’ı kaybedişimi resmettiğim tabloydu bu. Bir kara deliğin içinde dönüp duran kadın bedenini resmetmiştim ama her yer onunla doluydu, kadının bedeni dahi rüzgârlarla çevriliydi. İnsan tabloya baktıkça içine düşecek gibi hissediyordu, istediğim de buydu çünkü onun yokluğunda hissettiğim tek şeydi.

Düşmek, hep düşmek... Derine, gidebildiği kadar derine...

Adında gezdirdim gözlerimi ve titredi içim, titredi her santimim, titredi yüreğim.

“Hâlâ Oralarda Bir Yerde Misin Yoksa Çok Mu Geç Kaldım?”

Beş yıl boyunca gördüğüm tüm kâbuslarımın ana cümlesi...

Kan ter içinde uyandığım uykularımın, yanaklarıma düşen ve asla kurumayan yaşlarımın, unutamadığım hayal kırıklıklarımın, sildiğim adımın yanında silemediğim hatıralarımın, aşamadığım tüm hatalarımın, beş yıl boyunca nefret ettiğim ellerimin, ittiğim güçsüz omuzların, kırılan isteksiz dileklerimin, yiyemediğim soğuk yemeklerimin, içemediğim beklemiş suların, yaşayamadığım beş yılın öznesi...

Kulaklarımdan bir an bile gitmeyen sesi ve hep geç kalışlarım, kaybedişlerim, yok oluşlarım, saklanışlarım...

Karşımdaki adam elini maskesine attı, ucundan tutarak geriye doğru kaldırdı. Sarı saçları savruldu ve tekrar alnına döküldü ahenkle.

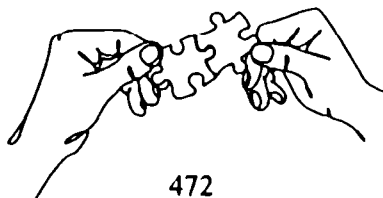
Efes...

Bulmuştu beni, bulmuştu sonunda.

Bulmuştum onu, bulmuştum Efes’i.

Bana gülümseyerek bakarken yaşları gördüm gözpınarlarında ama ağlamıyordu. Dudaklarında ufak bir sırıtış vardı yanaklarına doğru yayılan ve saklayamadığı. Kırgın, titrek nefesleri yüzüme değdiğinde gözlerimi kapattım. Bir rüzgâr gibi okşadı saçlarımı soluğu. Kuşattı kalbimin etrafını çepeçevre.

“Sobe...”



YOKSA ÇOK MU GEÇ KALDIM?